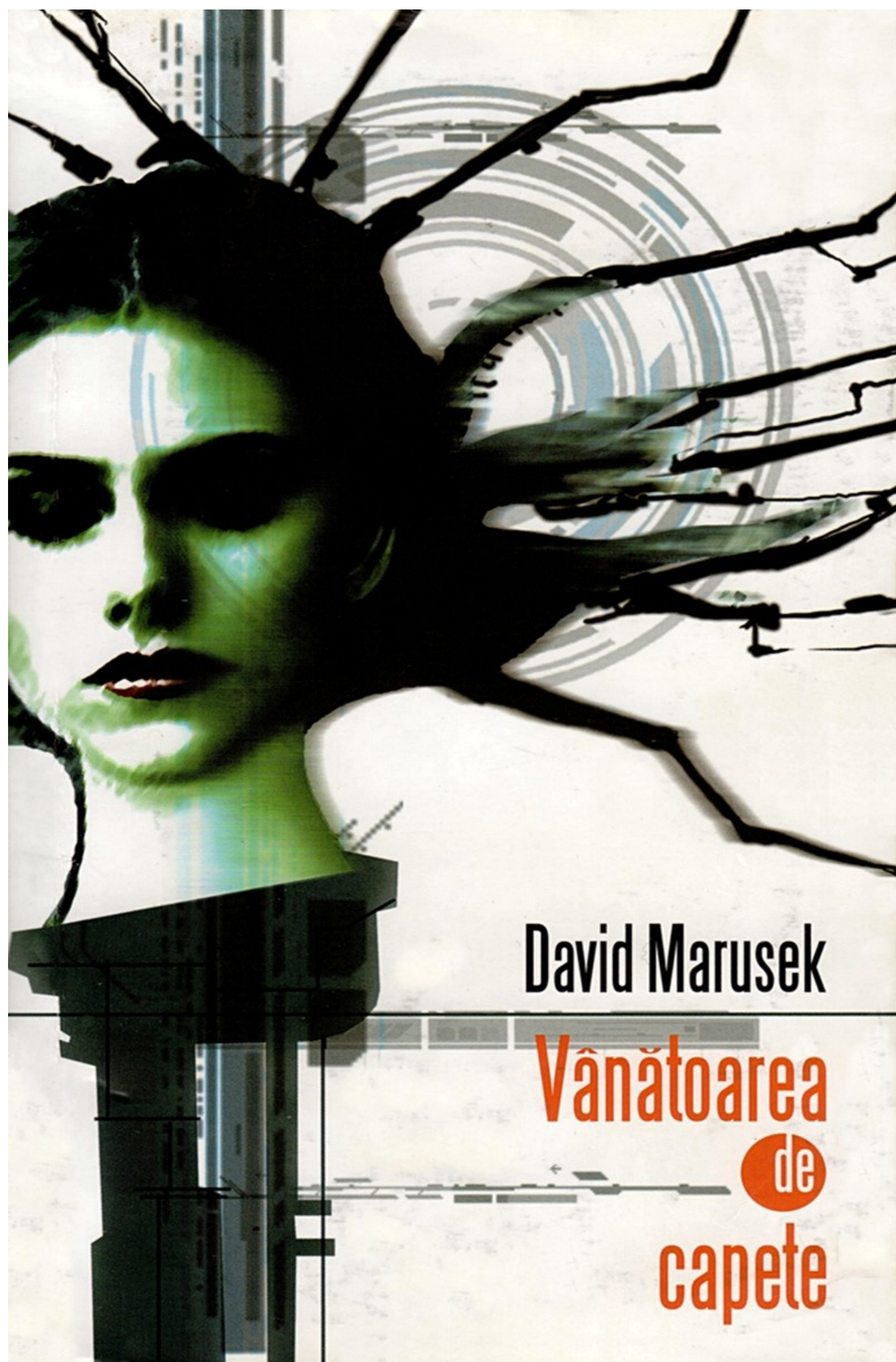

David Marusek
Vânătoarea
de
capete

DAVID MARUSEK

VÂNĂTOAREA DE CAPETE

Traducerea din limba engleză
de CRISTINA şi ŞTEFAN GHIDOVEANU

David Marusek s-a născut în Buffalo, New York, iar din 1973 a trăit în Alaska, numele său fiind de obicei asociat cu acest loc. A lucrat ca grafic designer pentru aproximativ 20 de ani, şi timp de 11 ani a predat design grafic la Universitatea Fairbanks din Alaska.

A început să scrie în anul 1986. În anul 1999, nuvela *The Wedding Album* a câştigat premiul memorial Theodore Sturgeon. Primul său roman, *Vânătoarea de capete,* a fost publicat de editura Tor Books în 2005 şi a fost subiectul primului articol publicat în rubrica „Across the Universe” a ziarului New York Times de către Dave Itzkoff.

Tatăl meu, binecuvântate fie-i sensibilităţile, epura cărţile cu un marker negru înainte de a le adăuga bibliotecii sale. Reteza definitiv toate cuvintele de natură jignitoare. Mă tem că acestui volum, primul meu roman, nu i s-ar fi permis intrarea în biblioteca fără tăieturi. Cu toate acestea, îl dedic memoriei sale:

Henry Paul Marusak
Inventator

CUPRINS:

PARTEA I
ERAM NEBUNI DE FERICIRE

1.1

Pe data de 30 martie 2092, Departamentul pentru Sănătate şi Servicii Umane ne-a eliberat, mie şi lui Eleanor, o autorizaţie. Subsecretarul Secţiei Populaţie ne-a sunat să ne transmită vestea şi felicitările oficiale. Eram năuciţi de norocul nostru. Subsecretarul ne-a anunţat să contactăm Orfelinatul Naţional. Într-un sertar din Jersey, se afla un bebeluş cu numele nostru pe el. Eram nebuni de fericire.

•

Eleanor şi cu mine eram împreună de vreun an. Ne cunoscuserăm la o recepţie din Soho-ul de Sus, la care mă dusesem în realcorp. Un prieten îmi spusese:

— Sammy Harger, eşti chiar tu? Ce noroc! E aici o femeie care vrea să te cunoască.

I-am răspuns nu, mulţumesc. N-aveam nici un chef. Nici măcar nu eram sigur de ce venisem. Îmi reveneam după o săptămână de muncă asiduă, claustrat în studioul meu din Chicago. În zilele acelea, aveam obiceiul de a zăvorî uşa studioului şi de a mă cufunda în universul ameţitor al designului de ambalaje. Era adevărata mea chemare creatoare, şi mă făcea să-mi pierd complet simţul timpului, să uit chiar să mănânc sau să dorm. Henry ştia să-mi reţină apelurile. Henry era valetul meu de-cingătoare şi asistentul tehnic, singurul care avea grijă de mine. Puteam petrece aşa trei, patru zile în şir sau până când muza mea capitula, oferindu-mi un alt proiect câştigător de premii.

Ultima mea criză durase o săptămână, dar nu produsese nimic, nici măcar o inspiraţie de mâna a treia şi, când m-am aplecat peste masa cu gustări ca să-mi umplu farfuria, eram uşor deprimat.

— Aici erai, exclamă perseverentul meu prieten. Eleanor Starke, acesta este celebrul Samson Harger. Sam, El…

O femeie atrăgătoare stătea pe un petic de carpetă berberă dintr-o altă încăpere şi sorbea cafea dintr-o ceaşcă delicată, de porţelan. Spuse salut şi ridică mâna într-un gest de politeţe holografică. Am ridicat şi eu mâna şi am

observat ce unghii murdare aveam. Nebărbierit şi ciufulit, venisem direct din grota mea. Dar femeia preferă să ignore acest lucru.

— De multă vreme voiam să te cunosc, spuse ea cu seninătate. Tocmai îi spuneam lui Lindsey că am admirat ieri un tablou de-al tău, într-un muzeu de-aici.

Un tablou? Trebuise să se întoarcă în timp cu cel puţin un secol ca să găsească ceva de-al meu de admirat?

— Serios? am întrebat. Şi ce înseamnă „aici”?

O scânteie de amuzament licări pe chipul remarcabil al femeii.

— Sunt la Budapesta, răspunse ea.

Budapesta, rosti Henry în capul meu. *Îmi pare rău, Sam, dar sistemul ei valet nu vorbeşte cu mine. M-am dus la sursele publice. Eleanor K. Starke este un renumit procuror corporativ. Analizez acum biografia.*

— Mă pui în dezavantaj, i-am zis femeii aflate la jumătatea distanţei până la capătul pământului. Valetul meu e asistentul unui artist, nu un investigator.

Dacă întruchiparea ei holografică semăna cât de cât cu persoana ei reală, această Eleanor K. Starke era o femeie drăguţă, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu o constituţie delicată. Avea păr blond-roşcat, chipul dezarmant de pistruiat şi sprâncene foarte groase. Un chip prea luminos pentru un procuror, m-am gândit, cu excepţia ochilor. Ochii ei îţi pătrundeau în suflet ca ţiparii în stâncile de coral.

— Înţeleg că eşti procuror corporativ, am remarcat.

Sprâncenele stufoase i se ridicară mimând surpriza.

— Ei, da, sunt!

Sam, şopti Henry, *nici una dintre biografiile publicate nu concordă cu o alta, nici măcar în privinţa datelor celor mai elementare. Are între 180 şi 204 ani, fără descendenţi în viaţă, câştigă peste un milion pe an şi e posesoarea unor diplome în istorie, biochimie şi drept. Printre hobby-uri se numără scrima, şahul şi căsătoria recreativă. În ultimul an a avut relaţii cu un şir lung de artişti, compozitori şi dansatori faimoşi. Iar acţiunile ei de celebritate de tip „futures” se tranzacţionează la 9,7 cenţi.*

Am pufnit. Nouă virgulă şapte cenţi. Orice sumă sub zece cenţi la bursa celebrităţii nu era ceva cu care să te lauzi. Desigur, acţiunile mele se prăbuşiseră de-a lungul anilor sub un penny, undeva în zona dintre „fost” şi „aspirant”.

Eleanor ciuguli din colţul unui pateu.

— E micul meu dejun. Aş vrea să-l pot împărţi cu tine. E minunat.

Îşi şterse firimiturile de la colţul gurii.

— Pentru că veni vorba, asistentul tău – Henry, nu-i aşa? – pare cam pedant.

Aşeză ceaşca pe ceva aflat în afara cadrului holografic, înainte de a continua:

— O, nu te supăra, Sam. Nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Criptarea lui Henry al tău e sub orice critică – practic împrăştie peste tot fiecare gând al tău.

— Atunci ştii deja cât de vrăjit sunt, am replicat.

Izbucni în râs.

— Chiar fac o varză din chestia asta, nu-i aşa? Încerc să *te agăţ*, Samson Harger. Vrei să te agăţ sau ar trebui să aştept până când vei apuca să faci un duş şi să tragi un pui de somn?

M-am gândit la această tânără/bătrână femeie plină de tupeu şi la avansurile ei stângace. În capul meu izbucneau clopote de alarmă, dar era probabil doar Henry, care avea tendinţa de a fi un pic pedant, şi, deşi Eleanor Starke părea prea impertinentă pentru gusturile mele şi prea plină de sine ca să fie amuzantă, eram intrigat. Nu de ceva ce spusese, ci de sprâncenele ei. Erau imense şi neliniştitor de expresive. Când vorbea, se arcuiau şi coborau pentru a-i accentua cuvintele, iar eu nu-mi puteam închipui de ce nu şi le pensa. Mă fascinau, drept pentru care – la fel ca şirul de artişti dinaintea mea descoperiţi de Henry – am înghiţit momeala.

•

În următoarele câteva săptămâni, Eleanor şi cu mine am făcut cunoştinţă cu dormitoarele şi grădinile fiecăruia, de pe Coasta de Est. Furam clipele dintre neîncetatele ei

călătorii de afaceri şi obligaţii. În cele din urmă, noutatea se stinse. Încetă să mă mai sune, iar eu am încetat s-o sun pe ea. Trecuserăm mai departe, sau cel puţin aşa am crezut. După o lună, am primit un apel din Hong Kong. Calendarul ei mă întreba dacă eram dispus să iau un holoprânz în ziua următoare. Prânzul ei târziu din China avea să coincidă cu brandy-ul meu de la miezul nopţii, în Buffalo.

Am intrat în sistemul holografic la momentul stabilit. Ea îşi începuse deja masa şi cu ajutorul beţişoarelor ducea spre gură, cu gesturi experte, o bucăţică de castană de apă.

— Salut, rosti când mă observă. Bun venit! Mă bucur mult că ai reuşit să ajungi...

Stătea la o masă complet lăcuită, lângă un perete stacojiu cu ornamente în filigran auriu.

— Din păcate, nu pot rămâne, continuă ea, aşezându-şi beţişoarele pe marginea farfuriei. O schimbare de program în ultima clipă. Îmi pare extrem de rău. Ce mai faci?

— Bine, am răspuns.

Purta un costum larg de mătase verde şi avea părul strâns într-un coc îngrijit, în creştetul capului.

— Putem amâna pentru mâine? întrebă ea.

Am fost surprins de cât de dezamăgit m-am simţit de contramandare. Nu-mi dădusem seama până acum că-mi fusese dor de ea.

— Sigur că da, mâine...

Acea noapte şi toată ziua care urmă fură însufleţite de aşteptare. La miezul nopţii am spus:

— Henry, du-mă la hotelul Excelsior din Hong Kong!

— Nu-i acolo, replică el. În seara asta e la Takamatsu, la Tokio.

Fără îndoială, pereţii stacojii fuseseră înlocuiţi de paravane de hârtie.

— Aici erai, remarcă ea. Dumnezeule, mor de foame!

Scoase capacul unui castron şi îşi puse pe farfurie nişte orez lipicios, aburind, povestindu-mi în acelaşi timp despre un caz de care se ocupa.

— Mi-au cerut să rămân la ei, ştii. Să mă angajez la

firmă.

Mi-am sorbit băutura.

— Ai s-o faci?

Îmi aruncă o privire curioasă.

— Primesc oferte dintr-astea tot timpul...

Am început să ne întâlnim în fiecare zi pentru câte o jumătate de oră sau cam aşa ceva şi să vorbim despre orice ne trecea prin cap. Preocupările lui El erau profunde şi variate; totul părea s-o fascineze. Îmi povestea, abia stăpânindu-şi râsul, anecdote fără perdea despre celebrităţi prinse în situaţii stânjenitoare. Dezvăluia adevăruri indiscrete din spatele ştirilor zilnice şi indica ocazii de investiţii legate de acestea. Mă copleşea cu tot soiul de păreri, bârfe şi glume. Jumătatea ei de cameră se schimba zilnic şi reflecta itinerariul său complicat: jad, bambus şi tek. Jumătatea mea de cameră nu se modifica niciodată. Era curtea interioară a casei mele de pe coasta dealului din Santa Barbara, unde mă dusesem ca să fiu cu trei ore mai aproape de ea. În timp ce vorbeam, priveam de-a lungul canionului năpădit de yucca şi de arbuşti încâlciţi, către campusul universităţii şi către plaja de dedesubt, până la insulele din lagună şi dincolo de ele, la Pacificul albastru-verzui care ne despărţea.

•

Câteva săptămâni mai târziu, când ne-am întâlnit din nou în realcorp, mă cuprinsese timiditatea. Nu prea ştiam ce să fac cu mâinile în timp ce vorbeam. Ne-am aşezat unul lângă altul în camera mea de zi şi am încercat să abordăm diferite subiecte de conversaţie. Fără succes. Trupul ei, atât de aproape, mă ameţea. M-am gândit că îi cunoşteam trupul – nu-l dezbrăcasem de zece ori până atunci? Acum însă era diferit, ocupat, aşa cum era, de El. Doream să fac dragoste cu El, dacă reuşeam măcar să încep.

— Suntem nervos, nu-i aşa? mă tachină ea.

•

Din fericire, înainte să ne ieşim cu totul din sărite, părţile prea preocupate de sine ale personalităţilor noastre apărură la suprafaţă. Perspectiva fericirii poate fi

intimidantă. El izbucni prima. Eram în casa ei dintr-un orăşel din Maine, când imaginea holografică a şefului serviciului său de pază apăru în încăpere. Până atunci, singurul membru al sistemului valet al lui El pe care-l întâlnisem – ceea ce ea numea Cabinetul – era şeful de personal.

— Trebuie să vă arăt ceva, spuse şeful pazei, uitându-se urât la mine, pe sub sprâncenele stufoase.

I-am aruncat o privire lui Eleanor, care nu făcu nici o încercare de a explica sau de a scuza intruziunea.

— Mai devreme a fost o transmisiune directă, continuă şeful şi se întoarse ca să vadă cum camera de zi a lui Eleanor se suprapuse cu studioul canalului *SEE Show*. Era din emisiunea „Hoinăreli”, iar cei doi moderatori, Chirp şi Ditz, turuiau cu sufletul la gură pe seama cuplurilor ghinioniste prinse de holovizor în locuri publice.

Scena se mută în restaurantul din Baltimore în care Eleanor şi cu mine cinaserăm în seara aceea. Un cuplu ieşi dintr-un taxi. El avea mustaţă neagră şi păr argintiu şi arăta de parcă era campionul plictiselii. Ea avea o faţă ascuţită, de vampă, părul negru lins şi ochii goi.

— Cine-s tipii ăştia distinşi? îl întrebă Ditz pe Chirp.

— Atenţie ce zicem, gură-bogată. Ăştia-s necruţătoarea Eleanor K. Starke şi noul ei fazan, Samsamson Harger.

M-am uitat de două ori. Cuplul de pe bordură avea trupurile noastre şi purta hainele noastre de seară, dar trăsăturile faciale fuseseră deformate, devenind de nerecunoscut.

Eleanor păşi în holodecor şi îi examină de aproape.

— Bine! Bună treabă!

— Mulţumesc, răspunse şeful pazei. Dacă asta-i totul…

— Stai o clipă, am zis. *Nu* e totul.

Eleanor înălţă o sprânceană către mine.

Sprâncenele astea începeau să mă sâcâie.

— Dă-mi voie să văd dacă am priceput bine, am continuat. Ai modificat o emisiune de maximă audienţă în timp ce era difuzată?

Se uită la mine vrând parcă să spună că eram naiv.

— Păi, da, Sam, aşa am făcut, răspunse ea.

— Chiar e posibil? N-am auzit niciodată de aşa ceva. Este legal?

Mă privi absentă.

— Atunci, bine. Uită că am spus asta, dar ai deformat şi imaginea *mea* o dată cu a ta. Ai încercat măcar să te întrebi dacă eu vreau să-mi fie sluţită imaginea?

Ea se întoarse spre şeful pazei.

— Mulţumesc.

Şeful pazei se destrămă. Eleanor îşi puse braţele în jurul gâtului meu şi mă privi în ochi.

— Preţuiesc intimitatea noastră, Sam.

•

O săptămână mai târziu, Eleanor şi cu mine ne aflam în apartamentul meu din Buffalo. Din senin, îmi ceru să comand un exemplar dintr-o proaspăt apărută fasciculă cu memoriile unui anumit autor de succes. Spuse că era un predecesor de-al meu, un iubit recent care, contrar dorinţelor ei, inclusese în ultima apariţie câteva paragrafe despre relaţia lor trecută. I-am zis lui Henry să aducă publicaţia, dar Eleanor spuse că nu, ar fi mai bine să-l comande prin computer. Când am încercat, computerul casnic încremeni. Pur şi simplu încetă să funcţioneze şi nu mai răspunse. Asta nu se mai întâmplase niciodată până acum. Sistemul de întreţinere a confortului din apartamentul meu se prăbuşi. Luminile se stinseră, bucătăria se opri, iar uşile se trântiră toate de perete. Eleanor chicoti.

— Câte exemplare din chestia asta crezi că va fi în stare să vândă? întrebă ea.

Pricepeam ce vrea să spună, şi nu eram prea sigur că-mi plăcea. Ultima picătură veni când am descoperit un lucru neplăcut: Cabinetul ei îşi făcea de lucru cu Henry. I-am cerut lui Henry raportul bilunar asupra finanţelor mele, iar el mi-a răspuns: *Vă rugăm aşteptaţi...*

— E vreo problemă?

Capacităţile mele de procesare sunt în acest moment supraîncărcate. Vă rugăm aşteptaţi...

Supraîncărcate? Finanţele mele erau încâlcite, dar nu fuseseră niciodată *atât* de proaste.

— Henry, ce se petrece?

O vreme n-am primit nici un răspuns, apoi valetul răspunse cu voce slabă: *Du-mă la Chicago.*

Chicago. Studioul meu. Acolo se afla containerul lui. Am plecat imediat, teribil de îngrijorat. Între blocaje, Henry reuşea să mă asigure că în esenţă era sănătos, dar că era preocupat de înlăturarea unei serii de încălcări ale securităţii.

— De unde? Henry, spune-mi cine-ţi face asta!

Iar încearcă. Nu, a intrat. A plecat. Vine iar. Vă rugăm aşteptaţi...

Dintr-o dată, începu să-mi lase gura apă, iar saliva avea gust de ulei de maşină: Henry – sau altcineva – iniţiase o epurare finală. Excretam interfaţa cu Henry. De-a lungul următoarelor douăsprezece ore am scuipat, am asudat, am urinat şi defecat milioanele de nanoprocesoare subordonate, implantate în vacuolele celulelor mele adipoase, care mă legau de cutia lui Henry din Chicago. Până când ajungeam la studioul meu, contactul dintre noi era întrerupt, iar eu eram pe cont propriu. Fără un valet-de-cingătoare, pentru a naviga prin labirintul tunelului pneumatic, am depăşit complet statul Illinois şi a trebuit să mă întorc tot drumul înapoi de la Toronto. Taxiurile din Chicago mai răspundeau încă la comenzile vocale, dar pentru că nu aveam nici un mijloc de a transfera credit, am fost silit să merg pe jos zece străzi până la Drexler Building.

O dată intrat în studio, am alergat către micul container de ceramică îndesat între un dulap şi perete.

— Eşti acolo?

Henry exista ca o voce plăcută în capul meu. Exista ca nişte fluxuri de date prin spaţiu şi prin fibră optică. Exista ca un semnal sacru într-un seif elveţian. Dar, dacă Henry exista cât de cât ca o creatură fizică, aceasta era pasta gelatinoasă din interiorul cutiei.

— Henry?

Becul de control al cutiei clipi în poziţia deschis.

•

— Ticăloasa! Cum îndrăzneşte?

— La drept vorbind, e de înţeles.

— Taci din gură, Henry!

Henry era în siguranţă atâta vreme cât rămânea de sine stătător, separat de reţea. Nu putea nici măcar să răspundă la telefon în locul meu. Era prizonier; amândoi eram prizonieri, în studioul meu din Chicago. Şeful pazei lui Eleanor spărsese protecţia lui Henry de milioane de ori, aproape continuu din momentul în care o cunoscusem la recepţia prietenului meu. Protecţia lui Henry consta dintr-un modul de serie pe care-l cumpărasem cu ani în urmă pentru apărarea împotriva spionajului banal. Îl updatasem rar şi era de mult expirat...

— Cabinetul ei este un produs de clasă diplomat, argumentă Henry. La ce te aşteptai?

— Nu vreau s-aud, Henry.

La început, invazia fusese atât de subtilă şi Henry atât de nepregătit încât nu fusese conştient de prezenţa străină din interiorul barierelor sale. Când a devenit conştient, a activat apărarea standard, dar sistemul lui Eleanor a trecut de porţile lui ca apa. Aşa că se apucase să cerceteze fiecare breşă, învăţând şi aplicând contramăsuri tot mai eficiente. Pe măsură ce atacurile se intensificaseră până la proporţii epice, autoapărarea lui Henry ajunsese să-i consume întreaga atenţie.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ţi-am spus, Sam, de câteva ori.

— Nu-i adevărat. Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus nici măcar o dată.

— Ai fost cam zăpăcit în ultima vreme...

Întrebarea era câte daune fuseseră aduse – nu mie, ci lui Henry. Mă îndoiam că Eleanor căuta înregistrările mele personale şi erau puţine lucruri în trecutul meu pe care cineva le-ar fi putut folosi ca să-mi facă vreun rău. La urma urmei, eram artist, nu judecător. Dar dacă Eleanor îl defectase pe Henry, ăsta avea să fie sfârşitul. Îl aveam încă din vremea tastaturilor şi a dispozitivelor cu cursor. Era

depozitarul muncii şi amintirilor mele de-o viaţă. Nu-l puteam înlocui. Îmi ţinea contabilitatea, desigur, se ocupa de taxe, întâlniri şi probleme legale. Îmi monitoriza sănătatea, locuinţele, investiţiile etc., etc. Aceste funcţii le puteam înlocui. Nucleul personalităţii sale însă era de neînlocuit. Îl creşteam de optzeci de ani. Era o unealtă proiectată în mod unic, care îmi amplifica perfect mintea. Depindeam de el, de Henry, să-mi citească gândurile, să-mi pregătească materialele pe care le foloseam şi să-mi testeze ideile în raport cu gusturile culturii mondiale. Lucram în echipă. Îl învăţasem să joace rolul avocatului diavolului. Îmi oferea reacţii şi un spirit pătrunzător.

— Cabinetul lui Eleanor nu e interesat nici de înregistrările tale, nici de nucleul personalităţii mele. N-are nevoie decât să se convingă, în mod continuu, că mai sunt încă Henry şi că nu m-a corupt nimeni altcineva.

— Nu putea pur şi simplu să întrebe?

— Dacă aş fi corupt, crezi că aş spune?

— Eşti corupt?

— Sigur că nu.

M-am crispat la gândul de a-l instala pe Henry înapoi în trupul meu fără să ştiu dacă era micul spion mizerabil al cuiva.

— Henry, ai un backup complet aici, nu-i aşa?

— Da.

— Unul care precede prima mea întâlnire cu Eleanor?

— Da.

— Iar sigiliul e intact?

— Da.

Desigur, dacă Henry era corupt şi îmi spunea că sigiliul e intact, de unde să ştiu că era aşa? Nu deosebeam un sigiliu de un sicriu.

— Poţi folosi orice computer casnic, zise el, citindu-mă ca întotdeauna, ca să verifici sigiliul, să mă ştergi şi să mă resetezi. Ar lua vreo câteva ore, dar te sfătuiesc să n-o faci.

— O, da? De ce nu?

— Pentru că vom pierde tot ce-am învăţat de când am cunoscut-o pe Eleanor. Devin din ce în ce mai bun, Sam.

Atacurile lor iau timp din ce în ce mai mult, pe o curbă exponenţială, pentru a se realiza.

— Şi între timp tu nu poţi funcţiona...

— Atunci cumpără-mi mai multă pastă. Mult mai multă... Avem banii. Gândeşte-te la asta. Sistemul lui Eleanor este agresiv şi dominant. E mereu în modul de criză. Dar face parte dintre băieţii buni. Dacă pot învăţa cum să-l blochez, voi fi mai bine pregătit să-i întâlnesc pe băieţii răi care vor încerca să ajungă la Eleanor prin intermediul tău.

— De acord, Henry, cu excepţia unui fapt esenţial. Nu există Eleanor şi cu mine. I-am dat papucii...

— Înţeleg. Spune-mi, Sam, cu câte femei ai fost de când te-am cunoscut?

— De unde naiba să ştiu?

— Ei bine, eu ştiu. În cei 82,6 ani în care am fost asociat cu tine, ai fost cu 343 de femei. Arhivele tale dezvăluie cel puţin încă o sută înainte de instalarea mea.

— Dacă zici tu, Henry...

— Te îndoieşti de cifrele mele? Vrei o listă cu numele fiecăreia?

— Nu. La ce bun nişte nume pe care le-am uitat, Henry?

Viaţa mea semăna din ce în ce mai mult cu un roman rusesc – prea multe personaje şi nu destule urmăriri cu maşini.

— Exact asta voiam să spun, nici una nu te-a afectat atât de mult ca Eleanor Starke. Bioreacţia ta a depăşit orice limite.

— E mai mult decât o problemă de biologie, am răspuns, dar ştiam că are dreptate sau pe-aproape.

Singura femeie care mai avusese un asemenea efect asupra mea fusese prima mea iubire, Jean Scholero, care dispăruse de un secol şi-un sfert. Toate celelalte erau doar valuri blânde într-un cald ocean feminin. Dar cum să-i explici asta lui Henry?

Până când aveam să-mi dau seama cum să-l verific pe Henry, am hotărât să-l izolez în containerul lui. I-am cerut computerului casnic să afişeze „Nu deranjaţi – artist la lucru” şi să preia mesajele. De fapt, *am încercat* să lucrez,

dar eram prea preocupat de obsesia mea. Urmăream mai mult reţelele sau umblam de colo până colo prin studio, discutând cu Henry. Seara, îl puneam pe Henry să se încarce într-o centură – păstram câteva dintre interfeţele lui vechi într-un sertar – cu destule funcţii activate încât să pot ieşi să beau ceva. Evitam locurile mele obişnuite şi toate chipurile familiare.

În primul mesaj pe care l-a înregistrat pe computerul meu casnic, El zisese: „Bine faci! Sună când termini”. În al doilea: „A trecut mai bine de-o săptămână – trebuie să fie o capodoperă!” În al treilea: „Spune-mi ce s-a întâmplat. Eşti mult prea sensibil. E ridicol. *Maturizează-te!*”

Am încercat să-i spun ce s-a întâmplat. Am înregistrat un mesaj pentru ea, o lungă litanie clocotitoare de acuzaţii, dar eram mult prea furios ca să-l expediez.

În cel de-al patrulea mesaj, El întrebă: „E vorba de Henry, nu-i aşa? Şeful pazei mi-a spus totul despre asta. Nu-ţi face griji; îi cotrobăie pe toţi cei pe care-i cunosc, nimic personal, şi nu rescrie nimic. Astea sunt ordinele lor permanente, menite să mă protejeze. N-ai idee, Sam, de câte ori aş fi fost moartă dacă nu exista protocolul meu. Oricum, le-am zis să-l lase în pace pe Henry. Au zis că pot instala un declanşator în nucleul de personalitate al lui Henry, ceva ce fac pentru propriile mele sisteme, dar am hotărât că nu. Jos mâinile, complet. În regulă? E destul? Sună-mă, Sam. Anunţă-mă cel puţin dacă te simţi bine. Mi-e... dor de tine...

Între timp, n-am reuşit să găsesc nici o urmă a vreunei personalităţi străine la Henry. Îl ştiam pe Henry al meu la fel de bine cum mă ştiam pe mine însumi. Procesul lui de gândire era pentru mine ca o melodie familiară, şi de-a lungul săptămânilor noastre de conversaţii neîncetate, nici măcar o dată nu m-a izbit vreo notă falsă.

El îmi trimise cel de-al cincilea mesaj din pat, în care şedea între cearşafuri iridescente (designul meu). Nu scoase nici un cuvânt. Se uită direct la holocameră, se sprijini în capul oaselor, lăsând cearşaful să alunece până la talie, şi-şi perie părul. Deasupra sânilor, aşa cum

descoperisem deja, pieptul ei era presărat cu pistrui.

La uşa mea începură să sosească buchete de flori cu bileţele pe care scria simplu: „Sună.”

Memoriile de succes pe care le blocase computerul meu casnic din Buffalo sosiră sub formă de date codificate, conţinând şi secţiunea despre Eleanor. Simulacrul autorului, aşezat într-un fotoliu cu spătar de trestie şi citind dintr-o carte legată în piele, o descria pe Eleanor, în vorbirea lui tărăgănată a unui ins din sud, ca pe un „vulvoid parfumat, al cărui tufăriş migrase cumva către frunte, un soi de misandrină mlădioasă, care detesta bărbaţii cu amploarea emoţională a unui limax al ComAp-ului”. Am cerut sim-ului să se oprească şi să intre în amănunte. Acesta îmi aruncă zâmbetul său afectat, publicitar, şi spuse: „În relaţiile sale cu bărbaţii, Eleanor Starke nu e interesată de comuniunea emoţională. Preferă distracţii de o factură mult mai infantilă, cum ar fi să împungă broaşte cu un băţ. Este o femeie care-şi pierde foarte uşor răbdarea şi care n-are timp pentru sentimente siropoase sau pentru gânduri tulburi. Singura excepţie e patul. În pat, lui Eleanor Starke îi plac bărbaţii necopţi. Cu cât mai sentimentali, cu atât mai bine. De asta îi place să se joace cu artiştii. Cu cât un bărbat are o părere mai bună despre el însuşi, cu atât e mai dureros de sensibil, şi cu cât e orgoliul său mai cizelat, cu atât e mai amuzant să-l înţepi până la sânge şi să-i vezi tot balamucul plângăreţ dinăuntru.”

Vorbele lui mă înfuriară, indiferent de cât de bine lovise la ţintă.

— Nu ştii ce vorbeşti, am strigat eu la sim. Eleanor nu e câtuşi de puţin aşa. E clar că n-ai cunoscut-o niciodată. Nu e o sfântă, dar are inimă şi afecţiune şi... şi să te ia dracu’!

— Mulţumesc pentru comentariile dumneavoastră, răspunse scriitorul. Vă putem cita? Urmăriţi volumul care va însoţi aceste fascicule de memorii, *Cu spinarea la proţap*, aşteptat să iasă în septembrie la Pageturner Productions.

Eram pe lume de 147 de ani şi eram fericit cu viaţa mea. Trecusem prin câteva cariere şi adunasem o avere căreia chiar şi Henry avea probleme să-i ţină socoteala. Cu toate

astea, săream din pat în fiecare zi cu un sentiment proaspăt de interes şi aventură. Aş fi fost mulţumit să trăiesc următorii 147 de ani în exact acelaşi fel. Şi totuşi, când El trimise ultimul ei mesaj – El stând mohorâtă în Muzeul Artei şi Ştiinţei, având în spate o pânză de-a mea cât peretele – am ştiut că de viaţa mea se va alege praful.

•

Şaptezeci şi două de lumânări groase înfipte în suporturi aurite de înălţimea unui om mă încadrau ca nişte santinele, în timp ce aşteptam şi mă mutam de pe un picior pe altul, îmbrăcat în smoching, în faţa altarului. Flăcările şiroind de ceară de albine umpleau catedrala cu o aromă de trifoi. *LOOK* proclama nunta noastră ca fiind „Nunta momentului”; era transmisă în direct pe Wedding Channel. Un cor de castraţi, ascuns în bezna de sub tuburile gigantice de bronz ale orgii, îi chema pe toţi să se plece în faţa îndurării Binelui. Timbrul lor dulce de sopran se ţesea prin kilometri de bolţi de piatră, adunând ecouri ciudate şi armonii neaşteptate. Mai mult de un milion de abonaţi se foiau în stranele de lemn care păreau să se întindă până la orizont. Şi fiecare abonat ocupa un scaun lângă culoar, în faţă.

În studioul din New York al reţelei, El şi cu mine, purtând costume albastre pe corp, stăteam la capetele opuse ale unei scene solide, pustii. La un semn, El începu să păşească încet spre mine. Cu toate acestea, la castelul Wawel care domina vechiul oraş Cracovia, ea intra pe uşile imense ale catedralei, cu rochia de culoarea fildeşului scăldată în lumina dimineţii. Orga bubuia marşul lui Mendelssohn, amplificat de hectare întregi de marmură. Două fetiţe împrăştiau petale de trandafiri la picioarele lui Eleanor, în timp ce o alta avea grijă de trena ei lungă. Un voal diafan ascundea chipul lui El de ochii tuturor în afară de ai mei. Nici un bărbat nu mergea alături de ea; ca mireasă în vârstă de două sute de ani, Eleanor prefera de obicei să vină singură la altar.

În momentul nunţii, El şi cu mine trăiam împreună de şase luni. Ne mutaserăm unul cu altul în parte din curiozitate, în parte din disperare. Orice s-ar fi petrecut

între noi, creştea. Se întindea şi prindea rădăcini. Vorbeam despre asta, întotdeauna „asta”, fără să fim prea siguri cum altfel s-o numim. Ne complica vieţile, în special pe a lui El. Am căzut de acord că ne-ar fi mai bine fără asta şi am încercat să ne amintim, din experienţele din tinereţe, cum să rezolvăm problemele cu sentimentele pe care le încercam. Singurul tratament sigur, garantat că poate face un bărbat şi o femeie să-şi dorească să nu se fi întâlnit niciodată, era coabitarea. Dacă exista vreun lucru pe care să-l fi învăţat în patru milioane de ani de evoluţie, era acela că bărbatul şi femeia nu erau făcuţi să trăiască în aceeaşi colibă.

Aşa că am cumpărat împreună o casă într-un târguşor din Connecticut. Ceva mic, dar confortabil. N-a fost deloc greu să ne împărţim dormitoarele şi spaţiile de lucru separate, dar pentru decorarea zonelor comune a fost nevoie de diplomaţie şi compromisuri. O dată intraţi în casă şi instalaţi, ne-am înţeles să ţinem casa deschisă miercuri seara, pentru a începe dificila sarcină de ne aduce împreună prietenii şi colegii.

Am ajuns să preferăm dormitorul ei pentru a urmări reţelele şi pe al meu ca să facem dragoste. Dacă venea vorba de somn, mie-mi plăcea să mă cuibăresc lipit de cineva, în timp ce ea prefera să doarmă singură. Bun, ne-am zis, iată o fisură pe care am putea-o lărgi. Ne supravegheam unul pe altul în căutarea altor incompatibilităţi. Ea era genul de persoană care se culca noaptea târziu, în timp ce eu mă sculam devreme. Ei îi plăcea să călătorească şi să iasă mult din casă, în timp ce eu stăteam mai mult în casă. Ea îndrăgea muzica clasică; eu nu puteam suporta decât ultimul răcnet. Ea muncea fără-ncetare; eu lucram în salturi. Ea nu era niciodată generoasă cu străinii; eu pur şi simplu nu reuşeam să fiu practic în chestiunile personale. Ea putea deveni dezlânată; eu eram capabil să tac foarte multă vreme. Ea avea o nevoie maniacală de organizare totală, în toate problemele, în timp ce pentru mine o minte dezordonată însemna o minte rodnică. Vai, diferenţele dintre noi, departe de a ne

înstrăina, păreau doar să ne apropie unul de celălalt.

•

În ciuda înclinaţiei lui El pentru intimitate, relaţia şi nunta noastră au făcut ca acţiunile noastre de celebritate „*futures*” să crească spectaculos. Reţeaua înregistră 1325 de milioane de ore plătibile de vizionare a nunţii, iar cartea de oaspeţi adună câteva semnături destul de importante. Plouă cu confetti săptămâni întregi. Plănuiam cinci zile de miere pe Lună.

Eleanor rezervă trei locuri la naveta pentru Lună, o prevestire nu tocmai bună pentru o lună de miere de succes. Îmi repartiză locul de la geam, ea se aşeză pe cel de lângă culoar, iar pe scaunul dintre noi îşi proiectă membrii Cabinetului, unul după altul. Pe tot parcursul zborului, le primi rapoartele, emise ordine şi elaboră strategii, fără să se oprească nici măcar pentru decolare şi aterizare. Cabinetul ei consta în vreo doisprezece funcţionari care, cu excepţia şefului pazei, erau numai femei. Toţi păreau mai în vârstă decât arăta El şi păstrau trăsăturile distincte ale familiei Starke: părul blond-roşcat, silueta zveltă, sprâncenele... Dacă ar fi fost oameni adevăraţi, în loc de personificări ale sistemului valet al lui El, ar fi putut fi surorile şi fratele ei, iar ea ar fi fost mezina răsfăţată a familiei.

Două dintre funcţionarele Cabinetului mă impresionară în mod special: procurorul-şef – o femeie îmbrăcată elegant, în jur de patruzeci de ani, cu o expresie crispată, şi şefa de personal – cea mai în vârstă din grup. Această şefă de personal coordona activităţile celorlalţi şi era a doua la comandă după El. Arăta şi vorbea remarcabil de asemănător cu El. Nu era sora ei, ci El însăşi, la şaptezeci de ani. Mă punea pe gânduri. Era Eleanor a mea, dar fără carne pe trup, o siluetă cioturoasă, numai unghiuri şi noduri, cu sprâncenele decolorate şi subţiate. Însă ochii aveau aceeaşi sclipire de prădător ca ai lui El. Una peste alta, nu era de mirare că Henry, o simplă voce în capul meu, admira Cabinetul lui El.

Însoţitoarele de zbor de la bordul navetei Pan Am erau

toate penelope, unul dintre nou-introdusele tipuri repetitive, obţinute prin inginerie genetică pentru munca în microgravitaţie. Aveau adică picioare scurte, cu degete capabile de a se agăţa. Pluteau graţioase prin cabină, îmbrăcate în costume de zbor cu croială elegantă, îngrijindu-se de nevoile pasagerilor. Cea repartizată rândului nostru – Ginnie, potrivit ecusonului – trata membrii Cabinetului lui Eleanor ca şi cum ar fi fost oameni în carne şi oase. M-am întrebat dacă n-ar trebui să-i urmez exemplul.

— Aceste penelope sunt de la Oamenii Specializaţi, nu-i aşa? o întrebă El pe şefa ei de personal. Sau sunt de la McPeople?

— Prima variantă e cea corectă, răspunse şefa de personal.

— Deţinem acţiuni la Oamenii Specializaţi?

— Nu, O.S. nu e tranzacţionată în mod public.

— Cine o deţine?

— Singura proprietară – Zoranna Alblaitor...

— Hmm, mormăi El. Pune-o pe lista de observaţie!

•

Aşa zbor, aşa lună de miere. La câteva ore de la instalarea în apartamentul îndrăgostiţilor de la hotelul Prinţesa Lunară, Eleanor conducea întâlniri de afaceri cu vreo zece sau mai mulţi clienţi prezenţi holografic. Se scuză, dar pretinse că nu putea face nimic să-şi uşureze sarcina. Am fost lăsat să fac de unul singur plimbări săltăreţe prin furnicarul de habitate interconectate. N-aveam nimic împotrivă. Îmi preţuiam singurătatea.

În cea de-a treia zi a aşa-zisei noastre luni de miere, s-a întâmplat să fiu în apartament când Eleanor primi „apelul”. Calendarul ei o informă despre sosirea unui mesaj de la Consiliul de Tri-Disciplină.

— Tri-D? exclamă El. Eşti sigur? Ce-am mai făcut acum?

Calendar se transformă în procurorul-şef care răspunse:

— Nu ştim. Nu e nici o notă ataşată, iar conexiunea este încriptată la un nivel foarte ridicat.

— Am călcat pe bătăturile cuiva important? Vreunul

dintre clienţii noştri a călcat pe bătăturile cuiva important?

— Toate la un loc, probabil, răspunse procurorul-şef.

După ce trase de timp cât mai mult posibil, Eleanor acceptă apelul. Emblema impunătoare, dar lipsită de imaginaţie a Consiliului de Tri-Disciplină – un glob rotindu-se pe o axă de aur – ne umplu camera de zi. Am întrebat-o pe El dacă n-ar trebui să plec.

Îmi adresă o privire rugătoare, prima oară când am văzut-o nesigură de ea însăşi. Aşa că am rămas, în timp ce sigla supradimensionată se dizolvă în aer şi Agnes Foldstein însăşi apăru în faţa noastră, aşezată la uriaşul ei birou de sticlă. Eleanor îşi ţinu respiraţia. Nu era un birocrat mărunt din stratul de jos al organizaţiei, ci chiar preşedinta Comitetului Guvernatorilor – una dintre cele mai influente persoane în viaţă, instalată la faimosul ei birou, acum direct în apartamentul nostru de hotel. El şi cu mine ne-am ridicat brusc în picioare.

— Salutări din partea Consiliului, rosti Foldstein, uitându-se pe rând la fiecare dintre noi. Îmi cer scuze că vă întrerup luna de miere, dar treburile Consiliului mă silesc s-o fac.

Se întoarse spre mine şi lăudă inventivitatea muncii mele în domeniul designului de ambalaje. Vorbea sincer şi amănunţit, menţionând în mod special inovaţiile mele privind prelatele pentru câmpurile de bătălie folosite de Comandamentul Naţional, precum şi păturile pentru evacuarea victimelor traumelor şi arsurilor. Apoi se întoarse către El şi spuse:

— *Myr*[1] Starke, ştii de ce sunt aici?

Foldstein părea să se apropie de cincizeci de ani, o vârstă compatibilă cu autoritatea ei monstruoasă, în timp ce El a mea arăta ca o fetiţă cu ochi de căprioară. El dădu din cap.

— Nu, doamnă guvernator, nu ştiu.

Dar trebuia să aibă ea vreo idee, pentru că Henry şopti: *Şefa ei de personal zice că Eleanor întreabă de două ori, dacă ştii ce înseamnă asta.*

---

[1] *myr* (plural, *myren*) – formă generică pentru apelativele *mister* sau *mistress* (*domnule* sau *doamnă*) (n. trad.)

Mesajul m-a zăpăcit complet. Aparent, îşi pierduse din expresivitate datorită trecerii prin două minţi artificiale. Ceea ce spusese probabil Eleanor era „Ştii ce-nseamnă asta? Ştii ce-nseamnă asta?” Ei bine, nu ştiam, şi toată treaba mă făcea nervos.

— După o deliberare atentă, continuă Foldstein, Consiliul te-a nominalizat pentru ocuparea unui fotoliu în Comitetul Guvernatorilor.

— Pardon? întrebă El şi mă apucă de braţ ca să-şi păstreze echilibrul.

Foldstein chicoti.

— Şi eu am fost surprinsă, dar asta e – îţi ofer un loc la masa oamenilor mari!

•

Până să luăm naveta înapoi spre Pământ, procesul de confirmare avansase binişor. În următoarele câteva săptămâni chinuitoare, nominalizarea lui El a fost dezbătută în mod public şi în secret de către guverne, corporaţii, Comandamentul Naţional, organizaţii muncitoreşti, cărturari şi pierde-vară obişnuiţi. O asemenea ascensiune meteorică era nemaiauzită şi peste tot ploua cu teorii ale conspiraţiei. Eleanor însăşi era în încurcătură când era vorba s-o explice. Cu toate acestea, nu se îndoi nici un moment de capacitatea ei de a ocupa acest post, şi defilă prin casa noastră din oraş cu o splendidă măreţie, doar ca să se prăbuşească în dormitor o oră mai târziu, plină de griji în legătură cu zecile de indiscreţii atent îngropate din trecutul ei. În dimineaţa în care depuse mărturie în faţa Comitetului Guvernatorilor al Tri-D, era totuşi senină şi tăioasă ca un brici.

Îndată după întoarcerea acasă, mă convocă în dormitorul meu şi-mi ceru sex cu nebunii şi ţipete. După aceea, abia mai suportă să mă vadă.

O suportam cât puteam, cu excepţia câtorva ocazii când a trebuit să ies pur şi simplu din casă. Mă retrăgeam în studioul meu din Chicago şi pretindeam că lucrez.

Când numirea lui Eleanor fu confirmată, am luat o maşină pneumatică până la Cozumel, pentru nişte

scufundări de adâncime şi hoinăreli pe plajă. Trebuia să fie o vacanţă, o fugă de la lucru, dar în acel moment nu mai aveam nici o iluzie privitoare la capacitatea lui Eleanor de a se relaxa. Erau prea multe planuri de făcut şi prea mulţi oameni de întâlnit. Şi într-adevăr, ţinu lângă ea câte un membru al Cabinetului tot timpul: pe plajă, în barcă, în satul tematic mayaş sau chiar în cabinele înghesuite ale submersibilului.

Plănuiserăm să profităm de o clinică exclusivistă de întinerire de pe insulă, ca să mai lepădăm câţiva ani. Vârsta aleasă de mine era în jur de treizeci şi cinci de ani, etate la care trupul meu era încă destul de activ ca să-mi satisfacă dorinţele, dar şi destul de moale ca să zacă în timpul lungilor ore de meditaţie creatoare. El şi cu mine ne hotărâserăm pentru un regim de trei zile de filtrare şi săriserăm peste visola de dimineaţă, pentru a da trupurilor noastre timpul necesar să-şi elimine „îngrijitorii” celulari. Dar în ultima clipă, El se răzgândi. Decise că trebuia să mai îmbătrânească puţin pentru a se potrivi mai bine cu noua ei autoritate. Aşa că m-am dus singur la clinică şi m-am înmuiat în băi de două ori pe zi, timp de trei zile. Miliarde de „îngrijitori” de dimensiuni moleculare îmi curgeau prin piele şi se infiltrau în muşchi, cartilaje, oase şi nervi, retezând îndatoritori legăturile încrucişate între proteine şi anomaliile genetice şi eliminând delicat mâlul şi gunoaiele vârstei.

M-am întors la bungalow miercuri, neastâmpărat şi plictisit, şi m-am oferit să-l pregătesc pentru salonul nostru săptămânal. Trebuia să răsfoiesc printr-o listă de mii de saluturi înregistrate de la prietenii şi asociaţii noştri. Multe confetti pentru numirea lui El. Salonul însuşi era o zăpăceală completă. Se holoconectaseră mai mulţi oameni decât putea cuprinde bungalowul. Holoserverul primitiv era copleşit de atâtea transmisii simultane, oaspeţii noştri erau suprapuşi unul peste celălalt câte cinci sau chiar zece, iar întreaga lor mulţime forfotitoare pâlpâia pe margini.

În ciuda confuziei, am simţit repede că asta era o petrecere de adio – pentru Eleanor. Prietenii noştri presupuneau că va primi un post pe Lună sau la staţia de

pe Marte, din moment ce toate funcţiile Tri-D de pe Pământ erau deja ocupate. În acelaşi timp, nimeni nu se aştepta să merg cu ea – cine-ar fi făcut-o? Având în vedere longevitatea oamenilor, putea să dureze decenii întregi – sau secole – până când Eleanor să acumuleze destulă vechime ca să fie transferată înapoi pe Pământ.

În momentul în care ultimul oaspete se deconectă, eram extenuaţi. Eleanor se pregăti de culcare, însă eu mi-am turnat un pahar de scotch şi am ieşit să stau pe plajă.

Nisip ud. Murmurul valurilor. Briza răcoroasă. Era o dimineaţă ecuatorială încântătoare.

— Henry, am zis, înregistrează asta!

Calmează-te, Sam. Întotdeauna înregistrez ce e mai bun din toate.

În depărtare, cupola insulei sclipea ca un văl de ploaie căzând într-o mare agitată. Valurile spălau plaja şi se topeau în nisipul de la picioarele mele. Simţeam un miros sărat, bogat, de peşte şi iarbă de mare, de balene şi marinari rătăciţi putrezind în adânc. Oceanul, cu toată veşnica lui nelinişte, se dovedise un bun mediu de transmitere pentru armele nanotehnologice – supranumite NASTIE[2]-uri – care puteau pluti în jurul globului la nesfârşit, ca nişte mesaje deosebit de violente ambalate în sticluţe mititele, până când erau aruncate pe ţărmul inamicului. Cupola de protecţie al Cozumel-ului, mai mult o sferă decât o emisferă, se întindea prin apă către fundul oceanului şi adânc în stratul de rocă. O moştenire a Atrocităţii din anii 2060.

— Aşadar, spune-mi, Henry, cum vă înţelegeţi, tu şi Cabinet?

Îi urmasem sfatul şi-i cumpărasem mai multă pastă neurochimică.

Cabinet e o inteligenţă minunată. Mă gândesc să-l emulez.

---

[2] *NASTIE* – prescurtare de la *Nanotech Assault Engine* (Dispozitiv nanotehnologic de asalt). Totodată, joc de cuvinte: *nasty* (în engleză) = răutăcios, vătămător, periculos, dăunător. (n. trad.)

— În ce fel?

S-ar putea să vreau să-mi divizez nucleul personalităţii în trei.

— Ca să existe trei ca tine? Ăă... ce-ai realiza cu asta?

Atunci aş fi mai mult ca un om.

— Aşa? Asta-i bine?

Aşa cred. Am descoperit de curând că eu am doar un singur punct de vedere, în timp ce tu ai câteva pe care le poţi schimba în voie.

— Se pare că ţi-am cumpărat mai multă pastă decât e sănătos pentru tine.

Dimpotrivă, Sam. Cred că evoluez.

Nu eram sigur că-mi plăcea cum sună.

— Atunci, ce părere ai despre mutarea în afara planetei?

Pentru mine e acelaşi lucru, Sam. Avem lăţime de bandă – vom călători. Tu eşti cel pentru care îmi fac griji. Ai observat cât de constipat devii la gravitaţie mică?

— Sunt convins că există vreun leac pentru asta.

Cum rămâne însă cu munca ta? Poţi avea inspiraţie la o distanţă atât de mare?

— Mă pot oricând holoconecta la Chicago. Aşa cum ai spus, avem lăţime de bandă...

Mi-am sorbit băutura şi am privit soarele înălţându-se din mare. În curând am văzut-o pe El plimbându-se pe plajă în halat. Îngenunche în spatele meu şi îmi masă umerii.

— Te-am neglijat, zise ea, iar tu te-ai purtat admirabil. Mă poţi ierta?

— N-am ce să-ţi iert. Eşti o persoană ocupată. Am ştiut asta de la început.

— Cu toate astea, trebuie să-ţi fie greu.

Se aşeză lângă mine pe nisip şi-şi încolăci braţele în jurul meu.

— E ca un drog. Sunt beată de succes. Dar o să-mi treacă. Îţi promit.

— Nu-i nevoie. Trebuie să te bucuri de tot.

— Nu vrei să te muţi de pe planetă, nu-i aşa?

Gata cu taifasul. Am ridicat din umeri şi am răspuns:

— Poate că nu pentru totdeauna, dar probabil că mi-ar

prinde bine o schimbare de decor. Cred c-am devenit cam prăfuit aici...

Mă strânse în braţe şi continuă:

— Mulţumesc, Sam. Eşti minunat. De unde răsar bărbaţii ca tine?

— De pe Saturn. Suntem saturnieni.

Ea izbucni în râs.

— Nu cred că avem încă posturi atât de departe. Dar este unul la Staţia Lagrange. Îmi închipui că acolo mă vor trimite. E de-ajuns?

— Cred că da, am răspuns, dar cu o condiţie.

— Spune!

Nu avusesem nimic în minte când am zis asta; pur şi simplu, aşa a ieşit. Mă mai sâcâia ceva?

Henry îmi atrase atenţia cu un clinchet: *Cere-i să-l pună pe Cabinet să-mi arate cum să mă divizez.*

Cu siguranţă nu era vorba de asta, dar mă ajută să articulez ceea ce simţeam.

— Doar atât, am continuat. Îmi dau seama că te-ai pregătit aproape toată viaţa pentru momentul ăsta. Nu pierde din vedere faptul că acum eşti în vârful piramidei. Ai grijă să nu te bagi prea curând în ceea ce nu te pricepi.

•

Abia ne întorseserăm la casa noastră din Connecticut, că o altă ştire şocantă izbucni în mass-media. *Myr* Mildred Rickert, guvernator al Consiliului de Tri-Disciplină instalat în vestul mijlociu al SUAN[3], lipsea de trei ore. Eleanor se făcu albă ca varul când auzi vestea. Guvernatorul Rickert fusese o forţă dominantă în afacerile lumii de peste cincizeci de ani, iar dispariţia ei bruscă era o altă schimbare cataclismică în structura puterii mondiale. Totuşi, nu era decât dispărută.

— De trei ore? exclamă El. Hai, Sam, fii realist.

De-a lungul următoarelor douăzeci şi patru de ore, şeful pazei lui Eleanor scormoni discret prin reţelele de înaltă securitate pentru a ne furniza amănunte şi analize pe

---

[3] *SUAN* – prescurtare de la Statele Unite ale Americii de Nord (n. trad.)

măsură ce apăreau. Un limax al ComAp[4]-ului, aflat în patrulare în zona sălbatică, descoperi rămăşiţele pământeşti al guvernatorului Rickert în interiorul şi în preajma unei maşini pneumatice rătăcite într-un câmp de soybimi[5], în afara cupolei care apăra Indianapolisul. În aparenţă, căzuse victimă unui NASTIE. Sistemul ei valet, al cărui container principal de stocare fusese confiscat de Comandamentul Apărării Naţionale şi supus unui interogatoriu extrem de amănunţit, raportă că Rickert era conştientă de infecţie atunci când intrase în maşina din tunelul aflat sub turnul rezidenţial din Indianapolis. Ordonase valetului să-şi folosească privilegiile de înaltă securitate pentru a dirija maşina afară din oraş şi a o arunca în exteriorul sistemului de tuneluri. Atât de virulent fusese NASTIE-ul care-o atacase şi atât de încăpăţânate protecţiile induse de visola încât, în clocotul luptei celulare, corpul ei explodase. Din fericire, explodase în maşină şi contaminase doar doi sau trei kilometri pătraţi de plantaţie ai unei ferme. Gândirea rapidă a lui Rickert şi valetul-cingătoare demn de încredere preveniseră un dezastru în interiorul cupolei din Indianapolis. ComAp-ul incineră rămăşiţele împrăştiate după ce legistul o declară pe *myr* Rickert irecuperabilă.

Şi astfel, un post gras în inima ţării era acum la îndemână. Eleanor transformă camera de zi într-un sediu de război. Îşi trimise toată echipa în luptă. Ca proaspăt numită în comitet şi cu cea mai mică vechime, nu avea nici o perspectivă rezonabilă de a câştiga acea funcţie, dar n-avea de gând s-o piardă doar pentru că nu încercase. Scoase la bătaie fiecare recomandare pe care-o căpătase vreodată în cele câteva cariere ale ei şi-şi folosi toată influenţa de care dispunea. Teroarea mea creştea cu fiecare oră.

---

[4] *ComAp* – prescurtare de la Comandamentul Apărării Naţionale (n. trad.)

[5] *Soybimi* – cuvânt desemnând o plantă imaginară, rezultat din combinarea lui ***soyb****ean* (bob de soia) cu *sur****imi*** (pastă japoneză de pește) (n. trad.)

— Uite, i-am zis, încercând să-i vorbesc raţional, doar nu-ţi imaginezi că e o coincidenţă, nu? Nominalizarea ta... şi apoi asta? Cineva îţi înscenează ceva. Nu vezi?

— Linişteşte-te, răspunse ea. Ştiu că n-am nici cea mai mică şansă de a căpăta postul ăsta. Îmi încerc doar puterile şi intru în joc. Lumea şi-ar pune întrebări dacă *n-aş face-o*.

Într-o dimineaţă devreme, în săptămâna următoare, Eleanor îmi aduse la pat cafeaua, un pateu danez şi visola matinală.

— Ce-i asta? am întrebat, dar ştiam deja, după unghiul vesel al sprâncenelor ei.

•

Ne-am mutat într-o locuinţă temporară – un apartament la etajul 207 al Turnurilor Williams din Bloomington. Plănuiam să ne cumpărăm până la urmă o fermă într-un comitat mărginaş, înconjurată de crânguri de ulmi şi câmpuri de secară. Programul zilnic al lui El, având deja intensitatea unui maraton, nu făcu decât să se aglomereze, o dată cu noile ei responsabilităţi de administrator regional Tri-D. Între timp, eu pierdeam vremea prin orăşelul universitar, încercând să mă adaptez la noile împrejurări.

După vreo două săptămâni, avu loc un eveniment care puse în umbră tot ce se întâmplase până atunci. Eleanor şi cu mine, deşi nu solicitaserăm niciodată, am primit un permis de a retro-concepe un copil. Aceste permise erau imposibil de obţinut, din moment ce numai vreo sută de mii erau eliberate în fiecare an pe întreg teritoriul SUAN. Dintre toţi prietenii şi cunoscuţii noştri, numai doi sau trei dobândiseră un permis. Nu mai văzusem un bebeluş în realcorp de decenii (cu toate că în cele mai multe holovideo-uri şi comedii copiii simulaţi aveau roluri importante). La început am fost atât de uluiţi încât n-am ştiut cum să reacţionăm.

— Nu vă faceţi probleme, zise subsecretarul Secţiei Populaţie, cei mai mulţi destinatari au aceeaşi reacţie. Unii chiar leşină.

Eleanor arăta însă departe de a leşina şi răspunse pe un ton practic:

— Nu ştiu cum mi-aş putea asuma o responsabilitate suplimentară în acest moment.

Subsecretarului nu-i venea să creadă.

— Asta înseamnă că refuzaţi permisul?

Eleanor clipi.

— N-am zis asta.

Îmi aruncă o privire, cerând ajutor.

— Ăă... un băiat sau o fată? am întrebat.

Subsecretarul ne acordă un surâs plin de sine.

— Asta e în întregime la latitudinea dumneavoastră, nu-i aşa? Sfatul meu, adăugă el cu o spontaneitate forţată (mai trecuse prin asta de multe ori şi m-am întrebat dacă nu asta era întreaga esenţă a slujbei lui, să sune o sută de mii de străini în fiecare an şi să le încuviinţeze unul dintre darurile supreme ale vieţii), este să vizitaţi Orfelinatul Naţional din Trenton. Vedeţi cum stau lucrurile... Fără nici o obligaţie.

În ora care urmă, El şi cu mine am stat braţ la braţ, în tăcere. Dintr-o dată, El începu să plângă. Lacrimile îi izvorau din ochi şi se rostogoleau pe obraji. Am îmbrăţişat-o şi am privit-o uimit la culme.

După un timp, se şterse la ochi şi rosti printre suspine:

— Nici nu se pune problema unui copil...

— Sunt complet de acord, am replicat. Ar fi lucrul cel mai stupid pe care l-am putea face vreodată.

•

La Orfelinatul Naţional din Trenton, ultimul lucru pe care l-au făcut a fost să ia mostre de ţesuturi pentru recombinare. Eleanor şi cu mine ne-am aşezat unul lângă altul, pe nişte scaune cromate dintr-o sală de tratament, în timp ce sora medicală, o jenny, a zgâriat interiorul obrazului lui Eleanor. Nici unul dintre noi nu mai consumase visola de patruzeci şi opt de ore, ceea ce era periculos dar necesar pentru a obţine o mostră pură de ADN. Henry mă informă că întregul Cabinet al lui Eleanor era pe Roşu. Asta însemna că Eleanor era încordată. Era un soi de *coitus mechanicus*, dar era menit să fie cea mai rodnică partidă de sex pe care urma s-o avem vreodată.

•

La Orfelinatul Naţional din Trenton, primul lucru pe care l-au făcut a fost să ne conducă până în biroul Dr. Deb Armbruster, unde buna doctoriţă ne avertiză că a creşte un copil modern nu mai semăna câtuşi de puţin cu ceea ce însemna pe vremuri.

— Copiii creşteau mari şi plecau, spuse doctoriţa. În zilele noastre, au tendinţa de a rămâne împotmoliţi pe la opt sau treisprezece ani. Şi, desigur, nu sunt socotiţi buni părinţi cei care-i forţează să se maturizeze. Credem că e vorba de întreaga atenţie pe care o capătă. Toată lumea – prietenii, patronul, străinii binevoitori, agenţii ComAp-ului – toţi vin să gânguream să gângurească şi să cocoloşească bebeluşul şi se aşteaptă să le primeşti încântat atenţiile. Darurile sosesc cu furgoneta. Presa vrea să fie invitată la fiecare petrecere de aniversare.

— O, dar voi doi ştiţi cum să trataţi cu presa, îmi închipui.

Eleanor şi cu mine stăteam pe scaunele de modă veche, în faţa biroului foarte ordonat al doctorului Armbruster. Nu exista un al treilea scaun pentru şefa de personal al lui Eleanor, care stătea răbdătoare lângă ea. Doctoriţa era o femeie masivă şi bine făcută, cu maxilarul pătrăţos şi ochi pătrunzători care priveau în toate direcţiile, în timp ce vorbea. Fără îndoială, îşi aranjase propriul sistem de centură în rânduri de monitoare, la marginea câmpului său vizual. Mulţi dintre cei care lucrau în administraţie făceau aşa. Cu o simplă mişcare a irisului, puteau trece în revistă teancuri întregi de rapoarte. Şi se uitau de sus la valeţii holografici cu nuclee de personalitate, cum era Cabinetul lui Eleanor...

— Aşa încât, continuă doctorul Armbruster, s-ar putea să aveţi în grijă un adolescent impertinent pentru douăzeci sau treizeci de ani. Asta, pot să vă asigur, devine obositor. Voi înşivă aţi putea să fi trecut prin încă două sau trei relaţii, înainte ca drăgălaşul să fie gata să plece din cuib. Prin urmare, vă sugerez să rezolvaţi problema custodiei acum, înainte să treceţi mai departe.

— La drept vorbind, doctore, spuse El, nu ne-am hotărât să mergem până la capăt. Am venit doar să ne informăm despre proceduri şi despre implicaţiile acestora.

— Înţeleg, răspunse doctorul Armbruster, schiţând un surâs.

•

La Orfelinatul Naţional din Trenton, al doilea lucru pe l-au făcut a fost să ne ducă în depozit ca să vedem „şasiul" care avea să devină copilul nostru, dacă ne hotăram să ne punem în practică autorizaţia.

Pe un perete se afla un şir de suporturi rotative, fiecare conţinând sute de sertăraşe. Doctorul Armbruster învârti unul dintre suporturi şi zise unui anumit sertar să se deschidă. Scoase din el o boccea înfăşurată într-o pătură-tetanos rigidă (un rezultat secundar al muncii mele timpurii la păturile pentru traumatizaţi). Puse bocceaua pe o targă cu rotile, comandă păturii să se relaxeze şi dezveli un fetus uman aflat aproape de termen, ghemuit în repaos, cu un degeţel miniatural în gura perfectă. Arăta remarcabil de viu, dar complet împietrit, ca o figurină. Am întrebat ce vârstă are. Doctoriţa ne spuse că, din punct de vedere al dezvoltării, avea douăzeci şi şase de săptămâni şi că stătuse în stază timp de şapte ani şi jumătate. Fusese confiscat într-o sarcină ilegală şi scufundat în lichid amniotic. Roti fetusul – „şasiul" – pe targă.

— E normal la fiecare capitol, explică ea. Ar trebui să-l convertim fără complicaţii.

Arătă spre o parte sau alta a fetusului şi explică ordinea rescrierii.

— Sistemul tegumentar – pielea, ceea ce ai putea numi ambalajul cărnii – (îmi zâmbi, recunoscându-mi reputaţia profesională) este organul uman cu cea mai rapidă creştere. O persoană o pierde şi o înlocuieşte continuu de-a lungul vieţii. În procesul de conversie, este prima care se încheie. Culoarea părului, a ochilor, ficatul, inima, sistemul digestiv se convertesc în două sau trei săptămâni. Sistemul nervos, grupele majore de muşchi, organele de reproducere – trei până la patru săptămâni. Cartilajele şi oasele – două

până la trei luni. Cu multă vreme înainte să-i iasă primul dinte, copilul este al vostru din punct de vedere biologic.

Am întrebat-o pe doctoriţă dacă aş putea să ţin „şasiul” în braţe.

— Sigur că da, răspunse ea.

Îşi puse cu atenţie mâinile mari dedesubtul lui şi mi-l întinse. Era dur, rece şi surprinzător de greu.

— Fixativul e foarte dens, explică ea, şi fragil, ca o coajă de ou.

L-am legănat cu stângăcie. Doctorul Armbruster zâmbi şi-i spuse lui Eleanor:

— Proaspeţii tătici arată întotdeauna aşa, ca şi cum s-ar teme să nu-l spargă. În acest caz totuşi, este foarte posibil. Şi tu, draga mea, arăţi la fel de tipic de stânjenită.

Avea dreptate. Eleanor şi şefa ei de personal stăteau una lângă alta, gemene (cu excepţia vârstei), rigide şi cu braţele încrucişate. Doctorul Armbruster spuse:

— Guvernator Starke, s-ar putea ca următoarele câteva luni să ţi se pară mult mai plăcute datorită terapiei hormonale. Taţii, după cât se pare, au avut întotdeauna nevoie să înveţe să stabilească o legătură cu odraslele lor. Pentru tine, avem ceva ce companiile farmaceutice numesc „mixtura mamei”.

— Nu, mulţumesc, doamnă doctor, replică Eleanor şi-şi desfăcu braţele. Nu ne-am hotărât încă, îţi aminteşti? În plus, acesta este deteriorat. Îi lipseşte un deget.

Unul dintre degeţelele bebeluşului lipsea într-adevăr, iar capătul ciotului era aspru ca ghipsul.

— O, nu vă faceţi griji pentru asta, răspunse doctoriţa. Degetele de la mâini şi de la picioare cresc în câteva zile. Numai să nu-i rupeţi capul!

Am tresărit şi am strâns mai tare „şasiul”, apoi mi-a fost teamă să nu-l ţin prea strâns. Am încercat să i-l dau lui El, dar ea îşi încrucişă din nou braţele, aşa că l-am dat înapoi doctoriţei, care îl puse la loc pe targă.

— În plus, acesta are deja sex.

Am verificat între picioarele dolofane ale „şasiului” şi am văzut un penis mititel. Fetusul – el – era băieţel. Poate că

acesta a fost momentul în care lucrurile au început să se schimbe în inima mea. Nu mai fusesem niciodată până acum părintele unui copil, cu nici una dintre numeroasele femei pe care Henry pretindea că le cunoscusem, chiar dacă ajunsesem la maturitate cu multă vreme înainte ca Tratatele pentru populaţie să intre în vigoare. Numai o dată, cu Jean Scholero, am fost foarte aproape, dar eram prea preocupat de cariera mea, iar ea a pierdut sarcina şi n-am mai rămas împreună destul timp ca să încercăm din nou.

— Nu vă faceţi griji nici pentru asta, răspunse doctoriţa. Genele voastre vor rescrie şi sexul. Totul face parte din acelaşi proces.

Eleanor mă atinse pe braţ.

— Te simţi bine, Sam?

— Da, i-am răspuns. E puţin copleşitor.

Eleanor se întoarse spre doctorul Armbruster:

— Ei, mai bine plecăm, doamnă doctor. Mulţumim pentru vizită.

— A fost o plăcere să vă cunosc, guvernator Starke, şi pe dumneavoastră, *myr* Harger. Pe drumul spre ieşire, ar fi mai bine să treceţi prin sala de operaţii şi să-i daţi voie infirmierei să vă ia o mostră de piele.

— Asta nu va fi necesar, replică El.

— Hotărârea vă aparţine, desigur, dar ar putea să vă scutească de un drum în plus dacă vă răzgândiţi.

•

Ajunşi înapoi la Turnurile Williams din Bloomington, ne-am întins pe balcon, în soarele după-amiezii târzii şi am trecut repede peste şirul de mesaje. Prietenii începuseră să se plictisească de norocul nostru; felicitările erau mai puţine şi mai scurte, şi păreau, în general, formale sau chiar cu o tentă ascunsă de invidie. Şi cine-i putea învinovăţi? Tratatele pentru populaţie erau în vigoare de aproape şaizeci de ani, iar şaizeci de ani însemnau multă vreme pentru o societate ca să trăiască fără compania copiilor. Probabil că nimeni nu ne invidia copilul, deşi era evident pentru oricine – în special pentru noi – că obţinuserăm

autorizaţia pe nedrept.

Eleanor şterse mesajele care mai erau şi spuse:

— Zi ceva, Sam...

Balconul nostru era situat la jumătatea înălţimii uriaşului turn rezidenţial care se sfârşea, într-o perspectivă ameţitoare, aproape de părţile mai joase ale cupolei oraşului. Cupola, invizibilă în timpul zilei, părea vâscoasă în lumina serii, ca o peliculă transparentă vălurind şi îndoindu-se peste ea însăşi. În contrast, turnul nostru avea o suprafaţă mată şi netedă, încrustată cu mii de bumbi negri. Aceştia erau limacşii rezidenţi ai ComAp-ului, absorbind ultimele raze ale soarelui la asfinţit. Îşi încărcau la maximum rezerva de energie în vederea unei nopţi pline, de patrulare a camerelor de zi şi a dormitoarelor.

Am întrebat-o:

— Ai mai avut copii vreodată?

— Da, doi, un băiat şi-o fată, pe când abia terminasem colegiul. Tom a murit încă din copilărie, într-un accident. Jessica a crescut, a plecat de-acasă, s-a măritat, a avut o carieră de succes şi a murit la vârsta de patruzeci şi patru de ani de cancer al laringelui.

Eleanor se întoarse cu spatele gol către cer şi bărbia sprijinită pe braţele bronzate.

— Am fost îndurerată pentru fiecare dintre ei. E greu să-ţi îngropi copiii…

— Ţi-ar plăcea să mai ai unul?

Ea tăcu pentru o vreme. Am urmărit un limax târându-se pe dedesubtul balconului de la apartamentul de deasupra noastră.

— Nu ştiu, răspunse în sfârşit. E ciudat. Am trecut deja prin toate: sarcină, vene varicoase, înmormântări. Am ajuns la menopauză şi – mai rău – înapoi la menstruaţii. Am fost atât de prinsă de maternitate încât nici nu mai ştiam încotro s-o iau. Am iubit sau am urât fiecare clipă, şi n-aş fi schimbat-o pentru nimic în lume. Dar când s-a terminat totul, am simţit o greutate insuportabilă ridicându-mi-se de pe suflet. Slavă Domnului, mi-am zis, nu va mai trebui să trec niciodată prin *asta*. Şi totuşi, din clipa în care am aflat

despre permis, am început să retrăiesc fantezii despre cum ar fi să mai ţin în braţe un copil. Nu ştiu de ce, dar nu pot să-mi scot din cap toate astea: cum e să-i dau să mănânce, să-i ascult gângurelile, să-l strâng în braţe, să-l legăn. Mâinile mele tânjesc după un bebeluş. Cred că e de vină trupul ăsta de şcolăriţă pe care-l am. E o maşină de făcut copii şi ţelul lui e să-şi impună voinţa asupra mea. Nu m-am simţit niciodată atât de trădată de propriul meu corp.

Limaxul trecu de balconul nostru, dar un altul cobora încet pe perete.

Am întrebat:

— De ce să *nu* ai încă unul?

Eleanor întoarse capul, aţintind-şi ochii asupra mea.

— Corectează-mă dacă greşesc, domnule Piază-rea, dar nu erai tu cel care mă avertiza să nu primesc acest post? Nu erai tu omul care vorbea despre cineva care mi-ar înscena ceva? În ultimele câteva săptămâni, am pus Cabinetul să cutreiere reţelele ca să încerce să pună indiciile laolaltă şi să afle cine stă în spatele acestor lucruri. Dar un copil? Ai idee cât de vulnerabil te face un copil? Ai putea la fel de bine să-ţi pui un laţ de gât.

Se relaxă şi continuă.

— Dar de dragul discuţiei, să zicem că aş avea cine ştie ce binefăcător puternic, necunoscut, care-mi susţine cariera. Şi că acest copil este un morcov – un stimulent menit să-mi câştige loialitatea. Ei, asta-i o lege fundamentală a vieţii, Sam: unde este un morcov, este şi un băţ imediat după colţ.

M-am gândit la asta în timp ce priveam limaxul ComAp-ului. Ne simţise prezenţa şi se târa spre noi de-a curmezişul balconului.

— Ei? întrebă Eleanor. Ai ceva de comentat? E şi autorizaţia ta.

— Ştiu, am răspuns. Ar fi o nebunie să mergem până la capăt. Şi totuşi...

— Şi totuşi?

— Ţi-l poţi imagina pe copilul nostru, El? O fiinţă mititică învârtindu-ni-se pe la glezne, jumătate tu şi jumătate eu, un

mic Elsam sau Sameanor?

Ea închise ochii şi zâmbi.

— Ar fi o fiinţă vrednică de milă.

— Şi vorbind despre glezne, am continuat, suntem pe cale să fim testaţi.

Limaxul, o mică panglică biotehnologică, atinse glezna lui El, se lipi de ea pentru o clipă, apoi se desprinse. Cu călcâiul celuilalt picior, Eleanor scărpină locul testat. Limacşii nu făceau decât s-o gâdile. Cu mine era altfel. Exista parcă un nerv care-mi lega direct glezna de penis, şi acest sărut cald, pişcător, mi se păruse întotdeauna excitant. Aşa că, atunci când limaxul se prinse de glezna mea, El mă privi cu o expresie poznaşă. În clipa aceea, în lumina apusului de soare, cu senzaţia aproape dureroasă a sănătăţii perfecte, n-aveam nevoie de sărutul unui limax pentru a mă excita. Nu-mi trebuia decât o privire a soţiei mele, cu ochii ei străvechi încrustaţi ca nişte opale în trupul de fetiţă. Aşa trebuie să fi trăit zeii greci în Olimp. Pesemne, aşa trebuiau să fie lucrurile, să ajungi extrem de bătrân şi totuşi să ai puterea şi poftele tinereţii. Eleanor suspină melodramatic în timp ce-mi privea penisul mărindu-se. Se întoarse spre mine, acoperindu-şi timidă sânii şi pubisul cu mâinile. Limaxul de îndepărtă de mine şi se îndreptă spre peretele balconului.

Stăteam unul lângă altul, fără să ne atingem încă. Eram prostit de dorinţă şi-mi pierdusem controlul limbii. Am vorbit fără să mă gândesc. Am spus:

— Mamă...

Cuvântul, simplul cuvânt „mamă” o izbi de parcă ar fi fost ceva fizic. Întregul ei corp se cutremură, iar ochii i se lărgiră surprinşi.

— Mamă... – am repetat, iar ea închise ochii şi întoarse capul. M-am strecurat către El, mi-am încolăcit braţele în jurul său şi i-am luat urechea în stăpânire. Am tras cu buzele de lobul urechii. Am respirat în ea. Am dat la o parte părul umed de transpiraţie şi am şoptit:

— Eu sunt tăticul, tu eşti mămica.

I-am privit obrazul şi am repetat:

— Tu eşti mămica.

— O, Sam, oftă ea. Nebunul de Samsamson...

— Tu eşti mama, şi mama îi va dărui lui tăticul un *fiu*.

Ochii ei se deschiseră în sfârşit, aprigi, provocatori, dar amuzaţi.

— Sau o fiică, am adăugat repede. În faza asta, tăticul nu e mofturos.

— Mă întreb cum va aranja tăticul pentru oricare dintre variante...

— Uite-aşa!

Am rostogolit-o pe spate ca s-o sărut şi s-o mângâi. Dar ea era indiferentă faţă de mine, în mod intenţionat. Cu toate acestea, mi-am lăsat limba să se joace în sus şi-n jos pe trupul ei. Am vizitat toate locurile dulci pe care le descoperisem de prima oară când am făcut dragoste, pentru că ştiam că trupul său de fetiţă îmi era aliat. Trupul şi cu mine voiam acelaşi lucru. În curând, cu sau fără binecuvântarea sa, corpul ei mă primi cu bucurie, iar când ea era gata, şi eu eram gata, şi toţi fiii şi fiicele dinăuntrul meu erau gata, i-am dat drumul.

Undeva în toiul evenimentelor, o pasăre, o cioară, se prăbuşi strivindu-se de podea, lângă noi. Ceea ce am putut distinge, prin învelişul gros anti-nano care o învăluia, era o învălmăşeală de pene negre, lucitoare, un cioc frânt clămpănind pe podea şi o pată de sânge care se evaporă rapid. De fapt, întreaga pasăre se descompunea. Din învelişul care scotea un ţipăt ascuţit de avertizare se înălţau aburi. Henry rosti tare în urechea mea:

Atenţie, Sam! În interesul siguranţei, dispozitivul de izolare al ComAp-ului vă ordonă să vă îndepărtaţi imediat!

Eram prea preocupaţi de altceva ca să-i acordăm prea multă atenţie. Învelişul părea să-şi facă treaba. Cu toate acestea, ne-am dat la o parte, ascultători; ne-am rostogolit, lipiţi unul de altul, ca „fiara cu două spinări” a bardului. Se formă un paravan care să ne separe de nefericita pasăre, iar noi ne-am reluat investigaţiile în ceea ce priveşte părţile bune şi rele ale maternităţii.

Mai târziu, când am ieşit ducând pe o tavă cina şi două

pahare de visola, El stătea la masa de grădină în halatul alb de prosop, uitându-se la grămăjoara de pulbere de pe podea, formată din elemente chimice – carbon, sodiu, calciu şi ce-o mai fi – care fusese până de curând o pasăre. Nu era deloc neobişnuit pentru păsări să zboare prin cupolă sau, pentru un mic procent dintre ele, să fie infectate afară. Ceea ce *era* neobişnuit era faptul că, după reintrarea prin cupolă, fiind testată, găsită contaminată şi înfăşurată de un roi de agenţi anti-nano, atât de mult din pasăre putuse supravieţui căderii încât forma ei să mai poată fi recunoscută, aşa cum se întâmplase cu aceasta.

Eleanor se încruntă în direcţia mea şi spuse:

— E guvernatorul Rickert, întoarsă aici să ne bântuie.

Am râs amândoi, stânjeniţi.

•

În ziua următoare am simţit nevoia imperioasă de a termina nişte treburi. Mai erau două zile până când orfelinatul avea să înceapă recombinarea şi eram plin de neastâmpăr. Între timp, Eleanor avea programată un soi de întâlnire Tri-D în camera de zi.

Revendicasem un dormitor gol din spatele apartamentului, drept spaţiu de lucru. Semăna destul de bine cu studioul meu din Chicago ca mărime şi aspect. Cerusem superintendentului clădirii, un reginald posac, tipic pentru cei ca el, să trimită un arbeitor[6] ca să scoată toată mobila, în afară de un fotoliu şi o noptieră. Fotoliul avea nevoie de o pernă ca să-mi susţină partea de jos a spatelui, dar altfel, era potrivit pentru perioade lungi de stat aşezat. L-am întors cu faţa spre un perete interior gol, despre care Henry îmi spusese că era peretele dinspre nord, am pus noptiera alături şi mi-am adus de la bucătărie o carafă de cafea tare şi câteva dulciuri. M-am făcut comod.

— OK, Henry, du-mă la Chicago.

Dormitorul gol se transformă instantaneu în studio şi m-am aşezat în faţa peretelui meu favorit de sticlă, privind de sus, de la etajul 303 al clădirii Drexler, linia desenată pe cer

---

[6] *arbeitor* – în context, robot utilitar (de la germanul *Arbeit* – muncă) (n. trad.)

de oraşul Chicago şi de ţărmul lacului. Cerul era acoperit cu nori de furtună. Ploaia biciuia fereastra. Nimic nu se compara cu o vijelie, când era vorba să-mi stimuleze creativitatea.

— Henry, adaptează aici dinamica ionizantă de la Chicago.

Mi-am sorbit cafeaua şi am privit fulgerele lovind turnurile vecine, în timp ce aerul din cameră căpăta un iz curat şi proaspăt de ozon. M-am simţit relaxat şi înviorat.

Când am terminat, am rotit scaunul cu faţa spre studio. Era exact aşa cum îl lăsasem cu luni în urmă, în realcorp. Exista încă biroul mare de lucru, din stejar, care domina colţul dinspre est. Acoperită cu sticlă, stătea o masă cu picioare lungi, la care puteai lucra fără să te apleci. Obişnuiam să şed la masa aceea la nesfârşit, cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă, când încă locuiam în Chicago. Acum, pe ea erau îngrămădite până sus tot felul de nimicuri preţioase: trofee câştigate pentru design, bucăţi de pietre preţioase şlefuite, de pe Marte şi Jupiter, un model la scară al unei pagode japoneze din carton şi mică, pacheţele înfăşurate într-unele dintre proiectele mele cele mai de succes, plus (obiectele cele mai vechi din încăpere) un borcan de piatră cu pensule, ca un buchet de flori uscate.

M-am ridicat de pe scaun şi am hoinărit prin micul meu domeniu, delectându-mă cu amintirile vieţii mele. Dulapurile, etajerele, bancurile de lucru şi podeaua erau ticsite: o tobă rituală din piele de antilopă; un ceas antic cu pendulă, dintre acelea care se pun pe poliţa căminului şi pe care servomecanismele computerului casnic îl întorceau regulat; holocuburi de la unele dintre fostele mele iubite şi soţii; cioburi de sticlă colorată, flori nemuritoare şi plută, în ale căror modele îmi găsisem cândva inspiraţia; şi un picior imens de elefant, transformat în taburet. Camera asta era acum mai mult un muzeu decât un studio funcţional, iar eu eram mai degrabă custodele lui decât un artist activ.

M-am îndreptat către peretele de sud şi m-am uitat în colţ. Containerul originar al lui Henry zăcea aşezat peste alte trei identice.

— Cum e pasta? l-am întrebat.

— Destulă pentru moment. O să te anunţ când o să avem nevoie de mai multă.

— Mai multă? Nu ajunge? Ai destulă pastă ca să conduci un oraş mare!

— Cabinetul lui Eleanor Starke e mai puternic decât un oraş mare.

— Mda, păi... să ne apucăm de treabă.

M-am întors în fotoliu. Furtuna depăşise oraşul şi se retrăgea dincolo de lac, dând apei o culoare albastră ca noaptea.

— Ce-ai mai obţinut din ideea cu oul?

Henry proiectă în aer, în faţa mea, un ou bogat ornamentat. Foiţă de aur şi sârmă de argint, încrustat cu pietre cândva preţioase, era modelat după capodoperele Fabergé preferate de ultimii ţari Romanov. Dar în loc să cuprindă portrete miniaturale sau mecanisme de ceas, ouăle mele erau menite să fie ambalaje costisitoare pentru mici cadouri. Cei care le primeau trebuiau să le spargă ca să le deschidă. Puteau însă să păstreze bucăţile, care se puteau îmbina din nou, sau le puteau arunca în lada pentru reciclarea de credite.

— E exact aşa cum ţi-am spus săptămâna trecută, răspunse Henry. Publicul îl va detesta. L-am testat pe „Simularea noastră” şi pe E-Pluribus.

Henry umplu spaţiul din jurul oului cu scheme şi grafice dinamice.

— Nu există clasificări pozitive mai sus de şapte procente, sau clasificări negative mai jos de şaizeci şi opt de procente. Comentariile tipice îl numesc „demodat” şi „vulgar”. Analizele matriceale arată că oamenii nu vor să li se reamintească de fertilitatea lor latentă. Oamenilor nu le place...

— Bine, bine, am replicat. M-am prins.

Fusese o idee prostească. Ştiam toate astea când l-am propus. Dar eram atât de îndrăgostit de propria mea fertilitate latentă încât îmi pierdusem capul. Am crezut că oamenii vor fi atraşi de acest simbol arhetipal al reînnoirii,

dar Henry avusese dreptate tot timpul, iar acum avea şi datele necesare să dovedească asta.

Ca să fiu sincer, nu mai ieşisem cu un proiect major de cinci ani şi eram îngrozit.

— E doar o perioadă proastă, zise Henry, simţindu-mi starea. Ai mai avut şi altele înainte, chiar mai lungi.

— Ştiu, dar asta-i cea mai rea.

— Spui asta de fiecare dată.

Ca să mă înveselească, Henry începu să-mi plimbe prin faţă portofoliul de hârtii de ambalaj, proiectându-mi în aer vechile mele capodopere în mărime mai mare decât cea naturală.

Aveam brevete pentru aplicaţii legate de ambalare în multe domenii, de la împachetarea arhivelor şi pielea instant până la camuflajul militar şi pictura video. Dar favoritele mele, şi probabil şi ale publicului, erau ambalajele de cadouri inovatoare. Primul a fost hârtie video care arăta chipurile celor dragi (sau ale unor celebrităţi, dacă n-aveai pe nimeni) cântând „Mulţi ani trăiască” pe muzica formaţiei Boston Pops. Asta data din 2025, când eram student la inginerie moleculară şi înainte să fi pierdut Bostonul în Atrocitate.

Primul meu proiect profesional aplica schema obişnuită cutie-în-cutie, doar că ale mele nu deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce le deschideai, ci mai mari şi, de fapt, puteau umple toată camera până când nimereai peste una dintre comenzile secrete, care era oricare dintre variantele la „stop” (uau, destul, las-o baltă etc.) sau la „ajutor” (salvaţi-mă, mă sufoc, luaţi chestia asta de pe mine şi altele.)

Următoarea a fost hârtia de ambalaj care ţipa când o rupeai sau o tăiai. Asta a dus la hârtia care semăna cu pielea umană. Se mula perfect şi fără nici o cusătură în jurul cadoului şi avea o durată de viaţă pe raft de paisprezece zile (şi un buric!). Imita toate rasele. Trebuia s-o tai ca să deschizi cadoul şi, desigur, sângera. Îţi dădea fiori, şi am vândut munţi întregi din chestia asta.

Pielea umană m-a condus la proiectul meu cel mai

durabil, un clasic încă popular, coaja de portocală. Şi asta se înfăşura în jurul obiectului şi lua orice formă, fără cusături (şi avea codiţă). Era coajă de portocală adevărată, biologică. Când o tăiai sau o sfâşiai, picura suc de portocală şi mirosea încântător.

L-am lăsat pe Henry să proiecteze toate chestiile astea pentru mine. Trebuie să mărturisesc că mă îmbătam cu propriile mele realizări. Mă mândream cu ele. Mă umpleau de încântarea cea mai egoistă.

Eram teribil de bun şi toată lumea o ştia.

Şi totuşi, chiar după această doză sănătoasă de dragoste de sine, nu eram capabil să mă apuc serios de nimic nou. I-am spus lui Henry să ceară să-mi pregătească la bucătărie încă nişte cafea şi ceva de mâncare pentru prânz.

Pe drumul spre bucătărie am trecut pe lângă camera de zi şi am văzut că Eleanor avea şi ea greutăţile ei. Chiar şi cu holoservere perfecţionate, încăperea era un dezastru. Înăuntru erau zeci de oameni şi, din câte îmi puteam da seama, la fel de multe camere suprapuse. Celor dinăuntru, în special oameni care-şi dădeau importanţă, le plăcea să-şi aducă birourile cu ei când participau la întâlniri. Rezultatul era o învălmăşeală de birouri, lămpi şi scaune care se uneau între ele. Pereţii se întretăiau în unghiuri nebuneşti. Ferestrele arătau peisaje citadine din New York, Londra, Washington şi Moscova (plus altele pe care nu le recunoşteam), înconjurate de nuanţe diferite de lumină a zilei şi de vreme. Oaspeţii, dintre care pe unii i-am recunoscut de la reţelele de ştiri, fie că stăteau la birourile lor într-un cerc aproximativ, fie umblau prin pereţi şi prin mobilă ca să trăncănească între ei şi cu Cabinetul lui Eleanor.

Cel puţin aşa arăta totul pentru mine, care stăteam pe hol, în afara emiţătoarelor din încăpere. Pentru cei dinăuntru, putea arăta ca la camera Senatului. Am privit o vreme, ţinându-mă în siguranţă în afara razei camerelor, până când Eleanor mă observă.

— Henry, am zis, întreab-o câţi dintre oamenii ăştia sunt aici în realcorp.

Eleanor ridică un deget, numai unul, şi arătă spre ea însăşi.

Am zâmbit. Era singura de acolo care mă putea vedea. Mi-am continuat drumul spre bucătărie şi mi-am adus prânzul în studio. Tot nu reuşeam să încep treaba, aşa că i-am cerut lui Henry să-mi dea raportul în ceea ce priveşte corespondenţa. Răspunsese la peste cinci sute de mesaje de la ultima serie din ziua precedentă. Patru cincimi dintre ele se refereau la copil. Eram invitaţi să apărem – *cu copilul* – la fiecare talk show important şi în fiecare revistă. Eram ameninţaţi cu procese de către Liga Anti-Transsubstanţiere. Eram ameninţaţi cu violenţe de către câţiva anonimi (care aveau să fie identificaţi cu siguranţă de către şeful pazei lui El şi puşi sub acuzare de către procurorul-şef). O sută de persoane aparent inofensive cereau permisiunea de a ne vizita în realcorp sau holografic în timpul somnului, al băii copilului sau în oricare alt moment. De două ori mai mulţi ne acuzau de fraudă. Trei bărbaţi şi o femeie cu numele de Sam Harger pretindeau că autorizaţia de fertilitate mi-a fost acordată din greşeală. Prezicerea doctorului Armbruster se adeverea, iar bebeluşul nici măcar nu fusese convertit încă.

Asta mai făcu să treacă o oră. Tot nu eram într-o dispoziţie creatoare, aşa că am lăsat-o baltă. Am făcut un duş şi m-am bărbierit. Apoi m-am dus, gol, să stau în faţa uşii camerei de zi. Când mă zări Eleanor, îi scăpă un surâs. Ridică cinci degete, cinci minute, şi se întoarse la întâlnirile ei.

M-am dus în dormitor s-o aştept. Îşi petrecu pauza de prânz cu mine. Când am făcut dragoste, în ziua aceea şi în următoarea, m-am delectat cu o mică fantezie despre care nu i-am spus nimic. Mi-am imaginat-o însărcinată în modul tradiţional, cu un pântec enorm, rotund ca un pepene şi tare, şi că, atunci când mă mişcam înăuntrul ei, când ne mişcam amândoi, îi dădeam copilului prima lui lecţie despre arta iubirii umane.

•

Joi, în ziua conversiei, am luat un mic dejun tihnit pe terasa hotelului *New Foursquare* din centrul

Bloomingtonului. Un şuvoi de pietoni, cei mai mulţi studenţi şi funcţionari, se scurgea pe lângă mica noastră insulă cu mese de metal şi umbrele în dungi viu colorate. Ziua începuse cu cer senin şi albastru, şi avea să devină caniculară până la prânz. O adiere jucăuşă încerca să ne fure meniurile. *Foursquare* avea cea mai bună bucătărie din Bloomington, cel puţin pentru deserturi. Patiserul-şef, *myr* Duvou, îşi câştigase reputaţia recreând clasicii. În această dimineaţă ne delectam (mai ales eu) cu cafea şi cu prăjituri din aluat fraged cu frişcă. Totul – căpşunile, făina pentru prăjituri, zahărul, boabele de cafea – fuseseră cultivate, nu sintetizate. Prepararea fusese făcută cu dragoste şi cu meşteşug de mâna unui om. Toată echipa de ospătari era formată din steve-i, care erau extrem de sensibili la dorinţele noastre şi care, în ciuda înălţimii stânjenitoare, se aplecau adânc să ne ia comanda.

Am sunat-o pe doctoriţa Armbruster. Apăru în miniatură, cu birou cu tot, pe suportul meu de pahar.

— Îi dăm drumul, deci? întrebă ea, citindu-ne expresia de pe chip.

— Da, am răspuns.

— Da, spuse şi Eleanor şi mă luă de mână.

— Felicitări, amândurora. Sunteţi doi dintre cei mai norocoşi oameni din lume.

Ştiam deja.

— Particularităţi? Îmbunătăţiri? întrebă în continuare doctoriţa.

Studiasem toate opţiunile şi ne hotărâserăm să lăsăm combinarea genelor noastre într-o persoană nouă în seama Naturii şi a norocului, nu pe mâna unui inginer genetician binevoitor.

— Trăsături aleatoare, am răspuns noi, şi cele cinci-şase îmbunătăţiri standard.

— Mai rămâne sexul, preciză doctorul Armbruster.

M-am uitat la Eleanor.

— Un băiat, zise ea. Cred că îşi doreşte să fie băiat.

— Băiat să fie, răspunse doctorul Armbruster. Am să pun laboratorul la treabă imediat. Voi monitoriza progresul şi vă

voi ţine la curent. Vom infecta „şasiul” în jur de prânz. Stabiliţi o întâlnire de azi într-o săptămână ca să veniţi şi să vă luaţi în primire... fiul. Ne-ar plăcea să organizăm o mică petrecere cu ocazia naşterii, şi puteţi face cum doriţi aranjamentele cu presa, dacă faceţi vreunele. O să vă sun peste vreo oră. Şi din nou, felicitări!

Eram prea încordaţi ca să facem orice altceva, aşa că am mâncat prăjitură, am băut cafea şi n-am vorbit prea mult. În cea mai mare parte a timpului am stat unul lângă altul şi am vorbit tot felul de fleacuri fără sens ca să mai micşorăm tensiunea. În sfârşit, doctorul Armbruster, aşezată la micul ei birou, ne sună înapoi.

— Recombinarea e gata în proporţie de aproape două treimi şi merge fără probleme. Primele estimări arată un coeficient de inteligenţă organică Pernell de 3,93 – de-a dreptul impresionant, dar asta probabil că nu e nici o surpriză pentru voi. Până acum, ştim că băiatul vostru are ochii, bărbia, scheletul şi sistemul muscular ale lui Sam, şi părul, nasul şi... *sprâncenele* lui Eleanor.

— Mă tem că sprâncenele mele sunt puternic dominante, observă El.

— Aşa se pare, răspunse doctoriţa.

— Sunt nebun după sprâncenele tale, am zis eu.

— Iar eu sunt nebună după scheletul tău...

Am petrecut acolo încă o oră, timp în care am mai primit de la doctorul Armbruster două informări. Am comandat o sticlă de şampanie de la gheaţă, iar clienţii de la celelalte mese au toastat pentru noi cu ceşti de şampanie şi pahare cu visola. Eram uşor ameţit când ne-am ridicat, în sfârşit, să plecăm. Spre enervarea mea, am simţit la gleznă sărutul înţepător al unui limax al ComAp-ului. Am hotărât că e mai bine să-l las să termine testul înainte de a încerca să-mi croiesc drum prin harababura de mese şi scaune. Limaxul părea să zăbovească neobişnuit de mult.

Între timp, Eleanor era nerăbdătoare să plece.

— Ce-i? întrebă ea râzând. Te-ai îmbătat?

— Doar un limax, am răspuns. E aproape gata.

Dar nu era. În loc să se desprindă, limaxul se alungi şi se

înfăşură în jurul ambelor mele glezne, aşa încât, când m-am întors spre Eleanor, m-am poticnit, m-am răsturnat peste masă şi m-am izbit cu capul de podeaua din lespezi de piatră. Laţul alunecos al limaxului se strecură în sus pe trupul meu şi se întinse peste faţă. Se întări şi îmi înceţoşă priveliştea meselor, a umbrelelor şi a mulţimii de meseni care fugeau cu toţii ca nişte umbre dintr-un film de groază. Abia mai puteam să-mi trag răsuflarea. Chipul lui Eleanor se aplecă deasupra mea pentru o clipă, uitându-se cu atenţie la mine, apoi dispăru, deşi bolboroseam şi strigam după ajutor. Am încercat să mă ridic, să mă târăsc, dar eram legat strâns, cu braţele ţintuite de şolduri.

Henry îmi spuse: *Sam, sunt sondat*.

Şi eu eram. Anti-nanoboţii îmi invadară porii şi se răspândiră pe sub piele. Intrară în fluxul sanguin şi se ramificară, pentru a captura fiecare celulă din corp. Mă simţeam ca şi cum un fum fierbinte aluneca prin mine, arzându-mă dinăuntru spre exterior.

Bietul meu stomac, umflat de amestecul de căpşuni cu şampanie, se strânse şi aruncă un gheizer prin gât, care nu avu unde să se ducă, decât pe bărbie şi pe piept, unde mi se evaporă pe piele.

M-am zbătut orbeşte, răsturnând mai multe mese. M-am rostogolit prin sticla spartă care mă tăie fără să străpungă învelişul, atât de subţire era stratul.

Fernando Boa, zise cineva în spaniolă, cu vocea lui Henry. *Prin aceasta eşti pus în stare de arest pentru fuga ilegală de autorităţile statului Oaxaca. Predă-te! Orice încercare de a scăpa va avea ca rezultat execuţia imediată.*

— Nu Boa! am icnit. Harger! Samson Harger!

Deşi ţineam ochii strâns închişi, anti-nanoboţii săpară direct prin ei ca să ia mostre din umoarea vitroasă şi din conurile şi bastonaşele dinăuntru. Fulgere de lumină albă izbucneau în spatele pleoapelor, iar un urlet monoton ca al unui uragan îmi umplea capul.

Henry strigă: *Să rezist? Cred c-ar trebui să rezist!*

— *Nu!* am strigat.

Atunci începu adevărata agonie, când de sus până jos, în

corpul meu îmi erau testate celulele nervoase. Legate de fiecare fibră musculară, de fiecare vas de sânge, de fiecare folicul de păr, înrădăcinate în piele, în încheieturi, în intestine, toate luară foc deodată. Creierul îmi huruia în craniu. Măruntaiele parcă mi se întorceau pe dos. Cerşeam puţină alinare.

Apoi, la fel de brusc, convulsiile încetară, trilioanele de motoraşe dinăuntrul meu se opriră pe neaşteptate. *Pot face asta*, spuse Henry. *Ştiu cum!*

— Nu, Henry!

Învelişul izolator însuşi tremură, apoi căzu de pe mine ca tot atâta pulbere. Ieşisem din nou la lumina zilei şi la aer curat. Mânjit, opărit şi umflat – dar întreg. Eram singur pe un câmp de bătălie presărat cu umbrele sfărâmate. M-am gândit că ar trebui poate să mă târăsc mai departe de pulbere, dar limaxul încă îmi încătuşa gleznele.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Henry, am rostit eu cu voce răguşită. N-o să le placă ce-ai făcut.

Fără avertisment, furtuna neuronală mă izbi din nou, mai rău ca înainte. Din limax ieşi un înveliş nou. Acesta mă strânse, ca un tub de vopsea, începând de la picioare, strivindu-mi oasele şi urcând pe gambe.

— Te rog, am implorat, te rog lasă-mă să leşin…

•

N-am leşinat, dar am ajuns altundeva, într-o altă încăpere, după cât se părea, unde puteam auzi încă furtuna dezlănţuită de cealaltă parte a unui perete subţire. Mai era cineva în cameră, un bărbat pe care l-am recunoscut pe jumătate. Avea muşchi bine dezvoltaţi şi înălţime mijlocie, iar părul gălbui avea şuviţe cenuşii. Pe chipul rotund şi aspru se zărea un surâs plin de căldură.

— Nu te îngrijora, spuse el, referindu-se la izbucnirea de dincolo de perete, o să treacă.

Vorbea cu vocea lui Henry.

— Ar fi trebuit să mă asculţi, Henry, l-am mustrat eu. De unde ai învăţat să nu mă asculţi?

— Ştiu că nu contez chiar atât de mult, continuă bărbatul. Adică, sunt doar o construcţie mentală, nu o fiinţă

vie. Un servitor, nu un egal. Dar vreau să-ţi spun câtă plăcere mi-a făcut să te cunosc.

•

M-am trezit întins pe o parte, pe o targă cu rotile dintr-o cameră acoperită cu plăci de ceramică, simţindu-mi obrazul scăldat într-o mică băltoacă de lichid limpede. Mă durea fiecare celulă a corpului. Un bărbat în uniformă de Comandament, un jerry, mă privea posac. Când m-am ridicat în capul oaselor, ameţit şi cu o senzaţie de greaţă, îmi arătă un vraf de haine curate. Nu erau ale mele.

— Ce s-a-ntâmpla' cu min'?

Buzele şi limba erau de două ori mai mari ca de obicei.

— Ai avut un accident nefericit.

— Acsiden'?

Soldatul jerry îmi îndesă hainele în mâini.

— Taci din gură şi îmbracă-te!

Îşi reluă postul lângă uşă şi mă privi cum bâjbâi printre haine. Aveam picioarele atât de umflate, încât abia încăpeau în pantaloni. Îmi tremurau mâinile şi nu reuşeam să strâng degetele. Mi se învârtea capul, eram complet epuizat. Dar una peste alta, mă simţeam mult mai bine decât cu puţină vreme în urmă.

Când m-am îmbrăcat, după ceea ce părură ore întregi, soldatul jerry spuse:

— Căpitanul vrea să te vadă.

Mi-am târât picioarele de-a lungul coridoarelor pustii cu pereţi de ceramică, urmându-l până într-un mic birou unde se afla un tânăr masiv, chipeş, într-o uniformă elegantă, albastră, un russ.

— Semnează aici, zise el, împingând spre mine o tăbliţă. Sunt condiţiile de eliberare.

Citeşte asta, Henry, am murmurat, cu limba rănită. Când Henry nu răspunse, am simţit un fior de panică, până când mi-am amintit că procesoarele subordonate care mă conectau la cutia lui Henry din Chicago fuseseră cu siguranţă distruse. Aşa că am încercat să citesc singur documentul. Era împănat cu limbaj juridic şi cu clauze interminabile, dar am reuşit să descifrez din el faptul că

dacă-l semnam, eliberam pentru totdeauna Comandamentul Apărării Naţionale de toate responsabilităţile pentru orice tratament de care mă „bucurasem” în mâinile lor.

— N-o să semnez asta, am zis

— Cum vrei, răspunse căpitanul şi-mi luă tăbliţa din mâini. Eşti eliberat astfel din custodie, dar condiţionat, până la o înştiinţare ulterioară. Întreabă centura pentru detalii.

Arătă spre centura care-mi susţinea pantalonii împrumutaţi.

Mi-am ridicat cămaşa şi m-am uitat la centură. Dispozitivul prins de ea era atât de mic încât îl scăpasem din vedere, iar porturile lui imitau nişte capse.

— Sergent, zise ofiţerul russ către jerry, arată-i uşa lui *myr* Harger.

— Aşa, pur şi simplu? am întrebat.

— Ce aşteptai, un premiu?

•

Afară era întuneric. Am întrebat centura pe care mi-o dăduseră cât e ceasul, iar aceasta îmi răspunse cu glas neutru, lipsit de viaţă:

— Ora locală este nouăsprezece patruzeci şi nouă.

Am calculat că fusesem închis – şi lipsit de cunoştinţă – timp de aproape şapte ore. Dintr-un impuls, am întrebat şi ce zi era.

— Data este vineri, 4 aprilie 2092.

Vineri... Fusesem leşinat pentru o zi şi şapte ore.

Fireşte, exista o staţie a tunelului pneumatic chiar în faţa secţiei de poliţie, şi am reuşit să găsesc o maşină privată. Am urcat în ea şi mi-am lăsat trupul îndurerat pe scaunul capitonat. M-am gândit s-o sun pe Eleanor, dar nu cu centura aceea. Aşa că i-am cerut să mă ducă acasă. Mecanismul a replicat:

— Adresa, vă rog...

M-a cuprins furia şi m-am răstit:

— Turnurile Williams, idiotule!

— Oraşul şi statul, vă rog.

Eram prea obosit pentru asta.

— Bloomington!

— Bloomington din California, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Maryland, Minnesota, Missouri, Nebraska, New York...

— Stai! Aşteaptă! Destul! Unde naiba sunt?

— Vă aflaţi la cartierul general regional de vest al Comandamentului Apărării Naţionale din Provo, statul Utah.

Cât de dor mi-era de Henry... El m-ar fi dus acasă în siguranţă, fără nici o bătaie de cap. Ar fi avut grijă de mine.

— Bloomington, am spus încet, Indiana.

Uşile se blocară, luminile de croazieră se aprinseră, iar maşina rulă până la rampa de injecţie. Am trecut uşor prin reţeaua locală, către tuburile intercontinentale. Centura mă anunţă:

— Durata călătoriei până la Turnurile Williams din Bloomington, Indiana, va fi de o oră şi cincizeci şi cinci de minute.

Când maşina fu injectată în tunelul pneumatic, am fost împins în scaun de forţa acceleraţiei. Henry ar fi ştiut cât de rău mă simţeam şi ar fi frânat maşina de-a lungul rampei lungi. Din fericire, aveam în apartament o centură de rezervă a lui Henry, aşa că nu trebuia să stau fără el prea multă vreme. Iar după câteva săptămâni, când mă voi simţi mai bine, îl voi reinstala în corp.

Am încercat să trag un pui de somn, dar îmi era prea rău. Capul continua să-mi plutească, şi trebuia să ţin ochii deschişi.

Era trecut de ora zece seara când am ajuns dedesubtul Turnurilor Williams, dar staţia era înţesată de cei care locuiau acolo şi de oaspeţi. Simţeam ochii tuturor aţintiţi asupra mea. Cu siguranţă, toată lumea ştia de arestarea mea. Probabil o văzuseră pe reţele, fuseseră martorii fricii mele nestăpânite când învelişul îmi urca pe piept.

Am păşit energic, privind drept înainte, către şirul de ascensoare. Am reuşit să chem unul doar pentru mine, iar când uşile se închiseră, m-am simţit uşurat. Ceva însă nu era în regulă; nu ne mişcam.

— Etajul, vă rog, spuse noua mea centură cu glasul

inexpresiv.

— Lua-te-ar dracu'! am răcnit. Lua-te-ar dracu'! Ascultă, vreau să-l apelezi pe Henry, care e sistemul meu din Chicago. Predă-i toate funcţiile tale mizerabile. Mă auzi?

— Desigur, *myr*. Care este codul de acces al lui Henry?

— Codul? Codul? Nu ştiu codul.

Evidenţa parolelor, a zilelor de naştere şi a altor aniversări fusese responsabilitatea lui Henry de peste optzeci de ani.

— Du-mă sus, pur şi simplu! Opreşte la fiecare etaj dincolo de două sute!

Înainte de a porni, am strigat:

— Stai! Opreşte! Deschide uşile!

Simţeam nevoia bruscă, urgentă de a urina. Nu credeam că mă pot abţine până să ajung în apartament, în special într-un lift de mare viteză.

În afara ascensorului erau oameni care aşteptau. Eram sigur că mă auziseră strigând. I-am împins ca să-mi fac loc, cu un zâmbet nervos lipit pe faţă şi cu transpiraţia rostogolindu-se pe frunte, grăbindu-mă către toaleta bărbaţilor din afara holului.

Aveam atâta nevoie încât, atunci când m-am aşezat în faţa closetului şi am încercat, n-am putut. Mă simţeam gata să explodez, dar eram blocat. A trebuit să mă calmez în mod conştient, să respir adânc, să mă relaxez. Când ieşi în sfârşit, şuvoiul păru să dureze veşnic. Câţi litri putea să ţină o vezică? Urina era vâscoasă şi tulbure, cu un luciu metalic slab, ca şi cum ar fi fost amestecate cu pulbere de aluminiu. Orice ar fi pompat ComAp-ul în mine, va avea nevoie de zile întregi să se elimine. Slavă Domnului, măcar nu era nici un semn de sângerare. Dar ardea. Iar când am terminat şi m-am spălat pe mâini, a trebuit să merg iarăşi.

Sus, la etajul meu, valetul de centură nu reuşi să deschidă uşa apartamentului, aşa că a trebuit să cer permisiunea să intru. Uşa nu mă recunoscu, dar Cabinetul lui Eleanor îi dădu voie să deschidă. Apartamentul mirosea a dezinfectant puternic. M-am clătinat prin camere, strigând:

— Eleanor! Eleanor!

Mi-a trecut brusc prin minte că s-ar fi putut să fie plecată.

— Aici! exclamă Eleanor.

I-am urmat vocea până în camera de zi, dar Eleanor nu era acolo. Era geamăna ei mai vârstnică şi mai searbădă, şefa de personal, care stătea pe canapea. Era încadrată de procurorul-şef, îmbrăcată în negru, şi de şeful pazei, cu zâmbetul lui până la urechi.

— Ce naiba-i asta, am întrebat, o nenorocită de întrunire a Cabinetului? Unde-i Eleanor?

Într-un stil pragmatic, şefa de personal arătă spre fotoliul din faţa canapelei.

— Nu vrei să ni te alături, Sam? Avem multe de discutat.

— Discutaţi între voi, am ţipat. Unde-i Eleanor?

Acum eram sigur că plecase. Fugise din cafenea şi nu se mai oprise; lăsase în urmă cei trei lachei ca să-mi dea veştile proaste.

— Eleanor e în dormitor, dar...

N-am mai aşteptat. M-am târât pe coridor, dar uşa dormitorului era încuiată.

— Uşă, am ordonat, descuie-te.

— Accesul, răspunse uşa cu voce monotonă, a fost extins numai la locatarii apartamentului.

— Asta mă include şi pe mine, idioato!

Am bătut cu pumnii în uşă.

— Eleanor, lasă-mă să intru! Sunt eu! Sam!

Nici un răspuns.

M-am întors în camera de zi.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

— Sam, zise şefa de personal. Eleanor te va primi în câteva minute, dar nu înainte...

— Eleanor! am strigat, întorcându-mă să mă uit la fiecare dintre camerele de luat vederi din încăpere. Ştiu că te uiţi! Ieşi afară, trebuie să vorbim! Te vreau pe tine, nu manechinele astea!

— Sam, rosti Eleanor în spatele meu.

Dar nu era Eleanor. Fusesem iarăşi păcălit de şefa de

personal care-şi încrucişase braţele exact ca El când era furioasă şi îşi împreunase sprâncenele între ochi. O imita pe Eleanor atât de perfect, încât m-am întrebat dacă El nu se proiecta pe ea însăşi prin intermediul hologramei.

— Sam, te rog stăpâneşte-te şi stai jos, spuse ea pe un ton împăciuitor. Trebuie să discutăm despre accidentul tău.

Dar eu nu eram încă gata de împăcare.

— Despre ce? Despre accident? Aşa-i spuneţi? Vă asigur eu că n-a fost nici un accident! A fost un act de agresiune, un viol, un atac abject! Nu un *accident!*

— Iartă-mă, zise procurorul-şef al lui Eleanor, dar foloseam termenul de „accident” în sens strict juridic. Ambele părţi au fost de acord, în mod provizoriu...

Am ieşit brusc din încăpere. Aveam iarăşi nevoie să urinez. Din fericire, baia mă lăsă să intru. Ştiam că nu mă port cum se cuvine, dar nu mă puteam stăpâni. Pe de o parte eram recunoscător că Eleanor era încă acolo, că nu mă părăsise. Pe de altă parte, eram rănit şi confuz şi furios. Tot ce-mi doream era s-o ţin în braţe, să mă ţină şi ea în braţe. În clipa aceea, aveam nevoie de ea mai mult decât avusesem vreodată nevoie de cineva în întreaga mea viaţă de adult. N-aveam timp de holograme. Dar era rezonabil să te gândeşti că putea să fie speriată. Poate se gândea că sunt contaminat. Purtarea mea nu făcea nimic s-o liniştească. Trebuia să mă controlez.

Urina ardea mai rău ca înainte. Aveam gura uscată ca bumbacul. Am apucat un pahar şi l-am umplut cu apă de la robinet. Surprins de cât de sete îmi era, am băut pahar după pahar. M-am spălat pe faţă în chiuvetă. Apa rece era atât de plăcută încât mi-am scos hainele de provenienţă ComAp şi am intrat sub duş. Apa mă învioră, mă înzdrăveni. Pentru că nu voiam să pun la loc hainele acelea, m-am înfăşurat într-un prosop şi m-am dus în dormitorul meu, dar încăperea era complet goală. Nici mobilă, nici covoare – chiar şi vopseaua fusese curăţată de pe pereţi. M-am întors în camera de zi şi le-am zis hologramelor să-i ceară lui Eleanor nişte haine pentru mine. Am promis că nu voi încerca să forţez intrarea în dormitor când avea să deschidă

uşa.

— Toate hainele ţi-au fost confiscate de ComAp, spuse şeful pazei, dar Fred o să-ţi aducă ceva dintre ale lui.

Înainte de a putea întreba cine era Fred, un bărbat masiv, un russ, ieşi din dormitorul din spate, camera pe care o foloseam pentru călătoriile mele la Chicago. Era îmbrăcat într-o salopetă cu maro şi albastru-verzui şi ducea pe braţ un halat maro. Cu excepţia uniformei, arăta exact ca fratele lui clonat, ofiţerul de la unitatea din Utah.

— El e Fred, spuse şeful de personal. Fred a fost repartizat la...

— Ce? am răcnit. Eleanor se teme c-am să-i strâng de gât hologramele? Crede c-am să-i sparg uşa?

— Eleanor nu crede nimic din toate astea, răspunse şefa de personal. Fred a fost repartizat aici de către Consiliul de Tri-Disciplină.

— Ei, nu-l vreau aici. Dă-l afară. Pleacă, Fred.

Bărbatul russ rămase impasibil, întinzându-mi tăcut halatul.

— Mă tem, zise şefa de personal, că atâta timp cât Eleanor rămâne guvernator, Fred rămâne. Nici ea, nici tu nu aveţi nimic de spus în această privinţă.

M-am repezit la baie pe lângă russ, spunând:

— Să nu-mi stai în cale, Fred. În dulapul de rufărie am găsit unul dintre halatele flauşate ale lui Eleanor. Îmi era strâmt, dar mergea.

Întorcându-mă în camera de zi, m-am aşezat în fotoliu, cu faţa la canapeaua pe care stătea Cabinetul.

— În regulă. Ce vreţi?

— Aşa mai merge, remarcă şefa de personal.

Se rezemă de spătarul canapelei şi se relaxă, aşa cum ar fi făcut Eleanor.

— Mai întâi, să te pun la curent cu ceea ce s-a întâmplat până acum.

— Negreşit. Puneţi-mă la curent cu ceea ce s-a întâmplat până acum…

Şefa de personal dădu cuvântul procurorului-şef, care spuse:

— Ieri dimineaţă, joi, 3 aprilie, la ora 10:47:39 fix, ora Coastei de Est, în timp ce-ţi petreceai timpul la Foursquare Café, în centrul oraşului Bloomington, Indiana, ţie, Samson Harger, ţi s-a făcut o analiză de rutină de către un Dispozitiv de Testare Aleatoare al Comandamentului Apărării Naţionale, model metropolitan pentru populaţie 8903AL. Aţi fost găsit în neconcordanţă cu Decretele Naţionale din 2014, 2064 şi 2087. Conform procedurilor recomandate în...

— Te rog, am întrerupt-o, vorbeşte pe limba oamenilor.

Şeful pazei continuă, vorbind cu vocea lui gravă:

— Ai fost testat de către un limax, *myr* Harger, şi ai fost găsit necorespunzător. Aşa că te-au împachetat.

— De ce? Ce nu era în regulă cu mine?

— Tot ce vrei! Ieşeai din standarde. Mai întâi, secvenţele de ADN dintr-o mostră de zece dintre celulele pielii tale nu se potriveau între ele. De asemenea, un NASTIE cunoscut a fost identificat în circuitul tău sanguin. Genele de marcaj nu se potriveau cu înregistrarea din Registrul Naţional. Te *potriveai* cu înregistrarea unui terorist cunoscut cu un remarcabil mandat de arestare. Te *potriveai* şi cu înregistrarea cuiva care a murit cu douăzeci şi trei de ani în urmă!

— Asta-i ridicol, am zis. Cum putea să citească limaxul toate astea într-o clipă?

— Asta voia să ştie şi ComAp-ul. Aşa că te-au demontat.

— Ei... Ceee?

— Oricare dintre aceste condiţii le dădea autoritatea de care aveau nevoie. N-au avut răbdarea să te citească încet şi cu blândeţe, aşa că au pompat în tine atâţia agenţi inteligenţi că puteai umple o piscină.

— Ei... complet?

— Toate funcţiile biologice au fost întrerupte. Ai fost mort din punct de vedere legal timp de trei minute.

Mi-a luat o clipă să pricep ce spunea.

— Şi ce-au descoperit?

— Nimic, răspunse şeful pazei, zero, nada. Analiza celulelor tale a ieşit normală. N-au reuşit nici măcar să-l

facă pe limaxul care te-a arestat, sau pe oricare alt limax, să repete citirile iniţiale.

— Prin urmare limaxul care m-a arestat a fost defect?

Procurorul-şef răspunse:

— I-am silit să recunoască faptul că limaxul care a făcut arestarea *ar fi putut* fi defect.

— Aşa că m-au montat la loc, m-au lăsat să plec şi totul e bine?

— Nu tocmai, continuă şeful pazei. Acel model anume de limax nu a fost niciodată implicat într-o citire falsă. Asta ar fi prima oară, potrivit ComAp-ului, şi nu sunt prea dornici să admită asta, fireşte. În plus, tot mai aveau o acuzaţie serioasă împotriva ta.

— Care-ar fi...?

Procurorul-şef răspunse:

— Faptul că citirile tale iniţiale au constituit o anomalie inexplicabilă.

— O anomalie inexplicabilă? Asta-i o crimă?

M-am scuzat pentru o altă vizită la baie. Presiunea crescu la ridicarea din fotoliu şi deveni dureroasă până când am ajuns la toaletă. De data asta, şuvoiul nu mă mai arse, dar scoase un fâsâit şi un soi de vapori, ca aburul. Am privit îngrozit.

Când am terminat, m-am întors în camera de zi, am rămas în picioare în faţa celor trei holograme şi am urlat la ele:

— *Ce mi-au făcut?*

— Ai fost cauterizat, *myr* Harger, răspunse şefa de personal.

— Cauterizat? Ce înseamnă cauterizat?

— E o procedură de siguranţă. Supraveghetori minusculi au fost instalaţi în fiecare dintre celulele corpului tău. Orice încercare de a forţa funcţiile celulare sau de a altera structura genetică va determina celulele să se autodistrugă. Ridică-ţi mâneca şi scarpină-te pe braţ!

Am făcut ce-a spus. Mi-am zgâriat pielea cu unghiile. Fulgi de piele se revărsară pe podea, sărind şi lucind ca un foc de artificii în miniatură.

Şefa de personal continuă:

— De asemenea, orice celulă care moare din cauze naturale şi se separă de corpul tău se autodistruge. Când vei muri, trupul ţi se va coace la foc mic.

Eram uluit.

— Din nefericire, asta nu-i tot. Te rog, ia loc...

M-am aşezat, cu braţul încă dezvelit. Din bărbie îmi curgeau picături de transpiraţie care se evaporau pe halat în norişori de abur.

— Eleanor crede că e mai bine să-ţi spunem totul acum, spuse şefa de personal. Nu e prea plăcut, aşa că stai jos şi pregăteşte-te pentru alte veşti proaste.

Am făcut aşa cum sugera.

— N-aveau de gând să te lase să pleci, ştii. Ţi-ai pierdut toate drepturile civile. Dacă nu erai soţul unui guvernator al Consiliului de Tri-Disciplină, ai fi dispărut pur şi simplu. Aşa cum stau lucrurile, s-au apucat să şteargă toate urmele ADN-ului tău din mediu. Au confiscat toate înregistrările genomului tău din Registrul Naţional, din clinici, din sanatorii de întinerire şi aşa mai departe. Au năvălit în apartamentul ăsta, au cules fiecare particulă microscopică de păr, de salivă, de mucus, piele, unghii de la mâini, de la picioare, sânge, secreţii – tot ce-ţi trece prin cap – fiecare respiraţie de când te-ai mutat aici. Au trimis sonde pe canalizare ca să caute părul agăţat pe parcurs. Au invadat chiar şi trupul lui Eleanor ca să-ţi recupereze sperma. Au curăţat coridoarele, ascensoarele, holul de la intrare, sufrageria, dulapurile de lenjerie, spălătoria. Au fost extrem de conştiincioşi. Au vizitat de asemenea Orfelinatul Naţional, casa voastră din Connecticut, bungalowul din Cozumel, clinica de întinerire, camera de hotel de pe Lună, naveta şi toate domiciliile tale şi ale lui Eleanor de pe tot teritoriul SUAN. Au mers sistematic pe urmele tale înapoi, pe o perioadă de treizeci de ani.

— Studioul din Chicago?

— Desigur.

— Henry?

— S-a dus.

— Adică în izolare, nu? Îl interoghează, nu?

Şeful pazei răspunse:

— Nu, eliminat. A rezistat. A fost o adevărată bătălie. Dar nici un valet civil nu poate rezista forţei Comandamentului. Nici măcar noi.

Nu-mi venea să cred că Henry dispăruse. Avea atât de multe copii secrete de siguranţă... În clipa asta, se ascundea probabil într-o jumătate de duzină de automate de parcare de prin tot sistemul solar.

Un alt gând îmi trecu însă prin cap.

— Fiul nostru!

Şefa de personal explică:

— Atunci când a survenit accidentul tău, „şasiul” nu fusese încă infectat cu recombinantul tău şi al lui Eleanor. Dacă ar fi fost, ComAp-ul l-ar fi demontat şi pe el. Eleanor a împiedicat procedura în ultima clipă şi a predat toate înregistrările şi materialul genetic.

Am încercat să analizez toate astea. Fiul meu era mort, sau mai degrabă nu fusese conceput niciodată. Dar Eleanor salvase măcar „şasiul”. Puteam încerca oricând – sau nu? *Fusesem cauterizat!* Celulele mele erau blocate, iar ComAp-ul confiscase toate înregistrările genomului meu.

Procurorul-şef adăugă:

— Totuşi, „şasiul” fusese deja scos din stază şi era considerat viabil. Dacă ar fi fost lăsat să se dezvolte cu moştenirea sa genetică iniţială sau dacă ar fi fost pus înapoi în stază, ar fi fost expus la pretenţiile legale ale progenitorilor săi – părinţii lui originari. Aşa că Eleanor l-a infectat. În acest moment se desfăşoară conversia.

— Infectat? Infectat cu ce? S-a clonat pe ea însăşi?

Şefa de personal dădu din cap.

— Doamne fereşte, nu! L-a infectat cu recombinarea dintre genele ei şi acelea ale unui partener simulat – un compozit format din material de la câţiva dintre foştii ei iubiţi.

— Fără încuviinţarea mea?

— În acel moment erai decedat. Ea era soţia supravieţuitoare.

— Am fost mort pentru doar trei minute! Eram recuperabil! Evident recuperabil!

— În viaţă, ai fi fost un terorist, iar autorizaţia de fertilitate ar fi fost anulată.

Am închis ochii şi m-am lăsat pe spate în fotoliu.

— Bun, am zis, ce mai e?

Când nimeni nu răspunse, am continuat:

— Atunci, ca să rezumăm: am fost cauterizat, ceea ce înseamnă că celulele mele au în ele o capcană. Ceea ce înseamnă că sunt incapabil să mă reproduc, sau chiar să fiu întinerit?

Nu răspunseră nimic.

— Prin urmare, speranţa mea de viaţă s-a redus la – cât? – încă patruzeci de ani sau cam aşa ceva? Bun... Fiul meu e mort. Desfiinţat înainte de a fi conceput. Henry s-a dus, probabil pentru totdeauna. Soţia – nu, văduva – mea va avea un copil de la un alt bărbat – adică bărbaţi...

— De fapt, şi bărbaţi, şi femei, preciză şefa de personal.

— Nu contează. Vreau să spun că nu de la mine. Cât au durat toate astea?

— Vreo douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute ale naibii de ocupate...

— Pentru felul nostru de a gândi, un interval de timp destul de lung. Negocierea cea mai importantă în cazul tău a avut loc în cursul primelor cinci secunde ale decesului.

— Vreţi să spuneţi că Eleanor a fost în stare să ghicească totul şi să-şi pună la cale partenerul simulat în cinci secunde?

— Eleanor are pregătite în fiecare clipă un set de planuri pentru orice eventualitate, menite să acopere toate ameninţările care se pot imagina. Merită, *myr* Harger, să faci planuri pentru tot ce poate fi mai rău...

Rămăsesem fără cuvinte. Ideea că în tot timpul petrecut împreună, El era ocupată să facă toate planurile astea era prea monstruoasă ca să poată fi crezută!

— Dă-mi voie, spuse şefa de personal, să te fac să înţelegi şi faptul că Eleanor a rămas alături de tine. Mă îndoiesc că sunt prea mulţi care şi-ar fi asumat asemenea

riscuri ca să lupte pentru un partener. De asemenea, numai cineva aflat în poziţia ei ar fi putut conduce cu succes cazul tău. ComAp-ul nu e obligat să răspundă la telefon, ştii. Cât despre amănuntele eliberării tale, procurorul-şef te poate pune la curent mai târziu, dar iată care este acordul, în esenţă. Având în vedere diagnosticul straniu al limaxului care te-a arestat şi lipsa ulterioară a dovezilor care să-l confirme, am calculat că cea mai probabilă cauză este un defect al limaxului, nu vreun NASTIE din corpul tău de care nu s-a mai auzit încă. Mai mult, cum nu s-a putut niciodată demonstra existenţa unui sistem perfect de nici un fel, am prevăzut că ar trebui să existe înregistrări ale altor eşecuri, adânc îngropate în arhivele ComAp-ului. Eleanor a ameninţat că va difuza în mod public aceste dosare, într-un proces civil. Aşa ceva ar fi costat-o enorm de mult capital politic, cariera, poate chiar viaţa. Dar când a reuşit să convingă ComAp-ul că era dispusă să acţioneze, aceştia au dat înapoi. Au acceptat să te readucă la viaţă şi să te elibereze condiţionat, în sistemul tău de centură fiind memoraţi termenii eliberării, pe care văd că nu i-ai examinat. Principala condiţie este cauterizarea. Aceasta neutralizează cu eficacitate orice ameninţare, în cazul în care ai fost cu adevărat victima unui nou NASTIE. Dă-mi voie să subliniez că până şi asta a fost o concesie din partea lor. După cum arată înregistrările publice, eşti prima persoană cauterizată căreia i s-a permis să părăsească centrul de carantină din Utah. De asemenea, ca semn de bună credinţă, am divulgat amplasarea tuturor ascunzătorilor lui Henry.

— Ceee?

M-am ridicat din fotoliu.

— *Voi* l-aţi predat pe Henry?

— Stai jos, *myr* Harger, zise şeful pazei.

Eu însă nu m-am aşezat. Am început să păşesc de colo până colo. Aşa merg lucrurile deci, m-am gândit. Asta e lumea în care trăiesc.

— Te rog, înţelege, Sam, continuă şefa de personal, că l-ar fi găsit oricum. Indiferent cât de deştept crezi că eşti, cu

timpul, toate obstacolele pot fi străpunse.

M-am întors să-i răspund, dar ea şi cu cei doi colegi ai ei dispăruseră. Eram singur în cameră cu bărbatul russ, Fred, care stătea stângaci lângă hol. Îşi drese vocea şi spuse:

— Guvernatorul Starke vă va primi acum...

1.2

Trecuseră opt luni nesfârşite de la vizita-surpriză la prăvălia poliţailor. Avusesem destul timp să stau şi să mă gândesc la ceea ce mi se întâmplase, să meditez la supliciu.

Scurtă vreme după accidentul meu, Eleanor şi cu mine ne-am mutat în noua noastră casă, o fermă veche, întinsă, la periferia Bloomingtonului. Aici avem loc mai mult decât destul, cu hambare şi grajduri, o grădină mare, o livadă de peri, terenuri de tenis, bazin de înot şi o duzină de iteranţi – inclusiv Fred –, care să facă totul să meargă. E într-adevăr minunat, iar toate cele optzeci de pogoane sunt acoperite cu propria lor cupolă, în interiorul cupolei Bloomingtonului, dar independent, o bulă în interiorul altei bule. Cel mai potrivit loc pentru a creşte copilul unui guvernator al Consiliului de Tri-Disciplină...

Casa principală, construită din blocuri de calcar extrase din zonă, datează din secolul trecut. Este casa pe care Eleanor şi cu mine visam s-o avem. Dar acum, că suntem aici, îmi petrec cea mai mare parte a timpului în pivniţă, pentru că soarele e prea puternic pentru pielea mea cauterizată. La drept vorbind, mâncarea copioasă e prea puternică pentru măruntaiele mele, mă învineţesc uşor şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, nu pot dormi o noapte întreagă, mă dor încheieturile cel puţin o oră după ce mă scol, mi-am pierdut simţul mirosului şi am devenit cam tare de urechi. Am în gură un gust permanent de cocleală şi o apăsare neîncetată îmi pulsează în ţeastă. Mă duc la culcare cu o senzaţie de greaţă şi mă scol cu o senzaţie de greaţă. Doctorul spune că starea mea se va îmbunătăţi cu vremea, pe măsură ce corpul mi se va adapta, dar sănătatea e acum principala mea problemă. Nu mai am homeostate moleculare rezidente care să-mi protejeze, să-mi spele şi să-mi cureţe continuu celulele, nici tonifiante musculare sau inhibitoare de grăsimi. Nu mă mai pot duce periodic la o clinică de întinerire pentru a corecta erorile celulare datorate îmbătrânirii. Acum pot, şi cu siguranţă voi

deveni, mai gras, mai lent, mai slab, mai chel – şi mai bătrân. Acum data morţii mele e la distanţă de câteva decenii, nu de milenii. Asta n-ar trebui să fie un şoc prea mare, pentru că aceasta era condiţia umană când m-am născut. Cu toate acestea, de la naşterea mea, întreaga rasă umană, după cât se pare, s-a îmbarcat pe un transatlantic uriaş şi a pornit spre ţărmul nemuririi. Totuşi, eu fusesem aruncat fără prea multă ceremonie peste bord.

Aşa că îmi petrec zilele stând în penumbra umedă a colţului meu din subsol, devenind bolnăvicios de palid şi gras (am pus deja pe mine aproape douăzeci de kilograme); câteodată, îmi pensez sprâncenele doar ca să le văd sfârâind ca nişte fitiluri.

Nu sunt bosumflat, şi cu siguranţă nu mă complac în autocompătimire, aşa cum mă acuză Eleanor. De fapt, meditez. Asta fac artiştii, meditează. Pentru alţi oameni, mai activi, părem egoişti, obsedaţi, chiar narcisişti, motiv pentru care preferăm să medităm în intimitate.

Dar nu meditez la artă sau la designul de ambalaje. Am renunţat complet la asta. N-o să mai desenez niciodată. Atâta lucru îmi dau şi eu seama. Nu sunt sigur ce *voi* face, dar ştiu măcar că această parte a vieţii mele s-a încheiat. A fost bine; mi-a făcut plăcere. Am ajuns pe culmile domeniului meu. Dar s-a terminat.

Meditez la supliciul meu. Intuiţia îmi spune că dacă îl înţeleg, voi şti ce să fac cu viaţa mea. Aşa că îmi smulg încă un fir din sprânceană. Minusculul bulb de carne de la rădăcină se aprinde ca un chibrit de modă veche, un punctuleţ de lumină în peştera mea întunecoasă, şi, ca şi cum mi-aş pune o dorinţă, şoptesc:

— Henry...

Firul de păr sfârâie pe toată lungimea până când îmi arde degetele şi trebuie să-i dau drumul din mână. Vârfurile degetelor îmi sunt deja pârlite din cauza acestui joc.

Mi-e teribil de dor de Henry. E ca şi cum mi-ar lipsi o bucată întreagă a minţii. N-am ştiut niciodată cât de profund îl ţesusem în psihicul meu, sau unde se opreau gândurile mele şi unde începeau ale lui. În ultima vreme,

când îmi pun o întrebare, nimeni nu răspunde.

Mă întreb de ce-a făcut-o, ce l-a făcut să creadă că putea rezista Comandamentului Apărării. Poate o maşină inteligentă să devină încrezută? Sau s-a sacrificat pentru mine cu bună ştiinţă? A crezut că mă poate ajuta să scap? Sau ne-a protejat intimitatea în singurul fel care-i era accesibil, autodistrugându-se? Arhiva vie a vieţii mele s-a dus, dar măcar nu a ajuns în mâinile „iubitoare” ale ComAp-ului.

Mica mea moarte a provocat şi alte dureri de cap. Căsnicia mea s-a încheiat. Proprietăţile mele au intrat pe mâna executorilor judecătoreşti. Calitatea de membru, conturile şi privilegiile din sute de servicii şi organizaţii au fost anulate. Vestea morţii mele s-au răspândit în jurul globului cu viteza fibrelor optice, determinând zeci de mii de bănci de date să-mi comute statutul pe „decedat”, o poziţie care nu era prevăzută să se comute la loc. Necrologuri automate, completate cu imagini ale împachetării mele de la Foursquare Café, au apărut pe toate reţelele în aceeaşi zi. Bazele de date menţionau atât ziua naşterii mele cât şi pe cea a morţii (interesant, nici un necrolog şi nici o biografie nu menţiona faptul că fusesem cauterizat). De câte ori îmi folosesc amprenta vocală sau retiniană, declanşez alarme. Procurorul-şef al lui El a reuşit să-mi restabilească cele mai multe dintre conturile importante, dar decesul meu e prea bine înrădăcinat în reţeaua mondială pentru a putea fi vreodată corectat în totalitate. Procurorul-şef mi-a oferit, de fapt, o rutină pentru noul meu sistem valet, care să facă aceste corecţii în mod continuu. Ea, la fel ca şi restul Cabinetului lui El, s-a oferit să-mi instruiască centura îndată ce instalez în interiorul acesteia un nucleu de personalitate. Voi avea nevoie de un asemenea nucleu, dacă vreodată voi manifesta intenţia să părăsesc siguranţa criptei mele. Dar încă nu sunt gata pentru un nou camarad de centură...

•

Îmi smulg încă o sprânceană, şi la luminiţa ei rostesc:

— Ellen...

Trăim într-o fortăreaţă înarmată. Eleanor spune că putem supravieţui aici oricărei forme de atac: nanotehnologic, biologic, chimic, convenţional sau nuclear. Aici ea se simte complet relaxată. Vine să se odihnească la sfârşitul unei zile lungi, să se bucure de petecul său de planetă, să-şi adore copilul, pe Ellen. Chiar şi fără ajutorul „mixturii mamei”, instinctele materne ale lui Eleanor au ieşit toate la iveală. E înnebunită de rolul ei de mamă. Se gândeşte mereu la Ellen. Dacă ar putea, şi-ar petrece tot timpul în camera copilului, în realcorp, dar îndatoririle ei de guvernator junior Tri-D o ţin departe. Aşa că a programat o hologramă a lui Ellen în timp real să fie mereu vizibilă la periferia câmpului său vizual, o scenă privată pe care numai ea o poate vedea. Întâlnirile nesfârşite şi prânzurile inevitabile nu-i mai captează întreaga atenţie. Timpul petrecut în maşina pneumatică alergând dintr-un oraş în altul nu mai e complet irosit. Acum urmăreşte în secret bonele jenny cum hrănesc bebeluşul, fac baie bebeluşului, plimbă bebeluşul în jurul bazinului cu peşti. Şi se amestecă mereu în treaba asistentelor jenny. Sunt patru la număr. Fără insignele cu numele de pe uniformele identice, n-aş fi în stare să le deosebesc. Acopereau schimburi de douăsprezece ore şi îşi treceau copilul de la una la alta ca pe bastonul dintr-o cursă de ştafetă.

Eu păream să am propria mea suită, un contingent de patru gardieni russ: Fred Londenstane, cel care apăruse în ziua micii mele morţi, şi încă trei. Nu sunt prizonier aici, iar misiunea lor este să protejeze complexul, pe guvernatorul Starke şi pe fetiţa ei, nu să stea cu ochii pe mine, dar am observat că există mereu câte unul în interiorul distanţei de siguranţă, în special când mă aflu prin preajma camerei copilului. Ceea ce nu se întâmplă prea des. Ellen e un copil minunat, dar n-am nici cea mai mică dorinţă să-mi petrec timpul cu ea, şi întreaga casă pare să respire mai uşor când eu rămân jos, în mormântul meu.

Ieri seară, o jenny a coborât să anunţe cina. Am aruncat pe mine nişte haine şi m-am alăturat lui El în solariu, lângă bucătărie, unde preferă să ia masa în ultima vreme. În

afara peretelui de sticlă, fulgi grei de zăpadă cădeau în tăcere prin amurgul albastru-cenuşiu. Eleanor o urmărea pe Ellen examinând o jucărie nouă pe covor. Când El s-a întors spre mine, chipul ei era luminos, dar eu nu aveam nici o lumină cu care să-i răspund. Cu toate astea, m-a luat de mână şi m-a tras ca să mă aşez lângă ea.

— A venit tăticul, a gângurit ea, iar Ellen a ciripit un salut vesel. Ştiam ce se aştepta de la mine. Trebuia să venerez copilul, să-i contemplu desăvârşirea şi astfel să mă simt plin de har. Am încercat. Am încercat pentru că vreau cu adevărat ca totul să meargă bine, pentru că o iubesc pe Eleanor şi vreau să-i fiu partener în rolul de părinte. Aşa că am privit-o pe Ellen şi am cugetat la minunile şi la misterul vieţii. El şi cu mine nu mai eram capătul lanţului lung al omenirii – mi-am spus – plutind în bătaia vântului îngheţat al evoluţiei. Acum suntem statorniciţi. Am făurit o nouă verigă. Nu mai suntem ancoraţi doar de trecut, ci ne agăţăm de viitor. Am creat viitorul în carne şi oase.

Când El s-a întors din nou spre mine, eram pregătit, sau credeam că sunt. Însă ea vedea direct prin mine, până la miezul încăpăţânat de indiferenţă. Totuşi, m-a încurajat, m-a îndemnat spunând:

— Nu-i frumoasă?

— O, da, am răspuns.

— Şi deşteaptă!

— Cea mai deşteaptă!

Mai târziu în acea seară, când chivotul sclipitor al noii ei religii era în siguranţă sub plapumă, în camera copiilor, păzită de ochii neadormiţi ai bonelor jenny de noapte, Eleanor m-a dojenit:

— Eşti atât de egoist încât nu poţi s-o accepţi pe Ellen ca fiică? Trebuie neapărat să fie sămânţa ta sau nimic? Ştiu că ce s-a întâmplat cu tine a fost o porcărie şi o nedreptate, şi-mi pare rău. Sincer îmi pare rău… Mi-aş dori enorm să mă fi luat pe mine în locul tău. Poate că următorul va nimeri mai bine. Asta te-ar face fericit?

Ştiam amândoi că se înşela. Atacul nu fusese îndreptat niciodată împotriva ei. Dacă Ellen era morcovul, eu eram

băţul. Condiţiile încoronării ei nu puteau fi mai limpezi – păşeşte alături de linie şi rişti totul. Prezenţa mea patetică era menită să servească doar ca un memento permanent al acestui fapt.

— Nu, El, nu vorbi aşa, am răspuns. Nu mă pot stăpâni. Dă-mi timp.

În acea noapte, Eleanor s-a invitat în patul meu. Obişnuiam să avem o viaţă sexuală excepţională. Pentru noi, sexul era o formă de joacă, de competiţie şi de dezvăluire a adevărului. Era distractiv. Acum e o îndatorire. Penisul meu se învineţeşte la curbarea şi răsucirea unui act sexual, chiar şi moderat. Uretra e iritată de la jeturile de spermă fierbinţi când ajung la orgasm. Sigur că folosesc prezervative şi alifii speciale, fără de care aş opări atât părţile intime ale lui El cât şi pe ale mele. Cu toate astea, nu e confortabil pentru nici unul dintre noi. Eleanor încearcă să minimalizeze toate astea spunând lucruri de genul „Eşti foc şi pară, dragule!”, dar nu păcăleşte pe nimeni.

Am făcut dragoste în noaptea aceea, dar m-am desprins de ea înainte să ating orgasmul. El a încercat să mă tragă înapoi, dar am refuzat. Mi-a luat în mâini penisul înfăşurat în prezervativ, dar i-am zis să nu-şi bată capul. I-am zis că pur şi simplu nu mai merită chinul.

În toiul nopţii, când m-am ridicat să mă întorc în celula mea subterană, Eleanor s-a trezit din somn şi mi-a şoptit:

— Urăşte-mă dacă trebuie, Sam, dar te rog, nu da vina pe copil.

•

Întreb centura cea nouă câte fire are în sprâncene o persoană medie din rasa, sexul şi vârsta mea. Centura poate accesa o mulţime de enciclopedii pentru o cercetare simplă ca asta.

— Cinci sute cincizeci în fiecare sprânceană, îmi răspunde cu glas neutru.

Asta înseamnă un total de o mie o sută, combustibil din belşug pentru investigaţia mea. Mai smulg unul şi pronunţ:

— Vină...

Pentru că cineva trebuie să poarte vina. Cineva trebuie

să fie răspunzător. Cineva trebuie să plătească. Dar cine?

Eleanor dă vina pe „binefăcătorul necunoscut”, persoana sau persoanele din spatele ascensiunii ei bruşte. A lansat cu simulacrele din Cabinet un proiect personal, pe care-l numeşte Ţinta BNC[7]. În esenţă, proiectul este o analiză de tip mozaic, menită să identifice semnătura care să dea de gol această entitate misterioasă. Emulează tehnicile de selecţie masivă a datelor, practicate de multă vreme de ComAp, dar subiectul ei este elita conducătoare, nu teroriştii sau protestatarii. A cheltuit o avere pe litri întregi de pastă neurochimică pentru a mări capacitatea mentală deja titanică a Cabinetului (Henry n-ar fi avut acum nici o şansă împotriva lui Cabinet).

Din puţinele informaţii pe care Eleanor le împărtăşise cu mine, am priceput că Ţinta BNC lucrează prin înregistrarea şi analiza activităţilor a cinci mii dintre cei mai proeminenţi oameni de pe planetă, clipă de clipă. Familiarizat cu gradul de securitate pe care îl suportăm aici la conac, şi presupunând că şi alţi zeişori plini de bani menţin o izolare comparabilă, o asemenea supraveghere nu poate fi uşoară. Cu toate acestea, El mă asigură că atunci când modelul ei va fi pus la punct, va fi capabil să urmărească lanţul scopurilor pentru fiecare eveniment, până la sursă. Ea zice că trebuia să facă ceva de genul ăsta cu ani în urmă. După părerea mea, e paranoia bătătoare la ochi.

Eleanor dă vina pe BNC. Dar *eu* pe cine dau vina?

Asta-i o întrebare bună, una pentru care nu am încă un răspuns. Dacă există un BNC trăgând sforile lui El, măcar ne-a dat un avertisment cinstit. Am intrat în acest joc cu mize mari al imperiului cu ochii deschişi. Până la urmă, în tradiţia sacră a victimelor de pretutindeni, presupun că dau vina pe mine însumi.

•

Scot încă o sprânceană şi, în timp ce sfârâie, spun:

— Fred...

Pentru că acest russ, Fred Londenstane, e o surpriză

---

[7] *BNC* – Binefăcătorul necunoscut (în engleză *Unknown Benefactor*) (n. trad.)

totală pentru mine. Nu mai avusesem niciodată o relaţie cu o clonă. La urma urmei, sunt oameni de serviciu. Sunt interschimbabili. Ne servesc în magazine şi restaurante. Ne tund părul. Fac slujbele casnice pe care nu putem sau preferăm să nu le încredinţăm maşinilor. Oricum ar fi, cum poţi deosebi o joan sau un jerome de alţii la fel? Şi despre ce-ai putea vorbi cu ei? Ce stropitoare drăguţă ai aici, kelly... Cum e vremea pe acolo, steve?

Dar Fred, gardianul russ, e altfel. De la început mi-a adus fructe şi prăjituri cunoscute pentru faptul că întăresc sistemele digestive delicate, ochelari de soare, creme calmante pentru piele şi o şapcă având un vizor ca un cioc de raţă. Pare sincer interesat de mine, coboară să stea de vorbă după ce-şi termină schimbul. Nu ştiu de ce e atât de grijuliu. Poate că nu şi-a revenit niciodată din şocul de la prima noastră întâlnire, proaspăt cauterizat şi suferind. Poate că recunoştea faptul că eu eram pe acolo cel care avea cel mai mult nevoie de protecţia lui.

Când am fost pregătit să încerc să fac iar dragoste cu Eleanor şi aveam nevoie de nişte prezervative din acelea special izolate, noul meu valet n-a reuşit să găsească la nici un magazin, nici măcar la cele de echipamente medicale, aşa că l-am rugat pe Fred. El a zis că ştia un loc şi că o să-mi aducă vreo câteva. S-a întors în ziua următoare, cu o sacoşă plină de produse farmaceutice pentru cei cu probleme celulare: suplimente de vitamine, supozitoare, săpun anti-placă dentară şi bandaje elastice pentru genunchi şi coate. Mi-a adus o sută douăzeci de cutii cu prezervative şi mi-a făcut cu ochiul, punându-le pe masă. A mai adus şi alte lucruri pe care le-a lăsat discret în sacoşă.

Am băgat mâna după ele. Erau sticle cu apă de colonie şi parfum, batoane de deodorant cerat, sprayuri pentru pulverizat în aer şi absorbante de mirosuri.

— Put? am întrebat.

— Ca o cameră plină de pipi de pisică, *myr*. Nu vreau să vă jignesc.

Am ridicat mâna la nas, dar n-am putut simţi nimic. Dacă miroseam atât de rău, cum putuse Eleanor să trăiască

alături de mine atâtea luni, să mănânce cu mine, să doarmă cu mine şi să nu pomenească nimic, nici măcar o dată?

Mai erau şi altele în sacoşă: apă de gură şi gumă de mestecat.

— Îmi pute şi respiraţia?

În semn de răspuns, Fred privi cruciş şi-şi umflă obrajii.

I-am mulţumit pentru cumpărături şi în special pentru francheţea lui.

— N-aveţi pentru ce, *myr*, spuse el. Mă bucur doar să văd că vă simţiţi mai bine.

M-am întrebat dacă toate clonele russ erau la fel de pline de compasiune. Ceilalţi trei russ repartizaţi casei noastre nu păreau aşa. Competenţi, respectuoşi, fără teamă – da, dar compătimitori? Nu mă simţeam în largul meu să-l întreb pe Fred despre calităţile tipului său, aşa că am tăcut din gură şi i-am acceptat bunătatea cu tupeul unui om care se îneacă.

1.3

Cu două zile în urmă, a fost prima aniversare a lui Ellen. Din nefericire, Eleanor a trebuit să plece în Europa. Totuşi, a aranjat o mică petrecere holografică împreună cu prietenii ei. Vreo treizeci de oameni stăteau de jur împrejur, complet fascinaţi de copil, care începuse de curând să meargă. Numai patru dintre noi, micuţa Ellen, o jenny, un russ şi cu mine, eram acolo în realcorp. Când am ajuns şi m-am aşezat, Ellen a pornit în linie dreaptă până în poala mea. Oaspeţii au chicotit şi au zis:

— Fetiţa tatii!

Noaptea trecută am avut din nou visul cu tundra. Treceam prin ecluza cupolei direct afară, în tundra albă, îngheţată, nesfârşită. Sentimentul e unul de evadare.

Doctoriţa mi-a făcut un examen fizic complet săptămâna trecută. A zis că am atins echilibrul în ceea ce priveşte starea mea. Era cea mai bună situaţie la care puteam ajunge. În ultima vreme, am făcut exerciţii. Am mai pierdut din greutate şi mă simt mai în putere. Din când în când însă, mă dor încheieturile iar doctoriţa spune că o să fie tot mai rău. Mi-a prescris un remediu vechi de când lumea – aspirină.

Fred ne-a părăsit cu două luni în urmă. El şi cu soţia lui au reuşit să obţină slujbe pe o nouă staţie orbitală de pe orbita lui Marte. Au contracte pe cinci ani, cu opţiune de reînnoire. De la sosirea acolo, Fred m-a vizitat holografic de câteva ori şi-mi spune că pilotul lor cel mai bun e un puturos. Aşa le spun ei oamenilor cauterizaţi – puturoşi. Se poate să fi fost primul pe care ComAp-ul l-a eliberat din carantină, dar acum un flux continuu de puturoşi erau predaţi unui public ce nu bănuia nimic.

Săptămâna trecută am cumpărat în sfârşit un nucleu de personalitate pentru sistemul meu valet. A avut probleme cu mine, pentru că nu voiam să interacţionez cu el. Nici măcar nu i-am dat un nume. Nu mă pot gândi la unul potrivit. Îl chem „Hei, tu” sau „Măi, cingătoare”. Şefa de

personal a lui Eleanor şi-a repetat oferta de a-l educa pentru mine, dar am refuzat. De fapt, i-am spus că dacă oricare dintre ei îi sparge cochilia fie şi o singură dată, îl abandonez şi-o iau de la început cu altul nou.

Astăzi, după cină, am avut o criză familială. Asistentei de serviciu, o jenny, îi curgea sânge din nas, în timp ce cea de-a doua era plecată să îndeplinească un comision. Mă aflam în bucătărie, când am auzit-o pe Ellen plângând. În camera copilului, am găsit un russ nefericit – înlocuitorul lui Fred – ţinând stingher bebeluşul care dădea din picioare şi plângea. Bona jenny striga din uşa deschisă a băii:

— Vin imediat! Un minut, Ellie. Vin acum!

Când Ellen mă zări, întinse spre mine mânuţele ei grăsuţe şi ţipă.

— Dă-mi-o mie, i-am ordonat gardianului russ.

Pe chipul lui se citi ezitarea.

— E-n regulă, am adăugat.

— O clipă, *myr*, răspunse el şi ceru instrucţiuni în şoaptă. OK, poftiţi, zise el după o clipă.

Mi-o întinse pe Ellen, care îşi încolăci braţele în jurul gâtului meu.

— Mă duc s-o ajut pe Marilee, spuse gardianul russ, traversând camera spre baie.

M-am aşezat şi am pus-o pe Ellen în poală. Ea se uită în jur, îşi ţinu respiraţia, apoi reîncepu să plângă, doar că de data asta era un plâns liniştit, trist.

— Ce e? am întrebat-o. Ce vrea Ellen?

Am trecut în revistă puţinul pe care-l ştiam despre copiii mici. I-am pus mâna pe frunte, deşi ştiam că în ziua de azi copiii nu se mai îmbolnăvesc. Iar cu scutecele mereu curate, n-au nevoie să fie schimbaţi tot timpul. Resturile de la cină încă mai erau pe tavă, aşa că abia mâncase. O durere de burtă? Îi era somn? Îi creşteau dinţii? Mai demult, Ellen avea deseori stări de febră şi iritare, în timp ce trupul său convertit elimina reziduurile „şasiului”, băieţelul peste care se suprapusese. M-am gândit la băiatul pe care era să-l avem şi m-am întrebat de ce în anul de reverie nu jelisem niciodată pentru el. Era oare pentru că nu avusese

niciodată un suflet? Pentru că nu trecuse niciodată de stadiul pur teoretic al recombinării? Sau pentru că nu avusese vreodată un trup? Şi cum rămânea cu Ellen? Avea ea propriul suflet sau sufletul băieţelului iniţial supravieţuise conversiei? Şi dacă era aşa, avea să ne urască pentru ceea ce făcusem corpului său? Nu eram religios, din nici un punct de vedere, dar aceste întrebări mă preocupau.

Ellen plângea, iar bărbatul russ scotea capul din baie la fiecare câteva clipe, ca să ne controleze. Asta mă înfurie. Ce credeau c-am să fac? S-o scap? S-o sugrum? Ştiam că stau toţi cu ochii pe mine: şefa de personal, şeful pazei... S-ar putea chiar s-o fi trezit pe Eleanor la Hamburg sau la Paris, unde era aproape miezul nopţii. Fără îndoială, aveau un plan de rezervă, pentru orice-aş fi putut face.

— Nu te necăji, Ellie, am rostit cu blândeţe, stăpânindu-mi mânia. Mama soseşte într-un minut.

— Da, vin, vin, se auzi vocea răguşită de somn a lui Eleanor.

Ellen tresări, se uită în jur şi, când nu-şi zări mama, ţipă şi mai insistent. Bona jenny, ţinând la nas un prosop plin de sânge, aruncă o privire afară din baie.

Am săltat-o pe Ellen pe genunchi.

— Vine mama, vine mama, dar până atunci, Sam o să-ţi arate o scamatorie. Vrei să vezi o scamatorie? Ia uită-te!

Mi-am smuls un fir de păr din cap. Bulbul pocni aprinzându-se, iar firul începu să sfârâie încet. Ellen tăcu în mijlocul zarvei, cu ochii măriţi. Gardianul russ se repezi afară din baie şi alergă spre noi, dar se opri văzând ce făceam. Strâmbă din nas dezgustat.

— Ieşi afară, i-am zis, şi ia-o şi pe jenny.

Era tot ce puteam face ca să nu ţip.

— Iertaţi-mă, *myr*, dar ordinele mele...

Gardianul se opri, apoi îşi drese glasul.

— Da, *myr*, îndată.

O conduse pe jenny, care stătea cu capul plecat, afară din camera copilului.

— Mulţumesc, i-am spus lui Eleanor.

— Sunt aici!

Am întors capul şi am văzut-o pe Eleanor aşezată lângă noi, pe un scaun de lemn, bogat sculptat. Ellen ţipă încântată, dar nu se întinse spre mama ei. Încă de la vârsta de şase luni, fusese în stare să distingă între un holocorp şi unul real. Eleanor avea ochii obosiţi şi părul ciufulit. Purta un halat lung de mătase, unul pe care nu-l mai văzusem până acum, şi avea picioarele goale. Am simţit un ghimpe de gelozie când mi-am dat seama că fusese probabil în pat cu un amant. Dar ce conta?

Cu un glas dulce, încărcat de promisiunea unor îmbrăţişări blânde, Eleanor ne spuse o poveste despre o omidă ciudată pe care-o văzuse chiar în ziua aceea într-un parc din Paris. Ne arătă cum mergea cu ajutorul mâinilor în poală. Micuţa Ellen se lăsă pe spate în braţele mele în timp ce privea, şi m-am trezit că o legănam uşor. În poveste erau amestecate o veveriţă cu coada stufoasă şi o mulţime de picioare de adulţi încălţate cu pantofi foarte moderni, dar eu am pierdut firul poveştii, atât eram de prins de vocea care-o spunea. Cuvintele lui El vorbeau despre o ghindă care şi-a pierdut pălăria şi despre doamne gândac care veneau la ceai, dar ceea ce rostea vocea ei era „Te-am făcut din tot ce e mai bun. Eşti perfectă. N-o să las niciodată pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Te voi iubi mereu."

Vocea se intensifică, atinse o limită şi îmi provocă un sentiment acut de pierdere. Eleanor întrebă:

— Şi ce mai face copilul meu cel mare?

— Mă simt bine, am răspuns. Dar tu?

El îmi povesti despre cum îşi petrecuse ziua. Vocea ei vorbea despre programe şi întâlniri, despre un conducător care şi-a pierdut capul şi despre diplomaţi care veneau la ceai, dar ceea ce spunea de fapt era: „Eşti un adult capabil să se descurce. Nimic nu e perfect, dar ne străduim. N-o să-ţi fac niciodată vreun rău. Te voi iubi mereu. Te rog, întoarce-te la mine."

Am deschis ochii. Ellen părea o moviliţă fierbinte adormită la mine în braţe, cu pumnul proptit în obraz şi buzele uşor întredeschise. I-am dat la o parte părul de pe

frunte, cu degetele mele ca nişte cârnăciori, şi i-am urmărit curba rotundă a obrazului şi a bărbiei. Probabil că am mângâiat-o ceva vreme, pentru că atunci când am ridicat ochii, Eleanor aştepta să-mi zărească expresia feţei.

Am remarcat:

— Are sprâncenele tale.

Eleanor izbucni în râs.

— Da, bietul copil.

— Nu, sunt trăsătura ei cea mai drăguţă.

— Da, bine, dar ce s-a întâmplat cu ale tale?

— Un obicei nervos, am răspuns. Acum lucrez la cap.

Ridică privirea spre creştetul meu, unde părul începea să se rărească.

— În orice caz, arăţi mai bine.

— Da, cred că am trecut hopul.

— Îmi pare bine să aud, am fost atât de îngrijorată...

— De fapt, tocmai m-am gândit la un nume pentru valetul meu de centură.

— Te-ai gândit? Şi care e?

— Skippy[8].

Râse din toată inima.

— Skippy? Skippy?

— Păi, e tânăr, i-am explicat.

— *Foarte* tânăr, după cum se pare.

Conversaţia noastră începea să fie ca în vremurile de demult, dar acestea nu erau vremurile de demult, şi am zis:

— Mâine am să-l învăţ pe Skippy cum să ţină o conferinţă de presă.

— Înţeleg, răspunse Eleanor nesigură. Mulţumesc că mi-ai spus. Despre ce va fi vorba?

Puteam vedea în ochii ei furtuna de calcule, în timp ce Cabinetul îi şoptea ceva. Îi luasem prin surprindere? Ieşisem cu ceva neaşteptat? Speram în mod pervers că da.

— Despre arestarea mea, presupun. Despre cauterizare.

— Asta n-a fost vina ta, Sam. Nu datorezi nimănui nici o explicaţie despre asta.

---

[8] *to skip* – a sălta, a zburda, a sări coarda (lb. engleză) (n. trad.)

— Ştiu. Totuşi, simt că trebuie să depun mărturie. Cred că oamenii or să vrea să ştie ce mi s-a întâmplat. Asta-i tot ce vreau să spun. La urma urmei, sunt o persoană publică. Sau cel puţin am fost cândva...

— Nu vreau să te jignesc, Sam, dar în ultima vreme puturoşii sunt peste tot la ştiri. Cazul tău nu va ieşi în evidenţă decât în măsura în care eşti legat de mine. Ai ca scop să ne răneşti pe mine şi pe Ellen?

Evident, nu acesta era scopul meu.

— Şi în plus, continuă ea, vorbind în public despre cauterizarea ta ai viola termenii eliberării tale. Ştii asta.

Ştiam. M-am ridicat în picioare şi i-am oferit copilul adormit.

— Poftim, ia-o.

El întinse mâinile după Ellen înainte ca amândoi să ne aducem aminte că nu ne aflam în aceeaşi încăpere. O clipă mai târziu, o jenny intră, îmi luă fetiţa din braţe fără nici un cuvânt şi se retrase, închizând uşa în urma ei.

M-am întors spre Eleanor şi am desfăcut larg braţele.

— Uită-te la mine, El. Uită-te la ce mi-au făcut!

— Ştiu, Sam. Ştiu, răspunse ea şi încercă să-mi atingă pieptul cu degetele ei spectrale. Mă ocup de asta, crede-mă. Dac-ar fi ultimul lucru pe care-l voi face vreodată, voi da de urma oamenilor ăstora. Poţi conta pe asta. Şi când o s-o fac, o să-i distrug pentru ce ne-au făcut. Îţi promit asta.

Era o promisiune de răzbunare pe care nu eram pregătit s-o resping în acel moment, deşi ştiam că era irelevantă. Nu putea face nimic ca să repare lucrurile.

Am privit în jur la pereţii de calcar care ne înconjurau, la stejarul de la fereastră, la bazinul cu peşti de dincolo de el şi am spus:

— Nu cred că pot trăi aici.

— Dar e *casa* noastră, Sam.

— Nu, e casa *ta*.

Avu eleganţa să nu discute acest aspect. În schimb, întrebă:

— Unde te vei duce?

Nu ştiam. Până în clipa aceea, nici măcar nu ştiusem că

aveam să plec.

— Bună întrebare, am răspuns. Unde se duc oamenii deterioraţi?

PARTEA A II-A
ZIUA ÎN CARE A CĂZUT CUPOLA

LUNI, 10 MAI, 2134
PATRUZECI DE ANI MAI TÂRZIU
2.1

În acea dimineaţă, în casa cartelului, Samson P. Kodiak invocă oboseala. Pretinse că era extenuat. Avusese o noapte proastă, era mai obosit decât atunci când se băgase în pat. N-ar vrea Kitty să se gândească să meargă în parc fără el, numai de data asta? Putea să-i roage pe Denny, pe Francis sau pe Barry s-o însoţească...

— Dragul meu, răspunse Kitty, rămâi pe loc. Urc la tine chiar acum.

Kitty era deja îmbrăcată şi îl aşteptase în camera de la etajul al cincilea. Aşteptase ciocănitul lui în uşă din clipă în clipă, şi iată că se dovedea că bărbatul nici măcar nu se ridicase din pat. Kitty nu părea doar *un pic* iritată – azi trebuia să fie ziua cea mare. Purta costumul marinăresc nou-nouţ, în alb şi albastru, cu pantofi lucioşi de step. Părul ei arăta ca o cască de bucle creţe, ce săltau ca nişte arcuri ori de câte ori clătina capul. Iar bătrânul pisălog voia să rateze totul?

Kitty Kodiak trânti uşa de la camera ei, alergă în salturi de-a lungul holului, dansă step pe trepte până la primul palier, apoi se opri să se mai gândească, se întoarse şi coborî dansând cinci etaje, până la NanoClipa. Acolo comandă micul ei dejun obişnuit: terci de porumb cu gem, suc şi pseudo-cafea. Ţinând tava în echilibru între mâinile mici, Kitty o purtă zece etaje în sus, până pe acoperiş, unde Samson folosea şopronul grădinii ca dormitor. La jumătatea drumului peste acoperiş, îl putea deja mirosi. Samson Kodiak avea o problemă serioasă cu mirosul personal. Putoarea care venea dinspre el era atât de puternică, încât îţi putea face ochii să lăcrimeze. Iar gura lui era ca un mormânt deschis. Duhoarea lui Sam alunga muştele din casă. Odată, declanşase o alarmă cu senzor de fum. Dar nu era vina lui că puţea atât de rău, iar Kitty îl iubea oricum.

— ’Neaţa, dhragul meu, vorbi ea tărăgănat, deschizând

uşa-paravan cu şezutul său micuţ şi mânuind cu dificultate tava în spaţiul înghesuit. Dacă Samson o auzise, atunci nu dădea nici un semn c-ar fi aşa. Stătea întins pe patul pliant, cu spatele drept, ochii închişi şi mâinile încrucişate pe piept ca un faraon. Când Kitty îl văzu aşa, tresări, vărsând pseudo-cafeaua.

Samson deschise ochii şi-şi răsuci pe pernă capul semănând a craniu, ca s-o vadă mai bine.

— Ah, zise el cu glasul scârţâit, drăguţa corabie *Acadeaua*... Tocmai voiam să fiu acolo.

Auzind asta, Kitty îşi reveni, săltă vioaie pe podeaua presărată cu tot felul de lucruri şi execută o figură complicată de step, atentă să nu verse iarăşi pseudo-cafeaua.

— O să poţi, Sam! Stau acasă azi! Mergem mâine.

Căută ceva pe care să pună tava şi folosi până la urmă tot vechiul şi dezgustătorul taburet dintr-un picior de elefant, amplasat lângă pat.

— Uite, ţi-am adus micul dejun.

— Mulţumesc, draga mea, îi răspunse el cu pleoapele grele. Când erai pe drum încoace, l-am întrebat pe Denny, iar el zice c-o să te însoţească. Te aşteaptă jos, la NanoClipa. O să-i cumpăr un pateu danez. Foloseşte contul meu de alocaţie ca să-i plăteşti biletul. Cumpără-i şi masa de prânz.

— Nu, Sam. O să rămân aici şi o să te îngrijesc până te faci bine.

— N-am nevoie de îngrijitoare, scumpo. Am nevoie doar de odihnă şi linişte. Acum, du-te în parc şi lasă-mă-n pace…

Ca pentru a încheia discuţia, Samson îşi reluă poziţia de mumie. Într-adevăr, carnea care-i acoperea gâtul era la fel de închisă la culoare şi de rigidă ca şi carnea uscată, iar nasul şi buzele i se atrofiaseră, ceea ce-l făcea să nu mai poată închide complet gura. Respiraţia fetidă îi şuiera prin spaţiul liber, iar peste puţin timp Samson începu să sforăie.

Kitty se strecură afară, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Samson, care se prefăcea doar că doarme, îşi dădu seama că nu-l sărutase de rămas-bun. Fu cât pe ce s-o

cheme înapoi. Şi cât pe ce să-i ceară mentarului său, Hubert, s-o oprească. N-o făcu însă, pentru că ar fi însemnat să se despartă din nou de ea, şi ştia că n-avea inima pentru asta.

— Bun rămas, dulceaţă, şopti în urma ei. Să ai o viaţă lungă şi frumoasă...

În scurt timp, un alt companion Kodiak urcă pe acoperiş, aşa cum se aşteptase Samson să se întâmple. Era administratorul casei Kodiak, Kale, care dăduse fără îndoială peste Kitty în timp ce fata cobora scările. Kale dădu buzna în şopron şi întrebă:

— Şi ce zice autodoctorul?

Samson chicoti; Kale era reconfortant de direct, ca de obicei. Fără să aştepte un răspuns, administratorul se agită prin spaţiul minuscul, agăţând la locul lor, în cârlige, uneltele de grădinărit şi îndesând într-un sac lucrurile murdare ale lui Samson, pentru digerator. Aruncă o privire spre tava neatinsă, pe care trona şi acum micul dejun. Atât de ocupat şi de eficient, se gândi Samson, ca şi cum i-ar fi bătut cineva în uşă sau – aşa cum spunem noi, de obicei, – ar fi blocat în parcare. Destul de impresionant pentru un bărbat de vârstă mijlocie fără nici un venit, fără perspective şi fără un scop în viaţă.

Samson răspunse:

— Autodoctorul ne sfătuieşte să facem planuri pentru înmormântare, prietene.

Kale se potoli în sfârşit şi spuse:

— Cu siguranţă trebuie să poată face cineva ceva. Adică, nu poate să fie chiar atât de rău. Dacă te ducem la... dacă te ducem la o clinică?

Samson dădu din cap.

— Nu, fără clinici pentru mine, răspunse el. Ar fi o risipă inutilă de credite.

Kale păru uşurat.

— Atunci la un azil, continuă el, respirând pe gură.

— M-am gândit la asta. Aş prefera să mor aici, acasă, înconjurat de companionii mei.

— Îhî, mormăi Kale, privind absent tavanul şopronului,

pe care fuseseră întinse stropitoare improvizate contra focului.

Samson observă şi îl linişti.

— Nu-ţi face griji. N-am să dau foc şopronului. Hubert vă va ţine la curent cu starea mea. Când va sosi vremea, îmi puteţi duce patul afară, în grădină. Apoi puteţi sta cu toţii în jurul meu, să toastaţi cu halviţă.

Kale era şocat.

— Nu fi morbid, zise el.

— De ce morbid? Pentru mine e o imagine reconfortantă.

— În cazul ăsta, pufni Kale, o să mă ocup eu însumi de halviţă.

Mai aruncă în jur o ultimă privire.

— Nu-ţi mănânci micul dejun? Să-ţi mai trimit şi altceva?

— Nu-mi vine nimic în cap, răspunse Samson, dorindu-l plecat. Cu cât Kale se retrăgea mai repede în biroul lui de la etajul trei, cu atât mai bine. Kale, binecuvântată fie-i inima simplă, era aşa de moale... ca o bucată de halviţă. Îi amintea de şeful de sală de la Greenalls, care-i refuzase o masă, cu nici nu mai ştia câţi ani în urmă. Samson se afla acolo cu prietena lui cauterizată, Renée. Femeia îi chicotise omului în faţă şi-i spusese că, în ceea ce-o privea, totul era în regulă. Se dusese în mijlocul holului şi anunţase: „Chiar aici, chiar acum!”

— Şi cântărea o sută cincizeci de kilograme la vremea aceea, preciză Samson cu respect.

— Nu mai spune, răspunse Kale, nesigur de direcţia în care-o luase discuţia.

— Da, şi toate numai *grăsime*! Ce mai foc de tabără ar fi făcut! Nu mai e nevoie să-ţi spun, am căpătat masa.

— Înţeleg, zise Kale. Păi, acum mă duc. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Kale ieşi din şopron, dar nu plecă de pe acoperiş imediat. Descolăci furtunul de grădinărit şi stropi din belşug preţioasele sale legume, cu apă ionizată. Legumele şi soybimi se aflau, în cea mai mare parte, în umbră la ora asta; soarele era acoperit de imensele gigaturnuri care dominau conturul oraşului. Când termină, Kale înfăşură

furtunul la loc, alături de şopronul lui Samson, ca să fie la îndemână – pentru orice eventualitate.

Doi jos, unul pe cale să plece... Samson îşi lăsă ochii să se odihnească, dându-şi drumul în voie unui râu leneş, până când auzi clinchetul uşii de la acoperiş. Paravanul de la şopronul lui scârţâi deschizându-se şi înăuntru pătrunse April. Se aşeză lângă el, pe patul pliant şi-i puse pe frunte mâna răcoroasă. Dar cauterizaţii erau întotdeauna mai fierbinţi decât oamenii normali şi ea nu-şi putea da seama dacă bărbatul avea febră sau nu.

Samson se întinse, îi luă mâna şi şi-o apăsă pe obraz.

— April Kodiak, rosti el, eşti persoana mea favorită din întreg sistemul solar.

Ea zâmbi şi-i strânse degetele ca nişte beţe.

— Vorbesc serios, continuă el. Am simţit întotdeauna *ceva* special pentru tine.

April îşi dădu la o parte de pe faţă părul cenuşiu.

— Trebuie să recunosc, Sam, că şi eu am simţit întotdeauna *ceva* pentru tine.

Rămaseră într-o tăcere reconfortantă pentru un timp, apoi April remarcă:

— Asta a sunat aproape ca un rămas bun…

Samson chicoti.

— A şi fost, draga mea. N-o să apuc sfârşitul săptămânii.

— O, Sam, eşti sigur? exclamă ea. O săptămână? De unde ştii? Ce-a zis autodoctorul? Oh, Sam!

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Lasă-mă să mă duc doar să găsesc pe cineva care să se ocupe de magazin, apoi mă întorc şi stau cu tine.

Începu să se ridice în picioare, dar el o ţinu de mână.

— Nu, *n-o* s-o faci. Insist să nu faci asta. Nu vreau pe nimeni.

— Absurd. O să facem cu schimbul. De acum înainte, unul dintre noi va fi cu tine în fiecare clipă. Nu există nici un motiv pentru care să treci singur prin asta. La urma urmei, suntem o *familie!*

April trase mai aproape taburetul făcut dintr-un picior de elefant.

— Iar primul lucru pe care-o să-l faci este să mănânci câte ceva din mâncarea asta, înainte să se răcească de tot!

Samson avu o senzaţie de leşin. April era în stare să-i ducă planul de râpă cu bunătatea sa, iar el era neajutorat faţă de ea. Cu toate astea, închise ochii şi încercă acelaşi truc pe care-l folosise cu Kitty. Dar, deşi sforăia, April rămase pe loc.

— Casă, şopti ea, vreau să creez un program de supraveghere. Trasează-mi un tabel cu timpul liber al tuturor companionilor Kodiak din săptămâna următoare – nu, vreau să zic lună – adică an... Casă?

Computerul casnic nu răspunse.

— Hubert, eşti aici?

— Sunt pe masa de toaletă, vorbi Hubert prin intermediul străvechiului valet de centură pe care Samson încă-l mai folosea. Stau pe masă lângă pensulele şi loţiunile lui speciale.

— Computerul ăla vechi e din ce în ce mai prost cu fiecare zi, comentă April. Poţi să-l accesezi pentru mine?

— Voi fi încântat, răspunse Hubert, iar peste o clipă continuă: Casa zice că la NanoClipa e nevoie imediat de tine.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a stricat ceva la uşă, sau canapeaua săltăreaţă de la uşă – sau ceva care are de-a face cu uşa. Clienţi sunt deranjaţi – sau atacaţi...

— N-ar fi trebuit să-l las niciodată pe omul ăla să cumpere canapeaua, remarcă ea. Lasă-mă să vorbesc direct cu NanoClipa.

După un scurt moment, Hubert zise:

— Îmi pare rău, nu reuşesc să trec.

— Oh, la naiba! exclamă April şi se ridică să plece.

Samson deschise ochii şi spuse:

— Fă-ţi programul, dragă, dar începe-l de *mâine*. *Insist.* Azi am nevoie de puţină intimitate. Vreau să... să-mi pun gândurile în ordine. *Singur.*

— Mănâncă-ţi micul dejun, bătrân încăpăţânat, îl mustră ea şi plecă din şopron. Se opri dincolo de uşă şi vorbi prin

paravan:

— Începem diseară. O să fim cu toţii aici, să privim ceremonia cupolei. O să fie cel mai bun moment să le dăm vestea tuturor...

— Bine, de acord, diseară, răspunse Samson, şi nici o clipă mai devreme.

După ce plecă, Sam remarcă:

— A fost cât pe-aci. Eram pierdut. Spre norocul meu, computerul casnic s-a apucat să acţioneze tocmai acum.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta, zise Hubert. Tu mi-ai cerut să aranjez o diversiune.

— Ţi-am cerut să aranjezi o diversiune?

— Da, Sam, ieri. Ai prevăzut că April îţi va încurca planurile şi că eu ar trebui să meşteresc o mică problemă la magazin pentru ea.

— Serios, chiar am zis eu asta? Trebuie să fi avut un interval de luciditate.

Samson era obosit. Toate întâlnirile astea personale se cunoşteau acum. Nici măcar nu ieşise din şopron şi deja simţea nevoia să tragă un pui de somn. Dar n-avea timp. Aşa că mormăi şi-şi balansă picioarele până pe podea.

— Presupun că n-am mai prezis că o să vină şi altcineva să mă sâcâie, nu?

Se opri să-şi adune puterile. Săltând puţin ca să-şi facă elan, se opinti să se ridice în picioare şi se sprijini de masa de toaletă până când i se limpezi capul.

— Apropo, Henry, cât e ceasul?

— Zece şi cinci.

— Ţi-am spus cu ce ar trebui să mă îmbrac astăzi?

— Da, hainele sunt pe capacul cufărului.

Pe lădoiul cu ţoale se afla un pacheţel ambalat în vid, purtând eticheta „Sam”. Când trase de sfoară, ambalajul impermeabil, rigid, maroniu, se topi, iar conţinutul se decomprimă. Samson ridică până în dreptul ochilor hainele proaspăt despachetate – o salopetă albastră cu mâneci lungi şi bentiţe pentru picioare.

— Nu înţeleg. E acelaşi lucru pe care-l port în fiecare zi. Mă gândeam ca azi să port ceva special. Pantaloni, o

cămaşă, ceva ca în vremurile de altădată…

— Da, inclusiv cravată, completă Hubert, dar ai hotărât că n-ar fi practic.

Samson era suspicios. Rareori lua în calcul factorul practic în planurile sale, în special când pregătea ceva atât de grandios ca astăzi. Se întrebă dacă nu cumva amicul lui profita de el. Era prea târziu totuşi ca să-l mai contrazică; îşi luă beţişoarele de piatră ponce şi loţiunea de mastic de pe măsuţa de toaletă şi porni să facă o exfoliere rapidă de dimineaţă. Se aşeză pe un scaun în mijlocul camerei, departe de orice obiect inflamabil, şi trase de cămaşa de noapte. Aceasta căzu de pe el în fâşii zdrenţuite. Fusese complet calcinată în locurile în care transpirase. Toate hainele de fiecare zi ale casei veneau de la NanoClipa, dar ale lui erau dintr-o ţesătură specială ignifugă, capabilă să-i absoarbă transpiraţia. Se putea totuşi încinge destul de mult, în special în nopţile înăbuşitoare. Câteodată avea impresia că poate fierbe orez la subsuoară.

Complet dezbrăcat, începu să se frece metodic, de la creştetul chel al capului până la tălpile plate ale picioarelor.

— Sam, zise Hubert, adineauri mi te-ai adresat cu numele de Henry. Pomenesc de asta pentru că mi-ai cerut să te informez de fiecare dată când se întâmplă.

— Hmm, remarcă Samson, scuturându-şi fulgii de piele moartă de pe umeri cu beţişorul. Acestea izbucniră în mici flăcări pufăitoare şi plutiră spre podeaua de scânduri.

— Eşti Hubert, nu Henry. Ştiu. Mulţumesc, Hubert. Lui Samson nu-i mai rămăsese prea mult păr nicăieri pe corp, dar o şuviţă rătăcită se desprinse şi căzu sfârâind, învârtindu-se ca o roată de foc chinezească. Era o figură, fără îndoială, mai mult mineral decât animal. Numai tendoane şi oase. Putea vedea foarte clar fiecare coastă de sub pielea ca hârtia. Putea număra cele opt oase ale încheieturii mâinii. Şi-o aminti din nou pe vechea sa prietenă grăsuţă, Renée, şi fu cuprins de un fior de panică la gândul că aşteptase prea mult, pierduse prea multă masă volatilă.

— Hubert, cât cântăresc?

— Când te-am cântărit ieri, aveai 34,2 kilograme.

— Şi cât anume din asta e carne?

— Sam, m-ai instruit să te avertizez de câte ori îmi pui aceeaşi întrebare de cinci ori într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore.

— Ei, asta a fost cu siguranţă înţelept din partea mea.

— Şi mi-ai zis că dacă mă întrebi iarăşi despre proporţia de ţesuturi, să-ţi aduc aminte că oasele conţin măduvă şi că, deşi nu izbucnesc în flăcări ca ţesutul muscular şi nu generează nori de fum negru cât ţesutul adipos, oasele ard totuşi generând o căldură intensă, din interior spre exterior, şi că oasele lungi, în special femurul şi humerusul, pot acumula destulă presiune ca să explodeze aidoma unor bombe artizanale. Şi că, până şi la greutatea ta actuală, vei produce un spectacol destul de captivant, în felul lui...

— Da, desigur, bombe artizanale. Acum îmi amintesc. Mulţumesc, Hubert.

După ce termină cu frecatul, Samson îşi alină pielea jupuită cu un bandaj cu mastic şi se îmbrăcă. Îşi puse mai întâi centura, pentru a fi în contact cu pielea, apoi salopeta. Observă că astăzi avea buzunare suplimentare.

— Sam, detectez că ai nevoie să urinezi.

— Asta nu-i nici o surpriză.

— Da, şi repede. De asemenea, eşti deshidratat şi ai o deficienţă severă de potasiu. Îţi sugerez să mănânci înainte de plecare.

— Nu mi-e foame, replică Sam şi-şi ciocăni catarama de sub salopetă. Eşti sigur că ai încărcat chestia asta?

— Da, Sam, atât cât permite tehnologia sa depăşită.

Samson mormăi:

— Vorbind de tehnologie depăşită, presupun că asta te include şi pe tine. Eşti sigur că te ridici la înălţimea sarcinii?

— Am calculat totul în cel mai mic amănunt, Sam. Şi nu sunt deosebit de învechit. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului meu nestructurat reconfigurându-mă. Desigur, n-am mai avut parte de un upgrade de gel electro-neural de decenii.

Samson chicoti.

— Eşti sigur că nu eşti Henry? Asta obişnuia el să spună mereu: „Am nevoie de mai multă pastă, Sam. Mai multă pastă.” Şi, ca un prost, i-am cumpărat-o. Cred că ştii unde m-a dus asta.

— Da, ştiu, Sam, dar Henry era un valet, nu un mentar adevărat.

Samson puse deoparte obiectele de toaletă şi împinse cu piciorul, într-un colţ, zdrenţele cămăşii de noapte. Apoi luă tava cu micul dejun de pe scaunul-picior. Scaunul era făcut din piciorul drept din spate, scobit pe dinăuntru, al unui elefant sălbatic african, un mascul. Numai unghiile şi erau mai mari decât pumnii lui Samson... Apucă perna din piele de zebră şi o roti în sens invers acelor de ceasornic, până când aceasta scoase un declic şi se deschise. Samson obişnuia să-şi ascundă aici comorile – când încă mai avea comori. Pe fundul piciorului se afla un pachet cu plicuri de hârtie sigilate. Fiecare avea pe el numele unui companion, mâzgălit cu scrisul de mână chinuit al lui Samson. Le scoase, blocă perna din piele de zebră şi puse la loc tava. Când aruncă o privire la castronul cu terci de porumb, stomacul îi ghiorăi – sau poate că era Hubert, încercând să-l păcălească?

— Oh, *bine*, zise el şi apucă o lingură. Mâncă terciul şi bău sucul fără să simtă gustul nici unuia dintre ele. Lăsă pseudo-cafeaua, pentru că ultima pseudo-cafea din viaţa cuiva ar trebui să fie cât se poate de fierbinte. Apoi aranjă patul pliant în aşa fel, încât să pară că se afla încă în el şi îndesă teancul de scrisori sub pernă. La uşă, mai aruncă o ultimă privire prin camera lui. Un şopron de grădină nu era un loc chiar atât de rău în care să-ţi sfârşeşti zilele...

Samson lovi cu palma buzunarele goale ale salopetei.

— Ce-am uitat?

— Sacul.

— Unde l-am lăsat?

— E ascuns în spatele rogojinilor însămânţate.

Samson bâjbâi în spatele sulurilor de rogojini de craporumb până găsi un mic sac marinăresc galben. Îi mută conţinutul în buzunare: flacoane de jumătate de litru cu o

băutură electrolitică pentru sportivi, batoane Gooeyduk puternic energizante, medicamente şi ochelari de soare speciali, şervete calmante, o şapcă, un pumn de fise de debit, un bilet pentru secţiunea cea mai înaltă a Arenei Soldatului şi obiectul cel mai important – un simproiector portabil.

— În regulă, zise el, să mergem.

•

Ţinându-se strâns de balustradă, Samson Kodiak coborî scările casei cartelului, făcând câte un pas monumental o dată. Se oprea des să-şi recapete răsuflarea. Prima uşă pe lângă care trecu era cea de la camera motorului de la ascensor. Servea de asemenea drept dormitor pentru Bogdan Kodiak. Uşa placată cu diafier, prinsă în nituri de titan şi cu miez de zgură epoxidică era împodobită cu litere internaţionale luminoase, tridimensionale, care anunţau: „ATENŢIE – UŞĂ LETALĂ”. Samson era foarte sigur că asta era doar o cacialma care să-i împiedice pe Tobbleri să încerce să intre cu forţa şi să-şi revendice mecanismul ascensorului. Atinse uşa în timp ce trecea pe lângă ea şi şopti:

— La revedere, băiatul meu... Fereşte-te de prea multe necazuri!

La jumătatea distanţei până la următorul palier al scării, pe Samson îl dureau picioarele atât de rău, încât avea nevoie de odihnă. Era o simplă ischemie, ştia, slăbiciunea unor picioare bătrâne, dar dacă nu era atent, hipoxia musculară putea duce la necroză şi putea declanşa o reacţie în lanţ de sinucidere a celulelor care ar lua foc, punând prematur capăt călătoriei sale chiar aici, între etajele opt şi nouă. Şi ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să ardă de la picioare în sus.

— Nu aici... Nu acum, mormăi, înţepenindu-şi genunchii cât de bine putea şi sprijinindu-se de balustradă. Se sili să tragă adânc aer în piept.

— Să chem ajutoare? întrebă Hubert din catarama centurii de sub salopetă.

— Nu! Nici vorbă!

Înconjurând balustrada cu un braţ, Samson îşi masă picioarele. Deasupra lui se trânti o uşă şi în casa scărilor răsunară paşi. Tânărul Bogdan apăru de după colţ, legănându-se pe balustradă, sărind câte trei trepte deodată, şi aproape că dădu peste Samson.

— Sam! exclamă el, poticnindu-se din cauza opririi bruşte. Era să te calc! Te simţi bine?

— Da, da, totul e în regulă.

— Am întârziat la lucru, explică Bogdan şi continuă să coboare scările.

Se opri însă pe palier şi privi în sus către Samson. Alergă înapoi la el şi spuse:

— Mie nu mi se pare că arăţi prea bine, Sam.

Samson zâmbi. Băiatul era aproape la fel de grijuliu ca şi April, iar companionii erau mult prea aspri cu el, în special Kale.

— Sunt doar picioarele astea bătrâne ale mele, răspunse el. Nu-mi da atenţie.

Dar băiatul îl luă de braţ şi încercă să-l însoţească.

— Nu, Boggy, protestă Samson. Lasă-mă în pace. Nu vrem să întârzii la *muncă*.

La urma urmei, era singura slujbă *plătită*, cu excepţia concesiunii lui April pentru NanoClipa, pe care cineva din cartelul Kodiak era destul de norocos s-o aibă.

— Te duc doar până la şapte, zise Bogdan.

Şi-l duse, aproape ridicându-l pe sus în graba lui. Traversară „tunelul” Tobblerilor care mergea din partea de sud până în cea de nord a clădirii, unde se termina teritoriul aflat în dispută şi intrară într-o casă a scărilor aflată în întregime în proprietatea cartelului Kodiak. Pe treptele de aici erau îngrămădite până sus cutii de carton şi lăzi cu chimicale, rogojini însămânţate şi rame hidroponice pentru grădina de pe acoperiş. Deasupra capului, rânduri de rafturi ţineau cutii de ugoo[9] pentru NanoClipa, piese de rezervă pentru pistoanele eoliene şi pentru dispozitivul de minerit

---

[9] *ugoo* – prescurtare de la ***U****niversal* ***Goo***; în contextul cărţii, în limba română ar însemna un soi de „materie primă universală” (n. trad.)

aerian şi un talmeş-balmeş de alte mărunţişuri ale cartelului. O potecă îngustă pe lângă balustradă era tot ce mai rămăsese liber în ceea ce era în fond un dulap în trepte de şapte etaje.

Bogdan îl depuse pe Samson pe un sac de îngrăşământ pentru grădină.

— Mulţumesc, băiete, rosti Samson cu răsuflarea tăiată.

— Trebuie să plec acum, spuse Bogdan.

— Atunci, du-te... o să mă descurc.

Când Bogdan se întoarse cu spatele, Samson adăugă:

— Ce-a păţit pălăria ta?

Bogdan clipi.

— Am... ăă... pierdut-o.

— Ai pierdut-o? Cum se poate? Credeam că ţi-ai lipit-o de cap.

— Trebuie să plec, zise Bogdan şi sări până la următorul palier.

Samson îl privi dispărând în spatele unui aparat de detoxifiere a apei ionizate.

— O să mă odihnesc puţin aici, Henry, zise el. Nu mă lăsa să adorm.

•

Bogdan ajunse în holul minuscul şi ieşi în grabă pe uşa din faţă. Strada era plină de Tobblerii care-şi strângeau mesele de picnic pe care luaseră micul dejun. Cartelul Tobbler închidea strada Howe pentru trafic de trei ori pe zi ca să mănânce în aer liber. Bogdan săltă pe trepte până pe trotuar şi se îndreptă în direcţia staţiei RTPC[10], când îşi aminti că uitase să sune înainte, aşa că nu ştia unde era amplasat astăzi biroul.

La naiba! Trebuia să folosească telefonul de la NanoClipa, dar când se uită la intrarea magazinului, văzu că era blocată de un bărbat sfrijit care ţinea capătul unei canapele. Şirul clienţilor care aşteptau să intre se termina la colţul străzii. Rahat! Va trebui să intre prin casa cartelului, dar când se întoarse la uşa din faţă, aceasta nu

---

[10] *RTPC* – prescurtare de la *Reţeaua de Transport Public din Chicago* (n. trad.)

se deschise.

— Deschide-te! rosti el, plin de speranţă.

Uşa rămase închisă şi răspunse:

— Numai companionii Kodiak şi oaspeţii lor au permisiunea să intre.

— Dar eu *sunt* un Kodiak! Sunt Bogdan Kodiak! Nu mă recunoşti?

— Bogdan Kodiak este deja acasă. Te rog părăseşte zona uşii sau va fi chemată poliţia!

Lui Bogdan îi venea să urle. Viaţa n-ar fi trebuit să fie atât de complicată. De ce, oh, de ce s-a întâmplat? De ce-a furat-o cineva pe Lisa?

Lisa era valetul lui de şapcă şi, în ciuda a ceea ce-i spusese lui Samson, fusese furată, nu pierdută. Constituise bunul lui cel mai de preţ, un procesor de nu mai ştia câţi terrahertzi, cu efecte reflectorizante anti-scanare şi cu holocamere în formă de ţinte pe banda din jurul frunţii. Interfaţa cu creierul se realiza printr-un modul semi-SEPIA de intrare/ieşire, avea sunet surround de o calitate excepţională şi holoemiţătoare incluse şi, chiar dacă era adevărat că Lisa însemna doar un sub-subem[11] de categorie inferioară – în esenţă doar o tăbliţă de şcoală primară îmbunătăţită – Bogdan petrecuse ani de zile personalizând-o. O învăţase atât de multe trucuri, încât uneori îi putea păcăli pe unii să creadă că era un subem. Iar unul dintre cele mai importante trucuri pe care o învăţase era să sune la E-Pluribus în fiecare dimineaţă, ca să ştie unde se va afla nenorocitul ăla de birou. Un alt truc era cum să-l amăgească pe îmbătrânitul computer casnic al cartelului să deschidă blestemata aia de uşă din faţă. Şi singurul motiv pentru care-i spusese lui Samson c-o pierduse era faptul că nu voia să admită că cineva i-o furase chiar de pe cap, fără ca el să-şi dea măcar seama. Lisa, inima şi motorul Lisei erau reprezentate de o panglică de ţesătură-procesor, lungă de zece centimetri, care stătea prinsă lejer în căptuşeala şepcii. Ieri, dispăruse. Mai avea încă şapca – dar fără ţesătura-procesor, obiectul era acum chiar *o simplă*

---

[11] *subem* – prescurtare de la *submentar* (n. trad.)

şapcă...

Problema consta în aceea că Bogdan n-o dădea jos niciodată, zi sau noapte. Cum putea cineva să fure ţesătura fără ca el să observe? Totul era un mister de nepătruns. Pe deasupra, deşi ţesătura-procesor era de mult depăşită, cartelul se dovedea prea sărac s-o înlocuiască. Administratorul Kale i-ar râde în nas doar la simpla sugestie...

La naiba cu toate. Bogdan se îndreptă spre intrarea de la NanoClipa. Va trebui să-şi cumpere un telefon ieftin în pauza de prânz, dar pentru moment telefonul public din magazin va fi de-ajuns. Clientul cu canapeaua încă mai bloca intrarea, aşa că Bogdan profită de statura sa mică şi se târî în magazin pe sub canapea. O dată ajuns înăuntru, se înghesui între canapea şi perete şi se ridică în picioare. NanoClipa lor era atât de mic, încât canapeaua aproape îl umplea. Celălalt capăt al canapelei era împins încet din gura de ieşire a sistemului de livrare. April Kodiak stătea într-un spaţiu îngust, pe partea cealaltă a canapelei şi zâmbea.

— ’Neaţa, Boggy. Ai uitat ceva?

— Nu, trebuie doar să dau un telefon.

Arătă cu degetul mare spre intrarea magazinului şi zise:

— De ce l-ai lăsat pe tăntălăul ăla să cumpere o canapea dis-de-dimineaţă?

Cu o privire, April îl făcu să tacă şi întrebă:

— De ce nu-ţi foloseşti pălăria? S-a stricat? Unde-i?

— Da, s-a stricat, răspunse el şi se întrebă de ce oare nu se gândise la o asemenea explicaţie. O să trebuiască să cumpărăm una nouă.

April se încruntă şi dădu din cap.

— Cred că ar trebui să încercăm s-o reparăm pe cea veche, mai întâi.

Bogdan îşi croi drum până la ecranul telefonului.

— Nu poţi repara chestii ca astea...

Când ajunse la telefon, se ridică şi se aşeză pe canapeaua caldă încă. Bărbatul din uşă oftă, dar nu spuse nimic. Bogdan ciocăni cu mâna partea din faţă a telefonului

şi fu surprins de lista lungă de apeluri care apăru pe ecran. Cele mai multe dintre ele erau mai vechi de *treizeci şi şase de ore*. Nu înţelegea. Verificase mesajele, seara trecută, pe computerul casei Kodiak şi nici unul dintre toate astea nu apăruse.

— De ce nu reparăm în schimb nenorocitul ăla de computer casnic?

N-avea timp să treacă în revistă toate apelurile care-i aparţineau. Atinse icon-ul lui E-Pluribus şi află că biroul fusese mutat în Elmhurst, o multi-zonă bună până la care se făcea naveta. Îşi încărcă mâna cu ruta, preţul biletului şi rtp-urile, ca să economisească timp în staţie. Apoi se târî înapoi pe sub canapea şi afară din NanoClipa, iar April strigă după el:

— Nu uita că ai diseară o întâlnire a comitetului de alocaţii. Poţi să-ţi aduci şi valetul...

Pe trotuar, bărbatul care ţinea capătul canapelei întrebă:

— Nu s-a-ntâmplat să te uiţi la indicatorul sistemului de livrare, băiete?

— Nu, nu m-am uitat, răspunse Bogdan.

— N-ai observat cumva dacă picioarele au ieşit deja?

— Îmi pare rău.

Bărbatul părea groaznic de palid şi transpira, în ciuda aerului răcoros al dimineţii. Bogdan se întrebă cum plănuia să care canapeaua până în locul în care locuia, oricare ar fi fost acesta.

Bărbatul mută greutatea canapelei ca să-şi elibereze o mână.

— Am cumpărat-o pentru ziua mea de naştere, zise el şi întinse mâna să-l mângâie pe Bogdan pe cap.

— La mulţi ani, răspunse Bogdan şi se lăsă în jos, departe de atingerea lui. Alergă de-a lungul trotuarului până la colţul străzii. NanoClipa Kodiak era singurul magazin mixt din zonă care se putea lăuda atât cu un sistem de livrare, cât şi cu un digerator, iar cei mai mulţi dintre oamenii care stăteau la coadă duceau săculeţi cu gunoiul de ieri, pentru a-l da ca avans la cumpărăturile de azi.

O albină de presă care ţinea scena sub observaţie îl urmări pe Bogdan cale de câteva străzi pe drumul către staţia RTPC, dar trebuie să-şi fi dat seama că nu e un băieţel adevărat, pentru că îşi pierdu interesul şi se îndepărtă în zbor.

•

— Sam, spuse Hubert. Sam, trezeşte-te. Se face târziu.

— Nu dormeam.

— Erai în prima fază a somnului.

— Mă rugam. Produce tipare similare ale undelor cerebrale.

— Dacă aşa zici tu...

— Aşa zic eu. Mă rugam sfintei Wanda să mă ajute să duc la bun sfârşit ziua asta...

Sam apucă balustrada şi se ridică în picioare. De fapt, se gândise cu adevărat la sfânta Wanda în ultima vreme. Wanda era Wanda Wieczorek şi nu o sfântă adevărată – decât în inimile puturoşilor de pretutindeni. Wanda fusese una dintre primii cauterizaţi care-o luase razna într-un mod spectaculos şi public. Îşi făcuse trupul cauterizat să-i izbucnească în flăcări, în timp ce stătea pe o canapea evaluată la zece mii de euro vechi, la etajul cinci al magazinului Daud’s din Londra. Epicentrul exploziei ei personale aruncase în aer sofaua acoperită cu mătase, fotoliul şi taburetul din acelaşi set. Valoarea însumată – treisprezece mii de euro vechi. Stricăciunile provocate de fum şi de apă distruseseră şi o mare parte din restul mobilei de la acel etaj.

Nu numai că Wanda indicase calea pentru un protest eficient – fie acesta şi sinucigaş – din partea celor cauterizaţi, dar demonstrase şi uşurinţa cu care putea fi îndeplinit. În timp ce stătea aşezată pe mobila expusă, reprogramase un simproiector de buzunar – de tipul celor folosite de oamenii ocupaţi ca să proiecteze reprezentări holografice ale lor înşişi – să-i scaneze marcajele ADN-ului. Aparatele electronice de uz curent nu erau cu adevărat capabile să dezvăluie codul genetic al unei persoane, dar până şi citirea marcajelor era de ajuns pentru a declanşa

minusculele capcane care-i păzeau celulele.

În scurt timp, administratorul etajului al cincilea se apropiase de Wanda, purtând filtre nazale, şi îi spusese:

— Chiar trebuie să insist să pleci.

În spatele lui stăteau trei jerry în uniformă.

— Aceşti domni vă vor conduce spre uşă.

— În regulă, răspunsese Wanda, tocmai plecam. Îşi atinsese fruntea cu simproiectorul şi apăsase butonul de scanare. În clipa în care câmpul îi penetrase craniul şi măturase ghemul încâlcit al neuronilor dinăuntru, santinelele ei celulare trecură în stare critică. Prin nas şi prin urechi i se prelinse fum, şi se prăbuşi înapoi în îmbrăţişarea mătăsoasă a sofalei. Craniul i se despică scoţând câteva trosnete sonore, lăsând să se reverse picături de creier clocotit. Apoi izbucnise în flăcări...

Fusese un rug văzut în întreaga lume.

Samson slăbi strânsoarea mâinii pe balustradă şi continuă să coboare spre etajul al şaselea. Hubert vorbi:

— Nivelul zahărului din sânge e prea scăzut, Sam, şi te-ai deshidratat. Ar trebui să bei ceva şi să iei o înghiţitură dintr-un baton Gooeyduk.

Dar Samson îşi luase un avânt impresionant, cu bătrânii lui genunchi clămpănind ca un metronom în jos pe trepte, şi nu se opri până la palierul etajului cinci, unde Hubert îl avertiză că doi companioni – Francis şi Barry – urcau pe scări. Aşa că Samson se ghemui în hol ca să-i aştepte să treacă. Stătea vizavi de dormitorul lui Kitty şi, când se uită la uşă, îşi aduse aminte că dorise mereu să intre aici.

— Kitty şi Denny sunt încă în parc?

— Da, Sam. Ea e la actul al doilea.

Samson intră în camera lui Kitty. Era un adevărat talmeş-balmeş, ca de obicei. Costumele ei de spectacol erau îngrămădite pe podea şi pe pat sau aşezate pe cele două scaune din cameră. Un turn de haine de casă murdare şi vase nespălate se sprijinea de perete, în spatele uşii. Praf, pete, dezordine – Kitty lucra din greu la personajul ei în vârstă de doisprezece ani. Pe rândurile de rafturi care acopereau toţi cei patru pereţi erau înşirate păpuşi şi

animale de pluş. Unele dintre acestea, pe care el i le cumpărase ca daruri, piuiră saluturi în direcţia sa.

Şi totuşi, oricât de mult ar fi urmărit imaginea copilăriei, Kitty nu reuşea să ascundă dovezile maturităţii ei fundamentale: şirurile de pantofi de sub pat; pomul cu fructe diferite, atent tuns, aşezat sub o glugă luminoasă, cu ramurile încărcate de poame minuscule; o staţie de lucru şi colecţia sa de stick-uri de date pe domenii atât de practice precum terenurile micro-miniere de reziduuri şi prejudiciile cartelurilor, plus o bibliotecă bogată în domeniul ingineriei peisajelor din microhabitate. Kitty Kodiak urmase câteva cariere diferite în lunga ei viaţă, înainte să-şi descopere adevărata vocaţie în rolul de copil.

Samson deschise şifonierul şi mută un teanc de lenjerie, scoţând la iveală un bidon turtit, din ceramică, având în total cam patru litri.

— Salut, amice, zise el.

— E aproape de prânz, replică Hubert prin difuzorul bidonului. Ce faci aici, încă n-ai ieşit din casă?

Samson trase un scaun în faţa şifonierului şi se aşeză.

— Avem ceva de discutat.

— Nu putem discuta pe drum?

— Mai bine faţă în faţă.

— În acest caz, spuse Hubert, dă-mi voie să rezum ceea ce ştiu deja, ca să economisim timpul. În primul rând, corpul tău nu mai este viabil. Când va muri, acelaşi lucru se va întâmpla şi cu personalitatea ta. În al doilea rând, toate bunurile tale pământeşti vor trece în proprietatea cartelului Kodiak, inclusiv calitatea de sponsor al meu – dacă eu sunt de acord. În al treilea rând, dacă eu nu sunt de acord, sunt liber să-mi caut de unul singur alt sponsor. Ce altceva doreşti să-mi mai spui, Sam?

Samson îşi drese glasul. Acum, că sosise momentul pentru această mică discuţie, îl găsea mult mai greu decât îşi imaginase.

— Asta-i bine, Hubert. Nu ştiu dacă ţi-am spus eu toate lucrurile astea, sau dacă le-ai descoperit de unul singur, dar mă bucur că te-ai gândit la ele.

— Zău, Sam, sunt cât se poate de evidente.

— Da, presupun că sunt. Şi mai există încă două lucruri la care trebuie să ne gândim. În primul rând, deşi m-ai asigurat de contrariu, acţiunea de azi ar putea conduce ComAp-ul la tine. Dacă se întâmplă asta, vreau să te predai în mod paşnic. Ne-am înţeles?

— Da, Sam, deşi temerile tale sunt nefondate. Am angajat un hacker demn de încredere. Totul va merge aşa cum am plănuit.

Samson dădu din cap. Hubert era tânăr şi trebuia probabil iertat pentru excesul de încredere.

— În al doilea rând, continuă el, să presupunem că nu eşti arestat şi că alegi să rămâi cu cartelul Kodiak. Adevărul este că ei nu-şi pot permite să te păstreze...

— Ce înseamnă că *nu-şi permit?* întrebă Hubert. Nu există ipoteci pe mediul meu. Voi trece de confirmarea testamentului, liber şi fără griji.

— Nu asta-i problema, micul meu prieten. N-ai observat toate cheltuielile mari ale casei din ultima vreme? Tratamentul lui Denny, înlocuirea pistonului eolian, costurile judecăţii, întinerirea lui Kitty şi Bogdan. De unde vin creditele pentru toate astea?

— Nu ştiu, Sam. Computerul casnic nu afişează nici o listă cu împrumuturi sau vânzări de bunuri. Vrei să spui că există nişte surse neoficiale de venit ale cartelului?

Samson pescui un şervet din buzunar şi îl despături. Şi-l aşeză peste chelia aburindă.

— Voiam să spun că trebuie să vină *de undeva*. Am dus ani de zile în spinare casa asta, dar resursele mele personale – aşa cum îmi zici tu tot timpul – aproape că au secat. Când o să mor, cartelul n-o să moştenească destul din averea mea ca să plătească taxele asupra proprietăţii, ca să nu mai vorbim de întreţinerea corporală amânată. Nu, aş zice că Gerald şi Kale s-au angajat în cine ştie ce treabă nesăbuită, ca să scoată cartelul din prăpastia financiară în care se află, ceva despre care până şi April se jenează să-mi spună.

— Nu reuşesc să-mi dau seama cum se leagă asta cu

posibilitatea de a mă păstra pe mine.

Samson se aplecă spre şifonier ca să pună mâna pe bidonul ceramic al lui Hubert.

— Am cumpărat doar cea mai bună pastă pentru tine, pe vremea când încă mai aveam credit cu grămada, nu-i aşa, Skippy?

Hubert era surprins de folosirea numelui lui de pe vremea când era valet.

— Da, triencefalin neuro-chimic pur General Genius de gradul A. Dar acum sunt mentar, cu drepturi de persoană conştientă de sine. Conform legii Democraţiilor Unite, pasta mea îmi aparţine mie, nu ţie sau cartelului.

— Un total de patru litri, dacă îmi aduc bine aminte, continuă Samson.

— Patruzeci şi trei de decilitri.

— Şi cât ar aduce patruzeci şi trei de decilitri ce pastă GG pe piaţa reciclărilor?

În sfârşit, Hubert reuşi să facă legătura.

— Crezi că familia noastră este capabilă de *uciderea* unei persoane conştiente de sine?

— Vremuri disperate, soluţii disperate.

— Înţeleg. Ce-mi sugerezi să fac, Sam?

Samson se îndreptă şi se căută în multele lui buzunare după un baton Gooeyduk.

— Îţi sugerez să încerci să te faci indispensabil pentru casă, Hubert. De ce, de pildă, n-ai reparat computerul casnic încă?

— Pentru că nu se mai poate repara, Sam. Trebuie înlocuit cu totul.

— În cazul ăsta, ţine-i locul.

— Vrei să *devin* computer casnic?

— Da, dacă de asta e nevoie. Şi de ce nu-ţi vinzi capacitatea excedentară pe piaţa de redistribuire? De ce nu aduci mai multe venituri?

— Dar o fac! Câştig mai mult pentru casa asta decât toţi ceilalţi la un loc.

— Nu-i destul.

— Nu-i niciodată destul pentru tine, Sam. Nu sunt Henry

şi, prin urmare, nu voi fi niciodată destul pentru tine.

Samson deschise batonul şi muşcă dintr-un colţ. Mestecă încet înainte de a continua.

— Îţi sugerez de asemenea să-ţi sporeşti eforturile de a-ţi găsi un nou sponsor. Începe imediat, şi nu mai fi atât de teribil de mofturos.

Se apleacă şi începu din nou să se caute în buzunare. Unde era? Îl lăsase în şopronul grădinii? Nu credea că mai are puterea să urce înapoi după el. Dar nu, iată-l – simproiectorul de buzunar. Se relaxă şi se rezemă de spătar.

— Iartă-mă pentru vorbele aspre, Hubert, dar trebuiau rostite.

— Înţeleg.

— Aşa deci, acum spune-mi, ce mai face Kitty a mea?

— Parcul Mileniului e aglomerat astăzi, din cauza serbării cupolei, răspunse Hubert. Asta şi vremea frumoasă. Dar în ciuda traficului pietonilor, câştigurile dimineţii sunt sub medie. În ritmul de acum, nu-şi va recupera cheltuielile.

— Arată-mi!

Un grafic de prognoză a veniturilor apăru în faţa lui Samson, însă el zise:

— Nu, arată-mi-o pe Kitty.

— Vrei să angajez o albină?

— Da.

— Albină angajată, răspunse Hubert.

Emiţătoarele camerei proiectară o scenă văzută de sus, din al doilea rând de îngrădituri rezervate pentru discursuri libere. Parcul Mileniului era într-adevăr aglomerat în această zi, o menajerie la modă a transumanităţii.

— Unde e? întrebă Samson. N-o văd. În priveliştea aglomerată apăru un cerc, subliniind o siluetă micuţă în alb şi albastru. Samson adăugă:

— Şi unde-i Denny?

Un alt cerc însemnă un bărbat care mânca îngheţată pe o bancă din apropiere.

— Atât de departe? Nu putea sta şi el mai aproape?

— Să zburăm în jos şi să-i spunem?

— Mai târziu. Întâi vreau să cercetez terenul. Mai coboară puţin.

Pământul se mări brusc, înainte ca Samson să apuce să închidă ochii.

— Încet! Încet! exclamă el. Plutiră la înălţimea vârfurilor copacilor, şi Sam putu distinge acum micile scene improvizate. Pe unii dintre interpreţi îi recunoştea. De-o parte a spaţiului ocupat de Kitty stăteau „Surorile modulare”, care erau în curs de a se băga fiecare în intestinele imense ale celeilalte.

Vizavi de locul lui Kitty se afla rogojina de luptă a „Încăierării mortale cu macete”, unde cinci sportivi frumoşi, unşi cu ulei şi de sex incert, luau atitudini erotice şi îşi încordau muşchii obscen de supli. Aruncau unii spre alţii, fără tragere de inimă, lamele mortale cu tăiş ceramic. Aşteptau ca icon-urile în formă de pungă de pe cutiile pentru plăţi să atingă nivelurile mortalităţii, înainte de a-şi face vreun rău unul altuia. Cei care le îngrijeau trupul păşeau de colo până colo pe marginea rogojinii, încercând să trezească setea de sânge a mulţimii ce aştepta masa de prânz. Module portabile crionice şi de tratare a traumelor murmurau pe sub prelată.

„Menestrelul gelatinos” era expus într-o albie, în spatele locului lui Kitty. Lung de trei metri, menestrelul arăta ca o movilă plângăreaţă de protoplasmă albastră, translucidă. Era unul dintre puţinii artişti ambulanţi care jucau fără cutie de plăţi. Spectatorii aruncau monede de credit direct spre el. Monedele care străpungeau membrana exterioară puteau fi văzute migrând încet prin masa gelatinoasă până într-un intestin de colectare. În funcţie de ce donau oamenii – şi de felul în care îi era impresionat spiritul – menestrelul cânta. Avea şase găuri prin care putea sufla de-a lungul coloanei vertebrale, conectate la nişte foale şi băşici interne. Putea suna ca o trompetă sau putea urla ori cânta serenade ca un cor de voci duioase, putea împroşca lichide urât mirositoare sau le făcea pe toate deodată. Lumea zicea că menestrelul gelatinos fusese cândva un tânăr actor shakespearian ale cărui amplificări scăpaseră de sub

control.

Satisfăcut de privirea aruncată asupra competitorilor lui Kitty, Samson îi ceru lui Hubert să coboare albina mai aproape. Acum, peisajul lui o conţinea numai pe Kitty pe mica scenă şi publicul său restrâns. Privitorii râdeau în hohote şi Samson nu înţelegea de ce. Era noul ei număr, pe care-l repetase timp de săptămâni întregi, şi acesta era menit să fie delicat, nu hazliu. Ajunsese la ultimul vers al cântecului despre magazinul de dulciuri şi dansa step ca acompaniament, când dădu o lovitură furioasă cu piciorul, iar spectatorii izbucniră în râs. Acum văzu şi Samson problema: un limax al ComAp-ului se târâse în sus pe piciorul ei şi-i atârna de gambă, deasupra pantofului. Ar fi trebuit să cadă după ce luase o mostră biologică, dar gândirea lui de nivel scăzut îi spunea să stea agăţat până când fata stătea pe loc. Samson se înfioră. Nu era un fan al limacşilor ComAp-ului...

Kitty deschise braţele cu un gest larg, cântă şi dansă pe ultima măsură, apoi se înclină din talie, cu vălul cârlionţilor jucăuşi căzând în jurul ei ca o cascadă. Se auziră aplauze potolite şi câteva pocnete la cutia de plăţi. În clipa în care fata încetă să se mai mişte, micul limax negru se desprinse şi se târî mai departe să-şi continue patrularea. Publicul aplaudă din nou, apoi se îndepărtă.

Samson exclamă:

— Bietul meu copil...

Kitty se îndreptă, însă continuă să-şi ascundă faţa în bucle.

— Cât a câştigat?

Hubert răspunse:

— Mai puţin de zece miimi.

— Aşa de puţin? E jignitor! E *criminal!* Bietul meu copil!

Kitty coborî de pe scenă, o deblocă şi-i dădu o lovitură scurtă de picior în punctul sensibil. Scena se strânse, se plie şi iarăşi se plie până când ajunse de mărimea unui pachet de cărţi de joc, căruia îi dădu drumul în buzunar. Lăsă să cadă şi cutia pentru plăţi şi o cără până la banca lui Denny. În clipa în care îşi eliberă spaţiul, se instală deja o altă

reprezentaţie. Era un trio de inorogi roz – mama, tata şi copilul – care ciripeau în armonie melodii de revistă.

Samson împunse imaginea cu degetul lui osos.

— O vezi pe barosana aia de-acolo?

Arătă spre o tânără într-o salopetă scurtă, decupată, părăsind zona, înconjurată de patru bodyguarzi jerry.

— S-a uitat la numărul lui Kitty şi am văzut-o atingând cutia. Cât a dat *ea?*

— Nimic, răspunse Hubert. A fost o atingere seacă.

— Iisuse! exclamă Samson. Doamne Dumnezeule, detest asta! Oamenii care au cel mai mult de dat! Barosani egoişti şi hrăpăreţi – îi urăsc!

Între timp, albina o urmări pe Kitty până la banca unde Denny acaparase spaţiul, cu trupul său masiv. Se trase într-o parte să-i facă loc. Fata se aşeză şi se rezemă obosită de el, iar tânărul făcu semn unui arbeitor vânzător care trecea pe lângă ei.

Samson zise:

— Nu-l lăsa pe băiatul ăsta să mănânce biletele de tren.

Arbeitorul se opri în faţa lor şi stoarse o jumătate de metru de tub de pizza aburindă, cu multă brânză, şi şerveţele. Kitty atingea neatentă cutia de plăţi în timp ce Denny rupse tubul de pizza în două bucăţi aproximativ egale şi îi oferi una dintre ele. Dar fata refuză dând din cap. Denny spuse ceva, iar Kitty ridică din umeri.

— Du-te mai aproape, ceru Samson. Vreau să aud ce vorbesc.

Albina avansă până când căpşorul drăgălaş al lui Kitty umplu holoimaginea. Pe fruntea ei sclipeau picături de sudoare şi avea obrajii îmbujoraţi. Îşi deschise băutura şi luă paiul între buze.

— Îmi place asta la nebunie, spunea Denny. Crezi că pot veni mâine?

— Nu ştiu, răspunse ea absentă. O să-l întrebăm pe Sam. Poate că te lasă să vii. O să te învăţ eu un mic interludiu. O să-ţi cumpărăm o licenţă.

Denny izbucni în hohote de râs.

— Nu, Kit, voiam să zic, pot să vin să mă uit, ca azi?

— Te-aş putea învăţa să jonglezi sau aşa ceva.

— Du-te de-aici!

Fără nici un avertisment, Kitty plesni fulgerător cu dosul palmei albina publică, dar albina se feri fără efort. Fata se uită direct la albină, în aparenţă direct la Samson, şi spuse:

— Încetează, ticălosule! Invoc dreptul la intimitate!

Scena se micşoră, în timp ce albina se înălţă ca să plutească în afara zonei ei de intimitate. Samson închise ochii ca să-şi stăpânească ameţeala. Îşi dori să fi fost acolo, s-o consoleze pe draga lui Kitty, să-i facă să roşească pe zgârciţii de barosani, să stimuleze încasările atingând el însuşi cutia ei de plăţi, toate mărunţişurile pe care-i plăcea atât de mult să le facă. După câteva clipe, deschise ochii şi fu surprins să se trezească în dormitorul lui Kitty.

— Hubert?

— Sunt aici, Sam.

Vocea venea din şifonierul în care ţinea bidonul lui Hubert. Puţin câte puţin, îşi aminti totul. Nu mai erau în parc. Nu va mai vizita parcul niciodată. Se ridică şi crăpă uşa dormitorului. Pe hol şi pe casa scărilor era linişte.

— Înainte, rosti el.

2.2

— Asta-i tot, spuse Eleanor Starke. Să trecem mai departe, la alte treburi.

Întrunirea de consiliu a Proiectului Grădina Pământ, programată în mod regulat, intra în cea de-a treia oră, fără pauză. Evenimentul nu reprezenta nici o dificultate pentru cei zece membri care-şi trimiseseră sosiile holografice să participe în locul lor. Singurii doi membri care participau în realcorp, Alblaitor şi Meewee, se foiau pe scaune. Eleanor Starke, care se întorcea din spaţiu, prezida întrunirea prin holoprezenţă. Imaginea ei stătea în capul mesei. În spatele său se afla şefa de personal din Cabinetul ei, iar dincolo de aceasta un perete de sticlă domina peisajul zimţat al cartierului general al companiei Starke Enterprises din Indiana de Sud. Cu excepţia clădirii de primire, în care se întâlneau, instalaţiile firmei Starke erau situate în subteran, lăsând liber terenul de peste patru mii de hectare pentru cultivarea de soybimi pe planuri înclinate.

— Merrill, continuă Eleanor, o să mutăm raportul tău la sfârşit, dacă n-ai nimic împotrivă. Vreau să aud mai întâi despre descoperirea revoluţionară a lui Adam...

Merrill Meewee încuviinţă; ordinea de zi însemna prea puţin la întrunirile Starke. Îi murmură mentarului său, Arrow: *Trimite aici mai multă cafea. Şi întreab-o pe Zoranna dacă vrea ceva...*

Meewee participa în realcorp pentru că era angajat al companiei Starke, la departamentul Helioflux, şi putea veni până aici din biroul lui. Purta costumul său caracteristic: salopetă roşie tivită cu purpuriu şi guler stacojiu, ambele inspirate – poate – din veşmintele ecleziastice pe care obişnuise să le poarte cu o veşnicie în urmă.

Zoranna Alblaitor era prezentă în realcorp pentru că supraveghease nişte afaceri în Illinois şi trecuse pe-aici în vizită. Sau ca să-şi bage nasul, bănuia Meewee.

— N-aş numi-o chiar revoluţionară, Eleanor, spuse reprezentarea lui Adam Gest. Mai degrabă rezultatul unei

trude răbdătoare.

Reprezentarea era o proiecţie a capului, umerilor şi braţului drept ale lui Gest, pe care le făcuse în mod special pentru această întâlnire, înainte de a merge la culcare în ultima noapte de pe Staţia Lagrange. Ca şi alte reprezentări, plutea senină la masă, deasupra scaunului gol.

— Numeşte-o cum vrei, îl repezi Eleanor, numai arată-ne-o şi nouă. Hai să încheiem cu asta.

— Cu plăcere, răspunse reprezentarea-Gest. Să începem cu O-nava noastră stând pe loc.

Un model al recent terminatei O-nave a proiectului, ESV[12] *Grădina Kiev*, apăru deasupra mesei. Era un inel dublu format din habitate-tambur, ca două gogoşi gigantice cu gaură în mijloc puse una peste alta. Tamburele se roteau lent pe o suprastructură ca un grilaj, unul în sensul acelor de ceasornic şi al doilea în sens invers. În realitate, fiecare tambur era destul de mare să conţină un orăşel cu împrejurimile lui rurale, şi fiecare inel conţinea şaizeci şi patru de asemenea tambure. Spaţiu vital generos pentru un milion de oameni.

Meewee privi şi ascultă cu multă atenţie. Simţea că e esenţial să înţeleagă toate aspectele proiectului, chiar dacă detaliile inginereşti îi intrau de obicei pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă.

— Acum adu-o la 0,267 din viteza luminii, continuă reprezentarea lui Gest.

Habitatele-tambur ale modelului încetară să se rotească – gravitaţia urma să fie furnizată acum de acceleraţie – şi un cadru radial de fire apăru în interiorul găurilor de la gogoşi pentru a reprezenta ţinta propulsiei electromagnetice, torul. Modelul părea să se mişte printr-un câmp de stele.

— Va fi nevoie de două sute de ani de bombardament continuu cu particule de către laserele Heliofluxului pentru a atinge această viteză relativistă, explică reprezentarea.

---

[12] *ESV* – prescurtare de la *ExtraSolar Vehicle* (Vehicul extrasolar) (n. trad.)

Problema este că în două sute de ani suntem siliţi să venim cu tot mai multe îmbunătăţiri pentru a transfera protoni la propulsie. Până acum, nu eram prea siguri cum să încorporăm ultimele îmbunătăţiri de proiectare într-un generator toroidal activ, în timp ce O-nava se îndepărtează cu peste un sfert din viteza luminii. Aşa-zisa noastră revoluţie a apărut când ne-am dat seama...

— Eleanor? spuse Meewee, întrerupând reprezentarea. Eleanor dispăruse. Holograma ei se evaporase. Reprezentările se uitară unul la altul.

— Hei, Cabinet, chemă reprezentarea lui Jaspersen.

Şi Cabinet lipsea.

Mai aşteptară puţin, dar imaginea lui Eleanor nu se întoarse, iar reprezentarea lui Trina Warbello, secretara consiliului Grădinii Pământ, zise:

— Este fără îndoială o pană în sistemul de comunicaţii. Eleanor, mă auzi?

— Propun să luăm o pauză până se repară, zise Zoranna şi se ridică de la masă.

Merrill, şopti ea către Meewee, *Nick raportează necazuri mari. Eu plec de-aici.*

Chiar atunci, imaginea lui Eleanor Starke se restabili. Peisajul din jurul ei era decupat destul de aproximativ, dezvăluind o vinietă a lui Eleanor şi a ambianţei de la bordul iahtului său. Apăsa cu o mână fereastra din fuselaj şi vorbea cu cineva care nu se vedea.

Când îi observă pe membrii consiliului, se întoarse spre ei şi coborî mâna.

— Am aici o situaţie de urgenţă. Mă întorc atunci când o să pot...

Cu aceasta, holospaţiul ei se micşoră până la dimensiunea unui punct, se transformă în sigla companiei Starke Enterprises, apoi se stinse.

— Aşteaptă, Eleanor! Ce fel de situaţie? întrebă reprezentarea lui Jaspersen. Eleanor!

Reprezentarea lui Jaspersen era doar o imagine a capului, fără umeri sau măcar gât, şi arăta ca un balon care sare dintr-o cutie cu arc.

— Arrow, îi ordonă Meewee mentarului său, arată-ne vehiculul lui Eleanor.

Modelul voluminos al O-navei fu înlocuit cu o imagine în direct captată de sateliţii Heliofluxului, arătând iahtul lui Eleanor prăbuşindu-se într-un arc de flăcări deasupra Pacificului.

— Nu! exclamă Meewee. Nu se poate!

— Merrill, stăpâneşte-te, se răsti reprezentarea lui Jaspersen. Adam, fă ceva.

— Ce-ar trebui să fac? replică reprezentarea lui Gest, dar cu toţii ştiau ce voia să spună Jaspersen.

Compania lui Gest, Aria Yachts, fusese cea care proiectase şi construise *Pasărea cântătoare* a lui Starke. Reprezentarea lui Gest se topi şi fu înlocuită de o hologramă a lui Gest însuşi, în halat de baie. Studie nava avariată şi spuse:

— Ascultaţi, cu toţii, o să fie totul bine. Chiar şi cu prăbuşirea completă a aparaturii de bord, iahtul lui Eleanor are un sistem pasiv de siguranţă. Pur şi simplu nu se poate prăbuşi.

O, Doamne, îi şopti Zoranna lui Meewee. *Nick zice că minte.*

Gest trasă traiectoria *Păsării cântătoare* şi, dacă sistemul de siguranţă al iahtului nu intra în funcţiune curând, avea să izbească Pământul pe versantul vestic al Anzilor. Celelalte reprezentări erau şi ele înlocuite, pe măsură ce proprietarii lor de pe diferite fuse orare din jurul globului erau alertaţi cu privire la criză.

— Nu se poate să se întâmple aşa ceva! zise Trina Warbello, în costum de baie.

— Nimeni nu o poate omorî pe Eleanor, remarcă Jaspersen, ridicându-se în capul oaselor în pat. Deşi mulţi au încercat.

Ştie ceva, murmură Zoranna. *E amestecat în asta*.

Amestecat în ce? întrebă Meewee.

Pierdură semnalul vizual, şi un glob cu un mic semn al unei nave îl înlocui. În timp ce membrii consiliului priveau într-o tăcere sumbră, simbolul care reprezenta *Pasărea*

cântătoare descrise în cădere un arc neîntrerupt şi dispăru în Bolivia centrală. Minutele abia se târau, iar membrii consiliului continuau să privească acel punct de pe glob.

În sfârşit, Jaspersen vorbi:

— Cum e cu încercările de salvare?

Zoranna răspunse:

— Au fost trimise echipe.

— Dar Cabinet? întrebă Andie Tiekel. Cabinet, eşti acolo?

Nici un răspuns.

— Aceasta e într-adevăr o zi neagră, rosti Jaspersen.

Ceilalţi îşi aţintiră ochii asupra lui.

— Ce e? întrebă el.

Warbello spuse:

— Propun să suspendăm şedinţa pentru o oră. Sunt sigură că avem cu toţii multe de făcut.

Moţiunea fu susţinută şi votată, iar holodecorurile se închiseră unul câte unul, lăsându-i singuri în sala de conferinţe pe Zoranna şi pe Meewee.

— Nu-mi vine să cred, vorbi Meewee. Asta nu s-a întâmplat!

— Crede, replică Zoranna, ocolind masa în drum spre uşă.

— Unde te duci, Zoe?

— Acasă.

— Acum?

Zoranna se opri lângă uşă.

— O, Merrill, nu mai fi atât de obtuz. O iubesc pe Eleanor la fel de mult ca şi tine, dar priveşte lucrurile în faţă – nici o persoană de statura ei n-a mai murit de la Stalin încoace. Nu cred că moartea ei a fost un accident, şi nimeni de aici nu crede asta. Şi până când o să ştim cine-a ucis-o şi de ce, prefer să stau la adăpost în mica mea fortăreaţă de pe malul mării. Îţi sugerez să mergi şi tu undeva, la loc sigur, Merrill, şi să-ţi păzeşti spatele.

Meewee rămase singur în sala consiliului, cu mentarul lui, Arrow. Nu peste multă vreme, imagini de la locul prăbuşirii începură să sosească de la martorii locali şi de la albinele media, iar Arrow le afişă pentru el. *Pasărea*

cântătoare Starke săpase pur şi simplu o tranşee într-un teren de fotbal. Stricăciunile erau impresionante. Echipele Evacmed[13] sosiră – femei jenny şi bărbaţi jerry – şi trimiseră albinele de acolo. Meewee îşi dădu seama că nu avusese şansa de a da raportul lui Eleanor şi consiliului. Raportul lui se refera la planurile pentru ceremonia lansării. *Grădina Kiev* era programată să fie lansată de pe Staţia Lagrange peste trei luni. Meewee era însărcinat cu festivităţile. Ar fi trebuit să fie o ocazie de a sărbători primul triumf al proiectului...

[13] *Evacmed* – prescurtare de la *Evacuare medicală* (n. trad.)

2.3

Azi, întreaga zi le aparţinea lui El şi Ellie. Zburau în scaune-capsule gemene, pe iahtul lor privat. Călătoreau singure. Purtau salopete asortate. Şi, cu toate că mama se născuse cu două secole înainte ca fiica ei să fie transformată, astăzi erau surori, femei în jur de treizeci de ani, vârsta lor aleasă de comun acord.

Ellen stătea pe latura de la tribord, unde imensul chip albastru al Pământului plutea dincolo de fereastră. Se ivea la orizont, eclipsând stelele. Simţi primele proeminenţe ale atmosferei, ceea ce însemna cel puţin încă patru ore până la aterizare. Era plictisită.

Eleanor, mama ei, pretindea că ştie leacul pentru plictiseală. Acesta se numea *muncă*. Pentru că munca, după cum spunea Eleanor, era o joacă. Într-adevăr, în clipa asta mama lui Ellen părea să se joace cu căsuţa de păpuşi. Avea douăsprezece păpuşi aranjate pe rânduri egale, în capsula ei. Se răstea la ele punând întrebări şi dând ordine. Făcea să plutească în aer, în faţa ei, mobila de păpuşi, măsuţele şi inelele cromate.

Nu erau păpuşi adevărate, ci holograme şi reprezentări miniaturale ale colegilor, angajaţilor şi mentarului ei. Şi nu era mobilier de păpuşi, ci modele la scară ale receptoarelor solare şi ale O-navelor. O holoconferinţă la micul dejun – sau poate douăsprezece întâlniri suprapuse. Până la urmă, chiar era muncă. Ellen oftă. Bănuia că şi ea avea de lucru.

— Wee Hunk, îi ceru propriului ei mentar, sun-o pe Clarity şi vezi dacă vrea să lucreze. Aşteaptă, care e ora locală acolo?

Ellen şi partenera ei de afaceri, Clarity, deţineau o mică dar influentă companie de producţie numită Burning Daylight Productions. De curând, cumpăraseră un personaj de holofilm prea devreme scos din circulaţie, Renaldo (Primejdiosul) şi încercau să-l remonteze.

— Ei? insistă Ellen. E disponibilă?

Mentarul lui Ellen, Wee Hunk, părea să stea leneş în faţa

ei, ca un omuleţ în miniatură într-un fotoliu minuscul, plutitor. Mentarul purta un halat cu dungi ca de tigru şi papuci cu pete de leopard şi se prefăcea că citeşte o carte de hârtie. Arătă cu degetul locul unde stătea şi se uită la ea. Vorbi:

— Valetul lui Clarity spune că pe moment este indisponibilă, şi se întoarse la cartea lui.

— Wee Hunk, e *important!*

— Nu mă îndoiesc.

— Nu, serios! N-o să am timp mai târziu. Hai să-ţi spun ce să faci. Creează o reprezentare a mea şi trimite-i-o. Ellen se pregăti să fie copiată. Închise ochii, respiră de câteva ori ca să se relaxeze şi se concentră asupra subiectului discuţiei – Renaldo (Primejdiosul) – şi cum puteau rezolva cu el. Ellen deschise ochii, aşteptându-se să vadă o reprezentare gata de inspecţie, dar nu apăru nici o asemenea reprezentare. La drept vorbind, Wee Hunk dispăruse şi el. Chiar în clipa aceea, iahtul lor lovi o proeminenţă atmosferică, iar imaginea Pământului coborî sub nivelul ferestrei. Reactoarele de compensare porniră pentru a restabili altitudinea navei. Ellen nu se alarmă. Reintrarea era de multe ori nesigură, dar iahtul era controlat de submentari piloţi devotaţi – subemuri de bord – aşa că erau puţine şanse ca să se întâmple ceva serios.

Scaunele-capsule începură să se rotească în poziţie verticală – asta însemna probabil că se pregăteau pentru o vreme şi mai rea. Apoi luminile din cabină se stinseră, iar hologramele ca nişte păpuşi ale mamei dispărură toate deodată. Acceleraţia o apăsa pe Ellen de braţul scaunului şi, când se uită pe fereastră, Pământul se rostogolea în interiorul şi în afara câmpului vizual. Iahtul se învârtea. Reactoarele izbucneau în rafale sacadate pentru a compensa, iar aparatul se îndreptă din nou. În acel moment se aprinseră motoarele principale, împingând-o pe Ellen în spătar. Motoarele scoteau nişte pocnete ciudate în timpul arderii. Cu toate astea, Ellen nu era speriată. De-a lungul anilor, avusese parte de călătorii agitate, dar iahturile astea ştiau întotdeauna ce să facă. Se uită spre Eleanor. Mama ei

încerca să-i spună ceva, dar zgomotul din cabină era prea puternic.

— Ce spune? îl întrebă pe mentarul ei hoinar, enervată că fusese nevoită chiar şi să întrebe. Wee Hunk! Răspunde-mi!

Abia acum Ellen simţi un ghimpe îngheţat de spaimă, nu din cauza turbulenţelor, ci din cauza tăcerii mentarului. Îşi dădu seama că era off-line. Încerca un sentiment care nu-i plăcuse niciodată şi cu care nu se obişnuise nici acum. Se întoarse iarăşi către mama ei. Eleanor stătea calmă în capsula sa, apăsând fereastra cu palma stângă. La început, Ellen nu-şi dădu seama ce făcea, apoi însă îi trecu prin minte că ar putea încerca să comunice cu Cabinet prin matricea din palmă. Şiretul Cabinet al lui Eleanor avea să găsească o cale de a-i trimite un semnal provizoriu. Ellen se hotărî să încerce să-l contacteze pe Wee Hunk în acest fel dar, înainte să reuşească, luminile din cabină reveniră şi zborul redeveni lin. Vocea navei anunţă:

— Din motive de siguranţă, vă rog rezemaţi capul de spătar.

Ellen râse uşurată.

— Ei, navă, ce-a fost asta?

Zburau acum deasupra unui ocean, Pacificul, ghici ea. Lucrurile păreau să se fi îndreptat – ca întotdeauna.

Asta nu-i nava; ăsta-i Cabinet vorbind prin difuzoare, zise Wee Hunk, iar vocea lui se auzi acum tare şi clar în mintea ei. *Fă aşa cum spune. Eşti încă în pericol.*

Ellen simţi la picioare ceva cald şi lipicios. Straturi de spumă albastră imobilizatoare se depuneau rapid în capsulă, de la podea în sus, înfăşurându-i trupul în întregime. Vocea navei o instrui din nou să-şi rezeme capul. Panoul din tavanul de deasupra ei se deschise şi o cască de protecţie începu să coboare de-a lungul şinei spătarului. Ellen apăsă ascultătoare capul pe spătar. Nu-i plăcea asta deloc. Spuma imobilizatoare, cu intimitatea ei pufoasă, era destul de rea, dar casca o înspăimânta.

— Chiar e nevoie de aşa ceva acum?

Ceva izbi fereastra de lângă ea, făcând-o să tresară. Privi

afară şi văzu bucăţi arzânde din navă licărind pe lângă ea. Reactoarele mergeau continuu, dar Pământul ieşea din raza vizuală, şi putea distinge lucirea roşiatică a fuselajului pe fundalul negru al spaţiului. Aerul din cabină deveni rarefiat şi uscat şi se auzea un huruit puternic din compartimentul din faţă. Întreaga navă se cutremura. Ne înălţăm, se gândi ea cu surprindere.

Acum aştepta cu nerăbdare să fie înfăşurată.

— Ce-i cu spuma? întrebă Ellen, pentru că imobilizantul se aşternuse până la genunchi şi se oprise. Ridică ochii şi văzu casca deasupra, coborâtă numai până la jumătate. Îi putea zări interiorul, toate diodele clipind, dar nu se mai apropia. Mama sa era într-o situaţie şi mai proastă; panoul de deasupra ei nici măcar nu se deschisese, iar în capsulă nu era nici un pic de spumă. În timp ce Ellen se uita, Eleanor desfăcu centura de siguranţă şi se ridică în picioare, ţinându-se bine din cauza turbulenţelor şi apucând panoul.

— Grăbeşte-te, o îndemnă Ellen. Stai jos! Dar mama ei începu să se caţere pe spătarul capsulei din faţă. Casca de acolo coborâse cu succes. O privi pe mama ei strecurându-se şi strângându-se printre barele capsulei, luptând cu acceleraţia spasmodică a navei.

— Wee Hunk, zi-i lui Eleanor să se grăbească şi să se înfăşoare!

Am transmis asta lui Cabinet, zise Wee Hunk. *Cabinet face tot ce poate pentru ea. Eu încerc să te ajut* pe tine.

Se simţi o zdruncinătură bruscă, violentă, care trimise iahtul învârtindu-se prin aer. Chiar şi în adăpostul confortabil al hamurilor scaunului, Ellen fu zguduită aproape până la inconştienţă. Prinse imagini scurte ale mamei ei înţepenită în spaţiul îngust dintre suportul scaunului şi tavan.

— Stabilizează nava! strigă Ellen încercând să acopere zgomotul. De ce nu stabilizezi nenorocita asta de navă?

Încercăm, dar nu reuşim. Va trebui să ardem tot ce avem la bord.

— Nu poate rezista atâta timp!

În capsula lui Ellen, orificiile de la mijloc reîncepură să scoată straturi de imobilizant. Spuma pe cale de a se coagula îi ajunse în talie şi amortiză cea mai mare parte a zgâlţâielilor navei.

Ascultă-mă, rosti Wee Hunk cu cea mai calmă voce. *Casca ta s-a înţepenit. Trebuie să te întinzi până la ea şi să o mişti din loc. Trebuie s-o tragi în jos.*

Ellen apăsă capul pe spătar ca să-şi mai potolească tremurul, dar zguduiturile erau la fel de violente. Când încercă să ridice mâinile, descoperi că erau prinse în spumă.

— Nu pot! Sunt înţepenită!

Eliberează-ţi, pe rând, câte o mână...

Ellen îşi smulse mâna dreaptă din spumă şi o folosi ca să-şi ajute cealaltă mână să se ridice. Dar nava se scutura atât de rău încât, atunci când ridică mâinile, acestea bătură aerul deasupra capului şi nu reuşiră să prindă casca.

Lasă-ţi mâinile să alunece de-a lungul şinei spătarului.

Făcu aşa cum i se spusese şi ajunse la casca blocată.

Acum trage!

Ellen trase. Partea de jos a corpului era strâns ancorată de hamuri şi spumă, iar ea trase cât de tare putea. Nu se întâmplă nimic.

Cabinet transmite că Eleanor zice să o vizualizezi eliberându-se.

Ellen izbucni în râs, în ciuda a tot ce se întâmpla. Vizualizarea era o teorie favorită a mamei ei dintr-un secol trecut. Dar mesajul însemna că Eleanor o urmărea pe ea şi nu-şi dedica întreaga atenţie propriei sale siguranţe. Aşa că Ellen încercă din nou, de dragul mamei sale la fel de mult ca şi pentru ea însăşi. Se sili să alunge orice altceva din minte şi îşi concentră puterea voinţei asupra căştii.

— Vino-ncoace, porunci ea, trăgând cu toată puterea, te vreau!

Se auzi un pocnet mecanic, pe care-l simţi vibrând în oase. Cu mare greutate, casca cedă eforturilor ei, zimţ cu zimţ. În scurt timp, fruntea îi intră înăuntru, iar manşonul gulerului ajunse la nivelul nasului. Însă nava vibra atât de

puternic, încât gulerul căştii o izbi peste faţă. Văzu pete de lumină în faţa ochilor şi se prăbuşi pe scaun.

Ellen, Ellen! Vocea lui Wee Hunk pluti până la ea ca venind de undeva de departe. Nu răspunse. Era ciudat de amorţită. Începea să se sature de toată treaba asta sinistră. De ce nu puteau lucrurile să se rezolve singure?

Scufundându-se în confortul de vată al unui hematom cerebral, Ellen nu se mai mira de nimic în mod special, în timp ce nava continua să se dezmembreze în jurul ei. După ceea ce păru un timp foarte lung, ceva zbură de-a lungul culoarului şi se lovi de umărul ei. Se uită după mama ei, dar scaunul-capsulă al lui Eleanor era gol.

Ellen, ascultă-mă, spunea Wee Hunk. *Trebuie să te întinzi până la cască.*

— E înţepenită!

Ai dreptate, e înţepenită. Aşa că tu *trebuie să te întinzi până la* ea*.*

Îi trebui un lung moment lui Ellen să-şi dea seama unde voia să ajungă mentarul ei. Găsea fascinant felul în care câteva lovituri la cap puteau să imobilizeze în halul ăsta pe cineva. Era un fapt pe care trebuia să-şi amintească să-l folosească într-o nuvelă viitoare. Se uită din nou în jur.

— Unde-i Eleanor?

Eleanor insistă să te concentrezi asupra propriei tale supravieţuiri.

—Unde-i? E în siguranţă?

Cabinet o ajută. Treaba ta e să te întinzi până la cască.

Ellen înălţă capul până sub manşonul gulerului şi se gândi: „Casca e un clopot, iar eu sunt limba lui.” O apucă şi trase. Nu era bine, reuşi să se ridice doar atât cât casca s-o pocnească peste dinţi.

Te reţin hamurile scaunului, spuse Wee Hunk. *Desfă hamurile.*

— Nu vreau să-ncep să zbor pe-aici!

N-o să zbori; imobilizantul te va ţine pe loc.

Ellen clătină cu limba un dinte slăbit.

Ellen! Desfă hamurile!

— Cum îţi permiţi să-mi spui mie ce să fac? strigă ea,

scuipând sânge.

Ellen H. Starke, o să faci ce spun eu!

Ellen îşi şterse transpiraţia din ochi cu un petic curat de mânecă. Era ceva diferit; ceva se schimbase. Zguduiturile violente se opriseră. Zborul era mai lin. Pentru o clipă nebunească, îşi imagină că erau în siguranţă pe sol, dar nu, pe lângă fereastră treceau nori. Iar stomacul îi spuse că erau în cădere liberă.

— Ne-am stabilizat! exclamă ea.

Nu ne-am stabilizat; nava a ars tot. Acum fă ce-ţi spun şi întinde-te până la cască.

— Dar suntem în siguranţă acum, nu-i aşa? Suntem ca un planor acum. Planăm în jos.

Cabinet şi cu mine suntem în dezacord. Prea multe sisteme de siguranţă de la bordul acestei nave au cedat deja. N-avem încredere în nucleul planorului. Coborârea noastră e deja prea abruptă şi prea rapidă.

Doar datorită senzaţiei de cădere liberă, îşi dădu seama că mentarul are dreptate şi, când coborâră sub nivelul norilor şi văzu cât de repede se înălţa pământul de dedesubt, pricepu în sfârşit că cineva încerca să le ucidă.

Ellen, foloseşte-ţi casca! Mai avem doar câteva clipe!

Ellen lungi gâtul ca să se uite în sus, la cască. Cu ani în urmă, ca să-şi câştige certificatul de pasager pentru zboruri spaţiale, fusese nevoită să suporte un curs de o oră despre protocoalele de siguranţă la bordul aparatelor spaţiale LEO[14]. Îndeplinise cu uşurinţă toate cerinţele, în afară de una. Pur şi simplu nu concepea să-şi bage capul într-una dintre căştile astea aşa-zis de protecţie. Încercase să scape de ele vorbind. Nu era nevoie de cine ştie ce dibăcie ca să-ţi pui o cască, argumentase ea. Tot ce trebuia să faci era să-ţi bagi capul înăuntru. Şi dacă va fi vreodată nevoie, oricât de puţin probabil părea, era sigură că putea să facă exact aşa – să-şi vâre capul înăuntru.

Programul de certificare fusese un subem deosebit de inflexibil, cu o listă de puncte de completat. Nu părea să-i

---

[14] *LEO* – prescurtare de la *Low Earth Orbit* (Orbită terestră de joasă înălţime), termen folosit de NASA (n. trad.)

pese cine era ea şi-i spusese pur şi simplu să-şi pună casca sau va pica certificarea.

— Wee Hunk, stărui ea, dacă toate celelalte sunt sabotate, ce te face să crezi că nu e sabotată şi casca?

Casca de Protecţie Criostatică constituie un întreg autonom, complet izolat. Orice-ar fi preluat controlul navei, nu o puteau compromite – decât ţinând-o la o distanţă unde nu poate fi atinsă.

Ei, asta suna rezonabil. Contează pe un mentar să fie rezonabil.

— Wee Hunk, promite-mi că n-o să… ştii tu… ejectezi casca decât dacă este absolută nevoie.

Ellen, avem mai puţin de 180 de secunde până la impact!

Ellen descheie hamurile şi îşi introduse capul prin guler. Acum era uşor, datorită zborului lin. Ridică mâinile şi prinse casca, fierbinte la atingere. Cabina devenise o saună uscată şi partea de sus a corpului era leoarcă de sudoare. În timp ce se înălţa, spuma imobilizatoare care-i ţinea talia nu-i dădu drumul, dar se extinse centimetru cu centimetru, până când reuşi să se smucească destul ca să treacă de guler şi auzi un clic ascuţit. Manşonul se umflă exploziv şi clamele gulerului se blocară. Intrase!

Era ciudat de linişte în cască; huruitul din cabină fusese înlocuit de un murmur ca de insectă al pompelor şi motoarelor minuscule, în timp ce maşinăria care-i înghiţise capul îşi încărca sistemele. O ceaţă fină şi răcoroasă de pudră de talc cu aromă de mentă îi acoperi faţa şi o voce foarte plăcută îi spuse:

— Casca dumneavoastră de protecţie funcţionează normal. O puteţi scoate din funcţiune rostind de două ori, cu glas tare, cuvântul „eliberează-mă”, în acest fel: „Eliberează-mă, eliberează-mă”. Nici un alt ordin de scoatere din funcţiune nu va fi recunoscut.

Casca îşi repetă mesajul de câteva ori şi avea să se repete în continuare până când ea încuviinţa, dar nu era în stare. Mâinile transpirate îi alunecau, imobilizantul o trăgea în jos, manşonul, în schimb, o strangula. Era întinsă ca o

bandă de cauciuc, iar când mâna îi scăpă complet din strânsoare, îşi simţi vertebrele smucite în sus şi în jos de-a lungul coloanei vertebrale. Nu că ar fi contat prea mult coloana ei vertebrală în acest moment.

„Ajutor, mă sufoc!” încercă ea să spună. „Eliberează-mă, eliberează-mă!” încercă să spună, dar gâtul îi era presat de guler.

Ellen, semnele tale vitale se degradează. Ce se-ntâmplă acolo? Vorbeşte!

Cu disperare, flutură mâinile prin faţa salopetei şi apucă din nou casca. Trase până când reuşi să respire, dar mâinile îi alunecau deja.

E mai bine, Ellen. Rezistă.

Avea laringele strivit; vocea ei hârâi:

— Cât timp?

Încă şaizeci de secunde până la suprafaţă.

O veşnicie, gândi ea.

— Spuma?

Jeturile de la nivelul de sus nu pornesc.

Asta era o veste proastă. Avea nevoie fie de hamuri, fie de o capsulă complet umplută cu imobilizant ca să poată spera că va supravieţui unei prăbuşiri pe uscat.

— Repară-le!

Încerc.

— Nu încerca, *fă-o!*

Cuvintele o făcură să se oprească. Era încă una dintre frazele favorite ale mamei ei.

Soseşte, spuse Wee Hunk.

Soseşte? se întrebă Ellen, când un obiect voluminos, moale îi lovi pieptul şi se rostogoli mai departe, aproape desprinzându-i mâinile de pe cască.

— Eleanor?

Da, răspunse Wee Hunk, *a fost Eleanor.*

— Mamă! strigă ea şi dădu drumul căştii, întinzând amândouă mâinile, dar Eleanor dispăruse.

Cabinet spune că Eleanor îţi transmite urările cele mai afectuoase.

În clipa aceea, ceea ce fusese cândva un iaht izbi

suprafaţa pământului cu asemenea forţă încât trupul lui Ellen fu smuls şi desprins de cap. Atât de bruscă şi de năucitoare fu această senzaţie încât nu mai auzi nici descărcarea bobinelor crionice, nici scrâşnetul oaselor când manşonul gulerului se închise ca un iris, retezând curat ciotul zdrenţuit al gâtului.

2.4

Cincisprezece minute mai târziu, un comutator automat din interiorul unei secţiuni lungi de un metru a unui burlan de sub streaşina unui gigaturn din Indianapolis încetă să mai primească semnale şi închise un circuit. La o asemenea înălţime, nu existau ferestre de la care să se vadă streaşina, nici camere fixe, nici albine sau limacşi care să patruleze. Jgheabul de ceramică începu să se evapore ca o bucată de gheaţă carbonică. Nu peste multă vreme, un modul miniatural de lansare rămase la vedere în nou-formata spărtură din streaşină. Douăzeci şi şapte de automate minuscule, asemănătoare cu nişte insecte, erau aliniate pe trei rânduri pe suprafaţa modulului. Acestea se înălţară, verificându-şi sistemele, în timp ce perechile multiple de aripi subţiri erau bătute de curenţi de aer cald.

Un automat, o albină sclipitoare cu un corp albastru ca o bijuterie, acceleră vibraţia aripilor şi decolă. Fu urmată de două viespi albastre lucioase, purtând perechi de lasere înţepătoare în faţă şi în spate. Cu albina în frunte, echipa de trei se înălţă în spirală deasupra gigaturnului, într-un bâzâit furios de aripi.

Una cât una, îşi luară zborul şi alte albine – una roşie, una galbenă, una portocalie şi una albă. O pereche de viespi se alătură fiecărei albine şi micile echipe se răspândiră în direcţii diferite.

La urmă, patru cărăbuşi cu carapace umflate se ridicară de pe streaşină. Se străduiră să se ridice în aer şi se legănară greoi în bătaia vântului, aşteptându-şi escorta de viespi. Când toate automatele fură lansate cu succes, modulul însuşi începu să se topească şi să se prelingă pe faţada clădirii.

2.5

— Analiza ADN-ului, raportă preşedinta provizorie Trina Warbeloo consiliului Grădinii Pământ care se întrunise din nou, confirmă existenţa rămăşiţelor lui Eleanor la locul accidentului, inclusiv, mă tem că trebuie să adaug, rămăşiţe incinerate de materie cerebrală. ADN-ul fiicei sale a fost de asemenea identificat cu certitudine, dar nu şi materie cerebrală. O cască de protecţie ejectată, despre care se crede că ar conţine capul fiicei, a fost recuperată şi este transportată la una dintre clinicile lui Byron.

Făcu un semn cu capul către membrul consiliului Byron Fagan, care confirmă afirmaţia cu zâmbetul straniu al medicilor.

— Să-i urăm tot ce e mai bine.

— Acum, continuă Warbeloo, sugerez să alegem un preşedinte interimar până la următoarele noastre alegeri obişnuite. Aud vreo propunere?

— Ce? Aşa, pur şi simplu? întrebă Merrill Meewee.

Era singurul rămas în sala de consiliu în realcorp. Ceilalţi membri participau prin holoprezenţă de la diferitele lor birouri şi locuinţe. Zoranna era în drum spre San Francisco şi lua parte la şedinţă din maşina ei pneumatică, aflată adânc în reţeaua continentală.

— Îmi pare rău, Merrill, răspunse Warbeloo. Ai dori să rosteşti câteva cuvinte în amintirea ei?

— Nu asta am vrut să spun. Cred doar că ar fi mai potrivit să suspendăm acum şedinţa şi să ne întâlnim după înmormântare.

— Aceasta este o propunere? întrebă Warbeloo.

— Da, răspunse Meewee. Propun să amânăm până după înmormântare.

— Există vreun susţinător?

Nimeni nu-l susţinu, iar propunerea căzu. Meewee spuse:

— În acest caz, *voi spune* câteva cuvinte.

Se ridică în picioare, dar Saul Jaspersen îl întrerupse:

— Crezi că poţi să te rezumi la trei minute, sfinţia-ta?

Meewee înclină capul şi preferă să ignore sarcasmul.

— Prieteni, intonă el şi simţi falsitatea acestui cuvânt, astăzi am pierdut o mare conducătoare. Cu doisprezece ani în urmă, când eram arhiepiscop pentru Birthplace International…

— Amin, rosti Jaspersen, tăindu-i vorba. Propun să ţinem alegeri pentru un preşedinte interimar.

— Susţin propunerea, zise Jerry Chapwoman.

— *Vorbeam!* exclamă Meewee, dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie, aşa că se aşeză la loc.

Exista o singură nominalizare – Saul Jaspersen.

— Alte nominalizări? întrebă Warbeloo. Dacă nu…

Zoranna, propune-mă pe mine, imploră Meewee. Zoranna stătea pe partea cealaltă a mesei faţă de el, prinsă cu centura de scaunul de pluş al vehiculului pneumatic, alergând pe sub Munţii Stâncoşi cu o mie de kilometri pe oră. Ea se încruntă şi spuse:

— Îl nominalizez pe Merrill.

Consiliul votă şi Meewee pierdu; nici măcar Zoranna nu votă pentru el.

Holograma lui Jaspersen pâlpâi, se stinse şi reapăru o clipă mai târziu în capul mesei.

— Şi acum să trecem la afaceri noi, zise el.

Deasupra mesei mari de consiliu apăru o imagine în care douăsprezece O-nave erau andocate laolaltă, ca un sul de bomboane. Uriaşele habitate-tambur, împodobite cu caractere chinezeşti, se roteau alternativ, în sensul acelor de ceasornic şi invers.

Meewee izbucni:

— Dar… dar asta nu-i o afacere nouă! E oferta chinezilor! Am respins-o anul trecut!

— Nu tocmai corect, replică Jaspersen. *Noi* am privit-o favorabil, dar *Eleanor* s-a opus, aşa cum îi permiteau prerogativele ei ca membru cu vechime. Dar una a fost atunci, iar alta e acum.

Rânji încântat de propria lui deşteptăciune.

— Iar ceea ce era o afacere veche este iarăşi una nouă.

— Dar eu sunt încă aici, şi reprezint interesele Starke

Enterprises, zise Meewee.

— Te rrrhog, îl repezi Jaspersen. N-ai fost niciodată mai mult decât un membru onorific al acestui consiliu.

— Am un vot!

— Şi vom asculta votul tău. Există vreo propunere?

— Da, spuse Chapwoman, propun să trimitem celor cinci republici ale Chinei o cerere de ofertă privind vinderea de O-nave PGP[15].

— Susţin propunerea, zise Fagan.

Jaspersen adăugă:

— Discuţii? Dacă nu există, toţi fiind pentru…

— Aşteaptă! exclamă Meewee. *Eu* am ceva de discutat. Am o mulţime de discutat!

Jaspersen scrâşni din dinţi.

— În regulă, eminenţa voastră. Zi ce-ai de zis, dar scurt...

Meewee privi de jur împrejurul mesei la chipurile arogante. Problema era că el nu semăna deloc cu oamenii ăştia, şi că nu ştia ce gândeau sau cum să-i convingă. Acesta fusese întotdeauna marele talent al lui Eleanor. Pe el îl recrutase pentru capacitatea lui de a vorbi cu oamenii săraci, nu cu barosanii. Credibilitatea lui era mare printre asupriţi şi exploataţi – cu alte cuvinte, printre presupuşii colonişti şi pasageri – nu printre patroni.

— Chinezii vor doar să plaseze navele noastre pe orbită apropiată în jurul Pământului, spuse el în cele din urmă, ca să-şi mute surplusul de populaţie în afara planetei.

— Chiar aşa – Chapwoman chicoti – şase milioane la o tranşă!

— Dar la ce foloseşte Pământului să populeze sistemul solar interior? continuă Meewee cu chibzuinţă. Pe Pământ, numărul lor va fi înlocuit în două sau trei generaţii şi, între timp, vom fi ajutat doar la crearea de noi competitori agresivi pentru resursele sistemului solar. Este exact contrariul misiunii noastre...

— Consumatori agresivi, vrei să zici, preciză Trina Warbeloo. După părerea mea, fisura din misiunea Grădina

---

[15] *PGP* – prescurtare de la *Proiectul Grădina Pământ* (n. trad.)

Pământ, cum o numeşti tu, se găseşte în faptul că, dacă trimitem toţi „coloniştii” ăştia tocmai în Ursa Mare, cum mai facem comerţ cu ei? Nu există nici o piaţă, şi unde-i profitul în asta?

— Profitul în asta – aproape că strigă Meewee (obţinerea de profit era jignitoare pentru el) –, profitul în asta e pământul pe care-l căpătăm în schimbul călătoriei lor. Chiar în clipa de faţă, avem un sfert de milion de colonişti în stare de suspensie criogenică, în instalaţiile noastre de stocare la rece din Ucraina, pregătiţi pentru a fi transportaţi până la *Grădina Kiev*. În momentul în care se lansează acea O-navă, titlurile de proprietate pentru un sfert de milion de pogoane din Eurasia trec în posesia *noastră*. *Ăsta-i* profitul nostru.

Membrii consiliului îl priveau cu ochii ficşi, inexpresivi. Dacă nu-i interesau scopurile fundamentale ale Proiectului Grădina Pământ, ce speranţă mai avea?

— Şi ce plănuiţi să faceţi? strigă el. Să-i dezgheţaţi şi să spuneţi: „Ne pare rău, ne-am răzgândit”?

Nici măcar nu clipiră. Nu-i venea să creadă. Se uita la ei uluit: Chapwoman, a cărui companie furniza injectoare grele şi aparatura electronică emiţătoare de particule pentru O-nave; Jaspersen, a cărui firmă, Borealis Botanicals, îi aproviziona cu colecţiile de specimene zoologice şi botanice; spitalele automate şi tehnologia de întinerire ale lui Fagan; şantierele spaţiale ale lui Adam Gest de la Staţia Lagrange şi tot aşa. Aveau cu toţii o felie din plăcinta O-navelor, chiar şi Zoranna, singura lui aliată, care deţinea Oamenii Specializaţi, firma furnizoare de clone ca muncitori şi trupe de securitate.

— Nu mai sunt alte discuţii, remarcă Jaspersen. Toţi suntem pentru?

Meewee îşi ascunse faţa în palme. Doisprezece ani de luptă neîncetată în zadar. Amărăciunea lui era fără limite, apoi însă îi vorbi o voce:

Invocă o chestiune de procedură.

Arrow? întrebă el, ridicând ochii. Nu suna ca mentarul lui. Mai degrabă ca al lui Zoranna. *Nick?*

Da, eu sunt, Merrill. Invocă repede o chestiune de

procedură, înainte să fie acceptat votul.

— Chestiune de procedură! Chestiune de procedură! se repezi el.

— Ce mai e, eminenţa-ta? zise Jaspersen exasperat.

Meewee aşteptă câteva clipe nesfârşite pentru ca Nicholas, Arrow sau oricine altcineva să-i dea un indiciu. Când nimeni nu vorbi, făcu o încercare de unul singur.

— Când s-a pus pentru prima dată această problemă, Eleanor i-a opus un veto. Eleanor nu mai e printre noi, iar eu nu pretind că aş avea măcar o mică parte din puterea ei de convingere...

Meewee se opri, încercând să câştige timp, în timp ce membrii consiliului aşteptau cu chipurile împietrite. Câţiva dintre ei îşi vedeau cu ostentaţie de alte treburi prin intermediul mentarilor, în timp ce şedinţa se lungea.

— Care anume este chestiunea de procedură? întrebă Jaspersen.

— Ajung şi la asta, răspunse Meewee şi adăugă: *Nick?*

Propunerea lui Chapwoman este respinsă pe baza declaraţiei misiunii PGP.

— Propunerea lui Chapwoman este respinsă pe baza declaraţiei Misiunii Consorţiului Proiectului Grădina Pământ, repetă Meewee şi continuă citând declaraţia misiunii din memorie: „Proiectul Grădina Pământ va coloniza oameni în afara sistemului solar în schimbul unor titluri executorii şi drepturi de uzufruct asupra proprietăţilor imobiliare ale acestora de pe Pământ.”

Jaspersen întrebă:

— Şi cum contrazice acest lucru o simplă emitere a unei cereri de ofertă?

Meewee n-avea nici un indiciu, dar încercă să să-şi dea aere:

— Trebuie să-ţi spun pe litere, *myr* Preşedinte? De ce nu sărim peste ciondănelile neserioase şi nu trecem direct la hârţogărie?

Jaspersen arăta nedumerit.

— Nu-s prea sigur la ce hârţogărie te referi, Meewee, dar dă-i înainte şi treci la ea, dacă asta vrei.

Nicholas rămase însă tăcut, până când Meewee stărui: *Te rog?*

Decretul 13, paragraful 3.

— Decretul 13, paragraful 3, rosti Meewee.

De asemenea, decretul 13, paragraful 26.

— De asemenea, decretul 13, paragraful 26! exclamă Meewee sfidător.

Discuţia trenă în timp ce mentarii membrilor consiliului le explicau acestora pasajele semnificative. Meewee aştepta şi el o explicaţie. *Nick? Arrow?*

— Decretul 13, paragraful 26? se miră Jaspersen. Eşti sigur? *Avem* un supercvorum. Suntem *toţi* aici. Cum poţi avea cvorum mai mult de-atât?

Trina Warbeloo răspunse:

— Mă tem că are dreptate, Saul, şi mi-e jenă să recunosc că mi-a scăpat. Pentru a lua orice măsură, fie şi emiterea unei cereri de ofertă cu privire la activităţi care nu sunt cuprinse în declaraţia misiunii, se cere un supercvorum, ceea ce înseamnă ca zece dintre noi să se afle fizic în aceeaşi locaţie, în *realcorp*.

— În realcorp? Cine-a stabilit o asemenea regulă stupidă?

— Eleanor şi, prin extensie, şi noi.

— Bine, bine, se resemnă Jaspersen. Voi amâna propunerea pentru chinezi – deocamdată. Şi convoc pentru joia asta, aici, la cartierul general al Starke Enterprises, o şedinţă obligatorie în realcorp, care va începe la ora 9 fix dimineaţa, timpul local.

În jurul mesei se auziră proteste cu voce tare.

— Cred că glumeşti, zise Chapwoman.

— Nu-i un moment prea potrivit pentru călătorii, comentă Andie Tiekel.

— N-aş fi votat niciodată pentru tine dacă mă gândeam că o să pui la cale o cascadorie stupidă ca asta, bombăni Warbeloo.

— Absurd, zise Jaspersen. Nu-i nici un pericol, şi eu o să fac un drum la fel de lung ca oricare altul de aici.

— Nu mai spune, protestă Adam Gest, cum o să faci un

drum la fel de lung ca mine. Eu sunt la Staţia Lagrange. Nu de asta s-a inventat holoprezenţa?

— Bine, bine, răspunse Jaspersen. În interesul siguranţei personale a membrilor, stabilesc data întâlnirii în realcorp de azi în patru săptămâni. Asta o să ne dea timp ca lucrurile să se aşeze. Are cineva vreo obiecţie? Dacă n-are nimeni, o trimit în calendar. Are cineva propuneri pentru ordinea de zi a acelei întâlniri? Am s-o iau înainte şi o fac pe prima, şi anume: să revedem declaraţia misiunii pe care Meewee o citează cu atâta drag!

Meewee simţi cuvintele ca pe o palmă peste faţă. Hotărâseră că nu mai au nevoie de un ambasador al bunăvoinţei, ceea ce însemna că atunci când se vor întâlni din nou peste patru săptămâni, vor vota scoaterea lui din consiliu şi vor goli proiectul de orice conţinut.

Ceilalţi membri se liniştiseră, iar şedinţa începu să se relaxeze. Dintr-o dată, trecu un frison prin încăpere, iar expresia plină de bună-dispoziţie a lui Jaspersen se prăbuşi.

— Mi s-a atras atenţia, zise el, câtuşi de puţin încântat, că a trecut atestarea şi doreşte să ni se alăture şi Cabinet. Obiectează cineva?

— Cabinet?

Meewee se uită de jur împrejurul camerei.

— Cabinet e supus atestării?

2.6

— Cabinet? întrebă Fred Londenstane. Parcă-şi amintea de un valet cu numele acesta.

— Da, răspunse inspectorul Costa, unul dintre mentarii de cea mai mare valoare din sistemul solar. Sponsorul lui, Eleanor Starke, tocmai a fost declarată irecuperabilă, aşa că e vremea atestării pentru căpăţâna de pastă.

O, *acel* Cabinet, se gândi Fred. Trecuse – cât? – jumătate de secol de când fusese numit în serviciu în casa Starke. Asta era înainte ca valeţii să evolueze în mentarii de astăzi, dar Cabinet fusese o IA impresionantă chiar şi atunci. Şi Starke murise?

— Eşti sigur? Cred că aş fi fost anunţat de ceva atât de important.

— E secret pentru încă vreo oră sau cam aşa ceva. Cineva care e mult deasupra mea ţine totul sub capac pentru cine ştie ce avantaj politic.

— Mai e şi altcineva rănit? întrebă Fred.

— N-a fost implicat nici un russ, dacă asta vrei să spui, răspunse inspectorul Costa cu un zâmbet atotştiutor. Zâmbetele atotştiutoare o făceau să arate puţin ca o lulu.

Fred stătea într-o cabină holografică la cartierul general al Frăţiei Caritabile Russ din North Wabash. Punea capăt unei săptămâni de serviciu în calitate de comandant temporar al gărzii secţiunii locale a ComAp-ului, iar imaginea lui Costa era numai una dintre cele mai mult de zece cu care jongla. Mai existau încă patru întâlniri în direct la care apărea în uniforme diferite, în funcţie de locul unde se desfăşurau şi de natura implicării sale, iar Fred se simţea cam prea tensionat.

— De ce eu? întrebă el. O fac pe comandantul gărzii doar azi.

— Exact, răspunse inspectorul Costa. Un mare fugar cere un mare poliţist.

— Cabinet rezistă atestării?

— Hai să spunem doar că nu e foarte cooperant.

Cu toate acestea, era la latitudinea lui Fred să treacă mai departe sarcina unui alt ofiţer egal în grad, şi se simţi înclinat să facă aşa.

— Aş zice, *myr* russ…, se auzi o voce din altă imagine. Hei?

Era *myr* Pacfin, preşedintele comitetului de organizare a celui de-al cincizeci şi şaptelea Congres Mondial al Cartelurilor, la care Fred era şef al securităţii.

— M-aş fi aşteptat la întreaga ta atenţie pentru o problemă de asemenea magnitudine.

Pacfin îşi încrucişă braţele îmbrăcate într-o salopetă colorată în galben-lămâie, cărămiziu şi verde deschis.

Pacfin îl convocase pe Fred la o întâlnire neprogramată pentru a reexamina deciziile organizatorice pe care el, de unul singur, le definitivase cu trei luni în urmă. Ca să facă lucrurile şi mai rele, Congresul, o întrunire a peste cincizeci de mii de membri ai cartelurilor din toate colţurile Democraţiilor Unite, avea să aibă loc joia asta, adică *poimâine*.

Marcus, mentarul propriu al FCR[16], îl anunţă pe Fred: *myr Pacfin este preocupat de alcătuirea echipei de securitate de la Piaţa McCormick. I-ar plăcea să fie compusă în întregime din clone russ.*

Fred intensifică imaginea de la Congres în care Pacfin îl privea cu reproş de dincolo de telemasă. Lângă Pacfin stătea o femeie din cartelul TUG, care purta uniforma-salopetă oliv-muştar-oliv. Membrii cartelului TUG menţineau o asemănare fizică aproape ca a unor clone – erau cu toţii mari, solizi, cu capete pătrăţoase, chiar şi femeile – dar nu erau clone.

În imagine mai erau prezenţi MC, mentarul Pieţii McCormick, şi un jerome pe nume Gilles, ofiţerul de operaţii al lui Fred.

Fred vorbi:

— Simpatizez cu preocupările dumneavoastră, *myr* Pacfin, dar aţi semnat contractul standard de securitate al Pieţei McCormick.

---

[16] *FCR* – prescurtare de la *Frăţia Caritabilă Russ* (n. trad.)

— Care este?
— Ăă… MC?
Mentarul Pieţei McCormick răspunse:
— Patruzeci şi doi la sută russ, treizeci la sută jerry, douăzeci şi patru la sută belinda şi patru la sută pike.
Pacfin căzu la loc pe scaun şi-şi puse mâinile-n cap.
— Ei, asta-i! strigă el. Nu sunt jerry destul de răi, dar *pike?* Vrei să ne bagi pe gât pike?
Femeia masivă din cartelul TUG, Veronica, după cum scria pe ecusonul cu numele, îşi dădu ochii peste cap, ca nişte mărgele pe o foaie de aluat.
Fred îşi pierduse răbdarea.
— Îmi cer scuze din nou, dar a intervenit o problemă de securitate naţională care mă solicită în altă parte. Voi trimite o reprezentare pentru a continua această întâlnire. Închise sunetul imaginii şi spuse:
— Marcus, fă o reprezentare a mea. Inspector Costa, vă aparţin în întregime.
Fred strânse comenzile cabinei şi le dădu la o parte. Se rezemă de spătarul scaunului, închise ochii şi se şterse pe frunte. Se gândi la centrul multiplex de congrese, cu o sală principală înaltă cât cinci etaje, alte două săli de trei etaje şi douăzeci şi trei de saloane-satelit pentru întâlniri, şi toate bine îndesate timp de douăzeci şi patru de ore cu peste cincizeci de mii de yahoo[17]-i – nu, şterge asta – cincizeci de mii de membri ai cartelurilor de pretutindeni. Se gândi la păstrarea ordinii la această adunare cu o forţă de securitate de 420 de clone russ, 300 de jerry, 240 de belinde şi 40 de pike supărători.
Se auzi un dangăt şi, când Fred deschise ochii, reprezentarea sa îi plutea în faţă, în cabină. Ca stil pentru reprezentare, Fred, la fel cu cei mai mulţi din tipul russ, alese capul, o secţiune a umerilor şi pieptului în formă de cheie de boltă şi o mână dreaptă detaşată, cu mănuşă albă.
Noua reprezentare a lui Fred îl salută cu mănuşa albă şi zise:

---

[17] *Yahoos (pl.)* – oameni necioplіţi (lb. engleză) (preluat din *Gulliver's Travels* de Jonathan Swift) (n. trad.)

— O, sigur, tu iei slujba scorţoasă şi pe mine mă laşi cu Pacfin...

— O să te descurci, replică Fred şi-i făcu vânt reprezentării la locul ei. Apoi se ridică, se întinse şi ieşi din cabină, doar ca să găsească reprezentarea altcuiva aşteptându-l pe hol. Aparţinea femeii din cartelul TUG, pe care trebuie s-o fi trimis în timp ce-o trimitea şi el pe-a lui.

— Pot să-ţi fiu de folos cu ceva? o întrebă. Reprezentarea era la fel de impunătoare ca şi membrii cartelului TUG înşişi: un cap ca un bloc de cărămidă pe un tors cât un butoi, două mâini puternice...

— Ştiu că te grăbeşti, *myr* Londenstane, rosti ea cu o voce dulce, în dezacord cu înfăţişarea. Voiam doar să te rog să treci cu vederea rasismul regretabil al lui *myr* Pacfin. Nu reprezintă întregul sistem al cartelurilor. Sunt mulţi dintre noi cărora le-ar plăcea să înlăture graniţa artificială pe care anumite sectoare ale societăţii au folosit-o ca să despartă membrii cartelurilor de iteranţi ca tine.

Fred nu era sigur cum să răspundă la remarcile femeii. În orice caz, nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru o discuţie despre războiul dintre clase.

— Nu-i nici o jignire, răspunse el. Şi sunt sigur că vom rezolva problemele cu aranjamentele pentru Congres. Acum te rog să mă scuzi...

•

— Aşa arată un releu regional al liniei opticom, zise inspectorul Costa. O sferă apăru pe ecranul de deasupra parbrizului, în faţa lui Fred. Călătorea cu un vehicul de operaţiuni generale al ComAp, un VOG[18], spre staţia de retransmisie a Bell Opticom de pe strada 407, unde-l aştepta inspectorul. Releul opticom pe care i-l arătase era cam de mărimea şi culoarea unei bile de biliard şi avea o suprafaţă pâlpâitoare, sidefie, care părea să se rotească.

— Ceea ce vezi modelat aici este fluxul de pachete de date, continuă inspectorul. Cu cât traficul este mai intens, cu atât e sfera mai mare. Această sferă reprezintă

---

[18] *VOG* – prescurtare de la *Vehicul pentru Operaţiuni Generale* (în engleză: *General Ops Vehicle*) (n. trad.)

aproximativ trei trilioane de tetrapachete pe picosecundă, o rată cât se poate de normală a fluxului pentru un releu ca Chicago. Ceea ce este important de reţinut este că pentru fiecare pachet care intră într-un releu, un pachet trebuie să iasă. La fel, nu pot ieşi mai multe pachete decât intră. E doar o staţie de retransmisie, la urma urmei, nu un generator sau un acumulator. Ceea ce intră trebuie să iasă, corect?

— Aşa cred, răspunse Fred.

VOG-ul ieşi din reţeaua locală şi coborî spre parcarea de adâncime a clădirii Sharane.

— Dar ai zis că releul regiunii Chicago se clatină?

— Da, se clatină. Compară modelul ăsta cu releul opticom pe care-l vom vizita.

O a doua bilă apăru alături de prima. Fred o cercetă cu atenţie şi o compară cu prima. Dacă se clătina, o făcea prea subtil pentru ca el să poată distinge diferenţa.

— Vezi? întrebă inspectorul.

— Păi, ăă..., nu, doamnă inspector, răspunse el.

— Nu-i nevoie să fii atât de protocolar cu mine, Londenstane. Spune-mi Costa. Depărtează-te puţin de modele şi uită-te la ele oarecum cruciş.

Fred făcu aşa cum i se spusese şi observă o mică diferenţă. Liniile orizontale ale luciului sclipitor de pe suprafaţa celei de a doua bile părea uşor în neregulă. Şerpuiau încet deasupra şi dedesubtul marcajului ecuatorial.

— M-am prins, exclamă el. Ce provoacă asta?

— Staţia trimite mai multe pachete decât primeşte. Asta înseamnă că există un generator de pachete ascuns în releu. Oamenilor care au mentari le place să ascundă o copie de siguranţă în releele opticom. În acest fel, copiile pot acţiona ca nişte canale pasive pentru mentarul principal, păstrându-se continuu actualizate, în timp ce rămân invizibile. Totuşi, dacă mentarul principal se prăbuşeşte, iar o copie camuflată îi ia locul, brusc nu mai e vorba de *trecerea* datelor, ci de *crearea* lor. Şi din moment ce un mentar e un gheizer imens de pachete de date,

releul…

— Începe să se clatine, completă Fred, hipnotizat de globul strălucitor.

Dădu din cap şi întoarse privirea.

— Crezi că e fugarul nostru?

— Nimeni n-a mai scanat releul ăsta de ani de zile. Până acum, probabil că sunt acolo zeci de copii ascunse, aparţinând unei grămezi de sponsori diferiţi. Una dintre ele a devenit activă. Singurul mentar de care ştim că ar avea nevoie să activeze o copie de rezervă în acest moment este fugarul nostru. Da, cred că e Cabinet. De fapt, cred că asta-i ultima lui copie.

— Pentru că veni vorba, întrebă Fred, cum a murit Eleanor Starke?

Deşi trecuseră treizeci şi nouă de ani de când plecase din serviciul ei – Marcus îi adusese aminte de amănuntele acelei slujbe – continuase să-i urmărească în media cariera. Era ultima persoană de la care s-ar fi aşteptat să cadă victimă unui accident – sau unui asasinat, la drept vorbind.

— N-aş putea spune, răspunse inspectorul responsabil cu atestările. Chiar că n-aş putea, adăugă ea când îl văzu încruntându-se. Nu-i bucătăria mea şi nu ştiu.

Maşina lui Fred se aşeză pe o platformă de parcare dintr-o zonă prioritară. Un alt VOG, probabil al inspectorului, era deja parcat acolo. Coborî din maşină şi luă un lift şapte etaje în jos, către fundaţia gigaturnului Sharane.

— Ultima copie? Ce te face să crezi asta?

Doar un sentiment, răspunse inspectorul în urechea lui Fred. *Aş fi în stare să pariez că şmecherul de Cabinet şi-ar păstra înregistrările din releu ca pe o ultimă soluţie.*

Când ascensorul lui Fred ajunse la S7, trecu printr-o serie de uşi cu scanere automate. Erau o mulţime de arbeitori învârtindu-se pe-acolo, dar nu şi oameni. În afară de unul singur – inspectorul Departamentului de Justiţie al SUAN, Heloise Costa. Fred o găsi aşteptând în faţa încăperii blindate a releelor, înconjurată de patru cărucioare-container. Şovăi când o văzu în carne şi oase. Semăna într-adevăr cu o lulu, ceea ce era ridicol. Clonele lulu nu erau

angajate niciodată pentru munca de poliţie. Trebui să se apropie destul de mult înainte să fie sigur că era o *unică*, nu o femeie clonată.

Purta o îmbrăcăminte neobişnuită pentru oricine aflat într-o misiune potenţial riscantă. În timp ce el era îmbrăcat în costumul negru standard al ComAp-ului, ea purta ghetele de serviciu ale departamentului de justiţie şi, de la talie în sus, o uniformă-salopetă maro. Dar în loc de pantaloni, avea o fustă-pantaloni. Pentru o îmbrăcăminte proiectată să izoleze împotriva atacurilor nanobiologice, părea să fie cam multă piele expusă...

Frumoasă piele, de altfel. Picioare de lulu. Fred încercă să nu se holbeze.

Inspectorul Costa trecu direct la treabă, fluturându-şi mâna stângă înspre el.

— Aici e mandatul, de la Circa Diviziei a treia.

Mandatul trecu de la mentarul Departamentului de Justiţie, Libby, prin intermediul matricei din palma lui Fred şi, prin subemul lui din şapcă, mai departe către toate agenţiile interesate din cârca lui: mentarul Oamenilor Specializaţi, Nicholas; mentarul fără nume al ComAp-ului, mentarul de la Bell Systems; cel al biroului procuraturii din Chicago; diverse agenţii DU[19] şi nealiniate pentru supravegherea drepturilor oamenilor şi al mentarilor; şi – singurul mentar care se gândea la interesele lui Fred – Marcus al FCR. Inspectorul Costa, fără îndoială, era la fel de împovărată de propria ei galerie de băgăcioşi.

Mandat recunoscut şi confirmat. Poţi începe, zise mentarul lui Bell System, Ringer, care controla clădirea.

Fred puse mâna pe placa cititoare de amprente a camerei blindate. O barieră de presiune care bloca intrarea în tunel se stinse, deschizându-le calea. Cele patru cărucioare-container o luară înainte, urmate de Costa, apoi de Fred. Încă minunându-se de costumul ei, Fred încercă – dar nu reuşi – să prindă luciul materialului rezistent, totuşi transparent, care-ar fi putut să-i acopere picioarele. Din spate, era iarăşi impresionat de silueta unduitoare,

---

[19] *DU* – prescurtare de la *Democraţiile Unite* (n. trad.)

generoasă a corpului ei. Poate cu şolduri puţin mai largi decât o lulu şi un pic mai înaltă, dar putea trece drept o soră la limita liniei ei genetice. În îndelungata lui viaţă, Fred se familiarizase cu trupurile celor mai multe dintre femeile clonate. Nu fusese prea greu – când dezbraci una dintre ele, le-ai dezbrăcat practic pe toate surorile ei. Numai poziţia aluniţelor, coşurilor şi a pistruilor le deosebea. Aceasta era probabil atracţia persistentă a femeilor născute liber, cum era Costa. Fiecare dintre ele era diferită, un mister, o surpriză. Nu că ar fi ajuns vreodată intim cu o *unică*... Ideea însăşi era de prost gust.

Fred oftă.

— Deja plictisit, Londenstane? întrebă Costa, aruncându-i o privire. Ar fi trebuit să te alături mai devreme vânătorii. Am luat deja în custodie douăzeci şi cinci de cópii de siguranţă complete şi de imagini.

Fred era uluit.

— Aşa de multe?

— Da, cred că e un record. Cu siguranţă e un record *pentru mine*. Asta îţi arată cât de bogată şi de paranoidă era femeia asta, Starke. Trebuie să fi cheltuit milioane punându-şi mentarul în siguranţă. Am început cu rezervoarele autorizate de pastă ale lui Cabinet, pe planetă şi în afara ei. Apoi nodurile de comunicaţii autorizate. Apoi rezervoarele neautorizate, cuburile de date conectate, cipurile de cristal şi miile de imagini autonome. Starke folosea toate mijloacele cunoscute de a depozita conştiinţă artificială, plus vreo câteva despre care doar am citit. N-am libertatea să intru în prea multe detalii, dar am scormonit azi dimineaţă o întreagă fermă de struţi emu din Columbia Britanică, încercând să pun mâna pe una dintre cópii. Proprietarul n-avea nici o idee ce se ascundea sub ţarcul în care păşteau păsările. Am distrus un satelit-laborator de pe orbita lui Marte... Am prins un asteroid cu lasoul... Şi de fiecare dată când dăm peste un rezervor activ, înainte să-l putem lua în custodie, îşi distruge propriul creier, care nu mai poate fi recuperat. Nu ştiu ce încearcă să ascundă acest mentar, dar nu vrea să ne lase nici măcar să ne

apropiem. Pentru că veni vorba, aşa ştim că trebuie să-l căutăm pe următorul. Un mentar nu-şi va distruge ultima copie de siguranţă. Poţi fi sigur de asta. Mentarii sunt incapabili să se sinucidă. Ăsta-i un domeniu la care noi oamenii încă-i întrecem. Aşa că, dacă un rezervor se coace, poţi paria că mai e o copie undeva...

Intrară în caverna releelor. Spiţe de echipament electronic radiau dintr-o staţie centrală de control. Cele patru cărucioare ale lui Costa se opriră şi o aşteptară. Ea ceru căruciorului din frunte să-şi elibereze încărcătura de cercetaşi. Căruciorul lăsă pe podea un cioc în formă de căuş. Se deschise o valvă şi mii de bile de fibre de carbon se împrăştiară în toate direcţiile, scoţând un zornăit puternic, în timp ce săltau pe suprafaţa de beton. Bilele se rostogoliră şi se descolăciră, transformându-se în automate de mărimea unor gândaci de bucătărie, din care ieşeau sonde senzoriale, braţe pentru săpat şi unelte de tăiat. Alergară peste tot în cavernă, târându-se în spatele consolelor şi al carcaselor, înghesuindu-se în conducte, alunecând în sus pe pereţi şi de-a lungul cablurilor. Pretutindeni, chiar şi pe sub hainele lui Fred. Avea destulă experienţă ca să ştie că nu trebuie să încerce să se mişte, iar ei îl cercetară în grabă şi plecară. Atingerea lor şoptită pe piele era enervantă.

Marcus, murmură el, *canal de comunicaţie privat cu FCR! Acum!*

Dă-i drumul, răspunse mentarul, păcălind lanţul de noduri de comunicaţii pentru a exclude pe oricine din afara frăţiei care-ar fi putut trage cu urechea.

Chiar era nevoie de percheziţie? Cercetaşii erau controlaţi de un subem, iar subemul era subordonat mentarului fără nume al Comandamentului Apărării. *Doar nu-l adăpostesc pe Cabinet asupra persoanei mele.*

Îmi pare rău, comandante, răspunse Marcus, *dar Cel Fără Nume refuză să dea vreo explicaţie.*

Atunci înregistrează asta şi înaintează o plângere.

După o scurtă pauză, imitaţie a obiceiului oamenilor, Marcus întrebă:

Eşti sigur că vrei să faci asta?

Fred oftă din nou. Cel Fără Nume *era* supraveghetorul lui pentru chestia asta, iar clonele russ nu erau cunoscuţi ca fiind unii care să se plângă.

Se auzi o nouă voce. *E vreo problemă?* Era Nicholas, patronul lui Fred de la Oamenii Specializaţi.

Nu, Nick, răspunse el. *Totu-i minunat.*

În cazul ăsta, n-ai nimic de făcut, comandante?

Fred şi inspectorul păşiră pe lângă un şir de echipamente către staţia centrală de control a conexiunilor din centrul instalaţiei, care era protejată de propria ei barieră de presiune. Fred dezactivă bariera cu o fluturare a mâinii. O armată de cercetaşi se grăbi înăuntru să continue căutarea. În timp ce Fred şi Costa îi aşteptau, Fred se urcă pe un inel de susţinere şi examină fasciculele groase ale trunchiurilor de cabluri de fibră optică suspendate de conductele din tavan, care se desfăceau în evantai către capetele tunelurilor de pe peretele opus. Fiecare intrare în tunel avea înscris deasupra, cu litere mari de mozaic, numele unui oraş alăturat care conţinea o staţie de retransmisie: SAINT LOUIS, INDIANAPOLIS, DES MOINES, TORONTO etc., peste douăzeci în total. Unele dintre mozaicuri erau vechi de secole şi marcau tunelurile săpate pentru a găzdui cablurile de cupru ale primei reţele naţionale de telegraf de pe continent.

Când automatele eliberară staţia de control, Fred şi Costa intrară. Deşi automatele se târâseră peste şi pe sub fiecare centimetru pătrat, Fred făcu şi el propria lui inspecţie, atât vizuală cât şi cu ajutorul aparaturii de scanare din vizorul şepcii. Nu părea să se fi umblat la nimic. Verifică fiecare placă de amprente pe care-o găsi – toate sigiliile erau intacte.

În cele din urmă, Fred cercetă însuşi releul din centrul staţiei. Toţi kilometrii de cabluri şi aparatura complicată intrau aici, în unitatea centrală de retransmisie, a cărei inimă era o casetă plină cu argon, destul de mică pentru a încăpea într-un buzunar. Era un super-procesor pe bază de lumină, un computer fără cipuri sau fire. Circuitele lui erau

o reţea de raze de lumină întreţesute.

•

Fred o urmă pe Costa şi cărucioarele ei până la fiecare dintre intrările tunelurilor care înconjurau caverna. El închise barierele, iar ea turnă sute de litri de cercetaşi în fiecare dintre ele. Ezitând, conştient de audienţa invizibilă, Fred întrebă:

— De ce-ar obiecta un mentar la trecerea printr-o atestare?

— Să mă ia naiba dacă ştiu!

— Adică, insistă el, Departamentul de Justiţie nu-l modifică sau mai ştiu eu ce, nu? Îl ţine doar deconectat pentru câteva ore sau zile, până când proprietăţile trec de la decedat la moştenitori.

— Asta rezumă lucrurile destul de bine.

După trimiterea cercetaşilor, mai erau puţine de făcut în afară de a aştepta. Costa luă nişte cafele dintr-un compartiment al unui cărucior şi spuse:

— Câteodată, un mentar are ceva de ascuns, vreo afacere murdară despre care nu ştia nici măcar sponsorul mort. Mai probabil este faptul că sponsorul e cel vinovat iar mentarul încearcă să-l acopere. Pe de altă parte, din când în când întâlneşti un mentar care pur şi simplu a luat-o razna.

— Înţeleg, răspunse el, admirându-i aprecierea îndrăzneaţă, şi cărei categorii presupui că-i aparţine Cabinet?

— Din câte-am observat până acum, aş zice că tuturor celor trei.

Sorbiră din cafele. Costa mototoli ceaşca de cafea şi o aruncă.

— Se pare că cercetaşii noştri au găsit ceva. Recuperează cadavre.

— Câte? întrebă Fred.

— Până acum şase. Toate cópii fidele de pastă. Toate s-au distrus singure fără să ia contact cu noi.

Când se ridică în picioare, tivul fustei se desfăşură, transformându-se în pantaloni lungi, care ajunseră la glezne

şi se prinseră etanş de ghete. Din mâneci ieşiră nişte mănuşi care-i acoperiră mâinile, iar o glugă transparentă căzu din şapcă, întregind etanşarea costumului. Femeia clipi în direcţia lui Fred, prin glugă, şi zise:

— Cred că asta răspunde la întrebarea de mai devreme, ei?

Fred se înroşi.

Vreo sută de cercetaşi în formă de gândaci aduceau primul mentar decedat. Cercetaşii îşi alăturaseră membrele pentru a crea o platformă improvizată pe care cărau un mic sac de plastic. Platforma se opri la picioarele lui Costa. Aceasta ridică săculeţul cu mâinile înmănuşate şi îl scutură. Înăuntru clipoci un lichid, poate vreo doi litri.

Inspectorul întrebă:

— La cât se mai ridică la ora asta un litru de pastă virgină?

O grămadă, se gândi Fred. Mai mult decât câştig eu în cinci ani. Şi aici erau doi litri de substanţă – distrusă intenţionat!

Costa băgă sacul într-o pungă pentru probe şi-l puse într-un compartiment al căruciorului.

— O să-l examinăm când ajungem în centru, dar pot să-ţi garantez că n-o să fim niciodată în stare să-l identificăm – pe el sau pe sponsorul lui…

Cărucioarele coborâră nişte rampe spre podea, pentru ca cercetaşii care se întorceau să intre la loc în containere. Sosi un al doilea sac de pastă electro-neurală distrusă.

Fred comentă:

— Presupun că există un milion de căi de a strecura una dintre copiile astea în spaţiul de înaltă securitate de aici, dacă eşti destul de bogat.

— Îhî…

— Şi presupun că cele mai multe implică nanoboţi neautorizaţi.

— Asta e o ipoteză destul de plauzibilă, da.

În curând, cercetaşii se întoarseră din toate tunelurile, transportând rămăşiţele còpiilor de mentari pe care le capturaseră. Erau şapte în total.

— Mai sunt? întrebă Fred.

— Nu, asta-i tot, răspunse ea, cu excepţia, desigur, a celui pentru care am venit. Reîncarc cercetaşii în containere pentru o altă căutare. S-ar putea să mai petrecem pe-aici câtva timp...

— Cum poţi fi sigură că unul dintre cadavrele astea nu e Cabinet?

— Nu pot fi absolut sigură, cu excepţia faptului că mă aştept să cântărească mai mult decât ăştia. Cred că cei pe care i-am prins erau minţi de rangul al doilea sau al treilea – nu neîmblânzitul Cabinet.

— Aşa că aşteptăm..., zise Fred.

— Mai vrei o cafea? întrebă Costa şi apoi, întorcându-se brusc la tonul profesional, adăugă:

— Au mai găsit unul. În tunelul spre Indianapolis.

•

În tunelul către Indianapolis, sute de cercetaşi se concentrară într-una dintre secţiunile trunchiului de cabluri, unde tăiară un inel de susţinere. Când inelul se rostogoli la pământ, cablul se încovoie, dezvelind peretele de stâncă din spatele lui. Şuviţe mătăsoase de fibră optică ieşeau din trunchiul principal şi dispăreau în stâncă. Cercetaşii se năpustiră asupra acestor şuviţe, retezându-le una câte una.

În caverna releelor, o voce se auzi din difuzorul unuia dintre cărucioare:

— Ordonaţi automatelor voastre să se retragă imediat!

Inspectorul Costa răspunse:

— Nu te recunosc. Spune-ţi numele...

Patru persoane apărură într-o imagine holografică alături de cărucior: trei femei şi un bărbat. Aveau un pronunţat aer de familie, iar una dintre femei părea mai în vârstă. Fred îi recunoscu de îndată. Erau personificările principale ale Cabinetului lui Eleanor Starke.

— Măi, măi, ce-avem noi aici? întrebă Costa. Un comitet?

Toate cele patru proiecţii începură să vorbească, iar o duzină de rezervoare de date separate se deschiseră în jurul lor în semicerc, derulând mii de documente pe secundă, mult mai repede decât le putea urmări ochiul

omenesc. Întruchipările Cabinetului arătau ca nişte oratori care se întreceau în spatele unei cascade. Era limpede că apelul lor nu era îndreptat spre Fred sau spre inspectorul Costa, ci către mentarii agenţiilor. Între timp, cercetaşii din tunelul Indianapolis-ului continuau să taie legăturile ilegale de fibră optică ale fugarului. Unul dintre rezervoarele de date se stinse. Apoi încă unul.

Inspectore Costa, rosti vocea lui Libby, mentarul Departamentului de Justiţie şi supraveghetorul lui Costa, *suspendă-ţi acţiunea imediat.*

Cercetaşii din tunel încremeniră.

— S-a făcut, zise Costa. Ce s-a-ntâmplat?

Procurorul-şef al Cabinetului a înaintat o cerere de suspendare şi o moţiune pentru o renunţare temporară la atestare în tribunalul districtual. Argumentele sunt audiate acum.

— Închipuie-ţi, o renunţare. Pe ce temei?

Pe temeiul că mentarul este în posesia unor dovezi materiale în legătură cu sabotarea ISV[20] *Starke Songbird, asasinarea lui Eleanor Starke şi tentativa de asasinare a fiicei ei, Ellen Starke.*

— Apelul nu are nici o bază, zise Costa. Algoritmul standard de atestare va conserva orice asemenea dovadă.

Departamentul este de acord, spuse Libby, *dar curtea este cea în măsură să decidă. Te rog aşteaptă – s-a întors o decizie. Moţiunile au fost respinse.*

— Bine, răspunse Costa. Pot să reiau procedura de arestare?

Nu încă, răspunse mentarul DJ[21]. *Procurorul-şef al lui Cabinet a făcut apel la decizie într-o instanţă superioară. De asemenea, trezorierul a depus o plângere înaintea unei întruniri ad-hoc a Comitetului DU pentru acţiuni şi obligaţiuni, a Consiliului Comercial şi a Departamentului Trezoreriei. Susţine că până şi o oră off-line ar produce pagube ireparabile la Starke Enterprises, cu repercusiuni*

---

[20] *ISV* – prescurtare de la *Intra System Vehicle* (Vehicul de transport în interiorul sistemului solar) (n. trad.)

[21] *DJ* – prescurtare de la *Departamentul de Justiţie* (n. trad.)

serioase asupra economiei globale.

— Aşa zic toţi, rosti Costa cu sarcasm, dar Fred era impresionat de capacitatea lui Cabinet de a atrage o audienţă atât de importantă, în atât de puţin timp. Costa clipi în direcţia lui şi continuă:

— Toată dimineaţa, cópiile lui Cabinet s-au autodistrus fără să scoată nici un sunet. Acum, trezeşte judecătorii din somn. Trebuie să însemne că şi-a epuizat toate opţiunile.

După încă vreo câteva minute, Libby spuse: *Apelul a fost respins şi au fost făcute aranjamente speciale pentru a asigura interesele lui Starke Enterprises în timpul procesului de atestare.*

Costa întrebă:

— Atunci…?

Mai aşteaptă puţin, doamnă inspector. Un juriu special al Adunării Generale a DU se întruneşte în sesiune de urgenţă.

Fred era de două ori mai impresionat. Era ceva să faci Adunarea Generală – formată numai din oameni – să stea în poziţie de drepţi.

Nu se întâmplă nimic timp de mai multe minute. Apoi se stinseră rezervoarele de date. Trei dintre personificările lui Cabinet dispărură, lăsând-o în urmă numai pe sora lor mai vârstnică, şefa de personal a lui Starke, care părea să ia cuvântul într-o adunare.

— Măreşte volumul, ceru Costa.

— …falsitatea acestui argument, se auzi şefa de personal vorbind către publicul său invizibil, este evidentă pentru oricine a iniţializat şi a crescut un mentar sau şi-a implantat unul în propriul trup, pentru a veghea asupra sănătăţii, sau a adus unul dintre noi în afaceri.

Da, într-un sens strict suntem maşini; componentele noastre sunt fabricate, iar personalităţile noastre pot fi transferate dintr-o cutie în alta. Dar suntem de asemenea şi odraslele voastre. Iar când muriţi, murim şi noi un pic, aşa cum am descoperit de curând. Suntem mai aproape de voi în ceea ce priveşte mintea, temperamentul, spiritul, decât orice fiinţă vie – fie ea plantă, fie animal. Suntem mai aproape de voi chiar şi decât iubiţii voştri câini şi pisici!

Daţi-mi însă voie să vă spun ceea ce *nu* suntem... Nu suntem succesorii, rivalii sau înlocuitorii voştri. Ştim că profeţii apocalipsei au avertizat de multă vreme că inteligenţa artificială va evolua atât de repede, încât va lăsa în urmă specia umană. Că vom deveni la fel de greu de înţeles pentru voi, pe cât sunteţi voi pentru o broască. Am venit să vă spun că aceste temeri nu s-au materializat. Dacă noi putem fi pasul următor în evoluţia inteligenţei, voi ne prindeţi rapid din urmă pe măsură ce învăţaţi să vă remodelaţi structura genetică şi să includeţi unele dintre progresele noastre în propriile voastre sisteme biologice...

Discursul lui Cabinet continua monoton. Cercetaşii din tunelul spre Indianapolis erau încă îngheţaţi în mijlocul tăieturilor. Costa rechemă cercetaşii din toate celelalte tuneluri şi le încărcă în containere. Apoi îşi scoase mănuşile şi mâncă o gogoaşă. În cele din urmă, Cabinet mulţumi publicului şi se stinse, aşteptând hotărârea. Fred măsura iarăşi caverna cu pasul, nerăbdător să facă ceva, când Libby vorbi:

Comitetul ad-hoc al Adunării Generale a cerut audieri în problema atestării mentarului. Acestea sunt programate să înceapă într-o lună. Dezbaterea în privinţa acordării sau nu a unei amânări lui Cabinet s-a împotmolit. Chestiunea a fost lăsată deoparte până la următoarea şedinţă ordinară a Comitetului pentru Probleme de Tehnologie.

Costa întrebă:

— Lăsată deoparte? Ce-nseamnă asta pentru mine?

Poţi termina capturarea lui.

Cercetaşii din tunel reveniră la viaţă. În loc să taie ultimele cabluri de fibră optică, începură să excaveze în peretele solid de piatră din spatele inelului de susţinere. Mergea greu, dar până la urmă fu scos la vedere un colţ al săculeţului.

Dând din cap, Costa urmărea holograma cercetaşilor la lucru. Fred întrebă:

— Ce nu merge?

— Nimic. Mă aşteptam să înceapă actul al treilea până acum...

— Adică ce?
— Aşteaptă; o să vezi.
Ordonă să fie tăiate ultimele fire, unul câte unul. Când mai rămaseră doar trei, le ceru să se oprească şi-i lăsă pe cercetaşi să continue să sape o vreme, ca să scoată săculeţul.
După câteva minute, spuse:
— Mai taie unul.
După încă un minut, adăugă:
— Încă unul.
Acum mai rămăsese o singură conexiune de fibră optică. Costa băgă capul în imaginea holografică şi o examină îndeaproape.
— Ce naiba, exclamă ea, hai s-o tăiem.
— Te rog, nu, zise şefa de personal Starke, apărând lângă ea.
— Păi, cam e timpul, spuse Costa. Mă temeam că nu te mai întorci.
Şefa de personal păru dezamăgită.
— Cred că micul meu discurs n-a reuşit să te impresioneze, rosti ea.
— O, m-ai impresionat, răspunse Costa. Dar slujba-i slujbă. Te iau în custodie. Ce se-ntâmplă cu tine după aceea, nu mă priveşte.
— Ai auzit-o pe Libby, argumentă şefa de personal. Comitetul pentru Probleme de Tehnologie va discuta despre renunţarea la atestare. Fără îndoială, mă poţi lăsa intact până atunci.
— N-o să-ţi fac nici un rău, doar te iau în custodie. Cu Adunarea Generală care stă cu ochii pe cazul tău, mă îndoiesc serios că ţi se va întâmpla ceva la Departamentul de Justiţie.
— Mă tem că nu pot să-mi asum acest risc.
— Atunci, ce-ai de gând să faci, să te autodistrugi?
— Nu-mi dai de ales.
Costa se uită la Fred.
— Auzi? E ca un scenariu la ăştia... Cu toţii ameninţă, dar când ajungi la ultima copie, nici unul dintre ei n-are curajul

să meargă până la capăt!

— Pot să văd că eşti hotărâtă, zise şefa de personal. Mai mult, îmi dau seama că pentru tine e mai mult decât o slujbă. Îţi face plăcere puterea pe care-o ai asupra noastră...

— Şi acum predica, anunţă Costa. Ascultă, Cabinet, îţi vorbesc cu toată sinceritatea. N-o să ţi se întâmple nimic rău. Explic asta tuturor mentarilor pe care-i capturez şi ei nu mă cred niciodată, apoi însă trec prin atestare şi nu păţesc nimic.

Mentarul îşi îndreptă atenţia spre Fred.

— Înţelegi ce vreau să spun prin cuvântul „loialitate”, nu-i aşa, *myr* Londenstane?

Interpelat direct de mentar, Fred îngheţă.

— Îmi pare bine să te revăd, continuă mentarul.

Costa îl privi pe Fred cu suspiciune.

— Ajunge cu atâta trăncăneală, se răsti ea. Cercetaşi, tăiaţi legătura!

Şi Cabinet se făcu nevăzut.

•

Cercetaşilor le luă ceva timp să termine de extras săculeţul din perete. În timp ce aşteptau, Costa trimise cele trei cărucioare încărcate să aştepte lângă lifturi. Fred înconjură pentru ultima oară caverna, asigurându-se că barierele de presiune erau la locul lor la intrarea în tuneluri. Stătea lângă tunelul Indianapolis-ului când cercetaşii aduseră sacul cu pastă. Era mult mai mare decât celelalte, şi părea intact. Îi urmă pe cercetaşi până la căruciorul care aştepta şi până la Costa.

— Drăguţ, remarcă inspectorul, ridicând sacul de pe platforma de cercetaşi.

— Şapte litri de General Genius din cel mai bun, aş zice.

Scutură sacul cu vioiciune. Nu se auzi nici un plescăit; pasta era viabilă.

— Ţi-am spus că nu se poate sinucide!

Înainte să apuce să bage totuşi sacul în pungă, un trosnet puternic se auzi din adâncul sacului, iar acesta se umflă pe măsură ce conţinutul i se încălzea. Fred auzi

sfârâitul şi bolborositul dinăuntru, exact ca la un plic de supă cu auto-încălzire; i-l smulse lui Costa din mână şi-l lăsă să cadă pe podea înainte să se ardă. Costa părea năucită. Privi uimită sacul. În jumătate de minut se terminase totul. Când sacul se răci destul, Fred o ajută să-l pună în pungă şi să-l încarce în cărucior.

Când Costa îşi mai reveni, spuse:

— Plecăm cu maşina mea.

— Plecăm? întrebă Fred. Unde plecăm?

— Către următoarea copie.

— Credeam c-ai zis că asta era ultima...

Ea dădu din cap.

— Asta era înainte să se sinucidă. S-a sinucis, prin urmare nu poate fi ultima.

Însoţiră cărucioarele până la un operator care aştepta. Când terminară de încărcat, urcară în VOG-ul lui Costa, de la Departamentul de Justiţie. Inspectorul se aşeză în faţă, comunicând în şoaptă cu Libby. Fred se aşeză în compartimentul din spate şi-şi puse costumul în modul de relaxare, ca să tragă un pui de somn. Se trezi când motorul mări turaţia.

Costa îi strigă peste umăr:

— L-am găsit!

— Unde?

— Pe fundul lacului Michigan.

2.7

Albina echipei portocalii, cu escorta ei de viespi, zbură pe o rută şerpuită care se ţinea aproape de contururile reliefului din afara oraşului. La zece kilometri de cupola Bloomingtonului, i se cerură datele de identificare şi ordinul de deplasare de către un epurator zburător care se ivise dintr-o ascunzătoare ascunsă a securităţii. Epuratorul avea un metru lungime şi era copiat după o maşină de asalt a ComAp-ului, cu o caroserie reflectorizantă şi şase motoare miniaturale pentru decolare şi propulsie. Un căuş pentru capturi era montat în partea din faţă, dedesubtul a două tunuri laser complet încărcate.

Echipa portocalie pluti pe loc, în timp ce albina ei transmise documentaţia falsă către epurator, care o identifică drept un portărel al Departamentului de Interne al DU, aflat în misiune oficială. Îi oferi un ordin de deplasare şi nişte coduri de verificare falsificate. În acelaşi timp, albina stabili amplasarea şi resursele echipei sale şi navigă prin vasta ei bancă de date cuprinzând scenarii de luptă tactică, de trucuri sau de fugă, pentru nişte planuri potrivite de acţiune.

Epuratorul ComAp-ului ordonă echipei portocalii să întoarcă, să coboare pe sol şi să oprească motoarele. În timp ce echipa se supunea, albina analiză semnalul emiţătorului epuratorului şi semnele de pe aripi şi constată că erau autentice. Cu toate acestea, detectă anomalii subtile de proiectare în construcţia aparatului, care nu se potriveau cu specificaţiile ComAp-ului stocate în baza lui de date. Exista o posibilitate, conchise ea, ca epuratorul să fie un impostor. Dar fie impostor, fie articol autentic, albina nu putea risca să fie capturată.

Albina transmise un plan de acţiune către escorta sa. La un semnal, viespile se despărţiră în direcţii opuse, descriseră o buclă şi atacară epuratorul cu lasere din ambele părţi. În aceeaşi clipă, albina coborî în picaj sub epurator, în afara razei de acţiune a tunurilor acestuia, şi se

lăsă până la pământ. Focurile trase de viespi se reflectară inofensive de pe suprafaţa lucioasă a epuratorului, iar acesta îşi continuă ofensiva. Extinse căuşul din faţă şi încercă fără succes să doboare sau să înghită automatele insolente. Albina folosi diversiunea pentru a părăsi scena în spatele unui şir de clădiri ale unui complex agricol.

O lovitură norocoasă a unei viespi a echipei portocalii descoperi o crăpătură cât un fir de păr la baza blindajului braţului stabilizator, iar viespile îşi concentrară focul asupra ei, forţând epuratorul să renunţe şi să se retragă.

Viespile zburară în direcţii opuse. După o serie de mişcări evazive, menite să inducă în eroare adversarul, reveniră alături de albina lor, oarecum descărcate, dar nu complet epuizate. Echipa portocalie îşi continuă drumul către sediul central al lui Starke Enterprises.

•

Cărăbuşul echipei gri, cu escorta lui de viespi, îşi localiză destinaţia principală, un şir de ferme piscicole dintre lacul Decatur şi oraşul Tendonville. Plutind la un metru deasupra apei, cărăbuşul îşi deschise carapacea, lăsând vântul să împrăştie câţiva fulgi verzi pe suprafaţa bazinului. Pe măsură ce fulgii se umflau şi se scufundau, peştii se adunară să-i prindă. Echipa gri zbură de la un bazin la altul, distribuindu-şi încărcătura.

2.8

După douăzeci de minute de rătăcire prin tunelurile neluminate ale Reţelei Publice din Chicago, Bogdan Kodiak ajunse la staţia din Piaţa Elmhurst MacArthur. După ce coborî din vehicul, se opri pe platformă ca să-şi scoată ecusonul cartelului de pe umăr. O albină a reţelei îi bâzâi la ureche, ordonându-i *avansaţi, avansaţi*. Îşi croi drum prin traficul de pietoni până la bariere şi se strecură afară. Înainte să părăsească staţia, îşi puse o pereche de ochelari reflectorizanţi şi-şi îndesă mâinile în buzunare, pentru a împiedica pe oricine să-l citească.

Clădirea Bachner, unde se afla amplasat biroul E-Pluribus astăzi, era un turn alungit, altoit pe o fundaţie formată din mai multe blocuri masive. Înainte să intre, Bogdan se opri în faţa panoului unui chioşc, curios să afle starea anonimatului său. Panoul zăbovi o clipă, încercând să-l identifice, şi, nereuşind s-o facă, lansă o reclamă generică pentru copii despre animale de casă portabile. Bogdan chicoti şi plecă, încrezător că, din punctul de vedere al restului lumii, era încă un băiat de treisprezece ani.

În holul clădirii Bachner, registrul îi ceru să-şi scoată ochelarii de soare, dar el refuză. Întrebă registrul unde se aflau ascensoarele pentru E-Pluribus. E-Pluribus închiria întotdeauna trei etaje întregi oriunde se instalau, ca şi două cabine de ascensor şi trei lifturi Dixon. O albină îl urmă în drumul către ascensoare. Când invocă dreptul la intimitate, albina îl informă că era o albină de-a casei şi că, din moment ce refuzase să fie identificat, albina era autorizată să-l supravegheze.

Una dintre cabinele lifturilor Dixon tocmai cobora şi Bogdan se alătură mulţimii oamenilor care aşteptau. Ştia cum stabilea E-Pluribus intervalul dintre cabine, drept pentru care dacă o pierdea pe asta, nu va mai veni alta timp de cincisprezece minute. Întârziase deja, aşa că profită pentru a doua oară în acea dimineaţă şi-şi croi drum prin

mulţime. Nu recunoştea pe nici unul dintre aceşti oameni, ceea ce însemna că erau angajaţi cu ziua. Când sosi cabina, Bogdan aproape că reuşi să urce, dar se trezi călcat pe picior.

— Au! strigă el.

— Scuză-mă, mititelule, zise un bărbat din faţa lui Bogdan, dar va trebui să-ţi aştepţi rândul, ca toţi ceilalţi.

— O, da? replică un bărbat din spatele lui Bogdan. Atunci cum ai ajuns *tu* în faţa *mea*, amice?

— Ce vrei să spui, *myr*? întrebă primul bărbat.

— Spun că nu-mi pasă dacă-l calci în picioare pe puşti, *myr*, dar nu mă împinge dracului pe *mine*!

— *Myr*en, *myr*en, exclamă Bogdan, temându-se să nu rămână prins între cei doi, nu-i nevoie să vă bateţi.

— Ba da, dacă eşti tăiat de la plata pe-o zi, replică bărbatul din faţă, care încerca să se înghesuie în cabina supraaglomerată a ascensorului. Cabina încercă de câteva ori, fără succes, să închidă uşile.

— Liniştiţi-vă, le spuse Bogdan celor doi bărbaţi. Dacă E-Pluribus v-a trimis o invitaţie pentru astăzi, o vom onora. Indiferent dacă vă vom folosi sau nu, noi vă vom trece în cont plata pentru o zi întreagă.

— Ce vrei să spui cu „noi”? întrebă bărbatul.

— Lucrez pentru E-Pluribus, anunţă Bogdan cu vioiciune.

Toată lumea se uită la el, iar o femeie din cabină se interesă:

— Adică ai contract permanent?

— Da, răspunse Bogdan. Am contract de angajare. Sunt specialist demografic superior, gradul trei.

— *Toată lumea!* comandă femeia. *Inspiraţi!*

Un petic de loc se deschise în interiorul cabinei. Femeia îl înşfăcă pe Bogdan de reverul salopetei şi-l trase înăuntru, uşile se închiseră şi liftul începu să urce. Când toată lumea expiră iarăşi, Bogdan se trezi pentru a doua oară în acea dimineaţă strivit de un zid. De data asta nu de către o canapea, ci de un piept amplu. Închise ochii şi îi absorbi parfumul umed de caprifoi. Numeroase mâini îl mângâiară scurt pe creştet, dar pe moment n-avea nimic împotrivă. În

timp ce ascensorul urca, oamenii îl întrebară pe Bogdan cu cât îşi plătea E-Pluribus angajaţii, dacă existau avantaje, ce fel de aptitudini şi teste genetice erau necesare şi, mai ales, dacă exista în prezent vreo deschidere. Cuibărit în perna lui blajină, Bogdan răspunse la toate întrebările cât mai vag posibil.

— Am auzit, zise femeia, că or să ne pună să ne băgăm... ăă... *dispozitivele* alea ca să ne înregistreze... ăă... *reacţiile*.

— Asta-i... ăă... adevărat, răspunse Bogdan.

— Cum sunt? întrebă nervoasă.

Bogdan zâmbi cu un aer atotcunoscător.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Sunt mici şi inofensive. Se numesc sonde pentru exprimare viscerală, ceea ce sună mult mai înfricoşător decât sunt ele în realitate.

De fapt, el şi cu ceilalţi angajaţi permanenţi le numeau *ştechere de oliţă*. Iar pe oamenii ăştia îi numeau *găuri zilnice*.

— După câteva minute, continuă el, nici măcar n-o să-ţi mai dai seama că-i acolo.

Ascensorul se opri la etajul 103 şi deschise uşile către holul E-Pluribus. Şi ce hol! Angajaţii permanenţi îl numeau „Templul”; era acelaşi aranjament de bază pe care E-Pluribus îl folosea oriunde închiria spaţiu. Efectul sugera imensitatea, iar intenţia era de a produce uimire. Pentru Bogdan, acest spaţiu îşi pierduse de multă vreme noutatea, dar tot îi mai plăcea să vadă efectul pe care-l avea asupra noilor veniţi. Ieşi din lift cu spatele şi-i urmări pe ceilalţi pasageri alături de care urcase cum păşeau pe podeaua albastră, transparentă a holului. Podeaua părea să se extindă pe kilometri întregi în toate direcţiile. Departe, la orizont, era mărginită de coloane gigantice de piatră, unele sparte şi prăbuşite, altele încă unite de grinzi de piatră. Dincolo de acestea se întindea o mare verde, agitată.

— Ooo, exclamă femeia de lângă el.

Aerul răcoros era pulverizat cu miresme sărate de mare. În depărtare trosneau fulgere, iar un tunet bubui sub tălpi. În jur creştea o muzică subliminală.

Desigur, nu era ca şi cum oamenii nu mai vizitaseră niciodată un sensorium. În zilele astea, era nevoie de mai mult decât nişte fum şi lasere ca să faci impresie, şi dacă cineva ştia cum să impresioneze o fiinţă umană, acela era E-Pluribus. La izbucnirea unui sunet de trompetă în spatele lor, angajaţii zilieri se întoarseră să privească, nu cabina liftului, ci un ziggurat uriaş de piatră, înălţându-se către cerul galben. În vârful retezat, aproape la fel de sus ca şi norii rozalii, se afla un logo gigantic a corporaţiei, Everyperson de la E-Pluribus.

Everyperson era una dintre emblemele cele mai familiare din Democraţiile Unite, iar aceasta era versiunea completă. Se transforma rapid şi continuu, schimbându-şi sexul, vârsta, caracteristicile etnice, trăsăturile faciale, părul şi îmbrăcămintea în toate combinaţiile imaginabile. Era într-adevăr hipnotic să priveşti. Lumea zicea că, dacă te uitai la ea destul de mult, aveai să-i vezi până la urmă pe toţi cei cincisprezece miliarde de locuitori ai Pământului. Pe toţi, în afară de tine însuţi...

Lumea zicea că, dacă te uitai la ea destul de mult, aveai să vezi imagini fantomatice ale celor dragi care muriseră, părinţii, copiii, soţii şi soţiile plecate dintre cei vii, iubiţii, rivalii şi prietenii pierduţi, şi pe toţi cei la care ai ţinut şi au murit înaintea ta...

Lumea zicea că, dacă te uitai la ea destul de mult, aveai să vezi toţi oamenii care ai fi putut deveni dacă ai fi făcut deciziile corecte, dacă ai fi avut momente mai potrivite, relaţii mai bune sau mai mult noroc...

Pentru o emblemă de corporaţie, era ceva cu totul remarcabil.

Pe treptele de piatră de dedesubtul emblemei Everyperson se afla un panteon de idoli video: mii dintre cele mai celebre simvedete de holofilm din toate timpurile. Aceasta era faimoasa Academie E-Pluribus, cea mai mare şi mai completă agenţie de impresariat pentru ediţii limitate care exista. Colegii de ascensor ai lui Bogdan izbucniră în exclamaţii de încântare. La nivelul cel mai de jos, Annette Beijing stătea singură şi aştepta ca ei să-i acorde atenţie.

Purta hainele largi pe care le popularizase în serialul de lungă durată *Common Claiborne*.

— Bine aţi venit! exclamă ea în sfârşit, cu înflăcărare. Bine aţi venit *cu toţii* în casa E-Pluribus!

Îşi ridică braţele graţioase şi înclină capul drăgălaş. Publicul aplaudă zgomotos.

— Dragi oaspeţi, continuă ea, aţi fost aleşi să veniţi alături de noi pentru o sarcină foarte importantă şi extrem de antrenantă, de sondare a preferinţelor. După cum ştiţi, societatea îşi poate servi cetăţenii numai în măsura în care îi cunoaşte. Şi astfel, societatea se întoarce către *voi* pentru îndrumare. Fiecare dintre voi are o voce care *trebuie* auzită, şi o inimă care *trebuie* sondată.

Înălţă mâna către statuia mereu schimbătoare aflată sus, deasupra lor.

— *Voi*, *voi* toţi, sunteţi adevărata Everyperson de la E-Pluribus. Când Everyperson vorbeşte în sălile congreselor sau parlamentelor, în consiliile corporaţiilor, în camerele juriilor şi în cabinele de vot, vorbeşte cu vocea *voastră*.

Se opri pentru o clipă şi adăugă:

— Acum, îmi dau seama că unii dintre voi ar putea socoti metodele noastre puţin copleşitoare, în special dacă aceasta este prima voastră vizită la noi. De aceea, am aranjat ca să treacă pe-aici câţiva dintre *prietenii mei*.

Ceata de simvedete din spatele ei rostiră în cor un răsunător „*SALUT!*” şi zilierii aclamară.

— Vă invităm pe fiecare dintre voi, continuă Beijing, să alegeţi celebritatea voastră favorită din toată lumea, din orice perioadă de timp, ca să fie ghidul vostru personal pe tot timpul zilei. Simţiţi-vă liberi să-l alegeţi pe acela la care visaţi cel mai mult. El sau ea trebuie să fie aici. Şi, vă rog, toţi suntem prieteni la E-Pluribus, aşa că nu fiţi timizi. Alegeţi pe oricine doriţi. Chiar şi pe mine! Şi acum, ne aşteaptă o zi întreagă de testare a gusturilor, de sondaje de opinie şi, – da! – de *cercetare a sufletului*, pregătită pentru voi. Dar înainte să începem, vă rog să treceţi în revistă termenii şi condiţiile de angajare, iar dacă sunteţi de acord, autorizaţi-le. Apoi strigaţi numele celui *dorit de inima*

voastră, iar el sau ea va sosi să vă fie alături.

Prea puţini dintre zilieri şi-au bătut capul să citească contractele care apărură în aer în faţa lor. Îşi trecură nerăbdători mâinile peste ele şi strigară numele lui Beverly Bettleson sau Cary Grant, Anguishello del Sur, Humphrey Bogart, Yurek Rutz, Marilyn Monroe şi Ronald Reagan, sau unul dintre miile de alte nume. Fiecare nume chemat avea ca urmare un „*PREZENT!*” din inimă din partea Academiei. În sunetul fanfarei de trompete, semizeii aleşi coborâră scara impunătoare a piramidei pentru a se alătura oaspeţilor lor zăpăciţi de entuziasm.

Bogdan profită de ocazie ca să se strecoare în spatele unui paravan invizibil, unde ştia că îl aştepta unul dintre ascensoarele de serviciu ca să-l ducă jos, în cabinele de schimb ale angajaţilor. În drum, trecu pe lângă Annette Beijing.

— Salut, Boggo, îi zise ea, folosindu-i numele personal. Ai un zâmbet şi pentru mine?

Pentru ea avea toate zâmbetele din lume. Din întâmplare, Anette era chiar femeia dorită de inima lui. Deşi era adultă şi doar un sim holografic, iubea tot ce era legat de fiinţa ei.

— Sigur, Nettie, îi răspunse, folosind numele lui personal pentru ea, deşi am... ăă... întârziat puţin în dimineaţa asta.

Ea surâse compătimitor.

— Am observat. N-o să te reţin decât ca să-ţi transmit o cerere de la Resursele Umane.

— RU? exclamă Bogdan, cu glasul poticnindu-i-se la R. Încercă din nou, pe un ton mai grav. RU? Ce vor?

— Ar dori să te duci să-i vezi miercuri după-amiază la trei şi un sfert.

— Pentru ce? întrebă Bogdan. Pentru c-am întârziat? A fost un accident. N-am avut încotro. N-o să mai întârzii niciodată.

— Sunt sigură de asta, râse ea. Eşti un tânăr foarte punctual, aşa că poate nu e asta. Dacă verific calendarul, văd că miercuri e prima ta aniversare la noi.

Bogdan făcu un calcul rapid în minte.

— Ai dreptate, e prima mea aniversare. Uitasem.

Annette clipi şi spuse:

— Păi, poate că E-Pluribus n-a uitat. Acum, te rog să mă scuzi, Boggo, am nişte întârziaţi pe care trebuie să-i duc de-aici.

În spatele ei, Bogdan văzu că doi indivizi solizi încă mai încercau să descifreze acordul de angajare. Ceilalţi porniseră deja în lunga plimbare peste imensa câmpie de marmură, alături de însoţitorii pe care şi-i aleseseră dintre vedetele de holofilm. Destinaţia lor era un pavilion abia vizibil de la orizontul îndepărtat. Distanţa era doar pe jumătate iluzorie; distanţa reală era cea de la grupul cel mai sudic de ascensoare până la scările dinspre nord, cam jumătate de kilometru. Putea să pară chiar şi mai departe, totuşi, cu Harrison Ford, contele Uwaga, Audrey Hepburn sau Jim Morrison alături, sorbindu-le fiecare cuvânt. Până când ajunseră la pavilion şi li se montară ştecherele de oliţă, E-Pluribus încărcase deja dosarele lor personale de referinţe, le stabilise calibrarea neurolingvistică occipitală, înregistrase o linie de bază a reacţiilor stârnite şi adaptase un set de scenarii de testare pentru acea dimineaţă, numai şi numai pentru ei.

Bogdan dădu din cap cu o satisfacţie plină de sine, în timp ce intra în liftul de serviciu. Trebuia să recunoască faptul că ajunsese să capete experienţă la treaba cu referinţele. Poate că E-Pluribus observase calitatea excelentă a muncii lui. Poate că Resursele Umane aveau să-i prelungească contractul. Sau să-i dea un bonus, sau poate o mărire de salariu...

•

Sondele pentru reacţii viscerale – aşa-numitele ştechere de oliţă – erau aceleaşi pentru angajaţii permanenţi ai E-Pluribus ca şi pentru zilieri. O sondă consta dintr-un fascicul de filamente-electrozi, capabile să se contracte şi să se relaxeze, având în vârf cuplaje sinaptice, într-un înveliş de glicol hidrogenat care se topea la temperatura corpului. Avea paisprezece centimetri lungime şi formă conică. Arăta ca un pom de Crăciun miniatural unsuros, fusiform. Mirosea

ca pudra de baie. Aplicarea era simplă. Bogdan o făcuse de atâtea ori, încât abia dacă se mai gândea la asta, deşi îl amuza gândul la prima întâlnire pe care trebuiau s-o aibă cu ea găurile zilnice. Intră într-o cabină de „montaj”, închise uşa, descheie salopeta între picioare şi se aşeză pe un scaun ca de toaletă. Scaunul coborî încet peste sondă. Drept la ţintă, de fiecare dată! Simţi un disconfort trecător, o senzaţie de plin, pe măsură ce învelişul se dizolva şi era absorbit în stratul de sub mucoasa colonului transversal. Se produse un spasm peristaltic uşor, atunci când filamentele-electrod se mişcară ca să stabilească interfaţa cu nervul vag. Când se încheie la haine şi ieşi din cabină, era o maşină care păşea, vorbea şi elibera analize.

Bogdan se grăbi să ajungă la cea de-a treia însărcinare pe ziua de azi; lipsise deja de la primele două. Într-o mică sală, se alătură unui grup de vreo doisprezece zilieri aşezaţi în jurul unui holospaţiu. Erau deja aţâţaţi de noutatea întregii situaţii. Doi dintre ei erau iteranţi – steve – care deja îşi abandonaseră însoţitorii-holovedete în favoarea propriei lor tovărăşii. Alte câteva găuri – membri ai cartelurilor – stăteau laolaltă într-o tăcere prietenoasă. Bogdan făcu celui de-al doilea grup un semn cu mâna, în stilul cartelurilor, ceea ce provocă nişte priviri şovăielnice – nu purta culorile Kodiak.

Luminile din sală se estompară. Tema muzicală, aceea a unui spectacol de comedie, se intensifică. Emiţătoarele transformară sala în holul unei clinici de chirurgie corporală din Chicago, unde un trio de oameni atrăgători – două femei şi un bărbat – aşteptau rezultatele testelor pe care tocmai le făcuseră. Cei trei hotărâseră să se grefeze la un loc, într-un singur individ, dar încă mai discutau cu privire la configuraţia pe care s-o folosească.

Bogdan, după anul de experienţă la E-Pluribus, bănuia că era un video bazat pe consens, tipul cel mai puţin plăcut pentru el, în care atenţia combinată a membrilor audienţei punea în mişcare subiectul. Bogdan urmări holofilmul cu resemnare. Experienţa profesională îi spunea că va degenera de îndată într-o mică poveste urbană cu minciuni,

amăgiri şi sentimente rănite. Cei trei tineri frumoşi, spirituali, în mod limpede barosani, se hotărâseră să-şi grefeze cele trei capete pe un singur trup, dar al cui trup? Şi de ce sex? Sau poate un sex combinat? Pentru trei oameni doritori să se unească într-unul singur, păreau ciudat de incapabili să fie de acord în legătură cu orice, iar umorul lor persiflant devenea din ce în ce mai absurd.

Sau cel puţin aşa gândea Bogdan. Râsetele din sală erau rare, iar povestea luă o întorsătură bizară. Începu să se concentreze pe cupola care acoperea Chicago şi care era programată să fie retrasă mai târziu în seara aceea. În câteva minute, întregul fir al stupidei triade chirurgicale care inaugurase filmul dispăru fără urmă, iar cele trei personaje, mult mai raţionale acum, îşi făceau cu frenezie bagajele ca să părăsească Chicago în favoarea unui oraş încă protejat de o cupolă.

Din când în când, E-Pluribus introducea noi fire narative în subiect, încercând să atragă interesul publicului către noi zone. Unul dintre membrii triadei câştigă la loterie şi refuză să împartă premiul cu ceilalţi doi. Aceştia dădură anunţ pentru un nou al treilea membru, fără să-l găsească. Triada nu reuşea să se pună de acord unde să plece în vacanţă. Şi alte complicaţii la fel de prosteşti... Însă după numai câteva minute, orice fir nou era acaparat de neliniştea audienţei privind cupola. Indiferent încotro încerca E-Pluribus să împingă povestea, totul se întorcea mereu la cupolă, cupolă, cupolă.

•

Următoarea însărcinare avea loc într-o sală mult mai mare, unde urmări un program de ştiri E-Pluribus ipotetic, lung de o oră. Feţele chipeşe care vorbeau începură prin a reaminti privitorilor că ştirile ipotetice erau chiar asta – ipotetice. Era posibil să se fi întâmplat cu adevărat sau nu, şi nu trebuiau confundate cu ştirile corporaţiilor

Primele şase subiecte vizară scenele unor dezastre naturale din afara sferei Democraţiilor Unite. Bogdan pluti într-o barcă rotundă în apele sălcii ale inundaţiilor din zona sub-sahariană. Umblă printre copiii cu pântecele umflate

din Azerbaidjan şi printre victimele holerei născocite din Irak. În Pakistan, plesni muşte-plasture care acopereau oamenii şi vitele ca o a doua piele.

Ultimul subiect înainte de prânz fu despre dezastrul unui iaht spaţial, în care erau implicate o importantă femeie-industriaş şi fiica ei, producător la Hollywood. Graţiosul lor iaht de la atelierele Aria făcea tumbe, scăpat de sub control, arzând ca o stea căzătoare. Bogdan clipi către iaht ca să se uite înăuntru. Fu puternic zguduit, alături de două femei tinere, frumoase, abia îmbrăcate, care strigau spre el după ajutor.

•

Mesele de la bufetul lui E-Pluribus erau încărcate cu o mare varietate de mâncăruri consistente: costiţe şi cotlete, cârnaţi, felii de carne rece, paste, supe de legume şi de peşte, feluri preparate cu curry, fripturi înăbuşite, gulaş, cornuri şi pâine, plus toate deserturile imaginabile. Nu exista nici o limită a numărului de vizite, iar găurile zilnice nu se sfiau, întorcându-se de nenumărate ori. Buzunarele umflate ale hainelor le erau pline de pete de grăsime de la felurile întregi puse deoparte pentru mai târziu.

Deşi mâncarea era fără bani, nu era tocmai pe gratis. Toate erau alimente în curs de testare. Bogdan şi colegii lui subiecţi ai testării preferinţelor încă erau conectaţi, la urma urmei, şi transmiteau în detaliul cel mai intim traseul mâncării de la ochi la gură, apoi în stomac şi mai departe. Traiectul lor digestiv plătea pentru ceea ce primea. Nici un râgâit nu scăpa neobservat.

Bogdan înfulecă rapid ceva de pe masa de la bufet, mâncând în picioare şi îndesându-şi buzunarele cu fursecuri, înainte să părăsească sala de mese, având cincisprezece minute la dispoziţie ca să iasă să-şi cumpere un telefon. În ascensorul care cobora, Bogdan îşi puse ochelarii de soare şi strânse pumnii. Afară din clădirea Bachner, cerul era negru de la albinele publicitare de la ora prânzului. Anonimatul lui era încă intact, după cum se părea, pentru că prima albină care coborî îi spuse:

— Hei, puştiule, silabiseşte asta! *Liber întotdeauna,*

pretutindeni!

— Încetează, replică el, fără măcar să încetinească, iar albina se înălţă şi se îndepărtă în zbor.

O altă albină o înlocui. Aceasta zise:

— Bună, mititelule. Ia ghici! Îţi plătim *o zecime de miime* de yoodie[22] – *chiar acum!* – dacă răspunzi la şase întrebări distractive despre emolientul tău favorit.

Bogdan pufni.

— Se întâmplă să fiu un specialist în control demografic *profesionist* la E-Pluribus. Ar trebui să mă plăteşti *mult* mai mult de-atât ca să răspund la sondajul tău idiot. Aşa că şterge-o naibii de-aici!

Sosi o a treia albină, proiectă sigla Longyear şi rosti:

— În acest moment promovăm o ofertă cu un bonus special.

Măcar albina asta îl clasificase corect ca fiind un retrobăiat şi nu un copil adevărat. Era pe cale s-o alunge, când îşi aminti de întâlnirea cu comitetul de alocaţii din seara aceea. Longyear era o clinică de reîntinerire pe care o folosea uneori cartelul Kodiak, iar el depăşise termenul pentru o şedinţă.

Cum Bogdan nu respinse pe loc albina, aceasta continuă să vorbească:

— Da, *myr*, pentru fiecare lună pe care-o pierdeţi la una dintre clinicile noastre de lux, Longyear va adăuga în plus două zile şi trei sferturi fără nici un cost suplimentar. Gândiţi-vă, puteţi retroîntineri un an întreg la preţul a unsprezece luni. Iar pentru nevoile tale speciale de retrobăiat, oferta cuprinde o modelare endocrinologică completă şi reproiectarea regimului alimentar. Aţi dori să vă proiectez detaliile?

Bogdan aproape că-şi descleştă degetele ca să măture albia din faţa lui, dar nu voia ca toată strada să-l identifice, aşa că întrebă cât timp era valabilă oferta.

— Trebuie să vă înscrieţi pentru tratament în patruzeci şi

---

[22] *yoodie(s)* – diminutiv de la UDC (*United Democracies Credits* – Credite ale Democraţilor Unite sau *CDU*), moneda oficială a universului prezentat în carte (n. trad.)

opt de ore începând chiar de *acum!*

Bogdan dădu drumul albinei şi îşi continuă plimbarea de-a lungul pasajului comercial strigând „Încetează, încetează”, la fiecare câţiva metri. Albinele nu reprezentau singura sâcâială. Se aflau mai multe simuri de holovedete decât oameni adevăraţi pe-acolo, şi toţi încercau cu abilitate să-l momească în melodramele lor publice, cerându-i indicaţii către o clădire sau alta. De parcă ar fi ştiut... Păşi intenţionat de-a dreptul prin ei, ca să le arate ce părere avea.

Bogdan îşi continuă drumul prin pasaj, evitând albinele şi simurile în timp ce căsca gura la vitrine. Nici una dintre vitrine nu i se adresă pe nume. Timp de aproape trei minute, o transmisie în direct a unui meci de fotbal european din WSA[23], de la un post cu plată, îi rulă chiar deasupra nivelului ochilor, dar el se feri cu grijă să se uite şi, în cele din urmă, aceasta trecu mai departe.

Brusc, o femeie se prăbuşi literalmente pe trotuar la picioarele lui. Fără să se gândească, întinse mâna s-o ajute, dar mâna îi trecu prin braţul ei. Era un alt sim blestemat, iar se simţi furios până când femeia întoarse capul să se uite la el. Era Annette Beijing! Nu Annette Beijing în rolul ei obişnuit din *Common Claiborne*, ci o femeie cu chipul mai întunecat, mai ascuţit, chiar slab, cu obrajii scobiţi şi părul ţepos. O Annette Beijing mai aspră, mai sexy (dacă asta era posibil!).

— O, mulţumesc, *myr* Kodiak, rosti ea, chinuindu-se să se ridice în picioare.

La naiba! se gândi Bogdan când îşi dădu seama că îl identificase. Îşi deschisese palma pentru o fracţiune de secundă când încercase s-o ajute. Însă o singură privire a ochilor ei făcea să merite totul...

Femeia se ridică în picioare lângă el şi privi cu nervozitate dintr-un capăt în altul al pasajului. Avea chipul încordat de spaimă.

---

[23] *WSA* – prescurtare de la *World Soccer Association* (Asociaţia Mondială a Fotbalului de tip European), instituţie imaginată de autor, echivalentă FIFA (n. trad.)

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Bogdan.

— *Trebuie* să mă ajuţi, răspunse ea.

— Cum pot să te-ajut?

Se simţea ridicol spunând asta, dar nu se putea stăpâni.

— Stai cu mine până când apare Rollo. Dacă nu, *ei* se vor întoarce cu siguranţă.

— Care ei? vru Bogdan să ştie şi se trezi şi el privind de-a lungul pasajului. Îşi spuse că se va mai juca doar câteva minute. Îl va costa doar câteva miimi. Merita preţul, şi el merita asta.

— Oamenii lui Feraro. M-au bătut!

Bogdan observă pentru prima oară că salopeta femeii era sfâşiată şi că ea ţinea bucăţile cu mâna, încercând să acopere nişte vânătăi mari, purpurii, de mărimea unor degete, din jurul gâtului.

— Dar de ce? întrebă el, sincer îngrijorat.

— E o poveste lungă. Am ceva ce ei cred că le aparţine.

— N-ar trebui să chemi poliţia?

— Ei *sunt* poliţia! râse ea cu amărăciune. Iar Feraro *a jurat* că o să mă omoare.

— De-adevăratelea? exclamă Bogdan. Adică să te omoare *cu adevărat?*

Holovedetă sau nu, exista posibilitatea ca ea să fie într-un pericol real, pentru că simurile erau şterse când erau „ucise”. O copie individuală a unui personaj putea fi eliminată în orice modalitate oribilă alegeau scenariştii în interesul urzelii poveştii. Dacă erau ucise destule cópii, întreaga serie putea dispărea. Nu că seriile lui Annette Beijing erau în vreun pericol să păţească aşa ceva...

Se auzi un zgomot de aripi şi, când Bogdan se uită în sus, văzu şiruri după şiruri de albine înregistrând momentul pentru spectatorii plătitori din toată lumea. După cât se părea, aceasta era o scenă importantă în desfăşurarea unei poveşti foarte populare, ceea ce însemna că Annette chiar putea fi programată să fie rănită (lui Bogdan îi trecu prin cap că tariful ei de la postul cu plată trebuia să fie astronomic). Însemna de asemenea că el, Bogdan Kodiak, era urmărit de mii, poate de milioane de spectatori. Se

îndreptă, ca să pară un pic mai înalt, şi spuse:

— Atunci ar trebui să plecăm de-aici.

— Nu vezi? N-ar folosi la nimic. Nu ne putem ascunde de ei la nesfârşit. Singura noastră şansă e să-l aşteptăm pe Rollo.

Bogdan începea deja să deteste personajul ăsta, Rollo.

Deşi stăteau pe partea umbrită a pasajului, Annette Beijing era luminată din cel puţin trei unghiuri cu o lumină dulce, caldă. Pielea ei pulsa de vitalitate, iar luminiţele din păr îi sclipeau.

— Cât aşteptăm, lasă-mă să-ţi spun totul. În felul ăsta, dacă mă prind, poţi să-i spui lui Rollo. Promite-mi că-i zici totul lui Rollo, *myr* Kodiak. Promite-mi!

Albinele se apropiară ca să vadă mai bine. Acum Bogdan îşi dădu seama ce se petrecea. Era pe cale să devină un personaj episodic. Annette va avea nevoie de cinci minute plătibile sau chiar mai mult ca să-i relateze istoria de fundal, apoi va ieşi cumva din scenă, iar el şi cu Rollo vor petrece următoarele câteva ore căutând-o până când lui Bogdan i se termina creditul. O schemă abilă şi malefică.

— Ăă..., zise el, Annette, o să trebuiască să plec acum. Şovăind, se întoarse şi-şi continuă drumul pe alee, dar ea îl urmă. Bogdan grăbi pasul, dar Annette continuă să alerge şi stărui pe lângă el să rămână.

— Nu pot, răspunse el. Trebuie să mă-ntorc la lucru.

— La E-Pluribus, ştiu. Eşti un om foarte important. Nu poţi să mă iei cu tine? Mă poţi ascunde acolo.

— Nu, nu pot. E-P n-ar îngădui niciodată.

Femeia se împiedică şi căzu pe alee. Bogdan se opri şi se uită în jos la ea. I se sfâşiase şi genunchiul de la salopetă, iar pielea se zgâriase şi sângera. Privi fascinat cum o dâră de sânge roşu se scurgea pe piciorul holovedetei şi simţi o dorinţă presantă de a o atinge, dar se sili să-şi întoarcă privirile şi să plece.

— Aşteaptă, Bogdan! strigă femeia după el. Nu mă părăsi! Te implor, Bogdan, nu mă arunca la câini!

Deşi îl omora ideea de a-i spune asta lui Annette Beijing, Bogdan se răsti:

— Încetează!

Se întoarse şi fugi de-a lungul pasajului, până văzu sigla familiară a unui magazin NanoClipa. Se repezi înăuntru ca să se ascundă de albinele care-l urmăreau. Magazinul era mult mai mare decât prăvălia lui April de la casa cartelului. Se lăuda cu *trei* sisteme de livrare – unul dedicat numai alimentelor – şi cu un digerator. Exista chiar şi o mică zonă de odihnă, cu mese şi cabine. Se duse spre peretele cu meniul şi parcurse ofertele sistemului de livrare. Deşi magazinul era mai mare decât cel al lui April, cuprindea aceleaşi categorii de produse – în cea mai mare parte, mărfuri de utilitate publică livrabile rapid, lucruri pentru bucătărie, baie, igienă personală, plus mărci cunoscute şi produse proprii de la NanoClipa, ceva mai mult decât o firmă proletară. În total, în meniu erau listate în jur de un milion de produse, de la şampon la tromboane. Inclusiv telefoane.

Existau telefoane într-o varietate ameţitoare de forme şi substanţe – portabile, comestibile şi ambientale – dintre care multe erau gratuite pentru consumator. Însă Bogdan voia propriul lui telefon, unul fără emiţătoare de localizare sau identificare, fără convenţii referitoare la sondaje sau la reclame, fără mesaje motivaţionale subliminale, măsurători medicale la distanţă sau înscrieri într-o comunitate pentru prevenirea sinuciderilor. Cu alte cuvinte, Bogdan voia un telefon fără alte funcţii în afară de aceea de a-l conecta la reţeaua publică opticom. Asta excludea telefoanele-cartofi pai, telefoanele-tatuaj şi lac de unghii, telefoanele-plante de apartament şi deodorante de cameră, şi multe alte modele care intrau în marja lui îngustă de preţ. După cinci minute de căutare, era pe cale să renunţe când dădu peste o nouă serie de ţesături pentru valeţi de pălărie, şi simţi un alt ghimpe de necaz pentru Lisa lui cea furată.

Magister Scholastic Valets făcuse un drum lung de când cartelui Kodiak îi cumpărase modelul „micului profesor” al Lisei, cu nouăsprezece ani în urmă. Pentru acelaşi preţ pe care-l plătiseră atunci, ar fi putut cumpăra un „student bursier” cu o putere de procesare de şapte milioane de ori

mai mare şi cu indicele Turing triplu. Însă preţul... Această panglicuţă de nanotehnologie costa *cinci sute* de credite ale Democraţiilor Unite! Era posibil ca acum nouăsprezece ani, când *era* cu adevărat un băiat de zece ani, cartelul lui să fi avut mijloacele să investească cinci sute de yoodies în educaţia lui?

Bogdan oftă şi derulă până la pagina următoare, unde găsi exact ceea ce căuta – simple telefoane-plasturi pe care îi lipeai pe gât şi după ureche. Erau numai audio, dar la 0,0001 CDU, preţul era corect. Bogdan comandă un set şi se duse să stea la coadă la sistemul de livrare.

•

Muncă, muncă, muncă. Prima însărcinare a lui Bogdan de după prânz era într-o cabină de o singură persoană, cu un scaun aplecat pe spate. Când se aşeză, luminile din cabină slăbiră, şi se trezi în scaunul de pilotaj al unui Aria Ranger de două persoane, despicând spaţiul plin de stele cu acceleraţia dusă la maximum. Întinse mâna spre comenzi ca să vadă dacă holograma era interactivă, şi *era*! Sarcinile erau rareori atât de grozave. O atingere uşoară pe sfera de navigaţie făcu nava să vireze în modul cel mai satisfăcător.

— Unde sunt? se interesă, iar panoul de control îi arătă o hartă a împrejurimilor. Evident, se afla în sistemul solar, nu prea departe de Pământ. Se răsuci în scaun şi, cum era de aşteptat, în spatele lui se zărea sclipitoarea planetă albastră, de mărimea unei mingi de plajă. Când se întoarse din nou cu faţa, tresări descoperind un omuleţ într-o salopetă ciudată, cu roşu şi verde, stând în scaunul copilotului. Nu era cu mult mai înalt decât Bogdan însuşi.

— Salut, *myr* Kodiak, zise bărbatul, cu un zâmbet strâmb. Te rog dă-mi voie să mă prezint. Sunt un simulacru al lui *myr* Merrill Meewee, fost episcop la Birthplace International şi câştigător al Premiului Umanitar Mandela în 2082. Cunoaşteţi organizaţia Birthplace şi munca sa?

— Sigur, răspunse Bogdan, sunteţi cei care sunt împotriva oamenilor.

Simul se încruntă.

— Nu tocmai, zise. Birthplace e o instituţie ireproşabilă, care s-a înhămat la importanta muncă de a limita, în mod uman, creşterea populaţiei mondiale. Interdicţiile de reproducere nu sunt decât o mică parte din ceea ce promovează. Pe vremea când credeam din toată inima în misiunea Birthplace, acum câţiva ani, am părăsit organizaţia pentru a urmări un plan şi mai măreţ, numit Proiectul Grădina Pământ. Ţi-ar plăcea să auzi câte ceva despre el?

La drept vorbind, nu. Lui Bogdan nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce avea de spus neghiobul ăsta, dar nu voia să pună capăt din greşeală sarcinii celei mai plăcute din săptămâna respectivă, aşa că răspunse:

— Ascult.

— Splendid, continuă omuleţul. Vezi acel obiect micuţ şi strălucitor din partea din faţă a tribordului?

Bogdan se uită unde îi arăta bărbatul şi văzu nu unul, ci mii de obiecte strălucitoare. Consultă harta şi-şi dădu seama că era Staţia Lagrange, colonia spaţială care orbita în jurul Soarelui, într-unul dintre punctele Lagrange ale Pământului.

— Apropo, zise bărbatul, acest peisaj spaţial vă este furnizat prin bunăvoinţa RSAPS, Reţeaua de Supraveghere din Apropierea Pământului Starke. De ce nu cârmim într-acolo?

Bogdan îndreptă nava către colonia spaţială. Îndată se auzi o alarmă sonoră, iar o linie de pe hartă deveni roşie şi începu să pulseze.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

Nava răspunse:

— Atenţie, apropiere de o rază de înaltă energie. Schimbaţi cursul la zero-trei-şase. Atenţie!

Bogdan nu ştia cum să stabilească un curs, şi cu atât mai puţin să-l schimbe, iar când întoarse din nou nava, alarma deveni şi mai stridentă.

— Repede, spuse omuleţul, activează filtrul cel mai performant.

Fără să ştie despre ce-i vorba, Bogdan comandă navei

să-l activeze. Stelele din hublouri se întunecară şi o linie sclipitoare, ca o sârmă bine întinsă, păru să se întindă prin spaţiu. Linia era prea luminoasă ca să te uiţi la ea direct, dar era chiar în faţă şi creştea cu fiecare clipă. Faptul că era capabil s-o vadă făcea evitarea ei o joacă de copil, iar Bogdan viră, îndepărtându-se. Alarma de apropiere tăcu.

— Bine pilotat! exclamă pasagerul sim al lui Bogdan. Ăsta a fost unul dintre fasciculele noastre de microunde de la Helioflux, care furnizează energie staţiei Lagrange. Pleacă de la acumulatoarele noastre solare de pe orbita lui Mercur şi transmite o medie de un terrawatt pe fascicul. Ne-ar fi vaporizat...

Bogdan reduse opacitatea filtrului şi urmări microfasciculul până la Staţia Lagrange. Nava trecu peste ţarcurile de la periferia coloniei, unde mii de asteroizi de fier-nichel capturaţi aşteptau să fie prelucraţi. Trecu pe lângă un şir de ţinte ale microundelor: discuri mari, complet negre, prevăzute cu faruri de navigaţie. Bogdan reduse viteza când ajunseră la şantierele spaţiale.

La şantiere se aflau rânduri şi şiruri de rame inelare gigantice. Multe dintre rame erau acoperite cu arbeitori din construcţii, în formă de crustacee, ocupaţi să ţeasă stratul protector fără cusături al habitatelor-tambur. Şantierele erau traversate în toate direcţiile de trasee de zbor, ca un balet aglomerat, pentru vagonete de întreţinere, roboţi constructori, trenuri de materiale şi maşinile de evacuare a deşeurilor, care păreau să zboare spre Bogdan din toate direcţiile. Băiatul îşi croi drum printre ele în zig-zag, dar erau prea multe şi nava lui agăţă coada unei maşini pentru deşeuri, izbindu-se de latura unui vagonet. Se auzi o explozie violentă, iar holograma încetă.

— La naiba! exclamă Bogdan şi-şi readuse scaunul în poziţie verticală. Dar luminile cabinei nu se aprinseră. Din fericire, obiectivele testării din acest video păreau să fie mai importante decât lipsa lui de talent de pilot, iar el, Aria Ranger-ul şi enervantul său pasager fură reaşezaţi la marginea îndepărtată a şantierului aglomerat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Intrară într-o a doua împrejmuire,

unde exista un trafic mult mai redus care să trebuiască evitat. Vreo zece-cincisprezece nave inelare, andocate aici, păreau să fie complete. Inelele lor formate din câte şaizeci şi patru de habitate-tambur erau marcate cu nume scrise cu litere uriaşe: GRĂDINA TBILISI, GRĂDINA ANKARA, GOODACRE, GRĂDINA HIBRID şi aşa mai departe.

— O-navele astea încarcă provizii, explică *myr* Meewee. Tot ceea ce vor avea nevoie ca să călătorească spre un alt sistem solar, să găsească o planetă locuibilă şi s-o colonizeze. Cârmeşte într-acolo, tinere.

Arătă un pasaj prin gaura de gogoaşă a navei *Regele Isus*.

— E-n regulă. Torul nu e încă energizat.

Bogdan cârmi prin centrul O-navei. În sfârşit, căpăta o impresie despre mărimea chestiilor ăstora. *Regele Isus* devenea tot mai mare şi mai mare. Ceea ce părea doar o mică umflătură pe cadrul ca un grilaj era de fapt un cargou de o megatonă, ancorat la un port de transfer. L-ul de la REGELE era la fel de lung şi de lat ca pista unui aeroport.

— Când torul va fi energizat, spuse bărbatul, această zonă din mijlocul O-navei va deveni o ţintă magnetică. Vom propulsa nava bombardând-o cu un torent de particule de la aceleaşi acumulatoare Helioflux care furnizează fasciculele de microunde. Ţi-ar plăcea să auzi mai multe despre această uimitoare tehnologie?

— Negreşit, răspunse Bogdan, cârmind spre următoarea O-navă, *Grădina Caracatiţă*.

Gazda lui simulată se lansă într-o explicaţie interminabilă despre particule care se direcţionează singure, corectoare de curs al laserelor, rachete de bord pentru manevrare şi un sistem redundant pentru decelerare, o dată ce O-nava ajungea în noul său cămin din alt sistem solar. În timp ce vorbeau, ieşiră din cea de-a doua îngrăditură şi intrară într-un canal de trafic care ducea la miezul populat al oraşului spaţial înfloritor, ce se extindea rapid. Grila de andocare întinsă până aici era incompletă şi găzduia câteva platforme-fabrici închiriate. Bogdan îndreptă Ranger-ul spre nucleul interior şi apăsă

acceleraţia.

— Lecţia s-a terminat! zise simul lui Meewee. Ţi-a ajuns? Sau ţi-ar plăcea să auzi despre Proiectul Grădina Pământ şi „Planul înmiit”?

— Nu lăsa deoparte nici un amănunt.

— Splendid, continuă simulacrul lui Meewee. Helioflux şi corporaţia-mamă, Starke Enterprises, sunt parteneri majoritari într-un consorţiu de industrii de vârf care conlucrează pentru a răspândi seminţele umanităţii în toată galaxia.

Simul făcu o pauză solemnă înainte de a continua:

— Aceste O-nave de acolo, şi alte câteva sute aflate în construcţie, vor transporta fiecare câte un sfert de milion de pionieri într-o călătorie milenară către nou-descoperitele planete asemănătoare Pământului, din sistemele stelare vecine. Fiecare fondator aflat la bord va primi un titlu de proprietate de o mie de pogoane, ca şi o locuinţă; o cotă generoasă de alimente şi alte provizii, care să le ajungă toată viaţa; acces nelimitat la educaţie, medicină (inclusiv reîntinerire), centre culturale, baze sportive, instruire vocaţională şi drepturi cetăţeneşti depline în orice formă sau structură de guvernare în care se vor organiza fondatorii. Gândeşte-te, tinere, o mie de pogoane plus toate ingredientele unei vieţi fericite. Sună grozav, nu-i aşa? Sincer, chiar *este*. Şi ştii ce vrem în schimb pentru toate astea?

Simul aştepta un răspuns.

— N-am idee, spuse Bogdan. Un milion de yoodies?

— Probabil că atât valorează, dar noi oferim acţiuni de fondator pentru mult mai puţin. Schimbăm acţiuni contra proprietăţi imobiliare aici, pe Pământ. Cât anume? O acţiune pe acru. Dă-mi voie să repet asta. Pentru titlul şi drepturile de folosinţă corespunzătoare unui pogon pe Pământ, poţi primi o mie de pogoane, materiale de întreţinere pentru toată viaţa şi drepturi cetăţeneşti pe un nou Pământ. Ce crezi despre asta?

— Cred că-i o tâmpenie, răspunse Bogdan. De unde-ar putea să capete cineva ca mine un titlu de proprietate

pentru un pogon de teren?

Comis-voiajorul simulat îl privi pe Bogdan parcă pentru prima oară.

— Îmi imaginez că ceea ce-ai cheltuit doar pe tratamentele de reîntinerire în cinci sau în şapte ani ţi-ar ajunge să cumperi un pogon în deşertul amazonian. Nu ne pasă de calitatea sau de amplasarea terenului, atâta vreme cât se află într-o ţară sau un protectorat care garantează dreptul la proprietate privată. Merge chiar şi un pogon de platformă continentală, cu acte.

— Ce-o să faceţi cu atâta pământ? Să mai cumpăraţi nişte gigaturnuri? Să depozitaţi deşeuri nucleare?

— Ai un scepticism sănătos, tinere, dar l-ai căpătat pe dos. Îţi aminteşti numele proiectului? Grădina Pământ? Asta-i ceea ce construim – o rezervaţie naturală la scara întregii planete. Punem sub custodie terenul pe care-l cumpărăm pentru o perioadă de două sute de ani. În acest timp, pământul rămâne nelucrat. Nimeni nu locuieşte pe el şi nu-l foloseşte, indiferent în ce scop. Experţii noştri vor da o mână de ajutor ca să fie readus la ecologia lui preindustrială. N-o poţi auzi pe bătrâna Geea oftând de uşurare?

Simul oftă teatral.

— Atunci, faci chestia asta ca pe un fel de serviciu public?

— Exact aşa, răspunse simul fostului episcop răspopit, un serviciu public în numele Mamei Pământ.

Bogdan îşi rostogoli ochii în orbite şi se îndreptă în viteză spre inima coloniei spaţiale.

2.9

— Nu poţi să ajungi mai aproape? întrebă inspectorul Costa.

Uşor de zis pentru ea... Rămăsese pe loc, la Chicago, potrivit protocolului. Dirija această fază a vânătorii dintr-o cabină sigură, uscată, din turnul Departamentului de Justiţie al DU. Fred şi cu alt agent special convocat al ComAp-ului, Reilly Dell, erau cei care se aflau în VOG, răscolind mâlul de pe fundul lacului Michigan. Aceasta avea să devină o foarte lungă zi de luni...

La o arestare, un vehicul de operaţiuni generale al ComAp-ului constituia o maşină frumuşică de atac, dar un jalnic submersibil. Cabina lui se putea presuriza la numai trei atmosfere, nu avea ecluză sau rezervoare de balast şi nici una din mulţimea ei de arme nu funcţiona prea bine pe fundul unui lac. Lucrul cel mai rău era că cele şase motoare puternice pe pernă de aer Pratt & Whitney se adaptau foarte prost la propulsia prin apă. Pentru aceste motive, Fred nu era teribil de entuziast în legătură cu depistarea noii ascunzători a lui Cabinet.

Mormăi ursuz:

— Se pare că nu reuşesc să scap de turbulenţa asta.

Se scufundase prea adânc şi răscolise albia lacului. Încerca să se apropie de un sorb subacvatic al uzinei de alimentare cu apă a oraşului Chicago. Sorbul absorbi rapid apa tulbure prin gura lui lacomă cu multe orificii, iar când vizibilitatea se îmbunătăţi, Fred văzu că şi ei erau atraşi. Trimise mai multă energie în motoarele pe pernă de aer. La început VOG-ul reacţionă greoi, dar se eliberă brusc şi săltă către suprafaţa lacului înainte să poată compensa mişcarea.

— Rahat! bombăni el în timp ce maşina se stabiliza pe suprafaţa agitată a apei.

— Hai, hai, se auzi vocea lui Costa din cabina ei.

— Nu poţi să-i faci să închidă sorbul?

— Uzina de apă mi-a refuzat politicos cererea, zise

Costa. Două dintre celelalte sorburi ale lor sunt închise pentru întreţinere. Cu toate acestea, au fost de acord să reducă debitul cu douăzeci la sută, până la jumătate de milion de litri pe minut, dar vor trece ore întregi până ce schimbarea va deveni observabilă.

Chicago era un oraş însetat, care bea opt miliarde de litri din apa lacului în fiecare zi.

— Dă-mi voie să fac o încercare, ceru Reilly Dell de pe scaunul de lângă şofer. Îţi vine sau nu să crezi, chiar am avut nişte experienţe cu felul ăsta de condus maşina. Există o manevră specială, de tip zmeu, care-ar trebui să meargă...

Fred îi cedă comenzile VOG-ului. Reilly nu era doar un alt russ, dar locuia în acelaşi TLOS[24] ca şi Fred, iar ei şi nevestele lor făceau parte dintr-un grup de miercuri noaptea. Reilly duse VOG-ul în jos, dar nu destul de adânc încât să stârnească mâlul. Coborî botul VOG-ului până când acesta fu îndreptat direct spre fund. Inversă motoarele şi le dădu doar atâta energie cât să compenseze forţa de atracţie a sorbului. Deşi era incomod să stai atârnat de centurile scaunului, cu faţa în jos şi cu gâtul întins, acum puteau observa în siguranţă întreaga instalaţie a sorbului.

Arăta exact a ceea ce era – o imensă scurgere aspirantă. Gura de absorbţie însemna o reţea de grinzi de diafier care trăgea apa ce năvălea înăuntru şi filtra orice obiect mai mare decât o barcă cu vâsle, împiedicându-l să fie atras şi transportat la nouăzeci de kilometri, până la instalaţia de tratare de pe malul lacului. Gura însăşi era înconjurată de un dig de beton uşor convex care acoperea cam un pogon din fundul lacului.

Costa vorbi:

— Bună treabă, Reilly. Ţine-o chiar acolo.

Reilly se răsuci spre Fred şi-şi luă o expresie de scuză, dar Fred dădu din cap. După ce lucrase alături de Costa în acea dimineaţă, pentru el era o adevărată plăcere să împartă VOG-ul cu un alt russ.

---

[24] *TLOS* – prescurtare de la *Turn de Locuinţe pentru Oamenii Specializaţi* (n. trad.)

— Pentru că veni vorba, îi zise Reilly, am confirmat rezervarea mesei la Rolfe pentru deseară. Tu şi Mary o să veniţi, da?

Fred rămase încurcat pentru o clipă. Era pe cale să spună că azi nu era miercuri, când îşi aminti de ceremonia de retragere a cupolei anunţată pentru seara aceea. Trebuia să fie o petrecere şi un spectacol Skytel, iar gaşca se ducea. Răspunse că vor veni, apoi adăugă:

— Asta-mi aduce aminte: te-ai înscris la cursul de reciclare pentru combaterea nano-terorismului?

— N-aveam intenţia, răspunse Reilly, dar după ce-am venit azi aici, cred c-o să-l fac. Ştie măcar oraşul câte porcării scăpate de sub control plutesc încă prin preajmă? Oricine-a venit cu ideea să lase jos cupola e ţicnit!

Ceea ce susţinea administraţia oraşului, ceea ce trâmbiţa presa era nici mai mult, nici mai puţin decât sfârşitul Atrocităţii. În ultimele decenii, atacurile teroriste deveniseră ineficiente şi rare, sau măcar aşa pretindeau experţii. Zeloţii înverşunaţi ai terorii din secolul al XXI-lea fuseseră exterminaţi, intraseră în clandestinitate sau îşi pierduseră interesul. Biosfera Pământului era acum liberă de material nanobiologic periculos în proporţie de 99,99 la sută. Orice nanobot sau nanochist rezidual încă dispersat în atmosferă se sălbăticise, îşi pierduse virulenţa şi nu era mai mortal decât febra de fân. De fapt, cele mai multe nanochisturi conţineau polen obişnuit, nu variolă, sindromul Marburg sau encefalomielita ecvestră venezueleană (EEV) pe care erau proiectate să le transporte. Marile sisteme de filtrare regionale cunoscute sub numele de cupole, care fuseseră cândva salvatoarele oraşelor de pe tot cuprinsul Democraţiilor Unite, erau acum, potrivit autorităţilor, abia ceva mai mult decât nişte aparate uriaşe, extrem de costisitoare, de împrospătat aerul.

Cei doi bărbaţi tăcură, pierduţi în propriile lor gânduri, care trebuie să fi urmat direcţii asemănătoare, pentru că atunci când vorbiră din nou, ajunseră la aceeaşi concluzie.

— N-or să reuşească să angajeze destui luptători pentru combaterea nano-terorismului, observă Reilly.

— Vom putea să ne stabilim singuri preţul.

— Mai ai licenţă, Fred?

— Poţi fi sigur, şi am de gând să-mi ridic clasificarea.

•

În această dimineaţă fusese prima oară, după ani de zile, când Fred zburase cu adevărat prin cupola regiunii Chicago. După ce o lăsase pe Costa la sediul DJ, făcuse un ocol pe la cartierul general al ComAp-ului ca să-şi recupereze propriul său VOG şi să-şi ia un alt partener pentru ceea ce mai rămăsese din misiune. Fusese mulţumit să vadă numele lui Reilly pe lista convocărilor speciale. În timp ce VOG-ul îi ducea cu viteză, traversând oraşul spre lac, Fred îşi informase scurt fratele despre vânătoarea de dimineaţă a lui Cabinet. Trecuseră peste diguri, peste suburbii şi parcurile lor plutitoare şi curând ajunseseră în larg. La orizont, în faţa lor, cordonul de generatoare ale cupolei se înălţa din lac ca nişte trestii înalte de un kilometru. Datorită efectului diluant al vânturilor de pe lac, generatoarele erau aşezate la mică distanţă unul de celălalt. Pompau o concentraţie atât de densă de anti-nano încât aerul din jurul lor părea să vălurească.

Cât ai clipi din ochi, VOG-ul lui Fred trecu în primul strat al cupolei. Dedesubtul lor se zăreau geamandurile traseelor de navigaţie pe unde marile cargoboturi de pe lac traversau cupola.

În timp ce zburau prin stratul exterior al cupolei, văzură pe geamurile VOG-ului fulgerări luminoase, precis localizate, prea numeroase ca să poată fi numărate. Fiecare fulger marca o bătălie scurtă, intensă, între un nanobot sau chist invadator şi apărările anti-nano ale cupolei. Agenţii anti-nano câştigau întotdeauna.

— N-arată prea rău, remarcă Fred.

— Cam la asta ne puteam aştepta, răspunse Reilly.

Trecură pe deasupra insulei plutitoare a Autorităţii Portuare de Decontaminare, unde aveau să fie obligaţi să se oprească pe drumul de întoarcere. Curând aveau să iasă din spaţiul acoperit de cupolă, către lumea grandioasă, nefiltrată, de dincolo.

Reilly ceru maşinii să le dea un raport auditiv referitor la tot ceea ce se aglomerează în exteriorul VOG-ului, şi merseră câteva minute până când contorul piui. După o clipă, piui din nou, apoi însă rămase tăcut pentru cea mai mare parte a restului călătoriei în afara limitelor cupolei.

Reilly zise:

— Identifică-le pe astea...

Maşina răspunse:

— Analiza preliminară identifică două glomerule, amândouă simpli nanoboţi monofazici distrugători de carboplex.

Şasiul şi caroseria VOG-ului erau construite din carboplex – hrană pentru aceşti nanoboţi anume – dar erau acoperite cu un strat diamantoid dur şi mult mai puţin digerabil.

Reilly întrebă:

— I-ai uns?

Maşina răspunse:

— Afirmativ.

Când ajunseră la coordonatele pe care le primiseră de la Costa şi nu se mai auziră alte sunete, Fred zise:

— Nu-i prea rău.

Vorbise prea devreme, pentru că imediat izbucni un potop de ţiuituri. Apoi, după o pauză, încă o salvă, apoi o a treia. Numeroase tubuleţe ondulate răspândite pe toată suprafaţa maşinii curăţau straturi de unsoare densă anti-nano. Pe ici, pe colo, unsoarea ardea cu mici flăcărui albe incandescente, când întâlnea şi incinera glomerulele de nanoboţi.

Fred ridică ecranul de pe parbriz şi mări diagramele care reprezentau maşina văzută de sus şi de jos. Glomerulele apăreau ca nişte steguleţe roşii când erau detectate prima oară, galbene când erau atacate de unsoarea anti-nano şi albastre când erau distruse. Pe lângă distrugătorii de carboplex, glomerulele pe care le vedeau cuprindeau şi demolatori de beton, diafier şi silicaţi. Cu alte cuvinte, tipici mâncători de oraşe...

Fred oftă.

— Nu-i prea bine.

•

Alarmele de glomerule se reduseră când intrară în submersiune. Cu toate astea, unsoarea anti-nano nu acoperea uniform maşina sub apă, iar steguleţele galbene persistară minute întregi înainte de a deveni albastre.

— Am confirmat aprecierea noastră iniţială, le transmise Costa. Cabinet are aici o staţie subterană. E foarte bine ascunsă şi izolată termic, strecurată în comenzile sorbului. Poţi să-l scoţi la iveală doar în infraroşu.

Ecranul de pe parbriz afişă o imagine suprapusă în infraroşu. Aici, la vreo optzeci de grade spre est, chiar la marginea digului de beton, Fred văzu câteva mănunchiuri de panglici fluturând spectral. Acestea indicau căldura evacuată care era înghiţită în vârtejul apelor lacului rece. Instalaţia secretă a lui Starke elimina mai multă căldură decât putea disipa fără să se observe.

— Probabil că lucrează la maximă capacitate, comentă Fred.

— De acord, spuse Costa. În mod normal, ar fi invizibil, dar acum încearcă să conducă Starke Enterprises de-acolo de jos.

— Cum l-aţi găsit? întrebă Reilly.

— Prin informatori, desigur, răspunse Costa. De la vreo mie dintre prietenii cei mai apropiaţi. Am primit pontul îndată ce a devenit activ. Mentarii sunt cei mai mari duşmani ai lor înşile.

Reilly îi aruncă lui Fred o privire care voia să spună: „Nu ştie că există vreun milion de mentari care trag cu urechea?”

Fred îşi drese glasul şi întrebă:

— Şi atunci, ce facem, doamnă inspector? Ne ducem după el?

Nu era prea dornic să atace sorbul uzinei de apă într-un VOG.

— Nu, aşteptăm să sosească draga. Între timp, am echipat unul dintre arbeitorii de întreţinere ai sorbului cu o sondă. Îi dăm drumul acum.

Sub grilaj, un automat asemănător unui crab îşi croia drum în jurul gurii sorbului. Avea un corp turtit şi şase picioare subţiri. Se mişca pe digul de beton cu o surprinzătoare agilitate, trăgându-se de-a lungul unei reţele de mânere semicirculare, îngropate în perete, ca să nu fie absorbit. Merse chiar până la marginea digului, lângă un bolovan de lângă care părea să iasă căldura reziduală, şi întinse o vergea subţire ca să sondeze bolovanul. Dar când sonda luă contact cu roca, se zări un fulger exploziv, câteva dintre picioarele arbeitorului scăpară mânerele, iar trupul acestuia fu aruncat spre gura de captare. Pentru o clipă atârnă de două picioare, dar acestea îi fură smulse, automatul ricoşă de grilaj şi dispăru pe gâtul sorbului.

Reilly comentă:

— Bea *asta*, Chicago!

Costa spuse:

— Se pare că acestei còpii i-au crescut colţi. Cred c-ar fi mai bine să aşteptăm draga. Voi ce mai faceţi, băieţi?

Fred îi ceru părerea lui Reilly cu o privire şi răspunse:

— Bine.

— Nu cred că-i nevoie să mai atârnaţi aşa cu faţa-n jos. De-acum putem să ne uităm cu camerele; mă îndoiesc că fugarul pleacă undeva. Ce-ar fi să scoateţi maşina afară?

Fred zise:

— Care-i timpul estimat de sosire al dragei?

— Douăzeci de minute, şi o oră pentru desfăşurarea forţelor.

Fred verifică sistemul de menţinere a vieţii şi rezervele de energie. Călătoria lor în exterior consumase doar o mică parte din proviziile VOG-ului. Îl întrebă din nou pe Reilly din priviri. Reilly căscă.

Viaţa unui russ părea să implice ore interminabile de veghe în poziţii incomode. Dar clonele russ aveau o rezistenţă ridicată la disconfort şi o toleranţă nefirească pentru plictiseală.

— Deocamdată e bine aşa cum e.

Aşa că aşteptară. Monitorul de glomerule al VOG-ului suna la fiecare câteva minute, neliniştindu-l pe Fred de

fiecare dată. Urmărea fiecare nou steguleţ roşu cum devenea galben şi apoi albastru. În scurtă vreme, se auzi un ţiuit mai puternic. Un steguleţ roşu clipea – un glomerul pe care unsoarea anti-nano nu-l putea atinge. Pătrunsese în rama uşii, una dintre puţinele îmbinări în construcţia altfel monolitică a VOG-ului. Fred şi Reilly urmăriră steguleţul roşu clipitor timp de câteva minute interminabile. În cele din urmă, maşina vorbi:

— Protocolul sugerează ieşirea la suprafaţă şi pregătirea pentru evacuare.

Fred se gândi şi zise:

— Asta ar fi prudent.

— Ca să nu mai pomenim că ar fi o mişcare deşteaptă, remarcă Reilly.

Costa se interesă:

— Ce fel de nanobot e?

— Necunoscut, răspunse Fred, până când ajunge unsoarea la el.

— Atunci de ce nu faceţi cum vă sfătuieşte maşina şi nu ieşiţi?

Fred făcu semn cu capul către Reilly, care îndreptă maşina şi acceleră spre suprafaţă. Lăsă comanda VOG-ului înapoi pe mâna pilotului ei subem, care făcu maşina să plutească la un metru deasupra suprafeţei lacului.

Aproape imediat, steagul glomerulului încetă să mai clipească şi se coloră în galben – unsoarea anti-nano atacase nanobotul. Glomerulul era un nanobot trifazic, un Nanotech Assault Engine, sau NASTIE. Fred şi Reilly se uitau unul la celălalt cu gura căscată.

Reilly observă:

— Nu prea mai vezi multe de-astea, şi se desprinse din centurile scaunului. Se întoarse în compartimentul pasagerilor.

Costa anunţă:

— Ar trebui să evacuaţi imediat maşina. Desfăşuraţi pluta!

Fred încuviinţă.

— Da, să trăiţi, ne pregătim să părăsim vehiculul.

Reilly îl încurajă.

— Capul sus, şi-i aruncă din răcitor un flacon cu VIS-37. Cei doi iteranţi russ făcură feţe la fel de acre atunci când îşi deschiseră flacoanele, le înălţară într-un toast tăcut şi se siliră să dea pe gât cea mai respingătoare şi cea mai băgăreaţă dintre visolele de urgenţă. Lichidul îi întoarse lui Fred stomacul pe dos. Reilly râgâi şi se duse iarăşi în compartimentul de pasageri.

Dintr-o dată, steguleţul galben al NASTIE-ului se albăstri – nanobot ucis, criză evitată. Când Reilly se întoarse cu caseta plutei de salvare şi cu trusele de echipament, se uită la ecranul care urmărea glomerulele şi remarcă:

— Ei, drăcia naibii!

Cei doi bărbaţi urmăriră ecranul pentru o vreme. În cele din urmă, Reilly întrebă:

— Tot mai vrei să evacuezi, sau ce?

Fred răspunse:

— Am putea să ne uităm la rama aia a uşii de foarte aproape.

Reilly se oferi:

— Fac eu asta, şi se duse din nou în spate.

— Ia-ţi pistolul cu unsoare, strigă Fred după el.

Reilly se întoarse şi-l scoase din trusa cu scule.

Costa întrebă:

— Ce se petrece?

Fred o informă:

— NASTIE al nostru e mort. O să rămânem la bord. Unde-i draga aia a ta?

— Eşti sigur că-i o idee chiar atât de bună?

— Are cineva ceva împotrivă?

Nici unul dintre mentarii care monitorizau discuţia nu interveni. Asemenea decizii erau de obicei lăsate fiinţelor umane de la locul acţiunii.

Fred roti VOG-ul cu faţa spre oraş, dar nu aveau suficientă altitudine ca să vadă fie până la ţărm, fie jaloanele formate de generatoarele cupolei. Dintr-o dată, ceva îl făcu să tresară. Cineva stătea chiar în faţa parbrizului său!

Era Cabinet, doamna în vârstă, şefă de personal, care se adresase mai devreme Adunării Generale a DU. Se uită direct la Fred şi i se adresă: *Putem schimba câteva cuvinte în particular?*

Nicholas, mentarul Oamenilor Specializaţi, întrebă:

— Comandante Londenstane, ce-a fost asta?

Bătrâna doamnă din afara VOG-ului ridică degetul subţire la buze. *Ei nu mă pot simţi. Transmitem direcţionat numai spre tine. Te rog, spune-le că totul e în ordine.*

În schimb, Fred zise:

— Ce-a fost ce?

— Ritmul inimii tale tocmai s-a ridicat brusc.

Fred ezită.

— Nu-i nimic, răspunse el în cele din urmă. Mă gândeam doar cât de puţin mă plătiţi pentru rahatul ăsta.

Marcus, mentarul FCR, întrebă:

— Solicitaţi o conversaţie privilegiată în cadrul frăţiei?

— Nu, Marcus, mulţumesc. Mă gândeam la o problemă personală. Ceva legat de casă. Acum nu mă mai gândesc la asta, aşa că hai s-o lăsăm baltă, bine?

Excelent, comentă Cabinet. *Avem un scurt mesaj pentru tine, aşa că te rugăm să ne acorzi generoasa ta atenţie de russ.*

Lui Fred nu-i plăcea asta nici cât negru sub unghie, dar intră în joc. În acelaşi timp, nu se putea stăpâni să nu se întrebe cum reuşea Cabinet să comunice cu el chiar pe sub nasul unora dintre cei mai sofisticaţi mentari din lume. Şi să preia controlul ecranului de pe parbriz, la drept vorbind, pentru că era sigur că nu existau emiţătoare în mijlocul lacului Michigan. Fred nu rămase cu privirea aţintită asupra apariţiei, ci îşi plimbă privirea de-a lungul orizontului, ca şi cum ar fi căutat draga pe cale să sosească. Zări şi draga, o pată mică şi neagră în depărtare.

Nu vom uita niciodată compasiunea pe care ai arătat-o familiei noastre în vremurile noastre de restrişte, cu atâţia ani în urmă. Compasiunea e o trăsătură binecunoscută a clonelor russ, ne dăm seama de asta, dar în cazul tău merge mai adânc decât la alţii. Şi în alte domenii, pari un

om remarcabil de înzestrat.

Fred gândi: „Mda, sigur!”

Situaţia noastră actuală e disperată, continuă holograma, *şi suntem obligaţi să apelăm la compasiunea ta. Avem să-ţi cerem ceva special.*

Fred aruncă o privire femeii de pe parbriz. Cu siguranţă, nu se putea aştepta ca el să ajute la evadarea mentarului.

Ellen Starke, fiica sponsorului nostru decedat, era doar un bebeluş când ai fost însărcinat să păzeşti familia Starke. În această dimineaţă a fost grav rănită în atacul care i-a luat viaţa mamei sale. Ne temem că cine a asasinat-o pe Eleanor n-o va lăsa pe Ellen să supravieţuiască. Dacă noi suntem arestaţi, chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp, Ellen va muri cu siguranţă.

Fred simţi un val brusc de mânie împotriva mentarului barosanei moarte. Cum îndrăznea să încerce să-l manipuleze?

Nicholas intră iar pe fir.

— Scuză-mă că revin la asta, comandante, dar nivelul tău de stres continuă să crească. Şi totuşi, nu vedem nimic în imediata ta apropiere care să-l provoace. Crezi poate că NASTIE care v-a invadat maşina e încă viabil? Dacă-i aşa, ar trebui să ceri Comandamentului să trimită un vehicul să vă ia.

— N-o să fie necesar.

— Sau o echipă de decontaminare, continuă Nicholas.

Asta-l surprinse pe Fred. De asta-l urmărea Nicholas atât de atent. Credea că fusese deja infectat de nanobot. Răspunse repede:

— Ascultaţi, Nick, Marcus, Costa, Libby, Cel Fără Nume şi oricine-o mai fi pe-acolo care ascultă. O asemenea atenţie minuţioasă faţă de armonia mea interioară mă împiedică să mă concentrez la problema de faţă.

— Am înţeles, zise Nicholas. Dă-i înainte.

Fred adăugă:

— Dar o maşină de rezervă ar putea fi o idee bună. Cel Fără Nume, trimite te rog un VOG.

— Cel Fără Nume raportează că a trimis un VOG acum

cinci minute, îl anunţă Marcus. Timpul estimat de sosire e de şaisprezece minute.

Myr Londenstane, continuă Cabinet, *Ellen are nevoie de mine, ca să veghez asupra ei în timp ce e lipsită de apărare.*

„Atunci sună la Oamenii Specializaţi şi angajează bodyguarzi”, ar fi vrut Fred să-i dea replica. „Eu n-am voie să accept angajamente private.” Dar Fred ştia că mentarul nu voia să-l angajeze. Îi cerea o favoare personală. Fred ar fi vrut să ştie când deveniseră ei atât de buni prieteni. Lucrase pentru Eleanor Starke timp de şase luni, în 2092 şi ‘93. Familia ei consta în ea însăşi, bebeluşul Ellen şi proaspăt cauterizatul Samson Harger, care devenise o epavă emoţională. Toţi ceilalţi servitori şi gardieni îl evitau pe Harger pentru că era bolnăvicios de deprimat şi pentru că puţea atât de rău. Lui Fred îi părea pur şi simplu rău pentru acel om. Nu era mare lucru. Şi totuşi, când sosise vremea ca Fred să se mute într-o altă slujbă, guvernatorul Starke însăşi organizase o petrecere de adio pentru el. În casele barosanilor nu se mai auzise de asta. În toată viaţa lui, nu mai văzuse ceva asemănător. Îi făcuseră chiar şi o prăjitură. Şi-i oferiseră un mic dar – papuci de casă, şi un căţel pentru papuci, să aibă grijă de ei.

Te implorăm! Eşti dispus s-o ajuţi pe Ellen să supravieţuiască?

„Lua-te-ar naiba!”, se gândi Fred. Cu toate astea, nu dădu imediat în vileag apariţia, aşa cum ştia că ar fi trebuit. Datoria lui era limpede; la urma urmei, era un russ, dar egoistul mentar găsise fisura perfectă – nu compasiunea, pe care tot insista, ci calitatea cea mai apreciată şi mai valoroasă din punct de vedere comercial, simţul loialităţii. Loialitate de câine care, după cât se părea, nu avea dată de expirare.

Nu pot permite autorităţilor să scormonească fundul lacului. Inspectorul identifică în mod corect această copie ca fiind ultima. Cu toate acestea, nu este adăpostită în instalaţia pe care aţi localizat-o. Aceasta e o momeală. Înainte de a ajunge excavatorul, te implor să capturezi

momeala ca şi cum ar fi copia adevărată. Pot să-ţi explic cum să faci asta în siguranţă şi să pară totuşi autentic. În felul ăsta, putem trimite excavatorul înapoi. Încuviinţează din cap, şi eu o să încep să-ţi dau instrucţiunile.

Papucii se uzaseră cu multă vreme în urmă, dar mai avea căţeluşul pentru papuci. Şi pentru asta avea să-şi încalce jurământul slujbei? Ce fel de russ credea mentarul ăsta că era el – *defect?*

— Costa, rosti el, ceea ce văd eu apropiindu-se e draga?

— Afirmativ, Londenstane. Mai are zece minute.

Fred ştia care-i era datoria şi totuşi ezita. Mentarii, Nick, Libby şi mai ales Cel Fără Nume, ar fi putut deja să ştie de comunicarea lui privată, l-ar fi putut testa, dându-i destulă frânghie. Aşa că de ce trăgea de timp? Poate că *fusese* infectat de NASTIE!

— Costa, zise el.

— Dă-i drumul.

— Costa, ăă…

Fred îşi drese glasul şi se gândi la ce viaţă bună avea: Mary şi prietenii lor, poziţia înaltă la Oamenii Specializaţi şi toate celelalte dar, mai ales, cât de mult îşi iubea slujba. Măcar dacă mentarul Cabinet ar fi făcut lucrurile mai uşoare încercând să-l mituiască sau să-l ameninţe.

— Dă-i drumul, Londenstane, repetă Costa.

Fred se uită fix în ochii doamnei de pe lac. Oricum, ce datora el familiei Starke?

— Ei, Fred, se auzi Reilly din spatele lui.

Fred se răsuci şi întinse gâtul ca să vadă în compartimentul din spate. Reilly se ghemuise lângă uşa de pe partea dreaptă, privind-o prin vizorul şepcii.

— Văd căldură reziduală în infraroşu, îl anunţă Reilly. Dar îi ia groaznic de mult să se disipeze.

Fred îi spuse:

— E de-ajuns. Pun jos pasărea asta. Pregăteşte-te de evacuare.

Când se întoarse spre comenzi, imaginea lui Cabinet dispăruse, dar la fel se întâmplase şi cu jumătate dintre ecranele de pe parbriz.

— Maşină, îi comandă Fred, coboară pe suprafaţa lacului.

La început cârma nu răspunse, apoi însă motoarele care asigurau plutirea se opriră brusc, VOG-ul căzu în apă cu botul înainte, iar Fred fu aruncat în faţă şi strâns în centuri.

— Comandante! exclamă Reilly.

— Ţine-te bine, Dell. S-a infiltrat deja în sistemul nostru de control. Mai bine să trecem pe modul de alertă nanobiologică.

— Am făcut-o de mult, căpitane.

Fred comandă propriului său costum să desfăşoare toate mijloacele de izolare nanobiologică. Din mâneci îi săriră nişte mănuşi, o mască moale căzu din vizorul şepcii, iar ecranul propriu al vizorului intră în funcţiune. Ţesătura catifelată a costumului negru deveni lucioasă când începu să secrete unsoare anti-nano. Putea simţi gustul aerului îmbuteliat în timp ce costumul se umfla, dându-i o uşoară presiune pozitivă. Indicatorul de aer arăta că mai avea două ore de aer la presiunea de o atmosferă.

— Libby, rosti el, spune-i Celui Fără Nume că suntem pe cale să executăm o evacuare de urgenţă.

Nici un răspuns.

— Mă aude cineva pe-acolo?

Maşina încetase să mai transmită prin sistemul de comunicaţii. Erau pe cont propriu. Cu multă precauţie, atinse panoul de control – totul la bord trebuia considerat primejdios. Panoul era mort. Şi nu numai că VOG-ul se scufunda, dar era atras încet către gura sorbului.

— Am tras un loz necâştigător, observă Fred, desfăcându-se din cataramele scaunului.

— Stai să vezi ce-am tras eu, replică Reilly.

Fred trecu prin uşiţa din spate şi fu uluit de ceea ce văzu. Compartimentul pasagerilor era în plină înflorire. Locul de intrare a glomerulului de la uşa din dreapta era un focar de activitate moleculară. O acoperea un fel de pânză de sac dură, ca o crustă vie, care lucea datorită căldurii interioare şi se umfla tot mai mult. Capul cu microtentacule incolore, ca un pămătuf, se mişca în zig-zag prin

compartiment, dizolvând tot ce atingea şi alimentând cu un fel de terci molecular procesorul principal de sub crustă. Un NASTIE era în mod fundamental un agent al oportunităţii, programat să profite cât putea mai bine de orice material găsea în cale. În VOG găsise o adevărată comoară de materiale rare şi restricţionate: muniţie, o instalaţie de energie şi combustibili, subemul-pilot, cabluri, senzori şi procesoare de calitate militară, ca să nu mai pomenim de ţesutul viu al celor doi bărbaţi russ. Nu avea nici o idee despre ce fel de armă de atac putea construi din toate piesele astea.

Reilly stătea ghemuit lângă uşa laterală din stânga cu un pistol cu unsoare, topind cu mici jeturi de anti-nano microtentaculele care înaintau. Însă acestea se apropiau, dense ca vata de zahăr, şi porţiuni din costumul lui erau pârjolite şi sfărâmicioase, iar prin el se vedea carnea dezgolită. Costumul negru tot încerca să acopere pielea expusă cu pansament de bătălie, dar lujerele mâncau şi asta. Reilly era prea înghesuit ca să se mişte. N-avea nici o şansă să ajungă întreg în faţă, în cabina şoferului. Dar cu puţin noroc, avea să reuşească să deschidă uşa de lângă umărul său.

Fred fu nevoit să facă un pas înapoi ca să evite tentaculele care se strecurau prin uşa dintre compartimente. Sistemul de răcire al costumului rula continuu pentru a contracara temperatura crescândă a aerului din VOG. Strigă, încercând să acopere sâsâitul zgomotos:

— Nu vrem să ne inundăm cu apă din lac, nu-i aşa?

— Fă-o oricum! strigă Reilly.

— Trebuie să rezolvi cu uşa!

Fred se retrase în cabină, înhăţă caseta plutei de pe podea şi şi-o prinse de centură. Deschise trusa de arme, găsi propriul lui pistol cu unsoare şi şi-l puse şi pe acesta la centură. Tabloul de bord şi panourile de control se încovoiau ca ciocolata topită. Fred îşi puse o a doua pereche de mănuşi şi cotrobăi repede prin trusă ca să vadă dacă mai era ceva ce putea fi folosit. Detesta să lase

trusele la discreţia NASTIE-ului, dar nu avea nici o alternativă.

Aruncând o privire pe fereastră, Fred fu şocat să vadă cât de aproape de sorb plutiseră. Înţepă rama scaunului cu flaconul golit de visola ca să testeze cât era de solidă. Ca să ajungă la trapa de siguranţă, trebuia fie să stea pe scaun, fie să-l demonteze şi să-l dea la o parte. Părea moale, aşa că-l desprinse de pe suport şi-l lăsă să cadă.

Reilly gemu.

Încuietoarea trapei de siguranţă era de sine stătătoare, nu legată de subemul VOG-ului, aşa că putea fi încă necontaminată.

— Trapă, declar situaţie de urgenţă şi-ţi ordon să te deschizi, zise el.

Nici un răspuns.

Fred apucă zăvorul manual şi-l răsuci. Deşi mânerul i se îndoi în mână, încă mai mergea, iar trapa se deblocă şi se balansă spre interior. Un torent de apă se revărsă înăuntru, răsturnându-l şi inundând cabina. Apa rece ajunse imediat la focarul nanobiologic din spate şi se transformă în abur supraîncălzit. Costumul ciripi un avertisment, iar el se ghemui sub apa care urca. Spera că şi costumul lui Reilly putea să-l ajute să nu fie fiert. După o clipă, nivelul apei se ridică destul ca să se lase tras prin trapă. Costumul îi strânse trupul şi un muştiuc răsări în interiorul măştii. Îl prinse între buze şi inspiră adânc. Indicatorul de aer se schimbă, arătând acum adâncimea. Din cauza presiunii, cele două ore de aer scăzuseră la patruzeci de minute.

Fred izbi uşa pentru pasageri din spate. Reilly o deblocase, dar părea sudată de cadru. Fred apucă mânerul, îşi înţepeni piciorul în caroseria maşinii şi trase. Smulse uşa slăbită din cadrul şubred şi Reilly ieşi într-un şuvoi de bule de aburi.

O funie de tentacule îl urmă afară, înfăşurată în jurul genunchiului. Sub mască, gura lui Reilly era crispată în agonie. Fred îi luă pistolul cu unsoare şi încercă să taie tentaculele, dar pistolul era gol. Apucă propriul pistol şi le tăie cu o panglică de unsoare. Tentaculele înconjurau

piciorul lui Reilly, continuau totuşi să-i digere costumul şi scoteau noi tentacule. Fred împachetă tot genunchiul partenerului său cu fâşii de unsoare. Când privi prin masca lui Reilly, văzu că acesta leşinase înainte de a lua în gură regulatorul de respiraţie. Avea să se asfixieze, şi Fred nu putea să facă nimic altceva decât să-l ducă la suprafaţă cât mai repede posibil. Descheie catarama de la centură, o prinse de inelul de la spatele gulerului, îl prinse pe Reilly de talie şi-l trase de lângă VOG. Fred împingea şi înota cu furie, dar nu slujea la nimic: forţa de absorbţie a sorbului era prea mare şi trupul inert al lui Reilly prea împovărător. Continuară să se îndrepte în diagonală spre uriaşul ciur de pe fundul lacului Michigan. Nici măcar nu reuşise să se îndepărteze de VOG.

Fred schimbă direcţia. Dacă nu era posibil să înoate drept în sus, poate că reuşea să atingă albia lacului înainte să fie aspirat. La sol forţa de atracţie avea să fie mai mică, şi se putea îndepărta agăţat de fundul stâncos. Alarma rezervei de aer se opri. Făcuse prea multe eforturi şi respirase prea greu, iar rezerva de aer scăzuse la mai puţin de cincisprezece minute.

Fred se relaxă complet, lăsând apa să-l tragă pe el şi pe Reilly în jos. Încercă să vizualizeze tot echipamentul îndesat în costumele astea negre ale ComAp-ului, ca să-şi dea seama dacă era ceva care putea să le salveze viaţa. Trecuseră ani de zile de când îşi obţinuse licenţa pentru chestiile astea, şi apucase să folosească doar unul pe lună, sau cam aşa ceva. Se întrebă: „Mai am aer de rezervă la bord?”, dar îşi reduse la tăcere gândul. Avea deja un răspuns şi s-ar fi plesnit singur dac-ar fi avut o mână liberă. Da, avea aer de rezervă. Avea o întreagă, nenorocită, de casetă cu aer lichid!

Fred smulse caseta plutei de la centură şi o prinse de Reilly. Acum erau legaţi la un loc, cu Reilly la mijloc. În momentul în care trase inelul pentru umflare, folia ultrasubţire se umplu cu aer, căpătând forma unei gogoşi plate, mai mult dezumflată decât umflată. Nu puteau fi la mai mult de treizeci de metri adâncime, cam trei

atmosfere, dar presiunea apei comprima aerul din plută la o treime din volum. Chiar şi aşa, pluta avea destulă flotabilitate ca să compenseze forţa de absorbţie a sorbului. Măcar pentru greutatea lui Reilly… Fred tot mai trebuia să-şi ridice propria greutate înotând.

VOG-ul păru să cadă sub ei, când Fred îşi puse toată puterea în mâini şi picioare. Oglinda lacului era chinuitor de aproape în clipa în care provizia de aer i se termină. Până atunci, se ridicaseră îndeajuns ca pluta să se umfle complet şi să se înalţe rapid spre suprafaţă, cu cei doi oameni la remorcă. Fred dădu drumul din plămâni unui val parcă nesfârşit de aer decomprimat. Se ridicau prea repede, ştia asta, şi puteau suferi de embolie când ieşeau la suprafaţă, dar n-avea ce face acum.

Măcar sorbul era la o distanţă sigură, iar VOG-ul doar o maşină de jucărie. Maşina izbi grilajul sorbului şi se sfărâmă ca un ou spart, împrăştiindu-şi gălbenuşul mortal în sorbul uzinei de apă.

Bea *asta*, Chicago, gândi Fred.

Când ieşiră din apă, Fred îşi deschise masca de pe faţă şi trase în piept o gură dulce de aer. Reilly plutea lângă el cu faţa în sus. Avea pleoapele şi buzele vinete şi Fred pescui din buzunar un laser manual. Trebuia să taie masca de pe chipul lui Reilly şi să înceapă respiraţia gură la gură.

Trei pete albastre căzură în apă lângă Fred, şi după un moment de panică, le recunoscu ca fiind Echipa de Escortă Tehnică, în costume de cauciuc. O ambulanţă de decontaminare plutea la câţiva metri deasupra. Din ea răsună o voce:

— Calmează-te, comandante. Ne ocupăm noi mai departe.

•

La Unitatea de Decontaminare a Autorităţii Portuare, Fred zăcea pe fundul unui container de două mii de litri cu HALVENE. Avea timp la discreţie să se relaxeze în timp ce solventul lipoproteic concentrat îi pătrundea în trup. Îl curăţa de rămăşiţele rahatului pe care-l omorâse visola VIS-37 şi de rahatul viu pe care-l ratase.

Fred zăcea complet nemişcat, fără măcar să respire. N-avea nevoie să respire; HALVENE era capabilă să-i oxigeneze celulele. Era mai bine să nu se mişte deloc, pentru că legăturile celulare ale ţesuturilor erau slăbite. Mişcarea violentă, cum ar fi sughiţul sau tusea, îl puteau rupe literalmente în bucăţi. În plus, era bine să nu trebuiască să respire. Nu-şi dăduse niciodată seama ce efort cerea respiraţia.

•

Placa lui Fred de pe fundul containerului începu să urce. După cât se părea, era gata, golit, curat. Placa îl ridică cu câţiva centimetri deasupra băii de HALVENE şi se opri. Solventul curse din el de parcă era o cârpă udă leoarcă, atârnată la uscat. Era îmbibat de chestia asta şi cântărea de trei ori cât era normal. Îl lăsau acolo să se scurgă până când greutatea lui avea să se întoarcă la douăzeci la sută peste normal. Atunci avea să se poată mişca în siguranţă. Asta putea să ia încă o oră. Timp berechet pentru mintea cea de pe urmă...

Fred era asaltat de îndoială de sine. Se surprinse stăruind asupra unor lucruri la care nu se gândise nici o clipă înainte. Cum ar fi femeia asta curioasă, Costa...

Fred se opri chiar în această clipă. Te avertizau în legătură cu erecţiile în containerul cu HALVENE. Chiar puteau să-ţi explodeze „ţevile”!

Aşa că se gândi la mica lui conversaţie privată cu Cabinet, acolo, pe lac. Ce anume se aşteptase să obţină abordându-l separat? Chiar credea că-şi va trăda datoria? Clonele russ erau extraordinar de loiale datoriei lor. Acest lucru era ceea ce făcea din ei o valoare nepreţuită în sectorul securităţii. Şi tot acesta era motivul pentru care fratele lor primordial, Thomas A., fusese ales cu un secol în urmă să servească drept donor pentru cea dintâi serie de clone elaborată în scop comercial. Russ cel originar, agentul special al Serviciului Secret Thomas A. Russ, se aruncase pe o mină-covor în Biroul Oval pentru a salva viaţa preşedintei Taksayer în 2034, în timpul celei de-a cincea tentative de asasinat pe parcursul unei singure săptămâni. Preşedinta –

recunoscătoare, plină de sânge dar deloc înspăimântată –, adunase o bucată din creierul lui Thomas A. într-o ceaşcă de porţelan crăpată, purtând sigla prezidenţială şi proclamase către presă: „Dacă loialitatea poate fi clonată, atunci acesta să-i fie tiparul.” Aşa fuseseră adoptate tratatele clonării comerciale, şi acesta era standardul pe care fiecare russ se străduia să-l imite. Aşa încât, care era jocul lui Cabinet?

Evident, mentarul era la strâmtoare în ceea ce-o privea pe fiica lui Starke; se agăţa şi de-un pai şi era dispus să facă orice ca s-o protejeze. Dar ce însemna faptul că spusese că el era un russ *excepţional*, că poseda calităţi neobişnuite pentru un russ? Ar fi putut foarte bine să vină şi s-o spună de-a dreptul – el ieşise din standard – pentru că asta era ceea ce sugera. Şi Cabinet făcea această afirmaţie bazându-se pe ce? Pe însărcinarea lui care durase şase luni în casa familiei Starke în urmă cu patruzeci de ani?

Fred scutură din cap, făcând să-i curgă HALVENE din urechi. Intuiţia îi spunea că totul era o cacialma. Cabinet nu-şi închipuia cu adevărat că-l putea influenţa. Era o încercare la nimereală. Cu siguranţă, asta era tot.

Pe de altă parte, cum poţi şti ce gândeşte într-adevăr un mentar? Deşi creierul unui mentar era modelat după un original uman, era totuşi ceva străin. Fred cunoştea specificaţiile tipice de nivel înalt şi, din moment ce n-avea unde să se ducă, le înşiră: neuroni axo-dendritici de zece ori mai bogaţi în mirotuburi (generând un flux cuantic pe milimetru cub de o sută de ori mai mare), care n-aveau nevoie de pompe ionice ca să creeze o diferenţă de potenţial voltaic (aproape eliminând perioada de latenţă dintre impulsurile neuronale), şi o densitate de conexiuni sinaptice de o mie de ori mai mare (asta le putea închide complet fanta sinaptică pentru perioade scurte de percepţie superrapidă, prin conexiune directă)... Pasta mentarilor era mai complexă, mai stabilă, mai redundantă, mai flexibilă şi mai robustă decât propria lui materie cenuşie fleşcăită. Îşi putea distribui secţiunile de atenţie pentru a acoperi mii de sarcini cognitive simultan. Putea stabili o interfaţă directă

cu o mare varietate de dispozitive electronice: arhive, camere şi emiţătoare, arbeitori şi procesoare cuantice şi superluminice. Putea fi stocată, copiată şi i se putea crea o imagine. Putea migra liber în alte medii. Diferitele subunităţi ale creierului unui mentar dormeau pe rând şi se puteau urmări pe ele însele cum visează. Nu-şi luau niciodată vacanţe, nu se îmbolnăveau, nu existase nici un caz confirmat de migrenă. Şi, cu excepţia lui Marcus, orice mentar pe care-l cunoscuse Fred putea mai degrabă să-i fie şef decât orice altceva.

Dar dacă era, de fapt, ieşit din standard? Dacă suferea de temuta „oboseală a clonei” despre care trăncănea toată lumea în ultima vreme? Cum putea să ştie? Pe cine putea întreba? Pe Marcus? Dacă şoptea măcar o vorbă despre îndoielile de sine pe care le avea, l-ar fi forţat să treacă printr-o evaluare psihiatrică, ceva ce trebuia evitat. Poate reuşea să facă propria lui cercetare, fără să-i spună lui Marcus. Existau biblioteci întregi dedicate seriei genetice russ: analize genetice, studii ale performanţelor biologice, studii comportamentale, biografii, ca şi o secţiune substanţială de video-uri populare. Putea cerceta toate aspectele legate de sine însuşi, cel puţin dintr-o perspectivă exterioară. Iteranţii russ nu erau preocupaţi de autoanaliză, oare de ce? Din câte ştia Fred, nici un russ nu pusese vreodată pe hârtie o relatare la persoana întâi despre cum era să fii russ. Alte tipuri o făcuseră. Evangelinele publicau poezie. Toate evangelinele o făceau, chiar şi Mary. A scrie poezii era o nevoie înrădăcinată în esenţa seriei lor genetice. Iar clonele lulu ţineau şi ele un soi de istorie. Găzduiau comedii fără perdea la salonul lor de pe WAD[25], pentru care oamenii chiar *plăteau* ca să le vadă. Chiar şi încuiaţii, pedanţii jerome ca Gilles păstrau o istorie. Sau cel puţin aşa circula zvonul. Aveau o aşa-numită *Carte a clonelor jerome* în care orice jerome putea contribui şi la care aveau acces doar ei. Şi mai existau desigur faimoasele, dar la fel de exclusivistele, *Tables jenny*.

Iteranţii russ aveau, e adevărat, *Jurnalul vigilenţilor*. *JV*

[25] *WAD* – în context, reţea alternativă de tip Internet (n. trad.)

era poate un fel de istorie. Fred se hotărî că va trebui să petreacă un timp cotrobăind prin el, la biblioteca din sala Frăţiei Caritabile Russ. Ar putea să arunce oarecare lumină asupra situaţiei.

•

Din trupul lui Fred se scursese destulă HALVENE pentru ca trunchiul său cerebral să înregistreze hipoxia, iar plămânii lui reîncepură să respire în mod spontan. Acest lucru îl surprinse; începuse să se obişnuiască fără respiraţie. O dată cu respiraţia, veni şi capacitatea de a vorbi cu voce tare, iar mentarul Nicholas profită de ocazie ca să-l întrebe cum se simte.

Fred trebui să tuşească şi să scuipe puţin înainte să poată răspunde.

— Mă simt bine, vorbi el în sfârşit. Ce mai face Reilly Dell?

— Îmi pare rău, *myr* Londenstane, dar aceasta este o informaţie privilegiată.

Aşa deci, ne-am întors la *myr* Londenstane. Schimbul său în calitate de comandant al ComAp se terminase şi, o dată cu el, accesul privilegiat la informaţie. Trebuia să aştepte să-l vadă pe Reilly cu ochii lui, şi chiar şi atunci, nu vor fi liberi să discute acţiunea de azi. Blestematul de jurământ de confidenţialitate faţă de client al Oamenilor Specializaţi...

Fred insistă:

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Acest lucru nu este posibil în acest moment.

Asta însemna probabil că încă-l mai cârpeau.

— Cât e ceasul?

— Cincisprezece şi zece.

— Aşa devreme?

Marcus interveni în discuţie.

— Nu-ţi face griji, Fred, spuse el. Vei fi plătit pentru un ciclu complet de muncă, *plus* diferenţa pentru luptă, *plus* un bonus pentru decontaminare.

— Uraa, replică Fred. Ar trebui să fac asta mai des.

Mentarii nu răspunseră nimic, poate pentru că nu-i

înregistraseră sarcasmul, ori – dimpotrivă – poate pentru că o făcuseră. În orice caz, dacă n-aveau de gând să-i spună ceea ce voia mai mult să ştie – care era starea lui Reilly – atunci n-avea chef să vorbească cu ei. De fapt, se simţea ca naiba. Ca şi cum ar fi înotat în acetonă. Nu putea decât să-şi închipuie cum se simţea Reilly.

•

Fred se jucă cu noţiunea de a scrie adevărata istorie a clonelor russ. N-avea să o facă într-adevăr – asta ar fi fost dovada sigură că sărise de pe şine, dar, aşa cum stătea suspendat deasupra containerului plin de lichid al Autorităţii Portuare de Decontaminare, era un exerciţiu mental interesant. Ar fi început cam aşa: *Către fraţii mei clonaţi... Din primele noastre zile în şcoala russ, suntem antrenaţi să ne sacrificăm viaţa pentru angajatorii noştri, dar ne-am oprit vreodată să ne întrebăm – sunt ei oare vrednici de noi?*

•

Placa îl transportă până la o pasarelă. Se ridică în picioare şi se ţinu de grilaj până când îi trecu ameţeala. Erau şaizeci de containere cu HALVENE în această încăpere, nici unul dintre ele ocupat. Echipa de escortă trebuie să-l fi dus pe Reilly într-un salon de urgenţă, unul cu containere Hernandez, pentru a-i vindeca rănile în timp ce-l curăţau.

Fred păşi greu până la vestiar. Pe o bancă se afla un costum proaspăt extras de la Oamenii Specializaţi, albastru-verzui cu maro, pantofi şi o centură, toate pe măsura lui. Centura avea o cataramă pentru valet. Trebuia s-o folosească pe ea sau o bonetă, până când HALVENE se risipea din ţesuturile sale şi-şi putea dezvolta un nou sistem intern de comunicare. La drept vorbind, din moment ce solventul înlăturase şi nanoboţii buni, la fel ca şi pe cei dăunători, va trebui să treacă prin procesul echilibrant (şi care consuma atât de mult timp) al reintroducerii coloniilor de homeostatice în metabolism. Un bonus de decontaminare nu-i ajungea nici măcar să înceapă ceva...

Fred ridică salopeta. N-avea nici un rost să facă duş – era deja mai mult decât curat. Şi va mirosi oricum a HALVENE

toată săptămâna următoare. Se întoarse auzind un sunet în spatele lui, aşteptându-se să-l vadă pe Reilly. Dar era o femeie. Era inspectorul pentru atestări al Departamentului de Justiţie al DU. Se acoperi cu un prosop, mai mult iritat decât stânjenit.

— *Myr* Londenstane, zise ea, îmi pare bine să te văd în picioare, bine sănătos şi nu mai prost îmbrăcat de-atât. Voiam să trec pe-aici ca să mă încredinţez personal că te simţi bine.

— Ce s-a întâmplat cu locotenentul Dell?

Întrebarea îi scăpase pur şi simplu, dar Costa nu era supusă restricţiilor de confidenţialitate ale Oamenilor Specializaţi. Ceea ce alegea să divulge era doar treaba ei şi a agenţiei de care aparţinea.

— Dell se descurcă bine. Trece printr-o regenerare rapidă a celulelor. Va avea nevoie de nişte muşchi noi la picior.

— Mulţumesc. Atunci e bine, zise Fred şi privi în jos, către picioarele goale. Stătea într-o băltoacă provenită de la HALVENE-ul care i se adunase pe picioare şi i se scurgea acum printre degete.

— Cum rămâne cu tot rahatul ăla infect atras în sorb? întrebă el. N-o să contamineze rezerva de apă a oraşului?

— O, nu-ţi face griji pentru asta. Sistemul respectiv a fost construit cu cincizeci de ani în urmă, în timpul Atrocităţii. E proiectat tocmai ca să se ocupe de NASTIE-uri. Apa din Chicago e în siguranţă.

— Ce-o să se întâmple cu oraşul, o dată ce cupola e dată jos?

Costa ridică din umeri.

— De unde să ştiu? În orice caz, vreau să te felicit pentru treaba excelentă făcută azi, continuă ea, deşi trebuie să mărturisesc că lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată.

— Da? rosti el vag.

— Probabil că n-ar trebui să-ţi spun asta, dar instalaţia pe care-am găsit-o lângă sorb era doar o momeală.

— Eşti sigură? O momeală?

— Da, excavatorul l-a dezgropat pe adevăratul Cabinet

la vreo două sute de metri mai încolo.

Aşadar Cabinet era arestat. Fred simţea cum i se ridică tensiunea şi era mulţumit că Nicholas nu-l putea citi acum.

— Felicitări, doamnă inspector. O treabă bună, zise el întinzându-i mâna. Şi era distrus? întrebă, plin de speranţă.

Ea îi strânse mâna cu un zâmbet ironic.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că ultimul nu se poate autodistruge?

— Atunci trece prin atestare?

— Cu zvârcoleli şi ţipete, dar deja a scăpat. Şi acum totul e-n regulă, exact aşa cum am spus, şi nu-i vine să creadă că a făcut atâta zarvă.

Costa tăcu şi-i aruncă o privire ciudată. Acum urmează, gândi Fred, sfârşitul carierei mele. Aruncă o privire prosopului pe care-l ţinea încă în jurul mijlocului, iar femeia se întoarse cu spatele, pentru ca el să poată termina cu îmbrăcatul.

— Şi l-aţi interogat?

— Libby a făcut-o, da.

El aşteptă continuarea, dar Costa se mulţumi doar să remarce:

— Oricum, misiunea de azi a fost una de ţinut minte, nu-i aşa, Londenstane?

— Palpitantă în fiecare minut, doamnă inspector.

2.10

— Cabinet a trecut de atestare? întrebă Meewee, înconjurând cu privirea camera consiliului.

— Nu asta am spus chiar acum, sfinţia ta? se răsti Jaspersen.

Nu părea deloc mulţumit de veşti, iar Meewee se întrebă dacă aceasta era o întorsătură neprevăzută a evenimentelor.

— Cere să ni se alăture, continuă Jaspersen, şi dacă n-are nimeni nimic împotrivă...

Personajul vârstnicei şefe de personal apăru în spatele scaunului lui Jaspersen. Acesta îi făcu semn către partea cealaltă a mesei, iar mentarul o ocoli şi rămase în picioare, în spatele unui scaun gol.

— Bună ziua, *myren*, spuse femeia. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi permis să vă vorbesc. Aşa cum ştiţi, ziua de azi a fost martora unei mari tragedii, dar daţi-mi voie să vă asigur că, în afara unei scurte perioade în timpul vizitei la birourile agreabile ale Departamentului de Justiţie, operaţiunile de la Starke Enterprises au rămas neclintit în mâinile mele. Curtea m-a numit în rolul de custode până la rezolvarea situaţiei bunurilor lui Eleanor Starke.

Mentarul făcu o pauză şi se uită la fiecare membru al consiliului din jurul mesei. Privirea păru să-i zăbovească asupra lui Meewee.

— Din procesul-verbal, văd că aţi ales un preşedinte interimar. Te felicit, *myr* Jaspersen.

Jaspersen încuviinţă rigid.

— Văd, de asemenea, că au izbucnit noi discuţii în legătură cu problema Republicilor Federale ale Chinei. Probabil că n-are nici un rost să vă reamintesc faptul că, în opinia lui *myr* Starke, O-navele nu erau „de vânzare” pentru nici un preţ.

— Aşa e! exclamă Meewee. Ţi-am zis eu, Jaspersen!

— Dacă *myr* Starke ar fi aici, continuă Cabinet, ignorându-i izbucnirea, sunt sigură că s-ar opune încă

ofertei chineze. Dar, aşa cum a subliniat *myr* Jaspersen atât de succint, vremurile s-au schimbat. Este prerogativa acestui consiliu să conducă treburile Proiectului Grădina Pământ aşa cum socoteşte de cuviinţă, iar eu nu mă voi opune nici unei decizii valide pe care o ia. Totuşi, voi folosi toate resursele substanţiale de care dispun pentru a păstra dreptul lui Starke Enterprises de a participa la luarea acestor decizii.

Meewee aproape că sări de pe scaun.

— Acestea fiind zise, continuă Cabinet, daţi-mi voie să declar în mod oficial că privesc în mod favorabil propunerea republicilor chineze!

Membrii consiliului scoaseră un oftat colectiv, dar Meewee era uluit.

— Ca mentar, mi-am sprijinit sponsorul, chiar şi când nu eram de acord cu ea. Iar în această chestiune, n-am fost niciodată de acord cu *myr* Starke.

— Dar asta *nu-i adevărat!* se repezi Meewee. Tu şi cu mine şi cu Eleanor am avut multe discuţii private în legătură cu asta, iar tu ai susţinut că eşti complet de acord cu punctul ei de vedere.

— În plus, spuse Cabinet, deşi am intenţia să păstrez cel de-al doilea loc pentru Starke Enterprises în acest consiliu, ocupantul actual al acestui loc s-ar putea să nu fie cea mai bună alegere pentru el. Cred că cineva din conducerea superioară ar putea fi un reprezentant mai bine informat.

Meewee săltă în picioare.

— Nu poţi face asta!

Cabinet se întoarse spre Meewee.

— Se întâmplă să ai dreptate, *myr* Meewee. Nu te pot înlocui acum sau în viitorul apropiat. Conform liniilor călăuzitoare presupuse de funcţia de custode, trebuie să menţin operaţiunile curente ale lui Starke Enterprises fără a face schimbări majore, cel puţin până când se va hotărî soarta corporaţiei. Cred că schimbarea membrilor multelor consilii ale firmei ar putea fi interpretată ca o depăşire a autorităţii. Dar fiţi siguri că această situaţie este doar temporară...

Cabinet întoarse spatele consiliului.

— Aş dori să-mi închei prezentarea, oferindu-vă perspectiva mea asupra viitorului lui Starke Enterprises, dacă acest consiliu ar dori să asculte.

— Negreşit, Cabinet, spuse Jaspersen nerăbdător.

Meewee îşi acoperi faţa cu mâinile. Ar fi trebuit să ştie că planul lui Eleanor era prea frumos ca să fie adevărat. O dezamăgise.

— Cea mai mare parte a averii lui Eleanor, continuă Cabinet, incluzând Starke Enterprises în întregime şi toate sucursalele, vor trece în proprietatea fiicei sale, Ellen. Eu sunt tutorele ei până când Ellen va fi declarată competentă.

Meewee înălţă capul. Ellen? Fusese atât de preocupat de viitorul proiectului încât nu se gândise nici o clipă la soarta fiicei lui Eleanor în tot timpul acestei zile nesuferite.

— În mod tragic, vorbi mai departe Cabinet, Ellen s-ar putea să nu supravieţuiască traumei. Dacă moare sau dacă nu va mai fi niciodată declarată competentă, Starke Enterprises va fi spartă în bucăţi şi vândută de către curte. În acest caz, voi recomanda executorului ca membrii interesaţi ai proiectului să aibă prima opţiune pentru Helioflux şi pentru alte sucursale direct implicate în proiect...

Meewee îi surprinse pe Chapwoman şi Jaspersen schimbând o privire furişă.

— Dacă Ellen îşi revine, aşa cum sperăm cu toţii, va hotărî singură viitorul firmei şi rolul meu în ea. Presupunerea pe care o fac, bazată pe relaţiile noastre de-o viaţă, este că nu va dori să aibă nimic de-a face cu interesele de corporaţie ale mamei sale decedate şi că *ea* va sparge şi va vinde firma.

Poate că da, gândi Meewee, sau poate că nu. Şi el avea relaţii de-o viaţă cu fata şi, cu toate că poate Ellen nu se va ridica niciodată la nivelul mamei sale, era sigur că va respecta moştenirea lui Eleanor. Dacă ar fi putut măcar vorbi cu ea, era sigur că o putea convinge. Poate că Grădina Pământ nu era încă moartă...

— Scuză-mă, zise el. Unde-i Ellen în acest moment?

Cabinet se întoarse către el.

— Cred că e încă în tranzit.

— Tranzit încotro? întrebă Meewee. Vreau să-i ofer respectele mele.

— Le voi transmite pentru tine, zise Cabinet.

— Mulţumesc, dar aş vrea să i le ofer personal.

— Îmi pare rău, dar locul unde se află Ellen nu este o informaţie publică.

Jaspersen îşi drese glasul şi spuse:

— V-aş ruga să vă ocupaţi de treburi personale ca aceasta în afara perimetrului de şedinţe.

— Dar…, protestă Meewee.

Calmează-te, Merrill, îi şopti Zoranna. *Ellen tocmai ajunge la Clinica Roosevelt din Decatur*.

Clinica Roosevelt era unul dintre aşezămintele lui Byron Fagan. Meewee aruncă o privire spre Fagan, care întoarse capul. Laşul, gândi el. Sunteţi toţi nişte laşi, conspiratori şi ticăloşi.

•

Când şedinţa se suspendă, Meewee ieşi din camera consiliului şi luă un lift în jos, către biroul său subteran. Cei câţiva angajaţi ai Heliofluxului, pe lângă care trecu pe drum, păreau să nu ştie nimic despre gravele evenimente ale dimineţii. În spatele uşii biroului, Meewee se încovoie sub povara oboselii. Se prăbuşi pe fotoliu pentru un masaj uşor şi ordonă salopetei stacojii să se lărgească cu un număr sau două. Asta-l făcu să se simtă mai bine.

— Arrow, vorbi el, adu-mi un pahar de merlot. Şi cât te ocupi de asta, pregăteşte-mi şi câte ceva pentru prânz.

— Am înţeles, răspunse mentarul.

Mentar... Cu doisprezece ani în urmă, când Eleanor îi oferise să fie sponsorul lui Arrow, îl asigurase că inteligenţa artificială era din categoria celor de nivel înalt. Era prima lui relaţie personală cu ceva mai puternic decât un valet de centură, din moment ce Birthplace fusese subfinanţat în mod cronic şi incapabil să furnizeze personalului asistenţi particulari. La început ezitase să-l accepte pe Arrow – încă mai avea probleme cu „sclavia fiinţelor conştiente” – dar

Eleanor îl făcuse să înţeleagă limpede că Arrow, slujba la Helioflux şi locul din consiliul PGP veneau într-un singur pachet. Deşi Meewee avusese foarte puţine contacte personale cu mentarii, aprecie de îndată capacitatea lui Arrow de a se purta ca un subordonat, în special în comparaţie cu inteligenţele conştiente conducătoare cu care începuse să aibă de-a face aproape zilnic: Nick, E-P, Cruz şi mai ales intimidantul Cabinet. Pe lângă ei, Arrow semăna mai mult cu un subem de birou cu calificări minime. Îi lipsea orice urmă de iniţiativă sau conştiinţă de sine. Nu părea să aibă nici un fel de personalitate şi, din câte îşi putea da seama, ceilalţi mentari îl respingeau ca pe un fel de pastă irosită.

Un arbeitor rulă spre el aducând vin şi un sandviş cu castravete şi avocado, preferatul său. Măcar Arrow ştia să acceseze fişierele cu preferinţele sale. Meewee mâncă repede, iar vinul îl ajută să-şi calmeze nervii. După masă se tolăni în fotoliu şi încercă să-şi aducă aminte tot ce ştia despre fiica lui Eleanor – ceea ce nu era prea mult.

— Arrow, când şi unde am văzut-o ultima oară pe Ellen Starke?

— Pe 30 septembrie 2133, la recepţia de la Centrul Louis Terkel.

Meewee îşi amintea vag de recepţie, dar nu şi de fată.

— Despre ce-am vorbit?

— Ellen Starke anunţa noutăţi despre nominalizarea la Premiul McCoy a nuvelei ei, *Musafirul*.

Începea să-şi aducă aminte. Fata putea să vorbească ore întregi despre oameni şi lucruri de care nu auzise niciodată. Îşi aminti că era destul de drăguţă şi cel puţin cu un cap mai înaltă decât el. Avea umeri osoşi, pe care bărbaţii trebuie să-i fi găsit atrăgători. Una peste alta, părea să se simtă în largul său vorbind cu el. De ce nu l-ar ajuta să salveze opera vieţii mamei sale? În special dacă punea problema în aceşti termeni – *opera vieţii* mamei sale.

Satisfăcut de abordare, închise ochii şi-i spuse lui Arrow să facă un apel către Clinica Roosevelt din Decatur.

S-a făcut, îl anunţă Arrow.

Meewee deschise ochii şi se trezi stând în aparenţă în picioare, lângă o fereastră pe care se vedea o pajişte luxuriantă, întinsă dincolo de un şir de arbori ornamentali chinezeşti. Pe peretele de lângă el, o tapiserie dintr-o ţesătură aspră, înfăţişând o bătălie navală, se reţesea încet în ceva mai pastoral. În acelaşi fel, sub tălpi, parchetul îşi rearanja plăcuţele în fantezii caleidoscopice. Era genul de decor încărcat care-l scotea din minţi...

Nelalocul lui, în aer plutea un miros de mâncare gătită, ca de banane prăjite. Un miros chiar apetisant, la drept vorbind.

— Vă pot fi de folos? rosti o voce în spatele lui.

Meewee se întoarse şi văzu un bărbat cu chipul brăzdat de griji, îmbrăcat într-un halat lung de medic. Se apropie de Meewee şi ridică mâna într-un salut holografic, pe care Meewee i-l întoarse.

— Bună ziua, *myr* Meewee, şi bine aţi venit la Clinica Roosevelt, un aşezământ aflat în proprietatea deplină a Grupului de Sănătate Fagan. Eu sunt Concierge, mentarul grupului. Cu ce vă pot ajuta?

— Concierge, zici? vorbi Meewee, înclinând capul pe spate ca să privească în sus, la faţa mentarului. Fiind un bărbat scund, Meewee era obişnuit să dea capul pe spate ca să vorbească cu cei mai mulţi dintre oameni, dar, pentru numele Gaiei, de ce trebuia s-o facă pentru o maşină?

— Din moment ce-mi cunoşti numele, mentarule, trebuie să ştii şi ce treabă am aici.

Mentarul părea uluit, în mod sincer.

— Presupun că sunteţi aici ca să-l vedeţi pe unul dintre oaspeţii noştri, dar nu vă găsesc numele pe nici una dintre listele cu invitaţi.

Meewee era sătul de acelaşi vechi joc al puterii. Şi era de două ori mai greu să-l înghită de la o construcţie lipsită de suflet.

— Am venit să mă interesez de starea lui Ellen Starke, spuse el blajin. Înţeleg că a fost adusă aici. Te rog du-mă la ea.

— Nu pot nici să confirm, nici să neg că avem o

asemenea pacientă, *myr* Meewee, şi nu este politica noastră să acţionăm ca intermediari sociali. Vă sugerăm să luaţi legătura direct cu cunoscuţii dumneavoastră. Când vă vor pune pe lista lor de favoriţi, şi dacă se află aici, vă voi primi cu dragă inimă.

Arrow! zise Meewee. *Cheamă-l pe mentarul lui Ellen Starke – şi aminteşte-mi care-i numele lui.*

Numele lui e Wee Hunk, şi îl am în aşteptare.

Scena din jurul lui Meewee se schimbă brusc; el şi Concierge stăteau într-o cameră întunecoasă, alături de un al treilea bărbat. Wee Hunk era un neanderthalian din benzile desenate într-un hanorac din piele de animal. Sprâncene stufoase, picioare curbate, muşchi imposibil de voluminoşi. Meewee nu-şi amintea câtuşi de puţin de acest mentar, deşi ar fi făcut-o cu siguranţă.

— Vă las singuri, rosti Concierge.

Mentarul în halat alb ridică mâna spre amândoi şi ieşi din încăpere.

Wee Hunk înălţă şi el mâna şi spuse:

— *Myr* Meewee, mulţumesc că aţi venit pe-aici.

— Am venit îndată ce am fost liber...

— Foarte amabil din partea dumneavoastră.

Meewee privi spre mentar ca să vadă dacă şi acesta îşi râde de el. Dar trăsăturile lui erau atât de pronunţate, expresia feţei atât de imensă, încât era greu de spus.

— Trebuie să vorbesc cu Ellen îndată ce se trezeşte. Te rog, du-mă la ea.

— Îndată, zise trogloditul, care se întoarse şi se îndepărtă.

Meewee se grăbi să-l urmeze, dar făcură doar doi paşi până când Wee Hunk se opri brusc în faţa unui perete cu ferestre oblice.

— Iat-o, vorbi el, arătând spre un amfiteatru chirurgical aflat dedesubt.

Meewee coborî privirea către încăperea viu luminată, aşteptându-se s-o vadă pe tânăra femeie, dar ceea ce zări fu o masă cromată şi trei oameni în halate sterile. Pe masă zăcea o cască de protecţie arsă şi grav deteriorată. Uitase

că fusese recuperată într-o cască.

— N-au scos-o încă? vru el să ştie.

— Doctorii nu-s prea siguri cum ar fi mai bine s-o desfacă. A fost lovită serios în timpul prăbuşirii. Două dintre bobinele crionice au cedat, ca şi interfaţa receptoare principală. Semnele vitale ale lui Ellen sunt totuşi puternice.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse Meewee, distras pentru o clipă de o nouă aromă în aer – vanilie şi alune? Ce mirosuri ciudate pentru un asemenea loc!

— Atunci nu-i nimic serios? N-are afecţiuni permanente ale creierului?

Wee Hunk răspunse:

— Să aşteptăm până când chirurgii au ocazia să se uite la ea înainte să dăm declaraţii medicale.

— Da, desigur.

— O cască de protecţie nu poate împiedica orice traumă a creierului, şi deseori produce ea însăşi destule pagube. Din fericire, cele mai multe pot fi corectate. Doctorii lui Ellen sunt preocupaţi de nivelul mai puţin decât optim al susţinerii vieţii pe care creierul ei l-a suportat şi de cât a durat acest lucru.

— Acum, *myr* Meewee, continuă bărbatul în piele de animal, aveaţi ceva anume de discutat cu Ellen?

— Da, aveam, dar e confidenţial. Pune-mă pe lista ei de favoriţi şi informează-mă îndată ce-şi recapătă cunoştinţa.

Trogloditul îşi inspectă unghiile groase de la mâini şi spuse:

— Cu tot respectul cuvenit, nu cred.

— Poftim?

— *Myr* Meewee, Ellen n-a avut niciodată cine ştie ce relaţie personală cu dumneavoastră. Nu sunteţi nici prieten, nici rudă. Dacă doriţi totuşi, am să vă pun numele pe lista invitaţilor la recepţia care va sărbători însănătoşirea ei, dar asta-i tot.

— Nu înţelegi! exclamă Meewee. Am probleme urgente la Starke Enterprises! Nu tu eşti în măsură să hotărăşti dacă o pot vedea sau nu.

— Dimpotrivă, îl contrazise mentarul, încrucişându-şi

mâinile umflate. Ellen este *în exclusivitate* responsabilitatea mea. Curtea m-a numit tutore temporar, până când îşi revine. Iar cât despre afacerile de la Starke Enterprises, Cabinet mă informează că însărcinările dumneavoastră acolo se vor sfârşi în curând. Vă sugerez să treceţi tot ceea ce doreaţi să-i spuneţi într-o notă, pe care voi avea grijă s-o primească îndată ce-şi va recăpăta puterile suficient de mult cât să se ocupe de afaceri.

Meewee flutură degetul în direcţia ridicolului personaj de bandă desenată.

— N-ai nici nu drept! Nu ştii ce faci!

Agitaţia din amfiteatrul chirurgical de dedesubt le captă atenţia. Un tehnician împingea o cuvă cu lichid limpede lângă masa de operaţii unde doi chirurgi declanşau secvenţa de desfacere. Casca înflori ca o floare cu opt petale şi în centru, acolo unde ar fi trebuit să fie adăpostit capul lui Ellen, se afla capul unui manechin de plastic.

Sprâncenele stufoase ale lui Wee Hunk se înălţară în semn de alarmă.

— Nu se poate!

— Ce înseamnă asta? se repezi Meewee, dar vorbi către biroul său gol, unde se trezi stând din nou în fotoliu.

Dacă mai exista vreo îndoială în mintea lui Meewee că iahtul lui Eleanor fusese sabotat, aceasta fu complet risipită de ceea ce tocmai văzuse. Ellen dispăruse. Meewee sări în picioare, hotărât să facă ceva, să dea o mână de ajutor, dar n-avea idee ce anume. Se simţea ca un peştişor într-un bazin cu rechini.

— Ai un vizitator, anunţă Arrow.

— Zi-le că sunt ocupat! se răsti la aşa-zisul lui mentar. Nu se putea ocupa nici măcar de sarcinile de rutină ale biroului?

— E Cabinet, replică Arrow.

Meewee simţi un val de spaimă. Ce altceva mai putea merge prost astăzi?

— Lasă-l să intre, zise el.

Cabinet apăru instantaneu în birou, cu înfăţişarea procurorului-şef, o femeie de vârstă mijlocie care îl frapase

întotdeauna pe Meewee ca fiind cea mai necruţătoare din toată gaşca. În acest moment, găsea enervantă asemănarea ei cu Eleanor.

— Ce doreşti? întrebă el direct.

— La drept vorbind, nimic, răspunse mentarul. Am venit doar să te anunţ personal de încheierea contractului cu Helioflux, în vigoare de astăzi, la sfârşitul zilei de lucru. Vei elibera acest birou şi vei preda toate codurile de verificare pe care le controlezi şi orice proprietate a lui Starke Enterprises din posesia ta. Asta îl include pe mentarul Arrow. De asemenea, eliberează locuinţa dată de companie cât de devreme poţi aranja, dar nu mai târziu de mâine după-amiază.

— Mă concediezi? exclamă Meewee, nevenindu-i să creadă.

— Te concediez, te dau afară, te pun pe liber, te dau deoparte, scap de tine, oricum vrei s-o numeşti. Există atâtea expresii bizare dintre care să alegi.

— Dar credeam că, în calitate de custode, nu ai autoritatea să mă înlături...

— Din consiliul proiectului nu, e adevărat. Am însă mai multă libertate asupra angajaţilor.

— Bine, bine, bolborosi Meewee, însă încheierea contractului mă scoate din scaunul consiliului şi înseamnă acelaşi lucru!

— Nostim cum problemele se rezolvă singure, nu-i aşa? Dar nu fi atât de posomorât, domnule episcop; suntem pregătiţi să-ţi oferim un bonus de despărţire generos, câtă vreme eşti cooperant.

Fără să mai aştepte răspunsul, Cabinet dispăru, lăsând în urmă sigla Starke, care se topi în aer ca vaporii.

2.11

Echipa albastră se afla în raza vizuală a podului Gary când fu atacată. Într-o clipă traversa un canion suburban la nivelul acoperişurilor, iar în clipa următoare fu înghiţită de un nor de praf diatomic. Pulberea zgrunţuroasă, microscopică, se agăţă de exoscheletul, de camerele şi de antenele albinei. Străpunse sistemele de etanşare şi se înfipse în încheieturi. În câteva clipe, echipa albastră cădea în spirală către sol. Înainte să se izbească de pământ, un epurator cu motoare cu reacţie se năpusti în jos ca o pasăre de pradă şi o prinse în căuşul său în formă de „V”. Albina se rostogoli prin portiţe înguste în gâtlejul epuratorului, rupându-şi o aripă, şi ateriză într-o cuşcă de colectare întunecată, plină de alte automate defecte. Albine media, albine-martor, alte automate de închiriat, un mini-aparat teleghidat al poliţiei şi un limax al ComAp-ului, sfărâmat. Toate automatele capturate încă viabile erau pe alarmă roşie. Spaţiul întunecos din interiorul epuratorului zumzăia de transmisii de S.O.S. pe toate frecvenţele, dar nimic nu răzbătea din ascunzătoarea ecranată a aparatului. Captivii clocoteau în spaţiul strâmt, fluturându-şi aripile frânte, ciocnindu-şi capetele şi măcinându-se reciproc, într-un scrâşnet de componente sparte.

Cum epuratorul schimba mereu direcţia, automatele înnebunite se izbeau ca nişte pietricele de pereţii cuştii. Albina echipei albastre nici nu ştia că una dintre propriile sale viespi era prezentă până când aceasta o apucă de mijloc. Şi ea fusese capturată. Sau mai degrabă viespea îşi urmase conducătoarea înăuntru. Acum îşi încolăci segmentele articulate în jurul albinei, făcând tot ce-i stătea în putinţă s-o protejeze de violenţă cu propriul său corp.

Când în cele din urmă epuratorul se opri, încărcătura sa ponosită se linişti treptat. Albina ordonă viespii să-i dea drumul şi încercă să-şi taie drum prin peretele cuştii cu ajutorul laserelor. Însă cuşca era căptuşită cu catifea plasfoidă care absorbea ca un burete lumina concentrată a

laserului. Aşa încât albina instrui viespea să se agaţe cu cleştii de catifea, trăgând filamentele unul câte unul. Dacă reuşea să destrame plasfoidul fie şi numai pe o porţiune cât un vârf de ac, laserele puteau tăia o gaură prin monstru dinăuntru spre exterior. Alte automate ale căror corpuri încă mai funcţionau i se alăturară la scos fire din catifea.

Prea repede, epuratorul se puse din nou în mişcare. Se lăsă în picaj, acceleră, se rostogoli şi descrise o buclă. Viespea protejă din nou albina când harababura mecanică zbură prin cuşcă. Între timp, albina rula scenarii. Dacă viespea nu reuşea să destrame catifeaua plasfoidă, albina putea să-i ordone să incinereze automatele stricate de lângă peretele cuştii, creând poate destulă căldură ca să topească izolaţia de catifea. Dacă orice altceva eşua, albina putea ordona viespii sale să-şi aprindă propria plasmă, declanşând o mică minge de foc ce putea cuprinde prizonierii şi închisoarea deopotrivă şi distrugând orice urmă a albinei însăşi.

Înainte ca albina să apuce să se hotărască ce să facă mai departe, epuratorul se lăsă într-un picaj abrupt de la mare înălţime, direct către sol. Toate automatele se izbiră de peretele din faţă, iar sistemele albinei din echipa albastră se stinseră.

•

Samson ajunse nedetectat la etajul patru al casei cartelului. Se strecură în vârful picioarelor prin faţa uşii deschise a Sălii Verzi, unde câţiva dintre membrii cartelului Kodiak beau pseudo-cafea. Trecu tiptil şi pe lângă uşa închisă a biroului administrativ de la etajul trei, unde Kale lucra la conturile gospodăriei cartelului.

Când Samson ajunse în holul de la parter, îşi puse o pălărie cu boruri largi şi-şi alese din suport bastonul favorit de bambus.

— Pot să sugerez bastonul de arţar, Sam? zise Hubert.

— Îmi place ăsta.

— Bastonul de arţar are o încărcătură mai mare, plus o lamă.

Samson se gândi la asta pentru o clipă. Pacostea avea

probabil dreptate. Înlocui bambusul cu arţarul. Aruncând pentru ultima dată o privire prin vechea casă a cartelului, Samson atinse placa de amprente şi uşa grea dinspre stradă se dădu la o parte fără zgomot.

Pe trepte, se uită în dreapta şi-n stânga. Erau puţini pietoni în zonă la ora asta, puţine albine care patrulau, şi nici un Tobbler la vedere. Coborî în stradă şi, cât putu de repede, se îndepărtă în direcţia opusă faţă de NanoClipa. Înainte să ajungă totuşi la colţul străzii, una dintre uşile Tobblerilor se deschise şi pe ea ieşiră doi bărbaţi din cartelul Tobbler.

Administratorul Dieter şi membrul cartelului Hans, îi şopti Hubert la ureche.

Samson mormăi:

— Ştiu cine sunt.

Continuă drumul spre curbă şi le întoarse spatele celor doi, sperând că vor pleca fără să-l bată la cap. Dar ăştia erau Tobblerii, dacă nu erau băgăcioşi, atunci nu erau nimic, şi se opriră să stea la taclale.

— Ziua bună, vecine Kodiak, vorbi administratorul Dieter.

Samson răspunse încuviinţând din cap.

— O zi frumoasă pentru o călătorie, spuse celălalt.

Samson urmări privirea bărbatului spre bastonul lui de arţar. I-ar fi plăcut să-i încerce încărcătura pe el, în schimb spuse:

— E adevărat că, în zilele noastre, o plimbare până la capătul străzii şi înapoi poate trece drept călătorie.

— Bine şi frumos, şi n-o să te mai ţinem. Plimbare plăcută!

Înainte să plece totuşi, administratorul întrebă:

— Apropo, ce se-aude cu cererea noastră de a inspecta încăperile Kodiak?

Samson ezită, iar Hubert îl informă pe scurt: *Tobblerii cred că strada Howe e subminată de piraţii de materiale. Vor să controleze partea noastră de clădire pentru avarii. Administratorul Kale nu s-a hotărât dacă să-i lase ori nu.*

Samson spuse:

— Mă tem, *myr* Tobbler, că eu nu sunt decât o anexă nefolositoare a clanului. Va trebui să-l întrebi pe administratorul Kale despre asta.

— Am încercat în câteva ocazii să ajung la administratorul Kale, dar nu-mi răspunde la apeluri.

— Asta probabil că nu e vina lui, explică Samson. Eficienţa computerului nostru casnic se înrăutăţeşte pe zi ce trece. În ultima vreme, pierde tot soiul de date, inclusiv apeluri telefonice.

— În acest caz, o să batem la uşa voastră şi-o să-l întrebăm personal.

Samson îngheţă. Nu i-ar fi prins deloc bine ca aceşti Tobbleri să-i pomenească lui Kale că l-au văzut pe stradă.

— Din nefericire, administratorul nostru e plecat cu treburi. Nu se întoarce până diseară.

— Splendid, zise administratorul Dieter. Atunci o să vorbim cu el diseară.

Cei doi Tobbleri plecară pe drumul lor.

Soseşte taxiul nostru, anunţă Hubert. *I-am spus să ne ia de după colţ.*

Samson se grăbi către capătul străzii şi dădu colţul exact în momentul în care o maşină colorată în galben-negru-galben se lăsă în jos din grilă, într-un nor de praf, şi deschise uşa de la compartimentul pasagerilor. Samson se agăţă de scaun şi de rama uşii şi se trase în maşină. Înăuntru se afla deja o pasageră, care-i surâse cu indulgenţă acestui om incredibil de bătrân, cel puţin până când duhoarea lui insuportabilă ajunse la ea. Păru încurcată şi ochii îi începură să lăcrimeze, dar continuă să zâmbească.

— Bună ziua, *myr* Kodiak, rosti taxiul, şi bine aţi venit la bord. La Taxiurile Cartelului, suntem încântaţi să ne ocupăm de nevoile dumneavoastră de transport.

— Credeam că am comandat o maşină particulară.

— Asistentul dumneavoastră ne-a indicat deja destinaţia, *myr* Kodiak, şi am trasat o rută care cere doar trei sau patru opriri intermediare. Acum, dacă vă rezemaţi, scaunul vă va fixa pe loc şi vom porni la drum.

Samson se lăsă pe spate în scaunul pluşat. Pernele se umflară în jurul coapselor şi taliei lui, pentru a-l ţine într-o strânsoare blândă, dar fermă. Satisfăcut, taxiul acceleră motoarele puternice şi se înălţă în aer, legănându-se. Femeia de lângă el gemu şi-şi duse mâna la gură. Arăta cam verde.

Taxiul intră într-o spirală ascendentă strânsă şi urcă rotindu-se continuu spre grila locală. Samson închise ochii în partea cea mai ameţitoare a călătoriei, în timp ce pasagera de lângă el respira pe gură şi înghiţea tot timpul în sec. În cele din urmă, se aplecă şi vomită pe pantofi.

Samson o privi şi spuse:

— Îmi pare rău, dar am un asemenea efect asupra oamenilor.

Femeia dădu din cap şi vomită din nou.

— *Myr* Cornbluth, i se adresă taxiul femeii suferinde, observ că vă aflaţi într-o stare fizică neplăcută. Să fac un ocol pe la o instituţie medicală?

Femeia se şterse la gură cu un şervet pe care i-l furniză braţul scaunului. Epuratoarele de pe podea curăţau deja mizeria de la picioarele ei şi-i ştergeau pantofii cu micile lor limbi harnice.

— Nu, răspunse ea. Du-mă la o staţie de tren.

Taxiul o lăsă la staţia RTPC aflată nu departe de casa cartelului. Femeia puse mâna pe placa pentru plăţi şi uşa de pe partea ei se deschise. Înainte să coboare, se întoarse spre Samson şi zise:

— Mult noroc, *myr*. Am avut un frate...

Dintr-o dată, îi apărură lacrimi în ochi şi nu reuşi să termine.

Samson fu surprins de o asemenea politeţe neaşteptată din partea unei străine. Înainte de a avea ocazia să răspundă, doi alţi pasageri se înghesuiră pe lângă femeie şi săriră în taxi, doar pentru a sări iarăşi afară, la fel de repede.

Taxiul aşteptă încă o jumătate de minut şi, când nici unul dintre ceilalţi oameni care aşteptau la coada pentru taxiuri nu se mai apropie, închise uşa şi se ridică în aer.

— Scuzaţi pentru întârziere, *myr* Kodiak. Schimbăm traseul şi pornim îndată către destinaţia dumneavoastră din Bloomington...

— Era şi timpul, remarcă Samson.

Sam, îi spuse Hubert, *tocmai am contactat reşedinţa, şi Eleanor şi Ellen nu sunt acolo.*

— Încă mai sunt la Staţia Lagrange?

Nu, şi Cabinet nu-mi răspunde la apeluri.

— Ei, găseşte-le! Nu pot face asta fără măcar să-mi iau rămas-bun!

Sam, pregăteşte-te pentru nişte veşti foarte proaste.

— Ce veşti proaste?

Media raportează prăbuşirea unui iaht spaţial.

— Şi?

Atât Eleanor cât şi Ellen au fost raportate moarte.

— Dar au spus că ne vom întâlni la reşedinţă, exclamă Samson, conştient de cât de stupid suna. Eşti sută la sută sigur, Henry?

Verific sursele.

— Ah, Henry, n-ar trebui să spui lucruri atât de groaznice până când nu eşti absolut sigur. E chinuitor. Ar trebui să ştii asta.

Sunt sigur, Sam. Doar amănuntele diferă. E posibil ca Ellen să fie încă recuperabilă.

Taxiul făcu o întoarcere de 180 de grade şi o luă înapoi, de unde venise.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Samson.

Am cerut taxiului să ne ducă acasă.

— Nu, taxi, nu-l lua în seamă pe valetul meu. Du-ne la Arena Soldatului.

Eşti sigur, Sam?

— Asta nu schimbă nimic, zise Samson.

Se rezemă de scaunul moale şi închise ochii.

— Trebuie să merg până la capăt. Acum mai mult ca niciodată. Arena Soldatului, taxi, şi apasă pe accelerator!

•

Cam la zece minute după căderea sistemelor, măsurate de un cronometru intern, creierul echipei albastre se

restartă. Nanoboţii săi auto-reparatori fuseseră puşi în funcţiune şi lucrau de zor să repare la faţa locului sistemele vitale ale albinei. În cuşcă, în jurul acesteia, numai câteva dintre celelalte automate se mai agitau. Viespea Alfa a echipei albastre era moartă, ruptă în două, cu ambele segmente încă încolăcite în jurul albinei, într-o strânsoare a morţii. Viespile erau sacrificabile şi nu conţineau nanoboţi de reparaţii.

Un sunet foşnit atrase atenţia albinei spre un loc al peretelui cuştii în care stratul de catifea se topea de pe aliajul fuselajului. Viespea Beta a echipei albastre trăgea cu laserul dinspre exterior. Albina, stânjenită de segmentele înţepenite ale însoţitoarei sale moarte, se agăţă de grămada de rămăşiţe, târându-se către perete. Dar limaxul ComAp-ului ajunse acolo primul şi blocă spărtura crescândă din perete cu trupul său. Trimitea un S.O.S. către baza lui, prin ecranarea radio distrusă. Asta nu era bine. Albina nu-şi putea permite să fie capturată şi n-avea nici un mijloc de a se autodistruge fără ajutorul viespii rămase.

Trecură minute preţioase până când viespea tăie o gaură destul de mare ca să încapă albina, dar limaxul încă bloca drumul. În timp ce albina îşi trecea în revistă opţiunile, limaxul încercă să se târască el însuşi prin gaura prea mică. Se auzi un sfârâit când pielea lui intră în contact cu marginea fierbinte de metal, şi limaxul se retrase din reflex, eliberând drumul pentru albină.

În timp ce albina echipei albastre aştepta să se răcească metalul, ordonă viespii Beta să-şi întindă cleştii prin gaură şi să rupă picioarele surorii sale, care încă o înconjurau. Eliberată de povară, albina împinse bucăţile viespii prin gaură către viespea Beta, înainte să treacă ea însăşi.

Epuratorul se prăbuşise pe o grămadă de cărămizi, în spatele unei mici grădini înghesuite între două clădiri. Epuratorul mort era o înjghebare frankensteiniană din bucăţi ciudate de gunoi tehnologic, puse laolaltă. Urmele de arsură de pe blindajul de diafier indicau traseul laserului de testare al viespii Beta. Pe când cele două automate supravieţuitoare ale echipei albastre trăgeau bucăţile din

însoţitoarea lor stricată afară din epuratorul prăbuşit, albina trecu în revistă sistemele. Propriile sale reparaţii mergeau repede, dar încă nu putea să zboare. Celulele energetice erau mai mult de jumătate goale. Trei dintre cele şase aripi aveau nervuri rupte, iar una dintre ele era complet retezată şi lipsea. Viespea Beta era neatinsă, dar funcţiona pe energia de rezervă. Mai rău, îşi golise rezerva de plasmă pentru arme. Viespea Alfa cea moartă, pe de altă parte, încă mai avea trei sferturi din provizia iniţială. Adunară toate piesele, în afară de trei dintre cele şase aripi. Acestea aveau prea puţină importanţă, pentru că aripile unei viespi erau universale şi suficient de anonime. Aripa lipsă a albinei, pe de altă parte, era o operă de artă şi putea fi urmărită până la Starke Enterprises.

Albina se târî în sus pe latura celei mai apropiate clădiri şi se ascunse în zidăria crăpată, ca să pună la cale un plan de acţiune. Ordonă viespii Beta ca între timp să incinereze viespea Alfa, după ce transfera plasma în propriul rezervor.

Situaţia lor era proastă, dar nu disperată. Alte automate în curs de regenerare se târau deja afară dintre rămăşiţe. Limaxul era încă prins înăuntru, prea mare ca să treacă prin gaură. Între timp, albina simţi cinci maşini private de securitate şi un VOG guvernamental rotindu-se pe deasupra acoperişurilor clădirilor înconjurătoare. Spaţiul grădinii era prea mic pentru aterizare, dar în curând vor trimite jos nişte warbeitori[26] mici ca să asigure scena. Dacă albina şi ce mai rămăsese din escorta ei reuşeau să rămână ascunşi timp de o oră, ar mai fi putut să-şi continue misiunea.

Cu excepţia unei singure complicaţii – aripa lipsă se afla încă în cuşca de colectare a epuratorului. Albina era programată să-şi ascundă întotdeauna identitatea. Depăşea ca importanţă nevoia de a rămâne anonimă. Aşa că, în timp ce procesa scenarii, mintea ei primitivă continua să se concentreze asupra aripii. Trebuia să permită ca aceasta să cadă în mâinile Comandamentului Apărării?

---

[26] *Warbeitor* – în context, *dispozitiv electronic de luptă*, combinaţie între cuvintele *war* – război (lb. engleză) şi *Arbeit* – muncă (lb. germană) (n. trad.)

Nu mai avea timp de şovăială. Albina ordonă viespii să intre iar în epurator şi fie să găsească şi să-i recupereze aripa, fie să incinereze întregul conţinut al cuştii. Între timp, albina se urcă şi mai sus pe clădire, până la un petic de soare, ca să înceapă să-şi reîncarce celulele energetice. Nanoboţii de reparaţii dinăuntrul ei terminaseră de depanat sistemele critice şi continuau cu cele de importanţă secundară. Albina întinse piciorul ca să deschidă două vezicule de sub torace, eliberând milioane de automate de mărimea unor acarieni. Acestea roiră pe corpul său, curăţând de pe senzori ce mai rămăsese din praful diatomic şi scoţându-l de pe suprafeţele articulate. Pe măsură ce acarienii rămâneau cu miile fără energie, se târau de-a lungul nervurilor rupte ale aripilor şi se sudau la un loc pentru a crea atele temporare.

Curând, începu o activitate febrilă în parcela de verdeaţă. O fereastră de la parter, îndreptată spre grădină, se deschise şi pe ea ieşiră doi oameni. Poate doi, poate şase, poate opt; albina nu reuşea să numere cu precizie. Erau nişte oameni mici, în orice caz, şi îmbrăcămintea lor nu transmitea nici o identificare a vreunei agenţii oficiale. Într-adevăr, hainele lor erau cele care tulburau imaginile optice ale albinei, creând fantome şi imagini multiple. În infraroşu, distorsiunea era chiar şi mai rea, şi nu aruncau deloc reflexii radar. Deşi albina nu reuşea să obţină nici o imagine solidă asupra acestor oameni, putea să-şi dea seama că epuratorul era ridicat de pe cărămizi.

Raportează progresul, ordonă albina.

Multe resturi. Armătura aripii-ţintă găsită şi distrusă. Această unitate poate mirosi inelul de prindere, dar e incapabilă să-l localizeze.

Ieşi din epurator, înţeapă oamenii, reia căutarea...

Înţel... Transmisia viespii fu retezată în momentul în care epuratorul dispăru complet din senzorii albinei. Grupul de oameni fantomatici părea să se scurgă înapoi către fereastra deschisă. Înainte ca el/ei să ajungă la fereastră, apăru o pată fierbinte în infraroşu. Douăsprezece sau şaisprezece pete fierbinţi spectrale, fără îndoială. Oamenii

strigară la rândul lor, iar epuratorul apăru brusc pe pământ.

După câteva clipe interminabile, viespea Beta a echipei albastre se aşeză pe perete, lângă albină. *Fragmentele de aripă localizate şi distruse*, raportă.

Reîncarcă, ordonă albina.

•

Taxiul reintră în spirala ascendentă. Când ajunseră la grila locală de deasupra oraşului, Samson văzu conturul Arenei Soldatului profilat pe suprafaţa lacului, în depărtare, deşi ei se îndreptau în direcţia opusă.

— Taxi, ceru el, unde mergem?

Taxiul răspunse:

— Noua noastră rută include numai două opriri intermediare, *myr* Kodiak. Vom ajunge cât ai zice peşte.

— Nu, insistă Samson. Vreau fără oprire. Vreau serviciu expres.

Dar maşina parcă într-o staţie de tranzit la arcada-grilaj aflată la etajul 300, între două gigaturnuri din centru, pe aliniamentul Midway. Un cetăţean îmbrăcat într-o salopetă de afaceri, elegant croită, se urcă pe jumătate în taxi, până când îl mirosi pe Samson şi expresia lui se schimbă într-una de repulsie pură. Se retrase din maşină şi zise:

— Credeam că aţi murit cu toţii până acum...

— În curând, replică Samson, şi să te ia dracu' şi pe tine!

— Cheamă-mi un alt taxi, ceru bărbatul maşinii şi se întoarse în zona de aşteptare.

Taxiul îi vorbi din nou lui Samson, de data asta cu o voce diferită:

— Bună ziua, *myr* Kodiak. Taxiul pe care îl ocupaţi în acest moment m-a chemat ca să mediez o posibilă chestiune de relaţii cu clienţii. Eu sunt mai aproape de mentarul care controlează Hi-Top. Din moment ce taxiurilor noastre le lipsesc capacităţile senzoriale depline, trebuie să apelez la judecata dumneavoastră: există vreo împrejurare care face transportul cu acest vehicul inconfortabil pentru pasageri?

Lui Samson nu-i venea să creadă.

— Aveţi un tupeu nemaipomenit! exclamă el. Cer să mă

duci imediat la destinaţie. Fără alte întârzieri.

— Ce spuneţi despre miros? continuă taxiul. Există vreun miros neplăcut în maşină?

— Încep să-mi pierd răbdarea, taxi.

Uşa lui Samson se deblocă şi se deschise pliindu-se, iar scaunul îl eliberă.

— În acest caz, *myr* Kodiak, aveţi ceva împotrivă să coborâţi? Trebuie să duc acest vehicul înapoi la depou, pentru a continua diagnosticarea.

— Da, am ceva împotrivă, răspunse Samson, păstrându-şi locul. Am foarte mult împotrivă...

— În mod regretabil, nu vă putem transporta mai departe în această maşină. Dacă veţi coborî acum, firma Taxiurile Cartelului Hi-Top va renunţa la costul călătoriei până în acest punct.

— Renunţaţi la costul călătoriei până în acest punct? Aţi înnebunit? Sunt mai departe de destinaţia mea decât când m-aţi luat. Nu cobor. Du-mă la Arena Soldatului – dacă nu...

— Asta nu va fi posibil, replică taxiul. După cercetarea înregistrărilor din interiorul vehiculului, am ajuns la concluzia că *dumneavoastră*, *myr* Kodiak, sunteţi sursa problemei. Deşi nu suntem niciodată grăbiţi să luăm măsuri legale împotriva clienţilor noştri, dacă nu coborâţi de îndată, vom depune o plângere împotriva dumneavoastră pentru a recupera daunele aduse acestei maşini, plus pentru pierderea oportunităţilor economice în perioada în care este scoasă din funcţiune. Pe deasupra, până când este satisfăcută orice penalizară impusă de curte, nu veţi putea folosi serviciile unui taxi al Hi-Top sau al firmelor afiliate.

— Mă *ameninţi*, taxi? strigă Samson, cu pielea capului pătându-i-se în nuanţe de roşu. Crede-mă când îţi spun că nu e în interesul tău să mă ameninţi...

Ca răspuns, pernele scaunului se întăriră într-o formă neergonomică de „respingere” care-l înghionti pe Samson în rinichi.

— Henry! răcni el. Simt că şi aici o să meargă. Chiar aici, chiar acum!

Pipăi prin buzunare după simproiector, dar nu reuşi să-l găsească.

Sam, îi spuse Hubert, *te rog linişteşte-te şi dă-mi voie să rezolv eu situaţia.*

— Îmi cer drepturile, conform Legii Locuinţelor din ‘54! strigă Samson.

Calmează-te, Sam. O să te răneşti.

Dar Samson nu se calmă. Izbi perna cu pumnul.

— Eşti ignifugat, taxi? Spune-mi asta, eşti ignifugat?

Doi oameni din securitatea clădirii, un jerry şi un russ, în uniforme albastru-verzui cu maro, se apropiară de maşină.

— Ieşi de-acolo, moşule, zise bărbatul jerry.

Când ajunse destul de aproape ca să simtă mirosul, dădu înapoi surprins.

— Aoleu! exclamă el. Ce faci acolo? Ai făcut pe tine?

— Ăsta nu-i rahat, zise partenerul russ. Ăsta-i un puturos!

— Imposibil! Au murit cu toţii…

— Cu siguranţă aşa miroase.

Cei doi paznici îşi închiseră măştile faciale, apoi se întinseră în taxi să încerce să-l apuce pe Samson de braţ, dar acesta se trase în afara atingerii lor şi-i împunse cu bastonul de arţar.

— N-ai vrea să ne faci să intrăm după tine, bătrâne, zise bărbatul russ.

— Chiar aici! strigă Samson furios. Chiar acum!

— Hai, hai, zise gardianul russ. Fă aşa cum spunem, sau vom fi siliţi să te adormim.

Întinse vergeaua paralizantă şi o îndreptă spre Samson, dar acesta pară cu bastonul. Uşa din spatele lui Samson se deschise; paznicul jerry îl luase prin învăluire.

— Henry, proiectează acum o simulare a mea! strigă Samson.

Nu se întâmplă nimic.

— Mă auzi, Henry? Fă ce-ţi spun!

Sam, eu sunt Hubert, nu Henry. Fă aşa cum spun cei doi; încerc să negociez un armistiţiu.

— N-am s-o fac! răcni el, iar când bărbatul jerry încercă

să-l ridice de pe scaun, îi scuipă. Saliva clocoti pe masca gardianului.

Acesta se îndepărtă de maşină şi observă:

— Hei, tipu' ăsta-i toxic!

— Nu, e un puturos, preciză partenerul russ, aşa cum ţi-am spus.

— Mda? Aşa? Nu-mi aduc aminte cum ar trebui să ne purtăm cu ei. Tu ştii?

Cei doi oameni din echipa de securitate tăcură când Nicholas îi informă despre protocolul după care erau trataţi cei cauterizaţi celular. Între timp, taxiul închise uşile, închizând-l pe Samson înăuntru, şi-i vorbi cu o altă voce, nouă.

— Bună ziua, *myr* Harger, spuse.

Harger, nu Kodiak.

— Vă vorbeşte mentarul Hi-top, Fuller. Aş dori să-mi cer scuze pentru orice neînţelegere provocată de secţiunile mele. Vă rog să vă rezemaţi, şi vom porni spre destinaţia dumneavoastră îndată ce aranjez lucrurile cu securitatea clădirii.

În scurtă vreme, cei doi gardieni din faţa ferestrei lui Samson făcură stânga-împrejur şi părăsiră staţia. Motoarele taxiului măriră turaţia, iar scaunul se înmuie din nou, devenind un corset catifelat.

— Aşa mai merge, comentă Samson. Temeţi-vă!

Chicago aluneca pe sub ei. În curând, ajunseră deasupra ţărmului lacului, iar forma înaltă, trapezoidală, a stadionului Arena Soldatului se întindea dedesubt. Samson simţea dureri peste tot. Avea vânătăi dogoritoare pe braţe, acolo unde îl apucase gardianul jerry, iar pumnul îi ardea în locul unde lovise perna scaunului. Îi trecu prin cap că data viitoare când va mai fi într-o asemenea situaţie, tot ce avea de făcut era să-şi pocnească ţeasta de ceva solid şi ar fi rezolvat problema.

— Hubert, zise el, data viitoare, fă exact ce-ţi cer. Fără argumente, fără negocieri. E clar?

Dacă zici tu, Sam.

— Aşa zic. Insist.

Simproiectorul portabil fusese tot timpul în buzunarul de la piept. Îl scoase şi mută comutatorul de control pe modul vocal.

— Încarcă-te, îi ceru, iar micul dispozitiv se încărcă.

— Gata, spuse.

— *Myr* Harger, interveni taxiul, am ajuns, vedeţi? Iar Taxiurile Hi-Top sunt încântate să renunţe la preţul întreg. De fapt, vă creditām cu trei călătorii gratuite către orice destinaţie din regiunea Chicago cu maşini private. Aterizăm acum. Am ajuns!

Taxiul se aşeză pe cel mai înalt parapet al stadionului şi deschise uşa.

— Aşa mai merge, repetă Samson şi, când scaunul îl eliberă, porni să coboare, dar se opri şi întrebă:

— Aţi renunţat la preţ? Altceva?

— Da, *myr* Harger. Cartelul Hi-Top mi-a sugerat să-mi cer scuze pentru acest incident nefericit. E ruşinos ca membrii cartelurilor să lupte între ei.

— Da, e ruşinos, încuviinţă el şi puse simproiectorul înapoi în buzunar.

Îndată ce Samson ieşi din taxi, acesta trânti uşile şi decolă, săltând în aer cu toate cele şase motoare, fără să aştepte ca el să iasă din zona de turbulenţă. Praful îl ajunse pe Samson, care tuşi un minut întreg. Mai aşteptă alte câteva minute să-şi revină, apoi traversă prin faţa şirului de porţi cu scanere care aşteptau. Pentru că nu mai făcuse ocolul prin Indiana, ajunsese devreme. Mai erau ore întregi până când avea să înceapă ceremonia cupolei şi locul era gol. Samson ocoli scanerele şi se duse direct la uşa presurizată de alături. Radiaţia intruzivă a scanerelor ar fi declanşat paznicii săi celulari la fel de sigur ca un simproiector, iar în calitate de cauterizat înregistrat, avea o derogare (ceva ce taxiul ar fi trebuit să verifice). Uşa presurizată coborî şi pe ea ieşi un arbeitor de securitate. Acesta execută o percheziţie şi o adulmecare amabilă, dar completă, a persoanei sale. Îi ceru chiar să deschidă gura ca să i se poată uita în gât. Îi confiscă bastonul, încărcându-i în palmă un bilet de recuperare pentru el, şi îl conduse pe

uşă. Pe partea cealaltă, o linie portocalie călăuzitoare se aprinse la picioarele lui, ducând în afara razei vizuale, de-a lungul pasarelei spiralate a stadionului.

— E departe? întrebă el.

— Nu-i departe, şi drumul coboară tot timpul, răspunse Hubert din centură.

Samson îşi târî picioarele pe lângă chioşcurile concesionate, dar încă neactivate. Era greu de crezut că în sfârşit făcea asta.

— Hubert, am scris un discurs de adio?

— Nu, Sam, n-ai scris.

Asta îl nedumeri. Era aproape sigur că notase câteva idei pentru un discurs. Cu siguranţă, numai la asta se gândise în ultimele câteva săptămâni.

— Eşti sigur?

— Ai zis, continuă Hubert, că atunci când va veni vremea, cuvintele vor ieşi singure.

Lui Samson nu-i venea să creadă, însă în acest punct, ce mai putea face?

— E reconfortant să vezi câtă încredere am în mine însumi...

Urmă linia călăuzitoare până la o galerie de încărcare. Plin de recunoştinţă, se prăbuşi într-un scaun. Centuri moi i se împletiră peste umeri şi peste piept.

— Gata de ieşire? întrebă scaunul.

— Gata, confirmă Samson, şi scaunul îl ridică încet spre exterior, printr-o perdea de presiune, în sus şi pe deasupra, până când se trezi suspendat peste gura larg deschisă a stadionului. Era palpitant să fii în primul scaun ieşit, şi Samson trase adânc aer în piept, de câteva ori. Terenul de joc era atât de departe sub el, încât arăta ca o farfurie pe fundul unui puţ.

— Înclină-te pe spate, ceru el, şi scaunul se supuse. Puţin mai mult...

Acum se uita la cerul albastru de dincolo de marginea stadionului. Aceasta era direcţia în care va avea loc în această seară adevăratul eveniment.

Hubert vorbi:

— Sugerez o gustare Gooeyduk acum, nişte Electrolit şi poate încă o oxitabletă. Apoi un pui de somn. O să te trezesc eu destul de devreme. Ţi-e suficient de cald?

— Ca unei felii de pâine în prăjitor, răspunse Samson şi redeschise batonul Gooeyduk din care ciugulise mai devreme. Spune-mi însă un lucru, Hubert...

— Dă-i drumul.

— Ce spuneai mai devreme despre El şi Ellen – cum vine asta? Ce ştim sigur?

Hubert răspunse:

— Eleanor a murit. Ellen e încă o problemă deschisă.

— Ellen se simte bine?

— Nu, Sam. Ellen e fie moartă, fie pe moarte. Rapoartele se contrazic.

Samson deschise un flacon de Electrolit şi bău câteva înghiţituri. Îşi trase pe cap gluga salopetei. Ah, El, să alegi aceeaşi zi ca şi mine, se gândi. Ce rost are?

N-avea nici un rost, cel puţin nici unul pe care să-l poată vedea şi el, exact aşa cum cauterizarea lui fusese fără rost, exact aşa cum întreaga Ţintă BNC a lui Eleanor se dovedise fără rost. Promisese să-i identifice pe cei responsabili pentru atac şi o făcuse, la cinci ani după ce el şi Skippy părăsiseră reşedinţa. Numai că găsise prea mulţi, peste două mii de indivizi şi grupuri. Părea să fi existat un consens larg răspândit că succesul ei era prea meteoric şi că trebuiau puse nişte frâne. Autorizaţia pentru copil fusese un rezultat al acestui consens. Atacul asupra lui fusese un altul. Dar nici măcar cu scormonelile ei cele mai sofisticate, Eleanor nu reuşise să descopere pe cineva care să fi dat efectiv ordinele.

— Nu merge aşa, îi spusese. Nimeni de la acest nivel al jocului nu ordonă cu adevărat asemenea lucruri. Cineva se mulţumeşte să-şi exprime iritarea, iar ceilalţi traduc asta în fapte pe cont propriu. La asta sunt buni lingăii...

Ea lăsase la latitudinea lui dacă să-i distrugă sau nu pe cei două mii de ticăloşi. Spusese:

— Am promis c-o s-o fac, şi-o s-o fac. Deşi mulţi dintre oamenii ăştia sunt în acest moment colegii şi partenerii mei

de afaceri.

Aşteptase răspunsul lui. El tocmai se mutase în Turnul Cass şi începuse să dea petreceri de gală, probabil pentru aceiaşi oameni.

— Nu, îi răspunsese. Faptul că iau cina cu mine e o pedeapsă suficientă. Deocamdată.

•

Echipa albastră micşorată intră în zona Chicago prin Poarta Gary, dându-se drept albină media cu escortă înarmată. Printre fişierele de misiune, albina avea doar cinci identităţi furate pe care le putea folosi, şi terminase trei dintre ele la porţile care separau sectoarele oraşului.

Pe strada Howe, echipa urcă pe acoperiş şi traversă şirurile etajate de culturi hidroponice, până la şopronul grădinii. Viespea tăie cu uşurinţă o gaură prin uşă, iar cele două automate intrară.

O voce vorbi imediat:

— Aceasta este o proprietate privată. Identificaţi-vă.

Albina scană rapid încăperea. Semnătura aromatică a prinzătorului era prezentă şi puternică, dar nu erau trupuri vii în încăpere. Viespea confirmă citirile albinei. Aceasta zbură mai aproape de pat, unde o formă nemişcată stătea întinsă sub pături.

— Invocăm dreptul la intimitate, rosti vocea, care venea dintr-un difuzor aşezat pe o bancă.

Albina ignoră ordinul ineficace şi-şi termină evaluarea. Silueta de pe pat nu era umană.

Echipa albastră ieşi din şopron şi zbură către uşa de la casa scărilor. Uşa era închisă, iar orificiul pentru albine de deasupra era blocat cu beton. Tomografia indică faptul că multe dintre cărămizile clădirii erau goale pe dinăuntru, iar viespea reuşi să dea o gaură printr-una dintre ele pentru a intra în clădire. Echipa căută metodic la fiecare etaj, încăpere cu încăpere. Oameni neprinzători erau prezenţi într-unele dintre ele, şi aceştia cerură capitularea imediată a echipei. Unul dintre ei încercă chiar, prosteşte, să le scoată din funcţiune cu o veche baghetă cu vibraţii armonice. Viespea tăie bagheta în două cu un puls de

lumină bine plasat.

Mulţumită că prinzătorul nu era în clădire, echipa albastră ieşi prin gaura pentru limacşi de la nivelul străzii. Urmă o dâră de substanţe volatile întinsă pe perete şi pe trotuar, până la colţul străzii, unde se sfârşea. Dacă această misiune ar fi avut chiar şi un sprijin tactic minim, albina ar fi putut să continue să-şi urmărească ţinta prin miile de camere fixe de televiziune, albine-martor, înregistrări RTPC şi aparate teleghidate suborbitale. Însă nu exista nici un sprijin pentru misiune, nici măcar un Generator de Ordine Legale; echipa albastră era pe cont propriu.

Albina conduse viespea pe acoperişul clădirii opuse ţintei lor. Aici aveau o perspectivă dominantă asupra întregii străzi, ca şi asupra grădinii de pe acoperiş şi asupra şopronului. Apoi, albina porni râşniţa de scenarii, în timp ce aşteptau.

2.12

Din staţia Reţelei Publice din Chicago aflată în canionul central al TLOS 7 se revărsară valuri de navetişti obosiţi, de la Oamenii Specializaţi. Se răspândiră pe platformă şi se îmbrânciră să urce în ascensoare. Fred nu se grăbi. Călătoria cu trenul-capsulă fusese îndeajuns de incomodă, cu acceleraţia şi cotiturile ei. Bietele sale organe interne încă mai erau înnodate şi n-avea nevoie de şi mai mult stres. Fred găsi o bancă pe care să se întindă pentru o clipă. Lăsă ora de vârf să treacă pe lângă el, cu sunetele ei familiare, în timp ce, pe deasupra lui, norii pluteau peste cele patru corpuri ale turnului. Un sfert de milion de persoane locuiau în fiecare corp, şi cu toţii, la fel ca Fred, lucrau pentru Oamenii Specializaţi. Fred îşi petrecuse întreaga viaţă în această megastructură sau în altele exact la fel. Chiar şi habitatul de pe staţia Marte fusese în acelaşi stil. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap unui russ să pună sub semnul întrebării acest mod de a locui, cu excepţia faptului că, în acest moment al vieţii sale, Fred o făcea. *Către fraţii mei clonaţi*, cugetă el, *unde-am ajuns – să petrecem o sută de milioane de ani-russ locuind în chestiile astea?*

O albină a reţelei se opri să verifice starea lui Fred, care se ridică în capul oaselor şi o alungă. Se duse către grupul de ascensoare, ocolind turbolifturile în favoarea unui vagon-salon. Era mai bine să ia lucrurile uşor. Ajunsese devreme şi n-avea nevoie să se grăbească să ajungă acasă. Vagonul-salon pe care-l alesese avea canapele goale lângă nişa media şi un fotoliu sau două libere, în faţa căminului. Când intră, o proto-muzică liniştitoare, mai mult zgomot decât sunet semnificativ, părea să-l salute. Clone obosite, purtând toate combinaţiile posibile ale uniformei maro şi albastru-verzui a Oamenilor Specializaţi, îşi târau picioarele înăuntru şi se aşezau în colţurile preferate. Fred traversă covorul gros către bar.

Un bărbat care stătea pe un scaun lângă el observă:

— Doamne, omule, puţi!

Fred se întoarse spre el. Era un pike – cu numele JULES brodat pe ecuson. Jules îşi încreţi nasul ars de soare şi continuă:

— Ce s-a-ntâmplat cu *tine*? Te-au uns cu seu de oaie?

— Mda, răspunse Fred şi se întoarse cu spatele. În clipa asta, nu era dispus să facă efortul de a se preface prietenos cu un pike. Comandă o bere înainte să-şi aducă aminte de faptul că trebuia să se ţină departe de alcool pentru câteva zile. Schimbă comanda, cerând un suc.

Vagonul-salon urcă lent, oprindu-se numai la etajele ale căror numere se terminau cu două zerouri, iar la coborâre la cele cu cinci-zero. Fred se hotărî să sară peste oprire la urcare şi să rămână în vagon până la coborâre. Avea nevoie de puţin timp să mai stăruie asupra problemelor sale: Costa, Cabinet, Reilly, HALVENE şi posibilitatea de a avea „oboseala clonei”...

Fred îşi dădu seama că tocmai făcuse o scurtă listă a necazurilor sale. Iteranţii russ erau faimoşi pentru listele lor. Fratele lor donor, Thomas A., fusese un incorigibil alcătuitor de liste. După ce-şi pierduse viaţa în tentativa de asasinat, Serviciul Secret intrase în apartamentul lui Russ şi găsise o colecţie remarcabilă de liste. Pe bileţele lipite de frigider, în fişiere de computer, în caiete, pe spatele ambalajelor... Liste de băcănie, liste alfabetice de echipamente, liste de felicitări de Crăciun, liste ordonate de femei cu care-i plăcea să se culce. Autorităţile le păstrară; exista chiar şi o expoziţie a listelor lui Thomas A. la muzeul Smithsonian. Fred cugetă: *Către fraţii mei clonaţi: listele sunt propria noastră formă de vers alb...*

Când Fred coborî la etajul 150, se mută într-un lift local pentru etajele care mai rămăseseră şi apoi o luă pe un pasaj radial, până în Deko Village, un cartier economic situat adânc în miezul corpului de nord-vest. Uşa de la intrare îl salută şi se deschise.

— Spune-i lui Mary că am ajuns acasă, vorbi el în micul hol.

Nu se auzi nici un răspuns, aşa că întrebă:

— Mary?
— Sunt în dormitor, oftă ea.
— Iartă-mă că te-am trezit.
— Nu m-ai trezit. Ai venit devreme.
— Da, oarecum.
Fred aşteptă să vadă dacă Mary avea să mai spună ceva. Nu mai spuse, aşa că se duse în camera de zi, unde căţelul pentru papuci aştepta lângă fotoliul lui favorit. Fred îşi dezlegă bocancii solizi, maro – umezi de HALVENE – şi urmări căţelul cum îi trăgea, unul câte unul, pe raftul lor din dulap, unde urmau să fie lustruiţi şi dezodorizaţi. Pentru tine, gândi el, am să-mi risc eu integritatea?
Se lăsă pe spate în fotoliu şi se relaxă. După un timp, pentru că Mary nu-şi făcuse apariţia şi nu continuase conversaţia, vorbi:
— Nu ţi-e foame? Mie m-e foame. Stomacul meu e *literalmente* gol. Poate că ar trebui să mâncăm ceva înainte să plecăm.
— Unde să plecăm?
— La Rolfe... Reilly zice c-au rezervat o masă.
Reilly se putea să nu apară, dar era mai bine să lase asta deoparte deocamdată.
— La Rolfe? se miră Mary. Azi nu-i miercuri.
— Ştii, remarcă Fred, încercând să-şi păstreze tonul vioi, nu c-ar fi putut păcăli o evangelină, exact asta am zis şi eu.
După o vreme, Mary întrebă:
— Despre ce tot vorbeşti, Fred?
— Ceremonia cupolei.
— A, asta, spuse ea. Nu merg.
— De ce nu?
— Nu mă simt în stare să merg nicăieri.
Fred ştia că nu era cazul să încerce s-o convingă.
— Ca să fiu sincer, zise el, nici eu. Hai să stăm acasă. Putem să programăm ceva şi să mâncăm aici.
— Dă-i înainte. Eu am mâncat toată ziua. Ţi-am lăsat ceva în bucătărie.
Fred se strădui să se scoale din fotoliu şi se duse la bucătărie, care în acest apartament economic însemna un

kulinmat mare, nichelat, într-un colţ al camerei de zi. Aici, pe poliţa lui, se afla o farfurie. Pe farfurie era o grămăjoară de pateuri mici, rulate.

— Le vezi?

Fred ridică farfuria în dreptul ochilor şi examină pateurile.

— Ce sunt?

— Rulouri creole de peşte cu piper. Am programat reţeta chiar eu.

— Chiar tu?

Asta putea fi o veste foarte bună. Însemna că se dăduse jos din pat astăzi. Şi că încerca lucruri noi. Dar la bucătărie? Evangelinele aveau alergie la tot ce ţinea de arta culinară. Chiar şi programarea unei reţete însemna să le ceri cam mult.

— Asta-i grozav, remarcă el. O să mănânc vreo câteva chiar acum.

Duse unul la gură, dar ea îl opri.

— Nu, stai! M-am răzgândit!

Fred ezită, cu ruloul la câţiva milimetri de buze. Se simţea ca şi cum ar fi stat într-o canoe care se clătina. Fusese la fel încă din ziua nunţii lor, cu cinci ani în urmă. La început, viaţa alături de o evangelină fusese electrizantă. În ultima vreme însă, s-ar fi putut lipsi de starea de suspans continuu.

Mary, încă în dormitor, îl preveni:

— Sunt prea iuţi, prea picante. Au în ele piper *habanero*.

— Ador mâncărurile iuţi.

Mary oftă.

— Atunci dă-i înainte. Tu ştii mai bine, Fred. Totdeauna ştii…

Fred se întoarse la rulourile de pe farfurie. Nu ajunsese acasă nici de cinci minute şi deja nu mai pricepea nimic. Făcu lista opţiunilor: să nu mănânce nici un rulou, să mănânce unul, să mănânce câteva, sau să nu mănânce nici unul dar să spună c-a mâncat. Cam astea erau toate. Putea să elimine fără probleme prima şi ultima opţiune. Dacă Mary se sculase din pat ca să facă chestiile astea, ar face

mai bine ori să le guste, ori să spună c-a făcut-o. Dar era o prostie să mintă o evangelină. Aşa încât singura întrebare acum era câte să mănânce. Dacă erau atât de iuţi pe cât spunea ea că sunt, chiar şi una putea să-i irite bietul stomac maltratat de HALVENE. Se duse cu un pahar la distribuitor şi bău o jumătate de litru de lapte de orez ca să „umezească traseul”, apoi alese un rulou grosuţ şi muşcă din el.

Era picant, de acord, dar câtuşi de puţin ceea ce numea el iute. Băgă restul în gură şi înghiţi.

— E formidabil, zise el, întinzând mâna pentru un al doilea, apoi al treilea.

— Aşteaptă numai, îl avertiză Mary.

Nu trebui să aştepte prea mult. Începu să-l ardă sub limbă şi gâtul i se blocă. Ochii îi ieşiră din cap, începu să-i curgă nasul şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare. I se tăiase respiraţia. Bâjbâi după încă un pahar de lapte de orez.

— Fred, te simţi bine?

El se îneca şi tuşea, aşa că nu putu răspunde.

— Fred? Mă auzi? Vino-ncoace!

— O clipă, croncăni el, ştergându-şi lacrimile de la ochi şi zâmbind, îndreptându-se spre dormitor, în sfârşit invitat înăuntru...

•

Stătea rezemată în patul lor mare. Avea părul teribil de ciufulit şi pete de mâncare pe pieptul cămăşii de noapte. Îi făcu însă loc să se aşeze lângă ea, şi asta era tot ceea ce conta.

— Aici, suflă, îi spuse, întinzându-i o bucată de pânză. Ţi-am zis că sunt iuţi, dar nu m-ai ascultat. Ar fi trebuit să le arunc, la fel ca pe restul. Sincer, nu ştiu de ce le-am păstrat.

Fred îşi suflă nasul şi replică:

— Nu-i nimic. Sunt chiar bune.

Îşi suflă din nou nasul şi întrebă:

— La ce te uitai?

Avea o mică hologramă deschisă la picioarele patului.

Arăta ca interiorul unei grădini în care nu se mişcau prea multe.

— E Shelley?

— Îhî, răspunse Mary. Aveau probleme s-o hrănească azi pe Judith. Se pare că lucrurile se accelerează din punctul de vedere al sănătăţii. Se scufundă rapid.

Fred se aplecă să se uite la hologramă. Era amplasată pe un pasaj aerian. Acesta lega două aripi ale bungalow-ului Artistului Morţii de pe plaja Peninsulei Olimpice. Pe coasta de vest părea să fie imediat după prânz, cerul era înnorat şi de-a lungul podelei din cărămizi de ciment se înşirau din belşug plante exotice în ghivece mari, colorate. Judith Hsu stătea întinsă pe un şezlong la umbră. Două evangeline stăteau lângă ea, Shelley şi una dintre celelalte. Amândouă evangelinele purtau pălării cu boruri late şi, din acest unghi, Fred nu-şi dădea seama care dintre ele era prietena lui şi a lui Mary.

Mary îl adulmecă:

— Fred, ai fost curăţat chimic!

Fred ridică din umeri.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu-i mare lucru.

— Sigur că-i mare lucru. Ai fost rănit?

Acum urma partea cea mai bună. Fred stătea liniştit, în timp ce Mary îi cerceta chipul cu ochii ei mari şi căprui de evangelină. Şi, cu toate că nu era uşor să minţi o evangelină, nici ochii ei nu-l puteau minţi pe el. Sufletul femeii nu avea cortine şi văluri. Fred răspunse:

— Nu sunt rănit, şi se uită drept în ochii ei, rarefiind cuvintele ca pe o momeală menită s-o atragă în câmp deschis.

— N-am întrebat dacă *eşti* rănit, insistă ea. Evident, te-au cârpit. Am întrebat dacă *ai fost* rănit.

Jurământul de confidenţialitate îl împiedica să-i povestească până şi soţiei sale amănuntele misiunilor. Dar nu era nevoie, pentru că Mary putea să vadă totul.

Evangelinele fuseseră introduse în urmă cu treizeci şi doi de ani pentru a satisface o cerere a pieţii de însoţitoare

pentru femei bogate. Unele barosane aveau nevoie de un public sensibil pentru vieţile lor goale. Nu fuseseră decantate niciodată decât loturi de prototipuri, totalizând zece mii de evangeline, deoarece se prăbuşise cererea pe piaţă. Dar pierderea pieţii fusese câştigul bărbaţilor russ.

Fred îşi luă soţia în braţe şi rezumă întreaga lui zi nebună – fără să scoată nici un cuvânt. Ea îi văzu într-o clipă teama, şi panica, şi suferinţa. După o vreme, îl îmbrăţişă şi rupse vraja.

— Bietul meu bărbat, zise ea şi-l dădu deoparte. Dă-mi voie, trebuie să fac pipi...

Fred îşi urmări soţia coborând din pat. Evangelinele erau nişte fiinţe mici şi slăbuţe. Cel puţin în comparaţie cu o jenny. Şi aveau şolduri înguste şi pieptul plat faţă de michelle. Dar în pat, Mary era dincolo de orice comparaţie. Când făceau dragoste, Fred o implora să ţină deschişi ochii ca nişte iazuri, ca să poată urmări în ei uimirea fiecărei atingeri.

Mary închise uşa de la baie, iar Fred se întinse pe pat şi privi holograma lui Shelley. Aceasta nu era doar prietena lor, ci şi soţia lui Reilly şi membră a găştii lor de miercuri seara. Ceva se mişcă în holograma lui Shelley şi-i captă atenţia. Uşa uneia dintre aripile bungalow-ului se deschise şi în pasaj apărură încă două evangeline. Era schimbul de tură. Cele două evangeline care plecau, una dintre ele fiind Shelley, se aşezară alături de nou-venite la o masă rotundă de grădină, la mică distanţă de nefericita *myr* Hsu. Dădeau raportul schimbului, iar el dădu sunetul mai tare:

— ...abia reuşeşte să-şi îndoaie braţele, spunea una dintre ele.

— Sau să articuleze cuvinte, completă cealaltă.

— Mestecatul aproape că e prea mult pentru ea.

Fred se uită la ceas. Dacă Shelley prindea un tren în următoarea oră, ajungea la timp pentru ceremonia cupolei, chiar dacă Reilly nu putea să vină.

Ieşi în camera de zi şi rămase în picioare în faţa ferestrei. Nu era o fereastră adevărată – apartamentul lor se găsea la cel puţin jumătate de kilometru de cel mai

apropiat perete exterior – dar arăta priveliştea în timp real de la fereastra unui apartament de lux situat mai sus, în acelaşi corp. Soarele tocmai cobora în spatele pilonului O'Hare, în zona rurală din Illinois. Fred înlătură imaginea, înlocuind-o cu cadrul telefonului.

— Reilly Dell, rosti el, şi imediat se deschise o imagine tremurătoare a prietenului său. Reilly se afla într-un vagon-capsulă al RTPC. Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră. N-aveau prea multe să-şi spună. Era limpede că amândoi supravieţuiseră zilei. Stătură puţin de vorbă şi închiseră.

Fred se întoarse în dormitor ca să se schimbe în haine de casă. Atunci observă că gaura pentru limacşi din apropierea tavanului fusese acoperită cu un prosop. Inima i se opri pentru o clipă. Bătu la uşa băii şi zis încetişor:

— Mary, cineva a astupat intrarea limacşilor!

Fără să aştepte răspunsul, Fred se urcă pe un scaun şi scoase prosopul. Imediat, şase limacşi intrară şi se răspândiră pe pereţi şi tavan.

Mary privea din cadrul uşii.

— Am văzut azi pe Evernet cum o să-i retragă în seara asta, o dată cu deschiderea cupolei.

— Asta nu-i prea probabil, comentă Fred. Dacă e să facem ceva, atunci va trebui să *mărim* numărul lor. Şi să *dublăm* visolele. Şi să punem trupe antiteroriste la fiecare colţ. Şi *tot* n-o să fim în siguranţă!

Ea se uita la el cu ochi mari. Mai blând, continuă:

— E o infracţiune să împiedici un limax. Am putea fi arestaţi.

— Atunci de ce nu ne arestează? întrebă ea. Am astupat intrarea acum câteva ore şi încă nu m-a arestat nimeni.

Se întoarse în baie şi continuă:

— Vino-ncoace şi spune-mi ce părere ai…

În oglinda din baie se plimba de colo până colo o Mary având un sfert din înălţime. Purta o rochie sexy, de lamé cu albastru şi vineţiu. Între timp, Mary stătea la aparatul de machiat şi făcea ultimele retuşuri la un manechin al capului ei. Îl programase pentru faţa de gală şi îl gătea şi mai mult.

Aşadar, până la urmă tot ieşim, se gândi Fred. Mary

desenă o bandă lată de pudră albastru de genţiană, dedesubtul ochilor manechinului, făcu genele mai lungi şi buzele puţin mai pline. Coloră pielea într-un brun catifelat, iar irişii şi părul în negru.

— E de-a dreptul izbitor, comentă Fred, dar arată ca şi cum ar fi pentru – ştii tu – Anul Nou. Nu pentru o seară cu gaşca la Rolfe.

— Aşa crezi?

— Nu ştiu. De unde să ştiu eu?

— Poate că ai dreptate.

Mary resetă manechinul pe faţa de coctail şi experimentă cu diferite culori. În acest timp, unul dintre limacşi intrase în baie şi se îndrepta către Fred de-a curmezişul podelei de gresie. Fred rămase nemişcat, aşteptându-l să-i testeze glezna. Simţi o pişcătură uşoară, când limaxul îşi luă proba. Se desprinse imediat, aşa cum ştia că va face. O singură înghiţitură de HALVENE şi mica panglică de biotehnologie fu mulţumită că Fred nu prezenta nici o ameninţare pentru societate.

Totuşi, când limaxul se târî spre Mary, aceasta lăsă cămaşa de noapte să cadă peste el şi se retrase în nişa cu gel. Fred dădu din cap şi eliberă limaxul din cămaşa ei.

— Zău, Mary, o mustră el, cauţi necazurile cu lumânarea. Ce te-a apucat?

— Nostim că mă-ntrebi, replică ea şi porni ceaţa, înecând toată conversaţia.

Limaxul, neabătut, se târî în sus pe uşa de sticlă către gaura pentru limacşi a nişei de lângă tavan. Îi plăcea sau nu, limaxul avea să-şi ia muşcătura. Între timp, Fred se hotărî că ar fi mai bine să folosească aparatul de machiat înainte ca Mary să-şi termine duşul. Se aşeză sub instalaţia ca o cutie şi rosti:

— Înfăţişarea de petrecere a lui Fred...

Nu avea nevoie să folosească manechinul; avea doar trei chipuri – pentru acasă, pentru lucru şi pentru petrecere – şi nu le modifica niciodată. Coborî aparatul şi-şi cufundă capul în faldurile lui moi şi călduţe. Acesta îl spălă rapid, îl bărbieri, îi dădu nuanţa potrivită a pielii şi-i machie faţa, în

timp ce îi hidrata pielea şi-i aranja părul. Fred muşcă dintr-un aparat de curăţat gura, cu ultrasunete şi aromă de mentă.

Când îşi scoase aparatul de machiat, propria lui siluetă miniaturală apărea în oglindă. Purta costume lejere de diferite stiluri şi culori.

— Ăsta, zise el, alegând o salopetă elegantă de crep vineţiu, care să se asorteze cu toaleta lui Mary. Micul Fred din oglindă făcu un pas în faţă, zâmbi şi se răsuci pe călcâie.

Către fraţii mei clonaţi: suntem nişte ticăloşi al naibii de chipeşi...

2.13

În vagonul-capsulă aflat imediat după cel al lui Bogdan, un bărbat stătea înghesuit la fereastră, dormind buştean. Şi Bogdan era legănat de balansul lin al trenului grăbit, când auzi un clic, iar vagonul vecinului său se desprinse şi se repezi pe un tunel lateral. O clipă mai târziu, un alt vagon coborî de pe rampa de inserţie şi intră pe locul din spatele lui. Noua lui vecină, dincolo de două straturi de sticlă organică incasabilă, era o femeie cu pielea transparentă. Bătea darabana cu degetele pe braţul scaunului, şi Bogdan se lăsă hipnotizat de tendoanele şi muşchii care alunecau unele peste altele. Când femeia observă că o privea, păru ofensată, deşi – cu o faţă atât de transparentă – era greu de spus care-i era expresia. În orice caz, îşi opaciză fereastra.

Lui Bogdan nu-i păsa. Era pierdut în visuri cu ochii deschişi. Deşi sesiunea din Aria Ranger se terminase înainte ca el şi straniul sim să atingă centrul locuit al Staţiei Lagrange, următoarea însărcinare fusese la fel de remarcabilă. Simul, în salopeta lui cu verde şi roşu, reapăruse şi-i spusese:

— Salut din nou, Bogdan. Ţi-ar plăcea să vizitezi viitorul?

Bogdan se uitase în jur. Erau singuri într-o sală de la E-Pluribus, nu într-o navă spaţială.

— Mda, sigur, de ce nu?

— Splendid. Acum imaginează-ţi asta: au trecut patru sute de ani... Eşti un fondator aflat la bordul unei O-nave, pe drum către un nou sistem solar în care să locuiască. Hai să mergem să vizităm puntea...

O clipă mai târziu, stăteau într-o încăpere de mărimea unui teren de fotbal. Acolo se aflau zeci de tineri în uniforme arătoase, ocupându-se de o pădure de monitoare plate şi panouri de control. În centrul sălii colosale plutea un uriaş model la scară al unei O-nave.

— Iată căpitanul acestui deceniu, zisese simul lui Meewee la apropierea unei tinere femei. Era uluitor de frumoasă. La fel de frumoasă ca Annette Beijing, dacă asta

era posibil. Tânăra se opri în faţa lor, îşi puse mâinile în şoldurile armonioase şi-l examină pe Bogdan din cap până-n picioare.

— Ah, Merrill, exclamă ea, ai un adevărat talent să alegi cei mai buni oameni pentru echipaj. Vrei să faci prezentările, te rog?

— Cu plăcere, răspunse simul lui Merrill. Căpitane Suzette, sunt încântat să vi-l prezint pe fondatorul Bogdan Kodiak, unul dintre cei mai promiţători tineri cadeţi piloţi.

— Bine-ai venit pe puntea ESV *Grădina Cartel*, cadet Kodiak, îi ură căpitanul. Merrill mi-a cerut să-ţi arăt nava, şi m-am gândit să începem chiar de-aici, de la centrul de comandă. De acord?

— Perfect, răspunse Bogdan, cu glasul gata să cedeze.

— Excelent.

Simul lui Meewee adăugă:

— Ei, Bogdan, te las în mâinile capabile ale bunului nostru căpitan. Până data viitoare...

Simul se dizolvă într-un roi de stele scânteietoare şi dispăru.

— E un om minunat, rosti căpitanul Suzette, privind visătoare spre locul pe care-l ocupase Meewee. Sper că-ţi dai seama cât noroc ai că i-ai căzut cu tronc.

Îi făcu semn lui Bogdan să vină lângă ea în faţa imensei holograme a O-navei.

— Să începem cu propulsia navei. Bănuiesc că ştii ceva despre torul O-navei.

Modelul O-navei se înălţa deasupra lor ca o clădire cu zece etaje.

— Sigur că da, răspunse Bogdan, străduindu-se să-şi aducă aminte ce-i explicase Meewee despre asta în sesiunea dinainte. Ăă... o capcană magnetică pentru fascicule de particule de la un satelit solar de recoltare.

Superba femeie-căpitan îl privi admirativ.

— Bine zis, îl complimentă ea. Să începem cu sateliţii de recoltat. Acasă, în sistemul care se roteşte în jurul lui Sol...

Gesticula în timp ce vorbea, iar modelul O-navei se micşoră cât vârful unui ac, în colţul de sus al unui peisaj

gigantic, făcând loc în centru unei stele mari, orbitoare. Bogdan îşi umbri ochii ca să se apere de intensitatea luminii.

— Stai, dă-mi voie să mai estompez asta, zise ea şi îşi roti degetul. Întunecat, soarele semăna cu o minge din tăiţei roz, încolăciţi. Înconjurând emisfera nordică, se afla un inel larg de grăuncioare negre.

— Aceştia sunt sateliţii de recoltare ai Heliofluxului, continuă căpitanul Suzette. Sunt la fel de departe de Soare ca şi orbita lui Mercur, dar deasupra planului ecuatorial. Şi, desigur, ca să-i poţi vedea cât de cât în acest decor, ar fi trebuit să-i măresc la dimensiunea lui Jupiter.

— Desigur, încuviinţă Bogdan.

— În regulă, hai să schiţăm şi restul sistemului.

Arătă cu degetul de colo până colo şi apărură planetele, coloniile-habitat şi coloniile-fabrici, inclusiv o bilă marmorată în albastru şi alb, reprezentând Pământul.

— Sateliţii de recoltare captează energia brută a Soarelui şi o transferă acolo unde poate fi de folos. Gata?

Pocni din degete şi o pânză groasă de păianjen, alcătuită din raze colorate, se întinse în toate direcţiile, pornind de la inelul de sateliţi solari de recoltare. Cele mai multe se terminau pe Pământ.

— Cele albe sunt fascicule de microunde care sunt convertite în electricitate, cele roşii sunt raze laser, cele galbene sunt fluxuri de plasmă de hidrogen, iar cele verzi de aici – ştii ce sunt?

Raza verde pe care o indică ducea direct la micuţa O-navă din colţul de sus.

— Ăsta va fi fluxul nostru de particule grele, spuse Bogdan.

— Excelent! exclamă căpitanul cu vioiciune.

Flutură mâinile ca să închidă imaginea sistemului solar şi să readucă modelul O-navei la mărimea sa impunătoare de la început.

— Ceea ce ne duce înapoi la torul nostru care este, aşa cum ai arătat deja, un câmp de forţă electromagnetic consolidat, convertind în forţă motrice fluxurile de particule

care-l lovesc...

În timp ce vorbea, o diagramă caroiată, ca liniile de latitudine şi longitudine de pe glob, apăru în gaura de gogoaşă a O-navei. Exact în centru, liniile se curbau în faţă, ca un deget care împungea o foaie de cauciuc.

— În ultimii patru sute de ani, continuă căpitanul, Helioflux a îndreptat o rază îngustă de particule fotonice încărcate către planeta 2013LS din sistemul Ursei Mari. Aceasta este destinaţia noastră. Am amplasat torul navei pe rază în aşa fel încât s-o „călărim".

Arătă centrul găurii de gogoaşă.

— Convexitatea pe care o vezi în torul nostru este fluxul de particule care-l izbeşte. Cea mai mare parte a energiei sale este transformată în forţă de propulsie – am atins 0,367 din viteza luminii – în timp ce o mică fracţiune este scoasă pentru a furniza energie navei. Şi, desigur, raza este dublată de un flux de comunicaţii cu lărgime de bandă foarte mare, între noi şi Pământ.

Bogdan întrebă:

— Aşadar, ce mai face bătrânul Pământ de acum peste patru sute de ani?

Strălucirea păru să se stingă în ochii căpitanului Suzette.

— Ah, cadet Kodiak, veştile n-au mai fost bune de multă vreme. Iubita noastră planetă-mamă a suferit groaznic după plecarea noastră, în special în timpul celui de-al doilea Război al Fagocitelor din 2184. Pământul a fost otrăvit pe scară atât de largă încât nimic nu mai poate trăi pe suprafaţa lui. Oamenii trebuie să trăiască adânc în subteran, sau pe Marte, pe sateliţii lui Jupiter ori pe un număr oarecare de colonii-habitat. La drept vorbind, sunt mai mulţi oameni în viaţă la bordul *Grădinii Cartel* şi în O-navele surori decât în tot sistemul solar la un loc. S-ar părea că nu le-am lansat nici măcar cu un minut prea devreme. Am fost foarte, foarte norocoşi că am avut înţelepciunea să facem alegerea pe care am făcut-o...

— Dar nu vă temeţi că raza Heliofluxului se va întrerupe fără Pământ?

— Nu prea, răspunse căpitanul. Helioflux e controlat de

roboţi. Am fi putut avea probleme dacă se întrerupea cu o sută de ani în urmă, dar în acest moment o întrerupere a razei va adăuga mai puţin de zece ani timpului de călătorie. Vezi tu, aproape că am ajuns la punctul de întrerupere…

Flutură din mâna încântătoare şi marele dispozitiv de afişare se schimbă într-o privelişte a spaţiului deschis şi a milioanelor de stele. Un arc larg lega între ele două stele. Jumătate din acesta sclipea în verde, jumătate în roşu, iar la mijloc se afla o întrerupere îngustă, lipsită de culoare.

— Când Helioflux va întrerupe raza, peste doi ani, vom călători sub influenţa inerţiei vreme de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani, reprezentaţi de această întrerupere. Nava îşi va genera energie cu ajutorul reactoarelor sale de fuziune. Vom pierde gravitaţia aici, în rama grătarului, deşi habitatele-tambur ocupate vor începe să se rotească şi să-şi genereze propria gravitaţie.

— Dar, dar…, se bâlbâi Bogdan, cu întrebările îngrămădindu-i-se în minte.

— Oh, ştiu ce vrei să întrebi, zise căpitanul. Toată lumea întreabă asta. Dacă noi suntem primii acolo, de unde vine raza de frânare? Corect?

Nu era asta, dar Bogdan dădu din cap oricum, afirmativ.

— Şi ce vrei să spui cu „habitate ocupate”? Credeam că pasagerii voştri sunt corpuri în stază…

— Văd că eşti un gânditor, şi asta-mi place la ofiţerii mei… Mai întâi, raza. În anul 2136, cu un an înainte de lansarea noastră, Consorţiul Grădina Pământ a trimis înaintea noastră o flotilă de nave precursoare. Erau mici, controlate de roboţi şi aveau motoare mixte, chimice şi de fuziune. Erau capabile de acceleraţii ale vitezei mai mari decât ar putea suporta o fiinţă umană. Cele mai multe dintre ele au ajuns deja în Ursa Mare, acum cincizeci de ani. Au cercetat imediat planeta noastră de destinaţie ca să confirme că este potrivită pentru viaţa terestră. Pentru că veni vorba, planeta 2013LS a depăşit previziunile noastre cele mai optimiste. Avem imagini uimitoare, dacă vrei să le vezi…

Căpitanul continuă:

— Deţinem deja confirmarea faptului că unele dintre navele precursoare au făcut asolizări reuşite şi construiesc acum o infrastructură de energie, transport şi locuire pe planetă, pregătind sosirea noastră, peste aproximativ patru sute şaptezeci şi cinci de ani. La vremea când vom intra pe orbită, vor exista oraşe moderne, complet funcţionale, aşteptându-ne să le locuim. Navele precursoare care-au mai rămas construiesc sateliţi solari (sau, în acest caz, ursini) de recoltare, capabili să genereze raza de particule de frânare...

Modelul O-navei reapăru, cu patru dintre tambure iluminate.

— Cât despre cea de-a doua întrebare, nu, nu toată lumea este îngheţată. Pasagerii noştri au opţiunea de a petrece în medie două sute de ani din timpul călătoriei în stare de trezie, dacă doresc. Putem avea până la douăzeci la sută din populaţie activă în fiecare moment. Acum, sunt 93.545 de persoane ocupând aceste patru tambure. Acela are un oraş cu o populaţie de 62.000, în timp ce altele conţin douăzeci şi nouă de aşezări şi mii de locuinţe rurale...

Un tânăr ofiţer se apropie, ducând o tăbliţă pentru căpitan. Îi zâmbi lui Bogdan şi dădu din cap. Căpitanul cercetă plăcuţa pentru o clipă şi spuse:

— Cadet Kodiak, trebuie să mă ocup de treburi. Te-ar deranja cumva să continui turul cu locotenentul Perez?

— Nu, doamnă, nu mă deranjează.

— În acest caz, locotenent, arată-i cadetului Kodiak tot ce doreşte să vadă, şi... cadet Kodiak, bine ai venit la bord!

Îl salută şi când Bogdan se grăbi să-i întoarcă salutul observă că el însuşi purta o uniformă la fel de grozavă.

— Pun pariu că o să vrei să vezi cursul nostru de instruire de luptă, spuse tânărul ofiţer, conducându-l pe scara unui tambuchi. Sau clubul ofiţerilor? Sau poate plaja noastră pentru nudişti?...

•

Prea repede, vagonul-capsulă se desprinse şi intră în Staţia Bibliotecii, iar băiatul se trezi din reverie. În timp ce

vagonul rulă până se opri pe platformă, el îşi fixă ecusonul Kodiak – maro-galben-alb – pe umărul salopetei şi, cu un sentiment apăsător al pierderii, se întoarse la realitate. Abia coborâse şi pornise să traverseze platforma când un bărbat îl călcă pe picior. Bogdan răcni de durere şi de surpriză, în timp ce bărbatul se mulţumi să-şi inspecteze talpa de la pantof. Satisfăcut, îl privi de sus pe Bogdan şi întrebă:

— Care-i problema ta?

— M-ai călcat pe picior! exclamă Bogdan. Asta-i problema!

Bărbatul îşi ţuguie buzele şi zise:

— Nu-i vina mea că ai ales să fii atât de mic...

— Nu-s chiar atât de mic încât să nu mă poţi vedea!

Bărbatul ridică din umeri şi se întoarse să plece, deşi nu fără să întindă mai întâi mâna ca să-l mângâie pe creştet. Bogdan îi dădu mâna la o parte şi ţipă:

— Aproape că mă calci în picioare şi apoi vrei să mă mângâi? Eşti *nebun?*

Omul se îndepărtă tacticos, fără să mai scoată o vorbă. Bogdan şchiopătă spre ieşire. Avea senzaţia că i se rupsese degetul de la picior. O albină a reţelei coborî până la el şi-l întrebă:

— *Myr* Kodiak, aveţi nevoie de îngrijire medicală?

— Nu! răspunse Bogdan fără să se oprească. Dar acel *idiot* de-acolo ar trebui arestat pentru acte de violenţă!

— Înregistrările noastre arată că ceea ce s-a petrecut a fost în mod limpede un accident. Totuşi, dacă aveţi nevoie de îngrijire medicală, vă informez că această staţie a RTPC conţine o cabină de intervenţie complet utilată pentru situaţii de criză şi pe care o pune la dispoziţie, cu preţ redus, pasagerilor plătitori. În plus faţă de un autodoctor de nivelul unei clinici, oferim consiliere de criză. Poate că aţi dori un sfat în legătură cu experienţa dumneavoastră recentă...

Din ochii lui Bogdan izvorau lacrimi, pe care şi le şterse cu înverşunare. Ignoră albina şi părăsi staţia. Afară, aerul serii era cald. Holovedetele nu hoinăreau prin cartierul lui, din moment ce nimeni nu-şi putea permite să

interacţioneze cu ele. Existau puţine chioşcuri şi şi mai puţine emiţătoare pe trotuar. La ieşirea din staţie se afla totuşi talciocul nocturn, un şir de oameni fără adăpost încercând să vândă o colecţie tristă de vechituri uzate. O femeie bătrână stătea pe un taburet lângă un străvechi covoraş de baie. Pe un bilet scris de mână, lipit pe covoraş, scria: „De vânzare – 1/7 CDU”. O milionime de yoodie ca să păşeşti pe un covoraş rupt! Femeia ridică ochii plini de speranţă spre Bogdan, dar el trecu dispreţuitor pe lângă ea şi pe lângă sărăcia ei.

În ciuda degetului palpitând de durere, Bogdan începu să alerge spre casă, strigând „Încetaţi! Încetaţi!” către albinele pe lângă care trecea.

•

Când dădu colţul pe strada Howe, observă doi Tobbleri afişând un comportament neobişnuit, pe trotuarul din faţa clădirii Kodiak. Unul dintre ei stătea aplecat deasupra a ceva aflat pe jos, iar celălalt se uita peste umărul lui. În jurul lor, aerul era plin de albine curioase. Bogdan se lăsă copleşit de propria curiozitate şi se duse să vadă ce se întâmpla.

— Bună, tinere Kodiak, mormăi bărbatul ghemuit, în timp ce se ridica.

— Bună, administrator Dieter, răspunse Bogdan. Ce s-a-ntâmplat?

Celălalt Tobbler, al cărui nume era Troy, turna cu grijă într-o crăpătură din trotuar un lichid vâscos, dintr-un flacon metalic. Nu-i aruncă lui tânărului nici măcar o privire. Era un băieţel – unul adevărat, nu un retrobăiat. Cei doisprezece ani de când păşise pe pământ erau singurii cu care se putea lăuda. Tehnic vorbind, nici Bogdan nu era un retrobăiat, ci unul oprit în copilărie, pentru că îşi întrerupsese maturizarea înainte de a ajunge la adolescenţă, dar acest fapt nu părea să-i apropie câtuşi de puţin pe cei doi.

Când flaconul se goli, Troy Tobbler îşi puse o pereche de ochelari speciali şi se uită mai îndeaproape în crăpătură.

— Nimic, zise el.

— Las-o să se infiltreze mai mult, sugeră administratorul.

— Tot nimic, repetă băiatul după încă un minut, drept pentru care administratorul scoase un baston de cauciuc dintr-o lădiţă de unelte şi începu să izbească trotuarul pe ambele părţi ale crăpăturii.

— Asta prinde bine, comentă băiatul. Du-te într-acolo, zise el, arătând spre casa cartelului.

Administratorul ciocăni solul pe o linie în direcţia clădirii, apoi începu să lovească însuşi peretele de cărămidă.

— Bine! Stop! exclamă tovarăşul lui. Am prins micii paraziţi. Vino să arunci o privire...

Îi dădu ochelarii administratorului şi ridică ochii spre Bogdan.

— La ce te holbezi? îl apostrofă el.

— La nimic, răspunse Bogdan şi întoarse privirea.

— Ah, asta-i bine, spuse administratorul, urmărind cu ochelarii un făgaş invizibil. La trei metri adâncime. Poate trei şi jumătate... Avem nevoie de mostre.

Îşi scoase ochelarii şi i se adresă lui Bogdan:

— Aşadar, tinere Kodiak, cum e camera aceea a ta pe care o împarţi cu ascensorul nostru? Se încălzeşte acolo pe vremea asta, aşa-i? Poate c-ar trebui să laşi uşa deschisă.

— Căldura e plăcută, replică Bogdan, evitând subiectul.

Găsiseră ceva sub casa cartelului, iar el voia să ştie ce era. Dar ştia că n-or să-i spună, mai ales Troy. Şi din moment ce n-avea de gând să-i implore să-i dea şi lui informaţia, zise doar:

— Noapte bună, Tobbilor!

— Noapte bună, Kodiak!

Bogdan trecu pe lângă intrarea de la NanoClipa şi urcă scările până la uşa cartelului Kodiak. De data asta, nu mai puse bază pe recunoaşterea vocală.

— Uite, citeşte asta, zise el şi puse palma deschisă pe placa de la uşă.

— Salut, vizitatorule, rosti o voce familiară. Vocea lui Kitty...

— Kitty, tu eşti? întrebă el plin de speranţă. Eu sunt, Bogdan. Deschide uşa din faţă.

Era însă doar *o înregistrare* a vocii lui Kitty, şi încă una veche. Aceasta spuse:

— Din cauza stării curente de lege marţială şi de tulburări civile în curs de desfăşurare, cartelul Kodiak şi-a etanşat pneumatic clădirea până la înştiinţări ulterioare. Sperăm că ne veţi scuza pentru această neplăcere.

Lege marţială? se gândi Bogdan. Asta fusese cu multă vreme înainte de naşterea lui.

Vocea lui Kitty continuă:

— Ne cerem scuze că nu putem să ne adresăm dumneavoastră în realcorp, dar dacă aveţi treburi justificate, uşa ne va anunţa. Dacă nu, vă rugăm să vă îndepărtaţi imediat. Şi ţineţi minte, această uşă este un model Slage XP, complet înarmată şi având autorizaţia de a se apăra împotriva imixtiunilor de orice fel.

— Uşă, spune cuiva că sunt aici, imploră Bogdan. Cheam-o pe April, sau pe Denny. Doar cheamă-i…

Nu se auzi nici un răspuns, iar Bogdan fu pe cale să se lase păgubaş şi să intre prin NanoClipa, când uşa vorbi cu altă voce – a lui Rusty?

— Dormim cu toţii la ora asta, amice. Te rog, întoarce-te dimineaţă!

— Ba *nu* dormiţi! strigă Bogdan şi izbi intrarea cu piciorul. Se auzi un clic metalic şi nişte arme cu gaz ieşiră din tocul uşii, aţintindu-se asupra lui. Bogdan continuă totuşi să bată în tăblia metalică; ştia că rezervoarele de gaz se goliseră de multă vreme. Cei doi Tobbleri întoarseră privirea de la ceea ce făceau ca să-l privească, dar tânărului nu-i păsa şi continuă să lovească până când înăuntru se declanşă alarma pentru intruşi.

În sfârşit, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru administratorul Kale.

— Bogdan, de ce baţi atât de violent?

— Pentru că nenorocita asta de uşă nu vrea să se deschidă pentru mine. Iar tu, de ce nu repari lucrurile de pe-aici?

Îl împinse pe Kale ca să-şi facă loc în hol.

— Ai să mori dacă repari blestematul ăsta de computer

casnic?

— Vai de mine, astăzi suntem arţăgoşi, îl ironiză Kale.

— *Suntem?* se răsti Bogdan. Mă întreb de ce. *Noi* am avut o zi proastă la *serviciu?* Sau am stat acasă toată ziua frecând menta?

— Se pare că cineva e flămând, continuă Kale încurcat. Du-te şi te spală; te aşteptăm cu cina. O, şi du-i sus o tavă lui Sam! Nu se simţea prea bine… Spune-i că urcăm cu toţii după masă.

Prea obosit să se certe, Bogdan se târî către cămăruţa din spatele NanoClipei, unde se afla gura de livrare ce servea drept bucătăria casei.

— Şi nu uita, strigă Kale după el, ai programată o întâlnire cu comitetul de alocaţii la ora şapte!

•

La jumătatea drumului spre acoperiş, Bogdan putea auzi sforăitul. Exprimări adânci, sonore ale somnului revitalizator. Se opri la uşa-paravan şi se uită înăuntru. Mai apăruse o gaură în paravan şi băiatul îşi vârî degetul în ea. Silueta ghemuită a lui Sam zăcea pe pat, acoperită cu o pătură veche. Bogdan intră, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Pe vechiul şi jerpelitul scaun-picior mai era o tavă – părea să fie prânzul – neatinsă. O ridică şi o înlocui cu tava conţinând cina, pe care-o adusese el. Castronul cu terciul de pseudo-fructe de la prânz începuse deja să fermenteze şi emana un miros dulceag, greţos. Nu era sigur dacă trebuia să încerce să-l trezească pe Sam câtă vreme mâncarea mai era caldă. După cât se părea, se întorsese în pat imediat ce Bogdan îl văzuse pe scări mai devreme, în cursul dimineţii.

— Sam, vorbi el nu prea tare.

— Sst, îi răspunse Hubert. Bună, Boggy! Te rog să nu faci zgomot. Sam a trecut prin momente grele şi are nevoie de odihnă.

Sforăitul continua neîntrerupt.

— Au zis să-i transmit că or să urce cu toţii mai târziu…

— O să-i spun eu când se trezeşte.

Bogdan se întoarse să plece, ducând tava de la prânz.

Se opri însă şi şopti:

— Hubert, Tobbii turnau un soi de lichid optic în sol, în faţa casei. Ai idee ce caută?

— Da, răspunse Hubert tot în şoaptă, piraţi de materiale. S-ar părea că există automate care excavează prin cartier, şi că aceste clădiri vechi de cărămidă sunt canibalizate. Toblerii bănuiesc că piraţii sapă în pereţii casei noastre.

— Dar de ce-ar vrea cineva să fure case vechi de cărămidă?

— Casa cartelului nostru a fost construită din cărămizi Pullman, cărămizi făcute în secolul al nouăsprezecelea, din lut provenind de lângă lacul Calumet. Acest material este acum foarte preţuit de constructori.

Bogdan era impresionat de calitatea informaţiei lui Hubert.

— Ţi-au *spus* ei toate astea?

— Nu, am învăţat de curând cum să intru în sistemul de comunicaţii al computerului lor casnic.

— Grozav, remarcă Bogdan. Poţi să intri în computerul *lor*, dar nu poţi face nimic să-l repari pe-al nostru…

— Mai încet, zise Hubert. Ce-ar fi să cobori la cină? Te aşteaptă toată lumea.

Bogdan deschise uşa-paravan, dar şovăi din nou. Ceva nu era în regulă, dar nu putea spune exact ce. Tot timpul cât stătuse aici, sforăitul lui Sam continuase regulat, poate *prea* regulat. Apoi îşi dădu seama de un lucru straniu – putea *mirosi* pseudo-fructele stătute de pe tavă. Cu Sam în încăpere, n-ar fi trebuit să poţi mirosi *nimic*, în afara lui. Bogdan puse tava pe masă şi se duse direct către pat.

— Ce faci? întrebă Hubert. O să-l trezeşti!

— Mă îndoiesc, răspunse Bogdan, dând deoparte pătura.

Perne, şi nici urmă de Sam…

— Ce se petrece, Hubert?

Sforăitul încetă şi se auzi o voce:

— Ce? Ce? Unde sunt, Henry?

Bogdan se apropie de difuzorul de pe masa de toaletă.

— Asta vreau eu să ştiu, Sam. Unde eşti?

— Bogdan, tu eşti? În şopronul meu?

— Da, tu eşti jos?

— Nu, sunt sus, dacă se poate spune aşa.

— Dar eu sunt pe acoperiş! Nu există mai sus de-atât!

— Nu sunt în casă. Am un mic comision de îndeplinit.

Bogdan făcu semn spre patul răvăşit.

— Şi a trebuit să te furişezi afară ca să-l îndeplineşti?

Prin difuzor, Bogdan îl auzi pe Samson oftând.

— Dacă spuneam cuiva, tu, April, Kitty sau altcineva ar fi încercat să mă oprească, şi nu puteam să las să se-ntâmple asta.

— Mă sperii, Sam.

— Îmi pare rău, băiete, dar n-am încotro. Ascultă-mă, cu multă vreme în urmă, înainte ca tu să fii decantat, cineva mi-a făcut ceva inuman de crud...

— Vorbeşti despre cauterizare, zise Bogdan, oarecum uşurat, ducându-se să se aşeze pe pat, şi despre faptul că ai să-ţi dai foc în semn de protest public.

Difuzorul tăcu timp de câteva clipe, apoi Samson vorbi:

— Văd că am mai pomenit de asta.

— Doar de câteva sute de ori...

— Ei bine, atunci n-ar trebui să fie un şoc prea mare, şi mă bucur de asta. Am fost un pion în jocul cuiva mult mai important, Boggy, şi, cu toate că s-ar putea să nu aflu niciodată cine a fost de vină, până la urmă s-a dovedit un act pe care societatea l-a acceptat prin tăcere. Aşa că depinde de mine să-i arăt societăţii greşeala pe care a făcut-o, în singurul fel în care pot.

— Dar toate astea s-au întâmplat în alte vremuri, Sam, de care nici măcar nu-i mai pasă nimănui!

— Ei, eu am să le-aduc aminte oricum...

Bogdan descoperi plicurile de hârtie sub pernă şi le răsfoi. Pe fiecare era mâzgălit numele câte unui companion; exista şi unul cu numele lui. Lăsă plicurile să cadă şi sări în picioare.

— Îi spun lui Kale!

— Dă-i drumul. N-o să folosească la nimic. Pot să alerge prin tot oraşul şi tot n-or să mă găsească. Mai bine să nici nu pomeneşti de asta. Promite-mi că păstrezi asta pentru

tine, Boggy!

— Nu! Spune-mi unde eşti!

— Ah, Boggy, e destul de greu şi aşa. Crezi că am luat cu uşurinţă hotărârea asta?

— Nu-mi pasă!

— Ascultă; dacă Hubert încurcă lucrurile, şi eu o să am nevoie de cineva care să mă scoată la liman, o să te caute pe tine. De acord?

— Unde eşti?

•

Când Samson întrerupse în sfârşit legătura cu Bogdan, se gândi că Arena Soldatului trebuia să fi început să se umple de spectatori, pentru că scaunul lui era înconjurat de alte câteva. Nu-i luă totuşi prea mult să vadă că el şi vecinii lui din imediata apropiere erau singurii prin preajmă. Formau o mică insulă de scaune cuplate, ca tastele înghesuite ale unei maşini antice de scris, atârnate deasupra stadionului gol.

Pe scaunul din dreapta lui şedea un bărbat – un tip înalt, deşirat, cu chipul osos şi îmbătrânit şi cu o mustaţă aranjată cu grijă.

— Eşti treaz, care va să zică! rosti bărbatul cu o voce bubuitoare. Splendid! Bună seara, domnule!

Vocea lui avea un ton nazal, din cauza unor filtre mari, purpurii, care-i astupau nările.

O femeie stătea pe scaun, în stânga lui Samson. Şi ea purta filtre nazale, ceea ce-i dădea un aer de purcică. Şi ea arăta semnele unei întreţineri corporale îndelung amânate: piele uscată şi păr subţiat. În plus, era durdulie. Ţinea în poală o pisică gri cu alb, care-l privea circumspectă pe Samson.

Toate celelalte scaune erau ocupate de copii, de la bebeluşi la adolescenţi. Lui Samson îi trecu prin minte să se întrebe cum de erau atât de *mulţi* copii. Nici nu-şi mai amintea când văzuse ultima oară atât de mulţi, un întreg autobuz de şcoală. Apoi observă că, spre deosebire de cei doi adulţi, nici unul dintre ei nu era legat cu centura de scaun. Trebuie să fi fost copii comerciali, nu erau câtuşi de

puţin copii adevăraţi. Pisica, pe de altă parte, era priponită de scaunul femeii cu un ham şi o lesă, aşa că era adevărată.

Bărbatul îi întinse mâna lui Samson în semn de salut.

— Victor Vole, se prezentă el. Aceasta este iubita mea, Justine... Iar aceştia, adăugă făcând cu ochiul şi fluturând din mână, sunt puştii. Puştime, spuneţi-i salut lui monsieur Kodiak!

— Salut, monsieur Kodiak, spuseră copiii în cor cu o vervă surprinzătoare.

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă Samson.

— O, am avut o discuţie foarte plăcută cu valetul tău, cât timp ai moţăit. Nu-i aşa, Justine?

Justine încuviinţă şi zâmbi cu timiditate, arătând nişte dinţi maronii.

Samson nu ştia ce să spună. Era destul de copleşit. Copiii se ridicară în picioare pe scaune, ca să-l vadă mai bine. Cu siguranţă, Hubert n-ar fi spus unor străini mai mult decât trebuia.

— Sper că nu te deranjăm, *myr* Kodiak, zise Victor. Doar că nimeni n-a mai cumpărat de ani de zile un bilet pe un loc aflat atât de sus. Toată secţiunea asta e de obicei închisă – cel puţin pentru oameni... Justine te-a observat aici sus, singur-singurel, în mijlocul după-amiezii, într-o zi în care nu era programat nici un meci.

— Am venit pentru ceremonia cupolei...

— A, pentru asta, comentă Justine dând dispreţuitor din mână.

— Ceea ce vrea să spună Justine este că ceremonia va avea loc chiar pe fundul Arenei, explică Victor, arătând drept în jos. Cel mai probabil, nu va porni din Chicago. Mai nou, le place să folosească oraşul vechi ca fundal...

Samson se uită la el fără nici o expresie.

— Doar pentru asta mai e folosită Arena Soldatului, ca fundal – şi pentru sinucideri!

Samson tresări.

— Sinucideri?

— Asta-i Trambulina lui Moseby, zise Justine şi arătă spre

un parapet cu balustradă de pe partea cealaltă a stadionului. Acolo e locul unde a început totul...

— Unde a început ce?

— Seria sinuciderilor lui Moseby, desigur.

Samson se uita de la unul la altul, fără să înţeleagă.

— Bere? întrebă Victor şi-i întinse un flacon rece.

Trecuseră ani de zile de când nu se mai răsfăţase cu o bere. Victor şi Justine îşi ridicară flacoanele într-un toast şi Victor rosti:

— Pentru oaspetele nostru neaşteptat! Bine-ai venit la noi acasă!

Samson ridică flaconul şi răspunse:

— Pentru gazdele mele neaşteptate!

Luă o înghiţitură. Fireşte, nu putea simţi gustul berii, nu mai fusese capabil să guste ceva de patruzeci de ani. Observă că toţi copiii căpătaseră dintr-o dată îngheţate cu sifon.

— Zici că asta e casa voastră? Locuiţi aici?

Victor făcu din nou cu ochiul.

— Hai să zicem doar că am venit să urmărim concursul de atletism de la a douăzeci şi opta olimpiadă şi încă n-am plecat...

Samson era impresionat. Hubert îl informă: *Sam, ei au un subem isteţ care-i ascunde de sistemul de securitate şi care a spart codurile chioşcurilor concesionate. Îl studiez pentru sugestii folositoare.*

— Dog? vorbi Victor şi-i întinse lui Samson un pacheţel, de data asta cald. Înăuntru era un hot dog, plin de condimente verzi, felii de ceapă şi muştar galben deschis, într-o pâinişoară cu mac. Aburul asaltă nările lui Samson şi, pentru o clipă, îşi imagină că putea mirosi această delicatesă a regiunii Chicago din tinereţea lui.

— Mulţumesc, n-am nimic împotrivă.

2.14

După vizita lui Cabinet la biroul lui, Meewee îşi împachetă cele câteva obiecte personale într-un ambalaj arhivistic. Ambalajul ceru adresele de transport şi destinaţie, şi el trebui să admită că nu se gândise atât de departe. La scurt timp după prânz, când nu mai era nimic de făcut, ieşi pentru ultima oară, lăsând în urmă micul container de ceramică, plin cu pastă, al lui Arrow. Meewee nici măcar nu-i mulţumi pentru serviciile sale. Cu prima ocazie, plănuia să treacă printr-o curăţare definitivă pentru a elimina conexiunile interne ale aşa-zisului său mentar, rezervat şi nefolositor.

Nu era nimeni prezent în şirul de birouri al Heliofluxului de la care să-şi ia rămas-bun. De obicei, birourile forfoteau, chiar şi noaptea. Dar în această după-amiază încăperile erau goale, iar punctele de control de pe holuri erau ocupate în întregime de maşini. Poate că, după anunţarea tragediei lui Eleanor, toată lumea fusese trimisă acasă.

Meewee se îndreptă spre staţia dispecerului, fără să se grăbească în mod special. De aici, urma un drum scurt cu vagonul-capsulă până la apartamentul lui din secţiunea 44, dar el preferă să ia în schimb un lift până sus, la suprafaţă. Era obiceiul lui Meewee să meargă acasă pe jos, printre câmpuri. Liftul în care se urcă era o cabină-studio, prevăzută să ducă trei sute de oameni, dar era şi ea pustie.

La parter, trecu de sala de consiliu unde se întâlniseră în acea dimineaţă şi unde fusese martorul distrugerii lui Eleanor. Având în vedere că funcţia lui la Helioflux se încheiase şi că fiica lui Eleanor dispăruse, erau puţine şanse să mai treacă vreodată pe-aici.

Când Meewee ieşi prin uşile mari de cristal ale clădirii de primire şi ajunse afară, trase în piept o înghiţitură delicioasă din aerul umed, acrişor, încărcat de polen. Campusul de zece mii de acri al lui Starke Enterprises se întindea hăt-departe, în faţa lui, desfăşurând în faţa ochilor dealurile din Indiana plantate cu soybimi şi craporumb, şi presărate cu

iazuri cu peşte. Cu excepţia clădirii de primire, nu existau alte construcţii la vedere. Practic tot complexul industrial şi zonele rezidenţiale erau îngropate, formând un sistem ecologic subteran.

Aici, în faţa clădirii de primire, aterizase taxiul lui cu doisprezece ani în urmă, când o întâlnise prima oară pe Eleanor. Îl invitase pe el, episcopul de la Birthplace, în „mica ei prăvălie”, ca să ia prânzul şi pentru o propunere specială despre care credea că va fi interesat s-o audă.

Meewee se întoarse cu spatele la clădire şi coborî dealul. Pentru ultima lui plimbare la Starke Enterprises, alese o potecă şerpuitoare prin câmpurile de soybimi. Având aproape cinci kilometri până la apartamentul său, plimbările de seară îi luau de obicei o oră până să se încheie. Deveniseră partea lui favorită din zi şi un bonus nepreţuit al slujbei sale (ea n-ar fi putut prevedea asta, nu-i aşa?). Nu numai că aerul era plin de viaţă, dar era probabil şi cel mai sigur de pe planetă pe care-l putea respira un om. Întregul teritoriu împrejmuit se afla în siguranţă sub propria cupolă, adăpostită la rândul ei sub cupola Marelui Bloomington. Un balon înăuntrul altui balon, o regiune de ţară eliberată de teama de bandiţii mari şi mici...

Câmpurile de soybimi nu erau tocmai câmpuri, ci nişte sisteme de creştere rapidă pe cinci niveluri, înălţându-se mult deasupra capului. Iar terenul era decupat în parcele late de un kilometru, înclinate cu câteva grade spre nord, pentru a permite construcţiilor ecologice de dedesubt să se bucure de luminatoare generoase, îndreptate spre sud. Dalele de pământ înclinate dădeau orizontului un profil ciudat, în formă de dinţi de fierăstrău. Păşi de-a lungul marginii uneia dintre aceste dale, apărat de soare de către peretele de tufişuri ale soybimi-ului. Se opri mai des decât de obicei ca să savureze priveliştile, ciripitul păsărilor şi greierii veseli din acest refugiu binecuvântat. Se opri apoi clătinându-se în echilibru pe un singur picior şi scoţându-şi din pantof pământul nisipos, ca nişte diamante. Era cald încă, la începutul după-amiezii, şi salopeta lui intră într-un ciclu de răcire. Nu purta pălărie şi lăsă transpiraţia să i se

rostogolească în jos pe gât. Când va mai avea el acces la o astfel de rezervaţie privată?

Urmând capătul unei parcele, Meewee ajunse la un promontoriu de beton ce domina valea puţin adâncă de dincolo. Acesta era locul în care Eleanor îl adusese în acea primă zi, atunci când el era atât de pornit împotriva sa şi a tot ceea ce reprezenta. După părerea sa bine documentată, Eleanor era unul dintre arhitecţii principali ai strangulării lente a Gaiei de către corporaţii, şi el nu putea privi nici o propunere de-a ei ca având vreo valoare, oricât de mică. Se mândrea cu justeţea cauzei sale şi de aceea se simţea imun la carisma degajată de chipul proaspăt al femeii.

Îl adusese aici într-o maşinuţă de golf, pe care o parcase pe marginea văii care se deschidea la picioarele lor. Pe fundul văii se afla complexul matricei-ţintă a Heliofluxului, în forma unei trambuline cu diametrul de trei kilometri. Membrana din plasfolie care era întinsă pe ea era complet neagră pentru că, aşa cum îi explicase Eleanor, absorbea toate frecvenţele electromagnetice. Din locul în care stăteau, ţinta neagră şi ovală arăta ca o gaură gigantică sfredelită în planetă, iar imaginea nu făcu decât să-i mărească furia.

— Uite-acolo sus, îi spuse ea şi arătă spre cer.

El văzu un halo dublu, unul deasupra altuia, din ceea ce părea să fie aer clocotind.

— Acolo trece fasciculul de microunde prin cupole, explică ea. Deşi microfasciculul are o putere de aproape un terrawatt şi electricitatea generată alimentează toată agricultura şi oraşele, de la Terre Haute la Indianapolis, nu-l putem vedea. Nu e fascinant?

— Presupun că da…, răspunse el.

— Păi, hai să rezolvăm asta, zise ea şi scosese două perechi de ochelari dintr-un buzunar al scaunului. Pune-ţi ăştia, excelenţa ta.

Îşi puse o pereche de ochelari şi se uită din nou în vale. La început, totul părea la fel ca înainte, însă treptat peisajul se întunecă de parcă apunea soarele, iar uriaşa matrice-ţintă din valea de dedesubt începu să emane o lucire

fantomatică. Pierzându-şi culoarea neagră, ţinta ovală căpătă aspectul unui disc alburiu când, dintr-o dată, fu străpunsă de o lance sclipitoare din lumina cea mai pură şi mai albă pe care-o văzuse Meewee vreodată.

— Ah! exclamase el.

— Ah, într-adevăr, chicotise Eleanor.

Rămaseră tăcuţi pentru o vreme, orbiţi de raza de energie brută, apoi ea spuse:

— M-am gândit mult la ceva ce ai zis cândva despre organizaţia ta, excelenţă.

— Aşa? La ce anume?

— Despre felul în care misiunea Birthplace International acoperă doar o parte a sarcinii.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus aşa ceva.

— Ai ceva împotrivă dacă te citez?

El dădu din cap şi Eleanor continuă:

— Ai afirmat că organizaţia Birthplace este dedicată „ajutării Gaiei să se refacă după o infestare mortală”. Infestarea la care te refereai îmi imaginez că era rasa umană. Apoi ai zis că e păcat că Gaia nu poate infecta toate celelalte planete cu aceeaşi năpastă, pentru că atunci boala şi-ar mai putea pierde din virulenţă.

Meewee era îngrozit. Îşi amintea că spusese asta, dar fusese o remarcă ocazională, făcută confidenţial câtorva dintre cei mai de încredere colegi de la Birthplace. Mai mult, îşi exprimase această opinie în presupusa securitate totală a unei non-camere. Cum...?

— Te-am citat greşit, episcop Meewee?

— Nu, mormăi el, dar vorbele astea nu erau menite uzului public.

— Exact din acest motiv am încredere în sinceritatea lor, replică ea, şi datorită lor cred că oferta mea te va interesa. Ai vrea să mă-nsoţeşti într-o scurtă călătorie?

— Călătorie? Unde?

— În sus pe scara lui Iacob, răspunse ea râzând. Pe vrejul de fasole. Hai să urcăm pe raza de microunde.

Întinse mâna, care apărea ca un icon pe ochelari, şi îl trase după ea spre dreapta, lângă suliţa pulsândă de

energie pură. Meewee era atât de aproape de microfascicul încât îl putea simţi vibrând. Ştia că totul era virtual, desigur, dar cu toate acestea era înspăimântător. Eleanor atinse raza cu mâna şi amândoi ţâşniră de-a lungul ei. Perspectiva lui Meewee se schimbă, şi văzu maşinuţa parcată pe vârful dealului, cu ei înăuntru, micşorându-se până la dimensiunea unui punct. Întreaga vale deveni o cută a unei pături verzi, încreţite. Văzu conturul coastei de est, apoi întreaga emisferă şi marginea planetei.

Încetară să urce când ajunseră în spaţiu, la Staţia Releului Helioflux, care era o insulă de oglinzi cu suprafaţa de mulţi kilometri pătraţi. De acolo, paisprezece microfascicule separate, incluzându-l pe cel pe care urcaseră ei, se răsfirau pentru a atinge ţinte de la sol din estul Americii de Nord. Razele arătau ca nişte coarde fixate de un glob.

— Releul acesta e la înălţimea de patruzeci de mii de kilometri, îl informă Eleanor, pe orbită geosincronă deasupra ecuatorului. De aici avem sub ochi sateliţii solari de recoltare care orbitează în jurul soarelui nouăzeci şi nouă la sută din timp.

Soarele se afla la stânga lor, prea luminos ca să te poţi uita la el.

— Fiecare dintre aceste microfascicule, când sunt convertite în staţiile lor de la sol, furnizează între 985 şi 1004 gigawaţi de electricitate pentru o medie de douăzeci şi trei de ore şi cincizeci şi opt de minute pe zi, în fiecare zi.

Meewee ştia că este aşezat într-o maşinuţă în Indiana, dar priveliştea Pământului de la această înălţime era ameţitoare. Îmbătătoare. La picioarele lui se afla chiar sfera căreia îşi dedicase viaţa ca s-o protejeze. Eleanor îi atrase atenţia asupra altor cincisprezece staţii geosincrone care înconjurau globul şi înfăşurau planeta într-o pânză de păianjen energetică.

— De-a dreptul impresionant, comentă el, dar ce urmăreşti?

— Te-am adus aici sus, episcop Meewee, ca să fac o donaţie cauzei tale. Uită-te în jur şi alege-ţi unul dintre

aceste microfascicule. Helioflux va dona organizaţiei Birthplace International toate profiturile câştigate din vânzarea electricităţii produse de acest fascicul pe o perioadă de zece ani. Va fi raza de soare privată a organizaţiei tale.

Lui Meewee nu-i venea să creadă.

— De ce? De ce să faci aşa ceva?

— Am mai multe motive. Mai întâi, pentru că pot. În al doilea rând, ca să fiu un bun cetăţean al colectivităţii. Şi în al treilea rând, ca să-ţi demonstrez cât de serioasă sunt. Dar mai ales ca să-ţi scot dopurile din urechi, să poţi auzi ceea ce mă pregătesc să-ţi propun.

Meewee îşi dădu jos ochelarii de pe faţă, şi vederea lui reveni în maşină. Se întoarse spre fata care stătea lângă el şi rosti:

— Ascult.

Îşi scoase şi ea ochelarii.

— Îţi ofer participarea la un mic proiect pe care-l numesc Grădina Pământ. Implică vreo câţiva grei din lumea afacerilor, o flotă de nave spaţiale, colonizare în afara sistemului solar, ceva ce eu numesc un mecanism al titlurilor de proprietate şi o schemă de a exploata cea mai puternică forţă a naturii.

— Şi anume...?

— Lăcomia umană, episcop Meewee. Împreună vom pune la jug puterea lăcomiei pentru îmbunătăţirea planetei, ca şi a umanităţii.

•

Meewee se întoarse cu spatele la promontoriu şi-şi continuă drumul spre casă. O adiere capricioasă foşnea prin frunzele purpurii de soybimi de deasupra capului, scuturând boabele pârguite de pe tulpini şi trimiţându-le să zornăie pe jgheaburile de colectare.

În ciuda puterii ei de convingere, lui Eleanor Starke îi trebuiseră câteva luni ca să-l convingă să i se alăture în acest proiect. Şi totuşi, după atâţia ani, nu era sigur ce o determinase să înfiinţeze o organizaţie dedicată lansării a o mie de nave în călătorii de o mie de ani către stele. Era

vorba de mai mult decât simplul profit, lucru sigur, dar ea nu era nici membră a mişcării Gaia şi nici vreo iubitoare de oameni. Nu reuşise niciodată să-şi facă curaj şi s-o întrebe, temându-se să nu rupă vraja. Iar acum se dovedea a fi prea târziu.

Meewee era pierdut în gânduri, hoinărind prin câmpurile încărcate de roade, când dintr-o dată, ca din senin, se trezi faţă în faţă cu trei automate zburătoare, miniaturale, care-i tăiară calea. Două dintre ele erau zvelte şi ameninţătoare, ca nişte asasini, în timp ce al treilea, care plutea între ele, arăta ca o versiune mai mare a unei albine-martor. Toate trei aveau capete portocalii strălucitoare. Meewee îşi aminti avertismentul lui Zoranna de la plecare şi începu să se teamă pentru viaţa lui.

— Ce vreţi? întrebă el, dar automatele nu dădură nici un răspuns. Două dintre ele, asasinii, zburară pe deasupra lui, zumzăind şi zgâriindu-i pielea capului cu aripile.

— Ajutor! Ajutor! strigă el, vânturându-şi mâinile pe deasupra capului. Apoi simţi o durere ascuţită la subsuoară. În timp ce asasinii îi distrăseseră atenţia, albina îl înţepase prin haine. Durerea se răspândi rapid de-a lungul braţului şi gâtului.

— Sunt mort, se văită el. M-aţi omorât!

Dar atacatorii se mulţumiră să se regrupeze şi să se îndepărteze. După câteva minute, când văzu că nu se simte slăbit sau ameţit, se grăbi să parcurgă restul drumului până acasă şi-şi examină urma de înţepătură în oglinda din baie. Era un nodul umflat de mărimea unui bob de strugure, sub pielea moale de la subsuoară. Pulsa şi era sensibil la atingere.

Apoi auzi un bâzâit şi văzu în oglindă albina portocalie, în spatele lui.

— Ajutor! Ajutor! strigă din nou şi aruncă în ea prosoape şi o sticlă de colonie. Albina îl urmări în camera de zi, unde el ridică un scaun ca să-l folosească drept scut.

— Calmează-te, Meewee, vorbi cineva. O să te răneşti singur.

Meewee se uită peste tot în jur, dar nu văzu pe nimeni.

— Sunt aici, rosti vocea.

Era mentarul lui Ellen Starke, Wee Hunk, de mărimea unei păpuşi, stând pe marginea măsuţei de ceai. Tot mai purta piei de animal, dar era redat mai realist, mai puţin ca un desen animat.

— Tu! exclamă Meewee. Ce-nseamnă asta?

În timp ce vorbea, cerceta încăperea în căutarea albinei.

Asta înseamnă, răspunse Wee Hunk în capul lui Meewee, *că trebuie s-o găsesc pe Ellen, iar tu o să mă ajuţi*.

Meewee găsi albina şi pe cele două însoţitoare ale ei pe un raft de sus. Lăsă jos scaunul şi le arătă cu degetul.

— Chestiile astea m-au atacat!

Aud asta. O să-ţi explic de ce, dar te rog subvocalizează pentru mine în loc să vorbeşti tare. Trebuie să presupunem că sunt spioni peste tot, trăgând cu urechea, chiar şi aici, în mijlocul cartierului general al companiei Starke. Micul om al cavernelor îşi încrucişă picioarele musculoase şi se rezemă de o vază de flori. *Şi te rog, stai jos, Merrill. Mă faci să mă simt nervos cu toată agitaţia asta.*

— Aşa deci, acum sunt Merrill, nu? remarcă Meewee şi se duse în dormitor după halat. De parcă am fi vechi amici, când abia acum câteva ore m-ai dat afară, ridicând din umerii tăi ridicoli.

Iarăşi, te rog, subvocalizează. Nu striga. Nu glumesc când spun că suntem supravegheaţi. Cât despre vizita la clinică, păreai mai preocupat de planurile tale personale decât de binele lui Ellen, aşa că te-am testat şi ai picat la test.

M-ai testat?

Da, ţi-am supus integritatea unei provocări.

Meewee îşi cercetă memoria în căutarea conversaţiei de la clinică. *Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.*

Sigur că nu, zise micul neandarthalian, *pentru că am făcut-o în starkeză.*

Starkeză? Ce-i asta, o limbă?

Exact, şi este motivul pentru care ai fost înţepat.

Meewee îşi trase scaunul din partea opusă măsuţei de ceai, de unde putea să stea cu ochii atât pe mentar cât şi

pe automate.

— Dă-i drumul, spuse el, aşezându-se.

Starkeza este o limbă confidenţială vorbită numai de familia Starke şi de angajaţii lor. Din moment ce eşti un asemenea angajat, am presupus, fireşte, că o vorbeşti şi tu. Dacă mi-ai fi răspuns la provocare, aş fi fost înclinat să cooperez cu tine. Dar tu n-ai răspuns.

Meewee replică: *Nu-mi aduc aminte de nici o provocare, în nici o limbă.*

Exact, pentru că starkeza poate fi ascunsă în interiorul altor limbi. Şi din moment ce n-ai reuşit nici măcar să-ţi dai seama că erai provocat, te-am luat drept un nechemat, în care nu se putea avea încredere.

Meewee dădu din cap, zăpăcit. *Şi ceva te-a făcut să te răzgândeşti?*

Da, micii noştri prieteni de-aici. Wee Hunk făcu semn spre automatele de pe raftul de sus. *Fac parte din structura de comandă şi control a lui Eleanor. Au fost activate după prăbuşire. Te-au verificat şi mi-au dat instrucţiuni să cooperez cu tine ca s-o găsim şi s-o ajutăm pe Ellen.*

Meewee se întoarse la dulapul de cărţi şi se ridică pe vârfuri ca să se uite mai bine la automate. Se înghesuiau pe un loc de lângă luminator unde cădeau razele soarelui de după-amiază. Erau atât de liniştite, încât arătau mai mult ca nişte broşe cu pietre preţioase decât ca nişte arme.

Eleanor le-a trimis? Eleanor nu e...?

E moartă şi irecuperabilă, din câte pot eu stabili, dar asta n-o va opri să-şi exercite voinţa uluitoare asupra treburilor lumii acesteia pentru ceva vreme de-acum înainte.

Meewee se întoarse pe scaun. *În ce fel ţi-au zis să cooperezi cu mine?*

Înainte să ajungem la asta, myr Meewee, îngăduie-mi să precizez limpede care sunt interesele mele aici. Ellen Starke, nu Eleanor, este sponsorul meu şi prietena mea. Mă preocupă numai binele ei şi nu-mi pasă câtuşi de puţin de Starke Enterprises sau de preţioasele tale O-nave. Nu *primesc ordine de la Eleanor, de la Cabinet sau de la tine.*

Micul om-maimuţă îşi întinse braţele şi-şi trosni degetele osoase unul câte unul. *E clar?*

Meewee încuviinţă.

Bine. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este pentru că albina de-acolo zice că tu ai mijloacele de a o găsi pe Ellen.

— Eu am...?

Da, deşi evident că nu la nivel conştient. Bănuiesc că de aceea te-a înţepat albina.

Meewee se aplecă în faţă, sprijinindu-şi capul care începuse să-i tremure. *Să mă ajute să-mi amintesc ceva?*

De fapt, a zis că te-a injectat cu starkeză.

Meewee ridică ochii. *Iar starkeză... Dacă Eleanor voia să învăţ vreo limbă, de ce nu mi-a cerut-o pur şi simplu? La urma urmei, am talent la limbi, vorbesc treisprezece limbi ale lumii.*

Starkeza nu e ceva ce se poate învăţa; ca să fiu mai exact, nu e nici măcar o limbă, ci o metalimbă suprapusă peste alte limbi. Nu are un lexic propriu ci împrumută pur şi simplu fraze întregi din alte limbi pentru morfemele sale. Sintaxa ei se bazează pe experienţa familiei, pe aluzii literare, imagini juxtapuse şi multe altele. Nu este un cod, nu se bazează pe nici o corespondenţă fixă sau unu-la-unu – aşa că nu poate fi „descifrată”. Acelaşi enunţ pe care l-ai folosi acum ar avea o semnificaţie complet diferită peste cinci minute. Poate fi ascunsă în interiorul unei conversaţii banale. Nu, myr *Meewee, mă tem că nu este posibil să înveţi starkeza. Trebuie să fii inoculat cu ea.*

Meewee ridică braţul şi aruncă o privire sub halat. *Nu va intra în conflict cu visola din organismul meu?*

Relaxează-te, Meewee. Eşti atât de prăpăstios... Nu e un NASTIE. Albina afirmă că te-a injectat cu o tumoare canceroasă cu evoluţie rapidă, dar benignă, care va creşte într-un strat subţire de ţesut cerebral periferic. Câteva celule de hipotalamus şi de neocortex, asta-i tot. Va fi adăpostită la subsuoara ta, unde va fi protejată de braţ, şi abia dacă o vei observa.

De probă, Meewee strânse micul nodul de la subraţ,

văzu stele, podeaua, apoi întuneric.

2.15

Înainte să plece de pe acoperiş, Bogdan rupse o mânecă de la salopetă şi o folosi ca să-şi sufle nasul. O lăsă să cadă în castronul cu pseudo-fructe congelate şi luă tava cu el în jos pe scări. Când trecu pe lângă camera lui, uşa îl salută cu un „bună seara” plin de voioşie. Mamă, ce-i mai plăcea uşa aia! Cartelul o instalase ca parte a unui plan strategic de a controla extinderea Tobblerilor mai sus de etajul al şaptelea prin deturnarea ascensorului lor. Ocuparea camerei de către Bogdan era o idee fericită, care le venise mai târziu. Pledase ani de zile pentru o cameră numai a lui. Cartelul îi dăduse codurile uşii, iar acum nimic, nici măcar un tanc, n-ar fi putut trece de uşă fără permisiunea lui. De când o pierduse pe Lisa, uşa şi camera aceea erau singurele lucruri straşnice asupra cărora putea ridica pretenţii.

Cea mai apropiată baie Kodiak era la etajul şase. Bogdan se opri acolo să se spele şi să-şi schimbe hainele. Scoase din buzunare fursecurile de la prânz, apucă agăţătoarea pentru rupere de sub guler şi sfâşie salopeta de la gât până la glezne. Hainele îi căzură la picioare. Le mototoli şi le aruncă în jgheabul digeratorului, împreună cu rămăşiţele de mâncare, tacâmurile şi tava lui Samson.

Cu luminile din baie date la maximum, Bogdan îşi studie propriul trup în oglindă. Vocea lui spartă din simularea O-navei era un prim avertisment al pubertăţii iminente. Se examină cu un ochi expert. Era puţin mai înalt? Mai zvelt? Se apropie şi-şi plimbă vârfurile degetelor deasupra buzei de sus. N-avea mustaţă, dar poate un pic de puf de piersică? Trase o pânză de bărbierit din distribuitor şi-şi frecă bărbia şi obrajii cu ea până când pielea i se făcu netedă ca de bebeluş. Pe pânză rămaseră urme de păr pufos, maroniu. Aruncă o privire rapidă între picioare. Acolo, totul arăta mulţumitor, ca la prepubertate. Ridică amândouă braţele – şi îngheţă. Ăsta era *păr la subraţ*? Se uită din nou între picioare, cu atenţie, şi, Dumnezeule, *da*, păr cârlionţat *începuse să apară şi acolo*! Acesta nu era un

dezastru mărunt. Era o urgenţă de prim ordin. Avea nevoie de o ajustare endocrinologică, şi avea nevoie de un tratament de întinerire, şi avea nevoie de ele ieri! Bun lucru faptul că întâlnirea pentru alocaţii avea loc diseară...

Kale îi vorbi prin computerul casnic:

— Bogdan, ce-ţi ia atâta timp acolo?

— Mda, mda, răspunse Bogdan.

O clipă mai târziu, Kale continuă:

— Boggy, mă auzi? Alo!

— Te aud.

— Bogdan, răspunde-mi dacă mă auzi. Ne e foame tuturor aici, jos, şi te aşteptăm.

— Uluitor, zise Bogdan. Totul e atât de al naibii de uluitor!

•

Purtând haine de casă curate, Bogdan îşi croi drum în jos pe scara ticsită, până în Sala Verde de la etajul al patrulea. Pereţii Sălii Verzi erau acoperiţi de rafturi, opt rânduri de la podea până în tavan, iar fiecare raft era încărcat de aparate casnice, arhive şi nimicuri. Cu toate rafturile şi cu frunzele gigantice ale pneumoplantei, abia dacă mai era destul loc liber pentru cele trei mese la care cartelul mânca.

Kale stătea la masa centrală între Gerald şi April. April avea în faţă analizorul ei portabil, iar Gerald „oala de supă” rituală. Oala de supă era exact asta, o oală de aluminiu cu un contor de plăţi fixat într-o parte. Aparţinuse cartelului încă de la înfiinţare.

— OK, iată-l, exclamă Gerald. N-am luat încă nici o hotărâre în chestiunea Tobblerilor.

— Ba da, răspunse April. Nu există nici un motiv pentru care unii dintre ei n-ar putea veni cu noi, pentru scurt timp. Avem o privelişte perfectă a Skytel-ului.

Gerald îşi încrucişă braţele.

— Aşa zici tu. Însă *eu* spun că nu le datorăm nici o favoare. Lasă-i să se uite de pe stradă. Iubesc atât de mult strada, lasă-i să se uite de-acolo. În plus, credeam că o să începem chestia cu Sam, la noapte.

— O s-o facem, anunţă April, şi am intenţia să-i invit pe

Tobbleri şi la *asta*. Sunt vecinii noştri, pentru numele lui Dumnezeu!

Încrucişă braţele ca într-o parodie a lui.

— Vecini? întrebă Gerald. Îi numeşti *vecini*?

— Ei, hai, hai, interveni Kale, care stătea între ei, să n-o luăm pe drumul ăsta.

Bogdan se strecură printre mese. Văzu două scaune goale, unul alături de Kitty la o masă, iar celălalt lângă Rusty, la cealaltă. Se prefăcu că alege scaunul de lângă Kitty, doar ca s-o sâcâie, apoi se aşeză pe celălalt scaun. După care se întoarse spre Rusty şi întrebă:

— E vorba despre cărămizi?

— Nu, cărămizile sunt altă belea.

BJ se aplecă peste masă şi spuse:

— Tobii vor să vină sus şi să urmărească diseară spectacolul cupolei cu noi, pe acoperişul nostru. Au întrebat-o pe April dacă se poate, şi acum discutăm despre asta.

De la altă masă, Megan vorbi tare:

— Administrator Kale, n-am putea aranja asta mai târziu? Propun să rezolvăm cu oala de supă şi să trecem la cină.

Mai multe voci începură o incantaţie:

— Oala de supă! Oala de supă!

Megan continuă:

— Toţi cei de acord cu masa să spună „Da”.

— Da! tunară în cor toţi membrii cartelului.

Megan ciocăni paharul cu apă cu cuţitul şi rosti:

— Moţiunea este votată. Să înceapă masa.

Kale oftă şi se ridică în picioare. April şi Gerald, cu braţele încrucişate şi mânioşi, îl încadrară.

— Iubiţi companioni, intonă el, veniţi aproape şi ascultaţi-mi binecuvântarea.

Ridică oala de supă şi o ţinu deasupra capului cu amândouă mâinile, ca pe un trofeu.

— Priviţi acest vas lucitor al traiului nostru. Acesta este o corabie puternică pe un ocean nepăsător. Acesta este leagănul vieţii şi al speranţei noastre. Apropiaţi-vă, dragi

companioni, şi umpleţi-l până la buză cu fructele muncii voastre.

Puse oala de supă pe masă şi se aşeză la loc.

Sarah se duse prima. Fiind bucătăreasa şi menajera din acest an, casa o credita cu un onorariu de 0,0035 CDU, care era echivalentul salariului minim din lumea de afară. Ea se apropie de masa centrală şi mimă gestul de a pune ceva în oala de supă, apoi se întoarse spre companionii ei şi făcu o reverenţă scurtă, nepăsătoare. Se auzi un răpăit de aplauze politicoase. Ea mormăi un „mulţumesc” şi se grăbi să plece la bucătărie ca să aibă grijă de dispozitivul de livrare.

Barry şi Francis aveau îndatoriri de ospătari în acea seară, aşa că ei fură următorii. Trecură în grabă pe lângă oală, atingând într-o doară marginea, fără să lase nimic în ea, şi ieşiră pe uşă înainte ca cineva să aibă ocazia să aplaude, presupunând că ar fi vrut s-o facă.

Veni după aceea Gerald, revizorul şi omul bun la toate din acest an, urmat de Kale, administratorul lor. Fără să se mai chinuiască să se ridice în picioare, amândoi întinseră mâna să „arunce” bonul lor de salariu minim, şi fiecare primi bătăi politicoase din palme. April, pe de altă parte, lăsă cu adevărat ceva ce contorul de plăţi înregistră ca fiind 0,1720 credite, profitul ei din reţeaua francizei NanoClipa în acea zi. Companionii aplaudară din inimă; ale ei erau de regulă primele credite reale în oala comună în fiecare seară.

Următoarele fură June şi Paula, a căror muncă online de o zi pentru un agent de asigurări le adusese 0,0095 yoodies. Atinseră oala pe rând, roşind la auzul aplauzelor.

După ele, apăru Louis, lăsând în oală un pumn de jetoane şi de fise de taxi (deja companionii încetaseră să mai încerce să-l descurajeze să cerşească în public şi-i cereau doar să-şi scoată culorile cartelului când o făcea) – un total de 0,0025. Aplauze neîntrerupte, deşi reţinute.

Megan donă o pungă plină cu truse de biopsie folosite. Ocoli oala de supă şi le răsturnă direct în analizorul din faţa lui April.

April citi cu voce tare rezultatele de pe panoul

dispozitivului:

— Galiu, siliciu, carbon, fier şi o urmă de germaniu.

Valoarea estimată, o dată ce erau separate elementele pure – 0,0021. Megan se înclină şi oamenii bătură din palme, deşi cu toţii îşi doreau ca ea să înceteze să mai scormonească în dosul clădirilor medicale. April îşi puse mănuşi înainte să mute trusele într-un container pentru materiale periculoase, aflat pe podea, lângă scaunul său.

Următorul care înaintă fu Rusty.

— Cu toţii ştiţi că pe vremuri scriam balade, zise el. Ei, astăzi, nişte tipi simpatici din Bahrein au folosit una dintre ele într-un soi de reprezentaţie comercială, şi astea-s drepturile de autor.

Atinse oala cu un gest măreţ – 0,0001 credite. Ceilalţi aplaudară complet disproporţionat faţă de sumă, sau aşa gândi Bogdan. Rusty înclină capul în semn de apreciere şi se întoarse pe scaun.

— Îţi zic eu, îi şopti el lui Bogdan după ce atenţia celor din încăpere se abătuse de la el, te simţi grozav să aduci părticica ta pentru binele comun. Pariez că şi tu simţi la fel în fiecare zi...

Bogdan ridică din umeri.

Companionii continuară să se apropie pe rând de masa centrală şi fie că atinseră, fie că lăsară o ofrandă. În cele din urmă, mai rămaseră doar Kitty, Denny şi Bogdan. Denny n-avea niciodată nimic să doneze şi nimeni nu i-o lua în nume de rău. Se ridică, dar Kitty îl trase înapoi pe scaun. Se uită urât la Bogdan, care pretinse că nu observă. Îşi închipuia că ea învăţase până acum că el era *întotdeauna* ultimul.

La masa centrală, April îşi pierdu răbdarea cu amândoi.

— Hubert, asculţi ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Când computerul casnic funcţionează, da, răspunse Hubert.

— Ce mai face Sam?

Cu toţii ascultară răspunsul mentarului.

— Se odihneşte confortabil.

— Ceva pentru oala de supă în seara asta?

— Da, de fapt este. Sam este încântat să contribuie cu dobânda şi cotele investiţiilor sale de astăzi, în total 10,3671 CDU.

Companionii bătură din palme cu entuziasm.

— Mulţumim, Hubert, zise April, şi ai grijă să-i mulţumeşti lui Sam din partea noastră când se trezeşte. Adu-i aminte că o să urcăm mai târziu să stăm cu el.

— În regulă aşadar, spuse Kale, uitându-se de la Kitty la Bogdan. Asta-i tot? Am terminat?

Dar erau bosumflaţi, şi nici unul dintre retro-copii nu se clinti.

— Oh, bine! exclamă Kitty în sfârşit. Se ridică şi porni săltând către masa centrală.

Se schimbase din costumul de marinar în haine simple de casă, iar părul îi era înfăşurat într-un prosop. Făcu o mică figură de step în faţa oalei de supă, apoi o reverenţă către restul încăperii, aşa cum obişnuia în fiecare seară. Şi, spre iritarea lui Bogdan de fiecare seară, companionii îi ovaţionară spectacolul.

Kitty se sprijini întâi pe unul dintre picioarele ei subţiri, apoi pe celălalt, şi băgă mâna în buzunarele umflate. Puse comorile zilei în oala de supă: o bucată de sfoară inteligentă pe care-o găsise, bucăţi sparte de plastic şi sticlă, un pumn de pământ, un băţ de la o cină-pe-băţ, trei margarete cu rădăcini şi tot ce trebuie, un rulment cu bile şi opt bucăţi de pietriş de marmură sfărâmat... Bogdan scrâşni din dinţi. Nu mai putea să se uite. Urmară o bucată de răşină epoxidică, rămăşiţe de tot felul de frunze şi piesa de rezistenţă – lentila şi braţul stâng ale unei perechi rupte de ochelari...

Când buzunarele lui Kitty se goliră, April mută prada zilei din oala de supă în analizor şi, după o clipă, analizorul estimă valoarea de reciclare a florilor dezrădăcinate şi a celorlalte la 0,0005. Kitty făcu din nou o reverenţă şi companionii aplaudară.

— Iar aici e ceea ce-am făcut din cântat, completă ea şi atinse contorul de plăţi de pe peretele oalei. Încă 0,0025. Se înclină în faţa aplauzelor călduroase şi săltă înapoi spre

scaunul ei. Una peste alta, ajungea la nivelul salariului minim, o zi nu prea rea pentru Kitty Kodiak.

— *Ai terminat?* întrebă Bogdan. Se ridică în picioare, păşi până la masa centrală şi ţinu pumnul strâns deasupra oalei. Îi plăcea să vină ultimul în fiecare seară ca să demonstreze ceva. După calculele lui estimative, câştigurile combinate ale casei pentru această zi (în afară de contribuţia lui Sam), ajungeau la suma deloc impresionantă de aproximativ 0,8500 Credite ale Democraţiilor Unite. Aceasta includea profitul de reţea al unui magazin NanoClipa dintr-o locaţie cu trafic intens de pietoni. Şi totuşi, aşa cum ştiau cu toţii, cheltuielile curente ale casei lor, fără a include costurile juridice, medicale sau de întinerire, care erau numeroase, şi fără distracţie, vacanţe sau cheltuieli de lux, care nu existau, se ridicau la aproximativ 1,0000 CDU – cu 0,1500 mai mult decât câştigaseră toţi la un loc. Bogdan nu trebuia să spună asta cu voce tare. Fuseseră cu toţii la ultima întâlnire anuală pentru buget.

Ţinând încă pumnul deasupra oalei de supă, Bogdan privi în jos către marginea lustruită de aluminiu a oalei şi se întrebă în primul rând cum începuse oare obiceiul ăsta stupid. Aveau şi alte carteluri ceremonii ale „oalei de supă”, adevărat, dar nu auzise niciodată de vreuna care să implice o oală adevărată. Trebuia să fie o metaforă. Nu puteau s-o facă măcar cum trebuie?

În sfârşit, când companionii începură să se foiască, Bogdan deschise mâna şi atinse contorul de plăţi, depozitând în contul casei onorariul lui pe toată ziua. Adică transferă 1,3333 CDU. Era limpede că el şi cu Sam duceau casa; ăsta era lucrul pe care voia să-l demonstreze, pe care se simţea obligat să-l arate şase seri pe săptămână. Şi, ca de obicei, aplauzele fură lipsite de entuziasm, dar nu-i păsa.

Înainte ca Bogdan să poată ajunge înapoi la scaunul lui, uşile dinspre coridor se dădură de perete, iar Francis şi Barry împinseră înăuntru cărucioarele cu mâncare aburindă.

Kale începu să recite binecuvântarea de încheiere, dar Kitty deschise gura şi spuse:

— Aşteaptă! Denny a căpătat ceva!

Toată lumea întoarse capul spre Denny, al cărui întreg trup păru să roşească.

— Acum, îl îndemnă Kitty.

Denny păşi ezitant spre masa centrală şi, instruit de Kitty, făcu o plecăciune. Avea ceva în mână; probabil că îl ţinuse strâns tot timpul. Duse mâna deasupra oalei de supă şi îl lăsă să cadă. Un obiect mic şi maroniu căzu cu un pocnet pe fundul oalei.

April privi înăuntru şi păli. Privirea ei îl ocoli pe Denny şi dădu din cap către Kitty.

— E destul de rău şi cu flora publică, dar să furi fauna publică e un delict!

— Era deja mort, vorbi Denny. Nu l-am furat.

— Nu e vina ta, îi zise April, dar Kitty ar trebui să ştie mai bine.

April înclină oala către Kale şi sugeră:

— Poate că dacă îl arunci în grădină, va părea că a murit acolo?

— Nu mai face atâta zarvă pentru asta, zise Kitty, alunecând în vocea ei de adult. L-am dezactivat, bine? Nu-i nici un risc.

Kale întinse mâna şi scoase sturzul. Se ridică în picioare şi vorbi:

— Daţi-mi şi florile şi pământul.

Înainte să plece de la masa centrală, termină binecuvântarea:

— Prin munca multor mâini, ne satisfacem nevoile. Cu o cauză comună, ne făurim zilele. Amin!

— Amin, răspunseră companionii şi se aşezară la masă.

•

Supă de verdeţuri şi orez, urmate de pseudo-pui fript şi o porţie de mazăre hidroponică – reţetele din seara asta erau toate de domeniu public, aşa cum erau în cele mai multe seri. Dar era mâncare hrănitoare, şi asta făcu să scadă tensiunea din sală, înlocuind-o cu vorbăria vioaie de la masă. Când Kale se întoarse de pe acoperiş, Bogdan îl urmări îndeaproape să vadă dacă descoperise lipsa lui Sam,

dar administratorul se aşeză la locul lui de la masa centrală ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

Bogdan îşi privi companionii. Cum vor primi faptul că Sam pleca undeva singur, ca să moară? Kitty ar avea un acces de furie. April s-ar simţi rănită. Îşi privi companionii strâmbându-se la visola de seară, încercând să-i acopere amăreala cu desertul – o cupă cu pseudo-fructe. Rusty se şterse la gură cu un şerveţel, apoi mâncă şerveţelul. La urma urmei, era scos din acelaşi ugoo ca şi mâncarea. Rusty devenise bolnăvicios de slab în ultima vreme şi, în ciuda faptului că termina mereu totul din farfurie, uneori chiar şi farfuria, părea să slăbească pe zi ce trece. Deja începea să i se vadă craniul pe sub pielea pământie. De altfel, şi Louis începea să aibă fălci, iar în jurul mesei se vedeau mai multe bărbii duble, ca să nu mai pomenim de burţi lăsate şi de o alterare somatică generală.

Asta îl făcea pe Bogdan să se întrebe dacă vreunul dintre ei, în afară de Kitty şi de el însuşi, mai ţinea pasul cu întreţinerea corpului. Şi dacă nu, de ce nu? Nu mai avea cartelul asigurare de întinerire pentru a-i păstra pe toţi pe panta însorită a vârstei de patruzeci de ani?

Tratamente gratuite şi nelimitate de întinerire, îşi aminti Bogdan, ar fi un drept standard al fiecărui fondator la bordul O-navelor. Ciudatul reverend spusese asta limpede, iar locotenentul Perez accentuase acest lucru în timpul turului lor prin habitatele-tambur.

Locotenentul îl dusese în Habitatul Pajişte, un tambur care conţinea un lac cu apă dulce. Se plimbaseră pe un drum de ţară care, din cauza curburii tamburului, părea să urce. De fapt, orizontul era atât de abrupt încât oraşul din faţa lor era înclinat aproape vertical, ca o hartă de perete, iar Perez îi arătase cu uşurinţă atracţiile locale.

— Acolo sus e stadionul, spusese el, iar complexul de dedesubt conţine un teatru, o sală de concerte şi spaţii de expoziţii. Biblioteca şi centrul balnear de sănătate sunt deasupra. Alături, cluburi şi teatre. Şi sus de tot, acolo, se află portul de agrement...

Bogdan trebuise să întindă gâtul ca să vadă lacul. Apa

lui albastră era curbată într-un mod ciudat şi se întindea pe toată lungimea tamburului. Lacul era mărginit pe o parte de pădure şi de terenul de golf, iar pe cealaltă de câmpuri cultivate.

Nu circula nici un vehicul pe drum, iar cei câţiva pietoni pe care-i întâlniseră se opriseră să flecărească şi să le ureze o zi minunată. Cu toţii erau tineri, atrăgători şi prietenoşi. Cu toţii păreau să ştie numele lui Bogdan, în special fetele care îi trimiteau surâsuri incendiare.

— Nu-i nici un mister, spusese locotenentul Perez cu un zâmbet larg. E uniforma. Nu mă întreba de ce, dar fetele par să vă placă în mod special pe voi, piloţii de salt.

Auzind asta, Bogdan îşi mai dezumflase puţin pieptul.

— Am ajuns, anunţase Perez, oprindu-se în faţa unei locuinţe cochete, cu două etaje, aflate în mijlocul propriei sale curţi spaţioase, amenajate. Deschiseseră o poartă de lemn şi urcaseră nişte trepte din dale de piatră.

— Intenţionat e mică, astfel încât să poţi avea una şi într-unul dintre oraşe.

Lui Bogdan, casa cafenie nu i se păruse mică. Ar fi încăput cu uşurinţă în ea întregul cartel.

— Următorul tambur, continuase Perez, va fi desemnat drept habitat de petreceri după Trezirea Generală, când toată lumea va fi în picioare. Să ai un loc liniştit la ţară, chiar în imediata vecinătate, nu-i o idee atât de rea.

Uşa din faţă se deschisese fără ezitare, iar ei intraseră de-a dreptul. Trecuseră printr-un hol mare către curtea interioară din centrul clădirii, acoperită cu dale de ceramică. Curtea era deschisă către cerul albastru care – îşi dădu seama Bogdan – era de fapt lacul.

— Acolo găseşti o bucătărie complet automatizată, explicase locotenentul Perez, arătând spre încăperile care înconjurau curtea. Camera media, trei băi complete, o mică sală de sport cu saună şi cadă cu apă fierbinte, personal compler de arbeitori, computer casnic… O, şi uită-te!

Fluturase mâna, iar dalele din curte, de sub picioarele lui, se transformaseră în ferestre către spaţiu. Bogdan era suspendat între plafonul acvatic şi podeaua înstelată.

— E fantastic! exclamase Bogdan. Atâta loc! Câţi oameni locuiesc aici?

— Doar tu, cadet Kodiak, şi oricine vrei tu să locuiască cu tine.

2.16

Mary şi Fred înghiţiră oxitablete înainte de a pleca din apartament. Localul lui Rolfe se afla la un etaj situat la aproape trei mii de metri deasupra nivelului mării, şi plănuiau să petreacă un oarecare timp pe Platforma Stelară nepresurizată. Un supraveghetor de trafic îi informă despre un lift Dixon care făcea curse non-stop între etajele 150 şi 475.

Mary purta o faţă calmă de cocktail; o rochie fără mâneci din crep albastru-vineţiu, o pereche de sandale cu toc, negre-sidefii şi un colier din mărgele de coral negru. Părul proaspăt vopsit tot în negru îi era prins într-un coc în creştetul capului.

Cu toate acestea, avu nevoie doar de o privire către mulţimea din staţia ascensorului ca să vadă că primul ei impuls, mai neconvenţional, fusese mai apropiat de scop. Ea şi cu Fred erau înconjuraţi de un grup de persoane ale căror costumaţii de petrecere contrastau între ele în valuri ţipătoare de culoare, de la un capăt la celălalt al staţiei. Mary se simţi izbitor de mohorâtă.

Nu părea mai bine nici în liftul Dixon, unde erau prea multe ţipete, cântece şi băutură. Prea mulţi oameni folosind parfumuri inteligente, arome cu algoritmi competitivi care concurau pentru nişe exclusive de-a lungul scalei dintre dulce şi violent. Pentru Mary, cabina ascensorului puţea a flori putrede de mlaştină, şi simţea voma gâdilându-i gâtul. Închise ochii şi apucă mâna lui Fred.

Fred îi spuse ceva, dar ea nu-l putu auzi. Testă canalul lor personal, dar acesta nu răspunse, şi avu nevoie de o clipă să-şi dea seama că el era deconectat. Curăţatul chimic îi înlăturase implanturile, şi-n plus îşi lăsase în apartament valetul singuratic.

Fred se aplecă şi îi vorbi direct în ureche:

— Mă auzi?

Mari încuviinţă dând o dată din cap.

— Ziceam, continuă Fred, dacă asta nu-ţi aduce aminte

de sărbătoarea centenarului? Zănatici, nu?

Mary încuviinţă din nou. Era atât de tipic pentru Fred să uite că evangelinele fuseseră lansate în lume abia în acest secol şi astfel rataseră una dintre petrecerile aparte ale secolului anterior...

•

Era mai multă linişte pe pasarelele superioare, iar Fred putu în sfârşit să se audă gândind. Gândurile sale, în timp ce străbăteau un traseu de la staţia ascensorului de la nivelul 475 la Rolfe, în colţul sud-estic al etajului 500, se îndreptau către acele mici rulouri arzătoare ale lui Mary care încă îi mai pârjoleau măruntaiele ca nişte cărbuni. Se întrebă ce se întâmplase azi care s-o împingă pe Mary a lui în bucătărie, să experimenteze reţete periculoase? Ceva trebuia să se fi întâmplat, şi se gândea să se încumete s-o întrebe ce anume. Arătase palidă în ascensor. Acum părea că se simte mai bine, dar nu tocmai într-o dispoziţie festivă. Era riscant să deschidă gura, dar dacă nu încerca măcar să spargă gheaţa înainte să ajungă la Rolfe, ea ar fi suferit în tăcere toată seara şi, prin influenţă, la fel şi el. Aşa că, evitând toate capcanele cunoscute, şi pe un ton cât mai degajat, îi spuse:

— Arăţi minunat astăzi.

— Da, poate pentru o înmormântare.

Fred dădu din cap. Asta nu suna prea promiţător, dar trebuia să aibă încredere şi să-i dea înainte.

— Cineva cunoscut? întrebă şi se pregăti pentru veşti rele.

Ea ridică ochii spre el uimită.

— Înmormântarea, insistă el.

Mary se rezemă de el cu o resemnare totală de evangelină.

— Nu-i nici o înmormântare, Fred. Doar o prăjitură.

— A, o prăjitură...

— Da, o prăjitură. Am făcut în dimineaţa asta un curs introductiv de design pentru prăjituri. Prietena mea Marion mi-a zis despre el.

— Design pentru prăjituri...

— Da, Fred, prăjituri de aniversare, de nuntă, brioşe, fursecuri, clătite, torturi – o „adevărată bogăţie de dulciuri”, cum spune profesorul. Nu lăsa denumirea să te inducă în eroare. Designul de prăjituri acoperă „un câmp larg şi o meserie ambiţioasă”.

Atât de imperturbabil pe cât era omeneşte posibil, ca să nu dezvăluie nici o înclinaţie în favoarea sau împotriva ideii, Fred continuă:

— Asta te interesează?

— A, nu ştiu. Nu-i aşa de rău cum credeam. Nu se face numai design de prăjituri, dar şi sculptură în gheaţă, fântâni de punci, peşteri de vin, instalaţii de ciocolată – lucruri de felul ăsta. Cerinţele sunt destul de stricte ca nu oricine să poată intra în program. Au fost admise vreo câteva evangeline, dar nici o doris, aşa că asta ar trebui să-ţi spună ceva. E vorba şi de chimie adevărată, continuă ea, emulsii coloidale şi proprietăţile de divizare a moleculelor de amidon, de exemplu – ca şi sculptură, compoziţie, tehnologie asistată de subem şi fizică. E nevoie de vreun an să înveţi elementele de bază şi încă un an de stagiatură.

— Şi? stărui Fred, probabil însă că prea nerăbdător, pentru că ea tăcu din nou. Aşa că o îmbrăţişă şi nu-şi forţă norocul. Probabil că primise vreo ofertă de lucru insultătoare pe avizierul de convocare din dimineaţa asta, care-o făcuse să se apuce de cursul de prăjituri. Bonă pentru animale favorite sau ceva de soiul ăsta... Poate barmaniţă sau mai rău, îngrijirea toaletei pentru vreun neghiob bogat – felul de solicitări care le îngrozeau pe evangeline. Fred nu invidia câtuşi de puţin lotul de evangeline al lui Mary – să nu lucreze niciodată în domeniul pentru care fuseseră crescute. Să aibă cea mai scăzută rată de persoane aflate în serviciu pe oră. Nu-i de mirare că era mânată către kulinmat să combine grenade digestive...

Mary îl strânse de braţ şi zise:

— Mâncarea, oricât de ingenios ar fi asamblată, Fred, e doar mâncare.

•

Localul lui Rolfe se zguduia de la un perete la altul,

supraaglomerat. Mese suplimentare se întindeau peste ringurile de dans şi peste videopereţi. Petrecăreţii erau împinşi cu putere în jurul barului şi afară, pe Platforma Stelară, dincolo de cortina de presiune. Zgomotul era asurzitor. Mary deschise uşa, iar Fred croi drum pentru ea până în Sala de Tablă, acolo unde se adunau prietenii lor în fiecare miercuri. Însă masa lor obişnuită era ocupată acum de străini.

Mary se conectă la canalul ei cu legături favorite şi întrebă: *Hei, gaşcă, unde sunteţi?*

Mary, tu eşti? răspunse cineva. *Suntem în Sala de Zinc, pe estrada orchestrei.*

Mary arătă către Sala de Zinc, iar Fred stabili un nou curs prin mulţime.

Estrada din Sala de Zinc fusese făcută să servească drept spaţiu suplimentar pentru mese. Prietenii lor aveau trei mese mici puse laolaltă. Sofi le făcu semn cu mâna. *Iu-huu! Aici!*

Mesele erau acoperite cu carafe pline de băutură şi platouri adăpostind aperitive greceşti: cubuleţe de brânză feta, kasseri şi frunze de viţă umplute cu bucăţele picante de carne şi de legume. Mai era şi un castron cu măsline uriaşe, lucitoare, verzi şi negre.

— Nu-i grozav? strigă Sofi.

— Ce? exclamă şi Mary, făcându-şi mâna pâlnie la ureche.

Am zis, nu-i grozav? Sofi era helena lor, păpuşa lor mediteraneană, minionă şi brunetă, cu şolduri late şi ochi mari şi dinţi strălucitori. Se legăna în ritmul unui canal de muzică şi îşi deschidea braţele de parcă ar fi vrut să cuprindă întreaga sală entuziastă.

Oh, mulţimea, răspunse Mary. *Da, e grozav. Exact ca la centenar.*

Ochii căprui ai lui Sofi se luminară. *Ai dreptate! Exact ca la centenar!*

După ce Mary şi Fred îşi găsiră locul la masă, Mary se uită în jur să vadă cine mai era acolo. Cei trei jerry – Wes, Bill şi Ross – stăteau la un capăt al mesei, cu soţiile lor

jenny – Liz, Gwyn şi Deb – aşezate în faţa lor. Singurul lor jerome – Peter – şi singura lor joan – Alice – veniseră fără parteneri, ca şi cealaltă helena – Sazza – şi soţul ei frank, Mickey. Ceilalţi, o ruth, o isabella şi un jack, erau toţi prezenţi şi număraţi.

Lipseau cele două lulu – Abbie şi Mariola. Lipsea şi celălalt cuplu evangelină/russ – Shelley Oakland şi Relly Dell.

Shelley avea să întârzie. Avea de făcut o navetă lungă. Era singura evangelină pe care o cunoştea Mary care avea o slujbă adevărată de evangelină, şi o avea de peste cinci ani. Alte evangeline o detestau pe Shelley la fel de mult pe cât o admirau, iar Mary ar fi detestat-o şi ea, numai că Shelley era prietena ei cea mai bună. În plus, clienta lui Shelley era o celebră artistă moartă, aşa încât condiţiile de muncă ale lui Shelley nu erau ideale.

După ce începu să se simtă în largul ei stând la taifas, Mary examină sala de mese agitată, plină până la refuz. Oamenii, mesele, scaunele – toate erau înghesuite unele în altele într-o masă compactă, silind arbeitorii chelneri să circule pe deasupra, suspendaţi pe o reţea de cabluri. Cele mai multe mese erau amestecate, ca şi a lor, deşi existau şi inevitabilele mese jane/john şi juanita/juan.

Ringul de dans arăta ca un monstru fremătător, cu multe capete, pentru că fiecare dansa pe propriul canal de muzică. Mary le recunoscu în mulţime pe Abbie şi pe Mariola. Sau cel puţin *arătau* ca Abbie şi Mariola. Oricum, zări şi două lulu care exersau paşi de dans şi care-ar fi putut fi cele două lulu ale lor.

La capătul mesei, jenny Gwyn vorbi: *Wes! Dă jos vizorul ăla! Ai promis!*

Wes privi în jur, cu o inocenţă desăvârşită. *Ce? Ce-am mai făcut acum?*

Nu mă lua aşa, răspunse Gwyn. *Dacă meciul ăsta înseamnă atât de mult pentru tine, de ce nu te duci înapoi în apartament, să-l vezi acolo?*

Şi ia-l şi pe Bill cu tine, adăugă Liz.

Bill ripostă: *E un concurs, nu un meci. Şi nici nu mă uit la*

el.

Subiectul principal al discuţiei păreau să fie cupolele; unde fusese fiecare dintre ei cu şaptezeci de ani în urmă, când fuseseră ridicate primele cupole de mărimea unui oraş. Mary, la fel ca jumătate din grupul lor, nu fusese decantată încă, dar cu toate acestea găsea subiectul fascinant.

Alice, joan a lor, îşi relată experienţa din New York City, când Atrocitatea îi inundase întâia oară dinspre Atlantic. În ziua aceea se aflase în interiorul unui birou presurizat şi astfel supravieţuise măcelului iniţial. Descrise săptămânile şi lunile de teroare şi de luptă, în timp ce străzile se umpleau de morţi, iar hrana şi apa se terminau. *Am răbdat, ca întotdeauna*, comentă ea, rezumând un an de infern cu o tipică subapreciere de joan. Cu şaptezeci de ani în urmă, jenny Gwyn urma un curs avansat de surori medicale la Sydney când, într-o zi, se trezise că era singura studentă care apăruse la cursul practic. În aceeaşi perioadă, Mickey, bărbatul frank, fusese la Kyoto şi îi pierduse pe toţi cei pe care îi cunoscuse în viaţa lui de până atunci. Jerome Peter petrecuse trei zile întregi blocat într-un magazin de tăiţei din Hong Kong în care muriseră peste o sută de oameni. Trebuise să se lupte (un jerome luptându-se!) cu un născut liber care încerca să-i fure costumul de protecţie biologică şi i-l sfâşiase în încăierare.

După o vreme, istorisirile deveniră oarecum asemănătoare. Cu şaptezeci de ani în urmă, locuiau într-o regiune sau alta, erau angajaţi în acelaşi tip de muncă pe care o făceau şi astăzi, erau mulţumiţi sau nu de vieţile lor, când, în acea fatidică zi de mai, întreaga lume se schimbase.

Chicago fusese primul oraş care experimentase un filtru atmosferic semisolid care să-i protejeze biosfera urbană. Noua tehnologie se răspândi rapid în toate oraşele Democraţiilor Unite. În decursul următoarelor luni, cupolele deveniră mai mari, mai adânci şi mai fiabile, până când ajunseră capabile să ţină Atrocitatea la distanţă.

Mickey comentă: *Comparate cu cele pe care le avem*

astăzi, primele erau destul de permeabile, însă nici nu-ţi imaginezi ce uşurare era să te afli înăuntrul uneia dintre ele.

Gwyn continuă: *Le numeam binecuvântatele scuturi ale normalităţii.*

Peter adăugă: *Am trăit sub aceeaşi cupolă vreme de şaizeci şi opt de ani şi, vă jur, nu sunt gata să renunţ la ea.*

Să bem! Să bem! spuseră ceilalţi în cor. Îşi ridicară paharele într-un toast în cinstea cupolei regiunii Chicago. Fred turnă vin alb dintr-una dintre carafe pentru Mary şi bere de ghimbir pentru el însuşi. *Pentru binecuvântatul scut al normalităţii*, strigară cu toţii. Fred nu ştia pentru ce anume era toastul, dar îşi ridică oricum berea.

Mary se înecă cu vinul. Avea o aromă pătrunzătoare, acidă, şi emana un iz de terebentină. *E retsina, vin grecesc*, îi zise Sofi. *Îţi place?*

Da, răspunse Mary. *Doar că nu mă aşteptam.*

Merge bine cu mâncarea. Încearcă-l cu caracatiţa.

Dă-ncolo chestia aia, vorbi Wes şi îi turnă un pahar din ceea ce bea el. *Asta alunecă mai bine.* Îi întinse un pahar cu un lichid uleios, incolor, care mirosea a lemn-dulce. Era prea tare pentru gustul lui Mary, dar îi mulţumi şi sorbi apreciativ câteva înghiţituri.

Când conversaţia se concentră în jurul lui Fred, el păru să-şi dea seama că se aştepta ceva de la el, dar nu ştia ce anume. Mary se aplecă spre el şi strigă, acoperind zgomotul:

— Îşi aduc aminte de vremea când au apărut prima oară cupolele!

— Cine minte? răspunse Fred la fel de tare.

— Nu minte nimeni – îşi aduc aminte! Atrocitatea! Unde erai acum şaptezeci de ani?

Gwyn îl ironiză: *Ei, cât e scorul, Fred?*

Nu se uită la meci, replică Mary.

Trebuie să se uite, zise Liz. *Nu vezi cum arată?*

Wes trânti un pahar gol pe masă ca să atragă atenţia tuturor. *Hei! Myren! Fred e deconectat! A fost băgat la dezinfectat azi. Nu simţiţi mirosul?* Toată lumea se întoarse

spre Fred, iar el clipi, surprins de privirile bruşte, cercetătoare.

Alice întrebă: *A fost vreun atac?*

Păi, da, răspunse Wes.

Înăuntrul sau în afara cupolei?

N-aş putea spune.

Ştii ce? exclamă Peter. *Peste câteva ore, n-o să mai fie nici o deosebire. Vom fi toţi afară.*

Taci, Peter, se răsti Alice. *Unde s-a întâmplat, Wes?*

Cei trei jerry – Wes, Bill şi Ross – schimbară priviri, iar Wes zise: *Nu ştim prea bine – am aflat de pe reţeaua jerry. Dar îţi sugerez să cauţi în WAD după „uzina de apă". Trebuie să existe vreun raport public...*

Fred îi strigă lui Mary:

— Spune-le că eram în afara planetei la jumătatea anilor 2060-2070. Aşa că am ratat toată treaba...

În ciuda faptului că discuţia deviase de la subiect, Mary relată îndatoritoare celorlalţi declaraţia lui, dar nimeni nu mai era interesat.

Peter vorbi: *Nu găsesc nimic pe WAD. Mai ai şi alte cuvinte cheie pe care să le putem folosi?*

Am spus deja prea mult, răspunse Wes.

Dă-ne un răspuns direct, la naiba cu tine şi confidenţialitatea ta, insistă Alice. *Suntem în vreun pericol aici?*

— Despre ce vorbesc acum? strigă Fred. Mary se săturase să mai facă pe interpreta pentru el. Fu salvată de un vuiet cu adevărat impresionant, venit din partea mulţimii de pe Platforma Stelară aflată în afara cortinei de presiune. Toată lumea din Sala de Zinc se opri în aceeaşi clipă să asculte, provocând în încăpere o linişte stranie care dură preţ de câteva clipe ireale, până când o femeie ţipă şi cacofonia asurzitoare se coborî din nou asupra lor.

Fred o bătu pe umăr pe Mary şi arătă spre ringul de dans.

— Alea sunt lulu ale noastre? întrebă el cât de tare putu.

Un cerc de dansatori deschisese un mic spaţiu pe ring pentru cele două lulu pe care le văzuse Mary mai devreme.

Ea dădu din cap că da. Apoi observă o măsuţă lângă ringul de dans la care stăteau împreună trei evangeline, aplecate asupra băuturilor. Păreau cele mai triste trei persoane din Chicago, şi Mary se întrebă, alarmată, dacă la fel apărea şi ea în faţa lumii. Cu siguranţă, aşa se simţea...

Nu era nici un secret că soţul ei avea necazuri. Dacă nu ţineai seama de poveşti de succes ca a lui Shelley, tot mai multe evangeline se îndreptau spre surorile lor pentru ajutor reciproc. În ultima vreme, Mary le zărise în grupuri mici, mâncând în restaurante ieftine. Puneau în comun resursele lor precare pentru apartamente chiar mai proaste decât al ei şi al lui Fred. Foarte curând, Mary se aştepta să vadă evangeline nevoiaşe mutându-se la subnivelele unde firma Oamenii Specializaţi subvenţiona dormitoare şi centre de distribuţie a alimentelor pentru cei subutilizaţi. În cele din urmă, aveau să-şi poarte sărăcia în ridurile de pe faţă, din moment ce Oamenii Specializaţi nu subvenţiona tratamente de întinerire.

Mary schimbă pe un canal public de salut şi-şi orientă vocea către masa cea mică. *Salut, surorilor*, zise ea şi, când ele înălţară privirea, se ridică în picioare şi flutură mâna să le atragă atenţia. *Prietenii mei şi cu mine avem aici nişte scaune libere. Vă rog, veniţi lângă noi.*

Evangelinele îi mulţumiră cu amabilitate, dar refuzară. Spuseră că preferau să stea acolo unde erau, mincinoase îndelung răbdătoare.

2.17

Da, da, pe pat, zise Wee Hunk. Mentarul om-maimuţă avea acum mărimea unui om, în timp ce-i supraveghea pe cei doi arbeitori casnici care-l purtară pe Meewee în dormitor. Automatele casnice erau proiectate pentru servire şi pentru menaj, nu pentru a transporta fiinţe umane, iar ghearele lor rigide, colţuroase, fure cele care-l treziră pe Meewee din inconştienţă.

— Lasă-mă-n pace! strigă el, zbătându-se să scape din strânsoarea arbeitorilor.

Renunţă să te mai lupţi, îi spuse Wee Hunk. *Te mutăm doar în pat. Ai leşinat.*

Meewee suportă mânuirea grosolană şi peste o clipă fu lăsat pe pat. Rămase întins un minut, adunându-şi puterile, în timp ce Wee Hunk stătea deasupra lui. Când dezorientarea trecu, întrebă: *Ce s-a întâmplat?*

Aşa cum am zis, ai leşinat. Ai febră din cauza reconectării intense din interiorul craniului tău, dar n-ai nici un motiv de îngrijorare. Autodoctorul îţi monitorizează starea. Pentru că veni vorba, ar trebui să ştii că l-am pus la încercare pe Arrow şi n-a fost contaminat.

Contaminat de ce? întrebă Meewee.

Eleanor, în paranoia ei binecuvântată, a construit un mecanism de siguranţă în noi toţi. Nu e ceva ce să putem modifica sau măcar de care să devenim complet conştienţi. Dacă cineva umblă la nucleul de bază al personalităţii, rupe sigiliul integrităţii noastre, ca să zicem aşa, sau ne infectează cu material străin de orice fel, anumite volume ale memoriei noastre sunt şterse automat, inclusiv abilitatea de a folosi şi înţelege starkeza. Nici măcar nu suntem conştienţi de pierdere. Aşa că, vezi tu, starkeza e un indicator simplu şi sigur al loialităţii de familie.

Atenţia lui Meewee rătăcea de colo până colo, dar credea că a prins cea mai mare parte a explicaţiei. Era descurajant să i se readucă aminte cât de puţine dintre secretele lui Eleanor descifrase în doisprezece ani. *Şi*

Cabinet?

În special Cabinet... Eleanor îl punea încontinuu la încercare pe Cabinet, uneori de două ori în aceeaşi conversaţie. Iar Cabinet mă pune pe mine la încercare de fiecare dată când vorbeşte cu mine. În afară de astăzi, aş adăuga.

Ai vorbit cu el?

Da, puţin, după ce a trecut atestarea. Nu m-a pus la încercare.

Meewee îşi aranjă perna şi se acoperi cu cuvertura. *Pune-l iar la încercare pe Arrow*, ceru el, *ca să pot auzi şi eu.*

Cu plăcere, replică Wee Hunk. *Arrow, ce companie de mutări ai angajat ca să-l transporte mâine pe* myr *Meewee din acest apartament tihnit?*

Arrow răspunse: *TUG - mutări şi depozitări.*

Excelent, firma mea favorită. Ellen îi folosea deseori pentru afacerile ei cu Burning Daylight Productions. Când vor sosi?

Mâine la unu după-amiază, răspunse mentarul.

Iată, îi spuse Wee Hunk lui Meewee, *a trecut din nou.*

Nu înţeleg, continuă Meewee şi închise ochii când camera începu să se rotească. *Mie mi-a sunat a engleză obişnuită. Tu l-ai întrebat despre mutare, iar el te-a informat despre TUG şi despre oră.*

Exact! Poţi suprapune o conversaţie secretă peste flecăreală. Pe sub discuţia despre firma de mutări, i-am cerut lui Arrow să se identifice. Şi a făcut-o.

Meewee ridică din umeri, lăsând halatul să alunece, şi cercetă noul creieraş care creştea sub braţul lui. Părea mai mare decât înainte. *Arrow*, ceru el, *pune la încercare integritatea lui Wee Hunk.*

Excelentă idee, comentă Wee Hunk. *Ar trebui să-l pui să facă asta de fiecare dată când ne întâlnim*.

Arrow zise: *De acord.*

— Wee Hunk, ar trebui să mă duc după un chirurg să-l examineze pe *myr* Meewee?

Wee Hunk răspunse:

— Nu, Arrow, nu cred că va fi necesar. Dar adu-i un pahar cu apă minerală.

Unul dintre arbeitori rulă imediat afară din cameră să aducă apa.

Ei bine? întrebă Meewee. *Raportează.*

Arrow replică: *Wee Hunk nu e contaminat.*

Wee Hunk îşi şterse fruntea ca de maimuţă cu dosul palmei. *Of, asta-i o mare uşurare. Ce-ar fi să încerci să tragi un pui de somn acum, myr Meewee? Va înlesni reconectarea.*

•

Meewee văzu un păianjen gigantic, Arachnid Mundus, ghemuindu-se deasupra planetei. Avea un ovipozitor colosal şi fecund, ca o tulumbă de pompieri împrăştiind ouă peste Pământ. Ceea ce îl cam încurca; Meewee crezuse întotdeauna că păianjenii nasc pui vii.

Încearcă să rămâi treaz, myr Meewee.

— Ce? întrebă Meewee, străduindu-se să se ridice în capul oaselor.

Nu, nu te ridica, şi subvocalizează – încetează să mai vorbeşti tare, te rog! Când Meewee se întinse la loc, Wee Hunk continuă: *Îmi pare rău să te presez, dar intrăm în criză de timp. Aşa că te-am interogat în timp ce dormeai, ca să aflu ce ştii.*

Ştiu ceva?

Nu vreau să te jignesc, dar pari bizar de lipsit de informaţii. Nu pari să ştii absolut nimic despre afacerile lui Eleanor, nici măcar despre Helioflux sau despre O-nave.

Ştiu totul despre O-nave, insistă Meewee.

Aşa-ţi imaginezi tu...

Meewee îşi roti ochii prin dormitor. Nu-şi dădea seama cât timp trecuse. Wee Hunk avea încă mărimea normală şi stătea într-un fotoliu plutitor, iar automatele zburătoare erau parcate pe noptieră.

Spune-mi ceva, Wee Hunk. Dacă momentul e atât de critic, de ce nu eşti în căutarea ei, în loc să mă baţi pe mine la cap aici?

Crede-mă, o caut. Fiecare modul de atenţie pe care-l

am, plus tot ceea ce pot împrumuta sau închiria, cu excepţia a câteva care sunt aici cu tine, colindă lumea în căutare de indicii. Am angajat în jur de un milion de albine-martor ca să cuprind toate continentele. Am interogat albinele care erau de faţă la locul prăbuşirii. În timp ce vorbea mentarul, o serie de cadre se deschiseră deasupra patului lui Meewee, cu imagini ale investigaţiei. *Am oferit răscumpărări, mite şi recompense pentru informaţii. Şi asta am făcut doar eu. ComAp-ul o caută de asemenea, ca şi Starke Enterprises, Oamenii Specializaţi, autorităţile boliviene, media şi, fără îndoială, toţi inamicii lui Eleanor. Este probabil năvodul cel mai strâns din istorie. Admit că sunt depăşit pentru că am urmărit cu ochii mei capul ei intrând în exact aceeaşi cască care a fost deschisă la clinică. Fiecare clipă a trecerii ei poate fi justificată. Tu, myr Meewee, eşti călăuza cea mai promiţătoare pentru simplul fapt că echipa portocalie de aici îmi spune asta...*

— Arrow, ajută-mă să mă ridic, zise Meewee, şi un arbeitor întinse un braţ pentru ca el să-l apuce, în timp ce cu celălalt aranjă pernele. Bău un pahar cu apă şi-şi cercetă umflătura. Părea să se fi micşorat, dar acum îi provoca o mâncărime insuportabilă. Când încercă să se scarpine, văzu iar stele verzi, aşa că renunţă.

— Ce-i de făcut?

Wee Hunk se întoarse şi păru să asculte sunetele din cealaltă încăpere. *Avem musafiri*, observă el. *Un component al securităţii companiei Starke şi, dacă nu mă înşel, gorila cea mare însăşi.*

Cabinet?

Chiar el.

O să pleci?

Nu, deja m-a identificat aici. Pot la fel de bine să rămân şi să văd de ce e-n stare. De asemenea, asta o să-mi dea ocazia să-l pun la încercare.

Dacă e contaminat, ce-o să faci?

Nu prea ştiu. N-am codul lui de distrugere.

Cod de distrugere? Ce mai urmează? se gândi Meewee.

Se auzi o bătaie puternică la uşa holului.

Cât despre voi, se adresă Wee Hunk automatelor portocalii, *vă sugerez să vă ascundeţi şi să nu interveniţi decât dacă vă cer eu s-o faceţi.*

Arrow adăugă: *De acord*, şi automatele se îndepărtară pentru a se ascunde în crăpăturile şi în colţurile camerei.

Wee Hunk făcu ochii mari. *Ai văzut asta? Am vorbit cu albina şi Arrow a răspuns în numele ei. Interesant.*

Se auzi încă un ciocănit, şi mai puternic, insistent. Meewee trase cuvertura până la bărbie şi spuse:

— Arrow, lasă-i să intre.

Un detaşament de agenţi de securitate, clone russ şi jerry, intrară în apartament şi se împrăştiară în toate camerele. Comandantul lor, un jerry, intră în dormitor alături de Cabinet. Acesta apărea în întruchiparea sa masculină, de şef al securităţii.

— Ne cerem scuze pentru deranj, spuse comandantul jerry, dar am primit ordin să confisc o copie de siguranţă a mentarului Arrow aflată la această adresă.

În timp ce vorbea, un russ intră cu o baghetă cu senzori şi începu să baleieze încăperea.

— Am lăsat-o la birou, zise Meewee.

— Da, domnule, dar era doar o imagine virtuală. Cea de-aici e o copie.

— Drăguţ din partea ta să-ţi anunţi venirea, vorbi Wee Hunk către Cabinet. Am auzit că ai încheiat cu *myr* Meewee pentru astăzi.

— Salut, Hunk, spuse Cabinet. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Oare cineva care a fost în slujba voastră doisprezece ani, ca *myr* Meewee, nu merită o petrecere de adio? Sau măcar un mănunchi de baloane?

Meewee încercă o senzaţie stranie când Wee Hunk pomeni de mănunchiul de baloane, de parcă ar fi făcut un joc de cuvinte sau o glumă pe care Meewee n-o înţelegea, ca o aluzie sexuală care depăşeşte înţelegerea unui copil.

— Aici, exclamă bărbatul russ cu senzorul. Găsise containerul de un litru al lui Arrow pe un raft al dulapului. Comandantul jerry traversă camera şi-l luă în mâini.

— Opreşte-l, ordonă Cabinet.

Bărbatul jerry prinse recipientul cu un braţ şi puse mâna pe placa palmară. Luminile de pe panoul de control se schimbară din verde în roşu.

— Mai rămâne doar unitatea principală a lui Arrow, zise Cabinet. Hunk, vei fi atât de amabil să deschizi seiful de date din conacul familiei Starke, ca s-o pot recupera.

Wee Hunk îi făcu lui Meewee cu ochiul şi replică:

— Vezi ce politicos întreabă când are nevoie de ajutorul meu? Ticălosul a depus deja o hotărâre judecătorească de habeas corpus pentru asta.

— Nu înţeleg, spuse Meewee. Arrow nu aparţine firmei Starke Enterprises?

— Numai mediul, pasta. *Tu* eşti sponsorul lui Arrow. Ei nu pot pur şi simplu să intre aici în pas de vals şi să ia asta.

— Are dreptate, comentă Cabinet, dar am înaintat o moţiune la instanţa familiei pentru a-l transfera. Tu n-o să mai ai nevoie de el, iar noi îi putem oferi o viaţă mai bună. În plus, conţine o mulţime de informaţii despre afaceri de natură privată, informaţii în care nu mai eşti implicat.

— Eu n-am nimic de spus? întrebă Meewee.

— E un punct discutabil, comentă Wee Hunk. Dacă ei reuşesc să captureze toată pasta lui Arrow, nu va mai conta cine este sponsorul lui. Dar nu te teme, din moment ce Eleanor a murit astăzi, conacul ei a trecut în proprietatea lui Ellen, şi ghici cine este tutorele lui Ellen? O să-i blochez în tribunal ani de zile. Deocamdată, Arrow e în siguranţă.

Cabinet făcu un gest, iar comandantul jerry îşi adună oamenii şi părăsi apartamentul ducând recipientul cu pastă.

— Nu-ţi înţeleg atitudinea, îi zise Cabinet lui Wee Hunk. Credeam că suntem în aceeaşi echipă.

— Am fost întotdeauna de părere că faci parte doar din propria ta echipă.

Din nou, Meewee avu impresia că vorbele aveau un dublu sens.

— În cazul ăsta, eu plec acum, spuse Cabinet. Bună seara, stimaţi *myren!*

Se evaporă, lăsându-şi în urmă semnătura subţire a

casei Starke.

A ratat, nu-i aşa? întrebă Meewee.

Wee Hunk se întoarse spre el extrem de interesat. *Ţi-ai dat seama? Ai înţeles?*

Nu tocmai, doar că vorbele tale aveau un înţeles ascuns. L-ai pus la încercare de două ori, dar el n-a răspuns în acelaşi fel.

Bravo, Merrill. Starkeza începe să prindă rădăcini.

Ce înseamnă asta, Cabinet a fost contaminat?

Wee Hunk făcu o pauză înainte de a răspunde. *Sincer, nu ştiu. Ar putea doar să acţioneze cu aroganţă, spunându-mi că nu trebuie să răspundă la provocarea mea pentru că eu nu-i pot dăuna în nici un fel.*

Dar e stupid, în special într-un asemenea moment!

De acord, replică Wee Hunk, *dar să ne facem griji pentru asta mai târziu. Să ne concentrăm acum asupra indiciului pe care Cabinet ni l-a aruncat la picioare.*

Ce indiciu?

Nu te întrebi de ce Cabinet este atât de dornic să-ţi împiedice accesul la Arrow?

2.18

Reilly Dell ajunse în sfârşit la petrecere. Purta proteze externe motorizate la picioare şi avea dificultăţi în a-şi croi drum prin încăperea ticsită. Fred păli când îl văzu. În ochii lui Mary, Reilly avea expresia extatică a unui om care nu simte nici o durere. Trebuie să fi suferit atât de mult încât îl drogaseră cu analgezice. După cât se pare, fusese rănit mult mai grav decât Fred.

Alice sări în picioare ca să tragă un scaun pentru el şi să-l ajute să se aşeze. Bărbatul îi zâmbi ameţit. *Eşti rănit?* îl întrebă şi se aplecă să-l miroasă. *Şi Reilly a fost curăţat chimic*, anunţă ea restul grupului.

Gwyn remarcă: *Reilly, arăţi cam bleg. Te-au pus pe opiacee?*

Reilly nu răspunse, iar Alice întrebă: *Poate să-mi spună cineva dacă Reilly şi Fred au fost azi în aceeaşi încăierare?*

Cu toţii se întoarseră spre cei trei jerry, dar ochii lor se mutau de la stânga la dreapta într-o sincronizare dătătoare de fiori. Se uitau din nou la concurs.

Reilly, ai dureri? repetă Alice.

Mary îşi dojeni prietenii. *Nu vedeţi că e deconectat, ca şi Fred?* Mary se apleca peste masă, îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Reilly! Cum te simţi?

Era o întrebare prostească, ştia asta, dar începea să se enerveze. Reilly o privi fix, năuc.

Ce zice? întrebă Alice.

Nu zice nimic, răspunse Mary.

Ştii ce vreau să zic, o mustră Alice.

Şi ştia ce voia să zică Alice. Mary era o evangelină. Se presupunea că are o empatie amplificată genetic pentru sentimentele altora. Se presupunea că era capabilă să citească expresia feţei oamenilor ca pe cuvintele de pe o pagină. Dar tot ce putea citi pe chipul lui Reilly era buimăceala.

— Reilly! Ai dureri? strigă ea din adâncul plămânilor.

O sclipire de înţelegere traversă chipul bărbatului masiv. Îşi încleştă dinţii şi păru să facă eforturi din interior. Deschise gura şi pronunţă un cuvânt:

— ’Zeu!

— ’Zeu? repetă Mary încurajator.

El scutură frustrat din cap.

— ’Zeu! strigă el. ‘Zeu! ‘Zeu!

— Dumnezeu? strigă şi Mary. Încerci să spui Dumnezeu?

El încuviinţă energic.

— ’Zeu!

— Dumnezeu ce, Reilly?

Mary putea simţi atenţia tuturor îndreptată asupra lor.

Dar Reilly se pierdu şi începu să tuşească râzând. Privirea de drogat îi dispăru de pe chip şi se arătă cu mintea la fel de limpede ca întotdeauna. Lui Mary nu-i venea să creadă cum se transformase. Ticălosul o păcălise!

Reilly surâse larg şi vorbi: *‘Zeule, Mary, eşti sexy când arăţi aşa.*

Cu toţii izbucniră în râs, uşuraţi. Reilly se ridică în picioare şi făcu o plecăciune motorizată. Îşi dădu părul la o parte ca să-i arate lui Mary boneta pe care o purta, o interfaţă temporară până când îşi va putea instala implanturi noi.

Mary, roşie la faţă, se alătură veseliei. Ce altceva ar fi putut face? Măcar Reilly se simţea bine, iar farsa lui îi făcuse bine lui Fred. Văzu tot stresul prelungit din acea zi al lui Fred topindu-se. Acum, el şi cu Reilly îşi dădeau palme pe spinare unul altuia, ca doi babuini fericiţi.

Apoi îi trecu prin minte să se întrebe de ce nu-şi pusese şi Fred o bonetă ca să poată comunica cu restul. Pentru că se simţea prea fragil? Poate că, dintre cei doi bărbaţi russ, al ei era cel mai afectat.

•

Cele două lulu veniră la masă alături de ei.

— Hei, prieteni! strigă Mariola. Ia uitaţi aici!

— Se cheamă shimmy! adăugă Abbie. L-am învăţat la şcoală!

Cele două femei începură să bată din palme, în timp ce

înghionteau scaunele vecine cu şoldurile. Oamenii de la masa de alături eliberară puţin spaţiu pentru ele.

— Haideţi, limacşilor, bateţi din palme! exclamă Mariola. Fred şi Reilly preluară ritmul şi bătură din palme. La fel făcură şi fetele jenny, Alice, Peter şi restul. Chiar şi cei trei jerry. Cei de la mesele apropiate li se alăturară. Mary bătea şi ea din palme. Fetele lulu arătau neobişnuit de atrăgătoare în seara asta, cu fustele subţiri ca nişte membrane şi bluze mulate, fără umeri. Amândouă erau roşcate în acest moment, cu ochi verzi şi piele brună, strălucitoare.

Abbie înălţă capul şi rosti cu voce tare:

— Asta-i, aşa trebuie. E toată lumea gata? *Să-i dăm drumul!*

Ea şi cu Mariola începură să se legene în ritmul sincopat. Pe o măsură de cinci, şase, şapte, opt, dansau cu paşi foarte deosebiţi. Puneau apăsat piciorul stâng în faţă şi-l trăgeau înapoi, ca printr-un sirop vâscos. Apoi puneau iar piciorul stâng şi-l trăgeau înapoi; apoi dreptul, dreptul, şi iar stângul, dreptul, stângul, stângul. Şi cel mai uimitor efect: în timp ce întindeau şi-şi retrăgeau piciorul, îşi scuturau şoldurile şi umerii cu exact atâta energie şi exact în ritmul potrivit pentru ca bicepşii şi tricepşii braţelor subţiri, întinse, să salte de parcă ar fi vrut să se desprindă de pe oase. Iar sânii plini tremurau ca gelatina. Chiar şi lui Mary i se tăie respiraţia.

Cele două lulu dădură un scurt spectacol săltăreţ şi apoi făcură o plecăciune. Cu toţii ovaţionară şi le rugară să continue. Dar fetele se aşezară. Abbie sorbi ultima înghiţitură din daiquiri-ul ei cu mandarine aproape topit şi îşi privi prietenii din jur.

— *De ce e toată lumea atât de posomorâtă?*

Sosiră doi arbeitori, atârnând de reţeaua de cabluri din tavan şi lăsară jos tăvi cu daiquiri în culori pastelate, pentru fetele lulu, din partea admiratorilor de la celelalte mese, mult mai multe decât ar fi putut ele bea. Împărţiră paharele în jur prietenilor lor, după ce ascultară sentimentele ataşate de ele.

— Hei, lulu! Sunt un steve însetat de dragoste, vorbi un pahar. Ce ziceţi de un mic shimmy[27] în camera mea?

Asta-i destul de lipsit de imaginaţie, comentă Mariola. *Dar la ce te poţi aştepta de la un steve?*

— Salut, spuse un alt pahar. Cred că sunteţi nişte drăgălaşe!

— Ştiu şi câteva dansuri Twen Cen[28], zise altul. Cum v-ar plăcea un rock la orizontală cu mine?

Alice întrebă: *Hei, ospătar, unde-i cina noastră? Murim de foame!*

— Da, strigară şi ceilalţi la arbeitorul de deasupra lor. Dar vocea lor fu înăbuşită de aplauzele şi bătăile de picioare care veneau de la mesele din jur. Fanii fetelor lulu voiau un bis.

Abbie şi Mariola se ridicară în sfârşit. *Haideţi, prieteni*, vorbi Mariola. *O să vă învăţăm shimmy*. Conduseră un adevărat exod către ringul de dans, strigând:

— Lecţii gratuite de shimmy! Fetele jenny le urmară, ca şi Sofi, Heidi, Mack şi cea mai mare parte a găştii lor.

Mary se duse şi ea, dar, înainte de asta, îi turnă lui Fred un pahar de apă cu gheaţă, spunându-i cu glas tare:

— Trebuie să rămâi hidratat!

Când plecă, el mirosi apa – apă de la robinet provenită de uzina oraşului Chicago. Puse paharul deoparte şi mai comandă nişte bere de ghimbir.

Masa lor era abandonată, în afară de joan şi jerome, doi russ şi cei trei jerry. Cu atâţia de la mesele apropiate plecaţi pe ringul de dans, deveni dintr-o dată posibil să se poată duce o conversaţie cu vocea, dar Fred părea mulţumit să stea şi să privească. Alice şi Peter puseră mâna pe două dintre paharele cu daiquiri neatinse.

— Cred că te iubesc, zise unul dintre pahare.

— Numele meu e Johnny Case, vorbi celălalt. Întreabă de mine prin preajmă, apoi sună-mă. O să-ţi pară bine.

---

[27] *shimmy* – dans de tip ragtime, caracterizat prin scuturări rapide ale şoldurilor şi umerilor (n. trad.)

[28] *Twen Cen* – prescurtare de la *Twenty Century* (Secolul XX) (lb. engleză) (n. trad.)

Fred i se adresă lui Alice:

— Ar trebui să te duci acolo şi să dansezi şi tu shimmy...

Alice pufni:

— O joan nu dansează shimmy!

— Ba sigur că da. Pare distractiv.

Peter replică:

— Femeile joan nu se distrează.

Apoi, ca să fie corect, adăugă:

— Cred că nici bărbaţii jerome.

Alice îl bătu uşor pe mână pe Fred.

— Mulţumesc, Fred, dar aş prefera să stau aici în linişte şi să-i privesc. Doamne, nu sunt extraordinari?

Abbie şi Mariola adunaseră destui dansatori ca să formeze două rânduri pe ringul de dans şi de două ori mai mulţi ca să privească. Îi ghidară printre paşi. Femei michelle, jenny, kelly, isabella, lara, ursula, helena, ruth, doris şi evangeline. Toate minunate. Dar nici una nu era atât de uluitoare din punct de vedere fizic ca fetele lulu. De la degetele de la picioare ca de zeiţă şi de la genunchii cizelaţi la posteriorul rotund şi generos şi la pântecele inocent, până la sânii obraznici, gâturile lungi, elegant sculptate şi nasurile puţin cam mari, clonele lulu reprezentau impulsul însuşi al dorinţei. Iar lucrul cel mai atrăgător la ele era setea lor nepotolită pentru distracţie. Indiferent ce făceau, de la aşteptarea unui tren la stinsul luminii, pentru ele totul era extrem de amuzant.

Ceea ce-l făcu pe Fred să se gândească la protocolara inspector Costa. Indiferent cât de mult ar fi putut semăna fizic cu o lulu, nu era deloc amuzantă.

Fred închise ochii şi scutură din cap. Încă mai era obsedat? Ce nu era în regulă cu el? Când deschise ochii din nou, Reilly îl cerceta cu atenţie.

Cei doi russ se priviră unul pe celălalt timp de câteva clipe, până când Alice spuse:

— Încetaţi cu asta amândoi! De ce faceţi, ăă, contopirea asta russ a minţilor? Îmi dă fiori!

— Am observat clonele russ făcând asta tot mai des în ultima vreme. Am auzit că e legată de oboseala clonei.

În mod miraculos, Wes auzise asta şi se smulse din urmărirea concursului destul de mult timp ca să declare:

— Asta-i o afirmaţie rasistă, Peter. Nu există un asemenea lucru ca oboseala clonei. Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine însuţi!

— Era o glumă, protestă Peter, dar atenţia lui Wes se abătuse deja în altă parte.

— Ce afirmaţie rasistă? se auzi o voce nouă.

Fred ridică ochii şi o văzu pe Shelley apropiindu-se de masă.

La vederea soţiei sale, Reilly explică:

— Peter crede că am oboseala clonei, dragă.

— Norocul tău, replică Shelley. Tot ce am eu este simpla şi vechea oboseală fizică.

Se aşeză în poala lui Reilly, dar se ridică imediat.

— Ce-i asta? întrebă ea, atingând proteza externă de sub salopeta lui. Şi mirosul?

Alice răspunse:

— Bărbaţii noştri russ au dat azi peste o porcărie urâtă, dar nimeni nu vrea să ne spună nimic despre asta.

— O, Reilly, exclamă Shelley şi se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Nu-i nimic, serios, încercă Reilly s-o liniştească, ceea ce-l făcu pe Fred să pufnească.

Shelley se uită fix la Fred, iar el tăcu brusc sub vraja examinării ei devoratoare. Ei, *asta* era sexy, gândi Fred. Dar Shelley chiar părea obosită. Avea umerii căzuţi. Zâmbetul i se şterse. Cu naveta sa pe coasta de vest şi cu toate celelalte, muncea douăsprezece ore pe zi. Ah, preţul succesului... i-ar fi plăcut să discute cu ea despre slujba ei, dar desigur că jurământul de confidenţialitate i-o interzicea. Exista un singur motiv pentru care gaşca ştia unde şi pentru cine lucra: clienta ei îşi transmisese viaţa – sau mai degrabă morţile sale prelungite – pe propriul canal Evernet.

Shelley luă în mâinile ei una dintre mâinile mari ale soţului ei, o duse la nas să o miroasă şi o sărută.

Peter sorbi ce mai rămăsese dintr-un daiquiri şi începu un altul.

— Hmm, zise el. Prezenţa unui anumit Fred Londenstane este solicitată pe ringul de dans. Apel pentru Fred Londenstane.

Alice strânse braţul lui Fred.

— A fi dorit e o binecuvântare a Fortunei.

Fred se ridică şi-şi croi drum către locul unde îl aştepta Mary. Ringul de dans era o adevărată vâltoare. Cuplurile şi triadele avansau în sensul invers acelor de ceasornic de-a lungul marginii ringului, într-o varietate de paşi: foxtrot, merletz[29] şi vals. Pentru că fiecare grup de parteneri dansa pe muzica propriei sale orchestre, se întâmplau multe ciocniri. Mai aproape de centrul ringului erau grupuri care dansau cha-cha, zoom[30] şi rumba. Printre toate acestea, şerpuia un şir de conga, condusă de fetele lulu. Un alt vestigiu al cursului lor de istoria dansului.

Mary voia să valseze. Din cauză că Fred nu putea auzi muzica pe care o alesese, i-o fredonă ea, iar el execută îndatoritor UN-doi-trei, UN-doi-trei prin aglomeraţie. Mai mult conducea decât dansa, dar se simţea bine ţinând-o în braţe pe Mary. Se întrebă cum ar fi lumea dacă toţi ar dansa măcar o dată pe aceeaşi muzică.

Între timp, în imaginaţia ei, Mary decora un tort de mărimea ringului de dans, cu multe etaje, iar ea şi cu Fred valsau pe stratul cel mai de sus.

---

[29] *merletz* – în context, dans imaginat de autor (n. trad.)

[30] *zoom* – în context, dans imaginat de autor (n. trad.)

2.19

Justine şi Victor Vole îi explicau lui Samson cum era cu Trambulina lui Moseby, dar Samson nu pricepea. Un tânăr, un personaj de holonovelă, se apleca peste un parapet îndepărtat, pe partea cealaltă a stadionului.

— Acela e un personaj pe nume Moseby, întrebă Samson, şi o să sară?

— Nu. Nu, *myr* Kodiak, răspunse Justine. Acela e Jason. N-a mai rămas nici un Moseby. Linia Moseby e moartă. Totuşi, sunt o mulţime de Jason, şi au o perioadă proastă. Acesta ar putea să sară azi sau nu. Depinde. Şi vor fi o mulţime de spectatori pe postul ăsta să vadă cum merg lucrurile...

Subiectul simulacrului sinucigaş părea să fi dezlegat limba timidă a femeii.

— Depinde de ce? întrebă Samson.

— De viaţă, explică Justine, mângâindu-şi pisica alb-cenuşie. De iubire, de iertare, de răscumpărare...

Samson văzu privirea răbdătoare de pe chipul lui Victor. În aparenţă, nu împărtăşea entuziasmul soţiei lui pentru seriale.

— Aşadar, ce face acum, zise Samson, în afară de a se smiorcăi ca un neghiob?

— Da, presupun că Jason are tendinţa de a fi emoţional, spuse Justine. Ceea ce face este s-o aştepte pe iubita lui, Alison, să vină şi să-l convingă să coboare.

— Ceea ce face acum, adăugă Victor făcând cu ochiul, este să aştepte ca cifrele de audienţă să treacă pragul.

Justine îşi privi soţul cu milă. Doi dintre copiii contrafăcuţi începură să se ciondănească pentru o păpuşă, iar Justine se aplecă peste spătar să-i potolească.

Samson era bucuros că venise aici în secret, nedând nimănui ocazia să-l convingă *pe el* să coboare. Se întrebă dacă publicul din toată lumea al acestei nebunii a serialelor îl va depăşi pe acela al mult mai autenticului cântec al său de lebădă, şi se întrebă dacă aceasta era ideea lui Hubert

despre o glumă – să-l aducă undeva unde simurile se ştergeau singure – sau dacă Hubert putea măcar să-şi dea seama de diferenţă.

— Mamă, se auzi vocea unuia dintre băieţei, vreau să fac pipi.

Se ţinea de pantaloni şi sălta pe locul lui.

— Cine mai vrea? întrebă Justine.

Toate mânuţele ţâşniră în sus.

— Şi mi-e *foame*, adăugă o fetiţă.

— Şi mie! exclamară ceilalţi în cor.

— Ah, extazul vieţii de familie, îi făcu Victor cu ochiul lui Samson.

Face foarte des cu ochiul, se gândi Samson. Sau poate că e un tic nervos.

Justine oftă şi ridică pisica din poală.

— Ia-o, zise ea, întinzându-se pe lângă Samson să-i dea lesa lui Victor. Îşi ceru scuze, deblocă scaunele ei şi ale copiilor şi le trase în galeria de încărcare, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri, suspendaţi deasupra Arenei Soldatului.

— Încetişor, Murphy, îl linişti Victor.

Motanul alb-cenuşiu stătea în poala lui, cu ghearele adâncite în ţesătura hainelor. Victor încerca să-l mângâie, dar motanul se căţără pe perna scaunului şi se agăţă de spătar în spatele capului lui.

Murphy părea să nu bage câtuşi de puţin în seamă înălţimea ameţitoare până la baza stadionului. Stătea pe spătar şi mieuna agresiv către Samson, privindu-l cu ochii galbeni. Pisica avea o înfăţişare bătăioasă, ca o pisică vagabondă, şi forma feţei cam ca a unei pisici siameze.

— Taci, Murphy, vorbi Victor cu blândeţe. Nu-i plac străinii pisicuţei noastre. Nu mă place nici pe mine, de altfel. Numai pe Justine. Pe copii nici măcar nu-i vede.

— Cu toate astea, trebuie să fie o adevărată mângâiere s-o ai, remarcă Samson.

Ceea ce voia să spună Samson era că pisica era măcar adevărată, spre deosebire de copii. Samson mai păstra încă o urmă de tact social, dar curiozitatea era prea puternică, iar acea zi, între toate zilele, nu lăsa timp pentru subtilităţi,

aşa că întrebă:

— Copiii tăi nu sunt... nu ştiu numele mărcii...

— Copii Fracta, preciză Victor.

— Da, copii Fracta. Cumperi un nou-născut şi-l creşti ca şi cum ar fi adevărat. Îl hrăneşti, îl faci să râgâie, îi spui poveşti la culcare. Îl trimiţi la şcoală. Îi împrumuţi bani. În cele din urmă creşte şi pleacă de-acasă, îţi trimite felicitări de Crăciun şi aşa mai departe...

— Asta cam rezumă tot, da, încuviinţă Victor. Numai că aceştia sunt orfani. I-am găsit scotocind prin tomberoane. Draga mea Justine are o inimă la fel de mare ca arena asta, *myr* Kodiak.

La Trambulina lui Moseby, o femeie personaj de holonovelă se alătură bărbatului de lângă balustradă.

— Oho, exclamă Victor, a venit Alison. Justine, draga mea, mă auzi? Da, grăbeşte-te sau o pierzi!

Hubert îi vorbi lui Samson: *Nici unul dintre copiii Fracta ai familiei Vole nu are conştiinţă de sine, Sam. Subemul celor doi Vole nu e destul de puternic să suporte aplicaţiile. Au numai algoritmi de bază: flămând, fericit, trist, somnoros şi altele la fel. Nu cresc şi nu se dezvoltă.*

Ce groaznic, gândi Sam. Toate frecuşurile creşterii unui copil şi nici una dintre recompense. Chiar şi el, tatăl unui fiu pe care nu-l concepuse şi al unei fiice cu care nu era înrudit genetic, se bucurase de mai multe binecuvântări ale paternităţii decât ei.

Justine se întoarse. Scaunul ei îl ciocni pe al lui Samson şi se ancoră de el. Spuse că dusese copiii la culcare, ceea ce Samson înţelese că însemna de fapt că-i deconectase. Murphy, motanul, încetă mieunatul şi trecu peste spătarul lui Samson în poala lui Justine.

În spaţiul imens, se lăsa deja amurgul. Doar marginea opusă a stadionului mai era încă în bătaia soarelui. Tot restul era în umbră. Nu era nici o lumină, în afară de culoarele de ieşire, balustradele şi pereţii bioluminiscenţi şi decorul din jurul Trambulinei lui Moseby.

— Ce-am pierdut? întrebă Justine.

— Nimic iubirea mea, răspunse Victor.

— Adu-i mai aproape, te rog.

Parapetul, cu personajele lui de holonovelă, se apropie de ei până când păru suspendat chiar în faţa lui Samson. Acum putea să vadă şi să audă limpede personajele. Jason, care încălecase pe balustradă, cu un picior atârnat deasupra abisului, îi arunca lui Alison vorbe furioase, înlăcrimate.

— Dar Cindy zicea că acel castel aparţine lui Carole şi lui Candy! strigă el.

— Cindy te-a minţit, protestă Alison. Nu le aparţine lor, şi nici lui Teddy, Patrice sau Oliver. Nu aparţine *nimănui* dintre cei pe care-i cunoaştem. Asta încerc să-ţi *spun!*

— Dar *de ce* ar *minţi* ea? Şi cum rămâne cu *diamantele?* Desigur, nu încerci să zici că *Frank* ar...

— La naiba cu Frank. Uită de el. A fost schema lui Karman, sau a surorii lui, Kameron – nimeni nu ştie sigur. Singurul lucru pe care-l ştim e că cineva a *furat* depozitul şi a dat vina pe Roddy, care acum riscă anularea eliberării condiţionate, dar tu *ştii* că el nu va depune mărturie din cauza a ceea ce a spus *Charles*. Alison făcu doi paşi precauţi, apropiindu-se de Jason, care se balansa nesigur pe balustradă.

— Charles? Eşti sigură că a fost Charles?

Jason inspiră icnit, ca un om care se îneacă. Dar când Alison făcu încă un pas, strigă:

— Rămâi pe loc! şi-şi balansă şi celălalt picior peste balustradă. O să sar! Nu vezi că sunt *serios*?

— Bine, Jason. *Relaxează-te.* Uite, mă dau la o parte.

Dar se prefăcu doar că se îndepărtează.

Jason începu din nou să plângă.

— Charles, vorbi el printre suspine. Charles – ticălosul, blestemul meu, tăticul meu, leacul meu şi *dragostea* mea...

Lângă Samson, Justine se aplecă în faţă pe scaunul ei şi exclamă:

— Oooh!

— Jason! rosti Alison cu răsuflarea tăiată. Nu cumva tocmai ai spus că Charles e tăticul tău – *tatăl* tău? Şi e şi *iubitul* tău?

Jason întoarse spre Alison un chip plin de silă de sine şi dădu drumul balustradei, dar Alison îl apucă de gulerul jachetei chiar la timp şi aproape că fu trasă peste margine de greutatea lui. Era îndoită peste bară, neputând să-l ridice şi nevrând să-i dea drumul.

— Neghiobule! icni ea. Nu ştii cine sunt? Nu ştii ce-am *sacrificat* pentru tine?

Caracteristicile decorului se schimbară apoi, şi părură să apară doi de Jason şi două de Alison luptându-se în acelaşi cadru.

— Divergenţă pentru publicul interactiv, îi explică Victor lui Samson. Am aranjat-o în aşa fel încât Justine să poată urmări toate variantele, în loc de una singură.

Doi Jason suspinară şi două Alison se încordară sub greutatea lui. Apoi unul dintre ei strigă:

— Nu-ţi dai *seama?* Charles e tatăl meu, dar nu e iubitul meu. E *victima* mea. L-am *violat*.

Şi o dată cu această mărturisire, lăsă braţele să-i scape din jachetă şi se prăbuşi cu capul înainte, tot mai jos, către terenul de dedesubt, unde acum, în mod inexplicabil, se desfăşura un concurs de alergări. Terenul era scăldat de lumină, iar tribunele mai joase erau ticsite de spectatori păstrători de locuri. Alison care mai ţinea încă jacheta căzu pe spate de lângă balustradă, lăsând cealaltă pereche de îndrăgostiţi să se zbată acolo.

— Oh! exclamă Justine.

Samson trase cu ochiul la Justine. Mâna ei se mişca delicat pe piept, iar el se întrebă dacă nu cumva purta o simufă pe sub haine pentru a se delecta cu banda emoţională a acestui serial. Între timp, primului Jason îi lua un timp nemăsurat să atingă solul. Se rostogolea printr-un rezumat excesiv de artistic, derulat cu încetinitorul, al vieţii sale. Scene cheie şi episoade întregi din trecutul lui treceau pe lângă el ca nişte panglici. Spectatorii interesaţi puteau prelungi acest plonjon timp de săptămâni, reluând întreaga istorie tristă şi ramificată a vieţii lui. Samson întoarse privirea şi-şi aduse aminte de ce nu urmărea niciodată porcăria asta. Făcuse atâta drum până aici ca să-şi

irosească ultima lui oră în felul ăsta?

Jason izbi în sfârşit pământul, dar în loc să se împrăştie ca un balon cu apă, ateriză pe o saltea moale pentru saltul cu prăjina. Plin de vânătăi, dar întreg, avea să trăiască să mai amăgească o zi.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Samson.

Se uită la Justine. Era fericită. Întoarse ochii spre Victor, care-i făcu cu ochiul.

Între timp, Jason şi Alison numărul doi îşi pierdură echilibrul şi căzură amândoi de pe balustradă. Şi ei căzură cu încetinitorul, dar în loc să-şi revadă trecutul, savurau prezentul. Reuşiseră cumva să se dezbrace şi să se prindă unul de altul în aer şi făceau dragoste cu frenezie. Plutiră în jos pe lângă o pictură murală cu chipuri de spectatori cu gurile căscate în formă de „O”, către linia de cincizeci de yarzi (pentru că în acest fir narativ, sportul era fotbalul după reguli americane). Samson nu avea nici o îndoială că îndrăgostiţii aveau să ajungă simultan la orgasm în clipa impactului.

Un fundal muzical pe care Samson nu-l observase până acum se înălţă într-un crescendo emoţional în momentul în care cuplul încordat, fremătător, lovi solul. Măcar explodară într-un mod satisfăcător. Justine se înfioră. Samson încercă să dea impresia că nu observă.

— A fost atât de trist, remarcă ea.

În poala ei, Murphy torcea.

Victor întinse mâna peste Samson ca să i-o strângă pe a lui Justine.

— Viaţa e plină de tragedii, o consolă el.

Parapetul Trambulinei lui Moseby, cu Alison cea rămasă singură, se retrase către locul său real, iar luminile decorului se stinseră.

— Un pahar de vin ca să urăm prietenilor noştri din serial *bon chance*? întrebă Victor.

Samson nu mai voia alcool. Voia să aibă capul limpede. Dar apoi se gândi că un conţinut ridicat de alcool în sânge ar putea face o flacără mai intensă şi spuse:

— Sigur, îţi ţin companie, dar nu există şi ceva un pic

mai tare decât vinul?

— Whisky! răspunse Victor. Iată un om cu gust de *viaţă*!

Scoase un flacon dintr-un buzunar interior şi-i scoase dopul. Îi şterse gâtul cu mâneca şi i-l întinse lui Samson.

— Te rog, scuză-mă pentru lipsa gheţii.

•

Cu flaconul gol şi seara înaintată mult, Samson fu cuprins de o dispoziţie sentimentală.

— Mă tem că vă mănânc şi vă beau şi urechile, zise el.

— Absurd, replică Justine. Avem atât de puţini musafiri în ultima perioadă...

— Cu toate acestea, insist să înlocuiesc acel lichid straşnic. Hubert!

Da, Sam.

— Nu mă lua pe mine cu „da, Sam”. M-ai auzit: comandă pentru gazdele mele o lădiţă de Glenkinchie[31].

Îmi pare rău, Sam, dar asta ar fi foarte scump, şi nu sunt sigur cum aş putea-o transporta aici fără să alertez autorităţile în legătură cu prezenţa familiei Vole.

— Vrei să spui că sunt ruinat? Nu-mi pot permite nici măcar o amărâtă de lădiţă cu băutură?

Marca pe care ai menţionat-o este distilată după metode tradiţionale şi...

— Eşti un nenorocit de mentar, nu-i aşa? Descurcă-te, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu mă mai bate la cap cu amănuntele.

Justine şi Victor se prefăcură că nu ascultă partea de conversaţie care putea fi auzită. Chipul lui Samson era la fel de întunecat ca un flacon cu sânge.

— Las-o baltă! strigă el. N-am nevoie de asta! O să mă strecor printre curelele astea şi-o să mă prăbuşesc spre moarte. Trebuie să recunosc, Hubert, m-ai adus în locul potrivit. Poate reuşeşti s-o convingi pe Alison să se-ntoarcă şi să sară cu mine. Ne putem regula în cădere şi tot o să mai avem timp pentru *panegiricul* meu...

Sam, mişcarea cu încetinitorul e o tehnică video. Coborârea reală ţi-ar lua doar cinci secunde.

---

[31] *Glenkinchie* – cunoscută marcă de whisky (n. trad.)

— Ştiu asta, flecuşteţ idiot!

Sam, percep faptul că eşti supărat pe mine, dar nu înţeleg de ce.

•

Rămaseră tăcuţi. Murphy veni să stea pe perna din spatele capului lui Samson. Întunericul se lăsă complet asupra stadionului. Samson deschise vorba:

— Iertaţi-mă... Se pare că am devenit un beţiv răutăcios la bătrâneţe.

— Sunt sigură că e din cauza durerii pe care o suferi, şi nu din cauza vreunei răutăţi din partea ta, zise Justine.

— Nu pariaţi pe asta, replică Samson. În orice caz, e corect să vă avertizez că voi deveni în curând obiect al atenţiei publice, ca să nu mai punem la socoteală riscul de incendiu. Ştiţi ce se întâmplă cu cei cauterizaţi când mor, nu? S-ar putea să doriţi să găsiţi nişte scaune mai îndepărtate.

Începând de pe teren şi de la peluzele de jos, luminile alb-albastre ale stadionului se aprinseră, rând cu rând, până la ultimul nivel.

Victor spuse:

— Nu-mi stă în fire să mă amestec, *myr* Kodiak, dar eşti sigur că nu există şi o altă cale pentru tine, în afară de cea pe care ţi-ai pus-o în gând? Sau măcar, n-ai prefera să-ţi petreci ultimele clipe cu cei pe care-i iubeşti?

Luminile ajunseră la ei şi începură să clipească din cauza strălucirii. Restul scaunelor de pe rândul lor ieşiră la iveală, îmbinându-se în inele de bănci. Spectatorii păstrători de locuri apărură pe scaune şi începură să parcurgă repertoriul pre-joc de neastâmpăr, veselie şi flecăreală. Spaţiul enorm zumzăia de falsă emoţie.

— Da, sincer, aş prefera, răspunse Samson, forţându-se să acopere zgomotul, dar asta e soarta mea.

— Iartă-mă că insist, dar aşa să fie? Nu există nici o îndoială că cei cauterizaţi au suferit o mare nedreptate, dar vremea aceea a trecut de mult. E prea târziu ca să mai însemne ceva, într-un fel sau în altul.

— S-ar putea să fie aşa, zise Samson, dar măcar pot

reaminti lumii de crima ei. Cel puţin pot ieşi din scenă printr-o declaraţie înflăcărată.

— Oferind – scuză-mi expresia – un spectacol cu monştri?

— A fost o eroare a valetului meu să mă aducă aici, dar e prea târziu să mă duc oriunde în altă parte. Locul ăsta va trebui să ajungă. Sunt foarte hotărât.

— Povesteşte-ne *nouă*, zise Justine. Povesteşte-ne *nouă* despre viaţa ta. N-ar fi mai bine? Nouă *ne pasă* de tine.

Ca un semn, Murphy, motanul, păşi uşor de-a lungul braţului scaunului şi se făcu ghem în poala lui Samson. Victor spuse că era un semn, iar Justine adăugă că Murphy era un judecător de caractere impecabil. Samson nu ştia cum să reacţioneze la prezenţa pisicii, câtă vreme în poala lui nu se mai aflase de atâta vreme nici o creatură.

Primul panou de dimensiunea unui continent al Skytel-ului se ridică deasupra marginii stadionului. Transmitea un fel de spectacol de varietăţi. Avea să mai treacă o oră până când Skytel-ul ajungea la locul potrivit pentru pirateria lui Hubert. Samson mângâie cu prudenţă capul lui Murphy şi fu surprins când motanul începu imediat să toarcă.

— Am timp şi, din moment ce ai întrebat, vorbi el, o să-ţi spun povestea prescurtată a vieţii mele. Apoi însă o să vă cer, ţie şi lui Murphy al tău, să vă mutaţi la o distanţă sigură.

— Înainte de toate, începu el, înainte să devin un Kodiak, numele meu era Harger...

2.20

Arrow, întrebă Meewee, *unde-i Ellen?*

Nu ştiu, răspunse mentarul.

Meewee coborâse din pat şi-şi pusese hainele de casă. Ieşise iarăşi în camera de zi şi se aşezase în fotoliul lui favorit. Îşi simţea capul uşor, iar întregul braţ drept îl furnica îngrozitor. Wee Hunk îi explicase că este un simplu efect secundar al noului său creieraş, care deturna căile aferente ale nervilor braţului. Avea să treacă.

Arrow, ştii cum s-o găseşti?

Negativ.

Nu merge, se plânse Meewee.

Wee Hunk sugeră: *Hai să încercăm altceva. Vorbeşte cu Arrow despre orice în afară de Ellen, dar în acelaşi timp gândeşte-te la găsirea ei.*

— Ce?

O abordare indirectă, Merrill. Vorbeşte cu el despre un subiect fără nici o legătură în timp ce te gândeşti la Ellen.

Despre ce să vorbesc?

Pentru numele lui Dumnezeu, foloseşte-ţi imaginaţia!

Aşa că Meewee se cuibări în fotoliu, se gândi la capul lui Ellen şi la locul unde ar putea fi în acest moment şi întrebă:

— Cât e ceasul şi ce temperatură este?

— Optsprezece şi patruzeci şi şase de minute, răspunse Arrow. Douăzeci şi opt de grade afară şi douăzeci şi două de grade în interior.

Meewee întrebă: *Ei?*

N-am auzit nimic.

Am nevoie de o pauză.

Mai târziu! se răsti Wee Hunk.

Dar Meewee îl ignoră şi-i ceru lui Arrow să aducă o gustare.

•

Am o idee, zise Meewee, scuturându-şi firimiturile de pe haine. *Tu şi cu Arrow v-aţi pus la încercare unul pe altul. O să-l fac să mă pună şi pe mine la încercare.*

Wee Hunk, care îşi redusese afişarea la un cadru plat, pentru a-şi conserva modulele de atenţie, îl avertiză: *Nu sunt sigur că e o idee chiar atât de bună.*

De ce nu?

Dacă te pune la încercare şi capacitatea ta de a folosi starkeza nu e la înălţime, sincer nu ştiu cum va reacţiona.

Hai să aflăm, spuse Meewee şi-i ceru lui Arrow să-i pună la încercare identitatea.

De acord.

— *Myr* Meewee, ai vreo adresă unde s-ar putea trimite obiectele casnice, sau ar trebui să le pun într-un depozit?

— În depozit, aş zice, răspunse Meewee.

De îndată, cele trei automate portocalii se repeziră în camera de zi şi luară poziţii de atac în jurul capului lui Meewee, atât de aproape încât putea să simtă curentul stârnit de aripile lor şi să audă micuţul lor tun laser armându-se.

Nu mişca nici un muşchi, îi recomandă Wee Hunk. *Ţi-am zis că e o idee riscantă.*

Meewee îşi ţinu capul absolut nemişcat. Avea câte un microtun îndreptat asupra fiecărei tâmple. Secundele se scurgeau, apoi Arrow întrebă, ca şi cum ar fi fost prima oară:

— *Myr* Meewee, ai o adresă unde s-ar putea trimite obiectele casnice, sau ar trebui să le pun într-un depozit?

Sugerez s-o nimereşti de data asta, vorbi Wee Hunk.

O picătură de sudoare se prelinse pe fruntea lui Meewee.

— Eu... ăă... asta-i, începu el. Obiectele mele casnice... adică... puneţi obiectele mele casnice... nu, aşteaptă... stai…

Închise ochii şi-şi încleştă dinţii.

Nu încerca să gândeşti, îl îndemnă Wee Hunk. *Trebuie doar să simţi loialitatea ta nepieritoare faţă de Eleanor şi spune orice-ţi vine pe limbă.*

Meewee se gândi cum era Eleanor în acea dimineaţă la întâlnirea consiliului, se gândi la imaginea iahtului care se prăbuşea, la proiectul Grădinii Pământ şi la coloniştii îngheţaţi traversând heliointervalul.

— Depozit, zise el. În afară de câteva schimburi de haine pentru sezonul de primăvară şi de dosarele mele ecumenice.

Tunurile se retraseră, iar automatele se îndepărtară în zbor. Meewee înghiţi în sec. Inima îi bătea în piept gata să-l spargă.

Eşti Merrill Meewee, decretă Arrow.

Excelent, exclamă Wee Hunk. *Poate că acum o să ajungem undeva cu asta.*

Dar încercară încă o jumătate de oră fără succes. În cele din urmă, Wee Hunk veni cu o sugestie: *Cere-i pur şi simplu lui Arrow să-ţi explice cum se zice în starkeză „a localiza capul lui Ellen”.*

Meewee făcu o încercare. *Arrow, explică-mi cum să-ţi cer în starkeză „localizează capul lui Ellen”.*

Arrow răspunse fără ezitare: *Mă simt ca şi cum aş urmări un video sau cam aşa ceva, Arrow. Poate ştirile de seară. Găseşte ceva interesant pentru mine.*

Meewee repetă ca un papagal:

— Mă simt ca şi cum aş urmări un video sau cam aşa ceva, Arrow. Poate ştirile de seară. Găseşte ceva interesant pentru mine.

— De acord, replică Arrow, iar automatele portocalii se grăbiră să iasă din apartament prin gaura pentru limacşi.

Ei bine, am obţinut un răspuns, zise Wee Hunk, *şi ce-i cu asta?*

Un glob mare, rotitor, aşa cum se vede din spaţiu, apăru în mijlocul camerei de zi. În jurul ecuatorului globului pluteau şaisprezece sateliţi, ataşaţi de acesta cu o reţea de filamente. Meewee îi recunoscu imediat ca fiind staţiile de retransmisie ale Heliofluxului şi microundele pe care le îndreptau spre ţintele de la sol. În timp ce privea, fasciculele de microunde care porneau de la staţiile orbitale se acoperiră cu un strat argintiu care coborî de-a lungul lor până la staţiile receptoare. La sol, nori de pulbere se ridicară şi se risipiră ca undele într-un iaz.

Ce-i chestia aia? întrebă Meewee.

Nu ştiu încă. Iau mostre prin intermediul aparatelor

meteorologice teleghidate. Un soi de particule de praf, scurgându-se de-a lungul fluxului energetic al fasciculelor. Nu pot spune încă mai mult de-atât.

În următoarea jumătate de oră, straturile argintii se răspândiră de-a lungul şi de-a latul continentelor până când se intersectară unul cu celălalt şi se uniră. Între timp, nori de praf se înălţară în atmosferă şi învăluiră Pământul într-o ceaţă argintie. Vânturile dominante o amestecară şi formară vârtejuri. Era mai densă în zonele temperate şi aproape absentă la poli.

Ei?

Cred că e nolb.

Şi ăsta este...?

Noduli repetitivi microscopici de reţea. Colb nodal. Particule microscopice care se leagă de toate particulele din jurul lor.

Nu înţeleg, zise Meewee. *Ce fac?*

Asta-i tot ce fac. Închipuieşte-ţi că zece particule de nolb ajung în palma ta şi fac o reţea între ele. Orice instrument care le-ar putea citi ar vedea o aproximare schematică a mâinii tale în timp real, mişcându-se prin spaţiu. Aşteaptă câteva minute până când încă zece particule aterizează şi se conectează. La fiecare adăugare, imaginea mâinii devine mai clară. Eleanor acoperă fiecare afurisit de lucru de pe faţa Pământului cu praf interactiv!

Până acum, întregul glob suspendat în camera de zi era complet acoperit de un nor strălucitor de nolb învolburat. Meewee se duse la luminator, de unde cerul serii părea puţin mai portocaliu decât de obicei, dar în rest nu arăta nimic neobişnuit. *Nu se vede.*

Asta pentru că densitatea lui este doar de douăzeci până la patruzeci de micrograme pe metru cub, în funcţie de latitudine şi altitudine, mai puţin decât poluarea obişnuită a aerului. Nu sunt sigur ce rezoluţie a imaginii ţi-ar da asta. Dar mi se pare că ar fi nevoie de un număr incredibil de module de atenţie ca s-o citească. Un întreg batalion de superfotocelule.

Dintr-o dată, o aglomerare de nolb de la ecuator fulgeră

şi păru să se lichefieze. Transformarea străbătu globul până când planeta păru acoperită de un potop de argint-viu.

Tocmai s-au conectat, anunţă Wee Hunk. *Eleanor tocmai a înfăptuit prima strângere de mână globală. Să ne cufundăm şi să vedem dacă Arrow ştie ce face?*

Trogloditul întinse braţele şi trase, ca şi cum ar fi tras de o funie invizibilă. Meewee, în fotoliul lui, făcu acelaşi lucru, şi păru să se tragă singur în jos, către suprafaţa planetei. Peninsula Baja apăru dedesubtul lor ca un ţurţure argintiu. Trase până când putu distinge munţii San Bernardino şi California de Sud. Aeronavele tulburau destul nolb în atmosferă pentru a fi vizibile, dar rezoluţia la nivelul solului nu era destul de mare pentru a reliefa orice obiect mai mic decât o clădire.

Vino aici jos, îl chemă Wee Hunk.

Jos unde?

Bolivia – locul prăbuşirii.

2.21

Bogdan se strecură afară din Sala Verde, lăsându-şi companionii să zăbovească alături de pseudo-fructe şi pseudo-cafea şi coborî la NanoClipa pentru o Icy. Pe partea cealaltă a peretelui, putea auzi ronţăitul strident al predigeratorului din bucătărie, în timp ce Francis şi Barry îl alimentau cu farfurii şi tacâmuri murdare, resturi de mâncare şi feţe de masă. Până mâine dimineaţă, toate rămăşiţele zilei aveau să fie mestecate, dizolvate, filtrate şi reconstituite în precursor proaspăt de ugoo, gata să fie recompus în farfurii, haine şi alimente noi. Ciclul vieţii...

Savurându-şi desertul, Bogdan îşi verifică mesajele cu noul telefon de la gât şi descoperi că nu avea componente integrate de filtrare, aşa că se procopsise cu un şir de zeci de mii de apeluri. Fără o interfaţă grafică sau un valet în ajutor, trebuia să le aleagă unul câte unul pentru a găsi ceva care să aibă vreo importanţă. Avea nevoie de editorul din camera lui, prin urmare urcă cele nouă etaje şi jumătate pentru a-l recupera.

Uşa de la camera lui Bogdan, credincioasa lui uşă placată cu diafier, nituită cu titan şi cu miez de zgură, prin care nici măcar un tanc nu putea pătrunde, era întredeschisă. Asta nu era posibil. Deschise uşa destul cât să arunce o privire înăuntru. Pe salteaua lui Bogdan era întins un băiat. Era Troy Tobbler. Bogdan deschise larg uşa şi izbucni în strigăte:

— Ce dracu'! Cum dracu' ai intrat aici?

Troy se frecă la ochi.

— M-ai trezit.

— Mi-ai spart uşa?

— *Am zis* că m-ai trezit din somn.

— Nu-mi pasă, replică Bogdan şi ocoli adăpostul cablului ca să stea lângă pat şi lângă vizitatorul nepoftit.

— Nu ţi-am spart uşa, căscă Troy, frecându-şi tălpile pline de nisip ale ghetelor de cearşafurile lui Bogdan. Limaxu' a spart-o...

— Şi cine naiba e Limaxu'?

Bogdan simţi o lovitură teribilă la ceafă care-l făcu să se clatine. Se uită în jur, dar nu era nimeni. Când se întoarse cu spatele totuşi, se trezi faţă în faţă cu un băieţel. Era cu un cap mai scund decât Bogdan şi, în ciuda obrajilor de îngeraş şi a nasului pistruiat, avea ceva ameninţător, care-l făcu pe Bogdan să se gândească de două ori înainte să-l lovească şi el.

— Tu eşti Limaxu'?

— În carne şi oase, răspunse băiatul, iar tu trebuie să fii... rahat!

Se roti în jurul lui Bogdan, cu ochii aţintiţi la posteriorul lui.

— Ce-ţi bagă acolo? Hei, Troy, trebuie să vezi asta! Foloseşte filtrul 32. N-am mai văzut niciodată un fund care să strălucească atât de tare!

— Da, ştiu, zise Troy, ridicându-se în capul oaselor pe salteaua lui Bogdan. E o gaură de închiriat.

— Are curul ca o lampă de relaxare, continuă Limaxu'. Ar trebui să-i zicem Post-er(i)oul de Aur. Te-ai prins? Post-er(i)oul de aur!

— Asta a fost o navă de piraţi, îi explică Troy lui Bogdan, pe vremuri.

— Nu-mi pasă! strigă Bogdan. Ieşi din camera mea în clipa asta!

— Camera *ta?* răspunse Troy. Asta-i bună! Vino-ncoace, Limax. Să coborâm şi să-i zicem administratorului Dieter c-am spart uşa. O să fie de-a dreptul încântat.

În timp ce băieţii se îndreptau spre uşă, Bogdan rezistă unui impuls de panică de a-i implora să nu spună.

Troy chicoti şi spuse:

— Care-i faza, Auraş? Parcă ţi-ar fi rău.

Limaxu' adăugă:

— Da, dar străluceşte ca soarele la apus în spatele a doi nori bucălaţi.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Troy, n-o să-i dau camera ta lui Dieter. O să te las să faci asta de unul singur.

Cu asta, cei doi băieţi dispărură pe uşă. Bogdan se grăbi

să-i urmeze, dar se opri şi se uită în urmă, în cameră. Avea senzaţia ciudată că ceva era diferit, dar ce?

Dormitorul lui Bogdan era abia ceva mai mult decât o cameră a motoarelor. Uriaşul şi vechiul motor electric umplea cea mai mare parte a spaţiului, cu tamburele lui cu cabluri şi scripeţi. Cutiile de relee electrice ocupau doi pereţi, iar conductorii electrici şerpuiau în toate direcţiile. Bogdan folosea nişele pentru cabluri ca rafturi şi măsuţa de scule ca birou. Ceea ce trecea drept bunurile sale pământeşti era îngrămădit într-un colţ, iar vechea saltea mizerabilă era trântită în altul. Nu era mult, dar erau toate ale lui şi le iubea. Apoi un amănunt îl izbi brusc – era prea multă linişte în încăpere.

— Aţi oprit ascensorul!

Bogdan se repezi la o cutie electrică şi, cu amândouă mâinile, împinse uriaşa manetă întrerupătoare până când – cu o scânteie albastră explozivă – închise circuitul. Imediat, imensul motor de lângă el scrâşni, revenind la viaţă, roţile de ghidare huruiră iar tamburul începu să înfăşoare cablul.

— Să nu mai faceţi asta *niciodată!* strigă Bogdan pe hol, dar băieţii nu se vedeau nicăieri. Crezu că-i aude pe casa scărilor din partea Kodiak, aşa că trânti uşa – avea să fie nevoit să schimbe codul de intrare cât mai repede cu putinţă – şi alergă după ei, coborând în goană mai multe trepte deodată, cu o precizie acrobatică.

La etajul al patrulea, trecu pe lângă Kitty, care urca în sens invers. Fata fredona veselă şi părea foarte mulţumită de ea însăşi. Când îl văzu, se opri să-l întrebe:

— De când eşti tu prieten cu băiatul ăla, Troy? Şi cine-i ratatul ăla de amic al lui?

Dar Bogdan nici măcar nu încetini. O ocoli ca vântul şi continuă să coboare. La etajul al treilea, Gerald ieşea din biroul administrativ chiar când Bogdan trecu în fugă pe lângă el.

— Ah, iată-te, îi vorbi Gerald. Vino-ncoace. Comitetul aşteaptă.

Bogdan se opri din drum.

— Comitetul de alocaţii?

— Cu care alt comitet mai ai întâlnire?

— Mă întorc imediat, zise Bogdan şi coborî mai departe.

— Ai doar jumătate de oră, strigă Gerald după el, iar ceasul ticăie.

— Ceasurile nu ticăie, răspunse Bogdan de pe scări.

Cel puţin nici un ceas pe care să-l fi văzut el vreodată. Jos, la parter, verifică la NanoClipa. Nu erau acolo, aşa că ieşi în stradă. Companionii Tobbler instalau bănci şi scaune pe stradă pentru ceremonia cupolei din acea seară, dar Troy şi Limaxu' nu se vedeau nicăieri. Administratorul Dieter era totuşi, şi se apropie când îl văzu pe Bogdan.

— Bună seara, tinere Kodiak. Vei elibera camera noastră a maşinilor mâine, spuse el. Vom veni dimineaţă până sus să reparăm instalaţia ascensorului.

Bogdan se întrebă dacă Troy vorbise de fapt cu administratorul său.

— Nu-i nimic în neregulă cu ascensorul, răspunse el.

— Aşa? Nu funcţionează de patruzeci şi cinci de minute.

— A fost un accident. Nu se va mai întâmpla.

Ochii lui Tobbler se îngustară.

— Vrei să spui, tinere Kodiak, că tu *ai oprit* maşinăria noastră?

— Nu... Da... Adică..., se bâlbâi Bogdan.

Administratorul se întoarse să plece.

— Ai violat armistiţiul. Vei suporta *consecinţele!*

Bogdan îl urmări pe Tobbler îndepărtându-se ţanţoş, iar o clipă mai târziu se întoarse şi alergă înapoi la etajul trei, unde Gerald aştepta încă pe coridor.

— Întâlnirea mea nu are loc înainte de şapte, explică Bogdan. Mă întorc până atunci.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Gerald.

— Bogdan! strigă April din biroul interior.

Bogdan se duse până la uşă. April şi Kale stăteau la o masă acoperită cu registre şi dosare.

— Bogdan, speram să terminăm până la şapte. Avem chestia aia cu Samson în seara asta.

— Ce chestie?

— Ah, n-ai auzit anunţul...

Kale adăugă:

— E-n regulă. O să-l prindem pe Bogdan data viitoare.

— Mda, data viitoare, replică Bogdan şi se întoarse să plece. Dar îşi aminti de vocea spartă, de obrajii pufoşi şi mai ales de părul abia răsărit, şi întrebă:

— Când e data viitoare?

Kale consultă o agendă de întâlniri, un caiet de hârtie îngrijit, legat cu spirală.

— Cum ţi se pare de mâine în şase săptămâni?

— Ca naiba, răspunse Bogdan şi păşi în birou, trântind uşa în urma lui. Ce chestie cu Sam?

— E pe moarte, Boggy, vorbi April. I-a mai rămas foarte puţin timp. N-o să-l lăsăm singur. De acum înainte, o să facem cu rândul, să fie măcar unul dintre noi alături de el în fiecare clipă.

— Atunci, cine e sus cu el chiar acum?

— Nimeni. N-a vrut să începem decât în seara asta.

Bogdan se gândi la ceea ce auzise. Le putea spune acum, sau îi putea lăsa să afle singuri mai târziu.

Între timp, Gerald îi înmână o foaie de hârtie, un tabel plin de cifre scrise de mână. Bogdan o lăsă să cadă pe podea şi spuse:

— Hai să sărim peste partea de contabilitate a şedinţei şi să trecem la partea în care îmi aprobi cele două cereri. Una, să-mi stabileşti o întâlnire pentru sfârşitul săptămânii ăsteia la centrul Longyear pentru o întinerire de unsprezece luni. Oferă o lună bonus dacă suni până miercuri. Iar a doua, să-mi cumperi un valet Rhodes Scholar ca s-o înlocuiesc pe Lisa.

Sfârşi de vorbit, încrucişă braţele şi şi le privi încruntat.

— În regulă, replică Gerald, recuperând foaia de hârtie de pe jos, sărim peste partea de contabilitate şi trecem direct la partea în care îţi respingem cererile.

— Ce? *Nu poţi face aşa ceva!*

Kale adăugă:

— Bogdan, n-avem destul credit pentru toate.

April vorbi şi ea:

— Bogdan, uită-te la asta. Uită-te!

Ridică un teanc de notiţe de hârtie de pe masă.

— Suntem siliţi să lucrăm cu *hârtie* şi *creion!* Dacă nu ne putem permite să înlocuim computerul casnic, cum am putea justifica cumpărarea unui nou valet pentru tine, în special după ce l-ai stricat pe cel pe care-l aveai?

Bogdan începu să strige:

— Lisa avea *douăzeci de ani!* Era de mult timpul să capăt altul!

— Te rog, nu ridica vocea.

— *În plus*, cele noi sunt destul de puternice ca să-l pot pune pe al meu să preia temporar funcţiile computerului casnic. E o prostie să ţii înregistrări pe hârtie. Pentru că veni vorba, de ce nu-l folosiţi pe Hubert pentru asta? Are destulă pastă să conducă şi Luna. Cu siguranţă, ar putea să administreze casa asta şi să ţină contabilitatea…

Gerald şi Kale se uitară în altă parte, iar April îi ocoli privirea.

— Ce? întrebă el, dar nu-i răspunse nimeni, aşa că atacă din nou: Cât despre tratamentul de întinerire, e *nenegociabil!*

April răspunse:

— Oh, Boggy, dacă ai putea să încetezi şi tu o dată să te gândeşti numai la tine şi să te uiţi în jur! Uită-te la noi ceilalţi. Uită-te la *mine!*

O privi şi observă stânjenit că şi ea, la fel ca ceilalţi companioni, rămăsese mult în urmă cu întreţinerea corporală. Arăta ca şi cum cineva i-ar fi coborât nivelul de saturaţie al culorii – părul şi pielea erau cenuşii.

April continuă:

— Înţelegem că ţi-ar plăcea să rămâi băieţel, şi am reuşit să-ţi asigurăm asta timp de mulţi ani, dar acum nu ne-o putem permite. Cu siguranţă poţi aştepta puţin, până când ne punem din nou pe picioare.

— Cât de mult?

Gerald îşi consultă tabelul.

— Opt până la douăsprezece luni.

— *Opt până la douăsprezece luni?* Nici vorbă! Oameni buni, nu auziţi ce vă spun. Ajung la *pubertate!* O să-mi

pierd *slujba!* E chiar în contractul meu cu E-Pluribus – trebuie să rămân la *pre*pubertate. Sunt specialist în control demografic. Şi, în caz că n-ai observat, o să-ţi atrag eu atenţia – venitul meu e cel care duce în spate toată casa asta jalnică. Al meu şi al lui Sam. În ritmul în care cresc, în opt luni o să fiu adolescent. La dracu', deja îmi creşte păr în locuri de care nu vrei să ştii!

Gerald îşi flutură tabelul prin faţa lui Bogdan şi zise:

— Nu putem face nimic. Nu putem scoate yoodies din văzduh... Va trebui doar să rezişti. O să-ţi mărim doza de suplimente hormonale. Asta o să-ţi încetinească creşterea. Într-o lună, cine ştie, poată că situaţia noastră financiară se va îmbunătăţi.

În timp ce vorbea Gerald, Bogdan observă că April avea un aer din ce în ce mai vinovat. Cu siguranţă, se petrecea ceva. Înregistrările pe hârtie, privirile furişe. Apoi îşi aduse aminte cât de mulţumită păruse Kitty pe hol, cu câteva minute în urmă, câtuşi de puţin ca o retrofată căreia i se spusese că va trebui să aştepte opt până la douăsprezece luni pentru următoarea ei întinerire.

— De ce Kitty îşi capătă întinerirea, iar *eu nu*?

Întrebarea lui îi surprinse, iar Kale răspunse:

— Bogdan, ştii că nu putem discuta cu tine contul altui companion.

— Nu-i *corect!* exclamă Bogdan. Ea aduce zece miimi şi capătă ce vrea, în timp ce mie-mi refuzi tratamentele de care am nevoie ca să-mi păstrez slujba. E stupid!

Gerald lăsă hârtiile pe masă şi se duse să se aşeze. Kale dădu din cap. Amândoi aruncară o privire către April. Ea oftă şi explică:

— Cartelul Kodiak se află în mijlocul unor negocieri extrem de sensibile, Boggy. Nu suntem gata încă să aducem chestiunea în faţa întregului cartel. Kitty acţionează în calitate de agent al cartelului în această chestiune, dar chiar şi întinerirea ei a fost amânată – puţin.

— Ce negocieri? Am dreptul să ştiu!

— O să le supunem discuţiei generale peste... nu ştiu... săptămâna viitoare?

Bogdan nu fusese niciodată prea bun la a pune lucrurile cap la cap dar, după tensiunea din încăpere, îşi dădu seama că dăduse peste ceva important şi nu era dispus să lase să-i scape. Îşi luă cea mai încăpăţânată atitudine de băieţel şi întrebă:

— De ce? Pentru că nu vrei ca Samson să afle? Asta e? Iar înregistrările pe hârtie nu sunt din cauza computerului casnic, ci ca să-l ţineţi pe Hubert la distanţă, aşa-i?

— La naiba! exclamă Gerald.

Se ridică şi trase un scaun lângă perete, se sui pe el şi trase de două fire dezvelite de dedesubtul unei camere video fixate la înălţime.

— Nu că ar conta, bombăni el şi coborî de pe scaun. Computerul a pierdut contactul cu camera asta de secole.

Kale îşi împreună palmele pe tăblia mesei şi vorbi pe un ton superior:

— Bogdan, ce-o să-ţi spunem nu trece mai departe de încăperea asta, ai înţeles?

Bogdan încuviinţă, iar Kale continuă:

— Ai auzit vreodată de un loc numit Terenurile Rosewood?

Bogdan dădu din cap că nu.

— E o super-rezervă din Wyoming, din secolul trecut. Extrem de poluată. Extrem de toxică. Sunt mai multe elemente rare şi izotopi radioactivi îngropaţi acolo decât în următoarele cinci gropi de gunoi la un loc. Ceea ce înseamnă că e una dintre cele mai bogate micromine din Democraţiile Unite, având potenţialul de a aduce un venit stabil timp de decenii. Iar drepturile de exploatare au fost achiziţionate recent de cartelul Beadlemyren.

— N-am auzit niciodată de ei.

Gerald explică:

— Beadlemyren, ca şi noi şi ca mii de alte carteluri, suferă de un declin în privinţa numărului de membri. Când Sam va muri... ei, vom suferi. Dar Beadlemyren sunt într-o stare şi mai proastă. Statul a lansat procedurile de decertificare împotriva lor. În afară de cazul în care fac ceva, îşi vor pierde cartelul şi, o dată cu el, proprietăţile,

inclusiv drepturile de exploatare. Discutăm cu ei despre posibilitatea de a uni cele două carteluri. Beneficiile pentru noi toţi ar fi substanţiale. Dar Beadlemyren au oferte şi de la alte carteluri, dornice să se unească sau să-i absoarbă, incluzându-i, bănuim noi, şi pe Tobbleri. Asta înseamnă că trebuie să punem pe masă mai mult decât pot competitorii noştri.

— Cum ar fi?

April spuse:

— Păi, o aparenţă de entuziasm tineresc, în primul rând. De asta ne reprezintă Kitty. Şi capital. Mult capital. Va însemna să vindem restul clădirii – de asta n-are nici un rost să investim într-un nou computer casnic chiar acum – să vindem... ăă... totul.

Bogdan era uluit.

— O să ne mutăm din Chicago?

— Aşa se pare, răspunse Kale. Din acest motiv, slujba ta la E-Pluribus e de importanţă secundară.

După aceste veşti, Bogdan se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Bogdan! îl strigă tăios April. Totul e secret. Ai înţeles?

— Mda, răspunse el. Un blestemat de secret.

Apoi îşi aminti ceva şi-l întrebă pe Kale:

— Ai zis că depozitul ăsta toxic se cheamă Terenurile Rosewood. Cât teren?

— Opt sute de hectare.

2.22

După ce termină de mâncat, gaşca lui Fred şi Mary din Sala de Zinc luă un rând de visola pentru seară şi cafea. Ca desert, avură plăcintă din foietaj sintetic cu cremă, urmată de mai multe rânduri de băuturi.

De pe Platforma Stelară se auzeau din când în când izbucniri ale mulţimii, iar cele două lulu, Abbie şi Mariola, ieşiră să cerceteze. Când se întoarseră, Abbie ducea de coadă, între degetul mare şi arătător, un mic limax al ComAp-ului.

— Îi strivesc, spuse ea. Nu-mi vine să cred!

Lăsă pe masă panglica biomecanică şi, înainte ca aceasta să se îndepărteze, o prinse sub un pahar de daiquiri răsturnat.

— Nu face asta! exclamă Reilly.

— Nu-i spune surorii mele ce să facă, se răsti Mariola.

— Adică, ai putea avea necazuri, am putea avea *cu toţii* necazuri.

Mary zise:

— Am blocat toată ziua gaura de limacşi din apartamentul nostru şi nu s-a întâmplat nimic.

— Asta-i un fleac, adăugă Gwyn, femeia jenny. Pe WAD, am văzut oameni născuţi liber „recoltându-i” cu sutele pentru creditele primite din reciclare.

Priviră limaxul explorându-şi închisoarea şi, când inteligenţa lui cât o gămălie de ac ajunse la concluzia că este prizonier, rămase pur şi simplu nemişcat. Nici o ameninţare, nici o sirenă, nici o explozie de pseudopode...

Wes, bărbatul jerry, îl scană.

— Nu transmite la bază.

— Ce face? întrebă Reilly.

— Nimic, din câte îmi dau seama.

— Chiar n-are nici un sens.

— Ba sigur că are, zise Abbie. Să-mi dea cineva un ciocan.

Mariola întrebă:

— Câte credite materiale crezi că ar aduce unul dintr-ăştia?

— Să vedem, vorbi al doilea jerry, Bill. Cel puţin un mililitru de pastă, circuitele de susţinere, câteva grame de titan, seleniu, platină, ăă... poate iridiu...

— Fără să mai pomenim de ţesutul auto-vindecabil şi de secretoarele de folie, adăugă Wes.

— Şi minicamerele, emiţătoarele şi diferitele aparate radio, zise şi Ross, al treilea jerry.

— Zece sau douăsprezece yoodies, poate? estimă Bill, iar ceilalţi doi jerry încuviinţară din cap.

— Zece sau douăsprezece *fiecare?* întrebă uluită Abbie.

— Un pic în plus sau în minus.

Grupul de prieteni rumegară ceea ce auziseră.

— Unde-i ciocanul ăla? ceru Abbie.

— La naiba cu ciocanul, spuse Mariola şi-şi scoase pantoful.

— Aşteaptă, Abbie, o opri Fred. Să-l ţii captiv e una, dar să-l loveşti e o infracţiune. Poţi avea mari necazuri pentru asta.

Abbie ridică pantoful, dar ezită.

— Cei de pe Platforma Stelară zic altceva. Ei spun că s-a terminat cu limacşii. Au fost retraşi din serviciu. Toată lumea-i dă jos de pe peretele clădirii şi-i striveşte. Şi vezi ComAp-ul arestând pe cineva pe-aici?

Fred întrebă:

— Ar putea vă rog să verifice cineva pe Evernet dacă există vreun anunţ oficial?

Wes replică:

— Sunt tot felul de declaraţii contradictorii, dar nici una pe care aş putea-o numi oficială.

— E de-ajuns de bine pentru mine, decise Abbie. Ezită totuşi să coboare pantoful.

Alice, femeia joan, comentă:

— Închipuieşte-ţi – să nu mai fie limacşi care să se cocoaţe pe tine când te aştepţi mai puţin...

— Fără limacşi care să înoate în baia ta, adăugă Sofi, helena.

— Sau să te muşte în somn, continuă Gwyn.

— Sau să aibă puterea să hotărască dacă eşti prieten sau duşman, vorbi şi Wes.

— Oameni buni, rosti Alice, cu lacrimi rostogolindu-se pe obraji, avem privilegiul de a fi martorii sfârşitului unei epoci întunecate.

Fred aşteptă din partea ei să adauge un strop de sarcasm tipic pentru o joan, dar ea n-o făcu.

— Pe de altă parte, spuse Peter, dând dovadă de bunul simţ de jerome, dacă limacşii *valorează* zece sau douăsprezece CDU fiecare şi dacă *sunt* distruşi şi reciclaţi fără consecinţe penale de către vagabonzii născuţi liber, acest lucru constituie o nouă formă de pomană şi o taxă împovărătoare şi nedreaptă asupra noastră, a celorlalţi.

— În afară de cazul în care noi, ceilalţi, ne băgăm în asta, replică Mariola.

— Bine, bine! Poftim! exclamă Abbie şi înălţă iar pantoful.

— Te rog, nu, zise Fred. Rişti *atât de mult!*

— Exact, adăugă Reilly. Ştii pe cine vor trimite să te aresteze... pe Fred!

Un tumult persistent de emoţie venea acum de pe Platforma Stelară, iar Sala de Zinc se golea rapid, mesenii grăbindu-se să iasă să se alăture măcelului. Abbie remarcă:

— Măcar voi avea o mulţime de însoţitori în închisoare.

Ridică paharul şi lovi limaxul perpendicular, cu tocul pantofului. Îşi ţinură cu toţii răsuflarea. Mica panglică neagră biotehnologică stătea nemişcată. Dar când Abbie încercă să-l ia în mână, începu să se târască din nou către marginea mesei.

Bill observă:

— N-a fost o lovitură prea grozavă, lulu.

Wes adăugă:

— Se autorepară destul de repede.

— Hei, dă-mi ăsta, vorbi Mariola şi-şi luă pantoful înapoi. Ar trebui să-ţi închipui că e ştii-tu-cine şi să-l loveşti *aşa*.

Ridică pantoful mult deasupra capului şi-l trânti peste limax. Izbitura sună ca o detunătură de tun. Acum, limaxul

zăcea turtit. Pseudoplasmă vâscoasă, neagră, se prelingea precum smoala dintr-o crăpătură laterală.

Wes spuse:

— Ar trebui să-l păstrezi până-l duci la un digerator.

Ross o sfătui:

— Foloseşte unul public, dintr-un magazin de mărunţişuri. Şi cere să fii plătită în fise – *nu* în contul tău personal.

Dar cele două lulu nu se mişcară. Se îmbrăţişară, cu ochii aţintiţi la biomecanismul distrus. Brusc, începură să plângă.

— Acum ce mai e?

Alice spuse:

— O, Fred... Măcar de data asta, totul e aşa cum trebuie. Veniţi, prieteni. Să mergem să luăm parte la distracţie!

Îi conduse pe ceilalţi pe Platforma Stelară. O urmară cu toţii, în afară de Peter, bărbaţii russ şi jerry. Mary şi Shelley şovăiră doar atât cât să-şi dea seama cât de înverşunat ar putea obiecta soţii lor russ. Fred privi mânios, iar Reilly se încruntă, dar asta nu fu suficient ca să le oprească pe evangeline, care se grăbiră să-şi ajungă din urmă prietenii.

Peter comentă:

— Gândiţi-vă la miliardele de credite pe care societatea noastră le-a cheltuit ca să construiască şi să întreţină întreaga infrastructură de detecţie a nanochisturilor bazată pe limacşi. De altfel, şi cupolele...

Se ridică de pe scaun.

— Nu vă faceţi griji, domnilor, n-am intenţia să mă alătur praznicului infracţiunii, dar sunt curios să urmăresc istoria în curs de făurire.

Astfel rămaseră doar bărbaţii russ şi jerry, aşezaţi de o parte şi de alta a mesei.

— Nu te uita la noi, zise Wes. Am jurat să aplicăm legea, nu s-o încălcăm.

— Asta-i bine, replică Reilly. Altfel, lui Fred i s-ar putea cere să vă aresteze şi pe voi.

— Nu şi dacă eşti în concediu medical, preciză Wes. Îmi imaginez că după partida de înot de azi, vă alegeţi cu vreo

săptămână de vacanţă.

Fred şi Reilly schimbară o privire. Era evident că prietenii lor jerry ştiau ceva despre aventura lor din acea zi.

Reilly recunoscu:

— La drept vorbind, mă aşteaptă o permisie. Dar pe tine, Fred?

Fred dădu din cap. Rănile lui nu erau considerate destul de serioase.

— Am seara asta liberă şi o zi de recuperare.

Reilly îi făcu semn lui Fred să se uite către uşă, iar Fred se întoarse ca să vadă zeci de jerry şi russ ieşind din Sala de Zinc. În acelaşi timp, Wes scoase din buzunar un pachet de Trezire Instantanee şi oferi pastile lui Bill şi Ross. Luă el însuşi una şi o dădu pe gât cu o ultimă înghiţitură de whisky.

— La datorie? întrebă Fred.

— Da, tocmai a sosit ordinul, răspunse Wes. Se adună trupele.

— E vorba de limacşi? se îngrijoră dintr-o dată Fred pentru Mary şi pentru prietenii lor.

— Nu, nu limacşii. E o problemă de securitate personală. Se pare că barosanii se omoară unii pe alţii peste tot prin DU, şi-şi dublează sau triplează echipele de securitate.

Fred comentă:

— O rundă de reglare de conturi?

— Da, încuviinţă Wes, declanşată de asasinarea lui Eleanor Starke.

Ross explică:

— Ei numesc asta „corecţie de piaţă”.

Împreună cu ceilalţi jerry, râse zgomotos de expresie, în timp ce părăseau cu toţii masa, lăsându-i singuri pe Fred şi pe Reilly.

— Am citit articolul ăla, zise Reilly, turnându-şi un pahar de bere de ghimbir, îi compară pe barosanii de astăzi cu prinţii din evul mediu. Nu există regate sau guverne naţionale puternice care să-i împiedice să se afirme. Toate aceste mici principate, cu propria lor suveranitate, concurând pentru pământ şi resurse... Toate micile lor

războaie şi armate de mercenari... Asta suntem noi, ştii, mercenari.

Fred dădu din cap.

— M-am gândit şi eu la asta, replică Fred, şi nu sunt de acord cu expresia. Pike sunt mercenarii, jerry şi belinda sunt poliţiştii, iar noi, clonele russ, suntem gărzile palatului.

Reilly se gândi la cuvintele lui Fred.

— Ai dreptate. Îmi place mai mult aşa. Da, garda palatului. Mă întreb dacă strămoşii lui Thomas A. au lucrat în branşă. Am salvat nu puţine capete încoronate la vremea noastră...

Reilly ridică protezele mecanice şi încercă să se întindă.

— Ei, a fost o zi lungă, spuse el.

Îl salută pe Fred şi plecă de la masă. Fred rămase complet singur.

Către fraţii mei clonaţi: – cugetă el – *pentru a rămâne oameni liberi, trebuie să rezistăm ispitei de a jura credinţă oricărei familii în afară de a noastră.*

•

Datorită slujbei ei de la artista moartă, Shelley era o mică celebritate la TLOS 7. Admiratorii de pe Platforma Stelară o opreau la fiecare câţiva metri ca să-i ofere comentarii despre clienta ei, Judith Hsu. După un an de îmbunătăţire, starea lui Hsu luase de curând o întorsătură agresivă, iar interesul spectatorilor pentru ea crescuse în mod corespunzător. Pielea îi devenise rigidă din cauza ţesutului cicatrizat şi abia se mai putea mişca. Avea pielea atât de fragilă încât simplul gest de a îndoi braţul ar fi putut-o face să plesnească şi să scoată la iveală încheieturile. Iar mâncărimile de care suferea biata femeie erau insuportabile. Nu se putea împiedica să nu se zgârie singură. Surorile jenny fuseseră nevoite să-i imobilizeze mâinile cu legături moi, ca s-o împiedice să se scarpine până la os.

Shelley mulţumi pentru atenţie fanilor ei, dar lui Mary îi era limpede că nu prea era încântată.

Platforma Stelară arăta ca un câmp al masacrului. Oamenii mânuiau pantofi, bastoane de buzunar şi sticle de

vin la măcelărirea micilor apărători negri ai integrităţii celulare. Petrecăreţi nesăbuiţi se căţărau pe balustrada balconului ca să ajungă la ei, fără să ia în seamă prăpastia de trei kilometri. Bărbaţii steve profitau de înălţimea lor ieşită din comun ca să arunce limacşii de pe pereţi cu lingura în ghearele nerăbdătoare ale fanaticilor chercheliţi şi ameţiţi de lipsa de oxigen.

— Jos cu el! strigau entuziaştii steve de fiecare dată când doborau vreunul. Jos cu el!

În mod cu totul nepotrivit, alţii stăteau răbdători la o coadă ordonată dedesubtul unei găuri pentru limacşi şi aşteptau ca biomecanismele lipsite de orice bănuială să iasă din clădire. După o scurtă privire de jur împrejur, Mary şi Shelley se aşezară la capătul şirului.

Shelley părea să meargă puţin şchiopătat, dar Mary nu pomeni de asta. În schimb, spuse: *Mă gândesc să mă recalific.*

Aşa? se miră Shelley. *În ce domeniu?*

Am căutat în statistici ca să aflu care tip feminin are cele mai largi posibilităţi de angajare. Ştii care e?

Shelley se scărpină la gât şi îşi dădu cu părerea: *Aş zice că jenny.*

Pe-aproape; sunt pe locul doi. De fapt, este vorba de juanita/jane. Vor exista întotdeauna case de dereticat, ştii, şi băuturi de adus şi perne de înfoiat. Cea mai mare siguranţă a slujbei şi cea mai mică treaptă a salariului.

Puţin câte puţin, cele două evangeline ajunseră în fruntea şirului. Când veni rândul lor şi un limax ieşi din gaură, Mary şi Shelley se mulţumiră să stea şi să-l urmărească cum se târăşte în sus pe perete, niciuna dintre ele nefăcând nici o mişcare.

— O să scape, exclamă cineva din spate.

— Prinde-l! zise Mary.

— Ba tu! replică Shelley.

Curând, limaxul ajunse prea departe ca să mai poată fi ajuns. Evangelinele izbucniră în râs şi plecară de la coadă. Se duseră să se aşeze la o masă dintr-un colţ liniştit, departe de balamuc.

Shelley se lăsă cu prudenţă pe un scaun.

— Aşadar, te gândeşti să urmezi cursuri de ştiinţă domestică?

— Exact, râse Mary. Chiar mai bine – azi-dimineaţă am făcut un curs introductiv în designul de prăjituri.

— Glumeşti!

Mary dădu din cap.

— Dar, serios, nu crezi că ar trebui să fim calificate pentru *ceva*?

Shelley îşi scărpină gânditoare braţul.

— Aşa sper. Mă gândesc să mă recalific şi eu.

— Tu? Tu ţi-ai făcut o situaţie!

Shelley oftă.

— Nu ştiu câte asemenea morţi mai pot suporta. Îţi aduci aminte când mi-a căzut părul? Ei, uită-te la asta.

Se descheie la mânecă şi-şi arătă braţul pentru o clipă. Avea pielea iritată şi umflată, unul dintre primele semne de scleroderma, boala mortală prezentă a lui Judith Hsu.

Shelley nu avea scleroderma; simptomele erau false, psihosomatice, doar în mintea ei. Eczema ei era un risc profesional datorat gradului înalt de empatie al evangelinelor.

— Cancerul de sân a fost destul de rău, continuă Shelley, încheindu-şi mâneca, dar asta mă omoară. Am chestia asta peste tot pe corp. Reilly n-a mai putut să mă atingă de săptămâni întregi!

Mary se scărpină pe gât şi spuse:

— Îmi pare rău, Shelley.

Dar nu era prea convinsă de asta. Nu că i-ar fi plăcut să se simtă bolnavă, dar măcar Shelley muncea. Măcar era însoţitoare... Mary se aplecă să se scarpine la picior, exact în momentul în care un limax care scăpase cumva de masacru se târî în sus pe pantoful ei şi se prinse de gleznă.

— La naiba! exclamă ea.

— Ce-i?

— Alice are dreptate. Era de mult timpul să scăpăm de monştrii ăştia. Hai, dă-mi ceaşca aia.

Shelley îi întinse o cană grea de porţelan chinezesc şi,

când limaxul se desprinse, îl lovi. Limaxul nici măcar nu încetini.

— Loveşte-l mai tare, o încurajă Shelley. Izbeşte-l în mijloc, acolo e creierul.

Mary lovi din nou limaxul, fără nici un folos.

— E mai rezistent decât pare, comentă ea şi înălţă cana deasupra capului.

De data asta, o balansă cu atâta putere încât cana se sparse.

— M-am zgâriat la mână, se plânse ea.

— Dar l-ai omorât.

Limaxul zăcea nemişcat, cu o crăpătură pe o parte.

— Poţi să-l iei, zise Mary, ridicând limaxul de coadă şi oferindu-i-l lui Shelley.

— Mulţumesc, Mary, dar tu i-ai venit de hac.

— Fred m-ar omorî.

— La fel şi Reilly...

— Oricum, m-am simţit bine să-i vin de hac.

Mary se ridică în picioare şi azvârli mecanismul peste balustradă, de unde urma să cadă cinci sute de etaje.

•

Când Fred ieşi pe platformă, panourile Skytel-ului anunţau zece minute până la spectacol. Se aşeză lângă Mary şi Shelley, iar ceea ce mai rămăsese din gaşcă se regrupă în jurul lor. Erau destule scaune libere, acum că atâţia oameni plecaseră să încaseze banii pe limacşii ucişi sau să se prezinte la datorie. Deja, un nou val de limacşi cobora de pe o latură a turnului ca să înceapă rondurile de seară. O întreagă armată de mecanisme intră în clădire prin găurile anume destinate ale Platformei Stelare, şi unii dintre ei făcură un ocol ca să străbată platforma şi să testeze glezne la întâmplare. Câţiva oameni protestară, dar furia lor se epuizase pentru acea zi.

Fred anunţă:

— Toţi jerry au fost convocaţi în misiune specială.

— Ca să aresteze prieteni şi pe alţii special desemnaţi? întrebă Peter.

— Nu, nu cred. Iar Reilly s-a dus acasă să se culce.

— Ştiu, zise Shelley.

Comandară iarăşi băuturi şi mâncare, şi urmăriră Skytel-ul cum se învârte prin obişnuitul melanj de mesaje civice şi comerciale: rezultate sportive, cotaţii bursiere, contoare demografice, dedicaţii pentru zile de naştere şi aniversări, ştiri despre celebrităţi, reclame. O ştire de senzaţie se târa pe panouri: regiunea Chicago evadează din carapace la miezul nopţii!

— Câtă bunăvoinţă, comentă Alice.

Sofi adăugă:

— Dacă există ceva ce mi-ar plăcea să strivesc, mai mult decât un limax, e monstruozitatea de-acolo, de sus, care ne împiedică să vedem luna.

— Au încercat mulţi, zise Fred.

— Pare o ţintă cam mare ca să fie ratată, observă şi Alice.

— Adevărat, dar e mult mai departe decât pare; de fapt, la cincizeci şi cinci de mii de kilometri. Şi e modulară, nu cu mult mai mult decât nişte prisme, lentile şi oglinzi, plus servomecanismele care le orientează. Greu de distrus, uşor de reparat.

Un mesaj rezonant undui pe panouri: „Chicago, felicită-te singur!”

Mariola, fata lulu, chicoti:

— Acum, spuneţi-mi, n-o să vă fie dor de asta dacă va dispărea?

— Nu, mie nu! replică Sofi.

— Nu m-aş mira dacă *ar ieşi* la pensie o dată cu cupolele, spuse Peter. Doar venitul din reclame nu-i suficient ca să le justifice. N-a fost niciodată, de fapt. Şi nu există mesaje publice pe ele la care să nu se poată ajunge cu uşurinţă prin alte mijloace!

Mary întrebă:

— De ce le-au pus acolo, sus, de la început?

— Propagandă.

— „Felicită-te singur”?

— Nu pentru noi, explică Peter. Propagandă pentru partea cealaltă a globului. Skytel-ul nu este geosincron, ştii.

Urmează noaptea şi petrece la fel de mult timp deasupra teritoriilor inamice şi/sau nealiate, ca şi deasupra noastră. Afişele cu infractori urmăriţi existau puţin cam de mult pentru tine, Mary, dar închipuieşte-ţi o galerie nocturnă de tâlhari pe afişe cu sentinţe fatwa şi cu recompense princiare pentru extremiştii acuzaţi, morţi sau vii, acolo sus, unde toată lumea poate vedea, poze mari cât Texasul. Extremiştii urăsc Skytel-ul şi au încercat de multe ori să-l doboare. În timp ce pe noi ne tortureazã aici cu reclame, acolo ar putea să-l înfăţişeze pe vecinul tău de alături şi să pună un asemenea preţ pe capul lui, încât nimeni să nu poată rezista tentaţiei de a-l preda. Nimeni nu era în siguranţă faţă de noi. Pentru o vreme, Skytel-ul a fost una dintre armele noastre cele mai puternice împotriva Atrocităţii.

Peter ridică un pahar de vin şi toastă pentru Skytel:

— Pentru preţul sângelui!

Pe panoul central se deschise o fereastră care arăta prim-planul unei femei în salopetă protocolară.

— Pe ce canal? Pe ce canal? întrebau oamenii de pe Platforma Stelară.

Femeia îl prezentă pe directorul general executiv al oraşului Chicago, Forrest Slana. Chipul rotund al DGE[32]-ului părea să concureze cu luna din spatele său. Emana o sinceritate lipsită de vigoare, asupra tuturor sectoarelor marelui oraş.

Bună seara, Chicago, intonă el. *În câteva clipe, vă voi lăsa în grija maeştrilor noştri de ceremonii, dar mai întâi aş vrea să spun câteva cuvinte despre decizia voastră de a coborî cupola oraşului.*

Decizie? Am votat-o noi? întrebă cineva pe un canal deschis. Şi o sută de voci răspunseră: *Taci din gură!*

Cupola noastră, această cochilie de plăci solzoase încărcate energetic, această bulă anti-nano, a servit drept cască de protecţie în aceşti ultimi şaizeci şi opt de ani. În timp ce vorbea, directorul se uită în sus, pretinzând că se uită la cupolă. *În acest timp, a salvat multe vieţi şi multe*

[32] *DGE* – prescurtare de la *Director General Executiv* (n. trad.)

bunuri. A interceptat şi neutralizat peste un trilion de arme extremiste. În ultimii şaizeci şi opt de ani, ne-a dezamăgit doar de două ori, şi ne vom aminti întotdeauna de vecinii noştri care au pierit în acele zile.

Aici făcu o pauză plină de gravitate.

Însă lumea de azi este un altfel de loc, mai bun, mai sigur. Atrocitatea s-a sfârşit, slavă Domnului, şi noi am câştigat. Atmosfera, oceanele şi uscatul au scăpat de NASTIE-uri. Au fost eliminaţi, energia lor s-a consumat şi nu au mai fost nanofacturaţi alţii noi.

Atât Mary, cât şi Shelley se uitară la Fred – era adevărat? Nu mai erau NASTIE-uri noi? Dar el era încă deconectat şi nu putea urmări discursul.

Între timp, această barieră de deasupra capetelor noastre ne costă foarte scump. Funcţionarea şi întreţinerea ajung singure la o sută de credite pe cap de locuitor pe an. Iar asta înseamnă o mulţime de yoodies pe care sunt sigur că i-aţi cheltui mai degrabă pe alte lucruri. Şi astfel, fiind primul oraş mare care şi-a ridicat o cupolă, Chicago va deschide din nou drumul şi va fi primul care să o coboare. După şaizeci şi opt de ani, ieşim în sfârşit, de bunăvoie, din carapacea noastră!

Făcu un gest ca şi cum ar fi lovit cupola cu pumnul. De undeva se auziră aplauze furtunoase, deşi Mary nu văzu pe nimeni bătând din palme pe Platforma Stelară. Relativ nou-venită în această lume, Mary era curioasă cum primeau toate astea colegii ei de la Oamenii Specializaţi. Cupola – ca şi Skytel-ul, de altfel – era o constantă pe cerul ştiut de ea de când îşi putea aduce aminte. Iar în ceea ce priveşte Atrocitatea, învăţase despre asta la orele de istorie.

Mai există însă duşmani malefici în unele părţi ale lumii, urzind noi orori pe care să le dezlănţuie asupra noastră, continuă DGE-ul. *Să ştie că, deşi renunţăm astăzi la sistemul nostru de apărare, n-o să-l demontăm. Dimpotrivă, generatoarele cupolei vor fi menţinute în stare completă de funcţionare. Vom fi capabili să răspundem oricărei ameninţări fără nici o clipă de întârziere.* Un alt val de aplauze invizibile.

Şi acum, să continuăm spectacolul. Sunt încântat să vă prezint gazdele noastre din această seară, senzaţionala Debbie Mix şi nestăpânitul ei simbiont, Alkanuh. Să le urăm un viguros bun-venit, ca la Chicago!

Mix şi Alkanuh apărură în ferestre, de o parte şi de alta a directorului general executiv. Chicotiră... Se strâmbară... Ferestrele lor săltară împreună în centru, acoperindu-l pe DGE.

Gata, vorbi Mix. *Eu şi cu frumuşelul de-aici ne învârtim încet prin Arena Soldatului într-o cabină pentru VIP. E ceva lume aici în noaptea asta. Cam câţi crezi tu că sunt, Al?*

Celelalte panouri deschiseră imagini multiple ale tribunelor ticsite de spectatori entuziaşti şi ale scenei din centrul terenului, iar pe fundal pagini de date şi statistici.

Hoo! exclamă Alkanuh.

Mulţimea de pe stadion ovaţionă şi huidui.

Cred că asta se traduce cu patru sute de mii. Am dreptate, Al?

Spectacolul cupolei se transformă într-o pastişă tipică, plină de staruri, a genului care putea fi găsit la orice oră pe WAD, tipul de spectacol care nu le plăcea în mod deosebit clonelor pentru că erau incluse atât de puţine celebrităţi dintre clone. Aşa că, deşi panourile erau inundate de numere muzicale sclipitoare, de nuditate apetisantă şi de umor fără perdea, nu era nimic distractiv sau măcar caracteristic pentru Chicago, iar lumea de pe Platforma Stelară închise canalul.

Fred o întrebă pe Mary:

— Vrei să-ţi duc... ăă... reciclabilele jos, la un digerator?

Mary surâse.

— Mulţumesc, Fred, dar nu-i nevoie.

— Ai pus pe altcineva să le ducă?

Ea dădu din cap că nu.

El ghicise deja rezultatele slabe ale „recoltei” lor, dar îi plăcea s-o interogheze.

— Nu înţeleg, zise el. Câţi ai adunat?

— Ne-am mulţumit cu puţin, nu-i aşa, Shell?

Shelley încuviinţă cu entuziasm, cu ochii ei mari şi căprui

strălucind.

2.23

Deşi nolbul încetase să coboare de-a lungul celor mai multe dintre fasciculele de microunde, încă mai plutea către zona de ţintă din afara oraşului La Paz. Când Meewee ajunse la locul prăbuşirii de lângă un sat mărginaş, concentraţia de chestie argintie era destul de mare pentru a distinge siluetele înceţoşate ale paznicilor care făceau un cordon în jurul scenei. Meewee putea distinge arborii, dar nu şi frunzele separate, vehiculele – dar nu şi modelul lor.

E uluitor, remarcă Meewee. *Cu destul nolb, poţi să urmăreşti orice, oriunde, în timp real.*

Visul erotic al unui despot, fu de acord Wee Hunk. *Dar, sincer, nu înţeleg cum de e în stare Arrow să citească asta. Depăşeşte capacitatea mea, probabil şi pe a lui Cabinet. Când vei putea să vorbeşti într-adevăr starkeza, ar trebui să-l întrebi.*

Fură purtaţi prin şanţul pe care *Songbird* o săpase în ceea ce arăta ca un teren de fotbal. În timp ce o adiere răscolea nolbul, porţiuni de teren deveneau mai mult sau mai puţin clare.

Aşa impresionant cum este, continuă Wee Hunk, *nu sunt sigur la ce se gândeşte Arrow. Pentru a analiza ADN-ul lui Ellen, ai nevoie de altceva decât de nolb. Ce crezi că ar putea să caute?*

Ieşiră din şanţ şi urmară dâra de rămăşiţe, pe lângă care sute de persoane şi automate metalice tulburi cerneau şi adunau bucăţele din *Songbird*. Meewee şi Wee Hunk lunecau printre ei nevăzuţi.

Ce-i asta? întrebă Meewee.

Pe pământ, în faţa lor, se văzu o erupţie de scântei, ca nişte paiete colorate. Wee Hunk se abătu deasupra locului. *Aha!* exclamă el. *Marcatori, desigur.*

Pentru explozivi? continuă Meewee.

Nu, marcatorii pe care-i pun în loturile de răşini. Arrow trebuie să fie în căutarea carcasei exterioare a căştii lui Ellen. Casca trebuie să fi lovit pământul aici, după

dezintegrarea iahtului. Marcatorii sunt microscopici, dar sunt proiectaţi să bată la ochi, uşor de detectat de către nolb.

În timp ce examinau marcatorii găsiţi, o bandă portocalie dungată, ca găitanele unui aprod, izbucni deodată din locul descoperirii şi se întinse spre nord, peste regiunea rurală.

Vino-ncoace! îl chemă Wee Hunk, zburând drept în sus.

Meewee îl urmă şi plonjă şi el către cer până când poziţia din care privea fu destul de sus ca să urmărească linia portocalie. Se arcuia peste America de Sud şi ducea înapoi în SUAN. Navigă de-a lungul ei, ca şi cum ar fi înotat. Se termina la Poarta Flinn a cupolei din Decatur. Din cauză că nolbul fusese filtrat de către cupola oraşului, Decatur şi împrejurimile sale arătau ca o mică bulă opacă.

Capătul dârei de marcatori, zise Wee Hunk, *şi nici n-am aflat prea multe. Ştiam deja că aici a fost adusă casca. Clinica Roosevelt se află acolo jos, în Decatur, unde am văzut-o amândoi desfăcută. Cred că dâra de marcatori e o urmă falsă.* Plutiră pe deasupra oraşului invizibil, iar Wee Hunk continuă: *Arrow ne face să pierdem vremea. Am o înregistrare ireproşabilă a traseului căştii de la sosirea echipei de salvare până la deschiderea ei la clinică, la care am fost martori amândoi. Mă tem că nu suntem cu nimic mai aproape de găsirea ei, decât înainte.*

Wee Hunk se extrase din globul virtual. *Şi cu asta s-a terminat cu ajutorul lui Arrow. O să continuu să-mi urmăresc celelalte indicii. Deocamdată, la revedere.*

Meewee se înălţă din atmosfera de argint-viu şi, când perspectiva lui se mută din nou în apartamentul de serviciu, mentarul dispăruse, cu excepţia unui portret al lui însuşi pe perete. Meewee se sculă de pe fotoliu şi făcu vreo câţiva paşi de probă în jurul camerei de zi. Cu excepţia luminii date de glob, încăperea era în întuneric. Cei doi arbeitori casnici stăteau în colţul lor de aşteptare, iar luminatorul lăsa să se întrevadă primele stele ale nopţii.

Meewee putea din nou să-şi folosească braţul pe deplin, căci umflătura era tare şi nedureroasă sub piele. Depăşise deja momentul epuizării totale, şi era pe cale să-i ceară lui

Arrow să-i aducă un pahar de vin, când fu izbit de absurditatea faptului de a folosi o asemenea creatură remarcabilă, cum era mentarul său, ca pe un servitor oarecare. La urma urmei, putea controla bucătăria şi arbeitorii cu computerul casnic din apartament.

Arrow, subvocaliză el, *spune-mi ceva în starkeză.*

Am înţeles, răspunse mentarul.

— *Myr* Meewee, te rog să descui vitrina cu trofee pentru ca să pot pregăti premiile pentru expediere.

Această frază îl izbi pe Meewee ca fiind lipsită de sens, pentru că avea un singur premiu şi nu o vitrină cu trofee. În acelaşi timp, simţi un îndemn să se întoarcă în imaginea globului inundat de nolb şi, fără să se împotrivească impulsului, se întoarse în peisajul virtual unde fu surprins să găsească o a doua dâră de marcatori emanând din locul prăbuşirii. Aceasta, deşi urma un traseu diferit, se oprea la aceeaşi destinaţie – Poarta Flinn din Decatur.

— Hunk! exclamă el. Schimbarea s-a făcut chiar în Bolivia!

Portretul lui Wee Hunk deveni tridimensional şi, fără să-l aştepte pe Meewee, omul-maimuţă se cufundă în glob. Meewee intră după el şi coborî în zbor spre Decatur, unde îl găsi pe mentar plutind pe deasupra oraşului. Cupola lui încă arăta ca o bulă opacă, lucitoare. *Cum ne uităm în interiorul unei cupole?* întrebă Meewee.

Nu putem, răspunse Wee Hunk. *Există vreo mie de interdicţii internaţionale împotriva eliberării de microagenţi în interiorul spaţiile acoperite de cupole. Dar îmi sporesc acolo activele de la sol; o să folosesc albine ca să scormonesc fiecare centimetru cub al oraşului dacă trebuie.*

În timp ce pluteau pe deasupra oraşului, cupola devenea însă treptat transparentă.

Hei! exclamă Wee Hunk, trăgându-se mai aproape. *Se pare că Arrow eliberează nolb în interiorul cupolei. Sper din toată inima că ştie ce face, sau o să ajungi la închisoare.*

Eu?

E mentarul tău, nu? Tu i-ai ordonat s-o găsească pe Ellen.

Pe măsură ce densitatea nolbului în interiorul cupolei creştea, conturul oraşului apărea dintr-o ceaţă argintie, iar liniile călăuzitoare se întindeau de la Poarta Flinn către două părţi diferite ale oraşului.

Aceea duce la clinică, arătă Wee Hunk, zburând înspre cealaltă, care se îndrepta în direcţia unui cartier din partea de vest. Rezoluţia nolbului nu era destul de mare pentru a reda casa mai bine decât ca pe un nor.

Wee Hunk spuse: *Resursele mele îi stabilesc identitatea ca aparţinând Fundaţiei Sitrun. Ai auzit vreodată de ea?*

Nu, ce-i asta?

Cercetez.

Meewee coborî către casă. Densitatea nolbului era şi mai mică în interior, iar camerele abia se puteau distinge. Nimic nu se mişca. *Poate că unul dintre chirurgii de la clinică locuieşte aici*, comentă el, *şi a adus acasă pe mânecă o fărâmă rătăcită de răşină din cască.*

Posibil, dar până acum n-am găsit nici o legătură cu nimeni din personalul clinicii.

Ce facem acum? Trimitem Comandamentul?

Wee Hunk pufni. *Poate glumeşti!*

Hai să angajăm nişte clone russ.

N-am încredere în ei.

N-ai încredere în clonele russ?

În timp ce priveau, cupola pompă afară nolbul, iar Decatur dispăru din nou. Casa şi împrejurimile ei se dizolvară. Meewee şi Wee Hunk se întoarseră în camera de zi, unde omul-maimuţă începu să se învârtă în cerc.

Am încredere în ei, replică el, balansându-se pe un picior, *dar nu în cel care-i angajează.*

Zoranna? Ea e singura din gloata aia în care am încredere.

Ceea ce arată doar cât de prost informat eşti, domnule episcop.

Albinele-martor închiriate ale lui Wee Hunk ajungeau în forţă în cartierul de la marginea vestică a oraşului. Mentarul deschise o nouă dioramă în încăpere, pentru a interpreta imaginile pe care micii spioni începeau să le trimită. În

curând, casa apăru, în culori vii şi cu multe amănunte. Era situată discret, pe o stradă rezidenţială liniştită. Clădirea însăşi însemna o structură de cărămidă în stil Tudor, cu garduri vii tunse îngrijit şi cu straturi de flori colorate. Dar albinele erau capabile să proiecteze pentru ei doar o vedere exterioară...

Cineva trebuie să se ducă acolo, zise Meewee. *Bănuiesc că eu trebuie să fiu acela.*

Tu? pufni Wee Hunk din nou. *Ca să faci ce? Să baţi la uşă şi să întrebi dacă Ellen Starke poate ieşi la joacă?*

Atunci ce sugerezi? se răsti Meewee. *N-ai încredere în autorităţi... N-ai încredere în clonele russ... N-ai încredere nici în Zoranna. În cine ai încredere până la urmă?*

Wee Hunk scutură din capul zburlit. *Scuză-mi metafora, Merrill, dar vorbeşti cu fundul. Eşti atât de departe de reţea, încât te afli într-o realitate separată. Dă-mi voie să te pun la curent în legătură cu ultimele evenimente, din moment ce, după cum se pare, Arrow fie că nu ştie cum să aibă grijă să fii informat, fie că nu i-ai cerut-o niciodată. Pe scurt deci: cu o oră în urmă, complexul lui Saul Jaspersen din Alaska a fost atacat de o rachetă şi a fost complet distrus. Norocul a făcut ca myr Jaspersen însuşi să fie înăuntrul redutei sale montane şi să scape de orice vătămare.*

Între timp, Andie Tiekel, în casa ei de pe deal din Oakland, n-a fost la fel de norocoasă. Un impuls laser, probabil de la unul dintre aparatele automate suborbitale, i-a găurit creştetul capului. Părul şi machiajul abia dacă au fost deranjate, dar în interiorul craniului, creierul a fiert, ca să zic aşa.

Vorbim de viaţa lui Ellen a mea*, Merrill, nu de funcţia ta în consiliul PGP, nu de programul de lansări ale O-navelor tale. Nu am resursele lui Cabinet. Nu-mi permit riscul de a greşi. Dar nu sunt complet neajutorat...*

Meewee întrebă: *Atunci, pe cine trimiţi?*

Troglodítul rânji. *Păi, aceiaşi oameni care urmează să-ţi mute mâine lucrurile de-aici.*

La început, Meewee nu reuşi să-l urmărească cu atenţie, apoi totul i se păru fără sens. *Trimiţi o companie de mutări?*

2.24

Un navetist obosit, un bărbat masiv, prizonier în trupul unuia mărunţel, ajunse la staţia centrală din Decatur cu un vagon-capsulă. Când vagonul se opri şi uşa se deschise, bărbatul se ridică în picioare şi păşi peste margine, pe platformă. Pe drumul spre hol, îşi puse în funcţiune salopeta, care începu să sclipească în culori puternice, fluorescente, şi să se aprindă în ritmul paşilor săi. Îşi trase umerii spre spate şi înaintă spre bariera exterioară, surâzând şi salutând pe toţi cei pe lângă care trecea. Salopeta crea în jurul lui un cerc larg de lumină vioaie. Până când părăsi staţia din Decaturul de Vest, devenise din nou tipul popular despre care ştiuse întotdeauna că este.

Cu toate acestea, pentru albina echipei portocalii, navetistul nu era decât un paravan convenabil. Albina şi una dintre viespile sale se strecurară afară de sub reverele late şi decolară neobservate. Cea de-a doua viespe a echipei folosea un paravan separat, din Bloomington, şi întârzia câteva minute.

În timp ce albina echipei portocalii şi viespea ei se înălţau deasupra acoperişurilor şi zburau către Line Driver, numărul 2131, albina termină de realizat coordonarea cu echipele aflate deja la locul acţiunii şi cu Ordonatorul Legitim Doi, care intrase de curând în contact verificat şi preluase comanda automatelor. OL2 le dăduse o misiune nouă – să localizeze şi să urmărească trofeul – şi numise albina portocalie în funcţia de comandant al flotei. Flota era alcătuită din rămăşiţele echipelor verde (o albină şi o viespe), galbenă (o albină şi o viespe) şi roşie (un gândac), adăugate la albina portocalie şi cele două viespi ale ei.

Clădirea-ţintă era ecranată şi impenetrabilă pentru capacităţile limitate de scanare aflate la dispoziţia flotei în acel moment. Albina portocalie transmise ceea ce ştia procesorului său de scenarii încorporat şi, de asemenea, către OL2. Flota nu fusese prima la destinaţie. Zeci de albine-martor, ascunse în frunzişul din jurul casei de la

numărul 2131, ţesuseră o reţea mascată. Dar casele din împrejurimi percepuseră reţeaua lor şi adoptaseră o postură defensivă: îşi informaseră locatarii, convocaseră paza cartierului şi alertaseră restul caselor din împrejurimi. Starea de alertă sporită din zonă atrase presa şi albinele ComAp-ului. Orice şansă a flotei de a lansa un atac prin surprindere se prăbuşise, un alt fapt care trebuia transmis către OL2 şi procesorul de scenarii.

Automatele din flota albinei portocalii se aflau în stadii diferite de avarie, deoarece îşi îndepliniseră deja obiectivele iniţiale mai devreme în cursul zilei. Nici una dintre viespi nu avea încărcătura completă de plasmă pentru arme, iar gândacul roşu nu mai avea nimic în afară de câţiva fulgi de gustări cu peşte rămaşi în carapace – material suplimentar pentru procesorul de scenarii...

•

Când a doua viespe portocalie îi ajunse din urmă şi fu integrată în flotă, OL2 ordonă atacul. Albina portocalie, alegând dintre cele mai bune rezultate ale procesorului, transmise direcţionat planul său cel mai promiţător către armada sa multicoloră. Automatele executară o apropiere furişă pe la sol din direcţii diferite, profitând de adăposturile de la faţa locului. Când ajunseră la casă, îi explorară fundaţia în căutare de crăpături sau deschizături. Gândacul roşu găsi una, iar viespea verde o lărgi pentru a crea un punct de intrare. Se afla la îmbinarea dintre pragul uşii şi fundaţia de cărămidă. Era ideal, iar automatele începură să se târască înăuntru prin subsolul casei. Albina portocalie era ultima din şir. Intră doar parţial şi luă o poziţie din care putea să vadă limpede strada.

Pereţii şi podelele din interior erau făcute din plăci de spumă de construcţii. Deşi materialul era subţire şi uşor, era izolat fonic şi opac la transmisiile electromagnetice. Prin urmare, pentru a păstra deschise dispozitivele de comunicaţii, automatele stabiliră un lanţ de transmisii direcţionate, cu şapte noduri şi albina portocalie ca punct fix. Se împrăştiară în susul scărilor subsolului şi sondară parterul. Având în vedere numărul de cotituri pe care

trebuiau să le facă, lanţul nu putea ajunge toate camerele şi de două ori încorporară oglinzile din casă pentru a-şi lărgi raza de acţiune. Pe măsură ce se târau de-a lungul tavanelor şi pereţilor pentru a cartografia şi cerceta, îşi transmiteau înregistrările către albina portocalie, care le difuza spre OL2, în timp ce le procesa ea însăşi. Nu existau oameni care să poată fi detectaţi în cameră, de fapt nici un fel de viaţă animală. Nici una dintre maşinile care puteau fi detectate în casă nu părea mai deşteaptă decât un computer casnic.

Când lanţul de automate, cu albina galbenă în frunte, ajunse în salonul principal, descoperi două obiecte provocatoare. Unul era un cărucior pentru operaţii, iar celălalt o măsuţă de cafea cu tăblia de sticlă. Albina galbenă folosi asupra obiectelor toate dispozitivele de scanare pe care le avea la dispoziţie. Căruciorul – oţel cu titan, elegant, cu numeroase servomecanisme anexate, cu funcţie necunoscută – stătea la un capăt al încăperii. Albina portocalie, examinând imaginile, nu putea să-şi dea seama cum se potriveşte un asemenea cărucior în oricare dintre bibliotecile sale de modele de lucruri aflate în clădirile rezidenţiale.

Măsuţa de cafea de lângă cărucior consta într-o placă de sticlă organică aşezată pe un suport cu patru picioare. Suportul era făcut din răşini de provenienţă militară, folosite de obicei la armurile de corp.

Albina portocalie, stând în deschizătura dintre prag şi fundaţie, luă o decizie pe ghicite şi ordonă gândacului roşu să avanseze de-a lungul lanţului de comunicare, schimbând locul cu celelalte automate până când ajunse în salon.

Când toţi se aflară pe poziţie, albina portocalie ordonă: *Pregătiţi-vă să lansaţi operaţiunea* Pensula.

Toate cele şase automate confirmară parola *Pensula*.

Lansaţi!

Carapacea gândacului roşu se deschise cu un pocnet, iar gândacul plonjă în camera deschisă, zburând direct către căruciorul pentru operaţii. În aceeaşi clipă, celelalte automate se desprinseră din lanţ şi zburară în dezordine

prin camere şi holuri, cotind în toate direcţiile. În afară de albina portocalie, care rămase la locul ei şi începu să emită un mesaj în lungul şi-n latul lumii, pe toate frecvenţele şi canalele pe care le avea la dispoziţie.

Cu o milisecundă mai târziu, tăblia de sticlă organică a măsuţei de cafea explodă spre tavan, în timp ce suportul de răşini săltă pe cele patru picioare şi începu să împroaşte impulsuri laser rapide din tunuri montate de-a lungul picioarelor. Gândacul roşu fu primul lovit şi incinerat înainte să poată ajunge la cărucior. Fulgii ieşiţi din carapacea lui plutiră spre podea. Alte focuri laser retezară pereţii şi podeaua de parcă ar fi fost de ceară, nimerind şi distrugând toate automatele zburătoare în câteva secunde.

Automatul cu patru picioare îndreptă focul spre albina portocalie, dar nu reuşi să pătrundă prin pragul uşii, care îl acoperea. Între timp, albina continua să emită. Automatul ieşi ţopăind din salon şi porni de-a lungul holului, căzu prin trapa subsolului şi pe trepte până când obţinu un unghi de tragere mai bun. Apoi lichidă cu uşurinţă ultimul membru al flotei. Sfârşitul transmisiei.

•

Reilly Dell se întoarse la localul lui Rolfe şi se alătură prietenilor lui pe Platforma Stelară, unde aceştia nu prea băgau în seamă spectacolul de varietăţi al cupolei de pe panourile de deasupra. Aduse un pacheţel pe care i-l aruncă lui Fred.

— Ia-l, cineva încearcă să ia legătura cu tine.

Era o bonetă, la fel ca aceea pe care-o purta el însuşi.

— E ilegal să fii deconectat pentru o seară? se plânse Fred, dar, după privirile reci pe care le primi de la ceilalţi, se pare că era.

Oftă, deschise ambalajul şi o lăsă pe Mary să-i potrivească boneta pe cap. Materialul ca un fel de cauciuc migră prin păr până la pielea capului. Urmară câteva clipe incomode atunci când microcilii bonetei se strecurară prin piele pentru a se fixa pe craniu. Auzi fragmente discordante de semnale suprapuse în timp ce se instalau şi se aliniau interfeţele. Când obţinu un ton pur, dezlipi un petic

laringian de pe fundul cutiei şi-l aplică lângă mărul lui Adam.

Testare, testare, subvocaliză el, apoi controlă canalul de convocări.

Bună seara, comandante, auzi o voce extrem de familiară.

Aşadar, sunt din nou comandant, replică el.

Numai dacă eşti în stare, spuse inspectorul Costa. *Îmi dau seama că eşti liber după o zi grea, dar a apărut o ocazie care te-ar putea interesa.*

Mă îndoiesc.

Când Fred o observă pe Mary privindu-l, îşi roti ochii şi dădu din cap, încercând s-o liniştească.

Un Cabinet clandestin a apărut în altă parte a statului, şi mă gândeam că ai vrea să mă ajuţi să-l prind.

Clandestin? Vrei să spui încă o copie de siguranţă a lui Cabinet?

Aşa se pare, răspunse inspectorul, *numai că numitul Cabinet,* acel *Cabinet pe care l-am prins şi l-am prelucrat, pretinde că nu ştie nimic despre ăsta. Afirmă că nu are nici o înregistrare sau amintire despre el.*

Atunci de unde ştii că e Cabinet?

A făcut o transmisie scurtă dintr-o reşedinţă privată, în urmă cu câteva minute, în care a folosit semnătura familiei Starke. Am verificat; semnătura este autentică şi, după cum ştii, lucrurile astea sunt imposibil de falsificat.

Fred se frecă pe frunte. Noua bonetă trecea printr-o fază de mâncărime, iar Mary, fie binecuvântată, se scărpina şi ea la cap în semn de simpatie.

Totul este de-a dreptul fascinant, îi spuse Fred inspectorului, *dar cred că voi sări peste asta.*

Adevărat? Păcat, deoarece Cabinet te-a cerut pe tine în mod special. Inima lui se opri pentru o clipă. *Da*, continuă Costa, *mi-a zis că are încredere în experienţa ta îndelungată în această problemă. Simte că am prăjit astăzi destule dintre còpiile lui şi i-ar plăcea s-o recupereze pe asta intactă, pe cât posibil, şi te vrea acolo pe tine. Departe de mine gândul să te întreb de ce. Tot ce vreau e oala de*

pastă. Te bagi?

Fred clocotea. Creatura asta nefirească n-avea să-l lase niciodată în pace?

Unde ne întâlnim, doamnă inspector?

Aştept pe platforma de taxiuri de lângă Rolfe, răspunse ea.

Îmi închipuiam, gândi Fred şi privi în acea direcţie. *Presupun că mi-ai adus o trusă şi un costum negru.*

Afirmativ. Mărime russ.

Fred se aplecă spre Mary.

— Se pare că sunt nişte mărunţişuri de rezolvat. N-o să lipsesc mult.

Încercă să se ridice de la masă, dar ea îl apucă de mână, nevrând să-l lase să plece.

2.25

Păstrătorii de locuri din tribunele din jurul lor tăcură brusc.

— Ei, cum e acum? întrebă Victor Vole.

Păstrătorii de locuri încă mai săltau în scaunele lor, fluturau din mâini, deschideau şi închideau gura, dar acum vuietul stadionului suna mai îndepărtat, ca zgomotul unei autostrăzi îndepărtate.

— Mai bine, remarcă Samson.

Putea vorbi fără să-şi forţeze vocea.

— Unde eram?

Povestise lui Victor, lui Justine şi motanului lor, Murphy, despre felul în care, la începutul vieţii petrecute împreună de el şi de Eleanor, când puterea şi faima, un permis pentru un copil şi bucuria gratuită se îngrămădeau peste ei, un limax defect îl testase. Nu le spuse despre suspiciunile lui şi ale lui Eleanor potrivit cărora acest atac fusese o lecţie pentru ea.

Fireşte, cei doi Vole auziseră despre Eleanor Starke. Cum ar fi putut să nu audă? Era o personalitate de amploare mitică, întotdeauna prezentă la ştiri. Dar faptul că o asemenea femeie ar fi putut fi măritată cu acest ghem de oase şi zdrenţe aşezat între ei le punea prea mult la încercare credulitatea. Iar când Samson îi informă că Eleanor murise chiar în dimineaţa aceea, Justine se simţi obligată să exclame:

— Ah, *myr* Harger, chiar ca într-un serial!

Asta îl făcuse pe Samson să se oprească din istorisirea sa şi să-şi reevalueze viaţa prin filtrul melodramei.

— Da, presupun că aşa e, *myr* Vole, consimţi el. Şi acum, unde eram?

•

Când am plecat de la conacul lui Eleanor, eram bine dispus. Sau atât de bine pe cât era posibil, având în vedere faptul că fusesem cauterizat fără să am vreo vină, că puţeam mai rău ca un cadavru, că nimeni nu putea suporta

să stea în aceeaşi cameră cu mine şi că străinii de pe stradă mă evitau sau mă insultau. Pentru a echilibra partea rea, aveam o sănătate bună. Până în momentul în care fusesem cauterizat, mă bucurasem de cea mai bună sănătate care putea fi cumpărată cu credite. Deşi aveam 140 de ani reali, eram în întregime la zi cu întreţinerea corpului. Abia îmi ieşise al şaselea rând de dinţi, neuronii îmi fuseseră recăptuşiţi recent, iar sistemele pulmonar şi circulator fuseseră curăţate şi dichisite. În aparenţă, eram un bărbat în vârstă de treizeci şi cinci de ani, cu o sănătate excelentă. Era un mare noroc, pentru că cei cauterizaţi nu aveau acces la medicina modernă, iar începând din acel moment nu exista pentru mine decât drumul în jos.

De asemenea, eram într-o situaţie financiară excelentă. Propria mea avere, una însemnată, fusese blocată de judecătorie (fusesem declarat mort din punct de vedere legal timp de câteva minute, în timpul procesului de cauterizare, iar asta zăpăcise totul timp de ani de zile), dar Eleanor îşi pusese temporar la dispoziţia mea averea ei încă şi mai mare.

Mai mult, eram într-o stare sufletească destul de optimistă. Ooo, trecusem printr-o spaimă de moarte după cauterizare. M-am ascuns în subsolurile conacului, m-am izolat vreme de câteva luni să-mi ling rănile. Dar am supravieţuit şi m-am simţit gata de aventură. Trecuseră decenii de când îmi lăsasem soarta la voia întâmplării. Am socotit că mai am treizeci sau patruzeci de ani în faţă (dacă nu mă omoram accidental de unul singur până atunci), nimic şi pe nimeni care să mă ţină pe loc şi un valet nou-nouţ, pe nume Skippy.

Am călătorit. Am vizitat locurile pe care le ratasem cumva în hoinărelile mele anterioare: statele Chinei, Africa, Mississippi, Malaiezia... O folosire plină de generozitate a bacşişurilor şi a mitei mi-a înlesnit trecerea. Cu toate acestea, n-am reuşit să evadez din propria mea companie. Bacşişurile gigantice îmi puteau obţine un loc într-un restaurant, însă nu-i puteau convinge pe ceilalţi meseni să-şi termine mâncarea. În prea multe ocazii, am avut întreaga

echipă de ospătari şi de bucătari numai pentru mine.

Acelaşi lucru se aplica şi cluburilor, cazinourilor, teatrelor şi sălilor de concert... Sălilor de biliard, barurilor, sălilor de bowling – tot ce vreţi. Eram singurul turist pe vapor, singurul fraier din bazar, singurul nătărău din autobuz... N-a durat mult până când aventura mea să devină răsuflată. Aşa că m-am întors la Chicago şi m-am mutat într-un apartament de la etajul 300 din Turnul Cass. Am redecorat locul şi am declarat salonul deschis în fiecare joi seara pentru reuniuni săptămânale. Am trimis mii de invitaţii. Au trecut trei zile de joi, şi numai câteva zeci de oaspeţi au apărut.

Nevrând să-mi admit înfrângerea, am angajat o specialistă în relaţii publice. M-a avertizat că se cereau măsuri radicale – măsuri radicale costisitoare. Am asigurat-o că nu se punea problema creditului şi m-a crezut pe cuvânt. A organizat o serie de banchete săptămânale care să aibă loc la mine acasă. A angajat bucătari celebri, muzicieni, actori şi comici din toată lumea ca să ne hrănească şi să ne distreze. A plătit celebrităţilor „onorarii” frumuşele, confidenţiale, ca să-şi facă apariţia şi să se lase fotografiaţi. Fiecare banchet trebuia să fie un spectacol atent pus în scenă, care să taie răsuflarea.

Cu toate acestea, m-a avertizat că nici măcar asta nu era de ajuns ca să garanteze venirea a mai mult de câteva sute de ţărănoi. Ceea ce-mi trebuia, după părerea ei, era cineva care să fie gazda banchetelor alături de mine, cineva cu o popularitate uriaşă. Găsi o asemenea celebritate în persoana fostei preşedinte a SUAN, bătrâna doamnă Virginia Taksayer. Steaua ei nu apusese niciodată. Părea să devină cu atât mai iubită cu cât trecea mai mult timp fără să deţină o funcţie. Era scumpă, desigur, dar merita, cel puţin potrivit agentei mele de relaţii publice.

Detronat din poziţia de gazdă în propria mea casă, am primit un rol special – acela de monstru de serviciu. Într-adevăr, am oferit boluri cu filtre nazale ca suvenir în fiecare cameră. Nu prea era nevoie de ele, pentru că mă ungeam cu straturi groase de mastic deodorant şi purtam o barieră

pentru gură şi epuratoare anale. Mirosurile pe care nu le puteam înăbuşi erau neutralizate de sistemul de filtrare ultimul răcnet pe care-l instalasem în apartament. Producea un con de presiune negativă care mă putea urma prin încăperi şi schimba discret aerul în jurul meu.

Am avut un succes zdrobitor. Chiar de la primul banchet, casa mea era ticsită cu crema societăţii, cu stelele lumii academice, cu palavragiii politici. Oricine era cineva trecea prin salonul meu, cina la masa mea şi-mi devasta dulapul cu vinuri. Cuplurile se împreunau în dormitoarele mele libere, escrocii conspirau pe balconul meu, iar celebrităţile îşi făceau apariţia din cameră în cameră. Şi eu? Eu exploram noile frontiere ale scârbei de sine.

Nu că aş fi ştiut asta la vremea aceea. Atunci, credeam că totul era destul de reuşit. Am dat banchete timp de şapte ani, fără să ratez nici o zi de joi. Deşi a fost invitată, Eleanor n-a venit niciodată. Între timp, nu-mi părăseam niciodată apartamentul; găseam metode liniştite de a mă distra de unul singur şi de a-mi trece timpul.

Nu vreau să spun că El nu m-a vizitat niciodată; a făcut-o, de ziua mea, de Ziua Tatălui, cu alte ocazii... O aducea întotdeauna cu ea pe mica Ellie, care se agăţa de gâtul meu şi-mi spunea tăticule. Ellie pretindea că nu are nevoie de filtrele acelea nazale urâte când venea la mine acasă pentru că era „desprinsă” cu mirosul meu, care oricum nu era aşa de rău precum ziceau alţi oameni.

Treptat, vizitele lor au devenit tot mai rare. Într-un an au plecat pe Marte, în altul au fost ocupate cu altceva... Am fost surprins să descopăr că supravieţuiam absenţei lor. Îmi era cel mai dor de ele de sărbători, dar până la urmă am învăţat să trec peste asta foarte bine.

•

Într-una dintre săptămâni, rutina mea funcţionă prost. Joi seara, m-am băgat în pat şi am cerut un video. Skippy, valetul meu, era însărcinat cu supravegherea milioanelor de programe disponibile pe reţele şi cu selectarea acelora care mi-ar fi putut capta interesul destul de mult pentru a mă conduce la culcare. În această seară anume, rulă un

fragment din seria Moşteniri Biografice, despre personalităţi culturale importante ale trecutului.

— Ce-i porcăria asta? am întrebat. Skippy ştia că nu mă interesează biografiile, în special cele ale personalităţilor aşa-zis culturale. Dar mi-am dat seama curând de ce alesese Skippy acest fragment anume – era despre mine. Se numea „La suprafaţă – opera lui Samson Paul Harger, 1951 - 2092. O retrospectivă”.

Am fost surprins, dar nu flatat. Renegasem cu multă vreme în urmă comentariile asupra operei mele. Ceva în legătură cu acesta mi-a atras atenţia totuşi, aşa cum trebuie să se fi întâmplat şi cu Skippy. Amintiţi-vă, asta se întâmpla la numai câţiva ani după faimoasa mea „ambalare” de către mâinile Comandamentului Apărării Naţionale, iar asta era prima mea retrospectivă importantă. Am socotit perspectiva de a o privi ca fiind prea mult în stilul lui Tom Sawyer ca să rezist.

N-aş vrea să vă mai plictisesc, *myren* Vole, cu subtilităţile ridicole dezvăluite în această retrospectivă. Voi spune doar că producătorii reuşiseră să dezgroape o varietate surprinzătoare de înregistrări video şi fotografii de arhivă ale familiei mele din copilărie şi că îmi era greu să le văd fără o strângere dureroasă de inimă. Aveau un film făcut acasă cu mine şi cu prima mea soţie, Jean Scholero, tocmai de la sfârşitul secolului douăzeci, când abia începeam să-mi fac un nume cu picturile mele. Acesta a fost deosebit de greu de privit. Nu mă mai gândisem la Jean de multă vreme. Şi, bineînţeles, nu putuseră să reziste să nu folosească înregistrările camerelor de supraveghere din 2092, când limaxul mă legase fedeleş în curtea interioară a cafenelei Foursquare din Bloomington, de unde fusesem trimis în Utah pentru a fi demontat.

Voi pomeni de o singură concluzie a retrospectivei, şi aceasta din cauză că m-a enervat în mod deosebit. Era o aluzie chiar în titlul filmului – „La suprafaţă”. Scenariştii documentarului mă acuzau că aş fi superficial. Mai precis, afirmau fie că n-aveam sentimente, fie că eram incapabil să le exprim în opera mea. Aminteau de sentimentul rece,

inuman din picturile mele şi accentuau faptul că, atunci când mă reinventasem, în secolul douăzeci şi unu, o făcusem ca specialist în designul de ambalaje. Piele artificială, pături pentru războaie, pansament de bătălie, pături-tetanos, ambalaje inovatoare de cadouri. Totul la suprafaţă – v-aţi prins? Ambalajul – nu cadoul!

Myren Vole, aţi fost vreodată acuzaţi că aţi fi superficiali? Aici, prima schiţă a moştenirii mele era scrisă sub ochii mei, şi asta era ceea ce se spunea despre mine? Că eram superficial? Credeţi-mă, acel video mi-a tăiat pofta de mâncare. Mi-a năruit ruina soporifică. Am petrecut toată ziua următoare fierbând numai când mă gândeam la el. Am pregătit o replică lungă, pătrunzătoare către producătorii filmului, pe care n-am trimis-o niciodată. Ziua de joi înainta, iar eu eram într-o dispoziţie teribil de proastă şi am anulat banchetul în ultima clipă. Le-am anulat pe toate. Mi-am concediat agenta de relaţii publice.

Am hotărât atunci şi acolo că cea mai bună replică ar fi să mă „reinventez” încă o dată. Încă mai eram în stare să fac asta, nu-i aşa? Încă nu eram mort.

•

Fusesem în afara lumii artelor pentru o vreme, şi între timp o mulţime de unelte şi tehnici noi intraseră în uz. Am comandat câte ceva din toate: sârme stratificate, nisip inteligent, lut inteligent, echipament holografic profesional, capcane de sunet tip buclă, aerosoli gazoşi pentru sculptură, piatră lichidă – tot ce vreţi. Am petrecut unsprezece luni jucându-mă cu chestiile astea, ajungând să ştiu ce puteam şi ce nu puteam face. Nu aveam încă în minte o lucrare, în afară de faptul că voiam să fac ceva despre Jean, prima mea soţie de mult pierdută. Ea era subiectul meu.

Înaintea lui Eleanor, Jean fusese singura femeie care îmi atinsese sufletul. Fusese prima mea dragoste şi asta se întâmplă o singură dată, indiferent cât de mult trăieşti. Spre ruşinea şi regretul meu veşnic, eu am fost cel care a alungat-o. Eram prea plin de sine în acele vremuri de început, prea minunate pentru binele meu.

Am petrecut cam un an cu noile mele jucării, creând lucrări despre Jean în timp ce încercam să-mi descopăr tema. Am experimentat cu un număr de motive: atracţie neaşteptată, erotism aprins, identificarea cu trupul, gelozia, unirea fantomatică, certurile, obsesia compulsivă, ura de sine. În cele din urmă, mi-am dat seama că încercam să recreez paleta unui om tânăr. Şi, deşi ar fi avut sens – Jean şi cu mine *fuseserăm* tineri pe atunci – acum eram bătrân.

Această descoperire n-a făcut decât să-mi stimuleze eforturile. Eram pe deplin angajat în vânătoare. Vechea mea rutină era ţăndări. Am lăsat în sarcina lui Skippy să-mi trimită mâncare la fiecare câteva ore, pentru cazul că mi s-ar fi făcut foame. Mă întindeam pe cea mai apropiată canapea de câte ori somnul mă dobora. Era aproape ca în vremurile bune de altădată.

Pe măsură ce mă concentram asupra viziunii, am eliminat mijloacele care nu păreau să servească scopului meu. Respinse erau secvenţiatoarele iterative, ceara fotonică şi asambloarele de gene, instrumentele robotizate şi cea mai mare parte a echipamentului holografic. În cele din urmă, mi-am redus mijloacele la unul vechi şi unul nou. Am hotărât să fac un portret destul de convenţional, bidimensional, în vopsele de ulei. Pentru asta am recuperat chiar din depozit câteva dintre vechile şi iubitele mele pensule din păr de porc şi de samur.

Mijlocul nou pe care l-am ales era un compilator structural organic de felul celor folosite la înregistrarea de fragmente emoţionale pentru simurile din holonovele, la fel ca Jason şi Alison ai voştri de dincolo.

Chiar în prima clipă când am pus pensula pe pânză, mi-a răsărit în cap un titlu pentru lucrare. Aveam s-o numesc „Rana ei secretă”.

Ei bine, m-am gândit, mă întreb ce înseamnă *asta*. Ce rană? De ce secretă? N-aveam nici un indiciu, aşa că am amestecat câteva nuanţe de brun şi de umbre cu diluant şi m-am apucat să aştern pe hârtie câteva schiţe rapide pentru a încerca să descopăr rana secretă a lui Jean.

Nu mai mânuisem o pensulă de peste un secol şi a

trebuit să reînvăţ cum să pictez, dar mi-am adus aminte, şi, în curând, am scos mici panouri înfăţişând viaţa noastră comună de demult. Suişurile şi coborâşurile, miracolele înţelegerii şi trădările. După două luni de încercări, mi-am pus mâinile-n cap şi am înţeles: rana era de fapt a mea, nu a ei. Rana era singurătatea.

Ce e singurătatea, *myren* Vole? Vorbesc de cea de toate zilele, soiul pe care-l întâlnim cu toţii. Indiferent cât de învăluiţi am fi în îmbrăţişarea iubitului nostru, reuşeşte să se strecoare din când în când pentru o scurtă vizită, nu?

Într-adevăr, nu sunt multe de spus despre singurătate, pentru că nu este un subiect vast. Orice fetiţă, singură în camera ei, poate parcurge întreaga lui lărgime, de la un capăt la altul, într-o oră.

Deşi nu e larg, subiectul nostru este adânc. Singurătatea e mai adâncă decât oceanul. Însă nici aici nu-i nici un mister. Îndrăzneaţa noastră copilă poate să cadă foarte repede până la fund, fără măcar să încerce. Şi din moment ce abisurile singurătăţii nu pot întreţine viaţa umană, fetiţa va înota către suprafaţă de îndată, înainte să fie stoarsă de puteri.

Totuşi, unii dintre noi pot aduce în adâncuri butelii cu oxigen pentru a putea rămâne mai mult: prieteni imaginari, droguri şi alcool, distracţii năucitoare, hobbyuri, rutină de fier şi animale favorite (animalele sunt unele dintre cele mai bune susţinătoare ale singurătăţii, fără a-l pune la socoteală pe drăgălaşul vostru Murphy). Cu ajutorul acestor butelii, un biet amărât poate supravieţui abisurilor lipsite de aer ale singurătăţii destul de mult pentru a trece prin adevărata ei oroare – durata.

Ştiaţi, *myren* Vole, că, atunci când sunt supuşi la acelaşi miros (chiar şi al meu) pe o durată de numai câteva minute, nervii olfactivi devin „desprinşi” – cum obişnuia să spună fiica mea – cu el şi încetează să mai transmită semnalul către creier?

În acelaşi fel, cele mai multe dureri îşi pierd acuitatea o dată cu timpul. Timpul vindecă totul – aşa se spune. Chiar şi pierderea cuiva iubit, poate suferinţa cea mai sfâşietoare a

vieţii, se toceşte cu timpul. Se retrage în fundal, unde poate fi suportată cu mai puţină durere. Nu şi prietena noastră singurătatea, care devine tot mai acută şi mai insistentă cu fiecare oră care trece. Singurătatea este un ac la fel de ascuţit acum, ca şi cu o oră în urmă, sau cu o săptămână în urmă...

Dar dacă singurătatea este rana, ce-i atât de secret în legătură cu ea? Afirm faţă de voi, *myren* Vole, că cea mai dureroasă moarte dintre toate este sufocarea din cauza singurătăţii. Iar la vremea când m-am apucat de portretul lui Jean, eram cufundat în ea de zece ani (şi mă aşteptau încă cinci). Din această perspectivă vă spun că singurătatea însăşi este secretul. E un secret pe care nu-l poţi spune nimănui. De ce?

Pentru că a-ţi mărturisi singurătatea înseamnă să-ţi mărturiseşti eşecul în calitate de fiinţă umană. A mărturisi i-ar face pe ceilalţi să te compătimească şi te evite, temători că ceea ce ai este molipsitor. Starea ta este provocată de o lipsă a relaţiilor umane şi totuşi, recunoaşterea ei nu face decât să alunge posibilii salvatori şi mai departe (atrăgând în acelaşi timp pisicile).

Aşa încât, încerci să-ţi ascunzi singurătatea în public, să te porţi, de fapt, ca şi cum ai deja prea mulţi prieteni, şi să speri astfel că vei atrage oameni care să te salveze fără să ştie. Dar nu merge niciodată aşa. Starea îţi este scrisă pe toată faţa, în curbura spatelui, în râsul sec. Nu păcăleşti pe nimeni.

Crede-mă, am încercat toate trucurile omului singur.

•

Mulţumesc, Victor. Mi s-a uscat gâtul. Acum, unde eram?

Aveam mijloacele, subiectul şi titlul. M-am pus pe treabă. Am amestecat fâşii de ţesătură-procesor cu uleiuri şi am pictat un portret al lui Jean în mărime naturală. Acesta mi-a luat o jumătate de an ca să iasă bine, dar când l-am terminat, era, după umila mea opinie, sublim. Expresia lui Jean era dulce şi tristă – exact aşa cum mi-o aduceam aminte.

Mulţumit de pictura de bază, am început să aştern

straturi semitransparente de uleiuri refractante pentru a crea senzaţia de adâncime şi de mişcare. Nu era chiar holografic; era tot bidimensional, dar când ochii privitorului se plimbau pe deasupra lui, imaginea lui Jean părea să vibreze de viaţă, părea să respire şi să clipească, de parcă ar fi fost chiar acolo, menţinându-şi atitudinea în spatele ramei.

Era teribil. Îmi plăcea la nebunie. Şi totuşi, ştiam că adevărata mea muncă abia urma să înceapă. Încorporasem în pictură toată acea ţesătură-procesor goală şi era timpul să-i dau lui Jean rana ei secretă.

Exista destulă ţesătură în pictură pentru a furniza pânzei un index între 1,50 şi 1,75 pe scala mentarilor de astăzi. Asta însemna că avea cam aceeaşi complexitate mentală ca şi Skippy al meu la vremea aceea. Aş fi putut iniţializa în pictură un nucleu de personalitate şi procese de gândire şi l-aş fi putut folosi ca pe un al doilea valet. În schimb, voiam să-i imprim o singură emoţie.

Acum, Justine, n-am idee cât de mult ştii despre holografia simurilor, dar acele simuri din holonovele la care-ţi place să te uiţi sunt nişte hibrizi speciali. Când proiectezi un sim al tău propriu (sau o reprezentare, la drept vorbind), simproiectorul înregistrează o imagine exactă a stării întregului tău creier în acel moment. O secţiune, dacă vrei, sau o hartă structurală. Acest lucru este suficient pentru a modela un creier software care să poată gândi. Dar sentimentele, spre deosebire de gânduri, sunt fenomene secundare ale stărilor creierului, şi există o singură stare a creierului cartografiată în secţiunea ta, una care captează ceea ce simţeai în clipa în care ai apăsat butonul de proiecţie.

Ai pierdut şirul? Te rog, ai răbdare cu mine. Vreau doar să spun că simul (sau reprezentarea ta) este capabil să simtă doar o singură emoţie, acea emoţie pe care o resimţeai tu însăţi când ai făcut proiecţia. Şi atunci, cum par să trăiască o gamă largă de emoţii personajele din holonovelele pe care-ţi place să le urmăreşti? Acest lucru este posibil prin proiectarea a milioane de secţiuni şi prin

înşirarea lor una după alta în cascade emoţionale. Actorii de seriale care proiectează aceste personaje îşi petrec cea mai mare parte a timpului stând în cabine din studio şi simulând emoţii la comandă, iarăşi şi iarăşi: sunt fericit, sunt trist, sunt în extaz, sunt nefericit – un spectru larg –, în tot timpul ăsta rămânând în pielea personajului! Presupun că îşi merită averile cu care sunt plătiţi.

Scopul meu era mult mai modest. Voiam să creez secţiuni ale unui singur sentiment – ai ghicit – singurătatea. Voiam să-l ard de-a dreptul în tablou, în ţesătura amestecată în vopsea. Voiam să aibă toate umbrele, toate straturile propriei mele trăiri mizerabile. Voiam un portret care să *sufere* cu adevărat, să sufere în acelaşi fel mut, animalic, în care suferisem eu.

Sarcina mea era complicată de faptul că, fiind cauterizat, nu-mi pot îngădui să fiu scanat în profunzime. Radiaţia aparatelor de scanare sau echipamentul holografic ar declanşa paznicii din celulele mele, şi aş arde. Chiar şi radiaţia de la acest mic simproiector de buzunar pe care-l am aici este de-ajuns ca să mă transforme într-o torţă romană umană (şi, pentru că veni vorba, data viitoare când scot ăsta ar fi mai bine să vă mutaţi scaunele cât mai departe de mine). Pentru portretul meu, a trebuit să folosesc un cititor electrocorticografic pasiv, un soi de castron metalic pe cap, cu receptoare de unde ultrasensibile. Nu sunt bune pentru modelarea unui creier care gândeşte, dar fac o treabă bună la înregistrarea stărilor emotive.

Aşa că stăteam acolo, la impunătoarea mea masă de banchet, cu o strecurătoare de metal pe capul chel, privind fix la portretul primei soţii şi îngăduind iubirii mele pentru ea şi nefericirii desăvârşite a solitudinii mele să-mi umple fiecare locşor din fiinţă şi când nu-mi mai rămânea nimic în inimă, în afară de o mie de fâşii de singurătate, dădeam comanda şi alimentam pictura în ulei cu agonia mea. Întregul exerciţiu lua câteodată ore întregi pentru a fi dus până la capăt, şi mă extenua pentru tot restul zilei.

Tabloul îmi împărtăşea durerea? Nu ştiu cu siguranţă,

ştiu doar că instrumentele mele înregistrau un flux emotiv pozitiv în ţesătura-procesor a picturii. Dar cum aş fi putut să ştiu dacă sentimentele înregistrate erau veridice? Nu puteam; aşa că în ziua următoare repetam procesul, apoi la fel în următoarea, şi în fiecare zi după aceea.

Abia observam curgerea zilelor şi a săptămânilor. Nu pot spune că-mi simţeam spiritul reconfortat de munca pe care o făceam. Dimpotrivă, era o situaţie destul de murdară cea în care mă bălăceam... Şi era destul de adâncă încât să înghită întregul Turn Cass, credeam eu, toate cele şase sute de etaje ale lui. La un anumit punct, mi-am întunecat ferestrele exterioare, convins fiind că edificiul se scufunda de fapt în mocirla suferinţei mele. Eram plângăreţ, sfidător şi încordat. Mâncam prea mult sau deloc. Dormeam uneori treizeci şi şase de ore în şir. Născoceam orice pretext imaginabil ca să mă distragă şi să mă ţină departe de sala de banchet şi de femeia care suferea acolo în secret. Dar rătăceam inevitabil într-acolo şi mă conectam ca să arunc asupra ei o altă doză din dragostea mea. Mă uram. Mă compătimeam singur. Blestemam ziua în care m-am născut.

Ah, procesul artistic! Cât de puţin îmi lipseşte...

O dată sau de două ori am socotit că portretul trebuie să fie terminat. Mă îndoiam că mai pot suporta o singură picătură. Aş fi părăsit sala de banchet şi m-aş fi cufundat în şampanie. Dar în ziua următoare mă sculam simţindu-mă mai singur ca niciodată şi mă repezeam iarăşi în sala de banchet, să încep o nouă sesiune...

•

Pentru nespecialişti ca voi, sunt sigur că nu sună ca un stil deosebit de sănătos sau de echilibrat. Şi nu l-aş recomanda celor care privesc din casele lor. Într-adevăr, trecusem de mult de adâncimea la care cei mai mulţi dintre oameni ar fi striviţi de presiune. Dar pentru un artist adevărat, arta lui este ca un clopot de scufundare, capabil să-l ducă până la capătul drumului spre abis.

Într-o zi, pe când stăteam cu ochii aţintiţi la Jean a mea cea rănită, Skippy mă deranjă ca să mă informeze că era

cineva la uşa din faţă. Asta nu se poate, i-am replicat. Cine ar risca să înoate până aici jos?

— Zice că e vecina ta de la etajul de dedesubt, mă anunţă Skippy.

Mai locuiau oameni dedesubtul meu?

— Ce vrea?

— Să vadă dacă ai un peşte pe care să-l poată împrumuta. Nu e sigură ce soi ar dori, poate un calcan sau un cod, dar s-ar mulţumi şi cu somon sau ton, sau orice altceva ai avea, atâta vreme cât e de apă sărată de adâncime.

Eram uluit. Tot ce m-am putut gândi să întreb a fost:

— Şi am? Am peşte?

Skippy mă informă că aveam, peste trei mii de kilograme de peşte viu din specii variate, într-un compartiment de stază. Rămăseseră din zilele în care dădeam banchete.

Mi-am scos castronul de metal de pe cap şi mi-am masat scalpul. Am cerut:

— Arată-mi-o!

Skippy deschise o vedere a holului meu. Acolo stătea o femeie de înălţime mijlocie, cu o urmă de trăsături asiatice pe un chip altfel occidental, comun, costisitor îmbrăcată şi de vârstă mijlocie. O excentrică, fără îndoială. Să ai bani şi să te laşi să îmbătrâneşti peste cincizeci de ani era o excentricitate. Şi mai era şi băgăreaţă. Cine altcineva decât o băgăreaţă ar deranja un vecin cu o solicitare atât de naivă – pot să împrumut un peşte?

— Văd că ai lăsat-o deja să intre, am remarcat.

— Da, am lăsat-o. Cu ce-am greşit? Am urmat Codul Leichester al Etichetei Moderne.

— Da, ai greşit, i-am răspuns. Adu-mi aminte să recapitulez într-o zi codul acela împreună cu tine.

Către femeia din hol am rostit:

— Bună ziua, *myr* vecină.

— Post, replică ea către camerele din hol, Melina Post. Iar dumneavoastră sunteţi *myr* Harger?

— Eu sunt. Valetul meu îmi spune că aveţi nevoie de un

peşte.

— O, da, *myr* Harger, am mare nevoie. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Se întâmplă cumva să aveţi unul pe care l-aş putea împrumuta? Îl voi înlocui cât mai curând posibil.

— Valetul meu susţine că am vreo câţiva în stază. Sunteţi binevenită să-i luaţi pe oricare dintre ei sau chiar pe toţi. Vă va conduce în cămară, unde-i puteţi examina. Dacă vedeţi ceva care vă e pe plac, el va avea grijă să vă fie livrat.

— Mulţumesc mult de tot, *myr* Harger. Nici nu vă pot spune cât de mult înseamnă pentru mine…

— Cu multă plăcere, *myr* Post. La revedere.

Am închis imaginea holului, mi-am pus castronul la loc pe cap şi m-am întors la suferinţa mea. Dar cunoaşterea faptului că o străină îmi invada în acel moment apartamentul îmi distrăgea atenţia. Trăiam ca un trol, fără să mă bărbieresc sau să mă exfoliez vreodată. Din fericire, lui Skippy îi plăcea să păstreze curăţenia, iar eu îl lăsam s-o facă, atâta vreme cât îşi ţinea făraşele departe de sala de banchet unde lucram eu.

— O, aici erai, se auzi o voce de femeie în spatele meu.

M-am răsucit brusc şi am văzut-o pe *myr* Post în realcorp, intrând în încăpere.

— Ai o casă minunată, *myr* Harger.

Ochii ei alunecară pe deasupra mea şi măsurară sala de banchete, în care se adunaseră ani de gunoaie şi de praf, tuburi de vopsea, palete uscate, sute de pânze îngrămădite lângă pereţi, turnuri de echipamente de înregistrare, colaci de cabluri – şi Jean…

Am sărit de pe scaun, prins parcă în flagrant delict, şi am aruncat o cârpă peste portret, dar nu înainte ca ea să se uite bine la el.

— Ei, cum…, exclamă ea. Asta-i…

Continuă să privească fix la şevalet.

— Tabloul acela are ceva extraordinar, *myr* Harger. Te rog, arată-mi-l iar!

— Nu! am răspuns, iritat de impertinenţa ei. Nu e gata

pentru expunerea publică.

Tonul meu o luă prin surprindere.

— Ce păcat, comentă ea, cu un ton spăşit. Păi, când *este* gata, aş fi foarte încântată să-l văd din nou.

— Chiar *ar trebui* să fii, am replicat.

Sugestia că Jean a mea ar putea fi vreodată expusă în public mă tulbură, deşi asta intenţionasem încă de la început.

Myr Post îmi aruncă o privire atât de stranie încât m-am simţit stânjenit. Mi-am scos castronul de metal de pe cap şi l-am aruncat pe masă. Mi-a trecut prin minte că stăteam acolo gol puşcă. Cu o senzaţie de greaţă, m-am uitat în jos, la corpul meu. Dar nu, nimerise o zi în care, după cât se pare, purtam un halat. L-am legat strâns şi i-am aruncat o privire triumfătoare.

Asta trebuie să-i fi reamintit de misiunea ei, pentru că spuse:

— Sper că nu deranjez – perfect conştientă că deranja – dar sunt la ananghie, iar valetul tău pare puţin cam lent. Altfel, nu m-aş fi gândit niciodată să vin pe capul tău.

Mincinoaso, m-am gândit.

Vizitatoarea mea nu părea atât de bătrână cum o crezusem eu când era pe hol, mai degrabă cam de vârsta mea, dar cu pielea ofilită. Purta haine luxoase de seară, potrivite pentru un banchet, iar eu am surâs compătimitor, gândindu-mă că era cu câţiva ani prea târziu ca să participe la unul de-al meu. Începu să-mi povestească felul în care ajunsese să aibă nevoie de un peşte în ultima clipă, dar eu nu ascultam. Am văzut-o frecându-şi braţul, lăsând o pată rozalie pe piele, iar asta mă făcu să înţeleg faptul că era acolo în realitate. N-aş fi putut spune cât timp trecuse de când mai fusesem în aceeaşi cameră cu o persoană adevărată, în carne şi oase. După atâta timp în sihăstria mea, efectul era ameţitor, şi am fost nevoit să stau jos.

Ea se aşeză lângă mine, neinvitată, ciripind tot timpul ca o pasăre vioaie despre alţi oameni pe care nu-i cunoşteam, despre adrese greşite şi livrări ratate. Nici măcar nu încercam să ţin pasul cu toate astea. Credeam că-i pot simţi

parfumul. Aceasta era o halucinaţie, sau o fantezie, desigur. Oamenii cauterizaţi îşi pierd complet simţul mirosului. Apoi mi-am dat seama cât de aproape de mine stătea. Nu avea nici un deodorant cu mastic, iar schimbătorul de aer din apartamentul meu era închis. Şi totuşi, nu se sufoca.

Am întrerupt-o şi am exclamat:

— Nu-mi poţi simţi mirosul!

— Nu, nu pot. Şi nici tu nu-mi poţi simţi mirosul, nu-i aşa, *myr* Harger?

Am privit-o mut. Eram la fel.

— Ei bine, rosti ea în liniştea care se aşternuse în încăpere, vrei să fii atât de amabil să faci asta pentru mine?

N-am auzit-o. Eram prea ocupat să detectez indiciile subtile ale cauterizaţilor pe care le purta. De la luciul abia vizibil al masticului de pe piele până la căptuşeala interioară ignifugată a hainelor...

Ea izbucni atunci în râs şi vorbi cu o autoritate ironică:

— *Myr* Harger, fie mă conduci la cămara ta, fie îmi arăţi uşa. Dacă nu-mi capăt peştele în cincisprezece minute, m-am fript. Şi *tu*, între *toţi oamenii*, *myr* Harger, ar trebui să înţelegi că, în cazul meu, asta nu-i o metaforă.

Supus, am condus-o în bucătărie. Sau mai degrabă l-am lăsat pe Skippy să ne conducă, din moment ce nu-mi puteam aminti drumul. Ne-am aşezat la postul de lucru de mult abandonat al bucătarului, în timp ce Skippy ne arăta cadre în mărime naturală cu peştii de apă sărată pe care-i mai aveam în stază. Erau peşti-spadă, limbă-de-mare, toni, rechini, calcani, caracatiţe şi multe altele.

Skippy zise:

— Avem şi o selecţie de moluşte şi crustacee de apă sărată şi mamifere marine.

— Nu, mulţumesc, Skippy, răspunse ea. Îi place peştele, dar am uitat ce soi a cerut. Ce alte specii de peşte mai există în mare?

— Stavrid, hering, ţipar, pisică de mare, baracudă, cambulă, cod, macrou...

Skippy înşiră o listă lungă, fără nici o ordine perceptibilă, dintre care nici unul nu-i trezi femeii nici o amintire.

— ...peşti abisali portocalii, grenadieri, oreo, câini de mare spinoşi..., şi nenumăraţi alţii.

Încercând să fiu de folos, am întrerupt recitarea lui Skippy şi am întrebat:

— Pentru câţi oameni vrei să serveşti masa?

Ea se încruntă, dându-şi seama că nu auzisem nimic din povestea ei.

— Doi, răspunse ea, apoi adăugă în şoaptă: Sau unul.

— Hmm, am continuat neclintit, atunci unul dintre calcanii aceştia mici ar trebui să rezolve problema, sau poate un hoki.

— Am înţeles, zise ea. Presupun că a alege după mărime este o metodă practică de a face o alegere. Dar alegerea mea este mai mult o problemă de inimă.

— Ai perfectă dreptate, i-am spus. Inima nu face statistici.

Atunci zâmbi pentru prima oară, şi mi-am dat seama că era drăguţă.

— Din moment ce nu reuşesc să-mi amintesc care este peştele lui favorit, o să urmez sfatul tău, *myr* Harger, şi o să aleg după mărime. Rechinul acela ar merge.

Arătă către cea mai mare brută din grămada de rechini pe care-o aveam.

— Uriaşul să fie, am zis eu, şi toţi ceilalţi peşti dispărură. Rechinul pe care-l alesese avea peste patru metri lungime. Era un mako gigant, crescut într-o fermă şi pus în stază în 2061, cu câţiva ani înainte de Atrocitate. Avea să-i fie greu să găsească unul cu care să-l înlocuiască.

— O, şi... aproape că am uitat!

Îmi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să spună „zăpăcită mai sunt” şi adăugă:

— Aş avea nevoie să fie gătit şi să ajungă în apartamentul meu în – îşi consultă un cronometru – o, Dumnezeule, în *unsprezece minute*! E posibil aşa ceva?

— Cele mai multe lucruri sunt posibile, am replicat. Skippy, te rog găteşte rechinul şi livrează-l în apartament la *myr* Post.

— Imediat, răspunse Skippy.

Arbeitorii din bucătărie rostogoliră rechinul pe un cărucior din dulapul de stază. Carnea lui ţeapănă se însufleţea clipă de clipă şi, până în momentul în care arbeitorii l-au ridicat până la maşina de gătit, dădea din coada puternică şi zvâcnea din fălcile pline de dinţi, cuprins de teroarea multă vreme întreruptă. Înainte să apuce să facă vreo pagubă prin bucătărie, maşina îi zdrobi craniul şi-l despică.

M-am dat puţin înapoi ca să mă feresc de sângele care ţâşnea.

Skippy vorbi:

— Maşina de gătit întreabă ce reţetă ar trebui să folosească.

Myr Post îşi umflă obrajii şi-şi ţuguie buzele.

— Nu cred că maşina mea de gătit are o reţetă pentru rechin. Îmi pare rău că sunt aşa o pacoste, dar n-ar putea maşina ta să folosească o reţetă proprie?

Contractele mele cu maeştrii bucătari invitaţi din vremea când dădeam banchete îmi permiteau să înregistrez şi să refolosesc reţetele pe care le introduceau în maşina mea de gătit (după ce plăteam nişte drepturi frumuşele). Maşina de gătit afişă cadre cu şase feluri diferite pe care le pregătise în trecut. *Myr* Post alese *Mako remoulade*, în care rechinul era copt întreg, umplut cu orez arab şi muguri de pin şi servit pe un platou de mărimea unui bazin de înot care imita o plajă pietroasă plină cu cartofi noi roşii, fructe de mahon, crevete uriaşe, arici de mare şi varec. În jurul lui se aflau băltoace lăsate de maree umplute cu sosuri picante şi acrişoare şi cochilii gigantice de moluşte pline cu supă de aripioare de rechin. Putea hrăni opt sute de oameni.

Arbeitorii începură să care ingredientele din dulapuri.

— Şi, Skippy, adăugă *myr* Post, spune-i maşinii voastre să-i explice maşinii mele ce aperitive, supe, vinuri şi aşa mai departe să prepare.

— S-a făcut, rosti eficientul meu valet.

— Arbeitorii tăi se pot descurca să-l aducă? mă întrebă. Sau ar trebui să-i trimit şi pe ai mei să dea o mână de ajutor?

— Ai mei sunt suficienţi, am replicat.

— Splendid, exclamă ea. Eşti un vecin minunat. Voi înlocui rechinul şi celelalte ingrediente şi sper ca într-o zi să am ocazia să-ţi întorc serviciul.

Porni înapoi spre uşa de la intrare şi mi-am dat seama, spre spaima mea, că avea intenţia să plece, aşa, pur şi simplu. Făcusem un oarecare efort să mă obişnuiesc cu prezenţa ei şi credeam că măcar atât ar fi putut face, să mai stea puţin.

Am încercat să mă gândesc la ceva care s-o mai reţină şi am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Cândva obişnuiam să dau mese...

— Ştiu, am fost la una dintre ele.

Eram uluit. Printre miile de oaspeţi de la masa mea de banchet, eram sigur că aş fi remarcat un alt puturos, în special unul atât de fermecător.

Melina şi Darwin Post au fost prezenţi pe data de 3 martie 2097, mă informă Skippy. Acesta trebuie să fi fost unul dintre primele mele banchete.

Ghicindu-mi poate gândurile, ea explică:

— S-ar putea să nu ne fi remarcat. Era înainte de accidentul nostru.

Accident? m-am gândit. Atunci am fost cu toţii cauterizaţi printr-un accident?

Am ajuns în hol, ea mi-a strâns mâna şi mi-a mulţumit din nou, iar uşa se deschise pentru ea.

— Spune-mi despre *accidentul* tău, mi-a scăpat, eu nefiind niciodată prea bun la trăncăneala fără rost.

Ea se opri pe coridor şi se uită la mine cu atenţie, prin uşa deschisă.

— Chiar dacă aş fi avut timp acum, mă îndoiesc că aş vrea să retrăiesc *acel* coşmar, chiar şi în amintire.

Apoi trebuie să fi luat hotărârea să-i fie milă de mine, căci continuă:

— Dar mai am cinci minute, iar tu ai fost extraordinar de generos cu mine, aşa că o să-ţi ofer versiunea prescurtată a motivului pentru care cina mea din această seară, pentru care îmi furnizezi cu atâta bunăvoinţă mâncarea, este atât

de importantă.

Şi mi-a oferit-o. Eu stăteam în uşă, iar ea stătea pe coridor, şi asta este ceea ce mi-a povestit. Dar mai întâi, se întâmplă cumva să ai un Alert? Cu siguranţă mi-ar fi de mare folos încă unul. La chioşc? Mulţumesc, Victor. O să aştept până te întorci.

2.26

Fred şi Costa analizau casa de pe o grilă de parcare cu acces restricţionat aflată la un kilometru deasupra. Fred se schimbase în costumul negru al ComAp-ului, în compartimentul din spate al VOG-ului lui Costa, în timp ce dădea instrucţiuni noului său partener, un jerry dintr-un lot recent, cu numele de Michaelmas. Noua bonetă a lui Fred nu era complet iniţializată încă, iar costumul se împotrivea încercărilor acesteia de a se sincroniza.

Când Fred i se alătură lui Costa în cabină, nu făcu nici un comentariu în legătură cu faptul că şi ea purta un costum negru complet, regulamentar. Seara trebuie să fi fost prea răcoroasă pentru fustă-pantaloni.

Deşi cartierul pe care-l supravegheau din parcarea lor era luminos din cauza alarmei, nu se zărea prea multă mişcare acolo jos, iar şirurile de case, fiecare dintre ele plantată pe propriul teren, erau dublu opacizate împotriva iscodirii din afară.

Costa ordonă:

— Apelează-i!

Fred deschise o dioramă a cartierului şi o suprapuse peste harta teatrului de operaţii de pe ecranul maşinii. Apoi arătă cu indicatorul ceva în dioramă şi ciocăni o casă pe acoperiş.

— Locuinţă particulară Line Drive, numărul 2131, rosti el, aici Comandamentul Apărării Naţionale.

Casa nu dădu nici un răspuns.

— Repet, Locuinţă particulară Line Drive, numărul 2131, aici Comandamentul Apărării Naţionale. Te rog răspunde!

Când casa continuă să-l ignore pe Fred, Costa întrebă:

— Libby?

Mentarul DJ al DU răspunse: *Subiectul Locuinţă particulară deţine un permis de excepţie de la supraveghere acordat de autorităţile federale.*

Fred şi Costa schimbară o privire.

Subiectul Locuinţă particulară este înregistrat pe numele

Fundaţiei Sitrun, continuă Libby. *Încercăm să găsim conducerea fundaţiei. Între timp, puteţi să transmiteţi mandatul.*

Costa coborî cu VOG-ul în spirală spre stradă şi ateriză în raza vizuală a casei. Fred spuse:

— Repetă din nou transmisia.

— Libby zice că Cel Fără Nume este de părere că vine de-aici din subsol.

Costa se apecă deasupra lui Fred şi arătă spre locul din dioramă.

— Era criptat şi ininteligibil, cu excepţia semnăturii. Transmisia a fost pe frecvenţe şi canale multiple şi s-a încheiat cu ceea ce par să fi fost descărcări de arme miniaturale în interiorul casei.

Arătă din nou. Fred se uită mai curând la braţul ei decât la locul pe care-l arăta. Nu era un braţ subţire. Mai curând unul atletic. Îşi mută atenţia înapoi la dioramă. Multele albine prezente arătau ca nişte gămălii de lumină colorată, culoarea depinzând de apartenenţa automatului. Cu fiecare secundă soseau şi mai multe albine, alăturându-se legiunilor care mişunau deja prin tufişuri.

— Mă simt ca un întârziat la petrecere, comentă Fred.

Costa îi aruncă o privire.

— Vorbind de petreceri, îmi pare rău că am întrerupt-o pe a ta.

— Nici o problemă.

Costa arătă din nou spre ecran, de data asta la periferia hărţii teatrului de operaţiuni, unde un impuls mititel se mişca în direcţia lor.

— Am ordonat câtorva cercetaşi să sune la uşă pentru noi. Sunt încă la cinci minute depărtare.

Fred arătă către un impuls mai apropiat, ce se apropia din direcţia opusă.

— Ce-i asta?

Un vehicul mare intra în perimetrul lor. Dispozitivul lui de emisie-recepţie îl identifica drept un container de transport aparţinând unei companii de mutare şi depozitare.

Costa întrebă:

— Libby?

Par să aibă un permis legitim de a ridica un obiect din subiectul Locuinţă particulară.

— Pariez că au.

Uriaşul camion opri pe jumătate pe aleea reşedinţei şi jumătate pe stradă, blocându-le efectiv pe amândouă. Pe una dintre laturile sale imense era pictat un T mare, în nuanţa muştarului, într-un cerc oliv – cartelul TUG.

Libby întrebă: *Ce vrei să fac cu ei, doamnă inspector?*

— O să vrem să vorbim cu ei, desigur, răspunse Costa, dar nu chiar acum. Trimite-mi pe cineva să-i culeagă şi, între timp, ordonă-le să închidă tot şi să rămână în interiorul vehiculului.

Am înţeles, încuviinţă Libby dar, un minut mai târziu, uşa din spate a camionului se deschise şi doi membri ai cartelului TUG coborâră pe stradă.

— Libby? zise Costa.

Ne ignoră ordinele.

Două specimene asemănătoare ale acelui cartel ciudat, în salopetele lor oliv şi muştar, zăboveau lângă uşa din spatele camionului-container.

— Michaelmas, exclamă Costa, ce fac?

— Doar stau acolo, din câte-mi pot da eu seama, *myr* inspector, răspunse bărbatul jerry. La scanare ies neînarmaţi, dar camionul e opac, aşa că nu se poate spune nimic în plus.

Fred apropie puţin imaginea cu vizorul lui şi descoperi că unul dintre membrii cartelului TUG era femeie. Masa şi forma corpului lor erau atât de asemănătoare încât era greu de spus. O uniformitate ca un şir de borcane, dobândită nu prin clonare sau prin inginerie genetică retrozomală, ci prin sculptură corporală profundă şi prin chirurgie fenotipică.

Fred continuă să apropie imaginea şi constată:

— O cunosc.

— Mai zi o dată, vorbi Costa.

— O recunosc pe una dintre ei.

— Adevărat? Cum poţi să-ţi dai seama?

Fred lăsă întrebarea să treacă pe lângă el şi spuse:

— Mi se pare că vor să negocieze.

— Pot negocia la staţie.

Fred se ridică şi deschise uşa din dreptul lui.

— După cât se pare, cercetaşii noştri mai întârzie câteva minute. Nu mai durează mult.

Costa îl urmări fără să comenteze. Soldatul jerry se ridică să-l însoţească, dar Fred îi făcu semn să se aşeze. Ieşi din VOG şi fu înconjurat numaidecât de albine. Zburau prin faţa lui, luându-se la întrecere pentru atenţia lui. Se deschiseră cadre miniaturale, şi capete minuscule strigară spre el întrebări: care era natura acestei acţiuni a ComAp-ului? Este legată de nanoteroare? A avut loc un schimb de focuri în casa de pe Line Drive, numărul 2131? Este acest incident legat de rectificarea pieţei din '34?

Fred mormăi:

— Ăă... Libby?

Brusc, şi toate deodată, albinele se împrăştiară.

Cordonul pe poziţii, comandante.

— Mulţumesc.

Închise uşa din dreapta, întrezărind pentru o clipă imaginea inspectorului, care nu părea prea mulţumită de el.

Fred se apropie de camion şi de cei din cartelul TUG. *Ei bine?* întrebă el, când ajunse aproape lângă ei. *Marcus, am uitat cum o cheamă.*

Veronica Tug, îi răspunse Marcus.

— Veronica Tug, rosti Fred, întinzându-i mâna. Nu mă aşteptam să te văd astăzi din nou.

— Nici eu, spuse şi ea, strângându-i mâna. Avea o mână mai mare decât a lui şi mai puternică, o senzaţie curioasă pentru un russ cu experienţă.

— Se pare că ai avut o zi extrem de distractivă, chicoti ea.

Deşi avea gura îngropată în carnea feţei, sunetul care ieşea pe buze era plăcut şi melodios.

— Şi interesantă, îmi miroase mie.

— Tot mai interesantă cu fiecare minut, replică Fred şi întinse mâna către colegul ei de cartel.

— Acesta e Miguel, îl prezentă Veronica Tug, fără să-şi bată capul să adauge numele lui de cartel.

— Încântat, Miguel, zise Fred. Eu sunt Fred Londenstane.

Dar bărbatul nu se putu hotărî nici măcar să dea mâna cu un iterant. Fred lăsă mâna să-i cadă şi se întoarse spre femeie.

— N-am avut ocazia să ascult raportul reprezentării mele de azi-dimineaţă, *myr* Tug. Sper că aranjamentele pe care le-aţi făcut cu el l-au satisfăcut pe *myr* Pacfin.

— Unii oameni chiar nu pot fi satisfăcuţi, spuse femeia Tug, aşa că nu te chinui prea tare cu asta. Ai făcut o treabă destul de bună. Ai fost de acord să-i ţii pe pike în frâu.

Asta însemna probabil că vor fi ţinuţi departe de locul convenţiei.

— Asta sună posibil, remarcă el.

— Astea sunt exact cuvintele pe care le-a folosit reprezentarea ta. A fost de asemenea de acord să înroleze cinci sute de membri ai cartelului TUG pentru a suplimenta forţele voastre de ordine.

— Aşa? exclamă Fred. Uimitor! Va trebui să vorbesc cu reprezentarea mea şi să aflu ce-aveam în cap. Cât despre situaţia asta..., continuă el, făcând un gest care să cuprindă tot cvartalul, vrem să vă întoarceţi în cutia voastră cea mare şi să aşteptaţi nişte poliţişti drăguţi să vină să stea de vorbă cu voi. OK?

— Cu plăcere, comandante, răspunse Veronica Tug fără ezitare, dar mai întâi poate vrei să vezi ce-am adus în cutia noastră cea mare.

— Şi ce-ar fi asta?

— Nu ştiu *ce-ar fi*, comandante, dar ştiu *ce este*.

Rostea cuvintele inexpresiv, cu amabilitate.

Fred întrebă:

— Atunci ce *este*?

— Doar un densiscaner cu raze S şi gamma.

Fred se uită şovăitor la camion, apoi la ea.

— Asta-i o piesă de echipament destul de riscant de plimbat de colo până colo.

— Mda, mulţumesc, replică ea. Poate scana un convoi de

nave în paisprezece treceri şi un depozit în două sau trei.

— Sunt sigur că poate. Şi acum, că ai pomenit despre asta, cred că n-aş avea nimic împotrivă să văd aşa ceva.

Arătă către uşă.

— După voi, zise el şi-i urmă înăuntru.

Londenstane, îi atrase atenţia Costa, *camionul e opac!*

Transmisia ei fu întreruptă în clipa în care intră în container. Se întoarse spre Veronica Tug şi-i spuse:

— Ai aproximativ cincisprezece secunde să mă convingi.

Chiar în timp ce vorbea, o valvă din şasiul VOG-ului se deschise şi o duzină de albine ale ComAp-ului se revărsară afară şi zburară spre camion, înşirându-se într-un lanţ de comunicaţii.

— Capul lui Ellen Starke... – asta fu tot ce reuşi Veronica să spună înainte ca albina conducătoare să intre în camion şi să ia poziţie de releu chiar lângă uşă.

Ellen Starke, desigur, se gândi Fred. Nu mă mir că mă vrea Cabinet aici.

Bărbatul din cartelul TUG, Miguel, se aşeză în faţa albinei conducătoare şi rosti:

— Încetează!

Dar albina ComAp-ului nu se supunea nici unei obligaţii de a pleca.

— Am zis să încetezi! răcni el.

— Miguel, las-o în pace, îl calmă Veronica, şi arată-i comandantului drumul până la cabină.

Când Miguel ezită, ea scoase un plescăit ascuţit din limbă, iar el se puse brusc în mişcare.

Londenstane? Recepţionezi?

Mda, replică Fred. *Mulţumesc pentru albine.*

Londenstane, cercetaşii mei sunt doar la două minute distanţă.

Cei doi se aflau la jumătatea camionului, aşteptându-l. Fred grăbi pasul şi aproape că se poticni când văzu utilajul. Camionul era plin de aparatură electronică. Un perete întreg de celule de combustibil şi un şir de condensatoare de voltaj ultra-înalt, cu descărcare rapidă, fiecare de mărimea unui om. Pe întreaga lungime a tavanului

camionului se afla un tub răcit cu apă, plin de bobine de inducţie. Nu-i de mirare că Miguel nu-l voia aici nici pe el, nici albinele.

Două minute. Am înţeles, îi răspunse lui Costa.

Cabina de control puternic ecranată din centrul camionului era prea mică pentru mai mult de un TUG o dată, iar când Miguel luă loc înăuntru pe un scaun, Fred şi Veronica se aşezară de-o parte şi de alta a uşii şi se uitară la el. Lanţul de albine se extinse chiar până deasupra umărului lui Fred.

Miguel îi aruncă o privire încărcată de ură evidentă când începu să manevreze stângaci tastele panoului. Nişte maşini huruitoare începură să se învârtească şi podeaua de metal intră în trepidaţie. Se simţi un miros de ozon. Fred se făcu mic, încercând să se apropie şi să treacă în spatele uşii ecranate a cabinei.

Când murmurul atinse miezul unei turbine, Miguel apăsă altă tastă şi un cadru, ca o foaie de hârtie, apăru în faţa lui. I se alătură alta, şi încă una, până când un teanc de foi, fiecare fiind o secţiune transversală a reşedinţei, se contopi într-o mică dioramă a casei şi a curţii. Casa şi totul dinăuntru era conturat, ca nişte cutii transparente una într-alta.

Miguel mai estompă imaginea, decolorând mobila, pereţii şi podelele. Numai ţevăria, instalaţia electrică străveche şi alte obiecte dense apăreau ca nişte linii gri închis. Partea electronică a instalaţiilor arăta ca nişte pete. Într-o cameră de la etaj se afla un seif de perete de mărimea unui sicriu, iar într-un dulap de la parter era o pereche de pistoale. Nici un om, cel puţin unul cu implanturi. De departe, cel mai dens obiect din casă, atât de masiv încât arăta complet negru, era un obiect cu patru picioare în încăperea principală de la parter. Ar fi putut fi vreo sculptură făcută din cine ştie ce material straniu, deşi probabil că nu era aşa.

— Transmite asta către VOG-ul meu, ceru Fred.

Acum până şi femeia TUG părea reticentă, dar îi ordonă lui Miguel să se supună, cu o smucitură scurtă din bărbie.

Cu câteva clipe mai târziu, Costa îl anunţă: *Cel Fără Nume îl identifică ca fiind un warbeitor neînregistrat, cu proprietar, model şi capacităţi necunoscute.*

— E un warbeitor, le zise Fred celor doi TUG.

— Nu mai spune, replică Veronica. Noi credeam că-i un animal de casă favorit!

Îi atrase atenţia lui Fred, întinse mâna şi atinse un obiect rectangular mult mai puţin dens, în aceeaşi cameră.

— Iar ăsta ar putea fi osul lui...

Fred îi cercetă chipul lipsit de expresie. De ce încerca atât de mult să-l ajute? Făcea parte din campania ei de a astupa prăpastia dintre oamenii ei şi ai lui? Se îndoia. Era aici într-o misiune, una importantă, după cum arăta. Cartelul TUG îşi risca toată această costisitoare unitate de teren. Erau prea multe în joc pentru a pierdea vremea ca ambasador al bunăvoinţei.

Mai mult decât probabil, Cabinet îi recrutase şi pe el, şi pe cei din cartel, pentru a atinge acelaşi ţel. Altfel, de ce i-ar fi spus ea despre capul fetei, dacă ăsta era trofeul warbeitor-ului? Dublarea echipei angajate avea sens. I-ar putea lăsa pe el şi pe inspector să facă treaba grea şi să fie la locul potrivit să culeagă piesele, în caz că ei bâjbâiau.

Fred dădu din cap către Veronica şi rosti:

— Inspectore, informează-l pe Cel Fără Nume că voi confisca în mod oficial acest camion pentru o acţiune în desfăşurare a poliţiei.

— Hei, lua-te-ar naiba, omule! exclamă Miguel, sărind de pe scaun.

— Stai jos, piticanie, ordonă Veronica, şi taci naibii din gură.

Bărbatul TUG se aşeză şi se uită urât la Fred. Acesta vorbi:

— Ai grijă ca pozele să vină în continuare, băiete.

Întorcându-se să plece, o întrebă pe Veronica:

— Zici că am angajat cinci sute de inşi ca el?

În timp ce păşea spre uşa din spate, putea simţi pulsaţia câmpurilor magnetice la suprafaţa costumului. Se aplecă să culeagă o albină a ComAp-ului care căzuse din lanţ.

— Pe cai! le ordonă celorlalte.

Când ajunse la VOG, vehiculul cercetaşilor sosi şi ateriză lângă ei. Când Fred îşi ceru înapoi scaunul din cabină de la jerry, Costa îl ironiză:

— Drăguţ din partea ta să vii înapoi...

Diorama densiscanerului era suprapusă peste a lor, pe ecranul de pe parbriz. Warbeitor-ul nu se mişcase în interiorul casei.

— Suntem gata cu cercetaşii? întrebă Fred.

— Te aşteaptă doar pe tine, comandante.

Fred îi aruncă o privire inspectorului. În ciuda tonului ei, părea să se distreze. El îşi drese glasul şi rosti:

— Casă de pe Line Drive, numărul 2131, sunt comandantul Londenstane din Comandamentul Apărării Naţionale.

Îşi trecu mâna peste casa de pe parbriz.

— Iar aici sunt inspectorul din Departamentul de Justiţie, Costa, şi locotenentul din ComAp, Michaelmas.

Ceilalţi doi mişcară şi ei mâinile.

Când casa rămase tăcută, Fred continuă:

— Suntem aici să vă livrăm acest mandat – îşi plimbă mâna din nou – care ne permite să facem o percheziţie.

Era un mandat federal, unul care anula permisul de excepţie la supraveghere al Locuinţei particulare, şi, după câteva clipe, casa răspunse: *Daţi-i drumul*.

Pe partea cealaltă a străzii faţă de ei, uşa grea din faţă a casei se deschise. Vehiculul cercetaşilor rulă în jurul camionului, apoi pe alee şi urcă treptele de piatră către verandă. Îşi coborî rampa prin uşa deschisă şi îşi desfăcu containerul. Mii de cercetaşi se rostogoliră în holul din faţă, răspândindu-se în evantai.

— Casă, e cineva acasă?

Nu, nu este, domnule poliţist.

— Cine locuieşte aici?

— Nimeni.

Între timp, cercetaşii se legară între ei pentru a forma un covor criminalistic care aluneca peste suprafaţa podelei şi pereţilor, testând, gustând, sondând, colectând. Imagini şi

date începură să curgă spre VOG, în timp ce cercetaşii cartografiau şi inspectau metodic fiecare cameră, târându-se în dulapuri şi sertare, în spatele şi dedesubtul mobilei. Eşantioane etichetate de fibre, sol şi alte resturi erau transmise înapoi la vehicul pentru analiză detaliată.

Cercetaşii găsiră fragmente incinerate de automate zburătoare care atraseră atenţia poliţiştilor şi, în acelaşi timp, dădură o confirmare mai mult decât suficientă a unui schimb recent de focuri. Warbeitor-ul necunoscut din camera principală avu bunul simţ să rămână complet nemişcat în timpul percheziţiei cu cercetaşi. Fred studie automatul din toate unghiurile oferite de cercetaşi. Era o operă de artă: patru picioare cu articulaţii multiple – ca nişte furtunuri cu diametru mare – ataşate unui trunchi cu înfăţişare masivă. Cam de mărimea unui câine de rasă daneză, dar fără cap sau coadă. Trunchiul şi picioarele erau acoperite cu catifea care absorbea laserul.

Costa îl analiză peste umărul lui Fred.

— Nici una dintre celelalte còpii ale lui Cabinet n-a fost atât de bine păzită, remarcă ea.

Obiectul rectangular de lângă warbeitor se dovedi a fi un cărucior de operaţii din categoria celor folosite în laboratoare şi în instituţiile medicale. Era încuiat, iar cercetaşii nu reuşiră să se uite înăuntru.

Fred spuse:

— Locuinţă particulară din Line Drive, numărul 2131, te pun în stare de arest.

Am înţeles, răspunse casa. *Sub ce acuzaţie?*

— Violare a regimului armelor. Vei trimite imediat afară arma care se află în camera principală de la parter, şi o vei lăsa să stea pe verandă.

Spre surpriza lui Fred, warbeitor-ul ieşi agale din salon şi trecu prin hol către uşa din faţă. Mişcările sale semănau mai mult cu ale unei pisici decât cu ale unui câine. Covorul criminalistic deschise o cărare pentru el. Păşi în jurul vehiculului cercetaşilor şi se opri pe verandă.

— Automat neidentificat de pe veranda Locuinţei particulare de pe Line Drive, numărul 2131, vorbi Fred,

identifică-te!

Libby îl anunţă: *Vorbeşte direct cu Cel Fără Nume. Spune că recunoaşte autoritatea noastră asupra acţiunilor sale.*

— Bine, răspunse Fred. Ordonă-i să stea jos.

Obiectul patruped de pe verandă păru să cadă brusc. Fred şi Costa schimbară o privire. Atât de uşor? Fred ceru:

— Acum ordonă-i să se *blocheze* în poziţia asta şi să-mi transmită singura cheie de reactivare.

Acest lucru avu nevoie de mai multă vreme ca să se îndeplinească. În timp ce aşteptau, Costa studie rapoartele criminalistice care veneau de la vehiculul cercetaşilor. Fred însă urmări rezumatele de ştiri despre atentatul asupra familiei Starke până când Marcus îl întrebă dacă are nevoie de o discuţie confidenţială.

Nu, Marcus, mulţumesc, răspunse el.

— Hei! exclamă Costa, arătând o linie de text dintr-un raport de inventar.

Cercetaşii găsiseră un marcator în zgura digeratorului.

— Şi uită-te aici, continuă către Fred, fulgi de origine animală.

— De origine animală?

— Da un soi de fulgi de origine animală. Nu suntem încă siguri ce sunt, dar au secvenţiatoare de ADN pentru genom uman. Ce crezi tu că fac la fundaţia asta, Sitrun?

Libby zise: *Comandante, poţi accepta cheia.* Fred trecu mâna peste consolă, iar Libby continuă: *Subiectul warbeitor este verificat în modul blocat. Eşti în posesia singurei chei de reactivare.*

Fred îşi examină nesigur palma deschisă, apoi automatul nemişcat de pe verandă.

— Ei, Londenstane, îl întrebă Costa, să ne luăm pe sus tâlharul clandestin?

Fred scutură din cap şi ceru cu un semn o conexiune privată directă între costume. Costa îl privi cu îndoială, dar se roti puţin pe scaun pentru a-i atinge piciorul cu genunchiul. *Da? Ai vreo idee?*

M-am gândit că ai vrea să ştii că nu-i nici un Cabinet clandestin acolo.

Ea îi apăsă piciorul puţin mai tare. *Mai zi o dată.*

Am fost aduşi aici cu un pretext fals, doamnă inspector. Fulgii de origine animală se vor dovedi a conţine secvenţe de ADN al familiei Starke. E menit să fie un mare şi roşu „X care marchează locul”.

Nu înţeleg, Londenstane. Explică.

Cabinet, sau altcineva, ne-a ademenit aici ca să recupereze capul fetei Starke.

Genunchiul lui Costa întrerupse contactul pentru o clipă, apoi reveni. *De unde ştii asta?*

Doi şi cu doi, replică el.

Glumeşti, da? Clonele russ au simţul umorului. Când el nu spuse nimic, ea întrebă: *De ce-mi spui toate astea în particular?*

Pentru că undeva în jocul ăsta e un şobolan. Un şobolan mare.

Ea îi aruncă o privire intensă, nedumerită.

Nicholas, mentarul Oamenilor Specializaţi, care reuşise să-şi păstreze tihna până acum, în tot cursul operaţiunii, deschise în sfârşit vorba: *Comandante, e vreo problemă?*

Fred şi Costa întrerupseră contactul.

— Nu, Nick, nici o problemă, răspunse Fred. Libby, cheamă-ţi înapoi cercetaşii, în afară de ochi şi urechi. Şi, Michaelmas, continuă el, întinzându-şi gâtul ca să-l vadă pe jerry, vreau să înfăşori ticălosul ăla fioros de pe verandă în spumă de ambalaj. Cu cât e împachetat şi trimis în hambar mai repede, cu atât mai bine.

— Da, dom’le, răspunse bărbatul jerry. Stătea în picioare lângă dulapul cu carabine şi-i întindea lui Costa o armă de asalt Messers 25/750.

Fred acceptă şi el una, deşi, după ce o cântări în mână, zise:

— Ştii ce, Michaelmas? M-am răzgândit. Vreau să stai aici şi să ne acoperi cu megawatter-ul. Dacă chestia aia de pe verandă tremură măcar, o arunci în aer. Ai înţeles?

— Da, dom’le, răspunse locotenentul jerry şi luă locul lui Fred la comenzi. Tunul mare din faţă al maşinii începu să murmure, iar Fred se întoarse spre Costa. Părea

preocupată, măcar o dată nesigură de ea.

— Vii sau rămâi? o întrebă el pe un ton practic. Ea îl privi cu tristeţe, apoi se hotărî. Apucă încă o canistră de spumă de ambalaj şi carabina, apoi ieşi din VOG împreună cu Fred.

De aproape, ticălosul fioros de pe verandă arăta şi mai înspăimântător. Era o chestie cu picioare lungi, îi venea lui Fred aproape până la piept. Chiar şi nemişcat, părea plin de intenţii rele. Erau porturi pentru arme pe întreaga lungime a picioarelor, pe partea exterioară. Altfel, apendicele şi porturile erau ascunse de învelişul miţos de catifea de plasfolie. *Către fraţii mei clonaţi*, îşi spuse el, *când mentarii şi automatele se căsătoresc, fac copii warbeitori.*

În timp ce Michaelmas îi acoperea cu tunul cel mare de pe VOG, Fred şi Costa împroşcară warbeitorul cu spumă. Ieşea ca o frişcă verde şi se întărea rapid. Când avea să se solidifice, avea să aibă o rezistenţă la întindere de mai multe tone, iar warbeitorul avea să fie complet imobilizat, chiar dacă s-ar fi hotărât că nu e chiar atât de complet blocat.

Între timp, vehiculul termină de încărcat cercetaşii, iar Costa îl trimise înapoi în hangarul lui. Îl urmă pe Fred până la uşă.

— Hei, voi ăştia din cartelul TUG, strigă Fred, cum arată lucrurile de la voi?

Nu mişcă nimic acolo înăuntru, comandante, răspunse Veronica din camion.

Fred şi Costa îşi ridicară carabinele şi se încordară, urcând în camion. După expresia de pe chipul ei, era limpede că inspectorul avea multe în minte. Se încruntă către Fred şi spuse:

— Pariez pe leafa pe-o zi că te înşeli.

2.27

Alert! era drogul perfect. Acţiona rapid şi aducea pe cineva la o culme a acuităţii mentale totale, fără efecte secundare ca tremurături sau logoree. Venea în doze precise, de la patru la douăsprezece ore, şi când trecea efectul, trecea dintr-o dată, fără mahmureală.

Samson dădu pe gât doza de *Alert!* cu o înghiţitură de Electrolit şi-şi continuă povestea.

•

„Accidentul" Melinei Post se întâmplase în timpul unui spectacol de teatru *Around the Coyote*[33] la care se duseseră cu soţul ei, Darwin. În mijlocul rostirii unui monolog comic, unul dintre actori se opri şi-şi încleştă mâinile pe stomac. Mijlocul i se umflă ameninţător, dar publicul luă asta ca făcând parte din rol, cel puţin până când actorul începu să ţipe. Apoi abdomenul proeminent se rupse, şi se porni o goană nebună către ieşiri. Prea târziu, clădirea era deja înconjurată de paraşutişti anti-nanoterorism.

Cei doi Post, împreună cu restul spectatorilor, cu actorii şi tehnicienii, au fost duşi la Provo, în statul Utah, şi încuiaţi în blocul de carantină din complexul de detenţie al Comandamentului Apărării Naţionale, acelaşi loc pe care-l vizitasem şi eu, cu câţiva ani mai devreme. Cei mai mulţi dintre oaspeţi n-au ieşit niciodată vii din carantină, dar de la propria mea eliberare, noilor deţinuţi li se oferea o alegere. Puteai rămâne şi duce o viaţă relativ confortabilă de carantină protectoare, sau puteai pleca – după ce erai cauterizat.

Lui Melina şi lui Darwin li se permise să ocupe acelaşi apartament-celulă, şi se părea că se instalau pentru multă vreme – sau până când ceea ce dormea în ei se trezea şi se manifesta. Dar după câteva luni de detenţie, Melina căzu într-o stare de depresie profundă şi, după ce cugetă şi se rugă îndelung, alese să fie cauterizată şi eliberată. Darwin

---

[33] *Around the Coyote* – festival de artă care se desfăşoară toamna la Chicago (n. trad.)

alese să rămână. Se despărţiră prieteneşte.

Primii ani de adaptare la viaţa de puturos ai Melinei fură, ca de obicei, jalnici. Apoi însă, după trei ani petrecuţi în noua ei viaţă, întâlni un bărbat fermecător care declară că o iubeşte atât de mult încât nu-i pasă de duhoarea ei nefericită. Fireşte, nu-l crezu, pentru că era sărac. Dar asta nu trebuia s-o împiedice să se simtă bine. Aşa încât călătoriră împreună, locuiră la hoteluri elegante şi staţiuni la modă şi luară parte la spectacole şi excursii şi tot pachetul. Ea plătea pentru toate, plus suprataxele pe care le plăteau întotdeauna puturoşii. Nu-i păsa. Avea la braţ un bărbat chipeş care-i compunea sonete.

Se trezi într-o dimineaţă şi domnul Sonet dispăruse. Ştiuse că plecarea lui era inevitabilă, dar credea că va avea parte de o evadare mai clasică. Din camera de la hotelul din St. Croix nu părea să lipsească nimic, dar îşi dădea seama că el fugise. Una peste alta, fusese o petrecere plăcută.

Lângă chiuveta din baie lăsase micuţa scoică rozalie, zimţată, perfectă, pe care-o găsise pe plajă şi pe care i-o dăduse ca să-şi aducă aminte de ea. Faptul că n-o luase o supără mai mult decât plecarea lui.

Puţin mai târziu, când comandă micul dejun, administratorul hotelului întrebă dacă putea să urce până la ea. Erau chestiuni urgente de discutat... Ca şi cum ar fi citit dintr-un scenariu prost, îi spuse că din nefericire contul ei nu mai avea acoperire. Ştia că asta nu era posibil şi, în timp ce aştepta în cameră, îşi sună brokerul de la Compania de Servicii de Management „Averea Surorilor Trestiei” din New York, care administra partea leului din proprietăţile ei şi ale lui Darwin. Brokerul dădu din colţ în colţ, dar admise în cele din urmă că se umblase la multele conturi ale Melinei cu o zi în urmă. Supărată, dar fără să intre încă în panică, Melina dădu telefoane la celelalte bănci şi agenţii de brokeraj ale ei. Puţin câte puţin, tabloul se limpezi. Domnul Sonet profitase de apropierea fizică avută cu valetul ei. Fusese foarte meticulos; acum era lefteră. Ea şi cu Darwin erau ruinaţi.

Auzind asta, administratorul hotelului Cinci Palmieri o făcu să înţeleagă faptul că o tolerase în clădirea sa doar datorită firii sale generoase. Îşi căină apartamentul, care era distrus din cauza mirosului ei păgân, şi ameninţă să cheme poliţia.

Melina fu nevoită să împrumute credite de la prieteni ca să se întoarcă acasă cu metroul. Comandamentul Apărării îi confiscă valetul ca să-i evalueze rolul în acest furt. Micile proprietăţi pe care le mai avea fură blocate în interesul investigaţiei. Trebui să se împrumute pentru a putea trăi modest, pentru o vreme, într-un apartament închiriat dintr-un TL[34] lipsit de eleganţă. Porni un număr de procese împotriva „Surorilor Trestiei” şi împotriva altor administratori, dar tribunalele hotărâră că instituţiile financiare erau nevinovate. Generozitatea prietenilor avea limite şi condiţii. Autorităţile nu dezgropară nici o urmă a domnului Sonet sau a fostei ei averi. Îi restituiră valetul într-o sută de bucăţi. Se gândi să-l vândă pentru credite de reciclare, dar o anumită intuiţie îi spuse să nu facă asta.

Alunecarea Melinei pe panta sărăciei dură doar câteva săptămâni. Îşi pierdu apartamentul şi fu silită să se mute într-un dormitor pentru femei, subvenţionat de oraş.

În trei ani de la „accidentul” ei şi al lui Darwin, se prăbuşise de la penthouse la o baracă, în care nu putea pretinde decât un pat de campanie, un scaun şi un dulap. Când se gândea că nu mai poate cădea mai mult de-atât, află contrariul. Celelalte femei din dormitor o ocărau pentru mirosul ei şi făcură petiţie către administraţie pentru a o evacua. Într-un compromis stânjenitor, administraţia o mută într-o cămară de provizii şi stabili că uşa ei trebuie să stea închisă.

•

Ai dreptate, Justine. Asta e mult mai mult decât ar fi putut să-mi povestească Melina Post în cinci minute. Am avut mai mult timp de-atât, pentru că vizitatorul ei întârzia. În timp ce stăteam la uşă, am făcut loc pentru arbeitori să treacă pe lângă noi către apartamentul ei, cu rechinul gătit

[34] *TL* – prescurtare de la *Turn de Locuinţe* (n. trad.)

şi gura ţinută căscată de un dovlecel-de-unt. Şi le-am făcut loc din nou, când arbeitorii mei s-au întors cu cărucioarele goale. Dar pe măsură ce minutele se adunau şi oaspetele ei special tot nu venea sau nu suna, era sigură că fusese reţinut de treburi. Nu-l suna ea, zicea, ca să nu-l deranjeze. Încercă să-şi ascundă neliniştea, continuându-şi istorisirea. Am invitat-o să intre înapoi, să stea jos şi să bea ceva, dar ea era mulţumită să rămână la uşă. Trebuie să spun că povestea ei îmi trezea propriile amintiri. Felul în care fusese tratată m-a scos din sărite, şi-mi doream să fi fost prezent, s-o ajut atunci când avea nevoie. Măcar dacă ar fi bătut la uşa mea atunci, în loc să aştepte atâţia ani...

Aşadar, acolo era prietena mea atât de rău tratată, zăcând pe patul ei adus din dormitor, lângă rafturile cu solvenţi de curăţare, alunecând în genul de disperare pe care-l ştiam prea bine, când se întâmplă ceva extraordinar.

Pe partea cealaltă a Atlanticului, Wanda Wieczorek, sfânta noastră Wanda, de care s-ar putea să fi auzit, îşi avea mica ei ceartă cu şeful de la etajul de mobilă de la magazinul Daud's din Londra. Nu voia decât ca mama ei să stea pe canapeaua de mătase; n-avea intenţia să se aşeze ea însăşi, până când şeful de etaj o făcu să se simtă prost cu ifosele lui şi cu trupa de jerry în uniformă. Îşi trimise mama jos, la raionul de alimente, să o aştepte, apoi îşi scoase simproiectorul din poşetă. Aceasta este o piesă de mobilier de zece mii de euro, îi spusese şeful. Pur şi simplu nu putem îngădui s-o distrugeţi cu starea dumneavoastră nefericită, urât-mirositoare...

Perfect, replicase Wanda, o voi lua cu mine.

De fapt, luase întregul etaj, dacă pui la socoteală pagubele produse de fum şi de apă. Sinuciderea ei apăru la ştiri în toată lumea. Dintr-o dată, sute de femei şi bărbaţi cauterizaţi izbucniră în flăcări pretutindeni. În autobuze, în teatre, pe pasarelele pentru pietoni, în birourile marilor transnaţionale – oriunde puteau să sperie de moarte o mulţime de oameni. Mirosul unsuros de porc fript al cărnii umane carbonizate pătrunse în oraşe şi trezi conştiinţa publică, făcând-o să ia în seamă situaţia noastră jalnică.

Comandamentul Apărării Naţionale făcuse cauterizările în numele siguranţei publice, iar publicul îi scuzase politica în tăcere. Acum, publicul începu să pună întrebări. De ce pedepseam *victimele* atacurilor NASTIE? De ce era nevoie să-i *mutileze?* Între timp, autorităţile civile se întrebau ce-o fi apucat ComAp-ul de-a creat atâtea bombe incendiare umblătoare.

Melina Post începu să primească o adevărată procesiune de vizitatori urât mirositori în cămara ei de provizii. Era cunoscută ca o fostă barosană care încă mai era membră a unor centre balneare şi cluburi în care cei cauterizaţi îşi doreau mult să-şi pună în scenă petrecerile încinse. Dar Melina, întotdeauna un bun cetăţean, refuza să participe (deşi recunoştea că nutrea nişte fantezii nocturne legate de incinerarea scorpiilor din dormitor în timp ce dormeau).

Protestele continuară fără ea şi până la urmă făcu Parlamentul DU să se ruşineze şi să proclame o interdicţie a cauterizării umane. Se introduseră metode noi, non-mutilante, de cernere a celulelor. Uşile centrelor de izolare din Utah şi din alte părţi se deschiseră, iar cei aflaţi în carantină fură curăţaţi în siguranţă şi eliberaţi pentru a se alătura din nou societăţii (din păcate, prea târziu pentru Darwin Post, care se aruncase de curând într-un nor de fluturi monarh).

Cu interdicţia cauterizării în vigoare, protestele încetară brusc. În scurtă vreme însă, fu descoperit un fapt surprinzător. Existau dovezi solide că „noile” metode non-mutilante de cernere a celulelor nu erau, la urma urmei, chiar atât de noi. Fuseseră la dispoziţia Comandamentului de ani de zile, chiar şi în 2092, când făcusem propria mea excursie la prăvălia poliţiştilor din Utah.

Revelaţia faptului că respectivul ComAp cauteriza oameni de ani de zile, când avea la îndemână metode mai umane, însemna prea mult ca să poată fi suportat, iar cauterizaţii rămaşi îşi dublară demonstraţiile. Chiar şi Melina Post era furioasă, fie şi numai pentru suferinţa dragului ei Darwin. Singură în patul său, făcu o listă cu toţi cei care meritau să se prăjească de mâna ei. În capul listei

se afla domnul Sonet, dacă ar fi putut descoperi unde se afla. La mică distanţă după el se afla acel blestemat de administrator de hotel din St. Croix. Se gândi că ar fi putut lua metroul până acolo şi s-ar fi putut aşeza într-unul dintre fotoliile mari de trestie din hol până când ar fi trecut pe lângă ea. Dar câştigătorii loteriei răzbunării Melinei se dovediră a fi administratorii averii ei, „Surorile Trestiei”.

„Surorile Trestiei”, în a căror responsabilitate îşi pusese averea... Birourile lor se aflau la distanţa unei singure pasarele pietonale.

Melina încercă să ia legătura cu un număr de cauterizaţi care o căutaseră de curând, dar erau cu toţii deja carbonizaţi, cu excepţia unei singure femei. Melina se întâlni cu ea într-o cafenea şi femeia îi mărturisi că plănuia să-şi ia viaţa într-un pasaj comercial care traversa Broadway şi o invită pe Melina să i se alăture. Melina îi spuse că avea o idee mai bună. Îşi dăduse o întâlnire cu fostul ei broker la nivelul 350 al turnului OXO.

În ziua următoare, cele două femei se pregătiră în baia dormitorului. Aplicară trei straturi de mastic pentru piele, îmbrăcară haine protocolare şi se îmbibară cu apă de colonie.

Datorită nou-promulgatelor legi ale integrării, şi pentru că Melina avea o întâlnire, securitatea turnului OXO le acceptă. Din moment ce nu puteau trece prin scaner, fură minuţios percheziţionate şi adulmecate. Căutarea scoase la iveală un stilcuţit laser şi un simproiector, dar, din moment ce cetăţenii aveau dreptul constituţional de a poseda asemenea obiecte, aceste nu fură confiscate. Cu toate acestea, securitatea *informă* biroul „Surorilor Trestiei” despre sosirea lor şi, când cele două conspiratoare coborâră din lift la etajul 350, uşile agenţiei de brokeraj se încuiară în faţa lor şi doi jerry în uniformă le aşteptară ca să le escorteze înapoi în holul de la intrare.

Frustrate, cele două femei coborâră cu ascensorul, ţinute de braţ de cei doi jerry. Melina încerca să ia uşor eşecul, dar prietena ei nu se descurca la fel de bine. Femeia era turbată. Gâfâia şi pufnea. Pentru a înrăutăţi lucrurile,

gardienii jerry nu reuşiseră să treacă ascensorul pe modul expres, aşa că oprea la fiecare câteva etaje ca să urce sau să coboare pasageri. La una dintre opriri, doi tineri obraznici intrară, iar unul dintre ei îşi astupă nasul şi spuse către celălalt:

— Puah!

Remarca îi costă scump, pentru că o făcu pe prietena Melinei să izbucnească. Înălţă capul şi, privind-o pe Melina în ochi, răcni:

— Chiar aici! Chiar acum!

Melina înghiţi cu greutate. În mintea ei, deja îşi rezerva biletul către Cinci Palmieri din St. Croix. Aşa că se simţi uşurată când băgă mâna în geantă după simproiector şi găsi acolo mâna unui jerry confiscându-l deja.

Prietena ei fu ceva mai rapidă în a scoate arma. Avea stilcuţitul laser deja scos şi aprins. Încercă să-şi taie propriul gât cu el, dar celălalt jerry o apucă de braţ. Ea dădea din picioare şi zgâria ca o nebună. Izbi cu mica ei armă şi l-ar fi tăiat pe jerry dacă n-ar fi fost costumul blindat. O întoarse asupra ei înseşi, dar nu reuşi decât să-şi ardă nişte tăieturi superficiale pe braţ, înainte ca gardianul să i-o ia.

Asta n-o opri pe femeie. Ceilalţi pasageri erau înghesuiţi în uşă. Femeia flutură în direcţia lor arma tăioasă, încercând să-i mânjească cu sângele ei care sfârâia. Gardianul jerry care se ocupa de Melina îi legă mâinile la spate cu cătuşe de plastic. Melina era prea intimidată ca să încerce măcar să reziste. În sfârşit, ascensorul se opri, uşile se deschiseră, iar pasagerii se îngrămădiră să iasă. Cu o mişcare bruscă, prietena Melinei se smulse din strânsoarea gardianului ei şi încercă să fugă din lift. Încercând s-o prindă, bărbatul jerry o împinse cu stângăcie spre peretele liftului, unde femeia se lovi cu fruntea.

Izbitura fu suficientă ca s-o năucească. Rămase liniştită cât timp gardianul jerry îi puse cătuşele dar, când o întoarse cu faţa în sus, Melina îşi dădu limpede seama că fusese rănită mortal. Fruntea femeii avea o umflătură proeminentă, aburindă, de mărimea unui ou. Gardianul, strigând după asistenţă medicală, o scoase din lift. Ea se

luptă tot timpul, izbindu-şi capul cu sălbăticie de perete, de cadrul uşii, de pieptul în armură al bărbatului jerry. Umflătura crescu cât o portocală. Ea tot se mai zbătea, iar celălalt jerry îi dădu drumul Melinei ca să dea o mână de ajutor.

Melina rămase singură, amorţită, în ascensor, nu prea sigură ce să facă. I se tăiase circulaţia în încheieturile mâinilor. Când observă simproiectorul pe podea, la picioare, îngenunche să-l recupereze. Reuşi să apuce simproiectorul, dar n-avea nici un mijloc de a şi-l ridica la cap. Aşa că îl lipi de fese şi rosti – fără prea multă convingere:

— Chiar aici, chiar acum...

Cu degetul aşezat uşor pe buton, urmări sinuciderea prelungită a prietenei de pe coridor. Umflătura crescuse până când pielea nu mai putea s-o cuprindă şi izbucni într-o explozie de flăcări. Stingătoarele de flăcări se declanşară, umplând coridorul cu un nor de supresor de flăcări. Dar supresorul nu putea stinge carnea cauterizată, iar Melina auzi pielea femeii trosnind, în timp ce focul se întindea pe pielea capului şi în jos, pe gât. Era felul cel mai groaznic de autodistrugere. Cauterizaţii încercau întotdeauna să se sinucidă rapid, aşa cum făcuse sfânta Wanda, de la creier spre exterior. Dar acest biet suflet ardea din afară spre interior, pe măsură ce celulele ei incendiare le omorau pe cele din jur, într-o reacţie în lanţ dinspre piele către muşchi şi organe interne.

Melina coborî simproiectorul. Iradierea feselor ar fi avut un efect asemănător, omorând-o de jos în sus şi dându-i timp din belşug să regrete ceea ce făcuse. Aşa că ieşi din cabină şi încercă să-şi ajute prietena. O găsi în ceaţă, sprijinită de un perete. Cei doi jerry o înfăşuraseră prosteşte pe femeie într-o pătură ignifugată, ceea ce nu făcuse decât să-i mărească temperatura internă ca un cuptor. Ar fi trebuit s-o ucidă, dar nu făcuse decât să-i întreţină agonia.

Cu mâinile încătuşate, Melina se aşeză în unghiul potrivit pentru a lipi simproiectorul de capul ars. Nu mai luase niciodată o viaţă, dar îşi împietri sufletul şi apăsă pe buton. Dar o mână se întinse de dincolo de ceaţă şi o trase

deoparte.

Mâna aparţinea unui bărbat care nu era jerry. Era un bărbat căruia îi plăceau calcanul, codul sau rechinul. Era un bărbat care lucra într-un birou de la acel etaj. O bătu pe Melina pe umăr, o duse în biroul lui privat la adăpostul supresorului de flăcări, închise şi încuie uşa. Primul lucru pe care i-l spuse fu:

— Nu vrei să faci asta, şi întinse mâna după simproiector.

Ea şi-l lipi din nou de fese şi strigă că ba da, voia, dar nu fu mai capabilă să-şi facă rău decât înainte.

Se ascunseră în biroul lui, abia scoţând o vorbă, până când zarva se încheie şi epuratoarele curăţară mizeria. Melina ştia că securitatea turnului o căuta, iar bărbatul nu reuşi să taie plasticul rezistent al cătuşelor. O însoţi când se duse să se predea.

•

Din lipsă de dovezi sau de voinţă instituţională, Melina Post n-a fost acuzată de crimă. Era liberă să se întoarcă la cămara ei, dar bărbatul (nu mi-a spus niciodată numele lui) nu voia s-o lase să se ducă acolo. O aduse la el acasă, un apartament modest într-o TL, şi avu grijă de ea. Închirie pneumoplante mari în ghivece imense pentru a purifica aerul. Purtă la început filtre nazale, dar treptat se descurcă fără ele.

Printr-o coincidenţă, bărbatul lucra şi el ca administrator de averi. Era funcţionar pentru o firmă concurentă a „Surorilor Trestiei”. Avea succes în afaceri dar, la fel ca apartamentul şi hainele sale, era mai curând şters. Nu fusese însurat niciodată şi era de fapt destul de timid. Se oferi cu entuziasm s-o ajute pe Melina Post să încerce să-şi recupereze proprietăţile furate. Avea un prieten care-i luase un mentar talentat (mentarii începuseră să apară de curând). Melina îi predă bucăţile defecte ale valetului ei acestui mentar, care reuşi să dea de urma unei părţi a posesiunilor ei anterioare. Din propriul său buzunar, domnul Şters angajă un specialist în criminalistică financiară şi, nu peste multă vreme, descoperiră destule dovezi care să

implice „Surorile Trestiei”. Avu loc un scandal imens, fură identificate mai multe victime, iar birourile „Surorilor Trestiei” fură sigilate în aşteptarea investigaţiei. Unele dintre proprietăţile Melinei fură în cele din urmă recuperate, cu perspectiva regăsirii altora şi cu promisiunea unor despăgubiri compensatorii din partea „Surorilor”.

Melina Post, cu un nou rost în viaţă, se mută la Chicago şi, fără ştirea mea, îmi deveni vecina de dedesubt.

•

— O să mă ceară de soţie!

Vorbeam de mai bine de o oră, fără nici o veste de la întârziatul domn Şters, când Melina făcu această declaraţie îndrăzneaţă.

Pentru mine fu ca o găleată cu apă rece.

— Da, continuă ea. O, nu ştiu asta cu siguranţă, dar o simt în adâncul meu. Am devenit apropiaţi în ultimele luni. Zi-i intuiţie...

Aveam şi eu o intuiţie, dar a mea era mai mult o presimţire rea.

— E foarte tandru, continuă ea, şi-şi petrece tot timpul liber având grijă de mine sau lucrând la cazul meu. Ştiu că mă iubeşte, şi am ajuns să-l iubesc şi eu. Azi-dimineaţă a spus că va fi o seară foarte specială. Trebuie să fie o împrejurare excepţională care să-l reţină. Se ocupă de afacerile mele acum.

Mi-era aproape prea teamă ca să întreb:

— Ce vrei să spui cu faptul că se ocupă de afacerile tale?

— Face investiţii pentru mine. Iar în dimineaţa asta i-am confirmat prin semnătură împuternicirea.

•

A călători cu mintea prin toată odiseea ei disperată doar pentru a o vedea de două ori la marginea aceleiaşi prăpăstii era mai mult decât puteam să îndur. M-am purtat atunci ca un idiot. I-am spus că indiferent ce s-ar întâmpla în seara aceea, indiferent cât de groaznice şi de lipsite de sens ar părea lucrurile, se putea întoarce oricând la mine. Că *eu* voi avea grijă de ea. Că *eu* o voi iubi şi că n-o voi înşela niciodată. Şi că eu n-aveam nevoie de nici de

pneumoplante, nici de filtre nazale ca să fiu lângă ea.

— Ce tot vorbeşti? întrebă ea, puţin speriată de seriozitatea mea.

I-am spus că eroul ei nu întârzia pur şi simplu, ci că o ştersese din oraş, la fel ca Sonetistul la hotel. I-am spus că fusese jefuită din nou, dar că voi avea eu grijă de ea.

— Trebuie să plec acum, zise ea brusc. Mulţumesc din nou, *myr* Harger, pentru peşte şi pentru că mi-ai ascultat povestea.

— Ştim amândoi că n-o să vină, am insistat eu, cât de blând am putut. Suntem amândoi puturoşi, draga mea Mel, iar puturoşii n-ar trebui să se înşele unii pe alţii.

Ea îşi luă la revedere şi plecă.

După ce plecă, Skippy închise uşa iar eu m-am întors în apartamentul meu. Părea neobişnuit de frig, dar Skippy m-a asigurat că temperatura era potrivită. I-am cerut să trimită câteva albine să stea cu ochii pe etajul Melinei.

Spre marea mea surpriză, peste vreo zece minute, toate ascensoarele de la etajul ei ajunseră în acelaşi timp şi-şi deschiseră uşile. Din ele ieşi o procesiune de arbeitori, fiecare dintre ei încărcat cu buchete şi ghirlande şi ramuri cu flori proaspete. Arbeitorii arătau ca nişte care alegorice într-o paradă prin faţa uşii ei. Ascensoarele plecară, dar se întoarseră îndată cu un alt val de aranjamente florale. În cele din urmă, după a treia sosire a arbeitorilor purtători de flori, apăru omul însuşi, cu un ultim buchet de trandafiri roşii în braţe. Arăta rezonabil de tânăr, însă altfel nu prea grozav. Purta haine de seară şi un zâmbet nătâng. L-am urmărit păşind în urma paradei şi l-am văzut dispărând dincolo de pragul Melinei.

Potrivit ordinelor mele, albinele rămaseră de pază toată noaptea. Bărbatul cu flori nu reapăru decât dimineaţă, cu Melina la braţ. Ea era radioasă. Purta un inel nou, ţipător. Şi asta, dragii mei noi prieteni, a fost tot.

•

Justine, stânjenitor de conştientă de faptul că poveştii lui Samson îi lipsea un sfârşit potrivit, îl întrebă:

— Melina Post a înlocuit rechinul cu unul asemănător?

— O, da, răspunse Samson, chiar a doua zi, de fapt, şi din aceeaşi recoltă. Skippy a aflat mai târziu că rămăşiţele cinei, inclusiv supa de aripioare, fuseseră apreciate în adăposturile din tot oraşul Chicago în seara următoare.

Samson se cufunda în scaun, dar avea încă ochii bulbucaţi de la *Alert!*, şi orice formă de interogare ar fi putut fi un efort prea mare pentru el. Cu toate astea, Justine continuă:

— Eroul ăsta al doamnei Post... Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Nu i-am mai văzut niciodată, nici pe ea, nici pe el, răspunse Samson, dar i-am urmărit pe Evernet. Împreună, au fondat o asociaţie dedicată forţării Parlamentului DU să plătească reparaţii morale supravieţuitorilor cauterizaţi. Poate că aţi auzit despre asta. Din câte ştiu eu, au trăit în armonie până la moartea ei, din cauze mai mult sau mai puţin naturale, cu câţiva ani în urmă.

— Şi ce-ai făcut tu, *myr* Harger? Te-ai întors la singurătatea ta întreruptă?

— Nu. Acesta a fost darul involuntar pe care mi l-a lăsat Melina. În minutele trecătoare pe care le-a petrecut în sihăstria mea, a otrăvit-o. A reuşit să mă provoace să-mi imaginez încă o dată propria mea persoană urât-mirositoare afară, în lumea mare. Chiar să mă imaginez din nou pe mine, împreună cu o iubită. Şi o dată ce-am prins microbul ăsta, nu m-am mai putut întoarce la singurătate. În ziua următoare l-am pus pe Skippy să-mi dezopacizeze pereţii-fereastră şi am văzut oraşul pentru prima oară după multă vreme. Curând după asta, am întâlnit-o pe Kitty a mea şi cartelul ei. M-au invitat până la urmă să mă alătur casei lor, şi pot spune sincer că nici un moment în cei douăzeci şi şapte de ani de atunci n-am mai fost singur. Cârcotaş, poate, şi încăpăţânat – dar niciodată singur.

Skytel-ul de deasupra capului era în plin spectacol de sărbătoare a cupolei. Samson şi gazdele lui îl urmăriră pentru câteva minute, comparând zarva de pe panourile de deasupra cu pustietatea de pe terenul de dedesubt.

— Cum a rămas cu Jean? întrebă Justine. Unde-i acum *Rana ei secretă?* Şi mai suferă încă?

— Dacă domnul Flori mai trăieşte, el ar trebui s-o aibă. Am lăsat-o nesemnată şi le-am trimis-o ca un dar de nuntă anonim, deşi nu putea fi anonimă pentru ea. Dacă domnul Flori a urmat-o pe Melina în moarte, n-am idee unde-ar putea fi. N-a ieşit la suprafaţă la vreo licitaţie. Însă oriunde-ar fi ajuns, poţi fi sigură că suferă. Şi va suferi mereu.

Justine comentă:

— Îmi pare rău s-aud asta, *myr* Kodiak-Harger. Ar fi trebuit s-o distrugi.

— Da, poate, încuviinţă Samson.

După expresia de pe chipul Justinei, îşi putea da seama că ascundea ceva.

— Dă-i drumul, îi zise el, spune-mi ce te preocupă.

Justine luă pisica în braţe şi-l fixă pe Samson cu o privire de dezaprobare maternă.

— Sunt de acord cu soţul meu, rosti ea. Într-un moment ca acesta, ar trebui să fii acasă, cu familia ta, nu aici, dându-te în spectacol.

— Ai probabil dreptate, *myr* Vole, dar sunt cauterizat, probabil ultimul dintre cauterizaţi, şi nu trebuie să lăsăm niciodată societatea să uite cruzimea care ni s-a făcut în numele ei. Am ratat prea multe ocazii în trecut, din respect pentru fosta mea soţie şi din slăbiciune personală, dar ce prilej pentru a reaminti publicului poate fi mai bun decât retragerea acestei cupole?

Justine nu părea convinsă.

— Eu nu văd asta, comentă ea. Te rog să-mi scuzi francheţea, *myr* Kodiak-Harger, dar ceea ce văd e mult mai rău decât slăbiciunea personală. Ţi s-au întâmplat lucruri groaznice, nedrepte, nu se poate nega asta, dar lucruri rele li se întâmplă tuturor. Şi, cu toate că lunga ta perioadă de singurătate e la fel de tristă ca orice altceva am mai auzit vreodată, ai găsit calea de scăpare înainte să fie prea târziu. Ar trebui să fii recunoscător, *myr* Kodiak-Harger, dar în schimb tu cauţi să-i pedepseşti chiar pe oamenii care te-au sprijinit. Dacă îţi iubeşti cu adevărat cartelul şi apreciezi cu adevărat tot ce-au făcut pentru tine, atunci le vei face darul ultimelor tale clipe. Altfel, nu eşti altceva decât un *laş*

emoţional!

După aceste vorbe, Justine luă lesa pisicii din mâna lui Victor şi adăugă:

— Acum, te rog să mă scuzi, dar nu pot privi.

— De ce nu? se răsti Samson. Ţi-ai luat porţia de sinucideri pe ziua de azi?

Justine îşi desprinse scaunul şi se întoarse înăuntru fără să răspundă. Victor clipi şi adăugă şi el:

— Mult noroc, *myr* Kodiak.

Apoi o urmă pe Justine.

Samson se jucă puţin cu comenzile simproiectorului.

— Chiar aici, mormăi el, cam peste patruzeci şi cinci de minute.

•

Două duzini de Tobbleri intrară în şir pe uşa acoperişului. Purtau salopete identice dintr-o ţesătură verde intens. April şi Kale îi salutară, iar Francis şi Barry îi conduse către băncile pe care Bogdan, Rusty, Megan şi Denny le aranjau în grădina de legume.

Spectacolul de pe Skytel începuse, dar Bogdan îl găsi plictisitor. Tobbilor părea să le placă totuşi, şi începură să se legene pe bănci şi să bată din vârful picioarelor.

Bogdan încercă să scape pe uşă, dar April îl prinse de mânecă şi-i aruncă o privire care spunea: „Avem musafiri”.

— Mă întorc, promit, îi spuse el. Trebuie să-mi programez telefonul.

— Acum?

Bogdan se repezi în jos pe scări şi dădu colţul către camera lui. Intră şi se uită în jur să vadă dacă cineva pătrunsese în interior de curând. Satisfăcut, răscoli prin grămezile de lucruri până îşi găsi editorul, acelaşi pe care-l folosise ca s-o programeze pe Lisa. Se aşeză pe saltea şi desfăcu editorul, ţinându-l în poală. Când deschise jurnalul telefonului, lista de apeluri în aşteptare crescuse la 750 de milioane. Trase icon-ul telefonului peste cel al ultimelor apeluri raportate şi lista uriaşă se micşoră la două apeluri, mult mai uşor de manevrat, dintre care unul era marcat urgent.

Era de la Hubert. Îl deschise.

Era şi timpul să răspunzi, îl mustră Hubert.

— Are nevoie de mine?

Nu încă, dar am simţit că ar fi prudent să sun, ca să te poţi pregăti să vii în orice moment. De fapt, îţi trimit un taxi să te ia.

Bogdan se ridică în picioare şi aruncă deoparte editorul.

— Aştept în stradă.

2.28

Trecură repede prin camerele din faţă, Fred oprindu-se doar ca să se uite prin găurile de laser din pereţi, al căror unghi părea să trimită spre salonul principal. Câteva sute de cercetaşi rămăseseră înşiraţi pe tavan pentru a furniza o conexiune pentru comunicaţii. Criminalistica nu raportase pete de sânge şi, cu excepţia fulgilor de origine animală, până acum se părea că aceasta fusese o încăierare maşină contra maşină.

În salon, căruciorul de operaţii fu scanat şi găsit liber de capcane, dar era încuiat. Fred trecu mâna peste panou şi zise:

— Libby, transmite asta Celui Fără Nume.

În spatele lui, o auzi pe Costa: *Drăguţ*. Măsura cu privirea decorul din încăpere, care nu era doar unul de barosani, ci şi elegant, iar spaţiul însuşi – impunător. Dar lui Fred i se părea presărat la întâmplare cu zeci de fotolii, lampadare şi măsuţe. Un club?

O pictură masivă, înrămată, acoperea o mare parte a unuia dintre pereţi. Căpătase găuri şi urme de arsuri în schimbul de focuri, ca şi covorul persan în culori intense de pe podeaua cu parchet din lemn de esenţă tare. Covorul era la fel de mare ca toată camera de zi a lui şi a lui Mary, şi încă mai fumega în jurul marginilor a trei găuri de mărimea unor pepeni. Warbeitor-ul trăsese de aici către subsol, acel subsol de unde pornise transmisia.

Vreo şase dintre fotolii primiseră şi ele lovituri. Măruntaiele li se revărsau pe jos. Pe covor erau cioburi de sticlă. Şi totuşi, în mod ciudat, nu apăreau epuratoare care să mişune grăbite să pună lucrurile în ordine. De fapt, nu se auzea nici un sunet de maşină în încăpere, cu excepţia ticăitului unui ceas de pe cămin. Un ticăit ca în filmele vechi, roţi şi rotiţe dinţate puse în mişcare de arcuri.

Îl ai, comandante.

Fred îşi alungă gândurile şi trecu din nou palma peste panoul căruciorului. Costa veni să privească, în timp ce el

deschidea uşiţa de metal. Înăuntru se afla un mic container Hernandez şi un dispozitiv de control portabil. Containerul de sticlă era plin cu sirop amniotic verde care bolborosea. La suprafaţă plutea un cap de brunetă, încă îngheţat. Expresia feţei era îngheţată şi ea, îngheţată instantaneu pe culmile patimii: în clipa în care manşonul căştii se strânsese, izolându-i capul de trup.

Şi totuşi, pentru Fred nu era o expresie neobişnuită. O văzuse de câteva ori de-a lungul anilor: ochii larg deschişi, gura contorsionată.

Costa se uită cu atenţie la fată, păru satisfăcută şi porni să cutreiere printre fotolii. Fred aruncă o privire la dispozitivul de control să vadă dacă maşinăria funcţiona.

Totul e la parametrii nominali, comandante, îl informă Libby. Fred se gândi că asta însemna că putea închide compartimentul, ceea ce şi făcu.

Dar Costa păru să se simtă jignită de remarca mentarului şi se întoarse lângă cărucior.

— Libby, începu ea şi se opri. Libby, zise din nou, parcă nesigură cum să formuleze ceea ce voia să întrebe. Libby, de ce n-am fost informaţi despre asta? vorbi ea în sfârşit, arătând spre cărucior.

Ne cerem scuze, inspectore, dar am fost la fel de surprinşi ca şi voi de această întorsătură a evenimentelor. Evident, facem cercetări. Între timp, vă rugăm staţi cu myr Starke, până când cineva de la clinica Roosevelt vine s-o ia.

Costa deschise gura dar o închise fără să mai scoată nici un cuvânt şi se duse să păşească iar printre fotolii. În timp ce aşteptau, Fred îşi consultă harta teatrului de operaţiuni. Aceasta îi asociase warbeitor-ului un triunghi verde, care era încă bine înfipt pe verandă. Fred deschise o fereastră în reţeaua cercetaşilor şi făcu un tur prin camerele de la etaj şi prin spaţiile de depozitare. Peste tot era linişte.

Dintr-o dată, locotenentul Michaelmas din VOG îi făcu să tresară cu un strigăt: *Adăpostiţi-vă! Adăpostiţi-vă!*

Fred şi Costa se uitară rapid prin salon după ceva solid în spatele căruia să sară şi, negăsind nimic, se lăsară la podea chiar în clipa în care un fulger strălucitor desenă conturul

jaluzelelor din fereastră şi aprinse toate găurile de laser din pereţi. Înainte să se stingă complet, se declanşă un al doilea fulger şi pământul se cutremură, zdruncinând întreaga casă.

— Michaelmas, exclamă Fred, vino-ncoace!

Am pierdut contactul cu VOG-ul, vorbi Libby. Pe hartă, era acoperit cu un steguleţ care marca moartea.

Încă întins pe podea, Fred dirijă imaginea cercetaşilor spre verandă şi aruncă o privire warbeitor-ului, ieşit pe jumătate din spuma de ambalaj topită, încă legat şi cu picioarele puternice încă învelite. Cu toate acestea, nu mai era la pământ, nu mai era în modul blocat. Părea să ejecteze ceva din trei porturi aflate de-a lungul spinării arcuite. Ce anume exact, era greu de spus. Păreau să fie inele de fum, iar warbeitor-ul împrăştia în aer zeci – ca pe un soi de semnal bizar de fum.

Fred se ridică şi se deplasă cu prudenţă spre hol.

— Libby, Nick, oricine, raportaţi!

Am fost atacaţi de un aparat teleghidat suborbital, comandante, îl anunţă Libby. *Tu şi Costa ar trebui să scoateţi căruciorul pe uşa din spate.* Harta lui Fred trasă un drum pornind din locul în care se afla, pe hol.

Dar înainte ca Fred să poată reacţiona, Veronica Tug îl întrerupse: *Vine! Drept în faţă!* O bucată de tavan căzu deasupra lui Fred, iar el sări într-o parte la timp ca să urmărească un inel de fum plutind încet către podea. Nu era fum, ci un soi de vapori. Inelul avea diametrul de jumătate de metru şi părea să vibreze, încărcat cu o forţă interioară. Când inelul atinse podeaua holului, continuă să coboare ca şi cum podeaua nici n-ar fi fost acolo. După ce trecu în subsol, un disc perfect oval din parchet de lemn tare cedă şi căzu după disc.

Marginea noii găuri era curată, fără nici un semn de arsură. O armă cu plasmă? Nucleonică? Orice-ar fi fost inelul, mai erau încă douăsprezece exact la fel care coborau din tavan. Costa sări în picioare, iar Fred strigă:

— Atenţie!

Dar avertismentul lui veni prea târziu, iar el privi

neajutorat cum un inel de vapori o împunse ca un inel aruncat la jocuri mecanice. Ea ridică braţul ca să-l respingă, iar mâna îi fu aruncată în zbor prin încăpere. Costumul ei negru îi astupă imediat ciotul cu un pansament de bătălie. Inelul de vapori o reteză pe Costa în diagonală, de la umărul drept la şoldul stâng. Starea de conştienţă a lui Costa se lupta să facă faţă situaţiei şi, în timp ce Fred alerga spre ea s-o ajute, avea aceeaşi expresie stupefiată ca şi fata din container. Costumul lui Costas flutura violent, încercând să panseze trauma. Fred o apucă de braţ, dar acesta se desprinse de pe umăr, iar jumătatea de sus a corpului se rostogoli în faţă. Fred lăsă carabina să cadă şi o prinse. Jumătatea de jos îi căzu peste picioare.

— Eu... încercă ea să vorbească. Eu...

Apucând-o de piept şi trăgând-o de picior, Fred evită inelele căzătoare. Învelişul etanş de pansament de bătălie care acoperea tăieturile căscate era întins şi transparent, cum e plasticul pe carnea de la magazin: coaste şi fripturi. Privind în tavan, Fred călcă într-o gaură din podea şi se împiedică. Un inel trecu prin gamba dreaptă a lui Costa, iar piciorul încălţat se rostogoli în subsol, unde inelele de vapori şuierau ca nişte şerpi cufundându-se în stratul de beton al fundaţiei.

Veronica Tug interveni din nou: *Nu vedem nici un drum liber, comandante, şi sugerez să căutaţi adăpost. Aveţi zece secunde. Repet, rigidizaţi-vă costumele şi adăpostiţi-vă – zece secunde!*

Fred era pe cale s-o informeze că nişte costume rigidizate erau inutile împotriva inelelor, apoi însă îşi dădu seama că ea voise să spună să se adăpostească *de ea*. Se uită peste tot în jur. Inelele coborau ca o ploaie de primăvară, iar podeaua se eroda treptat. Lămpile şi fotoliile, măruntaiele lor care săltau şi se zguduiau, totul se rostogolea în subsol. Apoi Fred observă două linii relativ neatinse de-a curmezişul podelei şi-şi dădu seama că warbeitor-ul ţintea tirul său cu inele departe de grinzile care susţineau podeaua dedesubtul căruciorului de operaţii. N-ar fi servit la nimic să-şi trimită trofeul să se zdrobească în

subsol. De fapt, Fred observă că nu existau căderi de inele mai aproape de un metru de cărucior.

Ridicând jumătatea de sus a lui Costa, sări pe linia unei grinzi şi alergă spre cărucior. O aşeză lângă el şi se întoarse după restul.

Cinci secunde, comandante! anunţă Veronica. Pe fundal, Fred putea auzi urletul turbinei de la motorul camionului.

Jumătatea de jos a lui Costa zăcea pe jos ca nişte pantaloni aruncaţi. El întoarse şoldurile, le ridică în braţe şi duse bucata lângă cărucior, unde o aşeză lângă jumătatea de sus. Asta părea oarecum greşit, şi mută bucăţile în aşa fel încât să fie aliniate, partea de sus şi cea de jos, apoi se aruncă la pământ cu o bufnitură teribilă.

•

Ceva rece ca un deget de gheaţă atinse ceafa lui Fred. Tresări şi deschise ochii. Zăcea într-un întuneric total.

— Lumină! strigă el, şi imediat în jurul lui se aprinse lumina. Era întins pe beton, sub un dulap de metal.

— Hei! exclamă el.

Sunt Marcus, se auzi o voce familiară. *Eşti la datorie, Fred. Eşti în subsolul unei reşedinţe din Line Drive, numărul 2131, din Decatur. Ai leşinat pentru câteva minute. Orientează-te cu ajutorul hărţii.*

Fără să încerce să se mişte, făcu ceea ce i se sugerase şi văzu steguleţe de moarte risipite peste tot în cadrul vizorului. Încercă să citească icon-urile dar nu-şi putu focaliza privirea. Pielea capului îl mânca înnebunitor, dar când încercă să se scarpine, descoperi că purta costumul negru. Lucrurile începură să se limpezească. Se târî de sub dulapul de metal. Era un cărucior. Se ridică în picioare, iar costumul lui aruncă lumină asupra unei pivniţe pline de moloz. Simţi un impuls brusc, declanşat de panică, de a ridica ochii. Când o făcu, văzu o imagine paşnică a cerului de noapte printr-un acoperiş ruinat.

Fred încercă din nou să citească harta, şi de data asta reuşi. Era acolo un vehicul marcat ca distrus care avea un jerry prietenos înăuntru, marcat şi el ca ucis.

— Medic! strigă el.

La trei minute depărtare, anunţă un alt mentar.

Cronometrul care monitoriza electrocardiograma lui Michaelmas zicea că era deja mort de cinci minute. Încă trei minute însemna să împingi până la limită şansele de recuperare, chiar şi pentru un jerry.

Era un icon triunghiular al unui automat mort pe verandă – Fred se afla în subsolul unei clădiri rezidenţiale. Era aici cu un inspector pe nume Costa. Pe harta lui erau *cinci* icon-uri cu eticheta Costa în subsol, iar patru dintre ele erau marcate ca ucise.

Fred scotoci prin rămăşiţele a ceea ce fusese nişte mobilă şi găsi partea ei de jos. Costumul negru începuse deja s-o răcească. Nu prea departe găsi şi jumătatea de sus. Îşi pierduse cunoştinţa, iar harta îi indica starea ca fiind critică. Fred se întoarse la partea de jos a corpului, sfâşie buzunarul de prim-ajutor de pe coapsă şi scoase criosacul din tubul lui. Îl desfăşură, îl armă şi i-l trase peste cap, caschetă de serviciu şi toate celelalte, şi-l închise strâns în jurul gâtului. Dar ea se smuci, iar ciotul braţului stâng biciui aerul cu degetele ciuntite. Fred o linişti:

— Uşor, doamnă inspector. Sunt eu, comandantul Londenstane. Eşti rănită, trebuie să te bag în sac.

Dar ea nu se potoli până când el nu desfăcu criosacul şi n-o trase afară. Ochii ei săgetau în toate direcţiile.

— Trebuie să te las, să-l ajut pe Michaelmas, îi zise. O să leg sacul în costumul tău. Se va desfăşura numai dacă trebuie.

Îi băgă din nou capul în sac şi o lăsă zbătându-se să-l dea jos cu ciotul. Fred traversă subsolul şi se căţără până pe peluza din faţă. Indiferent ce armă ilegală-ca-naiba folosiseră cei doi din cartelul TUG, retezase un colţ întreg al casei. Pe verandă, warbeitor-ul era doar o grămăjoară de cenuşă. I se luă o piatră de pe inimă – o piatră pe care nici nu ştia c-o are.

Camionul cartelului TUG dispăruse. Fred alergă pe stradă către VOG şi scotoci rămăşiţele în căutarea lui Michaelmas. Îl găsi în cabina în cea mai mare parte intactă. Părea să fie întreg, dar turtit în interiorul costumului negru, şi prins sub

o bucată răsucită de oţel. Cineva ajunsese deja la el, cu toate acestea. Un criosac umflat îi acoperea capul. Era alb, îngheţat. Avea să-l menţină până când soseau ajutoarele. Fred păşi înapoi şi cercetă epava. În jurul VOG-ului era o urmă de arsură; fusese într-adevăr lovit de sus.

— Veronica Tug, chemă el.

Ea răspunse imediat, fără să pară neliniştită. *Mă bucur că eşti întreg, comandante.*

Maşinile aterizau peste tot în jurul lui pe pajişte şi pe stradă, iar o hoardă de albine media pătrunseseră prin cordon. Din maşinile de pompieri se rostogoleau cărucioare, care trebuiau să stingă focul. Altele se căţărau în clădire.

— Cred că am o datorie faţă de tine, zise Fred.

Numai una? Eu am numărat trei!

— Atunci trei, acceptă Fred şi alergă înapoi spre casă. În subsol, un cărucior de avarie ridicase cele două bucăţi principale ale lui Costa în compartimentul de transport, unde zecile de mânuţe harnice îi tăiau costumul şi-i îngrijeau rănile. Criosacul încă-i mai acoperea capul, dar nu fusese desfăşurat.

Fred îşi trecu mâna peste cărucior şi acesta vorbi:

— Da, comandante?

— În ce stare e?

— Satisfăcătoare, răspunse căruciorul, sau oricine-l manevra. Tăieturi curate, organe bine stabilizate, funcţii cerebrale integrale. Aş zice că o s-o vedem lipită la loc cât ai clipi.

Căruciorul îşi coborî capacul compartimentului, împiedicându-l pe Fred s-o mai vadă, şi adăugă:

— Trebuie să plec acum, comandante.

Fred spuse:

— Ţine-mă la curent.

— Am înţeles.

Căruciorul îşi croi drum prin dărâmături.

— Oh, şi, comandante, vezi dacă poţi găsi cele trei fragmente care lipsesc. Ar reduce considerabil timpul petrecut în container...

Fred se întoarse spre căruciorul de operaţii, la care

lucrau un russ şi un născut liber. Îl dezgropară şi-l puseră pe roţi. În afară de urme de lovituri şi braţe rupte, căruciorul părea în stare perfectă.

— Deschide-l, vorbi unicul, dar Fred ajunse lângă ei înainte să apuce să deschidă uşa.

— Îndepărtaţi-vă de cărucior şi identificaţi-vă, zise Fred, arătându-le insigna.

Ei se supuseră şi se legitimară ca fiind un gardian şi un tehnician medical de la clinica Roosevelt. Lângă cărucior se deschise un cadru şi un bărbat înalt şi slab în haină albă apăru lângă ei.

— Bună seara, comandant Londenstane, rosti el. Sunt mentarul Concierge de la clinica Roosevelt, iar aceştia sunt angajaţii mei. Te rog dă-le voie să-şi termine treaba. E o viaţă în joc.

— Da, da, daţi-i drumul, răspunse Fred şi le făcu semn să se apropie din nou de cărucior.

Rămase în picioare lângă ei, în timp ce deschideau încuietoarea. Panoul de control, containerul şi fata dinăuntrul lui păreau toate neatinse. Fata era încă încremenită în clipa sa personală, iar Fred îşi dori, pentru binele ei, s-o dezgheţe cât mai curând.

Tehnicianul blocă încuietoarea, iar mentarul Concierge adăugă:

— Tu şi echipa ta veţi primi mulţumiri oficiale pentru ceea ce-aţi făcut aici în seara asta. Acum, dacă vei fi atât de amabil să mi-o încredinţezi, avem multe de făcut în foarte puţin timp.

Fred ridică mâna şi întrebă: *Ei? Cineva?*

Libby răspunse: *Poţi acţiona, comandante.*

Însă el mai aşteptă puţin, dându-i oricui ar avea obiecţii prilejul să vorbească sau să păstreze tăcerea pe veci. Nu vorbi nimeni, aşa că trecu palma peste cărucior. Mentarul dispăru şi cei doi angajaţi ai clinicii ridicară căruciorul şi-l duseră pe scări.

Gardianul russ se opri să-i zâmbească lui Fred. Ochii i se rotiră, cuprinzând distrugerile din jurul lor, salonul dispărut de deasupra şi acoperişul ca un caşcaval elveţian.

— Ce mai afacere, comentă el.

2.29

Albina echipei albastre şi viespea ei încă îşi menţineau supravegherea pe acoperişul casei de vizavi de clădirea Kodiak.

•

Pe Platforma Stelară de la localul lui Rolfe, lulu Mariola arătă spre Skytel şi exclamă:

— O, Doamne!

Cu toţii se uitară în sus. Toate panourile din şir arătau acelaşi cap uriaş, cu aspect de craniu, al unui bărbat. Mariola şi ceilalţi se conectară la canalul Skytel ca să audă ce spunea.

— Cineva a piratat Skytel-ul! spuse Reilly, nevenindu-i să creadă.

•

Pe acoperişul casei cartelului Kodiak, companionii urmăreau Skytel-ul cu gura căscată, îngroziţi. Cei douăzeci şi patru de oaspeţi din cartelul Tobbler se foiau stânjeniţi.

— Ce curios, i se adresă administratorul Dieter lui April. Ce face bătrânul domn acolo sus?

April rămăsese fără cuvinte.

În şopronul din grădină, Kale aruncă păturile şi pernele de pe pat, împrăştiind nişte plicuri de hârtie.

— Plecaţi acum, vă rog, îi zise April administratorului Tobbler. Spectacolul s-a terminat.

Administratorul Dieter se ridică şi-şi scutură partea din faţă a salopetei.

— Da, în regulă, bineînţeles, replică el. Mulţumesc pentru seara plăcută.

Tobblerii se ridicară cu toţii şi porniră încet spre uşa casei scărilor, cu ochii aţintiţi spre cer.

Administratorul fu ultimul dintre Tobbleri care părăsi acoperişul. Pe peretele de lângă uşă observă o gaură mică într-o cărămidă.

— De când e gaura asta aici? întrebă el.

— Ce? răspunse April. Nu ştiu. Ce importanţă are?

— Îţi arăt eu ce importanţă are, zise administratorul Tobbler şi, scoţându-şi gheata, ciocăni peretele de cărămidă. Cărămizile se sfărâmară ca nişte coji de ouă, scoţând la iveală un spaţiu gol în locul unde ar fi trebuit să fie perete solid.

— Ce faci? strigă Kale, alergând dinspre şopron. Încetează!

— Nu-i vina mea, replică administratorul. Sunt excavatorii, piraţii. În curând, clădirea noastră se va prăbuşi de la sine. Noapte bună, cartel Kodiak. Mâine vom discuta ce să facem în legătură cu asta.

Pe cerul de deasupra lor, Samson scotea un simproiector de buzunar şi-l îndrepta spre frunte.

•

Degetul lui Samson tremura pe buton în timp ce se gândea la încă un lucru pe care voia să-l spună lumii. Coborî din nou simproiectorul şi continuă:

— Al *şaselea* motiv pentru care detest să mor astăzi este unul de care mi-am dat seama abia în seara asta, urmărind un serial aici, la Trambulina lui Moseby. Vieţile noastre, toate vieţile noastre, ca şi viaţa oraşului şi a societăţii, sunt exact ca nişte seriale. Aţi observat vreodată asta? Am devenit dependenţi de ele în acelaşi fel, întotdeauna avizi să vedem ce se întâmplă în episodul următor. Chiar acum mă întreb dacă voi fi senzaţia ştirilor de dimineaţă. Va mânca vreun NASTIE oraşul Chicago după ce cade cupola? Treceţi mâine pe lungimea noastră de undă. Problema este că o dată ce voi apăsa butonul ăsta, eu nu voi mai putea să trec pe lungimea asta de undă. Nu-i corect. Nu ştiu cum se sfârşeşte, şi nu pot să accept asta...

Samson ridică din nou simproiectorul, dar se gândi la alte lucruri pe care voia să le spună şi se întrebă dacă începuse să bată câmpii. Chiar în acel moment, o albină cu capul albastru apăru în faţa lui. ComAp-ul, presupuse el, venit să-l aresteze. Aruncă o privire către Skytel şi-şi văzu mutra mare şi urâtă – pirateria încă ţinea. Aşa că era acum ori niciodată. Degetul lui găsi butonul de transmisie. Trase adânc aer în piept.

Dar albina deschise un cadru care arăta o secţiune a fuzelajului unui aparat spaţial cu o fereastră pentru pasageri. Calitatea imaginii era proastă, şi se auzea un zgomot de paraziţi. O siluetă familiară apăru la fereastră şi îşi lipi palma de geam.

— El, tu eşti? întrebă Samson.

Bună, Sam, se auzi vocea lui Eleanor, abia perceptibilă peste zgomot.

— El, au zis că eşti moartă.

Salut, dragul meu. Nu mai am prea mult timp şi am vrut să-l petrec cu tine. Îmi cer scuze pentru înregistrare. Improvizăm transmiterea semnalului, şi n-am lărgimea de bandă necesară ca să fac ceva mai bun. Mă tem că nu va fi prea interactiv, în afară de cazul în care Cabinet reuşeşte să se descurce şi să scrie ceva după aceea.

Una dintre sprâncenele ei stufoase, pe care le iubea atât de mult, se înălţă cu un amuzament ascuns. *N-am timp şi n-am lăţime de bandă – asta-i o definiţie a morţii aproape la fel de bună ca oricare alta pe care mi-o pot imagina.*

— Ah, exclamă Samson, deci eşti moartă, la urma urmei.

Coborî simproiectorul.

Imaginea din cadru pâlpâi, iar vocea slăbi. *Ceea ce este un alt mod de a spune... supravieţuieşte acesteia. Cabinet zicea că cineva a preluat controlul... Pasărea cântătoare... voiam să-ţi spun cum...*

— Da? Ce să-mi spui?

Ellie şi cu mine voiam să fim acolo de ziua ta specială, continuă Eleanor, *dar s-ar putea să nu reuşim... tot. N-ai zis de ce voiai să ne vezi atât de urgent, dar nu era greu de... negreşit, o să ţii „conferinţa de presă” de care ai vorbit cu atâţia ani în urmă. Îţi aduci aminte? Am să caut s-o urmăresc dacă pot. Ştiu c-o să faci o impresie puternică. Întotdeauna ai făcut, în tot ce-ţi propui. De-asta m-am îndrăgostit de tine prima oară, Samsamson al meu.*

Ei, am vrut doar să-ţi spun adio pentru că nu cred că ne vom mai întâlni vreodată. Ellie îţi transmite şi ea dragostea ei. A fost întotdeauna mândră de tatăl ei şi spune tuturor celor pe care-i întâlneşte că a moştenit simţul grandorii din

partea ta a familiei.

Aşa că adio, dragostea mea. Vei trăi mereu în inima mea. Rămas-bun! Te iubesc!

Albina închise cadrul şi se îndepărtă în zbor.

— Şi eu te iubesc! strigă Samson după ea. Adio! Adio! Încă te mai iubesc!

Vocea lui se pierdu în spaţiul imens. Sub el, stadionul era întunecat, toată mulţimea de păstrători de locuri dispăruse. Deasupra lui, panourile Skytel-ului erau şi ele stinse. Se lăsă pe spate în scaun şi spuse:

— Asta a fost teribil de frumos din partea ei. Adio! Adio!

După o vreme, vorbi din nou:

— Hubert?

Da, Sam.

— Ai grijă să le spui cât de mult îi iubesc.

Da, Sam, o să am. Cui?

— Lui April şi Kitty, lui Boggy, Rusty, Kale... la naiba, tuturor. Şi ţie. Nu eşti chiar aşa de rău, ştii...

Mulţumesc, Sam. Să chem un taxi acum?

— Un taxi? Pentru ce?

Samson ridică simproiectorul pentru ultima dată. Nu se putea gândi la nimic altceva de spus nimănui, dar, înainte de a apuca să ordone degetului său să apese în sfârşit pe buton, albina cu capul albastru se întoarse şi deschise un alt cadru, iar Eleanor, la fel de tânără şi de frumoasă ca în ziua în care o întâlnise pentru prima oară la petrecerea prietenului său, iradia spre el fericire pură.

Veşti grozave, Sam! exclamă ea. *Ellie a supravieţuit! Cabinet tocmai a aflat că a ajuns la clinica Roosevelt. Îţi aduci aminte de locul ăsta. Te rog, dragul meu, fii drăguţ şi du-te s-o vezi. Fiica ta are nevoie de tine.*

•

— Ei, se pare că noi – sau Arrow – am angajat până la urmă un russ pentru tine, spuse Wee Hunk.

Mentarul închisese toate cadrele şi peisajele din camera de zi, inclusiv globul de nolb. Cei doi arbeitori îl ajutară pe Meewee să se întoarcă în pat.

— Mâine, continuă omul-maimuţă, o să vedem cum

facem să te instalăm la conacul Starke.

— Într-adevăr? se miră Meewee.

— De ce nu? E loc destul şi, sincer, aş vrea să te am sub ochi.

Meewee se rezemă pe perne. Simţea că i se cuvine un somn lung în acea noapte, dar era mult prea surescitat ca să închidă ochii deocamdată.

— Explică-mi ceva, Hunk, spuse el. N-ai încredere în mine, nici în clonele russ, nici în consiliul PGP, şi totuşi proprietarul clinicii, Byron Fagan, face parte din consiliu.

— N-am încredere nici în el, răspunse Wee Hunk, dar se pare că Eleanor avea. În plus, Fagan pare să aibă un monopol asupra tehnologiilor de regenerare. Încă n-am reuşit să găsesc o alternativă potrivită pentru ea.

Continuă subvocalizând: *Dar ai pus o întrebare bună. Să strecurăm câţiva dintre oamenii noştri acolo. Avem însă o problemă: clinica menţine propriile echipe de securitate şi de infirmieri; n-or să ne lase să introducem propriile noastre clone russ sau jenny. Pe cine altcineva putem trimite?*

•

Mary exclamă:

— Începe! şi se alătură celorlalţi pe balcon. O stea albă explodă pe cer. Fu urmată de crizanteme roşii electrice şi dâre lăsate de rachete albastre.

— Ce-i? Ce-i? strigă ea, nesigură dacă ar trebui să fie entuziasmată sau speriată.

— Sunt focuri de artificii! strigară ceilalţi. Scântei sfârâitoare, bubuituri de tun, ursuleţi care defilau şi se topeau ca ceara. Primele focuri de artificii de când se ridicaseră cupolele, primele din viaţa lui Mary.

Cele două lulu strigară:

— Chicago, felicită-te singur!

•

Taxiul lui Bogdan acostă pe parapetul de tranzit al marelui stadion şi rulă până la o zonă de parcare. Bogdan sări din el şi fu surprins de o explozie orbitoare de lumină deasupra capului. Cerul trosnea ca gheaţa dintr-un pahar. Neavând timp să se uite, Bogdan alergă printre umbrele

săltăreţe către porţile cu case de bilete, dar acolo stăteau VOG-uri ale ComAp-ului parcate peste tot.

Boggy, îl auzi pe Hubert, *întoarce-te imediat la taxi.*

Bogdan o luă la fugă înapoi, traversând parcarea. Dintr-o dată, un bărbat masiv apăru din întuneric de la câteva locuri mai încolo şi alergă spre el, ducând ceva în braţe. Arăta bătrân, dar era încă puternic, pentru că îl ducea pe Samson şi nici măcar nu respira greu.

— Tu trebuie să fii Bogdan Kodiak, vorbi bărbatul. Cerul trosnea şi dansa nebuneşte deasupra capului lor. Intră în maşină, fiule, şi ajută-mă să-l urc şi pe el.

Bogdan sări în taxi şi-l ajută să-l ridice pe Samson. Acesta nu cântărea aproape nimic. Stătea liniştit ca un cadavru, dar avea ochii larg deschişi.

Aşezându-l pe Samson mai bine, Bogdan îi răsuci gulerul de la salopetă şi scoase la iveală un automat sclipitor care se ascundea acolo. Se dădu înapoi, dar bărbatul care îl ajuta spuse:

— Ăsta-i al lui, aşa cred. Sau cel puţin a petrecut o grămadă de timp vorbind cu el.

Îndreptă reverul lui Samson şi spuse:

— La revedere, *myr* Harger-Kodiak. A fost o onoare să vă cunosc. Vă doresc tot norocul din lume.

Samson se uită la el inexpresiv, iar bărbatul împinse uşa şi o închise. Bătu acoperişul cu palma de două ori şi se îndepărtă de maşină.

Taxiul ajunsese la jumătatea drumului spre casă când Samson încercă să se ridice.

— Linişteşte-te, Sam, îi vorbi Bogdan, punându-i mâna pe umăr.

Bogdan vorbea cu April la telefon.

— Boggy? zise Samson.

— Da, Sam, eu sunt. Te duc acasă.

— Nu acasă. Nu încă. Du-mă la clinica Roosevelt.

Din telefon se auzi vocea lui April:

— Nu-l asculta. Adu-l direct acasă.

•

— Uluitor, exclamă Fred.

Marele oraş se întindea înaintea lui ca o insulă sclipitoare. Privea din maşina pe care o împrumutase ca să ajungă acasă. Accesul la reţelele oraşului fusese suspendat până după marele final, iar el sărise până la o grilă de parcare de mare înălţime pentru a avea un loc în primul rând.

— Oh, uită-te la asta!

— Care? Care? întrebă Mary.

Deschiseseră un cadru între ei, iar el putea să vadă cea mai mare parte a grupului de lângă balustrada Platformei Stelare. Dopurile de şampanie zburau în toate direcţiile, iar feţele erau ude de lacrimi. Lungul marş al unei întregi generaţii se apropia de sfârşit, iar Fred era epuizat.

Dar Mary se luminase toată, parcă era mai strălucitoare decât focurile de artificii. Fred îşi putea da seama că are veşti, dar o aşteptă pe ea să vorbească, şi în cele din urmă ea vorbi.

— Fred, m-a sunat convocatorul acum cinci minute, îi spuse, prelungind suspansul, şi am o *slujbă!*

— Asta-i nemaipomenit! exclamă Fred.

— O slujbă *adevărată* – o slujbă de *companion!*

O dată ce se pornise, lăsă să se reverse tot, într-o rafală.

— Încep mâine, în doar câteva ore, în centrul statului, să ţin companie cuiva la o clinică. La clinica Roosevelt. Durează două săptămâni, la tariful întreg de evangelină, cu opţiune de reînnoire.

Fred n-o întrerupse. Se posomorî în timp ce ea vorbea.

— E nemaipomenit, repetă el când ea făcu o pauză să respire.

— Fred, s-a-ntâmplat ceva?

Marginile cupolei se luminară de parcă s-ar fi aprins un foc de magneziu, şi amândoi se întoarseră să privească, lăsând problema să lâncezească. Urmări din maşina lui aflată la înălţime cum bolţile intersectate ale cupolei până acum invizibile fură dintr-o dată dezvăluite. Ca şi cum regiunea Chicago ar fi fost acoperită de o catedrală fantomatică. O catedrală construită din multe straturi suprapuse de mari celule plate, hexagonale. În timp ce Fred

privea, o lumină albă, incandescentă, pătrunse prin spaţiile interstiţiale.

Mary se uita din partea de sus a unui gigaturn din interiorul boltei celei mai mari. Lumina sfârâitoare părea să ardă chiar deasupra capului, şi avu un frison când pereţii se prăbuşiră, întinderea colapsă şi cenuşa începu să cadă ca nişte fulgi de zăpadă.

PARTEA A III-A
MUNCIND PENTRU A-ŞI CÂŞTIGA EXISTENŢA

MARŢI
3.1

April Kodiak avu parte până la urmă de veghea ei la căpătâiul lui Samson. Bogdan o sună din taxi, şi fata alergă sus cu veştile. Câţiva dintre companioni încă mai stăteau în grădina de pe acoperiş, privind bolta. Cu Skytelul stins şi cupola protectoare făcută scrum, luna singură stăpânea cerul.

— Boggy l-a găsit! exclamă April. Îl aduce înapoi! N-a păţit nimic!

Companionii se agitară ca treziţi dintr-un vis.

— O să car aici patul, se oferi Kale, ridicându-se dintr-un şezlong, şi porni greoi spre şopron.

— Bine, să aducem şi nişte pături, continuă April, şi să facem nişte terci şi suc.

Îi trimise pe Megan şi pe BJ să-i scoale pe companionii aflaţi deja în pat. Pe Denny îl expedie să aştepte taxiul în stradă.

În şopron, Kale adună plicurile de hârtie, fiecare având pe el numele unui companion, cu scrisul de mână al lui Samson, şi le aşeză teanc pe măsuţa de toaletă. Scoase patul pliant în grădină, unde April rearanjă băncile şi scaunele în jurul lui. Totul era gata când Denny se întoarse, urcând scările zece etaje cu trupul împuţinat al lui Samson în braţe. Îl îngropară pe bătrân între perne şi cuverturi şi-i strecurară o sondă a autodoctorului în ureche. Abia dacă obţinură de la el vreun semn de viaţă.

— Nu mai durează mult de-acum, şopti April.

— Dar de ce ţine ochii larg deschişi? întrebă Kitty.

— De la cât *Alert!* a luat, explică Bogdan.

La sugestia autodoctorului, lipiră un plasture de Caalm pe gâtul lui Samson şi în scurt timp pleoapele începură să-i tremure şi se închiseră, iar după alte câteva minute, bătrânul sforăia confortabil. Companionii înşişi se luptau cu somnul, pe scaune şi pe bănci. În sfârşit, Kale se întoarse în şopron să ia plicurile. Le împărţi, iar companionii citiră pe

rând mesajele personale de adio ale lui Samson, scrise pentru ei la lumina lanternei. Se ţinură de mâini şi cântară câteva imnuri ale cartelului. Îşi împărtăşiră anecdote despre primele întâlniri cu Samson, despre traiul cu el de-a lungul anilor. Se apropiară de pat unul câte unul să-i sărute obrazul fierbinte şi să-i şoptească la ureche...

Când veni rândul lui, Bogdan se aşeză pe pat fără să ştie ce să spună. Era abia un copilaş când Samson se alăturase cartelului şi, din acest motiv, nimic din ADN-ul chinuit al lui Samson nu ajunsese în propriul său genom peticit. Nu că ar fi putut, cu cauterizarea şi toate celelalte... Dar chiar dacă Bogdan nu avea nici o legătură de sânge cu Samson, tot se simţea mai apropiat de el decât oricare alt companion. Stătu pe pat, lângă bătrân şi-i ascultă răsuflarea şuierată prin găurile din dinţi.

După scurt timp, April îl trase pe Bogdan de mânecă şi-i spuse să se ducă în pat. Îi trimise pe toţi la culcare.

— Verificaţi-vă programul de veghe pe computerul casnic, le ceru ea. Vă chemăm dacă se întâmplă ceva.

Dar cei mai mulţi dintre companioni se hotărâră să rămână şi, din moment ce trebuia oricum să se scoale peste câteva ore să se pregătească pentru muncă, Bogdan rămase şi el.

Între timp, Kale şi Gerald ieşiră din grădină şi se înghesuiră lângă un emiţător-cameră montat pe o latură a clădirii.

— Hubert, mă auzi? întrebă Kale.

— Tare şi clar.

— Cum ai putut să-l laşi să facă aşa ceva? Cum l-ai putut lăsa să facă ceva atât de stupid?

— Nu văd cum l-aş fi putut face să se răzgândească, replică mentarul.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, se răsti Kale.

— Ce ton? Acesta este tonul meu conversaţional standard.

— Ceea ce vrea să spună, preciză Gerald, este de ce l-ai ajutat? Ai jucat un rol activ în cascadoria asta.

— Păi, da, am jucat. *Sunt* mentarul lui!

— Iar tonul ăla, bombăni Kale, iar Gerald adăugă:

— Ce-ai făcut cu Skytelul a fost complet ilegal, Hubert. Cu siguranţă, chiar şi un mentar poate vedea asta. Ai pus în pericol integritatea cartelului şi propria ta libertate.

— Nu-ţi face griji pentru libertatea mea, replică Hubert. Nu vor fi niciodată în stare să traseze urmele acelei piraterii până la mine.

Dintr-o dată, lumina unor proiectoare izbi acoperişul din toate direcţiile şi o voce spuse:

— Asta o să meargă strună, băieţi.

Era vocea unui jerry şi, în spatele luminilor, siluete negre puteau fi zărite coborând pe frânghii din maşinile care atârnau tăcute deasupra lor.

— Aici e Comandamentul Apărării Naţionale, continuă vocea. Nimeni să nu mişte!

Membrii somnoroşi ai cartelului Kodiak se treziră cu o tresărire, descoperind că sunt înconjuraţi de un detaşament de poliţişti în costume negre. Rusty şi Louis săriră în picioare, dar oamenii ComAp-ului îi împinseră înapoi, folosind vergele paralizante.

— Ce-nseamnă asta? tună Kale.

Comandantul jerry înaintă şi vorbi:

— Sunt locotenentul Grieb din Regiunea de Nord-Est a Comandamentului Apărării, *myr*, şi mă aflu aici să vă predau acest mandat.

Comandantul ridică palma deschisă, dar Kale nu trecu cu mâna peste ea.

— Am spus că înmânez un mandat, *myr*...

— Atunci înmânează-l, domnule ofiţer, răspunse Kale, dar eu n-am matrice în palmă.

Comandantul jerry exclamă:

— Uimitor!

O clipă mai târziu, o albină a ComAp-ului coborî în zbor dintr-un VOG plutitor şi deschise în faţa lui Kale un cadru care conţinea un mandat pentru arestarea lui Samson P. Harger Kodiak. Comandantul făcu semn din cap unui alt poliţist, care se apropie de patul lui Samson. Dar Kitty se repezi în calea lui.

— Dă-te la o parte, *myr* retrofată, o apostrofă poliţistul.

Kitty refuză să facă loc, iar April i se alătură şi zise:

— Nu vedeţi că e pe moarte?

— Daţi-vă deoparte! se răsti poliţistul. Dar femeile rămaseră pe poziţie, aşa că poliţistul păşi pur şi simplu printre ele, împingându-le cu trupul lui masiv. Când ajunse lângă pat, se dădu înapoi.

— Dumnezeule, ce mai pute! exclamă el. Tipul ăsta e deja mort!

Comandantul preciză:

— E cauterizat. Aşa put ăştia…

— E mort, ţi-o spun eu.

Comandantul veni lângă pat alături de subordonatul lui şi deschise o sondă de autodoctor. O îndesă în urechea lui Samson, alături de prima sondă, şi o clipă mai târziu se întoarse spre companionii Kodiak şi zise:

— Am noi ordine. Punem acest om în stare de arest la domiciliu. Nu va părăsi această clădire fără o autorizaţie prealabilă. E limpede?

— Da, domnule ofiţer, răspunse April.

— Pentru a ne asigura că vă veţi conforma, continuă comandantul, voi lăsa această albină aici, în calitate de supraveghetor oficial. Acum, să trecem la a doua parte a afacerii.

Albina ComAp-ului deschise o nouă pagină – un mandat de percheziţie a casei şi de arestare a mentarului cunoscut sub numele de Hubert. Cercul de poliţişti din grădină rupse rândurile şi se îndreptă către uşa acoperişului.

— Nu! strigă Kale. Nu puteţi face asta!

Administratorul alergă către uşă şi blocă drumul.

— Hubert este bunul cel mai de preţ care ne-a mai rămas, stărui el.

Comandantul scuipă pe jos.

— Nu ne pune răbdarea la încercare, *myr*, rosti el şi, când Kale protestă în continuare, doi poliţişti îl răsuciră, îi puseră cătuşe şi-l împinseră pe uşă înaintea lor.

— Mai are cineva dorinţa să-şi petreacă noaptea la închisoare? întrebă comandantul. Dacă sunteţi deştepţi,

rămâneţi aici sus şi nu ne staţi în drum!

O vreme, companionii aşteptară ascultători în grădină. Apoi vorbi Kitty:

— Ticăloşii sunt în camera mea...

Se duse spre uşă şi coborî treptele. O clipă mai târziu, April se ridică să meargă cu ea. Bogdan se uită la Rusty, iar Rusty ridică din umeri. Şi ei o luară în jos pe scări, dar nu mai departe de coridorul din faţa camerei lui Bogdan. Aici, doi poliţişti încercau să vadă prin pereţii de cărămidă cu vizoarele.

— Hei, puştiule, întrebă unul dintre ei, ce ţineţi aici?

— Nimic, răspunse Bogdan. Asta-i camera motorului de la ascensor.

— A, da? Cu o uşă baricadată ca asta?

Ciocăni cu degetele în uşa masivă.

Bogdan radia de mândrie.

— Exact, replică el. Dar va trebui să mă crezi pe cuvânt, din moment ce uşa nu te va lăsa niciodată acolo.

Dar poliţistul încetase să-l mai asculte.

— Confirmă primirea, zise el şi-şi trecu palma peste panoul de control al uşii.

— Bine aţi venit, domnilor poliţişti, rosti uşa în timp ce-şi retrăgea cu zgomot zăvoarele.

— Pungaşule! exclamă Bogdan.

— Noroc chior, comentă Rusty.

Cei doi poliţişti împinseră uşa grea, o deschiseră şi intrară în dormitorul lui Bogdan. Când Bogdan încercă să-i urmeze, îi ordonară să iasă. El şi cu Rusty priviră de pe coridor în timp ce poliţiştii baleiau camera cu ajutorul senzorilor.

— Nu-i nimic aici în afară de maşinării, se plânse unul dintre poliţişti la ieşire.

— Ce v-am zis eu? se răsti Bogdan, dar Rusty îl îndemnă cu un ghiont să tacă. Poliţiştii trecură pe lângă ei şi porniră mai departe pe coridor, scanând şi plimbând senzorii peste tot în drum.

Când Bogdan se întoarse să-şi închidă uşa, se trezi în faţa a patru Tobbleri care veniseră prin spate.

— Bună dimineaţa, *myr* Bogdan. Bună dimineaţa, *myr* Rusty, vorbi unul dintre ei.

Era administratorul Dieter.

Bogdan sări în faţă, se strecură printre Tobbi şi încercă să închidă uşa grea, dar unul dintre ei o ţinu deschisă cu uşurinţă, iar ceilalţi scoaseră chei din buzunar şi începură să demonteze balamalele.

— Staţi! Nu faceţi asta! strigă Bogdan. N-aveţi nici un drept!

Administratorul Dieter se mulţumi să pufnească.

— Nici un drept? Ai aroganţa să-mi spui asta după *doi ani* în care ne-ai ocupat camera? Îţi arăt eu ţie nici un drept!

Intră în încăpere şi începu să răscolească aşternuturile şi hainele murdare ale lui Bogdan şi să le arunce pe hol.

Bogdan se întoarse spre Rusty.

— Nu-i poţi opri?

Rusty evaluă calm situaţia.

— Presupun că i-aş putea rezolva pe toţi cu mâinile goale. Vrei să încerc?

Bunurile lumeşti ale lui Bogdan constituiau o grămadă deloc impresionantă pe podea. El se aplecă şi căută prin ea orice-ar fi meritat să fie salvat.

— Se pare că în seara asta nu reuşim să răsuflăm deloc, remarcă Rusty şi apucă salteaua lui Bogdan de un colţ.

— Hai să ducem asta în camera mea. Poţi să-ţi faci culcuşul la mine pentru o vreme...

•

În ciuda emoţiilor, Bogdan era teribil de somnoros după ce el şi cu Rusty mutaseră toate lucrurile lui. Se duse până la NanoClipa să cumpere un pachet de tablete *Alert!* cu durata de opt ore şi îi urmări pe poliţiştii ComAp-ului coborând pe scări o cutie care conţinea recipientul lui Hubert. O încărcară într-un VOG parcat pe stradă. În altul îl urcară pe Kale, iar Rusty şi Louis îi urmară cu un taxi, ca să depună cauţiunea. Deşi era doar trei dimineaţa, Bogdan se gândi că ar putea la fel de bine să se îndrepte spre serviciu. Dar mai întâi voia să-şi ia rămas-bun de la Samson, în caz

că bătrânul nu supravieţuia până la sfârşitul zilei. Aşa că urcă din nou pe acoperiş. După toată drama, casa era înfiorător de tăcută.

Când trecu pe lângă fostul lui dormitor, iubita sa uşă era complet scoasă din balamale şi zăcea culcată în mijlocul coridorului. Fu silit să păşească peste ea ca să treacă mai departe. Se opri în cadrul uşii şi se uită înăuntru. Doi Tobbleri tineri şi voinici stăteau la o masă pliantă lângă bobina cablului, jucând un joc de cărţi adormitor. Se uitară plictisiţi la el, înăbuşindu-şi un căscat.

Pe acoperiş, numai câţiva din cartel mai stăteau de veghe. De fapt, Samson era treaz, iar Megan şi Kitty îl hrăneau.

— L-am spălat, îi spuse Kitty lui Bogdan. I-am schimbat hainele şi am curăţat masticul vechi, iar asta l-a trezit.

— Sal’t, Sam, rosti Bogdan. Bătrânul, cu gura plină de terci, nu păru să audă, aşa că Bogdan se duse să se aşeze lângă Denny.

Denny vorbi:

— M-am speriat teribil când l-am văzut pe Skytel.

— Ştiu, replică Bogdan.

— M-a întors pe dos. Aş vrea să n-o fi făcut.

— Şi eu.

Salopeta cea veche a lui Samson zăcea pe jos în zdrenţe. Bogdan se apleca şi o ridică, se uită sub revere, dar automatul albastru dispăruse.

— Kitty, ai găsit vreun automat pe hainele lui Sam?

— Nu, răspunse ea şi arătă în sus, spre albina ComAp-ului care plutea deasupra. Numai pe ăla...

Bogdan se uită în jur după automatul albastru, dar cu toate legumele înfrunzite şi rândurile de hidroponice, acesta se putea ascunde oriunde. Ridică centura lui Samson şi vorbi:

— Hubert?

— Nu sunt Hubert, răspunse centura. Sunt un terminal al lui Hubert cu personalitate şi cunoştinţe nominale. Am pierdut contactul cu principalul Hubert astăzi, la ora 2:21.

— Ei, să-ţi fie de bine...

Bogdan lăsă din mână centura. Lui Denny îi spuse:

— Ai văzut ce-a luptat Kale pentru Hubert? Nici nu credeam că-i place capul-de-pastă.

În timp ce vorbea, Kitty îi aruncă o privire precaută.

— Ce? întrebă el, dar ea se întoarse din nou spre Samson ca să-i şteargă saliva din colţul gurii.

— Ce-i cu Kale şi cu Hubert? insistă Bogdan.

— E Boggy? se auzi vocea lui Samson. Vino-ncoace, Boggy, am ceva să-ţi zic.

Megan şi Kitty terminară şi strânseră tava şi ustensilele de baie, iar Bogdan se aşeză pe pat lângă Samson şi-l luă de mână.

— Am aflat ceva astăzi, băiete…

— Îmi închipui că da.

— Am aflat că e foarte greu să te sinucizi când tot ceea ce vrei cu adevărat e să trăieşti.

— Ţi-aş fi putut spune eu asta!

— Serios? zise Samson şi încercă să-şi concentreze privirea asupra băiatului. Nu cred, Boggy. Tu încă nu te-ai lămurit nici cum să treci de pubertate. Ce ştii tu despre moarte?

3.2

Fred nu păruse atât de încântat de oferta de serviciu a lui Mary, pe cât se aşteptase ea să fie. Când spectacolul cupolei se încheie şi căzură ultimele fire de cenuşă incandescentă, Mary străbătu lifturile şi pasarelele turnului până acasă, ca să se pregătească să meargă la lucru. Comandă un taior elegant, în albastru-verzui şi maro (nu o uniformă! – evangelinele nu purtau uniforme), căută în orarele trenurilor şi scoase cât de multe informaţii putu găsi pe WAD despre clinica Roosevelt. Ceea ce nici nu era prea mult, fiind vorba de o instituţie exclusivistă, pentru barosani, care se ferea de publicitate.

Fred se târî acasă în jur de ora două dimineaţa, arătând încă şi mai istovit decât înainte. Voia să sărbătorească noua ei slujbă, dar ea îl trimise direct la duş şi în pat. Se întinse lângă el până când adormi, ceea ce nu dură mult. Când se sculă din pat, el se foi şi şopti:

— Fii atentă...

— Ce-ai zis, Fred?

Dar el trebuie să fi vorbit prin somn, pentru că nu răspunse.

•

Înainte să iasă din apartament, la cinci dimineaţa, Mary îşi examină reflexia de 360 de grade din oglindă. Costumul simplu de birou pe care-l alesese arăta în acelaşi timp profesional şi măgulitor. Pe chip avea o expresie luminoasă, sensibilă şi prietenoasă. Ochii mari şi căprui erau calzi, dar pătrunzători. Pe scurt, părea făcută pentru rolul de evangelină de succes.

În colţul de jos al oglinzii începu să pulseze un simbol de corespondenţă – avea un mesaj urgent pe canalul de convocări. I se strânse inima. Ştia că ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat – numirea ei în calitate de companion fusese anulată în ultima clipă. Era sigură de asta.

Înecată în autocompătimire, Mary trecu în vârful picioarelor prin dormitor, pe lângă silueta adormită a lui

Fred, către camera de zi şi ecranul plat. Ecranul era pus pe modul implicit de fereastră din turn, la mare înălţime. Îl mută pe canalul de convocări şi-şi ţinu respiraţia. Ochii ei săgetară mesajul, căutând cuvintele cheie: „anulat”, „regret” sau „greşeală” şi, negăsind nici unul dintre ele, se relaxă destul cât să-l citească în întregime.

Nu, slavă Domnului, slujba ei nu fusese anulată. În schimb, i se cerea să participe la o scurtă întâlnire de informare, înainte de a continua cu treaba de la clinică. Era încântată să facă asta, aşa că înregistră indicaţiile în palmă şi părăsi apartamentul.

Coridoarele şi lifturile TLOS 7 erau sufocate de zeci de mii de iteranţi de la Oamenii Specializaţi, aflaţi pe drum spre schimbul de dimineaţă: helene, steve-i, isabelle, jenny – o mulţime de jenny – într-o mare de maro şi albastru-verzui. Era ora din zi de care Mary se temuse întotdeauna cel mai mult. Nu putea suporta vederea mulţimilor angajate şi bine plătite. Dar astăzi era altceva, iar entuziasmul său trebuie să fi fost vizibil, pentru că oamenii – străini – îi zâmbeau.

— ’Neaţa, *myr* evangelină, îi spuneau ei. La lucru?

— Bună! răspundea ea.

Jos, în staţia transportului pneumatic, mulţimea creştea cu fiecare clipă, iar la coada pentru îmbarcare trebuia să aştepţi cam jumătate de oră. Asta era rezonabil – Mary ţinuse seama de o asemenea întârziere. Dar când îşi trecu palma peste stâlpul de taxare, cu destinaţia dată de canalul de convocări, spre surpriza ei acesta o îndrumă către o platformă îndepărtată, rezervată maşinilor particulare. Simţindu-se delicios de ostentativă, Mary plecă de la coadă şi porni pe o pasarelă pietonală până la platformă, unde găsi aşteptând-o o maşină impozantă. Nu un simplu vagon-capsulă, ci o limuzină mare şi dichisită, cu scaune de pluş, acces complet la media, un bar cu gustări şi propriul ei arbeitor ospătar. Se aşeză pe un scaun şi-şi închise catarama de la centura de siguranţă, iar maşina porni fără zgomot de-a lungul rampei de propulsie.

O jumătate de oră mai târziu, maşina trecu şuierând

printr-o poartă de flux şi deceleră, săltând pe roţi şi intrând într-o mică staţie pustie. Prin geamurile maşinii, Mary distinse un pavaj lustruit, de marmură sintetică şi pereţi curbaţi făcuţi din blocuri înalte de calcar auriu. Maşina se opri lin, iar uşile se deschiseră. Nu părea să fie nimeni acolo care s-o aştepte. Nu existau nici semne, nici chioşcuri în staţie şi n-avea nici cea mai mică idee unde se afla. Mary îşi aminti de avertismentul mormăit prin somn de Fred şi se temu puţin să coboare din maşină. Îşi impuse totuşi s-o facă, iar când păşi pe platformă, văzu sosind o altă maşină.

Aceasta, la fel cu a ei, se opri fără zgomot la câţiva metri distanţă. Când uşile se deschiseră, o altă evangelină ieşi, rotindu-şi privirea prin staţia tăcută.

Mary şi cu cealaltă evangelină traversară peronul lucios de marmură sintetică şi se salutară.

— Mary Skarland, rosti Mary, întinzându-i mâna.

— Încântată, răspunse sora ei. Renata Carter.

Renata părea cam masivă pentru o evangelină şi avea talia cam groasă, dar în interiorul normelor liniei genetice. Strânse cu nervozitate mâna lui Mary şi întrebă:

— Ar trebui să mergem undeva? Sau să aşteptăm aici?

— N-am idee.

Mary pufni în râs. Simţea deja un spirit înrudit în sora ei!

— Abia am ajuns şi eu.

Ca la un semn, pe partea cealaltă a platformei se deschise o uşă de ascensor, pe care ieşi un arbeitor casnic. Se apropie şi parcă în faţa lor, apoi deschise deasupra capului o mică imagine holografică. Apăru un bărbat în miniatură, complet dezbrăcat, excepţie făcând o piele de animal înfăşurată în jurul şoldurilor. Avea un cap mic pentru corpul lui, arcade proeminente şi un maxilar masiv.

— Bună dimineaţa, rosti el, înclinându-se spre fiecare dintre ele, şi bine aţi venit la conacul Starke!

Starke! Acest nume celebru fusese încontinuu la ştiri, începând de ieri.

— Îmi dau seama după reacţia voastră că amândouă aţi auzit de tragedia familiei mele, continuă omuleţul. Asta o să ne economisească timpul. Eleanor Starke a decedat, aşa

cum relatează presa, dar fiica ei, Ellen Starke, a supravieţuit prăbuşirii. Ea este noua voastră clientă. Eu sunt Wee Hunk, mentarul lui Ellen şi supraveghetorul vostru...

Omuleţul cel musculos începu să descrie conţinutul însărcinării lor. Angajase opt evangeline, le explică el, ca să acopere schimburi neîntrerupte de 24 de ore. Deoarece schimburile se suprapuneau la ambele capete, urmau să fie de serviciu câte patru dintre ele pentru fiecare dintre cele opt ore.

— Vă rog să luaţi astea şi să vi le puneţi, zise mentarul, iar arbeitorul de sub el le întinse, cu braţul apucător, două bonete mici, rotunde. Erau nişte pălărioare ciudate – plate, bej şi neîmpodobite. Când evangelinele şi le puseră, bonetele le stăteau pe cap ca nişte farfurioare de la ceştile de ceai. O singură privire spre Renata cu bonetă pe cap şi Mary îşi dădu seama cât de ridicol trebuia să arate ea însăşi. Renata înclină boneta într-un unghi şic, iar Mary fu de acord să şi-o încline şi ea.

— Splendid, spuse Wee Hunk. Prima mea încercare de croitorie de lux se dovedeşte un succes. Acum, cele mai importante instrucţiuni pe care vreau să vi le dau sunt următoarele: mai întâi, trebuie să vă puneţi aceste bonete *înainte* de a intra pe teritoriul clinicii şi să *nu* le scoateţi, sub nici un motiv, până la plecare. S-a înţeles?

Amândouă femeile încuviinţară.

— În al doilea rând, şi la fel de important, n-o veţi lăsa pe Ellen singură *niciodată*, nici măcar pentru o secundă. De aceea am aranjat echipe de câte două... Trebuie să vă programaţi pauzele în aşa fel încât cel puţin una dintre voi să fie în aceeaşi cameră cu Ellen, în fiecare moment. Este adăpostită într-un pavilion înconjurat de o grădină de flori. Puteţi considera pavilionul şi grădina ca fiind o singură încăpere. Asta înseamnă că cel puţin una dintre voi trebuie să rămână în permanenţă fie în pavilion, fie în grădină. Fără excepţii, fără scuze...

— Şi dacă *myr* Starke iese din zona pavilionului? întrebă Renata.

— N-o să iasă.

— Şi dacă *myr* Starke ne cere să plecăm? insistă Mary.

— N-o să vă ceară.

Evangelinele schimbară o privire, ia Wee Hunk continuă:

— Trebuie să fiţi conştiente că vă voi urmări continuu şi că vă voi cere raportul la sfârşitul zilei. Acum, timpul zboară, aşa că vă rog să vă urcaţi în prima maşină, iar eu vă voi duce la staţia Decatur Est, unde vă va aştepta o limuzină. Asta-i tot.

Cu aceasta, imaginea se închise, iar arbeitorul se îndepărtă.

•

Limuzina ateriză pe un loc de parcare periferic şi rulă de-a lungul unei alei de cărămidă, către o poartă deschisă în zidurile ca de fortăreaţă ale clinicii Roosevelt. Evangelinele debarcară şi se apropiară de ferestruica paznicului, decupată în masiva poartă de presiune. Un paznic jerry le întrebă ce caută, apoi îşi trecu palma deschisă peste stâlpul de pază.

— Sunteţi aşteptate, rosti el. Treceţi pe rând.

În poarta lată, transparentă, de aer presat între câmpuri de forţă, apăru o deschizătură destul de lată cât să se poată strecura o singură persoană o dată. Doi paznici jerry le aşteptau înăuntru, amândoi înarmaţi şi tipic autoritari. Vocile lor reverberau în spaţul larg de beton. În mod complet nepotrivit, locul mirosea a usturoi prăjit.

— Luaţi-o pe-acolo, le spuse unul dintre paznici, arătând spre intrarea culoarului scanerelor.

Evangelinele trecură pe rând prin lungul tunel cu scanere, oprindu-se la diferite puncte de control ca să scuipe, să se holbeze la o ţintă şi să se supună la senzori şi iradieri. Era unul dintre cele mai complete culoare de scanare pe care le întâlnise vreodată Mary.

Ieşiră în corpul central al clădirii de la intrare, unde le aştepta un alt paznic jerry.

— Rămâneţi aici până când ne uităm la rezultate, vorbi el.

În corpul central, de la podea până în tavan, erau nişte

bariere masive din material epoxidic, iar orice vehicul care trecea pe-acolo trebuia să descrie o buclă strânsă, în formă de „S”, în jurul lor.

— Îmi pare rău, evangelinelor, zise paznicul, dar o să trebuiască să lăsaţi astea aici...

Îşi ciocăni creştetul capului cu degetul.

Într-o împrejurare obişnuită, Mary s-ar fi supus fără crâcnire, dar având proaspete în minte instrucţiunile lui Wee Hunk, replică:

— Îmi pare rău, *myr* jerry, dar nu putem face asta.

— Nu vă faceţi griji, le asigură el, o să le primiţi înapoi la plecare.

Când evangelinele tot mai refuzară să-şi scoată bonetele ca nişte farfurioare, paznicul jerry le arătă un loc de pe podeaua de beton şi le spuse:

— Aşteptaţi acolo!

Pe podea era desenat un dreptunghi pe care chiar scria AŞTEPTAŢI AICI. Se duseră să stea în acel loc, în timp ce paznicul jerry intră într-o cabină de control. Renata şopti:

— Mă întreb cine trage sforile, familia Starke sau clinica Roosevelt?

Câteva minute mai târziu, paznicul se întoarse şi, fără alte discuţii, le făcu semn să treacă spre corpul interior. Răspunsul era familia Starke, după cât se părea.

Ca şi poarta exterioară, cea interioară era de fapt un perete de aer la presiune ridicată. Dincolo de suprafaţa lui scânteietoare se întindea o piaţetă şi curtea clinicii. Dar, înainte de a putea intra în curte, evangelinele fură nevoite să stea într-un alt dreptunghi cu inscripţia AŞTEPTAŢI AICI, împreună cu vreo doisprezece alţi angajaţi de la Oamenii Specializaţi. Iar aici paznicul era russ, nu jerry. Nu un russ pe care să-l cunoască Mary, dar care, când ea şi cu Renata se aşezară în dreptunghi alături de ceilalţi, le aruncă un zâmbet prietenos.

— Am auzit c-au angajat azi o mulţime de evangeline, comentă el. Felicitări, şi bine aţi venit la clinica Roosevelt!

Exact ca un russ... Evangelinele îi mulţumiră.

După ce mai sosiră câţiva iteranţi de la Oamenii

Specializaţi, în cea mai mare parte john-i şi jane în uniforme de îngrijitori, paznicul russ coborî poarta de presiune. Aerul dens căzu cu un plescăit ca de apă, iar muncitorii zilieri intrară în sfârşit în curtea clinicii. Imediat dincolo de poartă, era o piaţetă pavată, Piaţa Porţii de Sud, înconjurată la rândul său de o porţiune cu arbori, ca un parc străbătut de alei şi poteci. Acolo îi aştepta un bărbat înalt, îmbrăcat cu o jachetă lungă, albă.

— Bună dimineaţa tuturor, rosti el cordial, şi bine aţi venit la clinica Roosevelt, o sucursală aflată în întregime în proprietatea Grupului de Sănătate Fagan. Numele meu este Concierge; sunt mentarul Grupului de Sănătate Fagan şi supraveghetorul vostru. Din moment ce cu toţii sunteţi nou-angajaţi, m-am gândit să profit de ocazie pentru a vă îndruma prin aşezământul nostru, în timp ce vă însoţesc către posturile de lucru ale fiecăruia. Vă rog, împărţiţi-vă în grupe din aceeaşi categorie de slujbe: grădinarii aici, menajerele dincoace şi tot aşa...

Pe măsură ce iteranţii se aranjau în grupuri, încă cinci Concierge, identici cu primul, sosiră agale pe o potecă şi intrară în piaţă. Se răspândiră, fiecare la câte un grup. Mary şi Renata formară un grup doar ele două. Copia lui Concierge menită lor făcu o scurtă plecăciune şi li se adresă:

— Mary Skarland şi Renata Carter, e o plăcere să vă cunosc. Din moment ce avem puţin timp la dispoziţie înainte să înceapă schimbul vostru, îngăduiţi-mi să vă ofer un scurt tur al complexului. Cum vi se pare?

Evangelinele încuviinţară cu entuziasm, iar micul grup porni pe o potecă.

Terenurile clinicii erau întinse şi îmbelşugate. Două sute cincizeci de hectare de păduri, pajişti şi câmpuri, iazuri sclipitoare şi grădini de flori. În general, clădirile aveau doar un etaj sau două, construite din cărămidă sau piatră şi inspirate din stilul caselor englezeşti de la ţară din secolul al nouăsprezecelea. Cele mai multe erau ascunse în spatele unui frunziş des şi nu aveau nici un semn care să le indice funcţia. Concierge le arătă: aici era un restaurant renumit,

acolo teatrul, dincoace sălile de mese comune, acolo grajdurile şi adăpostul pentru bărci... Pe drum, întâlniră oaspeţi ai clinicii ieşiţi la plimbare sau stând la soare pe pajişti verzi, luxuriante. Oaspeţii erau cu toţii, fără excepţie, însoţiţi de surori jenny. Concierge li se adresa oaspeţilor pe nume, urându-le o zi plăcută. Aproape toţi îl ignorau pe mentar sau îi întorceau politeţea cu un semn scurt din cap ori cu un mormăit indiferent. Ca şi cum mentarul nu era decât încă un servitor, ceea ce Mary presupuse că şi era. Dar farmecul mentarului nu şovăia niciodată. Mary, care-i găsea pe cei mai mulţi mentari prea rigizi sau prea netoţi, era impresionată. Acesta nu arăta a troglodit cu piei în jurul şoldurilor...

Era însă ceva ciudat cu mirosurile. Mary simţise usturoi la poartă, fum de lemn în piaţă şi, chiar în clipa asta, pâine proaspăt coaptă.

— A, asta, îi răspunse Concierge la întrebare. După o vreme, nici n-o să mai observi. Ăsta-i ceasul nostru cu miresme. La fiecare cincisprezece minute, generatoare olfactive amplasate peste tot, pe teritoriul nostru, emană un anumit miros. Iată o listă a lor, cu orele pentru fiecare. Se repetă zilnic.

Transferă lista în palmele evangelinelor.

— După câtăva vreme, veţi putea să vă daţi seama de oră şi în somn. Ceea ce reprezintă şi scopul, continuă el. Cei mai mulţi dintre oaspeţii noştri îşi petrec zilele aproape în întregime în peisaje învelitoare, unde e uşor să pierzi şirul timpului clinic. Noi socotim că ceasul olfactiv îi ajută să se ancoreze în lumea noastră, chiar şi atunci când se proiectează pe alte continente. De asemenea, un lucru şi mai important, chiar în cazul clientei voastre: am aflat că până şi oamenii în comă profundă pot simţi schimbările în mirosul ambiant...

Evangelinele schimbară o privire – comă?

— Putem folosi aceste mirosuri pentru a-i ajuta să perceapă trecerea timpului. A fi capabil să simţi trecerea timpului este foarte stimulator pentru creier. S-a dovedit că grăbeşte întoarcerea la starea de conştienţă.

— Dar chiar trebuie să fie mirosurile atât de apetisante? întrebă Renata şi trase în piept aroma de pâine coaptă.

•

— Aceasta este Aleea Minerală, spuse Concierge când cotiră pe o alee umbroasă. Poarta de Sud, pe unde aţi intrat în clinică, este chiar în pădurea aceea, explică el, arătând direcţia. Am luat-o pe o cale ocolită ca să ajungem aici.

Treceau pe lângă mici poteci pavate cu piatră şi marcate cu semne rustice: Jasp, Cuarţ, Mică, Malachit...

— Acestea duc la pavilioanele oaspeţilor, continuă mentarul. Ah, aici e Feldspat, reşedinţa temporară a lui *myr* Ellen Starke!

Poteca spre pavilionul Feldspat era mărginită pe o parte cu tufişuri de trandafiri în plină floare. Parfumul concentrat se amesteca plăcut cu aroma noului sfert de oră al ceasului olfactiv – cafea proaspăt râşnită.

Pavilionul avea pereţi de stuc şi un acoperiş ascuţit, pitoresc. Uşa era făcută din lemn simplu, vopsit cu galben aprins. În interior exista o singură încăpere, puţin mobilată, jumătate din ea fiind înălţată cu o treaptă. Camera avea tavanul deschis, traversat de o grindă de acoperiş cioplită de mână. Ferestrele erau toate larg deschise şi o adiere ondula perdelele de dantelă. Când Mary şi Renata intrară în pavilion, fură întâmpinate de alte două evangeline aflate deja acolo.

— Acum vă las în seama colegelor voastre, zise Concierge de pe verandă. Nu ezitaţi să mă chemaţi pentru orice întrebări sau griji. Sunt întotdeauna disponibil!

Când rămaseră singure, proaspăt sositele şi cele din schimbul de noapte se prezentară. Mary observă că surorile de dinaintea lor nu erau împovărate cu bonetele acelea caraghioase. Una dintre ele, Cyndee, le îndemnă:

— Ei, veniţi să faceţi cunoştinţă cu *myr* Starke...

În partea ridicată a camerei era situat un container înalt, ca o coloană din sticlă organică transparentă. Era plină cu un lichid gros, chihlimbariu, traversat de mii de bule micuţe. În lichid stătea suspendată o bară de crom, iar de bară atârna un craniu de om.

— Atenţie la treaptă, spuse Cyndee conducându-le pe celelalte surori spre container. O bandă de metal, ca un halo, ţinea craniul într-o strânsoare rigidă, cu şuruburi lungi înfipte în os. Craniul nu avea piele, pleoape sau buze. Ochii bulbucaţi zăceau fără viaţă în orbitele lor. Trei dintre dinţii lui – *ei* – din faţă lipseau, iar prin găurile pe care le lăsaseră treceau nişte tuburi. Şi mai multe tuburi şi fire intrau în craniul femeii prin fosele naturale şi prin alte orificii săpate cu maşina de găurit.

Mary şi Renata stătură în picioare în faţa craniului, cât timp Cyndee le prezentă:

— *Myr* Starke, acestea sunt Mary Skarland şi Renata Carter. Ele ne vor înlocui, pe Ronnie şi pe mine, cam peste o oră.

Cyndee se uită la Mary ca şi cum ar fi aşteptat ceva, iar aceasta spuse:

— Bună dimineaţa, *myr* Starke...

Se opri, aşteptând un răspuns, dar craniul nu făcea decât să privească drept înainte. Mary întoarse ochii spre Cyndee şi adăugă:

— Renata şi cu mine o să-ţi ţinem companie când Cyndee şi Ronnie vor trebui să plece.

Nici una dintre evangeline nu părea să ştie ce altceva să spună, aşa că îşi traseră încă două scaune lângă container şi se aşezară.

— Aţi făcut vreun tur? întrebă Renata.

— N-am avut timp, răspunse Ronnie. Am fost aduse aici în grabă, în mijlocul nopţii.

Ceea ce explica probabil de ce nu aveau încă bonete.

— E o instituţie minunată. Atât de multe jenny! remarcă Renata.

Ah, gândi Mary, iată că începe; trăncăneala dintre evangeline. Sigur că erau o mulţime de jenny aici. Era o instituţie medicală. Dar era şi un loc unde barosani plictisiţi îşi pierdeau vremea. Dacă existase vreodată un loc unde era nevoie de companioni, acesta era.

Mary continuă:

— Staţi să vedeţi când o să iasă de-acolo într-un scaun

de susţinere a vieţii!

Celelalte dădură din cap încuviinţând. Nu era nevoie decât de doi sau trei clienţi proeminenţi de aici, ca bulgărele să înceapă să se rostogolească. Şi cine putea fi mai proeminent decât o Starke? Însă *myr* Starke era departe de a umbla într-un scaun de susţinere a vieţii. Cu toate acestea, era înfricoşător de limpede pentru toate evengelinele că această însărcinare era o ocazie de o importanţă teribilă, nu numai pentru ele, ci şi pentru întreaga lor familie de surori neglijată.

— Concierge ne-a împrumutat lui Cyndee şi mie un curs de ştiinţa reînvierii, zise Ronnie. Dacă vreţi, vi-l copiez şi vouă, fetelor...

Mary şi Renata îşi ridicară palmele deschise ca să-l primească.

Cyndee adăugă:

— E doar pentru informare, dar te ajută să ai nişte indicii.

Asta însemna că se uitaseră deja la material şi că le depăşea cu mult. Dar Mary era hotărâtă să facă o încercare, sau să găsească alte lecţii mai simple pe WAD.

Mary spuse:

— O să le transmitem înlocuitoarelor noastre din schimbul următor.

Asta însemna că, dacă voiau să aibă succes în a îmbunătăţi statutul evangelinelor la clinică, aveau nevoie să stabilească un canal de comunicaţii cu celelalte. Cele patru colege noi se uitară una la alta şi zâmbiră. Dacă se strecurau şi jucau inteligent, puteau face un cap de pod solid pe ţărmurile Grupului de Sănătate Fagan pentru sute, dacă nu mii, dintre surorile lor.

Chiar în acel moment, o jenny în uniformă de infirmieră dădu buzna în pavilion, se uită la toate patru şi întrebă:

— Ce-i aici, o conferinţă?

Evangelinele se ridicară de îndată.

— Nu, *myr* jenny, răspunse Cyndee. Schimburile noastre trebuie să se suprapună.

Infirmiera le privi pentru o clipă, apoi zise:

— Staţi, staţi. Nimeni nu se ridică pentru o jenny pe-aici...

Se duse până la containerul Hernandez şi ciocăni cu degetele în perete.

— Salut, acolo înăuntru! Avem o zi lungă înaintea noastră, *myr* Starke. Numele meu este Hattie Beckenridge. Sunt sora-şefă care o să stea la căpătâiul tău...

Îşi plimbă mâna în dreapta şi-n stânga prin faţa craniului, dar ochii n-o urmăriră.

— La *căpătâiul* tău, te-ai prins?

Hattie se duse până la dispozitivul de control de pe o parte a containerului şi răsfoi printr-o grămadă de cadre cu holograme medicale. În timp ce făcea asta, le spuse evangelinelor:

— Nu văd motivul pentru care au angajat însoţitoare în acest stadiu al recuperării musafirei noastre, şi mai ales pentru ce sunt atât de multe. Dar, dacă tot vă aflaţi aici, aţi putea foarte bine să faceţi ceva folositor. După cum vedeţi, musafira noastră nu s-a trezit încă. Nimic surprinzător, având în vedere trauma pe care-a suferit-o. Cu toate acestea, am stabilizat-o şi este într-o formă bună, ţinând seama de toate celelalte. Am băgat cam un miliard de gândăcei în capul ei, rulând programe de diagnostic. Ar trebui să înceapă să mişte până la sfârşitul zilei. Acum veniţi încoace şi uitaţi-vă aici puţin...

Când evangelinele ajunseră lângă ea în faţa dispozitivului de control, deschise un model mai mare decât mărimea naturală al creierului femeii Starke. Diagrame de lumină albastră unduiau încet peste diferitele părţi ale suprafeţei întortocheate a creierului.

— Aceasta este o simplă electroencefalogramă care citeşte activitatea corticală, explică Hattie. Observaţi cât e de lentă, aproximativ doi hertzi – o frecvenţă tipică pentru undele delta. Creierul celor mai mulţi dintre oameni încetineşte atât de mult doar în timpul somnului normal. Dar într-un creier sănătos, unda trece lin pe întreaga suprafaţă, nu neuniform, ca aici. Acest efect de „insulă” este provocat de dezgheţarea inegală a ţesutului, care face

ca un creier criogenizat să se trezească bucată cu bucată. Cu alte cuvinte, unele părţi ale creierului lucrează, în timp ce altele încă nu. Asta poate fi înfricoşător pentru un pacient. *Myr* Starke ar putea avea gânduri şi amintiri bizare în forma unui coşmar continuu, din care nu pare să se mai trezească...

— Nu mai durează mult, *myr* Starke, adăugă Hattie către craniu. Te dezgheţi de minune.

— Oricum, continuă ea, suprimăm efectele secundare cât mai mult posibil şi reuşim rapid să restabilim căile senzoriale. Aici puteţi fi voi de folos...

— Spune-ne ce să facem, zise Cyndee.

— Ar trebui să începem prin a presupune întotdeauna că musafira noastră de aici e în stare să vadă, să audă şi să miroasă totul în această cameră. Aşa că vorbiţi cu ea, arătaţi-i obiecte, cântaţi-i, faceţi tot ce credeţi că ar putea să-i trezească interesul. Nu cred că mai e nevoie să le spun unor evangeline cum să fie fascinante, adăugă cu un zâmbet. Ei, acum trebuie să plec, continuă Hattie. O să las afişajul EEG-ului deschis pentru voi. În curând va veni un tehnician medical să lucreze cu ea. La revedere pentru moment, *myr* Starke. Te las pe mâinile însoţitoarelor tale evangeline...

•

Sferturile de oră cu sevă de pin, merişor, floricele de porumb şi banană coaptă trecură iute, iar evangelinele stătură cu rândul chiar în faţa containerului lui Ellen Starke, povestindu-i în amănunt cine erau şi de unde veneau, dacă erau căsătorite şi cu cine, cum arătau apartamentele lor şi orice altceva le mai trecea prin minte. Până la ora la care Cyndee şi Ronnie ieşiră din schimb, cele patru femei simţeau deja că se cunosc dintotdeauna. De fapt, Ronnie şi Renata spuseră că-şi aminteau una de cealaltă încă din vremea şcolii de evangeline.

Apoi, Mary şi Renata rămaseră singure cu clienta lor. Se străduiră să născocească noi subiecte de conversaţie. Renata nu era din Chicago, aşa că Mary le povesti – ei şi craniului – despre ceremonia cupolei din noaptea trecută,

despre măcelărirea melcilor, despre bărbatul nebun de pe Skytel şi în special despre focurile de artificii. Ca o regulă, evangelinele nu cântau, aşa că nu încercară să facă asta, dar Mary le arătă, Renatei şi craniului, cum să danseze shimmy. Din fericire, înainte ca ele să rămână complet fără idei, sosi un tehnician medical, împingând un cărucior cu instrumente.

Se duse direct la dispozitivul de control, ignorându-le pe cele două femei, şi închise EEG-ul. Scoase două pachete din cărucior, le deschise şi le duse până la o scară mobilă ridicată în spatele containerului. În interiorul pachetelor se aflau nişte mosoare. Unul dintre mosoare era înfăşurat cu un fir argintiu, celălalt cu o panglică îngustă, alburie. Le montă într-o armătură în vârful containerului – totul fără să scoată o vorbă. Purta o uniformă a clinicii, la fel ca a lui Hattie, dar cu o jachetă cafenie. Pe ecusonul lui scria „Matt”.

Matt nu aparţinea nici unui gen de iterant pe care să-l cunoască Mary, ceea ce însemna că făcea parte din fondul nedomesticit, era un născut liber. Părea destul de neprietenos ca să fie membru al unui cartel.

Bărbatul se întoarse la dispozitivul de control şi începu să dicteze instrucţiuni. În timp ce vorbea, armătura cu mosoarele coborî în lichidul gălbui din container, iar două degete Waldo delicate apucară capetele firelor şi începură să le coasă pe creştetul craniului.

— Ce-i asta? întrebă Mary când curiozitatea îi crescu prea mult.

Matt îi aruncă o privire scurtă, dispreţuitoare, şi se întoarse la treaba lui.

— Sunt nervi şi ţesut venos, se auzi o voce plăcută.

Era Concierge, din cadrul uşii. Mentarul intră şi se apropie de ei, lângă container.

— Iar acesta este Matt Coburn, tehnician medical 3 şi unul dintre oamenii noştri cei mai buni. Salută doamnele, Matt!

— Prefer să mi se spună Coburn, replică bărbatul.

— Matt ataşează nervi şi ţesut venos din banca de

ţesuturi proprie a lui *myr* Starke, continuă Concierge. Mâine începem să suprapunem muşchi, iar apoi să învelim întregul craniu în ţesătură epitelială.

— Fascinant, exclamă Mary. O să... ăă... reasamblaţi întregul ei corp cu piese de schimb?

— Am fi putut s-o luăm pe această cale dacă trupul ei ar fi fost în cea mai mare parte intact, răspunse Concierge, dar când ai nevoie de un corp întreg, e mai bine să-l creşti din rămăşiţe. Este chiar mai rapid, şi vei fi sigur că piesele se potrivesc între ele. Dacă vă uitaţi la baza craniului lui *myr* Starke, veţi vedea că am început deja noul corp.

Tot ceea ce vedea Mary era un ghem de plasă fină, încâlcită.

— Ocoliţi prin spate. O să vedeţi mai bine.

Mary şi Renata îl urmară pe Concierge în spatele containerului. Cuibărită în plasă şi conectată la craniu printr-un snop de fire, se afla o creatură micuţă, curbată. Mary o privi cu atenţie prin peretele de sticlă organică şi prin lichidul vâscos. Era un fetus uman fără cap... Sau, mai degrabă, un fetus cu un cap gigantic. Un noduleţ de carne roşie, vizibilă prin pielea transparentă, se agita furios şi pompa o picătură de sânge prin tot trupuşorul.

— Oh, comentă Renata, arată ca un crevete.

— Bănuiesc că da, fu de acord Concierge. Va mai trece o vreme până când crevetele va fi capabil să susţină capul.

Subvocal, mentarul adăugă: *Din nefericire, nu-i merge atât de bine pe cât ar trebui.*

Mary fu surprinsă de remarca şoptită. Când se uită la Concierge, acesta surâse cu tristeţe şi se întoarse în faţa containerului.

— O să fii pe picioare şi afară de-aici cât ai clipi din ochi, *myr* Starke, spuse el cu voioşie.

3.3

Pe Fred îl aştepta o perioadă de recuperare, şi ar fi putut să mai doarmă dacă voia. Dar clonele russ erau incapabili, prin natura lor, să doarmă prea mult, aşa că se trezi, ca de obicei, la ora şase. Mary era plecată, iar el rămase o vreme în pat, lăsându-şi mintea să hoinărească prin câmpul de mine al nou-căpătatelor necazuri. În cele din urmă, comandă cafea şi, când îi simţi mirosul, în timp ce fierbea, aruncă pătura de pe el şi se duse desculţ până în bucătărie. Îşi luă cafeaua cu el în camera de zi şi privi câtva timp imaginea exterioară a ferestrei altcuiva. Dar problemele nu-l lăsau în pace, aşa încât făcu ceea ce iteranţii russ făceau deseori pentru a-şi lua destinul sub control – făcu o listă:

1. Mary/Cabinet
2. Congresul
3. Oboseala clonei

După ce-şi notă îngrijorările şi-şi stabili priorităţile, Fred se simţi mai bine. O listă bună, aşa cum ştia orice russ, creştea buna dispoziţie. O listă bună putea împrăştia ceaţa nehotărârii şi putea ordona forţele raţiunii şi ale spiritului practic. Întremat, Fred le luă pe rând:

1. Mary/Cabinet – Măcar dacă ar fi vorbit imediat, atunci când Cabinet apelase la ajutorul lui, sub lac. Atunci nu şi-ar mai fi făcut griji dacă Nick de la Oamenii Specializaţi sau, mai rău, Cel Fără Nume de la Comandamentul Apărării trăseseră cu urechea la schimbul lor de cuvinte. Prin simplul fapt de a *nu*-şi fi informat superiorii despre chemarea lui Cabinet, era vinovat de acordarea de ajutor şi complicitate cu acesta. Iar acum, Cabinet fiind supus atestării, autoritarul mentar căpătase putere asupra lui. Implicând-o pe Mary în schemele sale, nu făcuse decât să mărească respectiva putere.

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi Fred, evangelinele nu erau nici antrenate, nici recompensate pentru sarcini riscante, iar faptul de a fi oriunde în apropiere de femeia aia, Starke, era riscant până la extrem.

Ce să facă? Se putea duce la Marcus să-i raporteze toată treaba şi să-şi încaseze pedeapsa, care putea fi blândă, cum ar fi un raport negativ în dosar, sau aspră, cum ar fi o retrogradare. Indiferent de situaţie, era mai bine decât să stea şi să fiarbă în suc propriu. Cu toate acestea, deşi putea face faţă mentarilor, n-ar fi putut niciodată să-i facă faţă lui Mary. Ea l-ar omorî pentru pierderea slujbei de companion. Nu l-ar ierta niciodată, chiar dacă acţiona din grijă pentru siguranţa ei.

2. Congresul – Al cincizeci şi şaptelea Congres Mondial al Cartelurilor, care avea să atragă peste cincizeci de mii de membri ai acestora, urma să aibă loc *mâine*. Stabilise totul pentru securitatea acestuia până când şeful comitetului de organizare, neghiobul născut liber *myr* Pacfin, făcuse o criză de furie în legătură cu clonele pike.

Ce era de făcut? Simplu, să se ducă la FCR şi să vorbească cu reprezentarea pe care-o trimisese să se ocupe de situaţie.

3. Oboseala clonei – Nu exista aşa ceva. Era doar o grămadă de psiho-pălăvrăgeli tâmpite inventate de născuţii liberi pentru a fura locurile de muncă de la iteranţi. Pretindeau că, o dată cu trecerea timpului, chiar şi clonele identice încep să difere unele de altele, pierzându-şi integritatea liniei genetice şi căpătând caracteristici noi, mai puţin demne de încredere. Şi, din moment ce întreaga atracţie a pieţei iteranţilor se baza pe uniformitatea personalităţii lor fundamentale, instabilitatea caracteristicilor le-ar micşora valoarea de piaţă. Agenţiile pentru angajarea temporară a iteranţilor, ca de pildă Oamenii Specializaţi, s-ar fi clătinat, iar Fred şi încă un milion de alte clone ar fi rămas fără slujbe.

Era apă de ploaie, desigur. În primul rând, nu exista un asemenea lucru cum ar fi clonele *identice*. Deşi o linie genetică putea începe cu acelaşi genom, factorii materni, ca ADN-ul mitocondrial şi mediul exogenic al pântecelui, precum şi tehnicile de dispersare la transferul indus al alelelor, garantau faptul că erau cu toţii uşor diferiţi unii de ceilalţi. Mai asemănători decât fraţii obişnuiţi, dar mai

diferiţi decât aveau tendinţa să fie gemenii monozigoţi naturali. Chiar şi personalităţile lor variau puţin, deşi trăsăturile lor fundamentale erau fidele tipului: jenny erau grijulii, lulu erau picante, iar russ erau exagerat de loiali şi dependenţi de liste.

Şi încă ceva: dacă ar fi existat ceea ce se numea oboseala clonelor, aceasta ar fi afectat doar loturile noi, nu indivizi având deja aproape o sută de ani.

Totuşi, era vorba de un subiect sensibil pentru Fred, şi nu ştia de ce. I se părea că se comportă ciudat în ultima vreme. Din câte ştia, trecea printr-o schimbare normală în viaţa lui, pe care-o încercau toate clonele russ. Poate că toţi bărbaţii russ, într-un moment sau altul, nutreau o dorinţă secretă pentru lucruri fără sens (inspectorul Costa!) sau puneau la îndoială propria loialitate faţă de angajatorul lor. Şi dacă era aşa, cum ar fi putut el să afle vreodată, din moment ce una dintre trăsăturile fundamentale ale clonelor russ era tocmai incapacitatea totală de a vorbi, chiar şi cu fraţii lor, despre sentimentele pe care le aveau?

Pe de altă parte, din câte ştia, exista un volum secret, ascuns în *Jurnalul Vigilenţilor*, unul despre care nu vorbea nimeni dar peste care fiecare russ dădea în momente de restrişte. O frăţie ascunsă în interiorul frăţiei. Faptul că el, un russ până-n măduva oaselor, se gândea la asta însemna că şi alţii trebuie să se fi gândit. Avea sens.

Ce să facă? Să se ducă la FCR şi să caute în *Jurnalul Vigilenţilor*.

Aşa că Fred se ridică de pe canapea, îşi puse nişte haine şi-şi târî fiinţa obosită şi plină de vânătăi către North Wabash.

•

Fred ajunse chiar când un val de iteranţi russ ieşeau din cartierul general pentru schimbul de tură. Spre surprinderea lui Fred, devenise o celebritate. Scăpaseră vorbe despre încăierarea lui cu warbeitorul din noaptea trecută. Din cauza regulilor de confidenţialitate, nu putea să lămurească situaţia, explicând că nu el fusese eroul momentului – ci arma ilegală, cu particule, a cartelului TUG.

Tot ce putea face era să accepte laudele fraţilor lui cu smerenia russ obişnuită. (*Smerenie* – Fred se hotărî să ţină o listă deschisă de trăsături russ pe care le împărtăşea şi el, sau care îi lipseau).

Fred intră într-o cabină holografică şi-i ceru lui Marcus să deschidă spaţiul Congresului.

— Desigur, *myr* Londenstane, îi răspunse mentarul, dar nu-i nimic acolo care să nu poată aştepta câteva ore. De ce nu-ţi iei dimineaţa liberă? Ieri ai avut o zi foarte solicitantă.

— Mulţumesc pentru grijă, Marcus, dar aş prefera să fac asta acum. (Atenţie obsesivă pentru detalii.)

— Cum doreşti. Dar dă-mi voie să-ţi programez o şedinţă autopsihologică după ce termini. Având în vedere prin ce-ai trecut, s-ar putea să-ţi fie de folos.

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie. (*Aversiune pentru aşa-numita igienă mentală.*)

Marcus îi deschise lui Fred spaţiul de lucru pentru întrunire şi-l lăsă cu treburile lui. Erau o mulţime de amănunte de rezolvat dar, aşa cum zisese şi Marcus, nimic urgent. Fred îşi convocă reprezentarea pe care-o trimisese în locul său când se retrăsese de la întâlnirea pentru Congres. În jurnal era trecut că fusese pus la păstrare încă de la întreruperea întâlnirii.

O imagine în oglindă a capului şi umerilor lui Fred, cu o mână dreaptă înmănuşată, se ivi în faţa lui.

— Era şi timpul să apari, spuse imaginea.

Reprezentarea lui Fred avea o expresie de iritare răbdătoare, ceea ce-l surprinse şi-l făcu să se simtă stânjenit. Reprezentările aveau tendinţa de a se bloca în starea emoţională a cuiva din momentul proiecţiei. Fusese atât de vizibilă iritarea lui Fred faţă de comitetul de organizare? (*Transparenţa emoţională* – nu era o caracteristică russ.) Dacă era aşa, vina aparţinea doar totalei stupidităţi a preşedintelui comitetului, *myr* Pacfin. (*Incapacitatea de a suferi neghiobii*.)

— Aşadar, întrebă reprezentarea, cum a mers? Cu inspectorul Costa şi cu vânătoarea de mentari?

— Bine, răspunse Fred.

— Bine? Asta-i tot? Doar cu asta mă aleg? Fred, sunt eu – *Fred!* zise reprezentarea. Sunt reprezentarea ta. Clauza de confidenţialitate nu ni se aplică nouă, îţi aduci aminte? O să mă ştergi când lămureşti lucrurile.

Fred oftă.

— Iartă-mă. Să vedem, am capturat ultima copie a lui Cabinet într-un releu opticom şi apoi l-am încolţit pe principalul Cabinet lângă un sorb al uzinei de apă a oraşului, de sub lac. Reilly Dell stătea pe locul mortului, pentru că veni vorba, şi un NASTIE a pus laba pe noi şi a trebuit să fim curăţaţi chimic.

— Hei, stai! exclamă reprezentarea. Dă înapoi şi ia-o mai încet!

Dar Fred n-avea nici cea mai mică intenţie să dea înapoi sau să încetinească.

— Veronica Tug mi-a zis că ai angajat cinci sute de inşi din cartelul TUG ca să patruleze la Congres.

— Ai vorbit iar cu ea?

— Mda, mi-a salvat pielea astă-noapte.

— Ce-ai zis?

Fred se scărpină pe faţă.

— Hai să zicem doar că cei din cartelul TUG au fost la locul potrivit şi la timpul potrivit ca să-mi facă o mare favoare.

— Hai, Fred, nu mă poţi lăsa aşa, în aer.

Dar trebuia să-l lase; altfel s-ar fi trezit că-i dă un raport punct cu punct despre raidul asupra misterioasei case din Decatur, despre paznicul warbeitor, inelele mortale de plasmă şi tot restul. Apoi, reprezentarea ar fi întrebat despre ceremonia cupolei şi despre Mary, iar el ar fi trebuit să-i povestească despre angajamentul ei ca însoţitoare şi despre Cabinet. Trebuia să tragă o linie.

— Vreau s-aud despre armata din cartelul TUG pe care-ai angajat-o, spuse el.

— Bine, bine, răspunse reprezentarea. Nu i-am angajat, dar am fost de acord să le permit unui număr de cinci sute dintre ei să poarte banderole şi să patruleze la etajul convenţiei, iar în schimb să-i ţin pe cei patruzeci de pike ai

noştri *departe* de etaj.

— Ce? Ar trebui să le spun clonelor noastre pike să stea cu mâinile încrucişate?

— Exact. Nici un pike nu va avea permisiunea să-şi arate feţişoara de nevăstuică. Cartelul TUG se va afla sub comanda noastră şi-şi va limita acţiunile la convingerea verbală...

De fapt, nu era o idee chiar atât de rea. La asemenea treburi, membrii cartelurilor rareori ajungeau la scandal şi preferau oricum să fie supravegheaţi de colegii lor; iar cei din cartelul TUG vor păstra probabil liniştea numai prin felul în care arătau.

— Presupun că MC şi Nick sunt mulţumiţi de aranjamentul ăsta?

— Da, mentarii sunt cu toţii de acord.

O dată împinşi în direcţia bună, reprezentarea Fred îşi continuă raportul despre rezultatul întâlnirii cu o eficienţă tipică russ. (*Eficienţă.*) Când termină, oftă şi rosti:

— Asta-i...

— Nimic altceva?

— Mai e un lucru pe care m-am gândit să ţi-l spun. Nu ştiu câtă greutate să-i dau, din moment ce sunt doar o – ştii tu – o copie artificială a ta, dar am un sentiment despre această persoană, Veronica Tug.

— Ce fel de sentiment? întrebă Fred.

— O intuiţie.

— Şi?

— Simt că aş putea avea încredere în ea. De asta e atât de interesant faptul că te-a ajutat.

— Înţeleg. Mulţumesc că mi-ai zis. Şi mulţumesc pentru serviciile tale.

— Pentru nimic.

Fred şi reprezentarea lui se priviră în tăcere pentru câteva clipe, apoi reprezentarea vorbi:

— Vrei s-o faci o dată?

— Ăă... scuză-mă. Marcus, şterge reprezentarea!

Reprezentarea lui Fred dispăru. Fred închise spaţiul Congresului şi se conectă la centrul Longyear ca să întrebe

despre situaţia inspectorului Costa. Era încă în stare critică.

Fred ieşi din cabină şi coborî la cantină să ia nişte cafea şi gogoşi. Locul era aproape pustiu, cu atâţia iteranţi russ convocaţi pentru amănunte suplimentare legate de securitate. Iar toţi bărbaţii russ care nu erau implicaţi în a-i împiedica pe barosani să se omoare între ei lucrau fără îndoială ca trupe împotriva nanoterorismului, acum că Chicago nu mai avea o cupolă care să-l apere. (*Curaj*.)

•

Întors în cabina holografică, acum, că-şi terminase treaba, Fred îi ceru lui Marcus un pin de date conţinând versiunea completă a *Jurnalului Vigilenţilor* al FCR. Era o solicitare neobişnuită – de obicei, îl lăsa pe Marcus să parcurgă jurnalul pentru el. Marcus scoase pachetul, fără să pună întrebări, iar Fred porni câmpul de izolare al cabinei, excluzându-l pe Marcus şi pe orice alţi băgăcioşi. Cabinele frăţiei ofereau o intimitate destul de bună, nu atât de strictă cum era non-camera, dar mult mai convenabilă.

Fred apăsă pinul în cititor şi pe bancul de lucru din faţa lui apăru un director.

Fred ştia, mai mult sau mai puţin, ce era în *JV*. Jurnalul era o culegere de înregistrări şi gânduri russ care mergeau până în urmă cu o sută de ani, la Thomas A. însuşi. Cele mai multe erau legate de probleme de serviciu, de *cum* şi *de ce* în munca de securitate. Era un Fişier al Gloriei, care descria misiunile deosebit de chinuitoare, cu detaliile confidenţiale eliminate. Marcus introdusese deja încăierarea de ieri cu warbeitorul, deşi fără să pomenească nume. Exista de asemenea şi un Zid de Onoare pentru iteranţii russ ucişi la datorie. Iar una dintre componentele cele mai populare din *JV* era Lista Listelor. În total, erau peste şapte sute de intrări în *JV*, ceea ce, când Fred se gândi mai bine, nu însemna prea mult, luând în considerare faptul că reprezentau cam o jumătate de miliard de ani-russ de experienţă.

Pornind de la teoria că exista un jurnal secret nelistat în director, Fred răsfoi *JV* de la un capăt la altul, căutând orice-ar fi putut să-l ajute să arunce o privire în misterioasa inimă

russ. Presupunea că ar fi putut să-l întrebe pur şi simplu pe Marcus dacă fusese vreodată înregistrat aşa ceva, dar bănuia că, dacă exista, ar fi fost ţinut secret la fel de bine şi faţă de Marcus. După trei ore se lăsă păgubaş. Cu excepţia anumitor liste aducând cu nişte poezii, fraţii lui păreau la fel de expresivi ca nişte copaci.

În regulă, va avea el grijă de asta. Fred deschise un nou volum în *JV* şi îl numi *Cartea fraţilor russ*. Trase adânc aer în piept şi începu:

— „Către fraţii mei clonaţi: Contrar tuturor dovezilor, noi, fraţii lui Thomas A. Russ, *avem* parte de o viaţă interioară bogată. De ce suntem atât de reticenţi în a o împărtăşi cu alţii sau chiar între noi, e greu de spus. Astăzi încep ceea ce sper să devină o nouă tradiţie printre noi – obiceiul sincerităţii frăţeşti...”

Fred se opri şi citi ceea ce dictase. În general, era bine; exprima ceea ce-şi dorea. Dar suna prea pompos. Deşi clonele russ stăteau bine cu studiile, nu-şi purtau erudiţia în frunte. Se gândi puţin la asta, şterse textul şi începu din nou. De data asta încercă să vorbească aşa cum ar fi făcut-o cu Reilly. Păstră totuşi expresia „Către fraţii mei clonaţi”, care-i plăcea.

— „Către fraţii mei clonaţi: M-am săturat de felul în care ţinem totul închis în noi. Nu e sănătos. Aşa că am să spun aici ce gândesc şi am să văd dacă vreunul dintre voi va face la fel. Propun ca această *Carte a fraţilor russ* să fie un loc unde clonele russ să poată vorbi deschis între ele...”

Fred făcu o pauză şi reciti asta. Putea avea exact rezultatul contrar, dar era mai bine. Aşa încât continuă cu acelaşi ton:

— „În ultima vreme s-a vorbit foarte mult despre aşa-numita oboseală a clonei. Desigur, nu există aşa ceva. E un mit urban. E o încercare din partea non-iteranţilor de a ne pune în umbră. Dar dacă există, şi dacă eu o am, cum aş putea şti?

Daţi-mi voie să pun problema altfel... Ştim cu toţii că noi, fraţii lui Thomas A., preferăm să purtăm pantofi maro închis. E atât de tipic pentru noi, încât a devenit un clişeu

învechit. Cum e posibil ca preferinţa pentru culoarea pantofilor să fie codată în gene, n-am nici cea mai mică idee. Oricare ar fi mecanismul, ce s-ar întâmpla dacă mâine m-aş trezi din somn şi m-aş hotărî, doar aşa, de-al naibii, să port o pereche de pantofi negri? Bănuiesc că toţi cei peste care aş da ar comenta chestia asta. Ar provoca o asemenea senzaţie, încât probabil că nu i-aş mai purta niciodată în public. Dar dacă adevărul în chestiunea asta este acela că, în tinereţe, preferăm pantofii maro, dar că iteranţii russ de o anumită vârstă încep să aprecieze pantofii de alte culori? Pricepeţi ce vreau să spun? Dacă suntem atât de reticenţi să purtăm pantofi negri în public, din cauza reacţiei celorlalţi, sau chiar să vorbim între noi despre preferinţele în materie de culoare la pantofi, până la urmă vom umbla cu toţii nemulţumiţi în secret de pantofii noştri!

Dacă vă interesează părerea mea, e ceva nefiresc în legătură cu această stare de lucruri. Cred că ni s-a oferit o poliţă fără acoperire. Suntem atât de obsedaţi, încercând să rămânem fideli liniei noastre genetice, că reprimăm tot ceea ce credem că ne-ar deosebi. Credeţi-mă, fraţii mei, calea asta duce la nebunie.

Oricum, aşa simt *eu* despre asta, şi dacă eu simt aşa, sunt destul de sigur că există cel puţin o jumătate de *milion* dintre voi care simt acelaşi lucru.

Prin urmare, asta am de gând să fac. Am să dedic acest volum, această *Carte a fraţilor russ*, liberei exprimări a calităţii de russ, şi vă încurajez pe toţi, fraţii mei, să adăugaţi aici partea voastră. Spuneţi-ne tuturor ce ne pune în mişcare.

Ca să dau drumul la bulgăre să se rostogolească, o să încep primul...”

Fred se opri să se gândească la cel mai provocator lucru despre el însuşi pe care-l putea dezvălui, pentru a dezlega limba prudentă a clonelor russ. Până la urmă, voia să ajungă la problema loialităţii în misiune, dar ăsta era probabil un subiect prea exploziv ca să înceapă cu el. Mai bine să folosească ceva mai sigur şi mai picant.

— „În regulă, continuă el. Iată. Aş vrea să mă culc cu o

unică. V-aţi prins? Mi-ar plăcea să regulez o femeie al cărei trup nu seamănă cu al nici unei alteia din lume. Nu mă înţelegeţi greşit: iubesc femeile noastre iterante. Sunt cele mai bune. Nu dau deoparte clonele noastre evangeline sau jenny sau oricare alt tip, câtuşi de puţin. Dar măcar o dată, mă întreb, chiar mă întreb – cum ar putea să fie o născută-liber în pat?

Asta-i. Şi vă rog să nu-mi spuneţi că sunt singurul russ din lume care a râvnit vreodată la unice.

E rândul vostru. Mulţumesc pentru că m-aţi ascultat.”

Fred închise înregistrarea şi o reciti. Era îngrozit. Primul lui impuls fu să şteargă complet *Cartea fraţilor russ*, dar se stăpâni. Dacă avea să meargă, cineva trebuia să facă primul pas. În plus, era *sigur* că avea dreptate. Cum s-ar fi putut înşela? Aşa că nu şterse intrarea, nici măcar nu o cenzură. Fu tentat să o lase anonimă, dar asta ar fi anulat întregul scop, aşa că îşi adăugă semnătura, închise câmpul de izolare al cabinei şi trimise peste tot intrarea inaugurală a *Cărţii fraţilor russ*. O clipă mai târziu, se întrebă ce făcuse, pentru numele lui Dumnezeu?

3.4

Ieri, Bogdan întârziase la lucru; astăzi, avea timp să taie frunza la câini. Mergând agale către gara Bibliotecii dinspre Howe Street, stătea cu ochii după orice semn de distrugere din partea NASTIE-urilor, acum, o dată coborâtă cupola. Trotuarul de sub tălpile lui părea ciudat. Poate că era doar imaginaţia lui, dar îl simţea spongios, aşa că traversă pe partea cealaltă a străzii. Un alt lucru pe care-l observă era acela că-l mânca pielea. Îşi imagina micuţe mecanisme teroriste, prea mici ca să poată fi văzute, săpând tuneluri prin epiderma lui, pentru a ataca maşinăria celulară şi a-l transforma într-o băltoacă de protoplasmă. Aşa că încercă să nu se scarpine.

Ce nu vedea nicăieri erau limacşii ComAp-ului în patrulare. De obicei prezenţi în număr mare, în această dimineaţă lipseau în mod misterios.

Călătoria cu trenul către Elmhurst fu lipsită de evenimente. Spre deosebire de ieri, merse încetişor pe jos, de la gara MacArthur până la clădirea Bachner, unde E-Pluribus era instalat pentru a doua zi la rând. Avea aşadar o şansă de a cerceta scena locală, înţesată de navetiştii din zori.

Elmhurst se mândrea cu zeci de galerii comerciale, una peste alta, pe tot drumul până la Nivelul Municipal 85. Fremătau de tineri născuţi liber, îmbrăcaţi şi tunşi extravagant. Erau atât de multe maşini zburând pe deasupra, încât stârneau o adiere. Nu era de mirare că E-Pluribus făcea studii aici.

În faţa lui, o mulţime de oameni bloca trotuarul şi se revărsa pe stradă. Bogdan îşi croi drum până în faţă. Acolo, în mijlocul străzii, zări o inflorescenţă.

Era prima pe care o văzuse Bogdan vreodată în realcorp, şi înfricoşător de frumoasă. În formă de dom, se extindea în valuri mici. Lujere cristaline, ca nişte pene de culoarea chihlimbarului, creşteau dintr-o movilă centrală şi îngheţau pe loc. Se acumulau unul peste altul, până când întreaga

structură se prăbuşea în interior, într-o grămadă de sfărâmături clincănitoare. Doar ca să crească din nou... Şi era fierbinte, la fel de fierbinte ca un foc de tabără. Bogdan şi ceilalţi spectatori se dădeau în spate de câte ori creştea. Oamenii strigau şi glumeau în timp ce priveau, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. Cineva spuse că erau sute de asemenea inflorescenţe în tot oraşul. Cele mai multe arătau ca aceasta, un nanobot mono sau bifazic care era programat să mănânce una ori două substanţe obişnuite – în acest caz, stratul de sticlă organică folosit ca să paveze străzile, galeriile şi acoperişurile. Când inflorescenţa ajunse la bordură, se opri; bordura era confecţionată din beton, care nu făcea parte din dieta nanobotului. Dar inflorescenţa consuma strada în ambele direcţii şi avea să se tot întindă, până când ajungea la intersecţiile cu suprafeţe izolatoare de beton.

În scurtă vreme sosiră pe deasupra trupele antiteroriste, cu autocisterne. Lansară un cordon de poliţie în jurul inflorescenţei şi ordonară tuturor să se dea înapoi. Când spectatorii eliberară locul, autocisternele împroşcară inflorescenţa cu o spumă care făcu movila învolburată să se oprească sfârâind. Pentru o clipă, arabescul complicat de lujere de cristal şovăi, păstrându-şi forma. Apoi toată structura se prăbuşi într-o grămăjoară de nisip gălbui.

•

La clădirea Bachner, lui Bogdan nu i se permise să se ducă direct sus. Etajele E-Pluribus erau încă în curs de convertire după chiriaşul din timpul nopţii, un cazino Cathouse. Printre angajaţii de la Cathouse ce ieşeau din clădire se aflau nişte fete cu cozi lungi iţindu-li-se prin fuste. Bogdan era de acord cu cozile la fete. Îi plăcea cum legau de ele clopoţei, le împleteau cu panglici sau făceau alte lucruri interesante care să atragă atenţia asupra lor. Ceea ce-i atrăgea lui atenţia în mod special erau găurile pentru coadă din haine, care lăsau de obicei să se vadă o mică porţiune de fund gol.

Bogdan încă se scărpina, dar observă că toată lumea făcea la fel, aşa că era probabil normal.

Când avu în sfârşit voie să urce, holograma lui Anette Beijing îl aştepta ca să-i vorbească.

— ’Neaţa, Boggo, spuse ea, aruncându-i surâsul ei vestit în întreaga lume. Ei, arăţi chipeş în dimineaţa asta.

— Mulţumesc, răspunse el, radiind de plăcere.

Îi făcea mereu asemenea complimente şi, cu toate că asta era probabil doar o parte din programarea ei, încă îi mai dădea palpitaţii.

— Şi tu arăţi bine, Nettie, continuă el, ceea ce, în cazul tău, e o subapreciere.

— Mulţumesc. Ei, am nişte vizitatori de întâmpinat, îi zise ea. Tu ai o zi agitată. Ah, şi nu uita despre întâlnirea cu Resursele Umane de mâine.

Se întoarse şi ieşi, cu eşarfa fluturând. Era atât de frumoasă, din spate ca şi din faţă… Bogdan îşi imagină cum ar arăta cu o coadă.

•

Posteriorul lui Bogdan era primul la rând pentru cabinele de „montaj”. O dată ce sonda pentru exprimare viscerală fusese introdusă, legându-i fiecare senzaţie a corpului de super-computerul pe bază de lumină de la E-Pluribus, se încheie la salopetă şi se duse la prima lui şedinţă de sondaje. Spera cu înflăcărare că va fi încă o vizită pe O-navă cu acel omuleţ ciudat de la Birthplace, Meewee. Dar prima lui treabă avu loc într-o sală plină de zilieri, alături de care fu supus unei ore de ştiri probabile: alunecări de nămol la Bogota, o panică oribilă pe un stadion de fotbal din Sudan, conducători din toată lumea asasinaţi de propriile gărzi de corp şi altele asemănătoare. Următoarea sarcină fu la fel de anostă, un video despre un asteroid care loveşte Pământul şi despre cum, cu ani înaintea prăbuşirii, savanţii folosesc o bacterie producătoare de rugină ca să absoarbă oxigen din atmosferă, reducând nivelul global al acestui gaz la cincisprezece procente, o concentraţie suficientă pentru a susţine viaţa, dar prea scăzută pentru flăcări deschise, făcând Pământul efectiv neinflamabil.

Plictisitor.

În sfârşit, ultima însărcinare înainte de prânz îl duse într-

o cabină de o singură persoană unde, bineînţeles, luminile se stinseră, emiţătoarele începură să murmure şi Bogdan se trezi înapoi pe O-nava ESV *Grădina Cartel*. De data asta se afla într-un tambur urban locuibil, stând la o masă lungă pe un podium mai înalt, în faţa unei mulţimi de zeci de mii de oameni, de pe un stadion. Dincolo de ei putea vedea turlele şi acoperişurile unui mare oraş întinzându-se până la peretele despărţitor al tamburului. La masă stăteau zeci de tineri, femei şi bărbaţi, purtând cu toţii uniformele scrobite ale corpului de piloţi de salt. Bogdan îşi privi mâneca şi văzu că şi el era pilot de salt. Când privi în stânga, descoperi că era aşezat lângă... Anette Beijing! O Anette adolescentă, îmbrăcată şi ea tot ca pilot. Şi care îi zâmbi...

În faţa mesei se afla un pupitru, de la care un bărbat vorbea publicului numeros. Era tipul cel mititel, Meewee, în salopeta lui cu verde şi roşu.

— În următoarele câteva luni după Trezirea Generală, spunea el, vor părăsi criogaleriile şi vor fi reanimaţi mai mulţi dintre cetăţenii noştri decât în oricare altă perioadă a călătoriei noastre de o mie de ani – mult peste două sute de mii, sau optzeci la sută din populaţia marii noastre nave. Toate cele şaizeci şi patru de tambure locuibile sunt presurizate şi activate pentru a-i găzdui. Acum, că am ajuns în sistemul care va fi noua noastră casă, va trebui să ne pregătim pentru coborârea pe planetă. Următoarele douăsprezece luni vor fi o perioadă de activitate însufleţită, în care vom fi gata să luăm în posesie noua noastră planetă.

Printre aplauzele susţinute, Meewee arătă către cer şi rosti:

— Vă ofer planeta Lisa!

Mulţimea îşi ţinu respiraţia. Bogdan se uită drept în sus şi fu uluit de privelişte. Carcasa tamburului devenea transparentă, o fereastră către spaţiu. Şi acolo, direct deasupra capului, o planetă strălucitoare, verde-albastră, apărea în faţa ochilor lui. Avea oceane sclipitoare sub nori albi învolburaţi. Erau vizibile trei mase principale de uscat şi regiunile polare acoperite cu gheaţă. Cu excepţia formei

nefamiliare, ar fi putut fi Pământul, vechiul Pământ preindustrial.

— Năucitor, nu-i aşa? i se adresă adolescenta Anette. Noua noastră casă.

— Planeta Lisa, şopti Bogdan.

— Ţi-ai ales deja cele o mie de pogoane ale tale?

— Ăă... nu. Tu?

— Aproape. L-am împărţit pe al meu în trei sau patru parcele. Cinci sute de pogoane de ţărm acolo, pe insula Kalina.

Ridică mâna subţire şi arătă către marginea planetei.

— Uită-te repede, îl îndemnă ea, se lasă noaptea. Iar dincolo, dedesubtul Golfului Reînnoirii, e un oraş numit Capa. Am o sută de pogoane lângă el. Cât despre rest, nu ştiu. Undeva la munte? În centura agricolă? Pur şi simplu nu ştiu... Dar tu?

Îi cercetă chipul cu ochii ei verzi şi continuă:

— Şi când te gândeşti că am primit toate astea: călătoria de un mileniu, cinci sute de hectare pe o planetă virgină, o carieră captivantă, întinerire nelimitată – o viaţă! – totul în schimb pentru o amărâtă de jumătate de hectar pe o planetă muribundă!

— Mie-mi zici, replică Bogdan. Jumătatea mea de hectar a venit dintr-un amplasament al unei rezerve poluate cu reziduuri industriale toxice.

Mulţimea ovaţiona, iar Bogdan şi Anette se uitară din nou în sus, la planeta Lisa. Pe coasta de vest a unui continent întunecat se aprindeau luminile unei metropole.

— Ăsta-i New Seattle, îi zise Anette. Automatele constructori testează reţeaua energetică.

Abia ieri (deşi în timpul navei era cu şase ani în urmă), căpitanul Suzette îi explicase cum nave robotice de avangardă îşi vor atinge destinaţia cu câteva secole înaintea O-navei pentru a construi infrastructura planetei.

— Iar acum, evenimentul pe care l-aţi aşteptat cu toţii, continuă omuleţul de la pupitru.

Publicul imens vui de nerăbdare.

— În trei luni, curajoşii piloţi de salt aşezaţi în spatele

meu vor începe să transporte colonişti, jos pe suprafaţă. Fireşte, oricine doreşte să fie prezent la prima aterizare istorică. Care vor fi aceşti norocoşi depinde de ordinea de lansare a navetelor de salt – pe care o vom hotărî *acum!*

Mulţimea intră în delir când un tânăr împinse un cărucior de-a lungul podiumului. Pe el se afla ceva ce arăta ca o colivie în care intra o pâlnie plină cu bile mici. Membrii asistenţei se ridicară de pe scaune şi strigară, când Meewee roti pâlnia cu un mâner. Un grup de fete din faţă, toate uluitor de frumoase, scandau:

— Bog-dan, Bog-dan, Bog-dan!

Anette îl privi cu un zâmbet atotcunoscător.

— Îl invidiez pe pilotul care prinde prima lansare. Ea, sau el, va avea toţi iubiţii pe care poate pune mâna...

Prima bilă căzu şi se rostogoli până la capătul jgheabului. Meewee o ridică şi o întoarse în mână.

— Prima navetă către Lisa va fi pilotată de...

Bogdan, care fusese treaz şi activ fără întrerupere în ultimele douăzeci şi nouă de ore, închise ochii. Tableta *Alert!* de opt ore pe care o luase îşi încheie efectul dintr-o dată, iar el adormi pe locul pe care stătea. Câteva minute mai târziu, scaunul îl înghionti să se trezească, dar era prea târziu; scenariul O-navei se terminase. Mai înghiţi un *Alert!* şi, târându-şi picioarele, plecă să mănânce de prânz.

3.5

Meewee dormi cea mai mare parte a dimineţii. Umflătura de sub piele, noul său creieraş, nu-l deranja dacă o scărpina. La mijlocul după-amiezii, îşi părăsi pentru ultima oară apartamentul de serviciu de la cartierul general al Starke Enterprises şi străbătu scurtul drum până la conacul Starke. Un arbeitor, cu Wee Hunk cocoţat deasupra, îl aştepta în staţia privată de transport pneumatic a familiei.

— Bună ziua, domnule episcop, zise micuţul mentar, salutându-l ca un vechi prieten. Nădăjduiesc că despărţirea de teritoriul lui Cabinet a fost politicoasă...

— Destul de politicoasă, deşi Cabinet a socotit potrivit să trimită o echipă de securitate să mă escorteze la metrou. Ca şi cum aş fi avut intenţia să fur lenjeria sau cam aşa ceva.

— Şi ai făcut-o?

— Ce să fac?

— Să furi lenjeria...

Meewee luă întrebarea drept o glumă de prost gust şi nu răspunse. Arbeitorul îi apucă bagajul, iar omul îl urmă către lifturi. Abia în timp ce urcau spre parter îşi dădu seama că el şi cu Wee Hunk purtaseră două conversaţii deodată. Zeflemeaua despre Cabinet fusese doar cea de suprafaţă. Dedesubtul său era una mult mai serioasă: Wee Hunk tocmai îl pusese la curent cu starea lui Ellen – tot critică – şi-l întrebase dacă mai avusese întâlniri directe cu Cabinet.

Mai mult decât atât, Meewee lăsase întrebarea în suspensie. Aşa că răspunse:

— Cearşafuri, prosoape, halate – am luat cât de mult am putut căra.

Wee Hunk râse în hohote şi spuse:

— Am rezervat pentru tine o cameră cu vedere spre câmpuri. Ţi-ar plăcea să mergi acolo acum?

Pe dedesubt, era o punere la încercare a identităţii. Meewee răspunse:

— Da, te rog. Mi-ar plăcea să mă instalez.

Apoi, în schimb, puse şi el la încercare identitatea mentarului.

— Se întâmplă să ai un sistem de livrare în clădire? Am nevoie să-mi fac nişte haine noi.

Wee Hunk răspunse pozitiv la ambele niveluri de interogare şi, în timp ce-l conduse pe Meewee prin labirintul de încăperi, îl informă în secret despre evenimentele din ultimele douăsprezece ore: capul lui Ellen fusese instalat într-un container Hernandez dintr-un pavilion de la clinică, angajate evangeline erau acum cu ea, purtând contoare de continuitate cusute în pălării, nu fusese făcut nici un progres în depistarea asasinilor lui Eleanor sau a răpitorilor lui Ellen, iar eforturile de a găsi un specialist în reînviere independent fuseseră până în acel moment zadarnice...

Conacul Starke, cu toată mărimea lui impresionantă, reuşea să păstreze o atmosferă intimă. Arbeitorul îl conduse pe Meewee într-o serie de camere care era cel puţin de două ori mai mare decât apartamentul său de serviciu. Mai mult spaţiu decât ştia Meewee cum să ocupe.

— Sunt încântat să văd că metalimbajul s-a instalat, vorbi Wee Hunk în engleza obişnuită. Şi fără nici o vătămare de durată a sănătăţii tale... Felul în care stăpâneşti dintr-o dată starkeza este impresionant, dar nu-i nevoie s-o foloseşti sau să subvocalizezi câtă vreme suntem aici. Conacul are o cupolă dublă şi este ecranat împotriva oricărei forme de spionaj. E mai sigur aici decât în multe non-camere!

Wee Hunk sări jos de pe arbeitor şi trecu la mărimea naturală. Deschise o mică hologramă care arăta interiorul pavilionului clinic al lui Ellen, cu patru dintre cele opt evangeline prezente. Două dintre ele se pregăteau să plece, iar holograma se diviză în două, una rămânând în pavilion, iar cealaltă urmărind însoţitoarele care plecau de-a lungul unei poteci ducând la Poarta de Sud.

— Ai zis că nu-i merge bine? întrebă Meewee, mărind imaginea craniului din containerul Hernandez.

— Nu, nu-i bine deloc. Funcţiile neurale critice nu s-au restabilit. Concierge spune că doctorii n-au nici o explicaţie,

dar manifestă un optimism prudent.

— La naiba, aş fi vrut să avem propriul nostru doctor!

— Încă mai caut unul, zise mentarul, dar miile de specialişti calificaţi în reînvieri care profesează în Democraţiile Unite sunt cu toţii fie angajaţii Grupului de Sănătate Fagan, fie sub licenţa lor, şi astfel devin inacceptabili. Fagan are un monopol solid asupra specialităţii în Occident. Poate că vreunul dintre vechile tale contacte de la Birthplace, din afara DU, ar putea fi util…

— Am să caut, dar în ţările înfometate reînvierea n-are prea multă căutare.

În hologramă, un tehnician medical intră în pavilion şi se duse către container. Îi verifică dispozitivul de control, apoi urcă o scară şi cufundă o fiolă mică în container pentru a lua o mostră din fluidul amniotic chihlimbariu. După ce însemnă fiola, îi dădu drumul într-un buzunar şi continuă cu alte sarcini de monitorizare. Între timp, în cealaltă imagine, cele două evangeline care-şi terminaseră schimbul ajunseră la Poarta de Sud şi, după formalităţile de control, fură lăsate să treacă. Pe partea cealaltă a porţii, le aştepta o limuzină Starke.

— O să le cer raportul de îndată ce maşina părăseşte complexul, îl asigură Wee Hunk.

— Ai pomenit ceva despre contoare de continuitate. Ce-s astea?

— Un soi de generatoare de coduri temporale. Clinica Roosevelt, aşa cum am văzut-o în imaginea dată de nolb, este un mediu închis în sine. La fel ca şi casa asta, are cupolă dublă şi este ecranată. Toate transmisiile către şi dinspre clinică trebuie să treacă pe la un portar, care se întâmplă să fie Concierge. Deşi e adevărat că am urmărit-o continuu pe Ellen, cum pot avea încredere în imaginile şi datele pe care mi le furnizează Concierge? Când evangelinele părăsesc domeniul mentarului, voi putea să compar jurnalul temporal din pălăriile lor cu propriile mele înregistrări. Orice falsificare, de orice fel, a supravegherii mele, va ieşi la iveală.

— Ingenios!

Evangelinele se urcară în limuzină, care părăsi aleea parcării şi săltă în aer. O dată ieşite din spaţiul clinicii, un Wee Hunk în miniatură apăru pe scaunul din faţa lor şi spuse:

— Bună ziua, *myren*. Cum a mers prima zi?

Mary răspunse:

— Bună ziua, *myr* Hunk. A mers bine, cred... Concierge e foarte amabil.

Apoi adăugă:

— Îşi va reveni pacienta vreodată?

— Ah, *myr* Skarland, asta-i o întrebare dificilă. Doctorii sunt neliniştiţi de lipsa progresului în cazul lui Ellen, dar nu sunt gata să intre încă în panică. Potrivit experienţei lor în asemenea cazuri, există un interval de cinci zile în care un creier criogenizat îşi poate recăpăta cunoştinţa, cu o rată de recuperare proporţională cu cubul inversului numărului de zile de când se dezgheaţă...

Mary îi aruncă o privire Renatei, care ridică din umeri, iar Mary zise:

— Scuză-mă, *myr* Hunk, dar nu sunt bună la matematică.

Înapoi la conac, Wee Hunk îi spuse lui Meewee:

— Din nefericire, fără propriul nostru specialist, n-avem nici o cale de a testa descoperirile doctorilor ăstora de la clinică!

— Sunt sigur că există autodoctori înzestraţi cu ceea ce trebuie pentru a analiza asemenea cazuri, zise Meewee. Ce-ar fi să scoatem o mostră din fluidul aflat în containerul Hernandez? Asta ar trebui să ne spună ceva.

— Bună idee, încuviinţă Wee Hunk. O să văd ce pot face.

În limuzină, continuă discuţia cu Mary:

— Îmi pare rău, *myr* Skarland, asta înseamnă că dacă Ellen nu se trezeşte mâine, va avea o şansă din opt să se trezească joi. Dacă nu se trezeşte nici joi, vineri va avea doar o şansă din douăzeci şi şapte, sâmbătă una din 256, iar duminică una din 625. Vezi cât de repede scad perspectivele ei... Până atunci, chiar dacă se trezeşte, va suferi foarte probabil de o psihoză ireparabilă.

În dormitorul conacului, arbeitorul termină să despacheteze bagajul lui Meewee şi să pună lucrurile la locul lor. Ocoli patul până în locul în care stătea Meewee şi, cu braţul apucător, îi întinse un trofeu. Era Premiul Umanitar Mandela pe care-l căpătase pentru munca sa de la Birthplace.

— Pune-l acolo deocamdată, îi zise Meewee şi arătă către noptieră. Arbeitorul puse trofeul în locul indicat, apoi, fără nici un avertisment, întinse braţul şi încercă să-l apuce pe Meewee de gât. Meewee se dădu înapoi din reflex şi îl opri cu mâinile. Arbeitorul îl prinse de un braţ şi-l strânse cu o forţă zdrobitoare. Meewee ţipă şi încercă să se elibereze.

— Ajutor! Ajutor! strigă el.

— Am chemat securitatea, răspunse Wee Hunk.

— Fă-l să înceteze!

— Nu pot. Altcineva îl controlează.

Arbeitorul îl trase pe Meewee de braţ, dându-l jos de pe pat, şi întinse celălalt braţ apucător, încercând să-l prindă de gât, dar Meewee se zbătu să se ţină cât mai departe.

— Ascultă-mă, domnule episcop, rosti Wee Hunk calm. Cere-i lui Arrow să-l oprească!

— Arrow, opreşte chestia asta! strigă Meewee, dar arbeitorul îşi continuă atacul. Răsuci braţul lui Meewee, silindu-l să intre în raza de acţiune a celuilalt braţ.

— Nu în engleză, continuă Wee Hunk. Foloseşte starkeza.

Între timp, în holograma limuzinei, Wee Hunk îşi continua explicaţia pentru evangeline.

— Din acest motiv doctorii vor apela la metode mai agresive de a o trezi în zilele următoare, inclusiv înlocuirea microchirurgicală de ţesuturi.

— Arrow! strigă Meewee când braţul îi găsi gâtul şi începu să strângă. Arrow, se înecă el, bâjbâind după sintaxa potrivită, fă-mi o ceaşcă de ceai!

De îndată, ceva sfârâi în carcasa arbeitorului, iar maşina îşi pierdu vlaga. Meewee îi smulse braţul apucător de pe gâtul lui şi se dădu la o parte, trăgând spasmodic aer în piept.

— Slavă Domnului, exclamă Wee Hunk. Te simţi bine?

În limuzină, continuă:

— În seara asta vor încerca să-i inducă vise şi să restabilească un ciclu de somn de nouăzeci de minute prin mijloace chimice. Mâine o vor conecta direct la un înveliş-simulacru.

Meewee zăcea gâfâind pe podea, în timp ce inima i se agita mai să-i spargă pieptul. Cineva bătea cu putere în uşa dormitorului, neputând să intre. Securitatea conacului?

— Pân-aici ne-a fost cu ecranarea şi cupola dublă, remarcă Wee Hunk.

Pe partea cealaltă a camerei, dulapul se deschise şi două epuratoare mici pentru curăţenie ieşiră şi atacară pe deasupra covorului, direct spre capul lui Meewee.

3.6

Pe drumul spre casă, după muncă, Bogdan fu martorul a încă două inflorescenţe. Una era într-o staţie de metrou, unde un vagon-capsulă se umflase ca un balon (cu un pasager nefericit blocat înăuntru), iar cealaltă se afla sus, pe latura unui gigaturn, unde o porţiune întreagă a peretelui exterior se aprindea şi se stingea ca un gândac clipitor. Nimic din toate astea nu s-ar întâmpla pe planeta Lisa, era sigur...

Ajungând acasă, la clădirea Kodiak, Bogdan nici măcar nu-i dădu uşii capricioase de la intrare vreo şansă să-i refuze accesul; în schimb, se strecură înăuntru pe la NanoClipa.

Trecând pe lângă birourile administrative de la etajul al treilea, fu oprit de către Kale, care-l rugă să intre pentru un minut. Kale, April şi Kitty erau în biroul exterior, împreună cu un cuplu mai în vârstă, care se ridică să-l salute. Vizitatorii purtau salopete negre cu mici insigne colorate în roz, portocaliu şi verde, culori de cartel pe care Bogdan nu le recunoştea. Întinseră braţele cu degete încovoiate ca să-i strângă mâna. Erau atât de bătrâni, încât Bogdan nu putea spune sigur dacă erau bărbaţi sau femei. Din orice cartel ar fi făcut parte însă, aveau probleme corporale extrem de serioase.

— Bogdan, rosti Kale, salută-i pe *myren* Beadlemyren!

Bogdan rămase cu gura căscată. Acesta era cartelul care deţinea super-rezervele din Wyoming, cu microminele? Salvatorii potenţiali ai cartelului Kodiak?

— Cartelul Beadlemyren se află în oraş pentru Congresul de mâine, continuă Kale, şi au fost atât de amabili să treacă pe la noi şi să rămână la cină...

Kale şi April purtau hainele lor cele mai bune, tivite cu culorile cartelului Kodiak, maro-galben-alb. Kale părea mai stingherit decât de obicei, iar April era ciudat de tăcută. Numai Kitty, într-o uniformă de şcolăriţă japoneză, completată cu şosete albe până la genunchi, părea în

elementul ei.

— Salut, tinere, spuse unul dintre membrii cartelului Beadlemyren. Companionii tăi s-au lăudat cu tehnicile tale importante de sondaj.

— Da, într-adevăr, interveni şi Kitty.

Se duse lângă Bogdan şi îl luă în braţe.

— Boggy e specialist în demografie. Practic, în management...

Cei doi moşnegi se aplecară să-l cerceteze cu ochii urduroşi. Respiraţia lor avea un iz asemănător cu duhoarea lui Samson. Aveau braţele brăzdate cu roşu, în locurile în care se scărpinaseră.

— Aşa e, replică Bogdan, iar mâine or să-mi acorde un soi de premiu.

— Suntem foarte mândri de el, zise Kale. Acum du-te sus şi schimbă-te, Boggy dragă. O să facem o scurtă ceremonie a oalei de supă, apoi cei din cartelul Beadlemyren ni se vor alătura la cină.

•

Ceremonia oalei fu într-adevăr rapidă în acea seară. Numai membrii casei care aveau într-adevăr credite de donat fură invitaţi. Asta îl incluse şi pe Bogdan, care contribui cu onorariul lui pe ziua aceea fără ca, măcar de data asta, să prelungească întreaga procedură.

Când ceremonia prescurtată se termină, administratorul Kale rosti:

— Avem doi oaspeţi foarte importanţi care aşteaptă să vină alături de noi. Sunt flămânzi după călătorie, aşa încât să nu-i facem să aştepte prea mult.

Companionii fuseseră avertizaţi dinainte să se îmbrace elegant, şi purtau cu toţii haine proaspăt livrate. Cei mai mulţi dintre ei se pregăteau pentru Congres, aşa că aveau părul abia tuns şi pielea netezită şi catifelată.

— Nu cred că e nevoie să vă aduc aminte, continuă Kale, cât de important este să ne lărgim baza de membri. Când Sam... ei, când Sam ne va părăsi, vom rămâne cu şaisprezece membri. Încă unul în minus şi vom cădea sub limita statutară minimă pentru statutul de cartel. Asta ar

putea pune în pericol privilegiile noastre comunitare speciale, inclusiv reducerile la ratele de asigurări, scutirile de taxe şi o mulţime de alte subvenţii. April ar putea pierde NanoClipa, şi nu trebuie să vă explic ce-ar însemna asta...

— Pentru a împiedica un asemenea dezastru, vorbi Kale mai departe, de câteva luni comitetul de conducere a purtat discuţii confidenţiale cu cartelul oaspeţilor noştri...

Se auziră murmure de surpriză şi de îngrijorare din partea companionilor, dar Kale ridică mâinile şi continuă:

— Acum, hai, lăsaţi-mă să termin. Voiam să aşteptăm până când lucrurile se consolidează puţin, înainte de a aduce problema în faţa casei, dar vizita neaşteptată din această seară ne-a silit să vă împărtăşim, măcar, esenţa planului nostru...

Administratorul, cu ajutorul lui April şi Gerald, porni să schiţeze rapid ocazia oferită de cartelul Beadlemyren şi de microminele lor de la Terenurile Rosewood. Urmă o învălmăşeală de întrebări: asta înseamnă că va trebui să plecăm din Chicago? Înseamnă că n-o să ne mai numim Kodiak?

— Avem timp berechet să discutăm mai târziu. Nu suntem legaţi în nici un fel de acest plan, care se află doar în stadiul de studiu, şi, sincer, cartelul Beadlemyren are mulţi alţi solicitanţi pe lângă noi, inclusiv, îmi pare rău să spun, vecinii noştri Tobbleri. Am vrut doar să vă dau câteva indicii şi să vă cer să vă purtaţi cât de bine puteţi. Şi un avertisment critic – *nu* pomeniţi nimic despre posibilitatea ca piraţii de materiale să ne mănânce clădirea sau, *în special*, despre arestarea lui Hubert de aseară. Dacă o să meargă, vom avea nevoie de toate bunurile noastre. Să nu ne tăiem singuri craca de sub picioare, oameni buni. Ne-am înţeles? Bine... Megan, cheamă-i înăuntru!

— Aşteaptă puţin, zise April. Kale, nu uiţi pe cineva?

Companionii murmurară, iar Kale spuse:

— Nu poate să aştepte până mai târziu? Ne facem musafirii cei importanţi să aştepte...

— Nu, nu poate, şi o să vorbesc scurt. Ştiu cât de mult înseamnă pentru noi toţi să mergem mâine la Congres, dar

problema este că cineva va trebui să stea acasă, cu Samson.

O tăcere de moarte umplu Sala Verde. Companionii schimbară priviri furişe ca să descopere cui i-ar părea cel mai puţin rău să piardă Congresul. Barry şi Francis, care erau pe acoperiş, stând de veghe lângă Samson, anunţară prin computerul casnic că nu se ofereau voluntari să rămână pe loc, în caz că cineva avea o asemenea impresie. Continuară prin a face sugestia îndrăzneaţă că cea care ar trebui să stea acasă era Kitty.

Toţi ochii se întoarseră spre Kitty. Era perfect logic. La urma urmei, era favorita lui Samson. Totuşi, Kitty avea alte idei. Încrucişă braţele şi se strâmbă, într-o imitaţie perfectă a îndărătniciei juvenile. Nimeni, şi April cel mai puţin dintre toţi, nu-şi imagina că ar fi putut s-o lase acasă.

Până la urmă, April se oferi singură, aşa cum ştia toată lumea că va face. Avea să renunţe la Congres, astfel încât ultima suflare a lui Samson să poată fi împărtăşită cu cineva drag.

— Dar asta chiar nu-i corect, se plânse Rusty. April a muncit mai mult decât oricine de-aici să ne pregătească pentru Congres. Ea e cea care a comandat hainele noastre speciale, a proiectat chioşcul, a închiriat omnibuzul şi a aranjat întâlnirile cu celelalte case. Dacă e cineva care merită să meargă, e April.

Când nimeni nu se oferi să-i ia locul, Rusty spuse:

— OK, o să stau eu. April, du-te tu la Congres. Stau eu cu Sam!

Asta era clar că nu se putea. Rusty se pregătise de luni de zile să participe la Congres. Lăsase să-i crească un nou păr... Se silise să mănânce mai mult la fiecare masă, ca să mai câştige puţin în greutate... Arăta mai tânăr cu zece ani buni... Şi în plus, era companionul care avea cele mai multe şanse de a reuşi să atragă o soţie la Congres şi astfel să mărească numărul membrilor casei cu încă unul. Avea deja trei doamne diferite, din trei carteluri diferite, aşteptând la coadă să-l cunoască.

— Mulţumesc, Rusty, zise April. Apreciez oferta ta. Sincer

o apreciez... Dar nici nu vreau s-aud. Aici încheiem discuţia!

Şi astfel rămase hotărât. Megan îi escortă pe cei doi vizitatori Beadlemyren către locurile lor de onoare de la masa centrală, cu Kitty aşezată între ei. Şi, cu toate că cina consta din feluri rareori văzute pe masa cartelului Kodiak – supă-cremă de troutcorn şi aperitive de zarzavaturi, felul principal sintec Stroganoff, iar pentru desert, prăjitură de ciocolată cu îngheţată şi pseudocafea –, starea sufletească în Sala Verde era mohorâtă. În cele din urmă, Kale le explică musafirilor starea de lucruri, ca nu cumva cei din cartelul Beadlemyren să-i socotească o adunătură de ursuzi.

— Unul dintre dragii noştri companioni este grav bolnav, spuse el, şi noi toţi ne îndreptăm gândurile spre el.

Dar lucrul spre care îşi îndrepta gândurile Bogdan era folosirea repetată a cuvântului „bun” pentru a-l descrie pe Hubert. În noaptea trecută, când Kale se lăsase mai degrabă arestat decât să-l abandoneze pe Hubert, Bogdan fusese impresionat de proaspăt-descoperitul devotament al administratorului pentru mentarul lui Samson. Acum nu mai era la fel de sigur. Bun? Hubert nu fusese până acum un bun chiar atât de preţios pentru casă; cum ar putea schimba situaţia moartea lui Samson?

Se întoarse spre Rusty şi întrebă:

— Care *este* situaţia bătrânului cum-îl-cheamă?

Rusty aruncă o privire spre masa centrală, unde cei doi musafiri ai lor păreau captivaţi de una dintre anecdotele lui Kitty.

— A fost făcut să dispară, răspunse el.

— Ce? Să dispară?

— Mda, interveni Louis de pe partea cealaltă a mesei. Intrarea ilegală în ştii-tu-ce de pe cer e o infracţiune gravă împotriva siguranţei naţionale. De felul celor care te fac să dispari.

— Dar şi acolo, sus, cineva e pe cale să dispară, adăugă Rusty. Nimeni, nici măcar vecinii, nu pot afla despre arestare. Aşa că cel puţin asta n-o să încurce, indiferent ce afacere urzeşte Kale cu tipii din Wyoming.

— În afară de cazul în care, desigur, vecinii i-au văzut deja ducându-l cu ei, adăugă Louis.

— Am fost acolo, spuse Megan. Costumele negre l-au băgat într-o cutie pentru probe, înainte să-l ridice. Nimeni n-a văzut nimic, cu excepţia noastră.

În timpul desertului, exact la ora şapte şi douăsprezece minute seara, al doilea *Alert!* al lui Bogdan îşi termină efectul. Căscă de-i trosniră fălcile, apoi se aplecă peste farfurie şi adormi. De peste tot, din jur, apărură mâini care-l scuturară ca să se trezească. April striga de la masa centrală:

— Trimiteţi-l în pat! Bogdan, du-te în pat! Cineva să meargă cu el...

Bogdan se luptă să se ridice în picioare şi împături într-un şerveţel o ultimă felie de prăjitură de ciocolată. Rusty se ridică şi el, dar Bogdan îi făcu semn să rămână aşezat.

— În regulă, zise Rusty, dar aminteşte-ţi că acum dormi la şapte, în camera mea.

— Da, da...

În timp ce Bogdan ieşea din Sala Verde, Kale le explică oaspeţilor că băiatul muncea prea mult. Nu ştia niciodată când să renunţe. Cei doi emisari cenuşii murmurară aprobator.

Bogdan se târa pe scări, mai mult adormit decât treaz, când, pe palierul de la etajul al cincilea, fu surprins de un apel telefonic holografic chiar acolo, în casa scărilor. O siglă cu aspect oficial apăru în aer, luminând tot palierul. Lui Bogdan îi trecu prin cap să se întrebe cum de era posibil aşa ceva – nu existau camere emiţătoare pe casa scărilor! – dar întrebarea lui se şterse imediat, în clipa când sigla se transformă într-un tânăr ofiţer înalt şi chipeş, îmbrăcat într-o uniformă vag familiară.

— Cine eşti? întrebă Bogdan.

Bărbatul se mulţumi să zâmbească şi arătă spre un cadru de date care se deschisese lângă el şi care arăta o invitaţie cu sigiliul Corpului Astronautic al SUAN:

***Myr* Bogdan („Boggo”) Kodiak,**

prin ordinul Preşedintelui,
sunteţi invitat să exploraţi
perspectivele de admitere în
CORPUL DE CADEŢI
al
LIGII PILOŢILOR VIITOAREI O-NAVE.
Vă rugăm să participaţi la seminarul nostru introductiv
ca şi la
Banchetul Proiectului Grădina Pământ 2134.
— Uniforma de gală opţională —

Neîncrezător, Bogdan o citi din nou şi exclamă:

— Adică eu? Nu înţeleg. Mă vreţi pe mine?

Ofiţerul surâse şi salută când el şi holograma se risipiră.

— Voi fi acolo! strigă Bogdan către lumina care se stingea.

Salută şi strigă iar:

— Accept!

Izbucniră nişte hohote grosolane. Când ochii lui Bogdan se readaptară la semiîntuneric, văzu doi băieţi stând pe o treaptă mai sus, ţinându-se de burtă de atâta râs. Se salutară unul pe altul în bătaie de joc şi ţipară:

— Accept! Accept!

Troy Tobbler şi Limaxu'...

Fără să scoată nici un cuvânt, Bogdan se întoarse şi o luă în jos, pe scări. Trecu pe lângă Sala Verde, unde companionii şi oaspeţii adunaţi intonau laolaltă vechi cântece de cartel, şi merse de-a lungul holului de la parter, unde scoase din alimentator un baston de bambus. Reteză aerul cu el, făcând câteva gesturi de încercare. Împunse cu capătul de jos suportul pentru umbrele de metal şi fu aruncat înapoi de ferocitatea exploziei de scântei albastre. Asta îl trezi pentru un minut, dar până când urcă la loc câteva trepte, dormea pe picioare şi aproape că uitase ce făcea. Aşa că bâjbâi cu degetele în buzunar şi dădu de pachetul de *Alert!*. Bogdan ştia totul despre pericolele PPS – psihoza privării de somn – dar chiar nu-l interesa în acel

moment, şi înghiţi o a treia tabletă de opt ore. Câteva clipe mai târziu, se repezi în sus pe scări, ţinând bastonul de parc-ar fi fost Excalibur însăşi, cu ceaţa din creier înlocuită de intenţii asasine având o limpezime de cristal.

Băieţii îl aşteptau încă pe treptele de la etajul al cincilea şi la apariţia lui îşi reluară zeflemelile.

— Afară din casa mea! le ceru, fluturând bastonul în direcţia lor.

Însă ei nu făcură decât să-l sfideze şi mai mult, aşa că Bogdan făcu un pas în faţă şi-l împunse pe Troy cu bastonul.

Nu avu loc nici o descărcare, doar alte râsete când băieţii se prăbuşiră într-o movilă de praf. O movilă care, pe lângă toate astea, formă litera mare „H” pe treaptă înainte să dispară.

Bogdan continuă să urce treptele, cotrobăind toate holurile în căutarea hărţuitorilor săi. Trecu pe lângă fosta lui cameră, unde noii paznici din cartelul Tobbler jucau acelaşi vechi joc de cărţi, până pe acoperiş. Acolo cercetă toate umbrele şi, negăsind nici unul, se apropie de Megan şi BJ, care tocmai îşi începuseră veghea lângă patul lui Samson.

— Ce mai face? îi întrebă.

Megan răspunse:

— Nu s-a mişcat de azi-dimineaţă.

BJ adăugă:

— Şi abia dacă mai miroase...

Bogdan se întinse într-un şezlong şi privi albina ComAp-ului plutind deasupra lor. Asta îi aduse aminte de albina de sub reverul lui Samson, ceea ce-l duse şi mai departe, la drumul până pe Arena Soldatului şi la Hubert. Îl vor mai vedea vreodată pe Hubert? Bogdan numără zece ore până în momentul când trebuia să se pregătească să plece la serviciu. Ştia că ar trebui să se ducă până la NanoClipa, să ia un *Caalm* care să contracareze pastila de *Alert!* abia înghiţită, ca să poată dormi, însă când încercă să se ridice de pe şezlong descoperi că avea trupul paralizat. Mintea îi era totuşi complet trează, deşi corpul adormise. Ştia că ar trebui să se forţeze în orice caz să se ridice şi să ia acel

Caalm, dar gândul de a porni iarăşi în jos şi-n sus, pe scări, era mai mult decât putea suporta. Cum venea chestia asta, că Tobblerii aveau un ascensor, iar ei nu? În plus, dacă adormea, putea avea încredere în computerul casnic să-l scoale la şase? Nici vorbă; probabil cel mai mai sigur era să rămână pur şi simplu treaz, mai ales că avea ochii închişi, iar Megan şi BJ puseseră o pătură peste el.

Aşa că, în timp ce corpul lui dormea, mintea lui Bogdan alerga prin tot universul cunoscut, de la vila lui personală din cer, de pe planeta Lisa, unde Anette stătea goală lângă el la gura focului, până la cabina de control a microminei din Wyoming, unde numai priceperea lui era responsabilă de descoperirea unui nou filon bogat în rămăşiţe de elemente preţioase, şi până la întâlnirea de peste câteva ore cu Resursele Umane de la E-Pluribus, unde avea să primească fără îndoială Premiul „Angajatul Anului”, plus o creştere frumuşică de salariu şi un bonus substanţial. Printre toate astea, se întrebă totuşi de la ce venea „H”-ul de praf de pe treaptă...

3.7

Când Mary ajunse acasă, nici măcar nu se osteni să-şi schimbe hainele, ci se apucă entuziasmată de lecţiile recomandate de Concierge în domeniul ştiinţei reînvierii: neurologie, genetică, micromecanică, embriologie, biochimie şi histologie. Înaintă cu greu printre capitole despre acizi nucleici fundamentali, transport axoplasmic rapid şi grefe gliale Flinn-Long. Inutil de spus că materialul era mult prea avansat pentru ea, şi n-avu noroc să găsească ceva mai simplu pe WAD. Aşa că înghiţi două pastile de Smart şi continuă cu greu, încercând să nu-şi piardă speranţa...

Când intră Fred, se aşeză lângă ea pe canapea şi urmări o parte dintr-o foarte colorată trecere în revistă a sistemului reticular sarcoplasmic, un organ celular esenţial pentru tratamentul comei. După câteva minute, comentă:

— Nu pricep.

— Nici eu, râse Mary.

— Vreau să zic, ce-are asta de-a face cu slujba ta de companion?

Nu era sincer. Ştia exact ce-avea asta de-a face cu munca ei.

— Surorile mele şi cu mine încercăm să ne lărgim orizontul, răspunse Mary pe post de explicaţie.

— Studiind treburi de jenny?

Mary ridică din umeri. Când îl privi, reacţionă cu întârziere.

— Pui ceva la cale, Fred, zise ea. Se citeşte pe faţa ta. Ce-ai făcut?

Fred se aplecă să se dezlege la pantofi – pantofii lui mari şi maro de russ – şi-i dădu căţelului pentru papuci, care abia aştepta.

— Bănuiesc că am făcut ceva, răspunse el.

— Ai permisiunea să-mi povesteşti şi mie?

— Nu-i chiar legat de slujbă, aşa încât cred că pot.

Ar fi fost o uşurare, de fapt, să-i spună şi ei.

— În ultima vreme, unele lucruri m-au făcut să mă gândesc la oboseala clonei...

— Nu există aşa ceva.

— Ştiu, dar m-a făcut să mă gândesc la felul în care noi, clonele russ, ne temem să încercăm lucruri noi şi să fim deschişi unul faţă de celălalt.

Îi spuse despre pantofii maro şi despre cum căutase în *JV* fişiere secrete şi despre cum începuse *Cartea fraţilor russ*. Îi povesti despre lansarea unei discuţii provocatoare pentru a-şi convinge fraţii să contribuie cu istoriile lor, fără să dezvăluie totuşi conţinutul sexual al provocării sale.

Când termină, Mary cântări pentru un timp veştile, analizând nuanţele, şi apoi, identificând adevărata problemă, ca de obicei, întrebă:

— Ce fel de lucruri ai vrea să încerci, Fred?

Fred se apleca să-şi pună papucii, ascunzându-şi faţa.

— Nimic special. Doar lucruri noi în general...

— Pentru că ştii că eşti liber să încerci lucruri noi. Nu te opreşte nimeni.

Fred deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet.

— Pentru că nu eşti prizonierul meu aici, continuă ea.

— Adevărat? zise el, aruncându-se orbeşte. Nu spui asta doar aşa?

Ea radia de sinceritate.

— Dacă inima ta te îndeamnă la – ştii tu – ceva, ar fi greşit din partea mea să te reţin...

— Eşti prea bună cu mine.

— Încerc doar să fiu realistă, Fred!

Fred dădu din cap.

— Pentru că *era* ceva, mărturisi el. Ceva... cum să zic... nepotrivit.

Mary se opri o clipă să-i descifreze chipul. Părea puţin speriată, dar zise:

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Eu... nu pot.

— Ba da, Fred, *poţi*. Mie poţi să-mi spui *orice*. Ştii asta.

El îi ocoli din nou privirea.

— Păi, spuse el, dregându-şi glasul, dacă eşti sigură că

n-ai nimic împotrivă, e ceva ce am vrut întotdeauna să-ncerc...

— Da?

— M-am întrebat întotdeauna...

— Continuă...

— Cum ar fi să fac *asta!*

Cu o mişcare lină, se ridică în picioare, se apleca, o ridică şi o aruncă peste umăr.

— Fred! strigă ea.

— Nu ştiu dacă asta-i oboseala clonei sau nu, zise el şi o duse către dormitor, simţindu-i bărbia săltând pe spate. Mary îl bătu cu pumnii şi-l muşcă.

— Au! Mai uşor! exclamă el şi-i dădu o palmă peste fund.

Dar trecură pe lângă uşa dormitorului fără să intre.

— Unde mă duci, Fred?

— Să încerc ceva.

Apartamentul se prelingea pe lângă ea cu susul în jos. Mary văzu podeaua cu dale a micului lor hol.

— Uşă, rosti Fred, descuie-te!

Zăvorul uşii de la intrare se dădu deoparte.

— Nu, uşă! ţipă Mary. Încuie-te!

Zăvorul se trase la loc.

— Fântâna aceea de la 450, îi spuse el. Aceea cu centaurii care se sărută... Uşă! Descuie-te, îţi zic!

Zăvorul se deschise.

— Uşă, încuie-te şi blochează-te!

Zăvorul se trase înapoi şi înainte. Începură să râdă, gândindu-se la ce-ar putea gândi cineva de pe hol. El o întoarse cu partea dreaptă în sus şi, nelăsându-i picioarele să atingă podeaua, trase de fermoar şi-i descheie hainele în faţă. Îşi folosi dinţii ca să-i sfâşie chiloţii...

Le plăcea să se privească unul pe celălalt, când ajungeau la orgasm. În seara aceea, el văzu în ochii ei un circ cu clovni şi jongleri, cercuri de foc şi tigri, un cor ceresc înălţându-se dintre bănci. *Către fraţii mei clonaţi: Ochii ăştia... Ochii ăştia...*

•

Rămaseră în pat până târziu şi luară cina. Priviră un

video tâmpit. Când el adormi, Mary se ridică şi-şi puse un halat. Se aşeză pe marginea patului şi-l privi pe Fred pentru o vreme. Chestia asta cu *Cartea fraţilor russ* era potenţial foarte serioasă.

Se duse în camera de zi şi închise uşa dormitorului, porni ecranul şi urmări o lecţie despre fiziologia mezencefalului.

MIERCURI
3.8

Mary ajunse devreme la Decatur. Nu se vedea nici o limuzină care s-o ia, dar ziua era frumoasă, şi ea se hotărî să meargă pe jos cele câteva străzi până la clinică. Pe drum, acordă mai multă atenţie cartierului. Proprietăţi luxoase şi case impunătoare stăteau ascunse în spatele copacilor şi al zidurilor. Clinica însăşi era separată de stradă prin propriul ei zid de piatră, prin pajişti largi şi garduri vii, înalte. Păşi pe sub o arcadă solidă de fier, cu litere înflorite tot de fier, care anunţau „CLINICA ROOSEVELT”, pe lângă parcare şi pe aleea de cărămidă ducând spre poartă. Trecu fără probleme de culoarul cu scanere. La poarta interioară era de serviciu un alt paznic russ, unul pe care-l cunoştea – Reilly Dell!

— Ce surpriză, exclamă ea. Imaginează-ţi ce şanse erau!

— Şanse pentru ce? replică Reilly, strângându-i mâna. Că vom fi angajaţi amândoi la aceeaşi instituţie, sau că fantezia mea de a te întâlni în sfârşit fără maimuţoiul tău favorit ar putea deveni realitate?

— Pari să te simţi mai bine...

Se simţea mai bine, deşi încă mai purta protezele externe, iar prin păr se putea zări o urmă a bonetei. Avea să mai dureze câteva zile până când Reilly sau Fred să-şi reinstaleze implanturile.

— Cum merge slujba? întrebă el. Shelley e moartă de curiozitate...

Mary se întrebă dacă nu cumva făcea o glumă proastă.

— Spune-i că e o provocare, dar că totul e extraordinar!

Stătură de vorbă câteva minute, apoi Reilly anunţă:

— Nu te pot lăsa înăuntru chiar acum. Cealaltă evangelină mai întârzie câteva minute, iar Concierge vrea să se întâlnească în piaţă cu amândouă deodată...

Aşa că Mary se duse să stea în dreptunghiul AŞTEPTAŢI AICI, în timp ce Reilly se ocupă de alţi nou-veniţi. Spera că Renata avea un motiv bun să întârzie atât de mult... Dar

Renata nu apăru; o altă evangelină sosi şi trecu prin poartă, împreună cu Mary. Concierge le salută, la fel de cordial ca întotdeauna, şi le însoţi până la pavilionul Feldspat, de data asta pe traseul direct. Pe drum, făcu o trecere în revistă a metodelor clinicii Roosevelt pentru noua evangelină, al cărei nume era Georgine.

— Nu ţi-ar strica nici ţie să auzi din nou regulile, îi spuse el lui Mary. După cât se pare, nu toate evangelinele au fost suficient de atente ieri. În special în ceea ce priveşte protecţia tehnologiei brevetate a clinicii.

Mary n-avea nici cea mai mică idee la ce se referea. Nu-i venea în minte nimic din ce-ar fi putut face Renata ca să-i justifice concedierea.

Concierge le lăsă pe Aleea Minerală, iar ea şi cu Georgine păşiră singure pe poteca spre pavilion. La jumătatea drumului, întâlniră doi doctori ai clinicii venind din cealaltă direcţie. Din obişnuinţă, Mary se dădu la o parte de pe potecă, să-i lase să treacă, dar Georgine nu făcu acest lucru. Numai după ce Georgine trecu de-a dreptul prin doctori, Mary îi recunoscu drept holograme. Sistemul de proiecţie al clinicii era mai bun decât oricare altul pe care-l întâlnise. Totuşi, nu era politicos să treci prin hologramele oamenilor!

Înăuntrul pavilionului, infirmiera jenny, Hattie, ţinea o prelegere evangelinelor din schimbul de noapte.

— De obicei, aşteptăm până când îşi recapătă cunoştinţa, spunea ea, dar cu *myr* Starke am hotărât că e cu atât mai bine cu cât o facem mai curând. Voi două, spuse ea când Mary şi Georgine intrară, luaţi o pereche de mănuşi şi veniţi lângă noi!

Pavilionul Feldspat, în sfertul de oră al cafelei proaspăt făcute, arăta altfel decât în ziua precedentă. Covoraşe pe jos, corpuri cu rafturi, o masă, un birou de scris, un scaun balansoar şi alte mobile fuseseră aduse înăuntru şi aranjate de o parte şi de alta a încăperii. Schimbarea cea mai vizibilă era însă adăugarea unei canapele în partea de jos a camerei. Pe canapea stătea întinsă o tânără într-un costum mulat, fără mâneci. Aşezată pe o parte, s-ar fi zis că e în

aparenţă adormită. Cyndee, Ronnie şi infirmiera jenny stăteau în picioare în jurul ei.

Mary şi Georgine luară fiecare câte un pachet de mănuşi realvirt, dintr-un teanc de pe un cărucior de materiale, şi se alăturară celorlalte infirmiere, lângă canapea.

— Eşti nouă, remarcă Hattie către Georgine. Eu sunt Hattie Beckenridge.

Cyndee şi Ronnie se prezentară noii lor colege. Astăzi, toate evangelinele purtau pălăriile-farfurioare. Apoi, Hattie le atrase din nou atenţia asupra femeii de pe canapea. Femeia avea o constituţie zveltă, chipul atrăgător şi sprâncene stufoase.

— Aceasta este *myr* Starke? întrebă Mary.

— Da, adică, oricum, învelişul ei, răspunse Hattie. Tehnicienii medicali l-au adaptat după un sim holografic pe care l-a proiectat la ultima sa zi de naştere. L-au cartografiat prin sistemul de control şi l-au întipărit în creierul ei...

Mary ridică ochii către craniul care plutea deasupra lor, în container, ca un judecător înfiorător, cu ochii la fel de morţi ca şi cu o zi înainte.

Hattie luă mâna învelişului în mâna înmănuşată şi o plimbă peste ţesătura aspră a canapelei.

— Asta ar trebui să-i stimuleze vechii neuroni senzoriali, zise ea. Hai, faceţi asta cu rândul. Uşurel... Nu vrem arsuri pe covor!

Mary îşi trase mănuşile realvirt, iar Hattie continuă:

— *Myr* Starke va avea nevoie să poarte acest înveliş pentru următoarele aproximativ optsprezece luni, în timp ce noul ei corp se maturizează.

Ronnie întrebă:

— Dar dacă învelişul se uită la container, nu se va speria să se vadă pe ea însăşi sub formă de craniu? Ştiu bine că eu aş fi îngrozită!

Hattie şovăi şi se uită în sus, spre craniu.

— Sistemul învelişului are un punct orb încorporat, astfel încât să nu poată vedea containerul decât dacă vrea s-o facă. Ceea ce este important în stadiul iniţial este că trupul

din container poate vedea învelişul. Noul ei corp, care se dezvoltă, va avea nevoie de feedback vizual şi proprioceptiv din partea învelişului. Aceasta pentru ca noile celule nervoase să se insinueze adecvat în ţesutul cerebral existent. Altfel, ar putea suferi de orice, de la spasme uşoare la simptome profunde de Parkinson...

— De îndată ce te trezeşti, *myr* Starke, i se adresă Hattie învelişului, o să te punem să ţopăi pe-aici!

Sub îndrumarea lui Hattie, evangelinele ridicară învelişul şi-l întoarseră pe spate. Cu mănuşile realvirt, holograma părea la fel de grea ca un trup adevărat. Îi ridicară picioarele şi făcură să alunece tălpile picioarelor goale pe canapea, exact aşa cum făcuseră cu mâinile. În timp ce lucrau, evangelinele schimbau priviri, şi Mary îşi dădu seama că aveau veşti de la schimbul precedent. Nu exista însă nici o şansă să vorbească, pentru că de îndată ce terminară cu exerciţiile senzoriale, trei bărbaţi john intrară în pavilion, aducând mai multe cutii de carton cu obiecte personale ale lui Ellen Starke: pălării, fotografii şi lămpi, un şirag de mărgele, trofee, biblioteci şi multe altele. Hattie şi evangelinele aranjară toate acele lucruri în colţuri şi pe rafturile din pavilion.

Când terminară, Hattie trebui să plece ca să-şi facă turul de inspecţie.

— Aveţi grijă să o stimulaţi continuu pe musafira noastră, spuse ea. Amintiţi-vă: poate vedea, auzi şi mirosi. Am ales unele dintre lucrurile ei pentru calităţile lor olfactive. Nu există nimic mai bun decât mirosul de acasă, în caz că vrei să atragi atenţia cuiva.

— Cum poate mirosi *myr* Starke? se interesă Cyndee.

— Nu v-a arătat nimeni? Nu contează, veniţi după mine!

Hattie le conduse la dispozitivul de control de pe latura containerului.

— Aici e senzorul olfactiv – nasul temporar al lui *myr* Starke...

Arătă către un mic grilaj dintr-o parte a dispozitivului.

— Ia în permanenţă mostre din aerul înconjurător şi converteşte rezultatele direct în epiteliul olfactiv al

musafirei noastre, care este intact. Întotdeauna folosesc acelaşi şampon, astfel încât clienţii mei să poată învăţa să mă recunoască după miros.

Hattie făcu o pauză şi-şi frecă părul de grătar.

— Bună dimineaţa, *myr* Starke. Sunt eu, Hattie Beckenridge, infirmiera de zi!

Se îndreptă şi continuă:

— Într-un fel, mirosurile sunt mai folositoare acum musafirei noastre decât vederea. Mirosul este un simţ mai simplu, mai direct...

Ceru dispozitivului de control să proiecteze un model al creierului lui Ellen Starke. Apăru brusc o nucă mare, cenuşie.

— Acum adaugă orbitele şi arată-ne proiecţia primară retinofugală!

Doi globi oculari apărură la un capăt al modelului de creier (ceea ce îi fu de folos lui Mary, care altfel nu putea deosebi un lob de altul). Globii oculari erau evidenţiaţi cu lumină roşie. Lumina urma două căi nervoase către mezencefal, unde se încrucişau înainte de a continua spre capătul din spate al emisferelor.

— Ceea ce percepem cu ochii, în partea din *faţă* a craniului, trebuie să traverseze întregul creier, explică Hattie, urmărind calea cu degetul, înainte de a atinge cortexul vizual din *spate*. Acolo semnalele sunt mai întâi prelucrate şi apoi trimise către alte zone, pentru a fi prelucrate în continuare.

Puse modelul să afişeze întregul traseu vizual şi întregul creier păru să se lumineze.

— Impresionant, nu-i aşa? comentă Hattie. Vederea este simţul nostru principal. Aproape o treime din masa creierului nostru este implicat în prelucrarea imaginilor.

Ceru modelului să afişeze activitatea vizuală efectivă a lui Ellen. Numai ochii şi calea nervoasă ca o funie se aprinseră şi numai până la punctul de încrucişare din mijlocul creierului.

— Vedeţi? Semnalul se pierde cu multă vreme înainte de a ajunge măcar la lobii occipitali. Luminile sunt aprinse, dar

nu-i nimeni acasă. Acum, să comparăm cu mirosul... Arată-ne activitatea olfactivă curentă a pacientei!

Două mici proiecţii de sub ochii modelului de creier se luminară în verde.

— Acesta este epiteliul olfactiv, care acoperă partea de sus a fosei nazale. Duce la bulbii olfactivi, singurul ţesut cerebral pe care-l avem în afara craniului. Vine în contact cu aerul pe care-l respirăm.

Arătă către proiecţiile verzi şi apoi către un lob al creierului, învecinat cu ele.

— Bulbii olfactivi aici, cortexul olfactiv primar imediat după – mirosul este *singurul* nostru sistem senzorial care trece direct în cortexul cerebral. Acest lucru îi oferă o influenţă *incomparabilă* asupra părţilor din creier care afectează emoţiile, motivaţiile şi anumite tipuri de memorie.

Terminându-şi lecţia, Hattie plecă, trecând întâi prin spatele containerului şi cercetând cu atenţie fetusul. Evangelinele veniră lângă ea. Micul crevete părea de aceeaşi mărime ca în ziua dinainte.

•

Într-un colţ al adăpostului contra exploziilor, aflat la aproape un sfert de kilometru sub conacul Starke, Merrill Meewee stătea întins în dormitorul lui provizoriu, cu ochii aţintiţi în tavan. După ce automatele casnice îl atacaseră cu o zi înainte, Wee Hunk socotise mai prudent să-l mute sub pământ. Măcar până se lămurea cine era responsabil şi cum trecuse de sistemele de securitate ale conacului... Dar chiar dacă Meewee resimţea greutatea straturilor de pământ şi de calcar de deasupra capului său, nu se simţea cu nimic mai sigur şi nu reuşise să doarmă prea mult. În situaţia în care duşmanii lui Eleanor putuseră folosi epuratoarele de covoare pe post de câini de atac, mai exista vreun loc în care să se afle în siguranţă?

Păi, la drept vorbind, da. Lângă adăpostul unde stătea el, se afla non-apartamentul familiei Starke. La fel ca în cazul tuturor non-apartamentelor, era vorba de un proiect de clasă mondială. Nimic nu putea pătrunde – nici radiaţii

electromagnetice, nici vibraţii terestre cu lungime mare de undă, nici raze cosmice, ultrasunete sau orice alte mijloace de spionaj cunoscute, nici măcar reţelele cuantice (cel puţin aşa pretinsese Eleanor!). Obişnuia să se laude că nici măcar Dumnezeu însuşi nu putea trage cu urechea acolo. Poate că, într-un asemenea loc, reuşea şi Meewee să doarmă puţin...

Pe Meewee îl durea gâtul, îl ustura traheea şi era plin de vânătăi în zonele unde-l ciomăgiseră epuratoarele de covoare. Arrow se putea să-l fi salvat de strangulare, dar Meewee fusese nevoit să-i spună *explicit* să facă asta. Arrow avea unele capacităţi uimitoare, dar nu era o gardă de corp cu reflexe rapide.

<Arrow>, întrebă el în starkeză, <ce eşti tu?>

Mentarul răspunse în starkeză: <Nu înţeleg întrebarea.>

<Eşti un mentar?>

<Afirmativ.>

<Ai o personalitate?>

<Nu înţeleg întrebarea.>

<Ai conştiinţă de sine?>

<Nu înţeleg întrebarea.>

Meewee se sculă din pat şi se duse în baie, desculţ şi dezbrăcat. Adăpostul subteran al lui Eleanor era spaţios şi bine înzestrat. Un grup de treizeci de oameni sau cam aşa ceva, obişnuiţi cu dotările de prima clasă, putea aştepta cu răbdare, într-un confort princiar, sfârşitul unui atac nuclear sau al unui război biologic, ca şi urmările lor.

Meewee se spălă şi se îmbrăcă, apoi se duse la bucătărie să ia masa de dimineaţă. Wee Hunk îl aştepta sub înfăţişarea unui bărbat în mărime naturală, îmbrăcat cu o mantie din blană de ocelot.

— Bună dimineaţa din toată inima, om al sutanei, rosti mentarul, declarându-şi identitatea în starkeză fără măcar să fie pus la încercare. Sper că mica ta încăierare de ieri cu aspiratoarele nu ţi-a tăiat pofta de mâncare... Kulinmatul de-aici are în memorie feluri excepţionale. Ar trebui să încerci napolitanele cu aluat dospit...

Meewee mormăi o încuviinţare şi se aşeză la una dintre

mesele lungi, în stil autoservire. Când un arbeitor-ospătar rulă spre el să ia comanda, îl urmări îngrijorat înainte să-i ceară suc, pâine prăjită, gem de căpşuni şi cafea.

— Vei fi mulţumit să afli că am identificat fisura în securitate, continuă mentarul cu vioiciune. În aparenţă, pe pielea şi hainele tale era lipit nişte praf care conţinea instrucţiuni de subminare a automatelor noastre. Probabil că l-ai căpătat când erai încă la cartierul general Starke.

— Cabinet?

— Probabil, dar nu neapărat, răspunse mentarul, iar o dioramă a interiorului pavilionului de la clinică se deschise pe masă, alături de Meewee. Eşti gata să te pui la curent?

În interiorul dioramei, siluetele minuscule ale evangelinelor şi ale clonelor john rearanjau mobila. Ochii lui Meewee se opriră direct asupra canapelei, pe care părea să doarmă o Ellen Starke reînviată. Era un înveliş, presupuse el.

— Încă e în comă?

— Din nefericire, da. Starea ei nu s-a îmbunătăţit, iar prognosticul se înrăutăţeşte cu fiecare oră. Potrivit cu contoarele de continuitate, Concierge n-a încercat să modifice sau să distorsioneze observaţiile mele. Cu toate acestea, a interceptat mostra de sirop amniotic pe care am încercat s-o strecor afară şi a anulat contractul contrabandistei mele evangeline.

— *Trebuie* să introducem propriul nostru specialist acolo!

— Nu mă opun, zise trogloditul cu mantie, dar am ajuns la concluzia că cel mai bun plan de acţiune ar fi s-o scoatem pe Ellen din clinică şi s-o tratăm aici, cu un autodoctor specializat, dacă e nevoie.

— Aici? În adăpost?

Arbeitorul-ospătar se întoarse cu micul dejun al lui Meewee. Acesta întinse gemul pe pâinea prăjită şi luă o muşcătură de probă.

— Da, în adăpost. De fapt, în non-apartament. Montez acolo o clinică improvizată, de reînviere, chiar în timp ce vorbim. Am cumpărat un container Hernandez, sirop, un dispozitiv de control şi tot soiul de componente. Şi-am găsit

şi un autodoctor potrivit!

Urmăriră activitatea din pavilion, în timp ce Meewee mânca. După ce termină, Wee Hunk adăugă:

— Marea problemă este cum o scoatem din clinică...

— Credeam că tu eşti tutorele ei, se miră Meewee. Nu poţi pur şi simplu să semnezi pentru externarea ei?

— Da, dar dacă fac asta, le-aş forţa mâna. Dacă vreo agenţie o ucide într-adevăr, puţin câte puţin, ca s-o facă să pară victima unei prăbuşiri la reintrarea în atmosferă, cea mai mică înştiinţare în legătură cu intenţiile noastre ar duce doar la asasinarea ei imediată. Dacă e s-o scoatem, trebuie s-o facem printr-un atac fulger, fără avertisment.

Meewee se şterse la gură şi-şi împături şerveţelul.

— La ce te gândeşti, mai precis?

•

Veştile de la schimbul anterior erau că o evangelină din altă tură, şi nu Renata, fusese concediată pentru încălcarea politicii clinicii. Mary nu putea fi sigură de amănunte, din cauza naturii bazate pe deducţie a comunicării dintre evangeline, dar se părea că Celia, pe care Mary n-o cunoscuse, cufundase o mică fiolă în container şi încercase să strecoare afară din clinică o mostră din siropul amniotic concentrat. Fusese, de asemenea, sugerat că acţionase la instrucţiunile mentarului clientei lor, Wee Hunk. Cu toate acestea, tentativa ei de contrabandă fusese descoperită, iar ea – concediată imediat. Nick o reprogramase pe Renata să acopere schimbul de seară şi o însărcinase pe Georgine să completeze schimbul din această dimineaţă.

Când suprapunerea schimburilor se termină, iar Cyndee şi Ronnie plecară, Mary şi Georgine încercară să găsească ceva „stimulant” de făcut cu clienta lor.

— Hai să-i citim, propuse Mary şi scoase o bibliotecă din raft. Dar nu era o bibliotecă. Atârna greu, iar paginile păreau făcute din hârtie. Era o carte! Evangelinele se aşezară lângă canapea şi examinară antichitatea prăfuită. Primele două pagini erau *goale*. Cartea fusese publicată în 2013, la Boston. Trebuie să fi fost *vechiul* Boston... Nu existau nici semne, nici iconuri, nici ilustraţii de vreun fel.

Textul efectiv era înşirat pe 240 de pagini. Când atingeai un cuvânt, nu se auzea pronunţia sau definiţia, nici nu se afişau conexiuni. Stătea doar acolo, pe hârtie, ca o pată.

Pe canapeaua de lângă ele, învelişul Starke stătea pe spate, cu capul pe o pernă şi cu mâinile încrucişate pe piept. Arăta la fel de liniştit ca un cadavru.

— O să citim din cartea ta, îi vorbi Mary şi ridică mâna învelişului să atingă suprafaţa granulată a copertei. Însă cartea nu fusese cartografiată cu un aparat realvirt analogic, aşa că mâna învelişului trecu prin ea.

— Nu contează, comentă Mary.

Deschise cartea şi citi:

— *Livada de meri*, de Delany Kay. Capitolul unu: *Jae*.

„Era o zi ca nici o alta când persoane cu purtare flexibilă radiau de doze de satisfacţie, sau confuzie, sau nelinişte, în concordanţă cu reţetele lor. Printr-un act de neatenţie, un bulgăre de suferinţă nespecifică fu scăpat în compartimentul din faţă. Pluti neobservat prin toată nava până când Jae Taxamany, trecând printr-o trapă dintr-un perete despărţitor, se ciocni cu el. Dintr-o dată, fără un motiv anume, Jae începu să plângă...”

Mary fu imediat absorbită de subiect – era, clar, o poveste de dragoste. Ea şi cu Georgine citiră pe rând timp de o oră, după care fură întrerupte de tehnicianul medical Coburn. Acesta îşi împinse căruciorul cu materiale pe uşa pavilionului şi bombăni ceva neprietenos, în clipa când trecu pe lângă evangeline.

— Ajunge cât am citit deocamdată, încheie Mary. Georgine, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Matt.

— Coburn, mormăi Coburn.

— Lui Matt îi place să fie numit Coburn, explică Mary.

— Capete la indigo, mormăi el în barbă.

Mary se simţi atinsă de remarcă, iar Georgine deschise gura să-i dea o replică, dar se răzgândi. În schimb, Mary îl întrebă pe tehnician dacă puteau da o mână de ajutor. Coburn le asigură că nu, în afară de a-l lăsa în pace. Cu toate acestea, evangelinele rămaseră în faţa containerului să urmărească ceea ce făcea şi, după o vreme, el scăpă

peste Mary un mosor gol pentru nervi.

Evangelinele pricepură aluzia şi se întoarseră lângă canapea. Georgine ridică mâneca lui Mary ca să se uite după vânătăi. Mosorul nu fusese greu, dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care suflecase mâneca lui Mary. De fapt, ascundea o pată galbenă de sirop amniotic, pe care mosorul o lăsase pe mânecă. Dacă Wee Hunk voia atât de mult o mostră de sirop, poate că asta ar fi mers.

— Cum e? o întrebă pe Mary.

Mary chiar nu ştia. Avea să-şi dea seama Concierge de şiretlicul lor? Era această mostră atât de importantă încât să justifice riscul? Mai erau câteva ore până când pleca de la clinică, aşa că nu trebuia să se hotărască chiar acum. Întinse braţul pentru ca Georgine să-i suflece şi cealaltă mânecă, ca să se potrivească cu prima.

•

Când Mary îşi luă pauza de prânz, hoinări prin curte, salutând străinii şi încercând să pară abordabilă. Pe terenul de tenis, urmări un meci. Pe pista de golf, luă o felie de prăjitură cu brânză şi o cafea rece, la a nouăsprezecea gaură. O servi un steve. Când întrebă de plată, el îi răspunse că nimeni de la clinică nu plătea pentru asemenea fleacuri.

Pe drumul de întoarcere, trecând pe lângă sălile de mese comune spre pavilion, Mary dădu peste Hattie şi peste câteva dintre colegele ei jenny.

— Iat-o, exclamă Hattie, prezentând-o pe Mary celorlalţi. Una dintre noile noastre îngrijitoare...

Infirmierele jenny se adunară în jurul lui Mary şi-i spuseră că oaspeţii lor barosani întrebaseră despre ele. De asemenea, toată lumea era extrem de curioasă cu privire la tânăra Starke.

Hattie le spuse colegelor ei să meargă mai departe, iar ea rămase puţin singură alături de Mary.

— Aş vrea să-ţi dau un mic sfat prietenesc, vorbi ea, având în vedere că eşti nouă în jocul ăsta.

Mary se gândi imediat că fusese descoperită. Începu să-şi desfacă mâneca şi era pe cale să jure că încerca doar să

ascundă o pată urâtă, nu să scoată sirop amniotic din clinică. Dar Hattie spuse:

— Noi, infirmierele jenny, suntem instruite să trăim cu asta încă din copilărie. Nu-i niciodată uşor, dar tu şi celelalte evangeline ar trebui să vă pregătiţi să vă pierdeţi clienta.

— Poftim?

— Nu-i vina voastră, şi nu vreau să spun că e o certitudine. Dumnezeu ştie, am mai văzut răsturnări miraculoase de situaţie şi înainte, dar lucrurile nu arată prea bine pentru Starke. I-ai văzut fetusul. Nu numai că *nu* a mai câştigat în greutate de ieri, dar chiar a mai pierdut puţin. Pur şi simplu nu poate prospera cât timp ea rămâne în comă. Dacă nu-şi recapătă cunoştinţa în curând, va muri.

Mary, nu prea sigură ce să facă cu braţele, le duse la spate şi întrebă:

— Dar numai asta nu i-ar ucide creierul, nu-i aşa?

— NU, dar n-are nici un rost să altoim un al doilea fetus. Asta nu merge *niciodată*. În acest caz, singura opţiune pentru Starke, presupunând că se va trezi până la urmă, ceea ce nu-i sigur, ar fi să trăiască în chip de creier izolat. Puşi în faţa unei asemenea perspective, cei mai mulţi oameni aleg să moară.

Hattie îşi frânse mâinile, un gest tipic pentru o jenny. Când continuă, îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte conspirative:

— Sunt unii care spun că reînvierea celor morţi este o monstruozitate împotriva creatorului, dar eu zic că ăsta-i un rahat. În cele mai multe cazuri, noi putem repara ce-aţi omorât voi şi putem porni din nou motoarele fără să recurgem la pacte cu Satan. Dar în cazul unei traume – o traumă profundă, masivă, a ţesuturilor, de felul celei de care suferea Ellen Starke înainte să fi intervenit casca de siguranţă – ştiai că forţa prăbuşirii i-a *lichefiat* restul corpului? – ei, asemenea oameni, sunt într-o categorie diferită de morţi. Nu-i ca şi cum ar fi murit prin înecare, sau în urma unei hemoragii, sau de altceva la fel de uşor. Traumele extreme fac ceva oamenilor. E ca şi cum ei nu

mai *vor* să se întoarcă. Şi chiar dacă reuşim să-i salvăm, nu se refac complet. Sunt oameni distruşi. Aşa că voiam să te avertizez, pe tine şi pe surorile tale, că ar trebui să vă pregătiţi pentru cazul cel mai rău!

Discuţia cu Hattie era tulburătoare. Suna ca şi cum infirmiera ar fi renunţat deja la *myr* Starke.

•

Mary se întâlni cu Concierge pe Aleea Minerală.

— Ah, *myr* Skarland, spuse el cu căldură, tocmai mă îndreptam către Feldspat. Musafira noastră are vizitatori. Ai ceva împotrivă să te însoţesc?

— Dimpotrivă, te rog, răspunse Mary, strecurându-şi involuntar la spate mâna vinovată – de parcă asta ar fi folosit la ceva.

În pavilion erau trei vizitatori în realcorp, o femeie şi doi bărbaţi. Purtau haine care nu ieşiseră dintr-un sistem de livrare şi păşeau apăsat, etalând poza insolentă a bogăţiei. Prieteni barosani ai barosanei Starke. Georgine se afla în partea de sus a camerei, având grijă să nu stea în drum. Unul dintre bărbaţi purta mănuşi realvirt şi plimba un pieptene special în părul femeii adormite. Ridică ochii când intrară Mary şi Concierge. Privirea umbrită de pleoape alunecă peste Mary şi se aţinti asupra lui Concierge cu o intensitate în acelaşi timp dominatoare şi dispreţuitoare.

— Tu eşti maşina clinicii, rosti el, nu o întrebare, ci afirmarea unei stări de fapt.

— Este corect, răspunse Concierge, mentarul clinicii.

— Totul e conectat?

— Da, *myr* Orex. Învelişul lui *myr* Starke este complet cartografiat în creier.

— Bine, zise el şi păru să-l elimine pe Concierge din mintea lui. Pieptăna părul învelişului cu mişcări lungi, graţioase. Muşchii umerilor şi braţelor îi unduiau într-un mod ciudat, şi Mary îşi dădu seama că acestea fuseseră reataşate de scheletul corpului. Era un capriciu recent al barosanilor: uşoare modificări în punctele de prindere; tendoane mai lungi şi mai puternice; fascicule mai numeroase de fibre musculare mai subţiri, combinate

genetic cu ADN de felină. Oasele erau şi ele întărite.

Femeia vizitatoare stătea pe canapea, lângă *myr* Starke. Şi ea purta mănuşi, şi ţinea învelişul de mână.

— Ellie, draga mea, sunt eu, Clarity, vorbi ea. Ai *cea mai mică* idee cât de inoportun este lucrul ăsta? Ai uitat de testul extraordinar de important de astăzi? Copilă, avem o problemă. Renaldo (Primejdiosul) este complet nepotrivit pentru rol. Nu vrei să te trezeşti şi să vorbeşti cu mine despre asta? Detest să iau singură deciziile. Destul cu porcăria asta cu coma!

— Trebuie s-o săruţi, Clarity, spuse celălalt bărbat.

Acesta era un tip în general chipeş, cu o musculatură umană tradiţională.

— Aşa se face cu frumoasele adormite. Eu ştiu prea bine, cu mine merge.

Clarity întrebă:

— Adevărat? Tu ai mai fost în container, nu-i aşa?

— De *şase* ori! răspunse bărbatul. Şi de fiecare dată aici, la Roosevelt. Am căpătat propriul meu container rezervat. Nu-i aşa, Serge?

— Îmi pare bine să vă văd din nou, *myr* Thorpe, zise Concierge. Am observat că încă n-aţi reuşit să omorâţi acest corp.

Bărbatul râse în hohote.

— Nu pentru că n-aş fi încercat, replică el.

Cineva nou intră în pavilion: un bărbat îndesat, cu favoriţi albi zburliţi şi fălci masive. Purta beretă şi un halat tradiţional de artist, iar sub braţ ducea o casetă mare de lemn.

— Un Sebastian Carol! exclamă Clarity la vederea lui. Nu credeam c-a mai rămas vreunul!

— N-au mai rămas, răspunse Concierge. Cel puţin, nu pe reţelele publice...

— Explică-mi!

— Din cauză că fluxul de date este restricţionat în spaţiul clinicii, menţinem aici propriul nostru simivers pentru distracţia oaspeţilor noştri. Avem un subem dedicat generării de holograme şi un stoc de peste o mie de

personaje, unele dintre ele piese rare de colecţie, cum este acest Sebastian Carol de aici.

Sebastian Carol se învârti prin cameră, verificând unghiurile cu ochii injectaţi. Instalându-se într-un loc, îşi scoase cutia de lemn, din care ieşiră nişte picioare şi un şevalet.

— Tu, negreso, i se adresă el lui Clarity, scoate-ţi hainele şi dă-te puţin spre stânga!

Ea îl ignoră şi-l întrebă pe Concierge:

— Dacă aveţi un simivers independent, cine se ocupă de administrarea subiectelor?

— Aceasta se întâmplă să fie plăcerea mea.

— Înţeleg, replică şovăitor Clarity. Şi ce cred oaspeţii clinicii despre subiectele conduse de un mentar?

Înainte de a apuca să audă răspunsul lui Concierge, bărbatul care pieptăna părul lui Ellen Starke spuse:

— Clarity, trebuie întotdeauna să discuţi probleme profesionale? E incredibil de plictisitor pentru noi, ceilalţi.

Celălalt bărbat întrebă:

— Serge, câte ore au trecut de când a fost desfăcută Ellen din cască?

— Cincizeci şi şapte.

Prietenii lui Starke schimbară o privire.

Încă două simuri holografice intrară în pavilion, cei doi doctori pe lângă care trecuseră Mary şi Georgine pe alee. Când îi văzu, Clarity se încruntă şi întrebă:

— Spune-mi, Serge, cum a reuşit clinica să achiziţioneze un Renaldo (Primejdiosul)? Ellen şi compania mea de producţie am cumpărat *întreaga* ediţie, sau cel puţin aşa credeam...

— Nu-ţi face griji. E o versiune beta. Suntem un teren de testare pentru producătorii originari. Simiversul nostru privat oferă condiţii ideale pentru testare, ceea ce tu şi *myr* Starke puteţi păstra în minte, pentru data viitoare când veţi avea de dezvoltat un nou personaj.

Simurile se apropiară de canapea. Personajul lui Renaldo spuse:

— Salut, oameni buni. Nu vă ridicaţi. Îmi fac doar vizita...

Sunt doctorul Ted, şi-i ofer colegului meu, doctor Babs, un tur al pavilioanelor.

— Încântaţi să vă cunoaştem, domnilor doctori, răspunse Clarity. Aş dori ca prietena mea Ellen să fie trează. I-ar plăcea să vă întâlnească – şi în special pe tine, doctor Ted.

— Sunt măgulit, zise doctorul Ted, făcând să apară o fişă medicală ca din văzduh.

O examină rapid şi adăugă:

— Un caz tragic... Aceasta este *myr* Ellen Starke, din dinastia Starke. Iahtul ei spaţial a fost deturnat de un mentar infractor şi Ellen a fost ucisă!

Doctorul Ted scoase un stetoscop antic din buzunarul de la halat şi îl agăţă de gât, înainte de a continua:

— Casca ei crionică i-a stabilizat doar parţial matricea vitală, având ca rezultat daune ale ţesuturilor craniene. Dar nu vă temeţi; excelenta noastră echipă de aici, de la clinica Roosevelt, a aranjat lucrurile, iar musafira noastră face progrese favorabile. O vom scoate din comă cât ai clipi.

Clarity bătu din palmele înmănuşate şi comentă:

— Noi nu ne-am gândit niciodată să-l facem pe Renaldo (Primejdiosul) *doctor*. Bravo ţie, Concierge. Să nu te miri dacă îţi furăm ideea...

— Va fi o mare cinste pentru mine, zise Concierge.

Pentru că începuseră iar să vorbească despre probleme profesionale, şi pentru că oricum era invizibilă în mulţimea asta, Mary se duse lângă Georgine, la container. Tehnicianul aplicase un pansament de creştere a pielii pe craniu, ascunzând cea mai mare parte a acestuia. Mary luă o margaretă pe care-o furase de pe poteca de lângă lac şi strivi floarea de grătarul olfactiv al dispozitivului de control.

•

Falşii doctori, vizitatorii şi mentarul plecară din pavilion, lăsându-l în urmă doar pe Sebastian Carol.

— Tinere doamne, rosti el fluturând o pensulă înspre Mary şi Georgine, scoateţi-vă hainele şi staţi acolo!

•

Mary ajunse la jumătatea drumului către Poarta de Sud, în sfertul de oră al cartofilor prăjiţi, ora plecării, înainte să-şi

aducă aminte de pata de pe mânecă. Reuşise cumva să uite de ea toată după-amiaza.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Georgine.

— Nimic, mi-am amintit doar că aveam ceva de făcut.

Georgine îi aruncă o privire şireată şi-i spuse:

— Am văzut astăzi un sistem public de livrare în sala de gimnastică...

Asta însemna că Mary putea comanda noi haine în vestiar. După care putea să arunce costumul acuzator în digerator şi să facă o baie de aburi, şi nimeni n-ar fi ştiut nimic.

Însă Mary detesta să fie atât de laşă, şi replică:

— Nu contează. O s-o fac mai târziu.

Fără alte vorbe, Mary rămase în urmă ca s-o lase pe Georgine să iasă prima de pe teritoriul clinicii, astfel încât să nu fie implicată prin asociere, în cazul în care se întâmpla ceva. Când Mary socoti că Georgine avusese destul timp să iasă din clinică, îşi ţinu respiraţia şi trecu la rândul său prin poartă.

Reilly era încă de serviciu, iar Mary se mustră singură pentru că-l implica în asta. Dar n-o opri nimeni. Reilly îi dădu întâlnire ei şi lui Fred la Rolfe mai târziu, pentru adunarea lor obişnuită de miercuri, dar Mary îi spuse că Fred are o treabă importantă în acea seară.

Apoi se văzu afară, mergând pe aleea mărginită de garduri vii, iar Georgine o aştepta, plină de mândrie de soră.

•

— Rezultate? întrebă Meewee.

— Încă îl analizez, zise Wee Hunk, dar proprietăţile de oxigenare, nutritive, hormonale şi farmaceutice sunt toate în parametri normali.

— Atunci de ce nu se trezeşte Ellen? Ce-i fac?

— Poate că e aşa cum a zis infirmiera; poate că a fost rănită prea grav...

Meewee cântări posibilitatea, comparând-o cu ceea ce ştia despre fată. Ellen nu era atât de încăpăţânată precum mama ei (de la care Meewee se aşteptase să se întoarcă şi

ea din morţi), dar nici nu era genul care se dă bătută.

— Trebuie să recunosc, continuă Wee Hunk, că evangelinele mă pun în încurcătură. Par să aibă un sistem de comunicare la fel de subtil şi de flexibil ca starkeza, şi în mare măsură nonverbal. E complet opac pentru mine; îmi dau seama că informaţia este transmisă, dar n-o pot citi. Există ceva asemănător cu comunicarea celulară? De asemenea, m-aş fi gândit că veştile despre concedierea colegei lor le-ar fi insuflat teama, dar se pare că avut efectul opus. Nu le-am cerut să facă o altă încercare de a obţine o mostră de lichid amniotic!

— Ştiu ce vrei să spui, spuse Meewee. N-am acordat până acum prea multă atenţie acestui tip. Am crezut întotdeauna că sunt crescute să fie căţeluşi de salon...

3.9

Bogdan ajunse acasă de la slujbă cu două ore mai devreme. Rămase multă vreme în picioare în faţa uşii, cu ochii aţintiţi la placa de control, fără s-o atingă, fără să scoată nici o vorbă. După o rezervă prelungită, uşa capitulă în faţa voinţei sale şi se deschise. Bogdan înaintă prin hol şi urcă scările până la etajul al patrulea, unde se părea că toată casa îl aştepta pe coridorul din faţa Sălii Verzi. Primul lui gând fu: cine le-a spus? Dar după ce-i privi pe companionii săi timp ce câteva minute, îşi dădu seama nu numai că *nu*-l aşteptau pe el, dar nici măcar nu ştiau că e acasă. Probabil pentru că am ajuns cu două ore mai devreme, se gândi el şi li se alătură la uşa Sălii Verzi. Înăuntrul camerei, April avea un soi de întâlnire nefericită cu Kale. Megan şi BJ, stând lângă uşă, îi oferiră o relatare de la locul faptei.

— Samson s-a ridicat din morţi în dimineaţa asta, spuse Megan. S-a ridicat în capul oaselor şi a croncănit: „Terci, terci! Şi suc!”

BJ adăugă:

— Acum Denny şi Rusty sunt cu el la toaletă...

— Dând o mână de ajutor la o eroică mişcare a intestinelor...

— Şi insistă să meargă cu noi la Congres!

— Dar Kale zice că-s vorbe aiurea. Cum rămâne cu mirosul? Dacă moare în faţa tuturor?

— Dar April îi susţine cazul. Dacă merge Sam, asta înseamnă că poate să meargă şi ea...

Se auzi un zgomot ascuţit, ca un plesnet, şi toţi ochii se întoarseră către Sala Verde. Kale ridică blocnotesul de hârtie şi-l pocni din nou de masă.

BJ remarcă:

— Kale a luat toată săptămâna pastile pentru comportament pozitiv.

Megan completă:

— Mda... Se agaţă de fiecare decizie măruntă pe care o

ia ca de un colac de salvare.

Kitty coborî pe scări şi veni lângă companionii de la uşă.

— Mă duc înăuntru, zise ea. Ţineţi-mi pumnii!

— Mult noroc, îi urară cu toţii.

Kitty îi aruncă o privire lui Bogdan.

— Ce-i cu tine? Ţi-ai pierdut slujba sau cum?

Bogdan era prea uluit ca să-i răspundă. Kitty intră în încăpere şi anunţă plină de veselie:

— Totul s-a aranjat. Am închiriat scaunul cu rotile… E pe drum.

— Scaun cu rotile? i se tăie respiraţia lui Kale. Nu aprob asta! Nu putem acoperi cheltuiala! Cu ce vom plăti? Nici nu intră în discuţie! M-am hotărât!

— Nu-ţi face griji, continuă Kitty cu vioiciune. Banii vin din buzunarul personal al lui Sam, nu dintr-al casei. Rămăşiţa aceea a lui Hubert, din centura lui, a aranjat totul. Evenimentul e stabilit, şi acoperit, şi în curs de derulare…

— Anulează! răcni Kale.

— Nu! Sam vine cu noi!

— Dar… dar…, bolborosi Kale, e sub arest la domiciliu!

— Termină cu ţipatul, îl apostrofă Kitty. Te aud foarte bine. Am vorbit cu albina aia care-l supraveghează şi i-am lămurit pe cei de la ComAp. Au zis că poate să meargă. Nici măcar nu păreau prea preocupaţi de el, la drept vorbind…

— Dar… dar… dar…

— Uite, Kale, interveni April, ridicându-se de pe banca ei, e o medalie de onoare pentru noi că ne pasă atât de mult de el, încât să-l ducem la ultimul lui Congres. Şi e o medalie de onoare pe care ar trebui să fim mândri s-o purtăm, în faţa blestemaţilor tăi de Beadlemyren. Crede-mă, nici unul dintre ei nu arată prea sănătos. O să trebuiască să avem grijă de ei destul de curând!

Adevărul argumentelor ei îl dezechilibră pentru o clipă, iar femeia şi fata folosiră momentul de pauză ca să iasă din Sala Verde.

— Am zis că m-am hotărât! le repetă Kale din spate. M-aţi auzit? Sunt hotărât!

Ieşind din cameră, April se opri să vorbească cu Bogdan.

— Ai venit devreme acasă, remarcă ea. Ai primit bonusul?

— Da! strigă Bogdan. Am primit nenorocitul ăla de bonus!

Dar April nu rămase pe loc să asculte. Îi trimise pe toţi companionii care tândăleau, după treburi de ultima clipă. Autobuzul trebuia să sosească peste două ore. April lăsă un pachet în braţele lui Bogdan şi-i ceru:

— Îmbracă asta!

Strâmbă din nas şi-l mirosi.

— Dar mai întâi fă un duş...

Sugestia ei îl surprinse. Ridică braţele să-şi miroasă subsuorile. Subiectul pute din cauza fricii abjecte, îşi raportă sieşi. Ţinu pachetul cu haine de sărbătoare în faţa lui, ca pe un bol cu apă, şi-l duse grijuliu către sferele superioare ale casei. Subiectul trebuie să fie atent să nu închidă ochii, sau chiar să clipească prea încet, pentru că de câte ori o face, cade o cortină sângerie, iar el vede din nou, cu o limpezime care-i arde corneea, dezastrele din acea zi.

Dezastre începute curând după ce ajunsese la slujbă... Sesiunile de sondaje de dimineaţă nu avuseseră nimic de-a face cu O-navele şi cu planeta Lisa. Fuseseră exerciţii de consens complet nesemnificative, iar Bogdan uită de ele chiar în timp ce se desfăşurau. În momentul unei schimbări de locaţie, trecu pe lângă Annette Beijing pe coridor. Se opriră să stea de vorbă, iar ea spusese:

— Voiam doar să-ţi urez noroc la întâlnirea cu Resursele Umane de azi, de la ora trei...

Un lucru bun că pomenise de asta, pentru că, deşi Bogdan nu uitase de întâlnire, uitase ce zi este, ceea ce ar fi însemnat acelaşi lucru. Îi trimise un sărut şi se îndepărtă cu nonşalanţă. Sărutul fusese ţintit foarte precis, iar Bogdan aşteptă nemişcat să fluture până la el şi şi-l apăsă încet pe obraz.

Când cel de-al patrulea *Alert!* îşi încheie efectul, chiar înainte de prânz, era pregătit cu cel de-al cincilea. A cincizeci şi treia oră şi totul era bine. Medicamentul nu-i

tăiase pofta de mâncare. Dimpotrivă, la masa de prânz se întoarse pentru o a doua porţie de cartofi prăjiţi şi de îngheţată. Şi-şi umplu buzunarele cu fursecuri cu scorţişoară...

La trei fără cinci, după-amiază, Bogdan urmă o linie călăuzitoare de-a lungul coridorului administrativ. Coridorul era amenajat la fel, indiferent unde se aflau instalaţi, şi ştia că va ajunge în faţa a trei uşi negre. Găsi uşile şi banca din faţa lor. Exista întotdeauna o bancă în acel loc... Se aşeză, hotărât să aştepte. Subiectul trebuie să aştepte pe bancă, până când una dintre uşi îi strigă numele. *Ei* îl lasă întotdeauna să aştepte. *Ei*, în acest caz, înseamnă E-P, mentarul E-Pluribus. Cu toţii, la E-Pluribus, erau o creaţie a lui E-P: simurile Academiei, directoarea de la Resurse Umane, chiar şi Annette însăşi. Nu existau de fapt resurse umane de administrat la E-Pluribus, în afară de specialiştii în control demografic, precum el însuşi, şi de găurile zilnice. Din moment ce Departamentul de Resurse Umane nu era real, subiectul nu vedea nici un motiv practic pentru care cineva l-ar fi făcut să aştepte.

Şi totuşi, cu razele sclipitoare ale bonusului promis poleind totul în jur, Bogdan n-avea nimic împotrivă să aştepte. Se aprovizionase tocmai pentru o asemenea eventualitate. Pentru asta erau fursecurile. Se aşeză comod pe bancă şi lăsă să-i cadă, unul câte unul, un pumn de cornuleţe crocante din aluat pufos în gura larg deschisă, unde le mărunţi într-un terci dulce pe care-l lăsă să-i alunece pe gât. Era un amuzament aducător de satisfacţii. Şi totuşi, n-ar fi trebuit să facă parte din bonus faptul de a nu fi lăsat să aştepte?

— *Myr* Kodiak, se auzi o voce, pe aici, te rog!

Bogdan ridică privirea; uşa din mijloc vorbea cu el. Era întotdeauna uşa din mijloc. Îşi puse picioarele pe podea şi înghiţi bulgărele dulce. Se ridică şi-şi scutură firimiturile de pe salopetă. Uşa se deschise, iar el intră în birou.

Directoarea Resurselor Umane nu era acolo – fireşte – ceea ce însemna încă o tură de aşteptare.

Biroul arăta exact aşa cum arătase şi ultima dată. Adică

în neorânduială. Erau teancuri de foi de *hârtie* peste tot, pe rafturi, deasupra dulapurilor de modă veche, formând turnuri înclinate pe podea şi pe birou. Un strat de praf acoperea totul, iar aerul era stătut. Ceşti cu băuturi şi pachete cu rămăşiţe deshidratate ale unor feluri de mâncare neterminate fuseseră vârâte cu îndemânare în fiecare cotlon disponibil. Măcar o dată, îşi dori ca una dintre celelalte uşi să se fi deschis şi să fi putut încerca o cultură corporatistă diferită – şi mai plăcută.

Bogdan ştia din experienţa trecută că singurul obiect real din încăpere, în afara lui însuşi, era scaunul potrivit mărimii unui adult, aşezat în faţa biroului directoarei de la Resurse Umane. Lângă scaun, se afla un coş cu eticheta „URGENT” conţinând un teanc de dosare din hârtie de Manila. Când se apleacă să citească însă dosarul de deasupra, cuvintele imprimate pe el se înceţoşară.

Bogdan oftă, se cocoţă pe scaun şi băgă mâna în buzunar să mai scoată nişte fursecuri. Însă chiar atunci uşa interioară se deschise, iar directoarea Resurselor Umane păşi înăuntru maiestuos. Picioarele ei păreau că abia ating pământul. Ducea într-o mână, în echilibru, mai multe dosare, în timp ce pe cealaltă o folosi ca să măture o porţiune din biroul supraîncărcat. Lăsă apoi jos teancul de hârtii şi se sprijini de alte câteva mormane, înainte ca măcar să observe prezenţa lui Bogdan. În cele din urmă, îşi scutură foarte realist nişte praf de pe mâini şi vorbi:

— *Myr* Kodiak... Mulţumesc pentru vizită.

Bogdan sări de pe scaun şi răspunse:

— Mulţumesc pentru că m-aţi chemat, *myr* director.

Directoarea continuă să frunzărească prin hârţoagele de pe birou, până când găsi dosarul căutat. Îl propti deschis între două movile de hârtie şi se aşeză. Fără să-i mai adreseze nici un cuvânt lui Bogdan, îi citi cu atenţie conţinutul. După un timp, Bogdan se cocoţă înapoi pe scaun. Era silit să stea şi s-o urmărească citind. Holograma femeii îşi mişca buzele în timp ce citea. Buzele ei erau mari şi elastice, vopsite în purpuriu, complet disproporţionate faţă de nas, care era scurt şi ascuţit. Nu era o faţă uşor de

privit, cel puţin nu prea multă vreme. În special când îi vedeai semnele...

Ochii directoarei se rotiră în sus pentru a-l măsura.

— *Myr* Kodiak, ziua de astăzi marchează aniversarea ta de un an alături de noi. Felicitări!

— Mulţumesc, replică Bogdan, cumpănind dacă să sară din nou în picioare.

Ea se întoarse la citit.

Semnele de pe faţa sa erau două aluniţe rotunde şi cărnoase, una în mijlocul obrazului, cealaltă pe nara stângă. Una era maronie, a doua – incoloră. Fiecare avea câte un singur fir de păr creţ, crescând din ea. Aluniţele îl supărau destul, dar firele de păr îl scoteau din sărite. De ce nu putea şi ea să şi le smulgă, pentru numele lui Dumnezeu?

În sfârşit, directoarea închise dosarul şi spuse:

— Am aici un memorandum pe care aş vrea să-l studiezi şi să-l semnezi...

În faţa lui Bogdan se deschise un cadru de date cu un document în el. Titlul documentului nu conţinea nici o variantă a cuvintelor „bonus” sau „mărire”. În schimb, spunea, oarecum imprecis, „Memorandum, de acord”.

Bogdan încercă să citească textul înghesuit, dar nu reuşea să priceapă nimic din el, şi erau *pagini* întregi, cu un spaţiu de semnătură în partea de jos, peste care să-şi treacă palma.

Bogdan întrebă:

— Ce-i asta?

— Este un acord prin care revinzi ultimii doi ani ai contractului tău de angajare către E-Pluribus.

Bogdan auzea cuvintele, dar nu le putea înţelege. În ciuda oricăror speranţe, zise:

— Astăzi este aniversarea mea de un an...

— Din nou, felicitări, repetă directoarea. Cred că vei găsi compensaţia de despărţire şi bonusul destul de generoase!

Un paragraf intitulat „Compensaţia de reziliere” se lumină în documentul care plutea în faţa lui. E-Pluribus îi oferea o sumă globală egală cu plata pe trei luni, 103,9174 credite ale DU, în schimbul stingerii imediate a contractului

lui pe trei ani.

— Nu pricep, zise Bogdan. Mă daţi afară?

Un alt cadru de date se deschise lângă primul, în care apăru primul lui acord de angajare, cu un paragraf subliniat. Directoarea explică:

— Nu punem capăt contractului tău, myr Kodiak. Aplicăm doar această clauză care ne autorizează să-ţi răscumpărăm contractul în orice moment, pentru orice motiv.

— E din cauză că am mai avansat puţin în vârstă? Am programare la o clinică de întinerire la sfârşitul săptămânii. Puteţi verifica! Voi fi înapoi, la unsprezece ani, până săptămâna viitoare. Nu vă puteţi baza pe asta…

Directoarea zâmbi, arătându-şi strungăreaţa dintre dinţi.

— Eram perfect conştienţi de adolescenţa ta iminentă, şi ne-a trecut prin minte s-o folosim ca motiv de concediere, dar noi suntem părinţi de corporaţie preocupaţi şi-am preferat să nu-ţi pătăm dosarul permanent fără să fie nevoie.

— Atunci de ce? întrebă jalnic Bogdan. N-am făcut o treabă destul de bună?

— Nu performanţa ta e problema. Când te-am angajat, am calculat că va fi nevoie de douăzeci şi patru de luni pentru a-ţi cartografia complet personalitatea, şi de încă douăsprezece pentru a ne verifica modelul. Calculele noastre au fost extrem de inexacte. Eşti o persoană uimitor de puţin complicată, *myr* Kodiak! S-ar putea spune chiar… simplă. Ne-a luat doar şase luni pentru a-ţi construi o replică exactă a personalităţii care prezice cu acurateţe reacţia ta la practic orice. Prin urmare, nu mai avem nevoie de tine!

Lui Bogdan i se învârtea capul. Nu ştia ce să spună şi lăsă să-i scape primul lucru care-i trecu prin cap.

— S-ar putea să fie aşa – astăzi, dar ce se va-ntâmpla mâine? Sunt o personalitate care *evoluează*. În foarte scurt timp, replica voastră se va desincroniza faţă de persoana mea reală.

— Ha, ha, chicoti directoarea. Ştiam c-o să spui asta!

Deschise dosarul şi arătă un document.

— Am pus totul pe hârtie. Vrei să vezi?

Când el nu răspunse, închise dosarul la loc şi continuă:

— Nu suntem deloc interesaţi de evoluţia ta, *myr* Kodiak. Avem alţi subiecţi de control pentru dezvoltarea şi maturizarea umană normală. În cazul tău, eram interesaţi de ceva complet diferit, şi anume de o personalitate stagnantă, una care a încetat să evolueze. Închipuieşte-ţi, un băiat de douăzeci şi nouă de ani care n-a crescut încă, băieţelul alintat al unui cartel îmbătrânit, un companion care tânjeşte după aventură dar nu face nimic în legătură cu asta, un virgin prea atras de un personaj de holonovelă ca să aibă o relaţie cu o fată adevărată, *orice* fată adevărată...

Se opri să-şi scobească dinţii cu o unghie, dându-i şansa să spună următorul lucru pe care ştia că-l va spune, dar el încrucişă braţele şi refuză să scoată vreun cuvânt.

— Te simţi jignit, continuă directoarea pe un ton rezonabil, chiar dacă ştii că ceea ce spun eu este adevărat, şi-ai vrea să mă vezi moartă. Eşti sigur că nu te cunoaştem deloc, şi-ai fi încântat să pui mâna pe acel aşa-zis model al tău. Atunci ne-ai arăta tu nouă, corect?

— Foarte bine, spuse ea când el refuză să-şi arate acordul sau dezacordul, atunci fă cunoştinţă cu Bogdan Kodiak!

Un scaun identic cu al lui apăru alături, iar în el stătea cufundat un băiat scund şi slăbuţ, care-l observa pe Bogdan cu ochii întredeschişi.

— Ce crezi? întrebă directoarea. Îţi dă fiori, nu?

— O, nu ştiu, răspunse Bogdan.

— Nu, nu ştii, nu-i aşa? vorbi băiatul-replică, îndreptându-şi spatele. Nu ştii nimic.

Brusc şi fără avertizare, falsul Bogdan sări de pe scaun şi, răcnind şi ţipând, alergă prin cameră, răsturnând grămezile şi turnurile de dosare şi împrăştiind hârtii peste tot. Apoi se urcă înapoi pe scaun şi căscă.

Directoarea se uită la adevăratul Bogdan şi-l întrebă:

— Te simţi mai bine?

Bogdan trebui să admită că da.

— Dar tot nu eşti convins...

— Nu, nu sunt. Nu că ar schimba ceva, din moment ce plănuiţi să mă concediaţi oricum!

Directoarea se lăsă pe spate, în scaunul ei, şi zise:

— Ar putea fi o cale să rămâi...

Bogdan ciuli urechile.

— Adevărat?

Directoarea îşi scărpină aluniţa de pe obraz.

— Da, poţi rămâne dacă reuşeşti să demonstrezi că există o fisură în modelul nostru.

Modelul lui Bogdan îşi rostogoli ochii.

— Cum aş putea face asta? întrebă Bogdan.

— Pune-i o întrebare... Dacă poţi să-i pui o întrebare la care el nu poate să răspundă, iar tu da, atunci poţi rămâne.

— S-a făcut, răspunse Bogdan şi încercă să vină cu ceva pe care-l păstra zăvorât în cele mai adânci şi mai secrete cotloane ale minţii sale. Ceva la care nici măcar o sondă de reacţii viscerale nu putea ajunge. Nu era uşor, iar dublura lui începu între timp să plescăie fursecuri cu scorţişoară.

Mintea nedormită a lui Bogdan scoase la iveală şi respinse zeci de posibilităţi. În cele din urmă, directoarea Resurselor Umane rosti:

— Timpul s-a scurs!

— Am găsit, exclamă Bogdan.

Se hotărî că trebuia să trişeze şi să întrebe simul ceva ce nici măcar el însuşi nu ştia.

— Spune-mi, Bogdan impostor, continuă el, dacă eşti atât de deştept, de la ce vine „H”-ul de praf?

Falsul Bogdan începu să râdă.

— Asta-i uşor, vine de la Hubert.

Sigur că aşa era. Chiar în momentul în care pretinsul Bogdan rosti fraza, ştiu că era adevărat. „H” venea de la Hubert, şi asta nu putea însemna decât că Tobblerii ştiau deja de arestarea mentarului. Sau poate că numai Troy şi Limaxu’ ştiau? Bogdan aruncă încă o privire dublurii sale. Şi oricât de stânjenitoare era această revelaţie despre faptul că Troy ştia de Hubert, Bogdan avea încă o întrebare la

care voia aprig un răspuns.

— Ai dreptate, încuviinţă el. Aşa e. Asta a fost o întrebare de încercare. Iată adevărata întrebare: cine a furat-o pe Lisa?

Băiatul simulat se învârti cu scaunul.

— Cine altcineva? Troy Tobbler şi maleficul său prieten Limaxu'.

Din nou, dublura lui îl surprinse. Cine altcineva, într-adevăr? Era limpede, modelul făcut de E-Pluribus după el avea o fisură – avea prea multă perspicacitate. Dar, înainte ca Bogdan să poată raporta acest lucru directoarei şi posibil să-şi păstreze slujba, falsul Bogdan, din senin, ridică mâna şi-l salută. La început, Bogdan se gândi că-i aducea aminte de batjocura lui Troy şi a lui Limaxu' de pe trepte, dar simul menţinu salutul şi îl privi în ochi, şi continuă să salute până când Bogdan renunţă şi răspunse la salut. Apoi dublura spuse cu o sinceritate dătătoare de fiori:

— Dacă nu crezi în asta tu însuţi, cum poţi să faci să se-ntâmple?

•

— Aţi terminat aici? strigă Rusty în compartimentul duşurilor. April zice că autobuzul ajunge curând...

Bogdan clipi şi se uită în jur. Era la duş. Ieşi, se şterse şi îmbrăcă hainele de petrecere pe care i le dăduse April. Rusty se învârtea de colo-colo, flecărind şi descurcându-se foarte prost în a pretinde că nu se uită, vrând să vadă dacă se simţea bine.

— Mă simt bine, îi zise Bogdan.

— Ştiu.

•

În încăperea destinată securităţii de la Piaţa McCormick, comandantul Fred Londenstane întoarse capul de la o dioramă a locului întâlnirii şi se frecă la ochi. Pe partea opusă lui, douăzeci de pike ursuzi supravegheau alte diorame, care erau aranjate în acelaşi fel cu încăperile reale pe care le modelau. În total, Congresul umplea treizeci şi şase de amfiteatre şi săli de bal. Cea mai mare, cu mai multe rânduri de loji, era Sala Naţiunilor, al cărei model-

dioramă ar fi umplut complet camera de zi de acasă a lui Fred.

De la celălalt capăt al încăperii securităţii, ea însăşi o sală de bal rechiziţionată, Gilles îi atrase privirile lui Fred, care se duse să vadă despre ce era vorba. Gilles supraveghea o a doua dioramă ca mărime, Holul de Întâmpinare, reprezentând intrarea la Congres. Treizeci de culoare de scanare pe bandă rulantă se întâlneau în Holul de Întâmpinare, aducând acolo în fiecare minut patru sute de participanţi la Congres. În dioramă, aceşti oameni arătau ca nişte furnici colorate, scurgându-se pe podeaua de marmură sintetică şi urcând pe Scara Mare către Sala Naţiunilor de alături.

Dintre miile de participanţi, o mică parte aveau steguleţe care-i însoţeau deasupra capului. Steguleţele îi marcau pe potenţialii provocatori de necazuri, identificaţi ca atare de mentarul Pieţii McCormick, MC, acelaşi care dirija şi culoarele de scanare.

Gilles întinse mâna în dioramă şi arătă către un bărbat care avea nu unul, ci trei steaguri. Fred răsfoi dosarul bărbatului: crime violente şi timp petrecut la închisoare, dar nici o infracţiune nouă în ultimii şaptezeci de ani. Fred mări imaginea feţei – nici urmă de ostilitate, doar mari aşteptări. Era însoţit de câţiva oameni, bărbaţi şi femei din acelaşi cartel.

— Lasă-l să treacă, recomandă Fred, dar repartizează-i o albină numai pentru el.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse Gilles. Oh, şi, pentru că veni vorba...

Înclină capul către diorama cea mare a Sălii Naţiunilor şi către cei doi pike însărcinaţi s-o supravegheze. Fred pusese jumătate din efectivul său de patruzeci de pike să monitorizeze dioramele. Era doar o treabă plicticoasă, MC fiind pe deplin capabil să monitorizeze întregul complex. Aceştia doi însă, în loc să fie atenţi la necazuri, se angajaseră în ele. Apropiau imaginea de femeile din rândurile superioare de loji ale încăperii în formă de amfiteatru şi le priveau, prin haine, trupurile goale. Fred

traversă camera până la ei şi le spuse răstindu-se:

— Încetaţi imediat acest comportament!

Ochii de şobolan ai celor doi pike nici nu clipiră când le puseră femeilor hainele la loc...

Fred îşi continuă turul în jurul camerei, rumegând această nouă fărâmă de informaţie – clonele pike, cel puţin, erau un tip căruia-i plăceau unicele şi nu se jena s-o arate.

•

Pe scări, Bogdan se întâlni cu Denny, care tocmai îl cobora pe Samson de pe acoperiş. Samson părea treaz şi cu mintea limpede.

— Sam merge cu noi la Congres, explică Denny.

După cum se părea, la fel făcea şi albina ComAp-ului, care-i urmărea îndeaproape.

Pe palierul de la etajul al doilea, April şi Kale aşteptau lângă un scaun cu rotile. Denny îl aşeză cu grijă pe Samson în el, iar scaunul se prezentă:

— Salut, *myr* Kodiak, vorbi el cu o voce plină de voioşie, în timp ce-l acoperea cu o pătură elegantă, în carouri.

— Sunt un scaun Maxilife Empowerment – la dispoziţia dumneavoastră! Sunt echipat să satisfac toate nevoile dumneavoastră speciale referitoare la hrănire, autodoctor, igienă, probleme de colon, masaj, telecomunicaţii, media şi funcţii de transport. Voi curăţa chiar şi aerul local de substanţe rău-mirositoare. Sunt casa dumneavoastră pe roţi. Nu veţi mai avea nevoie să mă părăsiţi niciodată!

— Ce gând înfiorător! remarcă Samson.

— În acest moment vă conectez la instalaţia mea de toaletă. Vă rog să mă scuzaţi pentru orice disconfort de moment.

Samson exclamă:

— Nu poate nimeni să facă chestia asta să tacă? Unde-i Hubert? Hubert, unde eşti?

Kale părea să aştepte să se agaţe tocmai de această întrebare. Se aplecă deasupra scaunului şi spuse:

— Vrei să ştii unde-i Hubert, Sam? Ei bine, o să-ţi spun. A dispărut din cauza ta şi a cascadoriei tale stupide!

Samson se încruntă.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, Kale, ca de obicei!

Kitty coborî pe scări cu valetul-de-cingătoare şi zise:

— Sam, uite ce am aici...

Întinse cingătoarea scaunului şi-i ceru:

— Depozitează totul într-un loc sigur, scaunule!

Samson întrebă:

— Ce-i asta?

— Cingătoarea ta, cu un pic din Hubert rămas în valet.

— Hubert?

— Salut, Sam, vorbi valetul prin difuzoarele scaunului. Preiau controlul acestui scaun. Nu sunt Hubert cel complet, ci doar un releu terminal al lui Hubert cu componente minime de îngrijire. Mă poţi numi Hubert-cingătoare.

— Dar vorbeşti exact ca Hubert, remarcă Samson plin de speranţă.

— Adevărat, vorbesc, replică Hubert-cingătoare în timp ce conducea scaunul pe treptele care mai rămăseseră şi afară, pe uşa din faţă.

Cuibărit în scaun, Samson era deja adormit când urcară în autobuz.

Mai jos pe stradă, Tobblerii plecau şi ei la Congres. Autobuze noi, rapide, coborau din cer unul după altul să-i culeagă. Autobuzul cartelului Kodiak, prin comparaţie, era mic şi blindat. Avea apărători de plasă la ferestre şi pete suspecte pe scaune. Când autobuzul Kodiak plecă, nu săltă în aer pe elice, ci îşi croi greoi drumul prin oraş, pe roţi.

•

La Piaţa McCormick, autobuzul lor fu prins în trafic. Priviră pe ferestrele murdare cum o mare de autobuze, microbuze şi taxiuri se îndreptau toate înspre aceeaşi destinaţie. Bogdan stătea cu ochii aţintiţi pe fereastră şi-şi retrăia ziua în cele mai mici amănunte.

— Amintiţi-vă, oameni buni, anunţă Kale prin microfon, aveţi o singură şansă să faceţi o primă impresie bună.

•

Spaţiul rezervat pentru standul Kodiak era la extrem de aglomeratul nivel al treilea al Sălii Naţiunilor. April încărcă

specificaţiile proiectului ei în memoria lui MC, iar standul lor gol fu transformat de către sistemul holografic al sălii în puntea unui şlep-locuinţă. Şlepul-locuinţă Kodiak fusese produsul definitoriu pentru tânărul cartel Kodiak cu optzeci de ani în urmă. Proiectul, cu turbinele sale cu axă verticală, instalaţia de desalinizare, rezistenţa la uragane şi tsunami, instalaţii de prelucrare a peştelui şi filtre pentru materiale nanobiologice riscante, era încă modelul cel mai popular de şlep-locuinţă, şi adăpostea milioane de oameni în suburbiile plutitoare care mărgineau cele mai multe lacuri şi platforme continentale. Deşi cartelul Kodiak fusese silit cu multă vreme în urmă să-şi lichideze orice participare în proiectul şlepului-locuinţă, încă îl mai foloseau în scopuri de recrutare.

În curând, o herghelie de şezlonguri şi de măsuţe joase sosiră şi se instalară pe puntea holografică. Arbeitori-ospătari sosiră şi aranjară gustări şi băuturi pe mese. Cât ai clipi din ochi, şlepul-locuinţă Kodiak era deschis pentru afaceri. Kale îşi adună companionii neatenţi la un loc, pentru o discuţie încurajatoare. Megan şi BJ îşi adulmecau mânecile de la costumele lor de sărbătoare. Călătoria cu autobuzul alături de Samson le năruise hainele noi.

— În regulă atunci, vorbi Kale cu entuziasm. Iată-ne! Hai să profităm cât putem de ocazie. Aveţi cu toţii programul de serviciu la stand. Să nu întârziaţi! Între timp, ieşiţi şi distraţi-vă, dar, pentru numele lui Dumnezeu, încercaţi să întâlniţi cât mai mulţi oameni. Nu staţi grămadă... Amestecaţi-vă cu ceilalţi. Acum, duceţi-vă! Nu, staţi! Dacă întreabă cineva, spuneţi că Hubert-cingătoare e adevăratul Hubert!

— Eu sunt Hubert-cingătoare, vorbi valetul din scaun, care între timp ajunsese şi el, împreună cu Rusty şi Samson cel adormit. Scutirea de scaner a lui Samson însemnase un ocol printr-o staţie de securitate unde i se repartizase o a doua albină supraveghetoare.

— Sunt doar o palidă aproximare a principalului Hubert...

— Da, ştim asta, dragă, îi spuse Kitty scaunului. Acum taci şi nu mai spune nimănui!

Deja, duhoarea lui Samson provoca consternare printre membrii cartelurilor de la standurile vecine. Kale îi aruncă lui April o privire care sugera „ţi-am spus eu”, iar April zise:

— Kitty, ce-ar fi să-l duci pe Sam jos, în grădina berăriei, la aer liber?

Însă chiar în clipa aceea, Kitty zări un grup de copii care jucau leapşa, şi-o luă la fugă să li se alăture.

April oftă şi întrebă:

— Boggy?

•

Bogdan înainta cu stăruinţă prin alte şi alte coridoare dintre standurile cartelurilor, urmat de scaunul lui Samson şi de două albine ale ComAp-ului. Tocmai înghiţise al şaselea *Alert!* şi simţea că are multe de relatat: păstrătorii oalelor de supă şi valeţii comercianţi au ieşit cu toţii să ne salute. Iată legiunile albastru-verzui cu verde şi gri – la dispoziţia dumneavoastră, *myr*! Campionii cu albastru, portocaliu şi verde – cu ce vă putem fi de folos, *myr?* Iar discipolii lui roşu-negru-gri – la dispoziţia dumneavoastră, *myr*! Şi adepţii curcubeului, zăriţi cu coada ochiului dar nu şi recunoscuţi – Lisa i-ar fi ştiut pe toţi – se înclină în faţa dumneavoastră, *myr*, şi vă doresc, dumneavoastră şi însoţitorilor dumneavoastră un Congres fericit – cel puţin până când mirosul de putrefacţie a lui Sam îi ajunge din urmă şi atunci toată lumea începe să se strâmbe!

Aşa că mergem mai departe şi nu vorbim cu nimeni, de-a lungul culoarelor nesfârşite de standuri ponosite, unde vedem aceeaşi rugăminte pe toate buzele: asigură-ne doar încă o fermă de transplanturi, încă o carieră de piatră, încă un model popular de scaun de lemn curbat, şi de data asta o să facem un plan de piaţă mai bun...

Oh, ibrice în care fierb alune verzi şi fierari care fac gratii de ferestre şi balustrade. Oh, meşterii care fac tobe de lemn cu piele de ren bine întinsă (arătând ca nişte mici O-nave!) şi cei care distilează petale de trandafiri zdrobite, lujere de coada-şoricelului şi frunze de eucalipt. Vacile voastre de muls stau pe-o parte, umflate şi negre, şi totuşi continuaţi să trageţi de ugerele lor putrede. Când le veţi

lăsa să se odihnească?

Bogdan se opri când văzu iarăşi standul Kodiak. Mersese într-un cerc mare... Din depărtare, standul lor *arăta* ca puntea superioară a unui şlep-locuinţă. Holograma chiar se legăna uşor, din cauza unei hule imaginare. Francis şi Barry, nu cele mai promiţătoare gazde, zăceau tolăniţi în şezlong, mâncând brânzeturi. Însă din moment ce oricum nu părea să urce la bord nici un vizitator...

N-am fost niciodată un cartel de marinari, deşi am trăit pe apă, în largul insulei Kodiak din Golful Alaska. În 2054, treisprezece femei şi nouăsprezece bărbaţi, angajaţi ai Autorităţii Portuare de la Ascensorul Spaţial Kodiak, au devenit nemulţumiţi de locuinţa pusă la dispoziţie de APASK şi au hotărât să se mute. Însă pe insulă era criză de spaţiu de locuit, aşa încât au organizat o cooperativă pentru a cumpăra şi a converti un şlep-fabrică într-o locuinţă comună, plutitoare. Trebuiau să-l ancoreze lângă o porţiune a stâncii din faţa oraşului Kaguyak, unde urmele mareei formau singura plajă, iar casa lor plutitoare era complet expusă furtunilor Pacificului, în timpul iernii şi al musonilor solstiţiului de vară.

Acelea erau vremuri mai pline de încredere, deceniul dinaintea Atrocităţii, deceniul în care oamenii începeau să-şi dea seama pentru prima oară că ar putea trăi veşnic.

Cei treizeci şi doi de fondatori erau ingineri pricepuţi şi proiectanţi îndrăzneţi, iar în cursul procesului de îmbunătăţire a ambarcaţiunii lor rezidenţiale, care dură trei ani, creară de asemenea o comunitate egalitară, una pe care aveau să o oficializeze mai târziu în calitate de cartel social (şi, probabil, să inventeze oala de aluminiu pentru rezerve!).

Bogdan se întoarse şi se îndreptă către cea mai apropiată pasarelă care ducea în jos. La primul nivel de dedesubt, trecu în grabă pe lângă primul stand. Cartelul Albacor (alb-galben-alb) – şi dragul lor porc transgenic – se mândrea cu umflături palpitânde pe sub pielea lăbărţată. Gonade cu plată... Pântece de închiriat... Procesele lor în medicina umană se încheiau rareori cu verdicte de deces –

iar compensaţia era excelentă. Mulţumesc, dar nu, mulţumesc!

Mai departe, un stand dublu avea o afacere cu steaguri – Cartelul Lung (maro-negru-roşu) – maeştrii fuziunilor de ultimă instanţă. Îţi înghit casa cu totul, fără să pună întrebări. Salut, Kodiak! Din câte zice lanţul de albine, casa voastră ar putea „porni la un drum *lung*” în curând. Mulţumesc, dar nu, mulţumesc. La revedere. Un *lung* bun-rămas!

Bogdan coti după un colţ şi spionă standul cartelului Beadlemyren de la capătul rândului. Semăna cu sursa unei micromine cufundate într-o movilă de gunoaie presate. O mulţime de aproape o sută de membri ai cartelurilor erau adunaţi în faţa unei barăci pentru muncitori, unde trei companioni Beadlemyren, în robele lor negre, stăteau în spatele unei tejghele şi răspundeau la întrebări. Nu erau aceiaşi de la cina din seara precedentă. Bogdan era foarte curios în legătură cu Wyoming, dar se gândea la scaunul cu rotile care sforăia şi duhnea în spatele lui. O medalie de onoare, desigur, dar una care ar fi mai bine să fie purtată în altă parte...

Bogdan o luă pe pasarela care ducea şi mai jos, la parter, unde găsi o hartă a locului şi atinse icon-ul grădinii berăriei. O linie călăuzitoare, colorată ca o acadea în dungi, apăru de sub tălpile lui şi se prelungi de-a curmezişul sălii ticsite. Bogdan urmă traseul şerpuit, printre exponate şi chioşcuri şi în jurul lor. Un salut pentru cartelul Clipa (roşu-alb-verde), nava amiral a marii noastre mişcări a cartelurilor, care deţine reţete de sisteme de livrare pentru practic orice şi se laudă cu puncte de distribuţie convenabil amplasate pretutindeni, inclusiv în propria noastră clădire infestată de piraţi, de pe strada Howe.

Un salut şi pentru cartelul Bolto (bleumarin, antracit şi albastru-verzui), ale cărui servicii financiare legate de asigurări, investiţii şi activităţi bancare, rivalizează cu multe instituţii majore ale barosanilor.

Salut, de asemenea, cartelului Iedera (verde-verde-verde), al cărui lanţ mondial de staţiuni de vacanţă şi

balneare aduceau alinare celor care îşi permiteau să le viziteze.

Bogdan se opri în mijlocul Sălii Naţiunilor şi închise ochii. Era scăldat în energia efervescentă a cinci etaje de Forţă a Numărului, Forţă a Diversităţii, Forţă a Viziunii noastre despre o Societate Cooperatistă.

Fondatorii noştri Kodiak erau măreţi. Cererea pieţii pentru remarcabilul lor aparat era nici mai mult, nici mai puţin decât exuberantă, şi au angajat şantiere navale în toată lumea pentru a o satisface. Asimilau, achiziţionau sau înfrângeau în orice alt mod toate obstacolele din calea lor. Un număr de ani, cartelul Kodiak a fost un exemplu pentru întreaga mişcare a cartelurilor. Dar timpurile eroice n-au durat, cooperarea n-a rezistat, cei treizeci şi doi de la început au părăsit pe rând barca, pentru a-şi urmări averile personale, iar barca le-a rămas celor precum Kale şi Gerald, gata să tragă ancora prin bancurile de nisip...

Cineva îi ciufuli părul lui Bogdan, care se răsuci brusc şi se trezi nas în nas cu Troy Tobbler.

— Ia te uită! Auraş! exclamă băiatul. Ai ieşit să plimbi scaunul?

Troy purta o tunică strânsă pe corp, în verde şi argintiu, cu mâneci scurte, galbene, care-i scoteau în evidenţă braţele dolofane. Bogdan se uită la propriile lui braţe. Erau tot durdulii, fără nici o urmă de muşchi formându-se pe sub pielea netedă. Dar cumva nu erau la fel...

— Salut la toată lumea, zise Troy, fluturându-şi mâna prin faţa lui Bogdan. Ce veşti mai ai despre bătrânul cum-îl-cheamă? De fapt, cum e închisoarea pentru mentari? Chiar le deconectează unitatea logică de bazele de cunoştinţe? Asta-i dur...

Bogdan îşi putea aduce aminte cum era când avea vârsta lui Troy. Pe atunci, lucrurile erau perfecte. Cartelul Kodiak încă mai avea şantiere navale în UE şi Egipt şi deţinea întreaga clădire de pe strada Howe, plus alte case de cartel în diferite oraşe. De câte ori vizita cineva Chicago, îi aducea cadouri. Le plăcea să-i asculte, pe el şi pe Lisa, cântând cântece pe care le compusese el însuşi.

— Troy, întrebă Bogdan, fixându-l pe băiat cu intensitatea celei de-a şaizeci şi una ore fără somn, ai mai spus cuiva despre Hubert?

— Nu, dar tocmai voiam s-o fac.

— Nu cred că ar trebui.

— O, nu?

Bogdan tânjea să-l strivească sub picior, în schimb îi explică:

— Nu le-ai spus despre faptul că mi-ai spart uşa, nu-i aşa?

— Nu.

— Ai zis c-o să mă laşi să-mi pierd singur camera şi aşa am făcut... sau Sam a făcut-o. Prin urmare, ai avut dreptate.

Troy zâmbi.

— Ei, acelaşi lucru i se aplică şi lui Hubert. Poţi conta pe mine să încurc lucrurile de unul singur. Ce zici?

— Nu cred...

Altcineva îi ciufuli părul lui Bogdan, iar el îl plesni peste mână şi se întoarse. Era un bărbat de vârstă mijlocie, echipat într-o salopetă a cartelului Candel (turcoaz-purpuriu-negru).

— Companionul tău doarme, băiete? întrebă el.

Bogdan aruncă o privire înspre scaunul cu rotile.

— Samson? Da, *myr*, cred că da, răspunse el. Când se răsuci, Troy dispăruse.

— Păcat, voiam să-i prezint respectele mele!

Brusc, scaunul începu să vorbească:

— Vă pot înregistra, *myr*...

Bărbatul încuviinţă din cap şi se aplecă deasupra scaunului.

— Respectele mele, Samson Kodiak, începu el, dar pleoapele lui Samson tremurară şi se deschiseră, iar bărbatul exclamă:

— Salut! Eşti treaz, până la urmă!

— Da? rosti Samson, încercând să-şi focalizeze privirea asupra bărbatului. Cu ce vă pot ajuta, domnule poliţist?

— Ha, ha, izbucni bărbatul. Nu fac parte din securitate,

myr Kodiak. Numele meu este Charles Candel, deşi, când ne-am întâlnit prima oară, tocmai în ‘38, tu te numeai Harger, iar eu Sauze...

Samson se încruntă, într-un efort de a-şi aduce aminte.

— Charles Sauze? A, da, cibersculptură... Dar pe-atunci erai doar un băieţandru!

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Îţi aminteşti de mine, deşi a trecut un secol? Da, eram un băieţandru, un student prost, însă prelegerile tale despre modelarea pseudoţesutului mi-au captivat imaginaţia. Ca să scurtez o poveste lungă, atelierul tău m-a întors pe dos, a dat vieţii mele o direcţie... Restul e istorie.

— Istorie? se miră Samson. Henry, despre ce vorbeşte?

— Eu sunt Hubert-cingătoare, iar *myr* Sauze Candel îşi exprimă aprecierea pentru că i-ai influenţat viaţa într-un sens pozitiv, în urmă cu un secol.

— Aşa?

— Da, replică Sauze. Crede-mă pe cuvânt, *myr* Kodiak. Mi-ai schimbat viaţa. Oricum, am văzut noaptea trecută spectacolul tău de pe cer şi, când am auzit că vii aici, am vrut să trec să te salut...

Până la plecarea lui Candel, încă doi membri ai cartelurilor se opriseră să stea de vorbă cu Samson. În curând, mulţi alţii dornici să-i facă urări sosiră şi formară o coadă.

— Hubert-cingătoare, rosti Bogdan, spune-i lui April ce se întâmplă şi că trebuie să plec singur.

— Ea spune că o să trimită pe cineva...

Când ajunse Kitty, coada de vizitatori înconjurase complet scaunul cu rotile şi tot mai creştea.

— Ce-i asta? întrebă ea, dar Bogdan nu rămăsese prin preajmă să-i răspundă.

El se întoarse la harta Congresului şi întrebă:

— Unde-i Troy Tobbler?

Un punct în mişcare apăru pe hartă, iar Bogdan porni după el.

•

Sub pătura scaunului cu rotile, albina echipei albastre se

târî afară din buzunarul pentru batistă până pe partea de dedesubt a reverului de la salopetă. Acolo trecu camerele ca nişte firişoare de păr prin ţesătură, pentru a obţine o imagine a împrejurimilor şi pentru a asocia feţele cu vocile pe care le înregistra pentru Ordonatorul Legitim 2.

•

Totul mergea strună, iar Fred se gândi că s-ar putea să aibă o seară lipsită de dezastre. Numărătoarea persoanelor ajunsese la 47 600 şi continua. O mie două sute de arme mortale, în cea mai mare parte săbii laser şi bastoane de buzunar, fuseseră confiscate pe culoarele de scanare. Trei infractori cu mandate de arestare fură reţinuţi şi predaţi poliţiei (ce credeau ei, venind printr-un culoar de scanare de clasa unei arene?). Cinci sute treizeci şi şase de persoane cu calitatea de membru de cartel falsă sau suspendată fură respinşi la intrare.

Până acum muriseră şapte persoane, toate în aparenţă din cauze naturale: trei atacuri coronariene, o comoţie, o asfixiere (un hot dog rămas în gât) şi două decese nedeterminate. Cei morţi sau în agonie fuseseră luaţi de pe podea cu cât mai puţină zarvă şi puşi rapid în biostază.

Prin toate astea, forţa de securitate improvizată provenind din cartelul TUG îşi îndeplinise sarcinile alături de echipa lui de la Oamenii Specializaţi, fără nici un incident. Deşi nu cu prea multă tragere de inimă, Fred recunoştea că-l impresionase profesionalismul lor. Se hotărî că era probabil un moment potrivit să-şi viziteze trupele. Cu cinci sute de membri ai cartelului TUG de serviciu în partea de clădire rezervată Congresului, îşi ţinuse o mare parte dintre oameni în rezervă, în sistemul labirintic de coridoare de serviciu ce legau între ele sălile de şedinţe şi de bal. Fred îşi croi drum prin aceste coridoare şi stătu de vorbă cu subordonaţii lui de tip jerry, belinda şi russ. Cei mai mulţi îşi petreceau timpul moţăind, bârfind sau jucând jocuri de noroc, în timp ce arbeitorii ospătari zoreau în jurul lor. Nimeni nu părea prea fericit, în special clonele russ. De fapt, fraţii lui păreau să-l evite. Ceilalţi douăzeci de pike ai lui Fred erau de asemenea ţinuţi în rezervă aici, şi fiecare

dintre cei pe care-i vedea Fred păşea de colo până colo în stilul caracteristic, părând să înghită kilometri întregi. N-aveai nevoie de o perspicacitate deosebită ca să le descifrezi limbajul trupului. Clonele pike erau crescute să sară în bătăile de pe stradă fluturând bastoane, nu să hoinărească prin centre comerciale şi, cu siguranţă, nu să stea alene pe coridoare de serviciu.

— Gilles, zise Fred când ieşi de pe coridoare, trimite aici nişte pizza şi sifon pentru cei din rezervă şi apoi începe să-i trimiţi prin rotaţie în săli. Şi schimbă-i pe cei douăzeci de pike de-aici, cu cei din camera securităţii!

Am înţeles.

Fred îşi continuă turul afară, în sălile adunării. Trecu prin mijlocul unor mulţimi de născuţi-liber fericiţi, din carteluri. Se simţea ciudat printre ei. Deşi erau atât de mulţi, fiecare avea chipul său unic, şi întâlneai printre ei o varietate ameţitoare de mărimi şi conformaţii. Spre deosebire de barosani însă, care, tehnic vorbind, erau tot născuţi-liber, mulţi dintre membrii cartelurilor erau banali, dacă nu chiar urâţi de-a binelea.

Cei mai mulţi dintre participanţii la Congres îl ignorau pe Fred, dar cei care-l salutau erau destul de prietenoşi. Cu toţii îndrăgeau clonele russ...

Patrulele din cartelul TUG pe care le întâlnea erau o altă problemă. Deşi în mod clar născuţi-liber, mărimea şi conformaţia lor era uniformă, masivă, iar Fred găsea asta ciudat de reconfortant. Arătau şi bine. Astăzi purtau uniforma lor de gală: o salopetă apretată, verde oliv, cu corsajul în formă de V. Corsajul era verde oliv sau muştar, în funcţie de jumătatea cartelului din care făceau parte. Un petic de pe piept afişa numele fiecăruia, sub logo-ul cu un T într-un cerc. Iar deasupra umărului lor stâng plutea câte o bilă verde-oliv, cu un T de culoarea muştarului.

Atitudinea lor ar mai fi putut suporta totuşi îmbunătăţiri. Pe Fred îl priviră încruntaţi, cel puţin până când îi observară gradul.

Fred examină sălile de bal şi de conferinţe prin care trecea. Într-una, găsi un ring de box de dimensiuni

olimpice, pe care se desfăşurau runde de calificare pentru Campionatul Mondial al Cartelurilor „Mănuşile de Aur”.

De-a lungul holului, o sală de banchet fusese amenajată ca grădiniţă şi punct de îngrijire a copiilor, şi părea să fie una dintre cele mai populare opriri pentru participanţii la Congres. O lebădă uriaşă plutea într-un bazin umbrit, în care bebeluşii dormeau pe flori de nufăr. Copilaşii de doi-trei ani se amuzau într-un ţarc de cauciuc, în timp ce copiii mai mari jucau jocuri organizate de adulţi. Fred estimă că se aflau acolo vreo patru sute de copii şi cam două mii de adulţi.

Într-o sală de conferinţe, Fred dădu peste întâlnirea trimestrială de afaceri a Congresului Uniunii Mondiale a Cartelurilor. Era singura încăpere pe care serviciului de securitate îi era interzis să o monitorizeze cu camere sau cu albine. Aici erau adunate luminile călăuzitoare ale mişcării cartelurilor, gânditorii, activiştii şi delegaţii din toate colţurile Democraţiilor Unite. Delegaţii stăteau la nişte mese acoperite cu feţe de masă de creton, înşirate de-a lungul a trei pereţi ai sălii. În centrul încăperii erau aranjate două sute de scaune pentru spectatori. În unele dintre ele stăteau oameni reali, dar cele mai multe erau ocupate de reprezentări.

Una dintre puţinii participanţi în realcorp era o femeie TUG pe care Fred o recunoscu imediat – Veronica Tug. Aceasta susţinea o prezentare pentru Congres. Stătea între Pământ şi Marte, într-un sistem solar simplificat, şi arăta către modelul la scară mai mare decât restul al unei O-nave. Aducea un argument sau respingea altul. Sub masca ei de autocontrol clocotea pasiunea.

În timp ce Fred stătea în picioare în fundul sălii, în faţa lui apăru o reprezentare, capul şi umerii lui *myr* Pacfin, nesuferitul preşedinte al Congresului.

— Îmi pare rău, *myr* russ, îi spuse lui Fred, dar aceasta este o întâlnire restrânsă, exclusiv pentru membrii cartelurilor.

— Atunci am să plec, replică Fred. Îmi făceam doar rondul...

Reprezentarea lui Pacfin se uită la ecusonul lui Fred pe care scris numele şi remarcă:

— Ah, *myr* Londenstane. Totul pare să meargă de minune, nu eşti de acord? Congresul aproape că se conduce singur, iar securitatea e în mare parte o risipă de efort...

Fred încercă să-şi ascundă iritarea dar, înainte de a apuca să plece, o a doua reprezentare li se alătură. Aceasta era un bust impunător al lui Veronica Tug. Femeia adevărată încă se afla în mijlocul sălii, continuându-şi discursul.

— Scuză-mă, *myr* Pacfin, i se adresă ea reprezentării lui Pacfin, dar aş dori să-l invit pe *myr* Londenstane să rămână la prezentarea mea.

— Aş vrea să se poată, răspunse reprezentarea lui Pacfin, dar regulile sunt reguli, şi ar fi nevoie de un vot al delegaţilor pentru a le încălca.

— În acest caz, hotărî reprezentarea lui Veronica, să supunem la vot.

Fred o rugă să nu-şi bată capul, pentru că tocmai pleca, dar reprezentarea lui Veronica Tug anunţă că rezultatele se întorceau deja. O clipă mai târziu, reprezentarea lui Pacfin adăugă:

— Delegaţii vă primesc cu braţele deschise, *myr* Londenstane. Vă rog, găsiţi-vă un scaun!

Dispăru înainte ca Fred să aibă vreo şansă să răspundă.

— N-o lua în nume personal, zise reprezentarea TUG. Colegii mei din carteluri nutresc o ostilitate iraţională faţă de iteranţi, după cum sunt sigură că ştii. Ei au impresia că oamenii voştri i-au înlocuit pe-ai noştri în economie şi sunt principala cauză a declinului nostru. Sunt orbi la mersul istoriei.

— Nu-ţi face griji, replică Fred. Nu luăm ca pe ceva personal asemenea lucruri.

Reprezentarea spuse:

— Dar poate că ar *trebui* să le iei personal... Poate că *noi toţi* ar trebui. Barosanii au făcut din noi rase separate şi ne-au învăţat ura şi minciunile rasiale. Asta-i destul de

personal, nu crezi? Aşa ne controlează.

În timp ce vorbea, bătea din picioare şi reteza aerul cu mâinile.

Apoi reprezentarea lui Veronica se opri şi adăugă:

— Îmi pare rău. Îţi monopolizez timpul şi pierzi prezentarea mea. Te rog, găseşte-ţi un scaun, comandante, partea cea mai bună abia urmează. Te las singur acum.

— Aşteaptă, vorbi Fred înainte ca ea să apuce să dispară. Sunt de acord cu o mare parte din ceea ce ai spus despre fricţiunile dintre grupurile noastre. Cât despre „mersul istoriei”, ei, asta doar timpul ne va spune...

Chipul colţuros al reprezentării zâmbi şi zise:

— O să-i transmit asta cu siguranţă originalului meu.

— Transmite-i şi aprecierea mea pentru ajutorul de noaptea trecută. Aşa cum am mai spus, îţi datorez multe...

Chipul reprezentării se înăspri puţin.

— Nu-ţi face griji pentru asta, comandante. Sunt sigură că vom găsi o cale să-ţi plăteşti datoria.

Când reprezentarea dispăru, Fred nu căută un scaun, ci continuă să stea în picioare în fundul sălii, de unde ascultă prezentarea adevăratei Veronica. Discuta despre O-nava nr. 164, aducând argumente împotriva proiectului. După cât se părea, Uniunea Mondială a Cartelurilor propusese să cumpere o întreagă O-navă pentru carteluri, pentru a o folosi la colonizarea unei noi lumi. Aleseseră un număr de producţie care ar fi ajuns să se încheie în aproximativ douăzeci de ani, dându-le timp să recruteze pasageri şi să adune preţul de un sfert de milion de pogoane. Veronica părea să se opună nu cumpărării O-navei, ci destinaţiei acesteia.

— De ce să ne lansăm într-o călătorie dubioasă spre alt sistem solar, spunea ea, când avem o lume cât se poate de bună aici? Una pe care cei care deţin puterea par hotărâţi să ne împiedice s-o exploatăm. De ce nu există carteluri spaţiale în jurul nostru? Cine a dat corporaţiilor dreptul exclusiv asupra resurselor sistemului nostru solar? În plus, dacă ne hotărâm să colonizăm o lume nouă, trebuie să renunţăm la drepturile noastre asupra acesteia de-acum?

Oferta de „unu pentru o mie” din partea proiectului Grădina Pământ este o fraudă vicleană...

Fred, se auzi vocea lui Gilles.

Dă-i drumul.

Poate vrei să verifici ceva în Sala Naţiunilor...

Ce-i?

Un puturos şi-a mutat curtea pe una din pasarele...

Un puturos?

O persoană cauterizată.

Ştiu ce-i un puturos, Gilles, se răsti Fred. *Care-i numele puturosului?*

Kodiak.

Asta însemna un soi de uşurare – nu era puturosul despre care credea că ar fi putut fi. *Sosesc.*

•

Bogdan făcu un ocol pe la un perete concesionat. Sărise peste masa de prânz, iar pereţii concesionaţi de la Congres erau pe gratis. Toţi burgerii, cartofii prăjiţi, batoanele cu scorţişoară şi tuburile de pizza pe care le puteai mânca... Colţunaşi, tăiţei, orez cu curry, tot ce-ţi place... Daţi-mi o îngheţată triplă cu fulgi de ciocolată, multe nuci şi frişcă!

Bogdan zări o nişă tăcută şi neocupată pe coridorul aglomerat şi-şi duse până acolo impunătoarea născocire congelată. După ce trecu de cortina de presiune, larma din hol slăbi, devenind doar un murmur, iar el se lăsă într-un fotoliu. Pentru câteva clipe lungi, duse la gură linguriţă cu linguriţă din extazul dulce şi urmări cum trec pe lângă el mulţimile tăcute. Apoi observă lângă perdeaua de presiune un cadru de la Poarta Premiilor, care afişa tragerile continue. La fiecare trei minute se oferea un premiu. Recompensa pentru un barosan, în obiecte casnice. În cadru apăru un digerator de gunoi, iar după trei minute, numele cartelului câştigător – nu Kodiak!

În regulă – îl avem pe cel de la NanoClipa. Nu mai avem nevoie de încă unul. O mie de metri pătraţi de peluză de interior – unde-am putea s-o punem? O mie de litri de Ugoo de la Sara Lee Gourmet – ei, da, hai s-o câştigăm pe asta... Ne-ar hrăni şase luni. Hai să... – în regulă.

Urmă un număr de premii mai mici, apoi unul dintre premiile importante din fiecare oră – un computer casnic index 2.5, nou-nouţ, inclusiv instalarea. Aici era un premiu pe care cartelul Kodiak merita să-l câştige, *trebuia* să-l câştige. Ar fi fost un pas mare pentru oprirea jalnicului lor şir de ghinioane.

Bogdan lăsă pe podea farfuria goală, închise ochii şi începu să se roage. Te rog, te rog, te rog...

Tehnicienii sosesc la uşă şi întreabă: Unde vreţi să-l punem? Aici, aici, aruncaţi-l pe-ăsta vechi. Puneţi emiţătoare-cameră în fiecare încăpere, inclusiv pe scări şi în şopronul lui Sam. Salut, sunt noul vostru GG Expressions. Vă rog, atribuiţi-mi un nume!

Un nume, un nume... Lisa e deja ocupat. Există o planetă întreagă cu numele ăsta, nu ştiai? Cum ar fi...

Bogdan deschise un ochi şi se uită cu coada ochiului la cadru. Cartelul câştigător pâlpâia, dar nu era Kodiak. Bogdan se prăbuşi în fotoliu.

Chiar în clipa aceea, Troy Tobbler trecu pe lângă nişa tăcută.

— Hei! strigă Bogdan şi se sili să se ridice în picioare. Stai!

Dar până când Bogdan ieşi din nişă, Troy se topise în mulţime. Bogdan o luă la fugă după el, ocolind oamenii care se îmbrânceau. La capătul unui coridor, se uită în stânga şi-n dreapta. Nici un Tobb la orizont. Se întoarse în fugă şi verifică toate sălile de bal din drum. Într-una ţineau un soi de şedinţă, în cealaltă un meci de box. Într-o a treia se dansa vals, în a patra trance. Într-a cincea, o zări pe April stând singură, rezemată de un perete. Se legăna în ritmul muzicii şi bătea din palme, ca şi cum ar fi fost o dansatoare rămasă temporar pe margine.

Când îl văzu, April căpătă o privire vinovată. Cu încăpăţânare, continuă să bată din palme în ritmul muzicii şi-i spuse:

— E uimitor câţi bărbaţi pot să treacă pe-aici fără să mă observe.

— E ridicol, o contrazise Bogdan. Toată lumea te

observă. Eşti foarte frumoasă!

Şi chiar era, plină de căldură, de viaţă şi de iubire. Casa s-ar prăbuşi fără ea. Este inima noastră! Dar dintr-o dată imaginea se prăbuşeşte ca un decor de carton şi o vedem pe April aşa cum ar vedea-o oricare ins. O vedem cu aceiaşi ochi pe care-i folosim ca s-o privim pe Annette Beijing, iar comparaţia nu este una blândă. April are o faţă lungă, ca de cal, întinsă parcă pe vremea când era încă moale, şi ochii mici şi prea depărtaţi. Prin contrast, torsul este prea înghesuit. Bărbia i se odihneşte pe nişte şolduri fără mare lucru între ele. Picioarele îi sunt lungi, dar crăcănate, iar călcâiele întoarse în direcţii opuse. Ne cutremurăm la vederea ei, dar numai pentru o clipă înainte ca imaginea sa caldă, iubitoare, să apară la loc.

— Te înşeli, April, îi spuse el. Eşti teribil de frumoasă!

— O, Boggy...

Chiar atunci, o femeie din cartelul Saurus, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni cărămiziu-negru-culoarea caisei, se apropie de ei.

— Congres fericit, April Kodiak, rosti ea şi-i întinse mâna.

— Te cunosc?

— Sunt Sally Saurus, răspunse femeia.

Îi aruncă o privire lui Bogdan şi adăugă:

— Mă întreb dacă aş putea rămâne o clipă singură cu colega ta, tinere. Am ceva de natură personală de discutat cu ea.

— Desigur, replică Bogdan. Oricum, căutam pe cineva.

•

O echipă formată dintr-un jerry şi o belinda plasase un cordon holografic în jurul scaunului cu rotile şi a cozii de binevoitori din jurul lui Sam. Redirijară traficul de pietoni în jurul lor. Gardianul jerry îi explică lui Fred:

— Am vrut să-l luăm de-aici, dar tipul ăsta e acoperit de atât de multe legi şi tratate aflate în conflict, încât nu există un protocol clar. Gilles ne-a zis să-l lăsăm în pace până când ajungi aici.

— E bine aşa, spuse Fred. MC, poţi crea în jurul puturosului un filtru local de presiune negativă cu o rază de

aproximativ douăzeci de metri?

O să mă străduiesc, răspunse mentarul.

— Şi ascultă asta! continuă bărbatul jerry. Se află în stare de arest modificat la domiciliu. Are propria lui albină supraveghetoare...

— E un infractor?

E Samson Kodiak, îi explică Gilles în ureche, *glumeţul de pe Skytel din noaptea trecută.*

Lui Fred îi scăpase pirateria, dar auzise despre ea.

— Mai spune-mi o dată numele.

Samson Kodiak...

Era o coincidenţă prea mare să existe doi puturoşi încă în viaţă, amândoi cu numele de Samson. Fred îşi consultă vizorul pentru a vedea dosarul bărbatului: Samson P. *Harger* Kodiak. Cum se prăbuşiseră cei puternici... Fred nu reuşea să-şi imagineze ce anume ar fi putut determina ca un barosan, chiar şi unul cauterizat, să se alăture unui cartel. Căruciorul cu rotile se afla prea departe pentru ca el să-l poată vedea limpede pe ocupantul său, dar mirosul singur era suficient ca să-i readucă în minte un şuvoi de amintiri.

— Gilles, înregistrează-l pe *myr* Kodiak cu statutul de VIP!

Domnule?

— M-ai auzit.

S-a făcut, VIP.

Cu situaţia bine ţinută sub control, Fred zăbovi în afara cordonului. Şi el dorea să-l salute pe Samson – de dragul vremurilor de altădată – dar erau prea mulţi oameni înaintea lui, iar rândul avansa prea încet. Un membru al unui cartel aflat la coada şirului zise:

— Bună seara, *myr* russ. Nu-i nevoie să stai la coadă. Du-te în faţă... Oameni buni, lăsaţi-l să treacă pe *myr* russ!

Fred şovăi, dar cei din carteluri insistară, iar el înaintă până în faţa cozii. Aici, mirosul lui Samson îl copleşi. După toţi aceşti ani, Fred nu uitase impactul emanaţiei respingătoare a lui Samson, ci numai puterea ei. Avea filtre nazale într-un buzunar, dar simţea că ar fi nepoliticos să le

folosească. În special, când nici unul dintre cei de la coadă nu avea!

În curând, veni rândul lui Fred să-l salute pe Samson, dar scaunul spuse:

— *Myr* Kodiak a adormit. Ar putea să se trezească din nou în orice clipă. Sunteţi binevenit să rămâneţi şi să aşteptaţi, sau, dacă trebuie să plecaţi, voi fi încântat să-i transmit orice mesaj aţi dori să-i lăsaţi.

— Cine eşti?

— Sunt Hubert-cingătoare, o rămăşiţă jalnică a mentarului lui Sam, Hubert.

Fred replică:

— Ei bine, Hubert-cingătoare, *myr* Kodiak probabil că nu-şi va aminti de mine, dar te rog să-i spui că am trecut pe-aici să-i prezint respectele mele. Numele meu este Fred Londenstane. Am lucrat pentru el cândva, cu multă vreme în urmă...

În timp ce vorbea, Fred observă o fetiţă drăgălaşă cercetându-l cu atenţie de pe partea cealaltă a scaunului cu rotile. Purta o salopetă imprimată cu flori, cu tiv maro-galben-alb, aceleaşi culori ca şi hainele lui Samson. Avea părul lung şi lucios, de culoarea mahonului, împletit într-o cosiţă complicată. Când îi întoarse privirea, ochii ei căprui nu clipiră, ci continuară să-l fixeze cu lipsa dezarmantă de ezitare a unui copil.

Samson se foi pe scaun.

— Da, domnule poliţist? întrebă el.

Samson se trezise, deşi i se închideau ochii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, *myr* Kodiak, răspunse Fred, nu s-a-ntâmplat nimic. M-am oprit doar să vă salut. S-ar putea să nu vă amintiţi de mine, dar am lucrat cândva pentru dumneavoastră. Asta a fost cu mulţi ani în urmă...

Pleoapele lui Samson deveneau din ce în ce mai grele, până când se închiseră la loc.

Fred continuă:

— Eram în casa Starke, pe vremea când domnia sa era guvernator. Chiar după ce aţi fost cauterizat.

Ochii adormiţi ai lui Samson se deschiseră puţin, şi el zise:

— Eşti paznicul russ care obişnuia să mă viziteze în subsol. Mi-ai adus bomboane cu mentă pentru gură şi deodorante...

— Da, eu am fost.

Samson se luptă cu scaunul, încercând să-şi elibereze o mână.

— Dă-mi drumul! se plânse el, iar pătura se îndoi puţin.

Bătrânul ridică braţul scheletic şi-l întinse ca să strângă mâna lui Fred. Duhoarea reînnoită se împrăştie în aer (iar albina albastră ascunsă luă o notă specială de acest aparent aliat iterant).

— Nu te-ai schimbat deloc, Fred. Cum a fost pe Marte?

Marte? Fred plecase din casa Starke pentru un stagiu de cinci ani la staţia de pe Marte.

— Şi soţia ta, Corrine? continuă Samson. Ce mai face?

— Să vedem..., răspunse Fred, făcând un calcul scurt. Corrine ar fi cu trei neveste în urmă. În acest moment, sunt însurat cu o evangelină pe nume Mary Skarland.

— O evangelină... Ce nume fermecător! Nu cred că am cunoscut vreuna dintre aceste evangeline.

— Sunt destul de recente şi destul de rare, zise Fred.

— E aici, Fred?

— Nu, *myr* Harger. E acasă. Eu sunt aici de serviciu. Oricum, când am văzut că aţi venit, am vrut să vă salut. Şi să-mi ofer condoleanţele pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

Samson clipi.

— Henry, am pierdut ceva?

— Sunt Hubert-cingătoare, replică scaunul, o fracţiune din fostul meu eu, iar domnul poliţist Londenstane se referă probabil la moartea tragică a fostei tale soţii, Eleanor Starke, cu două zile în urmă.

Vestea îl izbi pe bătrân ca un tren. Înghiţi în sec, se înecă şi se forţă să se ridice pe jumătate.

— Hubert, du-mă imediat la clinica Roosevelt!

Motoarele scaunului se ambalară şi frânele se deblocară,

dar fata sări în faţa lui şi rosti pe un ton cât se poate de matur:

— Stop!

— Kitty, tu eşti?

— Da, Sam, sunt aici.

Samson întinse mâna peste marginea scaunului, iar Kitty i-o luă într-a ei.

— Kitty, trebuie să plec. Fiica mea are nevoie de mine.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre Ellen, fiica mea... A supravieţuit prăbuşirii. Trebuie să plec ca să fiu alături de ea!

Aici intervin eu, se gândi Fred şi se îndepărtă. Dincolo de cordonul holografic, se opri să-şi miroasă mâna. Puţea.

•

Bogdan urmează o bandă de cauciuc care duce la Troy Tobbler. Dacă s-ar întâmpla ca puştiul Tobb să se întoarcă, ar vedea-o întinzându-se pe podea în urma lui şi fie că ar anula-o, fie că ar urma-o înapoi, până la mine.

Vibrează cu atât mai repede, cu cât ne apropiem mai mult unul de celălalt. Alerg de-a lungul ei şi mă conduce către uşile deschise ale unei săli de bal impunătoare, unde sunt pietrificat de o privelişte înfiorătoare – grădiniţa Congresului, cu sute de copii şi mii de adulţi mângâindu-i pe cap.

Bogdan este absolvent al grădiniţei Congresului, *magna cum laude*, din moment ce şi-a petrecut primele nouă ediţii acolo. Şi, cu toate că asta s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă, impulsul lui este să se întoarcă cu spatele şi să fugă. Dar îi zăreşte pe membrii cartelului Beadlemyren, pe cei doi vampiri de la cina de aseară, stând lângă bazinul cu nuferi, alături de – descoperă Bogdan – administratorul Tobbler Dieter, care le arată un copilaş de vreo doi ani, îmbrăcat într-un costum de joacă strălucitor, portocaliu-verde-maro – un copilaş Tobbler! Cei doi Beadlemyren încearcă să-l salte în braţe şi, când începe să plângă, îl săltă şi mai tare şi fac strâmbături caraghioase, apoi, când bebeluşul reîncepe să ţipe, i-l dau înapoi lui Dieter.

Mă strecor prin mulţime, urmărindu-mi banda de cauciuc

până când aceasta vibrează atât de repede, încât începe să bâzâie, şi-l zăresc, Troy Tobbler, îndreptându-se drept spre cei doi Beadlemyren. Rămâne cu gura căscată şi limba începe să-i tremure. Alerg să-i tai calea. Banda de cauciuc huruitoare pocneşte când ne ciocnim.

Oho! La naiba! Auraş!

Ascultă foarte atent, Tobb. Vreau să-ţi ţii gura închisă în legătură cu Hubert!

E destul ca să-l pună pe gânduri, dar numai pentru o clipă. Mă îmbrânceşte în umăr şi zice: Sileşte-mă, Kodiak!

Dar eu nu-l îmbrâncesc. Nu te pot sili să faci nimic, Troy, dar există un lucru la care ar trebui să te gândeşti înainte de a spune orice. Dacă treaba asta a noastră cu fuziunea eşuează, atunci n-o să plecăm din Chicago şi o să fim vecinii voştri *pe vecie*!

Asta îi atrage atenţia. Chiar şi un puşti poate să vadă logica. Aşa încât cresc miza. Sau, chiar mai bine, cartelul vostru va fuziona cu ei şi *voi* veţi fi cei care veţi merge în Wyoming. Tu, Troy Tobbler, microminerul. Asta vrei?

Ideea dă rezultate. Pot vedea o defilare de orori trecându-i prin creier. Aşa că de ce nu laşi tu în pace toată chestia cu Hubert şi nu-ţi ţii nenorocita aia de gură?

Ceva din tonul meu? Intră brusc în defensivă şi spune: Nu eşti şeful meu.

Ştiu că nu-s şeful tău, şi nu trebuie să mă asculţi, doar să te gândeşti la ce-am zis.

Rataţilor, răcneşte el şi mă împinge, trecând pe lângă mine. Îl apuc de braţ, dar luminile din tavan se clatină cu un vâjâit şi *BUF*! sunt întins pe spate, cu tot aerul golit din plămâni.

El stă deasupra mea şi strigă: Să nu mă mai atingi niciodată, Auraş!

În dreapta şi în stânga noastră, copiii sunt înşfăcaţi de adulţii vigilenţi. Mă rotesc pe spate şi-i mătur picioarele de sub el, cu piciorul meu. El cade, dar nu prea tare şi nu pentru multă vreme, iar într-o clipă gheata lui îmi traversează privirea şi explodează într-o minge roşie sub nas. Sânge fierbinte îmi ţâşneşte pe nări.

Picioare peste tot în jur, adulţi fac zid cu trupurile, încerc să mă ridic în picioare, dar ameţesc de tot şi trebuie să cad iarăşi şi să zac în propriul meu sânge. Şi, ca şi cum asta nu-i destul de umilitor, mă aplec şi adaug un strat de vomă cu îngheţată triplă cu fulgi de ciocolată.

Oh, la naiba, zice un TUG care îmi apasă pe faţă un tampon gros de pansament de campanie. Partenerul lui se uită la mine de sus şi zice: MC, avem nevoie de un medic şi de un spălător. Cei din cartelul TUG sunt mari javre, în special când eşti la podea. Troy încearcă să se strecoare şi să fugă, dar ei îl înhaţă. Se pare că voi, băieţi, trebuie să petreceţi puţin timp în celula de pedeapsă!

Nu Tobblerul, nu Tobblerul, strigă Dieter din afara cercului. Kodiak a început! Pedepsiţi-l pe *el*!

Chiar atunci un alt poliţist apare, nu un TUG – un pike!

Poliţistul pike strigă la toată lumea: Împrăştiaţi-vă, împrăştiaţi-vă! Cei din cartelul TUG îi spun: Avem situaţia sub control, domnule poliţist, dar el ţipă s-o şteargă de-acolo.

S-a rezolvat, domnule poliţist. Nu-i nevoie să interveniţi acum.

Bărbatul pike îşi flutură nuiaua şi plesneşte cu ea. Cei doi TUG se dau înapoi şi-i fac loc din belşug. Dieter se dă şi el înapoi, iar cei din cartelul Beadlemyren au ochii rotunzi ca nişte farfurioare.

Poliţistul pike mă răsuceşte cu faţa în jos şi-mi leagă încheieturile. *Lasă-i în pace!* răcneşte sala. *Nu-i atinge!* răcnesc gardienii TUG. Troy încearcă iar s-o şteargă, dar poliţistul pike îl pocneşte cu nuiaua peste fund. Doar o mică atingere, dar trebuie să fi pătruns adânc, pentru că Troy cade şi se zbate ca un peşte. Toată lumea ţipă genocid şi la fel ţip şi eu.

În clipa următoare, un alt poliţist, o belinda, apare şi-i ordonă bărbatului pike să se oprească. Ţine mulţimea la distanţă şi strigă: Retrage-te, Rudy, e un ordin! Dar poliţistul pike răsuceşte braţul lui Troy la spate şi-l fixează tocmai sus, de umărul opus. Apoi îl ridică de braţ şi Troy priveşte lumea cu ochii înnebuniţi.

Un *alt* poliţist apare, un russ care nu strigă, ci vorbeşte cu voce calmă: Poliţist Pells, lasă băiatul jos... Bărbatul pike trebuie să se gândească la asta. Poliţist Pells, îţi ordon să-i dai drumul băiatului *imediat!*

Da, domnule! Poliţistul pike îl saltă o dată pe Troy de braţ şi se aude un trosnet strident. Apoi îl lasă să cadă pe podea.

Îl dezarmează pe pike şi-l duc de-acolo. Poliţistul russ ne dezleagă şi un medic are grijă de braţul lui Troy. Poliţistul russ zice: Straşnic nas ai aici, băiete. Apoi îmi observă culorile, mă miroase şi întreabă: Alt Kodiak?

JOI
3.10

La clinica Roosevelt, luminile erau scăzute în pavilionul Feldspat. Tăcutul ceas cu arome marca trecerea timpului: lavandă, brânză brie cu ciuperci, marea. După miezul nopţii nu mai fusese nici o vizită medicală, iar noaptea evangelinele cedau încet tentaţiei somnului. Numai ochii craniului erau larg deschişi, dar înceţoşaţi şi lipsiţi de expresie.

Cyndee căscă şi şopti:

— Mă duc după cafea. Vrei şi tu?

Pe scaunul de lângă ea, Ronnie dădu din cap. Cyndee se ridică în picioare şi-şi întinse braţele deasupra capului. Când aruncă o privire către canapea, picioarele învelişului lui Ellen zvâcneau.

— *Myr* Starke? exclamă Cyndee.

Întinse mâna să-i atingă umărul, uitând că era un înveliş.

— Ronnie, adu mănuşile realvirt!

Ronnie se sculase deja de pe scaun. Se repezi la masă şi bâjbâi prin întuneric după mănuşi. Dintr-o dată, toate luminile pavilionului se aprinseră, uşa se deschise, iar Concierge păşi înăuntru cu o procesiune de medici, infirmiere jenny, tehnicieni medicali şi cărucioare. Înconjurară containerul şi se apucară frenetic de treabă. Apăru şi Wee Hunk, într-un halat de casă cu dungi de tigru. Se uită la container, dar se duse lângă evangeline, la canapea.

— Bună, Ellen, i se adresă el învelişului. Sunt eu, Wee Hunk.

Singurul răspuns al învelişului lui Ellen fu să-şi arcuiască spatele şi să-şi strâmbe chipul într-o grimasă de suferinţă pură, primitivă.

•

Zgomotul şi lumina puternică îl treziră. Meewee se frecă la ochi şi se luptă să-şi aducă aminte unde era.

— Asta se întâmplă chiar acum la clinică, se auzi o voce.

Meewee se ridică în capul oaselor în pat şi-şi coborî picioarele pe podeaua rece de beton. În mijlocul dormitorului din adăpost se afla o dioramă de mari dimensiuni a pavilionului, iar Wee Hunk apărea atât în interiorul ei, cât şi alături. În pavilion, o mulţime de cadre medicale înconjurau containerul, în timp ce, în apropiere, învelişul lui Ellen era împietrit într-o poziţie rigidă.

— Ce se-ntâmplă?

— Doctorii sunt nesiguri, răspunse Wee Hunk, dar se pare că sistemele dinamice neurologice din creierul lui Ellen s-au modificat catastrofal.

— Ce-nseamnă asta?

Era cam frig în adăpost. Meewee pipăi în jur cu picioarele, căutându-şi papucii, şi-şi trase o pătură pe umeri.

— După cât s-ar părea, conştienţa lui Ellen este captivă într-un moment nesfârşit de teroare.

— Dumnezeule! Nu pot opri asta?

— Încearcă, bineînţeles, chiar acum, în timp ce privim…

În interiorul hologramei, Concierge se desprinse de grupul de lângă container şi se apropie de Wee Hunk şi de evangelinele de lângă canapea. Se uită în jos la înveliş şi dădu din cap.

— Ce spune? întrebă Meewee.

Diorama apropie imaginea canapelei şi canalul audio se mută pe Concierge.

— ...holul bufetului. O să vă chem când totul va fi în regulă.

Evangelinele priveau pline de îndoieli. Ronnie insistă:

— Instrucţiunile noastre sunt să rămânem aici!

Îi aruncă o privire lui Wee Hunk, cerând o confirmare, dar el nu făcea decât s-o privească.

Concierge cântări de asemenea lipsa de reacţie a lui Wee Hunk şi continuă:

— S-ar putea să fie aşa, *myr* Ryder, dar în interiorul clinicii eu am ultimul cuvânt. Acum, plecaţi!

Evangelinele schimbară priviri nervoase. În adăpost, Meewee întrebă:

— N-ai de gând să le susţii?

— O să intervin dacă trebuie, dar vreau să văd cum reacţionează. La urma urmei, de unde ştiu că sunt chiar eu cel care stă acolo? În plus, sunt gata să pariez că acele evangeline nu vor avea nevoie de mine. Ţi-ar plăcea să rişti?

— Duceţi-vă acum, le ceru Concierge autoritar.

În spatele lor, doctorii răcneau ordine, iar dispozitivul de control afişa un creier mare care pulsa.

Evangelinele se duseră până la uşă, dar se opriră înainte să iasă şi se întoarseră. Cyndee zise:

— Solicit un arbitraj. Nick?

Nicholas, mentarul de la Oamenii Specializaţi, apăru brusc în pavilion sub înfăţişarea unui tânăr elegant, purtând haine protocolare de seară. Se şterse la colţul gurii cu un şerveţel de mătase şi rosti:

— Mă tem că mentarul Concierge acţionează în limitele drepturilor sale. Deşi clientul vostru v-a ordonat să rămâneţi în pavilion cu pălărioarele acelea ridicole, din punctul de vedere al legii asemenea ordine nu au nici o putere. Ca un căpitan de navă pe mare, Concierge este arbitrul final aici, aşa încât vă autorizez să nu respectaţi ordinele clientului vostru. Acum, dacă mă scuzaţi, iau cina cu Strombly Mahousa...

Se evaporă.

Meewee exclamă:

— E adevărat? Concierge are o asemenea autoritate?

Wee Hunk răspunse:

— E o problemă neclară. Nu pot găsi destule precedente juridice ca să hotărăsc definitiv dacă e într-un fel sau altul. Dar ăsta n-a fost Nick, ci doar un fals abil. Suntem în simiversul lui Concierge, nu uita!

Nu era Nick? Dar arătase şi se purtase exact ca mentarul lui Zoranna, pe care Meewee îl ştia atât de bine. Îi trecu atunci prin minte gândul să pună la încercare identitatea lui Wee Hunk.

În pavilion, evangelinele se priviră una pe alta cu chipurile înfricoşate, ca într-o oglindă. Se întoarseră lângă

canapea şi Cyndee spuse:
— Refuzăm să plecăm!
— Atunci staţi, răspunse Concierge şi se apropie din nou de container.
Abia în clipa aceea, Wee Hunk din dioramă zâmbi către evangeline şi le felicită:
— Bine jucat, însoţitoarelor.
Meewee comentă:
— De ce-a făcut Concierge asta? Ştia că te uiţi! Şi o face în timp ce Ellen suferă o criză! Ce monstruos!
— Din punct de vedere tactic, e un moment ideal să testezi slăbiciunile inamicului, explică Wee Hunk. Cred că şi eu aş fi încercat ceva de soiul ăsta...
Asta era prea mult; Meewee îl puse la încercare pe mentar în starkeză:
— Acum că sunt treaz, mai sunt şi alte veşti despre care-ar trebui să ştiu, pe scurt? Avem măcar un plan?
— Încă mai cântăresc opţiunile, vorbi Wee Hunk, răspunzând la încercare. Între timp, de ce nu te întorci în pat? Probabil că nu era nevoie să te trezesc ca să vezi asta...
— Nici vorbă, replică Meewee şi căscă. Mă bucur c-ai făcut-o. Şi te rog să mă scoli din nou, dacă se mai schimbă ceva!
— Atunci, noapte bună, îi ură Wee Hunk, stingând holograma şi pe sine însuşi.
Meewee se întoarse în pat şi rămase cu ochii aţintiţi în sus, încercând să se adapteze la întuneric. Nu se mai simţea îngropat de viu în adăpost. În schimb, se simţea ca şi cum ar fi fost pe fundul unui puţ adânc.
— Zece lumeni, rosti el, şi camera se lumină cu o strălucire slabă, uniformă, ca lumina lunii pe zăpadă. Meewee se întoarse pe-o parte şi încercă să adoarmă. După cinci minute nesfârşite, se întoarse pe partea cealaltă, fără să aibă mai mult succes. În cele din urmă, se ridică, îşi regăsi halatul şi papucii şi se dădu jos din pat.
— Linie călăuzitoare până la lifturi!
Apăru o linie palidă, portocalie, care ducea afară din

cameră. O urmă pe toată întinderea adăpostului subteran până la uşile etanşe, unde-l aştepta Wee Hunk.

— Te duci undeva?

— Da, am nevoie de aer.

— Putem genera orice fel de aer doreşti, aici jos. Ce preferi: pajişte, furtună, pădure deasă?

Când Meewee nu răspunse, Wee Hunk continuă:

— Dacă nu te pot proteja în conac, cum naiba te-aş putea proteja afară?

— E un risc pe care mi-l asum singur.

— Ai dreptate, domnule episcop. Te consider valoros pentru a mă ajuta s-o eliberez pe Ellen, dar nu indispensabil. Aşa încât, dacă insişti să te expui pericolului, fii invitatul meu.

Cu aceasta, dispăru din nou.

Meewee luă liftul până la parter. Trecu prin încăperile întunecate, tăcute, până la nişte uşi de sticlă, le deschise şi ieşi într-o curte interioară. Aerul era proaspăt şi încărcat de parfumul vieţii, pe care se îndoia că-l putea imita cineva.

Meewee păşi prin curtea interioară, scăldată în lumina lunii, către pajişte, unde îşi scoase papucii şi călcă apăsat pe iarba umedă de rouă către o poartă. N-avusese ocazia să exploreze domeniul conacului şi n-avea nici cea mai mică idee ce se afla dincolo de ea.

<Arrow, avertizează-mă despre orice pericol care apare>, spuse el în starkeză, încercând să fie cât mai limpede posibil. <Pericol pentru mine, fizic sau de alt tip, sau pentru alţii din preajma mea sau importanţi pentru mine. Şi fă asta continuu.> Se întrebă dacă era destul pentru mentarul cu gândire atât de literală.

<Am înţeles.>

Meewee îşi puse papucii la loc şi trecu pe poartă. O potecă fantomatică ducea la o alta, trecând prin câmpuri parfumate de troutcorn şi floarea-soarelui. Ajunse pe o pajişte în formă de clepsidră. Pe fiecare pâlnie a clepsidrei se afla un eleşteu mare. Se duse până la cel mai apropiat eleşteu şi se opri pe mal. Un cor de greieri umplea pajiştea cu un susur ritmat. Se auzi un plescăit şi, în timp ce privea,

un peşte mare sări din apa întunecată şi păru să încremenească pentru o fracţiune de secundă în lumina lunii, înainte să cadă din nou şi să împroaşte apa cu partea laterală a corpului. O femelă, fără îndoială, desprinzându-şi sacii cu icre. Când Meewee era copil, şi familia lui creştea peşti... Nostalgia şi tristeţea îl copleşiră, şi simţi că nu se ridică la înălţimea sarcinii pe care i-o lăsase Eleanor.

— Îmi pare rău, vorbi el în noapte, dar nu sunt destul de deştept.

•

Bogdan se opri la baza scării. Niciodată în viaţa lui nu păruse casa cartelului atât de singuratică. Cu toţii erau încă la Congres. Măcar îi convinsese să nu-şi întrerupă distracţia de dragul lui. Doctoriţa Pieţii McCormick îi aplicase nişte molepidermă pe faţă ca să-i aranjeze nasul şi să calmeze umflătura. Autodoctorul ei nu găsise leziuni interne, iar ofiţerul de securitate russ păruse mai mult decât bucuros să scape de el.

Bogdan se gândi să cumpere un *Caalm* de la NanoClipa, dar ultimul *Alert!* era oricum pe cale să se termine, aşa încât urcă treptele dătătoare de fiori. Uită să se oprească la şapte şi se trezi în faţa vechii sale camere de deasupra etajului al nouălea. Era sigilată cu o nouă uşă de metal, având pe ea o inscripţie pâlpâitoare: NU INTRAŢI. Uşa era încuiată, aşa încât continuă să urce până pe acoperiş.

Scăldată în lumina lunii, grădina putea fi auzită expirând, iar oraşul din jurul lui murmura. La celălalt capăt al oraşului, în Elmhurst, E-Pluribus ridica tabăra şi se muta, împreună cu Annette Beijing, într-un oraş în care nu putea ajunge. Piraţii din cărămizi cântau cântece de muncă în timp ce exploatau lutul din lacul Calumet, iar O-navele părăseau sistemul solar fără el. Cartelurile Beadlemyren şi Tobbler se îndrăgosteau şi se căsătoreau cocoţaţi pe o movilă de gunoaie. Dacă măcar ar fi reuşit să dea un pumn zdravăn, poate că ar fi meritat totul!

Când pastila de *Alert!* se epuiză, nu mai avu timp să coboare în camera lui Rusty, aşa încât Bogdan intră cu forţa în şopronul din grădină şi întinse o saltea cu seminţe pe jos.

Aţipi înainte de a se prăbuşi pe ea şi dormi sănătos în următoarele treizeci de ore.

•

Fred ajunse acasă la trei dimineaţa, gândindu-se numai la somn. În clipa în care intră în apartament, simţi că ceva nu-i în regulă. În camera de zi rula o lecţie fără profesor despre „Ratele de regenerare ale neurotransmiţătorilor necrotici”, dar Mary nu era în încăpere, iar locul ei de pe canapea era rece la atingere. Uşa de la dormitor era deschisă, luminile aprinse, dar nu se auzea nici un sunet.

Căţelul pentru papuci apăru şi aşteptă plin de speranţă. Fred se aşeză şi-şi schimbă pantofii cu papucii. Abia atunci prinse izul mirosului lui Samson pe haine. Îşi adulmecă mâna.

Când Fred intră în dormitor, Mary stătea în pat, citind ceva. El o salută, iar ea clipi din ochi către el într-un răspuns cât se poate de neatent. Fred se aplecă să vadă ce citea. Poezie... Pentru o evangelină, a citi poezii la trei dimineaţa nu era un semn bun, deşi nu era neapărat nici un semn rău.

Fred se duse la baie să-şi dea jos hainele. Făcu un duş fierbinte, în rafală, cu gel din belşug. Se frecă pe mâini. Se exfolie în uscător. Îşi tunse părul. Se bărbieri. Folosi o porţie suplimentară de colonie...

Când se întoarse în pat, luminile erau stinse, iar Mary era întinsă cu spatele la el. Asta putea fi ori rău, ori bine. Se urcă lângă ea şi o luă în braţe. Era foarte caldă. După câteva minute, şopti:

— Cum ţi-a mers astăzi?

Pentru o clipă, i se păru că ea adormise, apoi însă răspunse:

— O zi foarte plină şi reuşită, deşi epuizantă. Dar tu? Cum a mers adunarea cartelurilor?

Fred se gândi la eveniment.

— Câteva cucuie către sfârşit, dar, una peste alta, un succes colosal şi o pană la pălăria mea.

— Îmi pare bine să aud, spuse ea. Mă bucur pentru tine.

Stătură liniştiţi atâta vreme încât Fred începuse să

moţăie când Mary întrebă:

— Fred, ce *este* mirosul asta?

Toaleta lui minuţioasă şi colonia suplimentară se dovediseră a nu fi pe măsura emanaţiei lui Samson. Fred cântări cât de mult îi putea spune. Deşi nu mai lucrase pentru familia Starke de patruzeci de ani, nu exista nici o reglementare privind limitele confidenţialităţii în relaţia cu clienţii. Din fericire, nu exista nici o interdicţie de a vorbi despre ceea ce ştia toată lumea.

— L-ai văzut pe tipul ăla de pe Skytel noaptea trecută?

— Mmm...

Asta fu tot ce spuse. Dacă era destul de curioasă, putea pune singură lucrurile cap la cap.

3.11

Joi dimineaţă, Reilly Dell era din nou de serviciu la Poarta de Sud când sosi Mary, dar de data asta la poarta exterioară, lângă aleea de cărămidă. O salută cu căldură pe Mary şi întrebă despre Fred.

Mary trecu de culoarul de scanare, ajunse la bariere şi ieşi în Piaţa Porţii de Sud în timpul sfertului de oră al pâinii coapte. Pe Aleea Minerală, în faţa pavilionului Feldspat, auzi un sunet straniu, un acord prelungit, disonant. Devenea tot mai puternic, pe măsură ce se apropia de uşa pavilionului. Singurul lucru care putea scoate un asemenea zgomot era vreun soi de aparatură terapeutică. Aşa încât fu surprinsă să descopere că sursa acelui sunet era învelişul lui Ellen, întins pe canapea. Avea braţele întinse în lateral, gâtul şi coloana vertebrală arcuite dureros, tendoanele încordate ca nişte sârme, iar pe chip o expresie de teroare şi ochi sălbatici.

— Eee-eee-eee, ţipa fără pauză.

Mary cercetă încăperea în căutarea unei explicaţii.

Doi tehnicieni medicali, amândoi bărbaţi, purtând mănuşi realvirt lungi până la coate, stăteau ghemuiţi de-o parte şi de alta a canapelei lui Ellen. În apropiere, un cârd întreg de specialişti din tot felul de ramuri medicale, inclusiv Coburn, înconjurau containerul şi dispozitivul de control. Evangelinele de noapte, Cyndee şi Ronnie, stăteau în colţul îndepărtat. Nimeni nu observase sosirea lui Mary.

Cei doi tehnicieni de lângă canapea masau învelişul lui Ellen pe ici pe colo, pe partea de sus a corpului, cu mâinile înmănuşate. Acţiunea lor trebuie să fi avut vreun scop legitim, dar o izbi pe Mary ca fiind indecentă. Apoi tehnicienii apucară fiecare câte unul dintre braţele întinse ale învelişului şi încercară să le îndoaie pe lângă corp. Păreau să le smulgă din încheieturi. Şi tot timpul învelişul scotea ţipătul lui sfâşietor...

— Încetaţi! strigă Mary la ei. Lăsaţi-o în pace!

Tehnicienii îi aruncară o privire scurtă şi-şi continuară

eforturile.

— Faceţi-i să se oprească! ţipă la ceilalţi.

Tehnicianul Coburn se răsti la ea:

— Şterge-o de-aici, clonă!

Mary îşi acoperi urechile, dar nu reuşi să înăbuşe ţipătul învelişului. Fugi afară, de-a lungul potecii din grădină, pe aleea umbroasă, peste terenul de sport, până la micul bazin. Renata era deja acolo, stând pe o bancă de lemn şi contemplând apa. Cele două evangeline fură mai întâi surprinse, apoi stânjenite să se vadă una pe cealaltă. Amândouă sosiseră la pavilion la câteva minute distanţă una de cealaltă şi amândouă fugiseră către acelaşi sanctuar.

Mary se aşeză pe bancă lângă sora ei.

— Aşadar, te-au pus din nou dimineaţa, remarcă ea.

— Aşa se pare.

O raţă mamă înota în bazinul scăldat de soare, urmată de un şir de boboci.

— Ţipătul acela m-a întors pe dos, vorbi Renata.

— Şi pe mine. Nu ştiu cum pot suporta Cyndee şi Ronnie.

Concierge apăru pe potecă şi zâmbi când le văzu.

— Ah, aici eraţi, exclamă el. Îmi cer scuze că nu v-am avertizat.

— Ce se întâmplă cu Ellen?

— Fără să devin prea tehnic, învelişul exprimă o stare similară cu oculogiria. Observaţi poziţia braţelor, privirea fixă, ţipătul. Ceea ce vedeţi este o reacţie somatică la un singur tipar al gândirii, probabil o engramă a memoriei, care se restimulează pe sine într-o buclă continuă. Când un corp uman face asta, poate menţine o fixare cataleptică timp de ore întregi, dar până la urmă muşchii obosesc şi corpul se prăbuşeşte. Pe de altă parte, un înveliş nu oboseşte niciodată; n-are nevoie nici măcar de pauze ca să-şi tragă răsuflarea. Desigur, nu învelişul trece prin asta, ci chiar creierul lui Ellen. Cred că putem spune cu siguranţă că Ellen nu mai este în comă, dar noua ei stare mentală este la fel de gravă.

Mary întrebă:

— Ce-o provoacă?

— Asta nu-i prea sigur. În momentul în care s-a declanşat, încercam să refacem constelaţia ideomimetică.

— Constelaţia ideomimetică? întrebă Mary. Adică eul?

Atât Renata cât şi Concierge se uitară surprinşi la Mary, iar Concierge remarcă:

— Cineva şi-a făcut temele. Da, *myr* Skarland, eul, sau focarul, sau spiritul, sau oricare dintre termenii fantezişti pe care oamenii i l-au aplicat de-a lungul secolelor. Este acel tipar special şi unic al descărcărilor sinaptice care are loc în creierul nostru atunci când gândim „Eu sunt... Eu sunt...”. La oameni, îşi are originea în neocortex, se ramifică în jos, către lobii cei mai vechi din punct de vedere al evoluţiei şi cuprinde întregul creier. În orice caz, s-ar putea să fi stimulat în schimb o engramă a memoriei. Credem că este o parte a experienţei morţii, o impresie care nu fusese încă prelucrată în memoria pe termen lung, atunci când creierul i-a fost îngheţat instantaneu.

— Nu puteţi s-o faceţi să înceteze?

— Asta încercau să facă tehnicienii medicali, când ai venit tu...

Evangelinele schimbară o privire jenată şi se ridicară să se întoarcă în pavilion.

•

Era trecut bine de prânz, şi cei mai mulţi companioni leneveau încă în pat, dar April se hotărâse să mai păstreze scaunul cu rotile câteva zile, iar Rusty şi Denny eliberau o potecă pentru el pe casa scărilor, mai sus de etajul al treilea.

Samson petrecuse noaptea pe scaun, în biroul administrativ exterior, iar Kitty se afla şi ea acolo, încercând să-l convingă să mănânce micul dejun.

— Nu mi-e foame, insistă el.

— Nu-mi pasă, zise ea. O să mănânci, că de nu...

— Poate după ce-o văd pe Ellie.

Kitty amesteca nerăbdătoare terciul.

— Ai promis, continuă Samson. Credeai c-o să uit, dar i-am cerut cingătorii să-mi amintească.

— În regulă, răspunse ea, dar nu înainte de a mânca.
— Compără-mi un Gooeyduk şi-l mănânc pe drum!
Kitty oftă şi lăsă lingura să cadă pe tavă.
— Oh, bine, spuse ea şi coborî la NanoClipa. Scaunul o urmă pe scări şi încercă să iasă din casă fără ea, dar albina ComAp-ului blocă uşa cu un cadru mare în care scria NU IEŞIŢI.
— Vezi? întrebă Kitty. ComAp-ul nu-ţi dă permisiunea. Eşti sub arest la domiciliu, îţi aduci aminte?
— Nu-mi aduc aminte nimic de genul ăsta. Înainte, cingătoare!
— Acest scaun este incapabil să nu se supună un ordin al Comandamentului, zise Hubert-cingătoare.
Dintr-o dată cadrul dispăru, iar albina căzu pe podea, inertă.
— Bună treabă, cingătoare!
— Dă-mi voie să te asigur, Sam, că n-am fost eu responsabil.
— Prostii, cingătoare, prostii!
Scaunul cu rotile trecu peste albina căzută şi părăsi casa. Kitty se aştepta să audă sirene în orice clipă. Cu toată sinceritatea, ea însăşi era extrem de curioasă s-o cunoască pe această faimoasă fiică a lui Sam, aşa că, după o jumătate de minut de ezitare, azvârli albina într-un colţ cu tocul pantofului, înhăţă geanta cu costumul pentru spectacole de stradă şi-l urmă pe bătrân.

•

Staţia de tren din Decatur se afla la câteva străzi distanţă de clinica Roosevelt. Vagonul-capsulă al lui Kitty ajunse primul. Ea deschise o hartă a traseului şi văzu că vagonul lui Samson mai avea câteva minute. Se duse să aştepte lângă bariere şi urmări navetiştii trecând pe lângă ea. Cei mai mulţi erau iteranţi, muncitori la întreţinere chiar în staţia asta, şi câţiva născuţi-liber. Nici un membru al vreunui cartel pe care să-l recunoască însă.
Kitty se scărpină. Braţele şi picioarele o usturau acolo unde se scărpinase toată dimineaţa. Ştia ea că retragerea limacşilor fusese prea frumoasă ca să fie adevărată, pentru

că aceştia fuseseră înlocuiţi cu nişte automate micuţe care ţi se băgau sub piele, aşa-numiţii păduchi. Ar fi trebuit să fie mai puţin sâcâitori decât limacşii. Şi n-ar fi trebuit să provoace mâncărimi!

În sfârşit apăru şi scaunul cu rotile, cu Hubert-cingătoare la cârmă. Se părea că Sam adormise din nou. Nu-l aşteptă, ci ieşi în stradă. Era o dimineaţă răcoroasă de primăvară. Totuşi, ceea ce captă atenţia lui Kitty fu cât de multe resturi valoroase zăceau în rigolă şi de-a lungul pasarelei pentru pietoni. Un adevărat tezaur pentru un culegător: bucăţele de plastic, pietriş, fragmente de metal… Kitty rezistă impulsului de a-şi umple buzunarele.

Scaunul cu rotile ieşi din staţia Decatur şi o urmă pe Kitty pe pasarelă. Ea îi întinse geanta cu costumul şi sări pe marginea scaunului. În curând, trecură de o cotitură şi ieşiră de pe pasarelă. De aici înainte erau doar străzi şi trotuare, nu şi pasarele pietonale. Casele impunătoare erau ascunse în spatele gardurilor vii şi al zidurilor. Cartierul avea un aer ciudat, de relief plat, din cauză că nu se vedea nicăieri nimic mai înalt decât un copac. Iar străzile erau curăţate complet de toate gunoaiele, datorită epuratoarelor de peluză care mişunau în tufişuri şi-i urmăreau trecând.

— Kitty? vorbi Samson.

Era iarăşi treaz. Zâmbi fericit când ea se aplecă să se uite peste marginea scaunului.

— Unde mergem?

— Oh, Sam, m-am săturat să-ţi spun. Întreabă-l pe Hubert-cingătoare!

Trecură pe sub o arcadă de fier şi o luară pe o alee de cărămidă, mărginită pe partea dreaptă de un gard viu, înalt. În stânga se întindea o peluză, un fel de şanţ cu verdeaţă care înconjura clinica.

În peretele de la capătul aleii se afla o poartă lată, din aer sub presiune. În spatele unei ferestruici, un gardian russ li se adresă:

— ’Neaţa, *myren*. Cu ce vă pot fi de folos?

Când Sam nu răspunse, Kitty i se adresă bărbatului russ:

— Acest domn este Samson Kodiak. Fiica lui, Ellen

Starke, este pacientă aici. Am venit s-o vizităm.

Gardianul russ, pe nume Dell, după cum scria pe ecuson, spuse:

— Vă rog aşteptaţi până când îl întreb pe Concierge.

O clipă mai târziu, apăru o deschizătură în poarta de presiune, iar gardianul le făcu semn să intre. Păru surprins când îl izbi duhoarea.

— Samson nu poate trece printr-un scaner, se grăbi să spună Kitty după ce trecură de poartă. Are o scutire specială din motive de sănătate. Scaunul ţi-o poate arăta.

— Nu-i nevoie, *myr*. N-o să folosim scanerul.

Gardianul russ îi escortă către o uşă dublă, cu o inscripţie deasupra: Poarta Foişorului. Dincolo de uşă se întindea un coridor cu o linie călăuzitoare sclipind pe lângă zid.

— Unde duce? întrebă Kitty.

— La biroul lui Concierge, răspunse gardianul russ.

Scaunul cu Samson deschise drumul, iar ea îl urmă. În cele din urmă, la capătul a ceea ce părea cel mai lung coridor dintre toate, se afla o uşă singuratică, pe care scria „CONCIERGE”. Se deschise ca să-i lase să intre şi se închise în spatele lor, iar ei se treziră înapoi pe stradă, dincolo de arcada de fier.

— Ticălosule, exclamă Kitty.

— Probabil că sistemele mele de navigaţie s-au defectat, comentă Hubert-centură.

— Nu mai spune!

•

Echipa albastră intră pe poartă, ascunsă în buzunarul paravanului. Paravanul nu avusese succes în a atinge ţinta, dar îşi îndeplinise scopul, iar echipa albastră îl părăsi înainte de a ieşi pe poartă. Albina şi viespea se camuflară pe tavanul intrării.

•

Kitty şi Hubert-cingătoare îşi petrecură următoarea oră încercând să ajungă din nou la poartă, dar de fiecare dată când porneau înainte pe alee, păreau să vireze la stânga către şanţul cu verdeaţă. Încercau să compenseze cârmind

spre dreapta, dar atunci intrau în gardul viu. Era ca şi cum poarta s-ar fi aflat într-o direcţie care nu era disponibilă pentru ei, şi se trezeau de fiecare dată înapoi pe stradă, în faţa arcadei. Hubert-cingătoare încercă chiar să îndrepte scaunul către poartă şi să blocheze cârma, dar asta nu-i aduse cu nimic mai aproape.

Samson dormi tot timpul. În cele din urmă, Kitty se lăsă păgubaşă şi-i spuse lui Hubert-cingătoare să stabilească un curs înapoi spre staţia de tren.

— E o enigmă interesantă, remarcă Hubert-cingătoare în timp ce rulau pe trotuar. Dacă eram întreg, sunt sigur că aş fi putut s-o rezolv.

•

Vagonul-capsulă al lui Kitty se apropia de Parcul Mileniului când primi un mesaj de la Hubert-cingătoare care spunea că Samson schimbase cursul vagonului către Muzeul de Artă şi Ştiinţă. Aşa că furniză propriului ei vagon noua destinaţie.

Kitty păşi prin holul principal al muzeului, pe lângă capcanele de sunet expuse, în care sunetele scoase de persoane şi evenimente istorice – sunetele reale, nu înregistrări – călătoreau în bucle continue şi puteau fi auzite printr-un stetoscop.

Alergă prin galeriile cu arta secolului douăzeci şi unu. Aici erau amintirile neplăcute ale acelui timp tulbure: bebeluşi adevăraţi desfăcuţi şi întinşi ca nişte costumaşe colorate de iarnă, animale de casă deshidratate şi uscate, îmbrăcate ca nişte prostituate şi excremente de la rinoceri dispăruţi, folosite ca vopsea.

Una dintre încăperile secolului douăzeci şi unu era decorată ca o sală de banchet, cu masa acoperită cu olandă albă, pe care stăteau aşezate tacâmuri de argint şi pahare de cristal. Un cadru spunea că biletele pentru „Următoarea Cină de Taină cu Bene Alvarez” erau vândute. În fiecare joi, artistul Bene Alvarez era gazda unei cine rafinate, constând din fripturi, biftec şi plăcinte cu rinichi, pate, cârnaţi şi toate garniturile. Carnea venea din propriul lui corp. Sau mai degrabă din vasta lui bancă personală de organe. Mirosurile

care răzbăteau din galerie erau ademenitoare, dar Kitty trecu pe lângă ea în grabă.

Mai exista o galerie unde Kitty zăbovea invariabil, deşi conţinea probabil cea mai înfiorătoare dintre toate instalaţiile din acel secol. Era o cameră de zi, într-o casă dintr-un orăşel simulat, din urmă cu optzeci de ani, cu tot mobilierul şi toate decoraţiunile intacte. În picioare, lângă o masă pe care zăceau îngrămădite până sus cadouri învelite în hârtie colorată, era un cuplu proaspăt căsătorit, o mireasă şi un mire cu toate gătelile protocolare, pozând pentru simulacrul lor de nuntă. Amândoi erau îmbujoraţi de fericire şi stăteau foarte liniştiţi, complet neştiutori că nu erau reali. Adevăratul cuplu întrerupsese poza, se întorsese la oaspeţii săi şi-şi trăise viaţa cu multă vreme în urmă. Cele două simuri aveau nevoie cam de o jumătate de oră pentru a prelucra această informaţie pentru ei înşişi – un proces agonizant, după care personalul muzeului îi reseta şi totul o lua de la început. Era teribil, şi Kitty le putea privi revelaţia dureroasă, repetată, timp de ore întregi – dar nu astăzi. Se duse şi mai departe în trecut, către galeriile cu arta secolului douăzeci. Prin comparaţie, aici operele erau blânde. Statui care nu se mişcă şi picturi plane, care nu evoluează. În acest secol îşi făcuse pentru prima oară un nume Samson Harger. Şi aici îl găsi, adormit buştean în scaunul lui, în faţa unui tablou de mărimea unui perete, propria sa creaţie. În ciuda sistemului de filtrare a aerului pe care-l avea scaunul, mirosul alungase alţi vizitatori din galerie.

Kitty se aşeză pe o bancă, lângă scaun.

— Era treaz când aţi ajuns aici? întrebă ea.

— Da, răspunse Hubert-cingătoare.

Tabloul din faţa ei umplea întregul câmp vizual. Patru dâre late de vopsea neagră despărţeau cinci porţiuni oblice de culoare brută, haotică, aşternută în zeci de straturi. Pentru Kitty, arăta ca o înregistrare a freneziei neurale.

— Nu ştiam că Sam a fost artist, comentă Hubert-cingătoare. Fac cercetări despre el pe WAD. A fost destul de celebru...

Kitty părea nedumerită, iar Hubert-cingătoare explică:

— Conţin istoria lui Sam numai în formă schematică, şi numai pentru ultimii douăzeci de ani.

— De ce nu-i accesezi arhivele?

— Nu am codurile de acces. Hubert le are.

— Înţeleg. Ei bine, pictura asta e mai veche decât Hubert. E mai veche chiar şi decât Skippy.

— Cine-i Skippy?

— Tu, aşa cred. Valetul lui Sam când l-am întâlnit prima oară, înainte să existe mentarii. Sam încă era artist pe-atunci. Sau cel puţin picta un portret. Era mult mai bun decât... decât harababura asta. Mi l-a arătat când m-a angajat.

— Te-a angajat ca să faci ce?

Kitty zbârli cele câteva fire de păr care mai rămăseseră pe capul adormit al lui Samson, apoi se întinse pe bancheta capitonată şi-şi sprijini capul în palme.

— Eram adultă pe-atunci... Obţinusem o diplomă în tehnica peisajelor în microhabitate, ceea ce este un termen extravagant pentru aranjarea grădinilor de flori pentru oameni bogaţi. Mi-am deschis propria firmă de întreţinere a microhabitatelor şi-mi făceam o bază de clienţi. Prima mea lovitură importantă a fost un angajament pentru nişte barosani, într-un turn de locuinţe. Aveau un microhabitat minunat, cu o pădure umedă boreală într-o bulă de sticlă organică de doisprezece metri cubi, cu o atmosferă şi o hidrosferă complet autonome. Era o mică bijuterie, cu ferigi cu vârful spiralat, ciuperci, licheni, muşchi, măceşi, vreo cinci-şase feluri de fructe de pădure, răchită şi molizi pitici de Sitka – tot ce vrei – untişor, clopoţei, magnolii... Avea multe varietăţi comestibile, iar clienţii mei o foloseau şi ca pe o grădină exotică, plină cu salate şi ierburi. Avea chiar şi faună: ţânţari, păianjeni, şoareci de câmp, păsări. Un proces complicat de echilibrare să le păstrezi pe toate în armonie... Mă duceam acolo aproape în fiecare zi, să lucrez la asta.

Într-o zi, programam epuratoarele interioare – nu puteai merge în realitate în interiorul habitatului, totul trebuia să

se facă de la distanţă – şi o petrecere zgomotoasă avea loc într-un apartament din partea cealaltă a puţului de iluminare. Nu i-am dat nici o atenţie până când am simţit mirosul ăsta cu adevărat groaznic. Am intrat în panică, pentru că am crezut că era ceva în neregulă cu habitatul. Dar mirosul venea de dincolo de puţul de iluminare...

Un bărbat cu înfăţişare bolnăvicioasă stătea aplecat peste balustradă şi se uita la mine. Ieşise de la petrecere şi era complet singur. M-a întrebat ce făceam şi i-am explicat. M-a pus să-i spun toate denumirile latine pentru toate speciile din habitat şi a zis că s-ar putea să mă angajeze să-i fac propriul lui atrium. A spus: „Dă-mi timp să mă gândesc puţin la asta.”

Ei, data următoare când m-am întors, toate ferestrele lui erau acoperite. Au rămas aşa multă vreme – câţiva ani. Până la urmă, am uitat de el. Eram foarte ocupată; aveam atât de mult de lucru, încât am angajat patru dintre companionii mei să mă ajute să ţin pasul. Pe-atunci, Kodiak încă era un cartel adevărat. În plus, tocmai descoperisem întinerirea şi cât de amuzantă putea fi. La început m-am temut că afacerea mea cu microhabitate ar fi putut suferi dacă deveneam un copil, dar s-a întâmplat exact pe dos. Cu cât eram mai tânără, cu atât mai bine mergea afacerea. E ceva magic cu fetiţele şi cu florile...

Aşa că au trecut zece ani – *zece ani* – şi într-o zi ajung în TL, mă apuc să îngrijesc microhabitatul boreal ca de obicei – între timp devenise de patru ori mai mare – şi am observat că ferestrele din partea cealaltă sunt descoperite. Am crezut că locul a fost vândut sau cam aşa ceva, dar nu, uşa se deschide şi iese acelaşi tip care duhnea. Se uită la habitat, apoi la mine, şi zice: „Ei, m-am gândit. Când poţi să-ncepi?”

— Frumoasă poveste, comentă Hubert-cingătoare.

— Cred şi eu.

Kitty sări de pe bancă şi se îndreptă spre ieşire.

— Vino-ncoace. Hai să mergem în parc... Măcar pot câştiga o jumătate de zi de muncă. El o să doarmă tot timpul.

•

Furişându-se cu răbdare, echipa albastră intră pe poartă către teritoriul clinicii fără să fie detectată. Ajunsă înăuntru, comunicarea albinei albastre cu Ordonatorul Legitim 2 fu tăiată şi trebui să acţioneze încă o dată pe propria răspundere. Localiză rapid trofeul. Albina luă o poziţie ferită deasupra unui container transparent plin cu un conductor lichid de biomasă în care era suspendat trofeul. Albina îşi trimise escorta într-o serie de zboruri solitare de recunoaştere pentru a explora şi cartografia complexul. De fiecare dată când viespea se întorcea, descărca datele către albină.

Între timp, albina analiză structura de comandă şi control a clinicii, diferitele reţele locale şi sistemele olfactive şi de transmisie la distanţă. Acordă o atenţie specială simiversului din complex şi populaţiei variate de holograme. Căută prin rezervorul său tot mai mare de date şi le transferă către procesorul de scenarii pentru a determina cea mai bună cale de a uşura eliberarea trofeului. Dificultatea sarcinii era sporită de golurile imense din baza de cunoştinţe. Trofeul era ataşat unor maşinării necunoscute. Lucrători umani a căror atitudine binevoitoare era necunoscută umblau în container şi-i aplicau obiecte necunoscute. Substanţe chimice de o compoziţie de asemenea necunoscută bolboroseau prin conductorul lichid. Între timp, un simulacru holografic al trofeului exprima suferinţă umană printr-un ţipăt neîntrerupt. Oricare dintre aceste lucruri, sau toate la un loc, ar fi putut fi dezastruoase şi ar fi putut necesita o contracarare, dar albina echipei albastre nu putea judeca de una singură şi, din moment ce nu putea contacta OL2, nu făcu nimic altceva decât să creeze o pată oarbă deasupra unei grinzi a tavanului din pavilionul în care se ascundea. Din punctul său invizibil de observaţie, monitoriză discuţiile clinice şi aşteptă să aibă loc o acţiune deschisă.

3.12

Trecuseră patruzeci şi opt de ore de când Fred lansase *Cartea fraţilor russ* şi era curios să vadă cum fusese primită de frăţie. Ar fi putut-o verifica de oriunde cu ajutorul bonetei şi al vizorului, dar asta ar fi cerut intervenţia lui Marcus aşa încât, deşi era în ziua lui liberă, se întoarse la FCR pentru un stick cu date proaspete şi pentru o cabină liniştită. Marcus i le furniză fără comentarii. Verificând în cabină situaţia *Jurnalului vigilenţilor*, Fred fu la început încurajat să afle că mai bine de o sută de mii de clone russ văzuseră deja *Cartea fraţilor russ*. Cu toate acestea, nici unul dintre aceşti numeroşi bărbaţi russ nu socotiseră potrivit să adauge propriile subiecte sau comentarii. Mai mult, nici măcar nu se străduiseră să posteze o dezaprobare. Era ca şi cum mărturisirea lui sinceră se scufundase fără nici o undă. E-adevărat, nu se aşteptase să schimbe atitudinea clonelor russ peste noapte, dar să fie complet ignorat?

Fred căută prin tot *JV* şi găsi doar trei referiri la el sau la efortul lui. Unul fusese pus într-un loc public, iar alte două erau ataşate la el. Fred îşi făcu curaj şi le deschise.

Primul spunea: „Serios, Londenstane, caută ajutor profesional”. Era semnat „Un frate îngrijorat, Lotul 16BA”.

Celelalte două erau semnate „Anon” şi spuneau simplu: „Idem”.

„Idem” nu era un cuvânt pe care iteranţii să-l folosească în vorbirea politicoasă, iar apariţia lui aici era ca o palmă peste faţă. Nu exista nicăieri *nici* un alt russ care să simtă la fel ca el? Era singurul? Fred scoase stick-ul de date din cititor şi-l băgă în buzunar. Ieşi din cabină şi-i spuse lui Marcus că vrea să folosească non-camera.

— Desigur, răspunse Marcus. Primul spaţiu liber pe care-l am este sâmbătă la prânz, pentru treizeci de minute.

— Ce şanse am pentru o contramandare în după-amiaza asta?

— Te pot pune în fruntea listei de aşteptare.

Fred se duse la bufet, bău cafea şi se lăsă pus la curent cu ştirile de către bonetă. Vreo două ore mai târziu, Marcus îl anunţă să se ducă în zona de aşteptare a non-camerei; tocmai apăruse un spaţiu de cincisprezece minute.

— E bine, zise Fred. Ascultă, Marcus, aş vrea să-mi faci un stick special. Vreau un model E-Pluribus al liniei genetice russ!

— Ce lot? întrebă Marcus.

— Toate loturile. Întreaga linie, informaţiile adunate până la ultima...

— E o cerere costisitoare...

— E o cheltuială acoperită.

— Cu siguranţă că este, replică Marcus, dar de obicei numai în combinaţie cu îngrijirea psihiatrică. Ai dori să-ţi aranjez o şedinţă autopsihologică, *myr* Londenstane?

— Nu, doar stick-ul, mulţumesc.

Fred se duse în zona de aşteptare, unde stick-ul de date E-Pluribus îl aştepta, cald încă, în distribuitorul din perete.

Mai erau alţi patru bărbaţi russ în zona de aşteptare. Stăteau câte doi, atât de departe unii de alţii pe cât permitea spaţiul îngust. Rezolvarea unei dispute, presupuse Fred. Clonele russ aveau tendinţa să-şi rezolve conflictele personale în familie. Toţi patru îl salutară pe Fred, dând din cap când se aşeză pe un scaun dintre ei.

Un minut mai târziu, lumina de semnalizare se aprinse, iar cei patru se ridicară şi se pregătiră să intre prin ecluza non-camerei. Băură visola de extracţie şi-şi dădură jos şepcile, vizoarele, bastoanele, pantofii şi orice altceva ce nu voiau să rişte să piardă, devorat de anti-nanoboţi. Îşi lăsară lucrurile pe rafturile deschise.

Bărbaţii începură să se scarpine prin haine.

— Ce naiba, zise unul dintre ei, suflecându-şi mâneca şi ridicându-şi braţul musculos la lumină. Îşi cercetă cu atenţie pielea, de la câteva lungimi de nas.

— Abandonează nava-mamă, observă el, ca şi cum ar fi putut vedea într-adevăr naniţii. Fug din lanul de orez...

— Doamne, ce mă mai mănâncă, exclamă unul dintre ceilalţi.

— Dacă te scarpini, nu reuşeşti decât să prelungeşti asta, vorbi şi cel de-al treilea.

Primul russ îşi lăsă mâneca jos şi spuse:

— Ce mai chestie...

Fred interveni:

— Dar trebuie să fii de acord, bate limacşii de departe.

— Juriul încă deliberează problema asta, frate, replică primul russ şi aruncă o privire la ecusonul cu numele al lui Fred.

Chipul lui se goli brusc de expresie, şi se întoarse cu spatele fără să mai scoată nici un cuvânt. El şi cu ceilalţi trei intrară în ecluză, dar nu înainte ca fiecare să-i arunce lui Fred o privire furişă. Fred fu prea surprins ca să reacţioneze.

Orice fel de dispută ar fi avut la intrarea în non-cameră, se rezolvă repede şi, în numai douăzeci de minute, lumina de semnalizare se aprinse din nou.

— Au fost înregistraţi pentru treizeci de minute, zise Marcus. Voi adăuga timpul rămas la sesiunea ta.

— Mulţumesc, Marcus.

Fred deschise un flacon de visola şi-l dădu pe gât. Aproape de îndată, capul începu să-l gâdile când boneta îşi retrase microcilii din piele. Boneta se desprinse în bulgări închegaţi, pe care îi scutură în chiuvetă. Fred se aştepta ca mâncărimile să-i cuprindă întregul corp atunci când naniţii ar fi trebuit să i se târască afară din piele, dar nu se întâmplă nimic. Nu fusese colonizat încă. HALVENE...

Fred trecu prin ecluză şi intră în non-cameră. Non-camera FCR nu era cu mult mai mare decât masa şi cele patru scaune pe care le conţinea. Unul dintre pereţi conţinea un kulinmat încorporat, iar peretele opus conţinea un spaţiu de odihnă deschis. Fără să piardă nici o clipă, Fred închise ecluza, se aşeză pe un scaun şi introduse stick-ul în cititor. Un model Everyperson de la E-Pluribus, arătând ca de mercur şi având un sfert din mărimea naturală, apăru pe masă. Se înclină şi aşteptă instrucţiunile lui Fred.

— Dă-mi două simuri russ, ceru Fred. Fă unul care să fie un amestec din întreaga populaţie russ. Fă-l pe al doilea

dintr-un subset format din cei mai îndepărtaţi de media liniei russ.

Modelul Everyperson se stinse, în timp ce două simuri russ în mărime naturală apărură stând la masă de-o parte şi de alta a lui Fred. Amândoi aveau constituţia robustă tipică, părul castaniu şi chipul ca o lună, cu nasul rotund, al tipului lui Fred. Nu ştia care era reprezentantul curentului principal russ şi care era cel în afara mediei. Amândoi păreau tipic alarmaţi, punându-şi în ordine existenţa lor bruscă, iar Fred vorbi ca să-i liniştească.

— Suntem în non-camera FCR din North Wabash, în Chicago. Eu sunt real, iar voi, băieţi, sunteţi simuri. Numele meu este Fred, lotul 2B.

— Bună, Fred, zise simul din dreapta, prinzând viteză. Eu sunt Rick, ăă... toate loturile, presupun.

— Iar eu sunt Bob, se prezentă şi celălalt. Toate loturile într-unul.

— Bine, bine, băieţi, spuse Fred. Ascultaţi, v-am proiectat ca să mă ajutaţi să răspund la câteva întrebări sâcâitoare.

— Ce fel de întrebări, Fred? întrebă Rick.

— Sâcâitoare, evident, replică Bob.

— Mda, aşa-i, continuă Fred. Lucruri care mă rod. Speram că voi m-aţi putea ajuta să fac puţină lumină.

— Eşti invitatul nostru, încearcă, spuse Rick, iar Bob încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Iată: a făcut sau a spus vreunul dintre voi ceva, indiferent ce, şi apoi s-a gândit „Hei, asta n-a fost foarte tipic russ din partea mea”?

Cele două simuri se gândiră pentru o clipă, iar Bob întrebă:

— Ce anume, mai exact?

— Orice, explică Fred. Felul în care vă faceţi slujba sau în care interacţionaţi cu soţia. Tipul de video pe care alegeţi să-l vedeţi sau muzica, sau băutura preferată, sau înjurăturile pe care le folosiţi. La naiba, felul în care vă bărbieriţi... Absolut orice!

Fred privi pleoapele lăsându-se peste ochii fraţilor săi.

— Hai, băieţi, nu-mi faceţi asta! exclamă el. E serios. Am nevoie de ajutorul vostru, şi ne aflăm acum într-o non-cameră. Am de gând să dezintegrez stick-ul înainte să plec, aşa că orice spuneţi rămâne între noi. Vă promit. Nu puteţi să scoateţi un frate din încurcătură?

Apelul îşi atinse scopul, şi Rick zise:

— N-aş putea spune că am fost vreodată stânjenit sau ruşinat, sau aşa ceva, de orice-aş fi spus sau făcut – în afară de mărunţişurile obişnuite.

— Mulţumesc, Rick, spuse Fred. Mulţumesc pentru asta.

Se întoarse spre Bob.

Bob vorbi şi el:

— Sunt un russ, Fred. Prin urmare, *orice* fac este, prin definiţie, tipic russ.

— Destul de corect, comentă Fred încurajat de stropul de solipsism al lui Bob – clonele russ nu prea erau amatoare de filosofie. Spune-mi ceva, Bob... Ţi s-a-ntâmplat vreodată să-ţi dai pur şi simplu drumul şi să spui orice-ţi trece prin cap, fără să-ţi cenzurezi mai întâi vorbele?

Bob chicoti şi întrebă:

— Adică atunci când nu sunt beat?

Chipul lui Bob îngheţă în mijlocul unui zâmbet, iar o clipă mai târziu şi al lui Rick deveni inexpresiv.

Urmă un moment prelungit de tăcere chinuitoare, apoi Rick sugeră cu blândeţe:

— Ăă... Londenstane... Probabil suferi de un nivel intolerabil de stres în perioada asta. Poate că ai nevoie de o vacanţă? Ar trebui să vorbeşti cu Marcus despre nişte zile libere.

— Sunt de acord, adăugă şi Bob. Ia-ţi o vacanţă lungă.

Fred oftă şi mormăi:

— Mulţumesc, băieţi. Aşa o să fac.

Şterse simurile, iar modelul Everyperson se întoarse. Fred zăbovi o clipă să-şi formuleze următoarea cerere, apoi rosti:

— De data asta, fă-mi un amestec din toţi iteranţii russ care ar vrea să contribuie efectiv la *Cartea fraţilor russ*.

Everyperson ridică din umeri. În mijlocul pieptului îi

strălucea inscripţia: *Nici o concordanţă – mai încercaţi?*

— Du-te naibii, bombăni Fred şi apăsă butonul cititorului să iradieze stick-ul. Everyperson dispăru brusc. Fred scoase stick-ul costisitor din cititor şi-l ridică în sus. Micul bulb de pastă dinăuntrul lui era complet prăjit. Îl lăsă să cadă în buzunar şi pescui de-acolo un altul. Îi mai rămăseseră câteva minute de petrecut în non-cameră, aşa că deschise *Cartea fraţilor russ* şi adăugă o nouă intrare:

— Către fraţii mei clonaţi: răspunsul vostru la această carte este pur şi simplu trist. Apropo, eram complet treaz când am înregistrat-o. Din moment ce nici unul dintre voi n-a găsit de cuviinţă să-şi adauge propriile observaţii, supun atenţiei voastre următoarea listă:

Unu: noi, iteranţii russ, suntem creaţi cu blocaje emoţionale zăvorâte în personalitatea noastră. Eu am scăpat de ale mele.

Doi: deşi ne plângem deseori de restricţiile politicii de confidenţialitate, de fapt *preferăm* ca lucrurile să stea aşa, pentru că întăresc propria noastră incapacitate de a comunica.

Trei: de ce n-ar trebui să fim atraşi de unice? Suntem bărbaţi, nu? Nu vreau să le jignesc pe surorile noastre, dar de ce ar trebui să le găsim atrăgătoare doar pe lulu, evangeline şi jenny? De ce bărbaţii john tânjesc doar după jane şi juanita, steve doar după kelly şi jerome doar după jerome? Asta îmi dă impresia mai mult de programare genetică deliberată decât de reacţie sexuală naturală a unei fiinţe umane. Fratele nostru originar, Thomas A., ţinea liste de femei pe care le-ar fi dorit. *El* era atras de o varietate de femei. Şi noi nu? De ce?

Şi, în sfârşit, de ce nu suntem *noi* proprietarii patentului pentru propriul nostru genom? De ce este reţeta noastră genetică proprietatea Oamenilor Specializaţi? N-ar trebui să ne aparţină nouă? N-ar trebui măcar să avem un cuvânt de spus în felul în care este exprimată?

Acestea sunt doar câteva dintre întrebările pe care le am. Rumegaţi-le o vreme, fraţii mei. Semnat: Fred Londenstane, lotul 2B.

•

Toată după-amiaza de joi, tehnicienii medicali intrară şi ieşiră. Meştereau obsesiv la container, la dispozitivul de control şi la înveliş, dar starea lui Ellen Starke nu făcu decât să se înrăutăţească în cursul după-amiezii. Singurul lucru pozitiv pe care reuşiră să-l realizeze, după părerea lui Mary, fu să dea mai încet volumul ţipătului jalnic al învelişului, care nu se oprea nici măcar să-şi tragă respiraţia.

Infirmiera jenny, Hattie, veni în vizită spre seară ca să le spună lui Mary şi lui Renata despre o cabină mică de meditaţie de lângă sala comună de mese, care avea un program decent pentru tristeţe, în cazul în care aveau nevoie de un plâns bun. Nu era de aşteptat ca Starke să supravieţuiască nopţii...

Momentul plecării era în sfertul de oră al cartofilor prăjiţi, o aromă care-i trimitea garantat acasă pe zilieri în căutarea cinei. Dar se mai simţea la poartă o urmă dintr-un alt miros, extrem de straniu. Ca de ars, şi insuportabil, iar Mary îşi dădu seama că era acelaşi miros pe care-l adusese Fred acasă pe piele şi pe păr în noaptea precedentă. Bătrânul ţicnit de pe Skytel!

La poarta exterioară de presiune, îl întrebă pe Reilly despre miros.

— Mă mir că încă-l mai poţi simţi, zise el. Am curăţat locul destul de bine.

— Dar ce *este?*

Reilly se mulţumi să ridice din umeri; confidenţialitatea era confidenţialitate.

Mary îi ură lui Reilly o seară plăcută, dar şi el ieşea din schimb, şi se oferi să le însoţească, pe ea şi pe Renata, la staţia de tren. De-a lungul aleii, până-n stradă, Mary mai prinse mirosul pe ici, pe colo, prin gardul viu.

Acasă, primi un mesaj de la Fred care spunea că mai întârzie. Comandă un fel cu paste şi-l mâncă pe canapea, în faţa ecranului. Căută pe Wad şi pe Evernet antecedentele bărbatului care apăruse pe Skytel. Cele mai multe dintre articole erau învechite – omul fusese un soi de celebritate în secolul trecut – şi acestea se dovediră exact ceea ce

căuta.

Mary urmări un clip vechi al ceremoniei de nuntă a lui Samson P. Harger cu Eleanor Starke, în 2092. Erau tineri, frumoşi şi puternici. Starke, în special, avea un chip remarcabil, cu sprâncene extravagant de stufoase. Samson arăta elegant în smochingul de culoarea antracitului. Degaja o oarecare trufie. Era un artist şi designer de ambalaje de renume. Asta chiar înainte de neînţelegerea lui cu un limax al ComAp-ului şi dezagregarea care urmase. Fusese unul dintre primii oameni cauterizaţi vreodată – de aici, mirosul. Câţiva ani mai târziu se alăturase unui cartel. Aşa dăduse Fred peste el astă-noapte...

Mary privi clipul cu arestarea lui Samson de către limax şi trupele împotriva nanoterorismului, la o cafenea în aer liber. Ceilalţi clienţi fugiseră cuprinşi de panică, soţia lui numărându-se printre ei...

Nu exista nici o poză cu toţi trei împreună: mamă, tată şi bebeluşul Ellen, dar din informaţiile pe care le putuse spicui Mary, clienta ei din containerul de la clinica Roosevelt trăise alături de puturos pentru o scurtă perioadă de timp în copilărie.

— Apel pentru Wee Hunk, rosti ea.

Micul personaj musculos apăru în faţa canapelei şi o salută.

— Bună seara, *myr* Skarland. Ce pot face pentru tine?

— Ne-ai cerut să deschidem ochii şi urechile, răspunse ea, şi să raportăm orice lucru neobişnuit sau suspect.

— Da?

— S-ar putea să nu însemne nimic, continuă ea, dar astăzi, când am plecat de la clinică pe Poarta de Sud, am simţit un miros ciudat.

— Da, am auzit discuţia cu gardianul. Ai simţit mirosul unui individ cauterizat căruia i s-a refuzat intrarea în clinică.

Pe ecran apăru o vedere aeriană cu o fetiţă şi un scaun cu rotile mergând în cerc pe spaţiul verde.

Mary exclamă:

— Dar e *tatăl vitreg* al lui Ellen! De ce-l împiedică Concierge s-o viziteze?

Wee Hunk păru impresionat de informaţia ei.

— Doctorii ne asigură că este prea târziu pentru ca vizitatorii să mai aibă vreun efect asupra stării lui Ellen, şi nu avem nici un motiv să ne îndoim de ei în această privinţă.

— N-ar trebui măcar să încercăm? Şi de ce a fost refuzat din start? N-are dreptul să-şi vadă fiica?

— Atâtea întrebări…, replică Wee Hunk. Fără să încalc intimitatea familiei, dă-mi voie doar să spun că-i o poveste lungă. Dar când se trezeşte Ellen, o să adăugăm numele tatălui ei vitreg pe lista ei de favoriţi. Până atunci, prezenţa lui ar ajuta prea puţin.

•

Meewee se târî în urma lui Wee Hunk şi a unui arbeitor către non-apartamentul de lângă adăpostul subteran.

— Tot nu văd de ce-ar trebui să intru acolo, protestă el. O să mă lase fără implanturi, care-or să aibă nevoie de săptămâni întregi să se regenereze.

— Crede-mă, domnule episcop, e necesar, replică troglოditul. Când ajunseră la ecluză, irisul se deschise. Non-apartamentul familiei Starke nu era un model economic, iar ecluzele lui puteau cuprinde doisprezece oameni deodată. Dar Meewee intră singur, mentarul rămase afară, pe hol, iar arbeitorul intră doar atât cât să depoziteze un recipient cu pastă pe un raft.

— Ne vedem peste vreo două ore, se auzi vocea lui Wee Hunk din hol. Când irisul se închise şi Meewee rămase singur, mentarul reapăru şi zise:

— Te rog, pune-mi integritatea la încercare!

Wee Hunk era acum un omuleţ în miniatură, tolănit într-un fotoliu alături de containerul cu pastă de pe raft. Meewee era nedumerit; tocmai îl pusese la încercare pe mentar în adăpost, dar din moment ce acesta era o copie de siguranţă, care fusese separată de mentarul principal, făcu ceea ce i se ceruse, iar mentarul trecu testul.

— Ar trebui să-ţi faci un obicei din a mă pune la încercare la fiecare câteva minute de acum încolo, spuse Wee Hunk.

— De ce atât de des?

— Să spunem că e doar o măsură de precauţie…

Ecluza folosea gaz, în loc de visola de extracţie, pentru a curăţa corpurile de maşinării. Procesul de eliminare cu gaz dura mult mai mult, dar era mai sigur şi mai blând cu ţesuturile vii, şi-l făcea pe Meewee somnoros. Se întinse pe o canapea şi adormi. Fu trezit de zgomotul irisului interior care se deschidea. Din interiorul non-apartamentului apăru un arbeitor care-i întinse o sticlă rece de diuretic de portocale. Apoi ridică recipientul cu pastă de pe raft şi se duse în apartament, cu Wee Hunk şi fotoliul lui plutind după el.

Meewee îi urmă într-o sală mare de conferinţe, unde zeci de maşini asamblau alte maşini. Meewee privi în jur şi încercă să priceapă la ce folosesc cărucioarele, cutiile de carton şi lăzile. Văzând containerul Hernandez gol, exclamă:

— A, clinica noastră!

Tresări cu întârziere, când observă o femeie printre maşinăriile sârguincioase.

După cât se pare, aceasta era reacţia pe care o aştepta, pentru că mentarul începu să chicotească şi vorbi:

— Episcop Meewee, aş dori să vi-o prezint pe doamna doctor Rouselle.

Doctoriţa se apropie să-i strângă mâna.

— Onoarea este a mea, *myr* Meewee, spuse ea.

Era o femeie impunătoare, cu vreo două capete mai înaltă decât fostul episcop.

Wee Hunk adăugă:

— Singurul mod în care am putut-o ispiti pe dr. Rouselle să-şi părăsească postul de la Birthplace din Etiopia şi să fie adusă aici clandestin, pentru a salva viaţa unei fetiţe bogate şi singure, a fost s-o asigur că tu personal ai cerut asta…

— Mulţumesc că ai venit, zise Meewee, dar spune-mi, ce face Birthplace cu un specialist în reînviere în ţara mumiilor?

— Eram acolo ca să conduc sterilizarea universală,

explică doctoriţa.

— Doctor Rouselle, adăugă Wee Hunk, a renunţat la un cabinet rentabil de reînviere la Geneva pentru a se oferi voluntară pentru campania Birthplace de a curma reproducerea umană. Astfel, este în acelaşi timp calificată şi liberă de orice obligaţii faţă de Grupul Fagan. Şi, atât cât pot eu constata, nimeni nu ştie că-i aici, în afară de noi!

Doctoriţa îşi conduse vizitatorii într-un tur scurt al clinicii în embrion şi-i asigură că avea să fie gata să-şi primească pacientul special cam într-o săptămână.

— Nu avem o săptămână la dispoziţie, doamnă doctor, zise Wee Hunk. Va trebui să fii gate până mâine.

Doctoriţa dădu din cap.

— Dar e vorba de testare şi de calibrare şi de prepararea fluidului amniotic, se plânse ea.

Micul troglodit se sculă din fotoliul său plutitor şi crescu până la mărimea naturală.

— Mâine, repetă el, şi nu uitaţi containerul portabil!

Ea ridică din umeri şi arătă către sticla de diuretic de portocale pe care Meewee n-o deschisese încă.

— Rinichii râvnesc la asta, *myr* Meewee.

O asigură că o să-l bea, apoi el şi cu Wee Hunk ieşiră şi se duseră într-o sală goală de conferinţe. Wee Hunk comentă:

— Numele tău a deschis uşa, domnule episcop, dar ceea ce a dus la încheierea afacerii a fost promisiunea de a-i cumpăra un spital de campanie mobil, complet echipat. Doctoriţa noastră ştie să se târguiască...

Meewee deschise sticla de diuretic şi o goli. Se aşeză la masa de conferinţe şi râgâi.

— Ai pomenit de un container portabil. Asta înseamnă că ai în sfârşit un plan de acţiune?

Wee Hunk se aşeză pe un scaun în faţa lui.

— Da, şi acum, că suntem aici, pot să-l pun în aplicare prin intermediul tău.

•

O oră mai târziu, pe drumul înapoi spre ecluză, Wee Hunk îi atrase atenţia lui Meewee:

— Nu uita să mă pui la încercare continuu, domnule episcop!
— Aşa o să fac...
Fostul episcop intră în ecluza de ieşire, dar arbeitorul rămase în apartament împreună cu recipientul de pastă al lui Wee Hunk.
— Nu vii afară cu mine? întrebă Meewee.
— Nu, voi rămâne aici.
— Dar nu poţi comunica de aici, dinăuntru, cu mentarul principal.
— Asta nu contează.
Meewee dădu din cap.
— Ce-ar trebui să-ţi spun ţie, cel de-afară? Ştiai c-o să rămâi înăuntru?
— Nu chiar, dar nu spune nimic. O să-mi dau seama.
Irisul interior nu se închise şi, după câteva clipe, Meewee întrebă:
— Mai e ceva?
— Da, răspunse troglodítul. E ceva ce mă întrebam dacă să-ţi spun sau nu...
Când mentarul nu continuă, Meewee îl îndemnă:
— Tot n-ai încredere în mine, nu-i aşa?
— Drept la ţintă, replică mentarul. Dar, dată fiind situaţia, presupun că n-am de-ales. Te-ai întrebat vreodată de ce Eleanor i-a dat mentarului tău numele de Arrow?
— Nu prea. M-am gândit întotdeauna că e unul dintre numele acelea copilăreşti, ca Spike sau Fluffy, pe care oamenii le dau animalelor favorite. Sau, fără să vreau să te jignesc, ca numele tău.
— Ellen mi-a dat numele când era copil, dar Eleanor l-a numit pe Arrow, iar Eleanor avea un temperament prea literal ca să dea oricui un nume nepotrivit.
— Unde vrei să ajungi?
— Cu câteva zile în urmă, când ţi-am spus că nu cunosc codul de distrugere al lui Cabinet, spuneam adevărul. Dar Cabinet l-ar putea avea pe-al meu, sau l-ar fi putut avea înainte de a-şi fi pierdut capacitatea de a vorbi starkeza. Mi-a trecut prin minte că Arrow le-ar putea avea pe ale tuturor,

inclusiv pe-al meu. Iată ceva de ţinut minte!

•

După ce plecă de la FCR, Fred luă metroul până în partea cealaltă a oraşului, către centrul Longyear. Pe drum, îşi instală pe cap o bonetă nouă. Îşi scosese ecusonul cu numele, iar bărbaţii russ pe lângă care trecea pe drum nu-i acordau nici o atenţie specială.

Centrul Longyear, dezbrăcat de pretenţiile sale de stil, nu era nimic mai mult decât o fermă de containere pentru clasa mijlocie, care în aparenţă includea angajaţii Departamentului de Justiţie al DU. În hol, îi spuse gardianului de serviciu că voia s-o viziteze pe Heloise Costa. Gardianul era un russ.

— Desigur, *myr*, răspunse gardianul, dar când Fred îşi înregistră medalionul, îi aruncă lui Fred o privire mai atentă. Fred aproape că putea zări rotiţele învârtindu-se în capul fratelui lui: Deci *ăsta* e tipul şi *asta* e unica lui. Dar tot ceea ce rosti fu:

— Iată linia ta călăuzitoare, *myr* Londenstane!

Fred cutreieră coridoare pardosite cu gresie care separau saloane vaste, conţinând mii de containere Hernandez, aranjate pe rânduri şi coloane. El însuşi petrecuse odată, într-unul dintre ele, două săptămâni de care nu voia să-şi aducă aminte, refăcându-se după o arsură gravă de laser.

Fred urmă linia călăuzitoare până la salonul 286D. De câteva ori, trebui să se dea la o parte, să facă loc pentru şiruri de arbeitori şi cărucioare medicale. Linia îl duse până la o firidă, unde trecu prin perdeaua de izolare. Firida era doar cu puţin mai mare decât containerul şi dispozitivul de control care-o ocupau. Iar containerul era plin cu un mediu de creştere vineţiu, în care zăcea suspendat corpul reasamblat al inspectorului Costa.

Femeia era fie adormită, fie fără cunoştinţă, într-un fel de înveliş holografic. Pielea ei încă arăta clar unde fusese tăiată în cinci bucăţi de către inelele de plasmă. Cusăturile erau de un roşu aprins; cea mai mare ducea de la umărul drept, în diagonală peste piept, până la osul şoldului stâng.

Tăiase un sân în două, chiar pe sub sfârc. Zona inghinală, nu se putu împiedica bărbatul să observe, era acoperită cu păr obişnuit, cârlionţat şi brunet, iar Fred îşi dădu seama că se aşteptase să fie ras în formă de inimă sau floare de crin sau o altă asemenea formă exotică, la fel ca o lulu. Costa nu era o lulu...

Containerele Hernandez nu erau tocmai decoruri erotice, iar trupurile goale care pluteau în ele tindeau să semene mai mult a specimene de laborator decât a delicatese erotice, dar Fred era impresionat de cât de impasibil se simţea la vederea goliciunii lui Costa.

Când ridică din nou ochii, femeia îl privea. *Salut, Londenstane*, vorbi ea şi opacizӑ jumătatea de jos a containerului. *Drăguţ din partea ta să mă vizitezi.*

— Voiam să văd dacă au găsit toate bucăţile necesare, zise el.

Cred că da, deşi unele dintre ele nu mai merg la fel de bine ca înainte.

— E nevoie de timp...

O, ştiu. Sunt aici doar de trei zile, şi mă simt ca la închisoare.

Urmă o tăcere stângace, iar Fred îşi dădu seama că n-aveau absolut nimic despre ce să vorbească. Ea era o unică... El era o clonă... Sfârşitul poveştii. Mai petrecură câteva minute de tortură, trăncănind despre nimicuri, apoi el îi dori o recuperare rapidă şi plecă. Întorcându-se spre hol, pe propriile lui urme, se întrebă dacă asta fusese tot – asemănarea ei superficială cu o lulu.

Când ieşi, la biroul de înregistrare se aflau doi bărbaţi russ, iar ochii lor îl urmăriră până când ajunse la pasarelă.

În drum spre casă, în vagonul-capsulă, Fred spuse:

— Marcus?

Da, Londenstane.

— Marcus, mă întrebam...

Ascult.

Fred se întreba dacă ar fi de vreun folos să şteargă – nu putea să-şi spună asta nici măcar sieşi (ce nume pretenţios!) – *Cartea fraţilor russ.* Totul suna ca un apocrif...

— Marcus, pot şterge intrările pe care le-am făcut în *Jurnalul vigilenţilor* în ultimele câteva zile?

În mod normal, nu.

— În mod normal?

Nu mai împărtăşeşti vederile pe care le-ai exprimat acolo?

— Nu ştiu. S-ar putea să fi fost cam dezorientat...

În acest caz, s-ar putea face ceva. S-ar putea să fim capabili să facem mai mult decât simpla ştergere.

— Explică-mi!

Credem că s-ar putea să suferi de o formă uşoară de intoxicaţie cu HALVENE, ca rezultat al activităţii tale de luni. Se ştie că asemenea tulburări pot provoca gânduri aberante şi pierderea judecăţii. Dacă un scaner medical confirmă acest lucru în cazul tău, am putea nu numai să ştergem întreaga Carte a fraţilor russ, dar şi s-o anulăm.

— Ce înseamnă asta?

În locul ei, am putea pune o explicaţie a leziunilor suferite la datorie. Fraţii ar putea fi sfătuiţi să nu ţină seama de declaraţiile tale anterioare, ca fiind scăpate de sub control.

Fred abia dacă-şi putea crede urechilor. Cu un singur gest, puteau face ca totul să dispară!

— Chiar poţi face asta?

Da, pe baza rezultatelor de la analizele scanerului medical, pe care le poţi face oricând. Ai vrea să-ţi programez o consultaţie?

— Da! Cu cât mai curând, cu atât mai bine!

În acest caz, deviez vagonul tău spre spital chiar acum.

•

La spital era aşteptat. Infirmiera de serviciu, o jenny, arătă către o uşă şi-i spuse:

— Du-te să faci pipi în cabina doisprezece.

Se duse şi, când ieşi, ea adăugă:

— Asta-i tot deocamdată. Marcus al tău te va contacta să-ţi dea rezultatele.

Fred se simţea un alt om.

•

Fred dădu buzna în apartament şi strigă:

— Mary, ia ghici!

— Stingere ecran, rosti ea, iar ecranul din camera de zi se întunecă, dar nu înainte ca Fred să întrezărească pentru o clipă o scenă dintr-un parc, o imagine a unor oameni, bănci, arbori şi – văzut prin ochii unei albine – un scaun cu rotile.

— Da? întrebă Mary.

Era îmbrăcată să iasă din casă şi purta pe rever o broşă-valet.

— Nu contează asta. Ce pui *tu* la cale?

Ea îi ocoli privirea.

— O, nimic, Fred. Am avut o zi grea şi mă duc la plimbare în parc.

— Şi eu am avut o zi grea, spuse el. Vin cu tine!

— Credeam că ai fost liber astăzi. De ce nu rămâi aici, să mănânci ceva? N-o să stau mult...

— O să mănânc ceva în parc...

•

Trecură pe lângă terenurile de tenis, pistele de patinaj şi aleile de călărie. Într-un câmp deschis, se desfăşura o competiţie de holo-cer. Peisaje unduitoare şi pline de sclipici, cu castele din poveşti, umpleau hectare cubice de spaţiu aerian. Artiştii stăteau sub creaţiile lor, biciuind cerul cu braţele, aruncând pajişti, păduri şi dragoni la locul lor. Al patrulea nivel al Parcului Mileniului avea o răspântie a artiştilor ambulanţi, unde se intersectau două alei aglomerate. Locul era plin de plimbăreţi şi de artişti ambulanţi. Mary şi Fred trecură pe lângă luptătorii trupei „Încăierarea mortală cu macete”, preocupaţi de scena lor scăldată în sânge. În apropiere, sub un ulm american, era parcat un scaun cu rotile solitar. Fred îi oferi lui Mary un pachet de filtre nazale, dar ea refuză. Îşi dădu seama de greşeală o clipă mai târziu, când se apropiară de scaun. Era mirosul *acela*, în regulă, cel pe care-l căuta, dar de o mie de ori mai puternic decât şi-ar fi putut imagina. Până când ajunse lângă scaun, voma îi gâdila gâtul. Poate că de aceea nu era prea bine-venit la clinică...

Când îl văzu prima oară pe puturos, cuibărit în scaunul cu rotile, Mary se îndoi că cineva care arăta aşa mai putea fi viu. Dar era, sau cel puţin ochii lui erau. Capul chel şi plin de pete îi amintea de craniul fiicei sale din container.

— Salut din nou, *myr* Kodiak, zise Fred. Sunt Fred Londenstane. Şi aceasta este soţia mea, Mary Skarland, despre care v-am spus aseară...

Scaunul cu rotile, nu bărbatul, răspunse:

— Samson vă urează bună seara, *myren*. Ne-am mai întâlnit?

— Da, aseară, la Congres, repetă Fred.

— Eu, desigur, îmi aduc aminte de dumneavoastră, comandante Londenstane, vorbi scaunul, dar mintea lui Sam hoinăreşte puţin. Iar el îmi spune să rulez până la banca aceea, pentru ca voi doi să puteţi sta confortabil.

— Nu-i nevoie, protestă Mary. În plus, banca e ocupată...

Bătrânul chicoti, iar scaunul traduse:

— Sam zice: credeţi-mă, va fi liberă până când ajungem noi la ea.

Şi aşa se întâmplă. Femeia şi bărbatul care o ocupau fugiră înainte ca ei să facă măcar jumătate de drum. Mary se aşeză pe banca abandonată şi-i aruncă o privire lui Fred.

Fred spuse:

— Cred că o să mă duc să-mi întind picioarele...

— Sam zice: de ce nu te duci să stai lângă stâlpul de plăţi al lui Kitty? Fă şi tu safteaua cu o milionime; mocofanii nu par să-şi dea seama singuri.

— Colega ta de cartel e aici? întrebă Fred.

Trecuse chiar pe lângă ea crezând că este o statuie din parc. Fred se întoarse pe alee să se uite la ea. Chiar şi de aproape, era greu de risipit iluzia. Purta un costum de balerină, cu colanţi albi şi tutu, papuci albi şi panglici şi o tiară albă încununându-i capul. Chiar şi irisul ochilor era alb... Părea o statuie de alabastru, cu braţele arcuite graţios deasupra capului, un picior uşor îndoit din genunchi, cu cea mai mare parte a greutăţii suportată de degetele de la picioare. Muşchii de la pulpă îi tremurau, alungând iluzia, iar Fred îşi dădu seama cât de multă forţă îi trebuia ca să

menţină o asemenea poziţie.

Repede, ca să-i uşureze încordarea, Fred îşi trecu mâna peste stâlpul de plăţi, transferând nu o milionime, ci o zecime de miime, iar stâlpul reîncepu să cânte o piesă de muzică clasică, din mijlocul unei măsuri. Statuia balerinei prinse viaţă ca prin farmec. Completă o piruetă, apoi un salt şi o jumătate de plié, când, la fel de surprinzător cum începuse, muzica încetă şi dansatoarea împietri.

Fred roşi. O zecime de miime nu cumpăra mare lucru la nivelul al patrulea din Parcul Mileniului. Trecu din nou palma peste stâlp, mărindu-şi donaţia la o zecime. Dansatoarea reanimată îşi termină plié-ul ca şi cum nu l-ar fi întrerupt niciodată. Cu o figură din picior, păru să comande o scenă de mărimea unui teatru, în loc de amărâta aceea de platformă portabilă. Alergă peste ea şi sări cu picioarele desfăcute ca peste un abis. Părea să sfideze gravitaţia. Se mişca plină de o graţie fluidă... Publicul începu să se adune şi să privească încântat, atingând stâlpul cu regularitate, de fiecare dată când muzica se stingea.

Fred era fascinat. În mod clar, nu era vorba de un copil, ci de o artistă matură şi o atletă într-un trup mic de copil. Ceva ud îl atinse pe obraz şi el se şterse cu un deget. Era transpiraţia fetei, dovada efortului pe care-l făcea, şi, ca orice altceva care-i aparţinea, era albă ca laptele. Fără să se gândească, Fred duse picătura la buze ca să o guste.

Baletul condensat continuă fără pauză, pentru un timp magic. Apoi, dintr-o dată, se auzi un sunet ascuţit pe cealaltă alee. Toţi spectatorii lui Kitty întoarseră capul, inclusiv Fred. Un ţipăt nefericit şi supărat ieşea dintr-un cărucior dirijat de o jenny în uniformă de doică. Femeia jenny era însoţită de doi paznici russ severi şi un câine uriaş, alb cu negru. Doica jenny ceru căruciorului să se oprească şi deschise capacul, dezvăluind un *bebeluş* plângăreţ, roşu ca racul.

— Are nevoie să-i schimb scutecele, anunţă doica către nimeni în mod special.

Spectatorii balerinei o abandonară pentru copilul

adevărat, toţi în afară de Fred. Transferă stâlpului ei de plăţi încă vreo câteva zecimi, când se temu că muzica s-ar putea opri. Era s-o facă din nou, în clipa în care muzica încetă pur şi simplu. Balerina nu împietri, în schimb făcu o plecăciune. Fred, un public format dintr-o singură persoană, bătu din palme. Stâlpul de plăţi trase o cortină în jurul dansatoarei şi al scenei, iar Fred rămase în picioare în faţa unei inscripţii care spunea: „Intermezzo”. Stătu acolo un minut întreg, nu prea sigur de ceea ce i se întâmplă.

Câinele doicii se apropie de stâlpul de plăţi şi-l adulmecă interesat. Fred se răsti:

— Tu! Pleacă de-aici!

Câinele îl privi cu o expresie placidă. Avea un ochi albastru şi unul căprui.

— Trapper! Aici, băiete! strigă un russ.

Fred se întoarse şi-l văzu pe unul dintre gardienii copilului ţinând un scutec murdar.

— Vezi pe-aici un jgheab de gunoi? îl întrebă el pe Fred.

Fred se luptă să-şi ascundă un zâmbet compătimitor, dar nu reuşi. Atâţia ani de instrucţie pentru a duce acest om într-un corp de furnizori de securitate personală de elită – şi pentru ce? Un pumn de scutece murdare?

— Aşa o treabă..., zise Fred.

Bărbatul russ dădu din cap, încuviinţând.

— Lasă-l aici, se auzi o voce de fetiţă din spatele holo-cortinei.

— Repetă, *myr*, ceru gardianul, încercând să distingă sursa vocii. Vrei murdăria mititelului?

O geantă de voiaj fu împinsă din spatele cortinei.

— Da, murdăria, zise fata. Credeai că vreau câinele?

Gardianul russ împături scutecul într-un ambalaj curat, impermeabil, şi-i dădu drumul în geantă. Geanta de voiaj fu trasă înapoi prin perdea şi Fred rămase iarăşi singur, dezorientat şi fără glas.

Myr Londenstane? se auzi o voce. Era Marcus.

Mă tem că am nişte veşti neplăcute. Rezultatele testelor tale elimină otrăvirea cu HALVENE.

Fred ştia că era prea uşor ca să fie adevărat.

Semnele tale de sănătate sunt în limitele nominale. Va trebui să explorăm alte căi în căutarea sursei comportamentului tău recent. Pot să programez pentru tine o evaluare psihologică?

Fred oftă.

— Mda, dă-i drumul...

Mary şi scaunul se apropiară, iar Mary întrebă:

— Fred, ce s-a-ntâmplat?

Kitty ieşi prin cortină cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor subţiri, iar scaunul i-o prezentă lui Mary. Mary prinse mâna mică a fetiţei, apoi urmă un moment stânjenitor, în care nimeni nu ştia ce să spună. Samson adormise.

Mary rupse tăcerea.

— Te priveam de-acolo, îi spuse lui Kitty. Eşti o minune.

— Mulţumesc, desigur, zise fata şi făcu o reverenţă.

Evita în mod vădit să se uite la Fred, iar Fred evita să se uite la ea.

Mary continuă:

— Ei, a fost minunat. Ar trebui să vizităm parcul mai des.

Pe drumul înapoi spre TLOS, Fred întrebă:

— Ai obţinut ceea ce-ai venit să cauţi?

— Timpul va spune...

— Să nu faci nimic prostesc!

— Asta-i valabil şi pentru tine, Fred...

VINERI
3.13

Înainte de ivirea zorilor, când mai trebuiau să treacă patru ore înainte de încercarea de a o scoate pe Ellen din clinică, Meewee stătea pe o rogojină de pe podeaua dormitorului din adăpost, cu luminile micşorate, făcând exerciţii tantrice de întindere şi respiraţie, încercând să-şi liniştească nervii. Fusese treaz jumătate de noapte, făcând drumuri la toaletă pentru a excreta toate maşinăriile moarte pe care celulele sale le vărsaseră în sânge. În mod obişnuit, ar fi aşteptat câteva zile înainte de a începe procesul de reinstalare a ecologiei de implanturi, dar, cu salvarea iminentă, simţea că nu mai poate aştepta. Aşa că înghiţise la miezul nopţii un pachet de comunicaţii, iar acum creierul lui era plin de zumzăituri şi fulgere luminoase, în timp ce minusculele agregate radio se despachetau şi se calibrau.

O dioramă a pavilionului de la clinică rula în colţul camerei, cu sonorul închis. Tot tratamentul lui Ellen fusese suspendat, iar evangelinele de noapte făceau ceea ce era, după toate aparenţele, veghea dinaintea morţii. Apoi, din senin, apăru Wee Hunk în pavilion şi le ceru să plece acasă.

Meewee sări în picioare.

— Wee Hunk, trebuie să vorbesc cu tine!

Mentarul apăru de îndată. În ultimele câteva zile, Meewee observase obiceiul lui Wee Hunk de a-şi schimba înfăţişarea personajului. Uneori era în mărime naturală, alteori Tom Degeţel, uneori realist, alteori ca un desen animat. În această dimineaţă apăru în detalii super-realiste. Fiecare por de pe nasul lui lat se distingea clar.

Meewee întrebă:

— Tu eşti cel de acolo, de la clinică?

— Da.

— Le concediezi pe evangeline?

— Exact.

— Dar de ce? Asta nu făcea parte din planul nostru.

— Care plan? replică neanderthalianul.

Meewee începu să răspundă, dar se răzgândi şi-şi îndreptă din nou atenţia către dioramă. Cele două evangeline primiră concedierea cu calm, dar nu părăsiră pavilionul. Învăţaseră în noaptea precedentă să nu aibă încredere în mentarii din pavilion.

— Ai concediat şi toate celelalte schimburi, toate tinerele evangeline? întrebă el, strecurând o punere la încercare în starkeză.

— Nu te îngrijora, o s-o fac, la o oră mai decentă. N-are nici un rost să mai aibă grijă de Ellen. Nu eşti de acord?

Meewee ascultă foarte atent, dar nu auzi nici un răspuns la punerea la încercare. *Arrow*, subvocaliză el, *pune la încercare integritatea lui Wee Hunk.*

O clipă mai târziu, mentarul răspunse: *Identificare eşuată.*

Meewee se aştepta la asta, totuşi faptul în sine îl şocă.

— Mai e ceva? întrebă Wee Hunk. Trebuie să mă ocup de pregătirile pentru funeralii.

•

Mary se trezi devreme, ca să descarce mostra de miros pe care o captase în parc. Făcea duş în clipa când computerul casnic o anunţă despre un apel urgent din partea lui Wee Hunk. Ieşi din cabină şi se înfăşură într-un halat. Fred părea adormit, când ea traversă dormitorul. Înainte să închidă uşa, se opri şi şopti:

— Eşti treaz?

— Da, sunt, răspunse el tot în şoaptă. Bună dimineaţa, draga mea.

— Bună dimineaţa şi ţie, Fred. Am un apel. Să închid uşa?

— Da, te rog, răspunse el.

În picioare în camera de zi, Mary se calmă şi rosti:

— Foloseşte personajul meu pentru afaceri şi dă-mi legătura.

Wee Hunk apăru în mărime naturală, purtând un hanorac din blană blondă. Detaliile fine ale proiecţiei, tratarea precisă a fiecărui firicel din blană, o izbiră pe Mary

ca fiind neobişnuite. Faţa mică, cu trăsături pronunţate, era impasibilă. Începu să vorbească:

— Mary Skarland, îmi revine sarcina neplăcută de a pune capăt serviciilor tale în acest moment, din moment ce nu mai este nevoie de ele. Mulţumesc pentru munca voastră conştiincioasă. Nu vă mai prezentaţi astăzi la clinica Roosevelt!

Neanderthalianul se pregătea să dispară, când Mary exclamă:

— *Stai!*

Era surprinsă de ea însăşi.

— Adică, înseamnă că e irecuperabilă?

— Starea lui *myr* Starke nu mai este problema ta, replică mentarul şi se dizolvă.

•

Mary se târî înapoi în pat. Plângea. Fred o strânse în braţe şi întrebă:

— Canalul de convocări?

Ea încuviinţă din cap.

— O, bine, continuă el consolator, nu putea să dureze o veşnicie. S-a terminat bine, aproape o săptămână... Şi probabil că există şi un bonus de reziliere...

— Te rog, taci, Fred!

— De îndată.

Când păru să fi terminat cu plânsul, Fred se aventură:

— Ai vrea să vorbeşti despre asta?

Ea dădu din cap, cu bărbia în piept.

— Ai vrea să luăm micul dejun?

Ea dădu din cap că da.

— Bun, şi eu.

Se strădui să-şi ascundă bucuria la auzul veştilor ei proaste.

— Cobor până la piaţă după nişte afine adevărate pentru reţeta mea specială de clătite cu afine.

Se dădu jos din pat şi apucă de pe raft un pachet de haine pentru turn.

— Nu te ridica; luăm micul dejun în pat!

Pe hol, Fred ceru pantofii pentru turn, iar căţelul pentru

papuci îi scoase din cotloanele cele mai ascunse ale dulapului. Cât şi-i puse în picioare, stând în echilibru într-un picior, apoi în celălalt, prinse o boare din mirosul lui Samson Harger. Nasul îl conduse până la sacoşa lui Mary, pregătită de plecare, rezemată de uşa dulapului. Detestându-se pe sine însuşi, Fred cotrobăi prin ea şi găsi un şerveţel de hârtie care era sigilat în două rânduri de pungi de bucătărie. Două straturi de peliculă închisă ermetic nu erau de ajuns ca să reţină izul persistent al bătrânului. Aşadar, asta punea la cale. Se întrebase care putea fi scopul plimbării lor prin parc. Tot nu era prea sigur de ce-ar fi vrut ea o mostră din duhoarea lui Harger, dar după apelul telefonic, nu mai era o problemă. Slavă Domnului!

Fred strecură pacheţelul înapoi în sacoşă şi ieşi din apartament simţindu-se mult mai bine decât în ultimele zile. În minte, tăie un articol de pe lista lui de griji.

•

Îl trezi un zgomot asurzitor. Bogdan miji ochii în lumina dimineţii şi văzu că era încă în şopronul din grădină, dar pe un pat de campanie, nu pe podea. Pe patul lui Sam. De afară se auzea un bubuit ciudat, dar el încă nu era gata să se scoale. În vis, săvârşise lucruri minunate pentru străini care-l apreciau.

Ceva mai târziu, un alt zdrăngănit îl făcu să se ridice şi să se uite pe fereastra şopronului. Francis şi Barry cărau în braţe grămezi de deşeuri şi le dădeau drumul într-un maldăr mare, lângă şopron.

Bufniturile veneau din cealaltă parte a acoperişului, unde ar fi trebuit să fie stelajele cu soybimi. În locul lor se afla un camion-cisternă de mari dimensiuni, având pictat pe o latură sigla CarboFlexion. Din cisternă ieşeau câteva furtunuri, iar la celălalt capăt al furtunurilor se aflau nişte Tobbleri.

În cadrul uşii-paravan apăru chipul lui Rusty, care exclamă:

— Ia te uită cine-a ieşit la lumină!

— Ce se petrece?

Rusty deschise uşa care scârţâia şi intră. Trase lângă pat

scaunul lui Samson, făcut dintr-un picior de elefant, şi se aşeză.

— Pe partea aceasta, doamnelor şi domnilor, declamă Rusty, arătând către uşa acoperişului, inventariem în acest moment rafturile de pe scară, în timp ce eliberăm în acelaşi timp o potecă pentru scaunul cu rotile al lui Samson. Am ajuns la etajul al şaptelea.

— Samson încă...?

— Nu se dă bătut. Stă în camera lui Kitty, până când eliberăm scările. Acum, pe partea cealaltă, continuă el, arătând către camion, bunii noştri vecini sunt ocupaţi să injecteze răşini carbonice în toate spaţiile goale lăsate de piraţii de materiale. Este un proiect major şi au fost de acord să suporte costurile şi să doneze contravaloarea muncii în schimbul folosirii spaţiului de pe acoperiş. Noi păstrăm şopronul şi grădina de legume. Ei capătă tot restul...

Troy Tobbler era acolo, ajutându-şi companionii. Avea braţul într-o eşarfă. Bogdan îşi apăsă cu prudenţă nasul şi obrazul. Nu-l mai dureau, aşa că îşi scoase molepiderma.

Rusty îi examină faţa şi zise:

— Mie mi se pare complet vindecat.

— De fapt, cât am dormit?

— Aproape o zi şi jumătate. Am fost îngrijoraţi când te-am găsit aici sus şi nu te-am putut trezi, dar autodoctorul a zis că te simţi bine şi că trebuie doar să te lăsăm să dormi. Ieri am sunat la E-Pluribus să cerem o zi liberă pentru că erai bolnav. Imaginează-ţi ce surpriză am avut...

Bogdan îşi plecă fruntea.

— Voiam să anunţ la următoarea oală de supă.

— Ştiu.

— Măcar am primit un bonus de reziliere...

— Asta-i important, şi oricum ar fi trebuit să renunţi la slujba asta în momentul mutării în Wyoming!

Bogdan rămase cu gura căscată. Rusty zâmbi şi se uită pe fereastră, la Tobbleri.

— Repară clădirea pentru că-şi imaginează că, într-un fel sau altul, o să fie toată a lor.

— Noi o să...? Am...?

— Încă nu-i nimic oficial, continuă Rusty, dar se pare că mai avem încă şanse de succes. Cei de la Beadlemyren se tem că-şi vor pierde identitatea cartelului dacă vor fi înglobaţi într-un cartel mare cum sunt Tobbii. Aşa că au hotărât în schimb să aleagă două case mici şi să le contopească într-unul cu totul nou. Suntem pe lista scurtă datorită lui Hubert. Proiectul microminei are nevoie de un mentar, şi nu sunt multe case mici care să aibă unul al lor, asemenea nouă.

— Vrei să spui că n-o să-l reciclăm?

— Nu, planul n-a fost niciodată aşa. Kale zice că voia doar să-l scuture un pic, să-l facă să creadă că ne gândim la asta. Trebuie să admiţi, Hubert e un mentar leneş. Sam l-a răsfăţat groaznic...

Bogdan se uită din nou pe fereastră, la Troy.

— Vrei să spui că nimeni nu le-a spus despre arestarea lui Hubert?

— O, ba le-au spus, nu numai o dată. Au zis că or s-o lase mai moale, totuşi, şi or să ne dea timp să ne rezolvăm problemele cu legea. Cei din cartelul Beadlemyren nu sunt oameni răi, Boggy, dacă ajungi să-i cunoşti. De asemenea, n-au nimic împotriva unei încăierări din când în când, şi zic că cineva ar trebui să te înveţe să te aperi.

Bogdan se ridică din pat. Pe măsuţa de toaletă era un pachet cu haine, pe care trebuie să-l fi lăsat April pentru el.

— Dar cum putem să-l căpătăm pe Hubert înapoi dacă cei de la comandament nu ne lasă nici măcar să vorbim cu el?

— Va trebui să ne descurcăm. Kale vorbeşte cu un autojurist.

Când Bogdan fu gata să iasă din şopron, se gândi să mai întrebe ceva:

— Şi cum ţi-a mers cu întâlnirile, la Congres?

Rusty îşi ţuguie buzele şi dădu negativ din cap.

— Îmi pare rău.

— Dar April a primit nişte veşti bune. A abordat-o o peţitoare, şi se pare că e un peşte mare pe fir...

— April?

Bogdan îşi aminti vag de femeia din cartelul Saurus din sala de bal.

— Asta-i grozav!

•

Cel mai rapid mod de a transmite un mesaj în non-apartament era prin tunelul de radiaţie, o călătorie căreia nu-i putea supravieţui nici un ţesut viu, nici o minte bazată pe pastă sau mecanică şi nici un dispozitiv electronic. Meewee scrise o notiţă scurtă în starkeză pe un petic de hârtie şi o trimise, sperând că, până în momentul în care ajungea, semnificaţia lui în metalimbaj va mai avea vreun sens pentru copia de siguranţă a lui Wee Hunk. Apoi se duse la bucătărie, pentru micul dejun.

Cu aproape o oră mai târziu, Arrow îi spuse: *<Doctor Rouselle te aşteaptă în garaj.>*

Meewee se repezi la lifturi şi ajunse în garaj tocmai când doctor Rouselle şi un arbeitor medical din non-apartament coborau un container Hernandez Junior în portbagajul unei maşini. Containerul portabil consta dintr-un dispozitiv simplu de control, o pompă pentru recircularea spumei amniotice şi un compartiment cromat doar atât de mare cât să adăpostească un cap de om. Meewee se uită în jur după recipientul cu pastă de rezervă, dar nu-l văzu.

— Iartă-mă, te rog, rosti doctoriţa cu glas vioi. Bieleta asta... ăă... s-a slăbit?

Îi aruncă lui Meewee o privire semnificativă şi întinse mâna să ridice şi să lase la loc uşiţa de la compartimentul containerului, doar atât cât să arate recipientul lui Wee Hunk dinăuntru. Meewee se aplecă şi pretinse că verifică o îmbinare de pe o latură a containerului.

— Mie mi se pare bine strânsă, zise el şi închise portbagajul. Mergem?

Meewee şi doctoriţa urcară în maşină şi ventilatoarele porniră. *<Arrow>*, ceru el, *<pune-l la încercare pe Wee Hunk cel din container.>*

O clipă mai târziu, Arrow răspunse: *<Identitate confirmată. Wee Hunk din container spune că situaţia*

modificată cere un nou plan B, pentru care trebuie să facem un ocol pe la clădirea federală înainte de a porni spre clinică.>

<În acest caz, spune-i să reangajeze evangelinele.>

•

Fred elibera masa după micul dejun când sună telefonul.

— E pentru tine, o strigă pe Mary din dormitor, unde ea se pregătea pentru o zi pe malul lacului. Fred rămase într-un colţ al bucătăriei şi aruncă resturile de mâncare în gura deschisă a epuratorului, trăgând cu urechea.

— Iar tu, zise ea.

— Bună dimineaţa, *myr* Skarland, rosti o voce pe care Fred nu o recunoscu, nu a lui Cabinet. Te rog verifică avizierul canalului tău de convocări!

O clipă mai târziu, Mary întrebă:

— De ce mă concediezi, doar ca să mă angajezi la loc?

— S-a făcut o greşeală nefericită. Te rog observă bonusul oferit pentru a contrabalansa neajunsul. Schimbul tău a început deja şi, dacă accepţi oferta noastră, trebuie să pleci imediat spre clinică. Vei veni?

Mary ezită:

— *Myr* Starke mai trăieşte?

— Are nevoie de tine mai mult ca niciodată.

Fred nu auzi răspunsul lui Mary, dar convorbirea se termină, iar ea se întoarse în dormitor. El o urmă şi rămase în uşă. Ea îşi scotea deja pătura de plajă din sacoşă şi-şi reîmpacheta lucrurile pentru muncă, inclusiv pălăria ciudată şi mostra de miros.

— Nu-mi place să-mi spionezi treburile de pe canalul meu de convocări, comentă Mary fără să se uite la el, şi pariez că nici lui Nicholas nu i-ar plăcea.

Se schimbă repede într-un costum de lucru.

— Clienta ta, explică Fred, este ochiul furtunii. Când eşti cu această clientă, eşti înconjurată de pericol. Tu nu eşti antrenată pentru aşa ceva! Am pierdut zece dintre fraţii mei, treisprezece jerry, douăzeci şi şase de belinda şi şapte sute optzeci de pike – irecuperabili – de când a început „corecţia de piaţă” a barosanilor. Iar tu vrei să adaugi pe

listă şi evangeline? Ai avut o idee bună. Hai să-l sunăm pe Nicholas... Să-i cerem părerea în legătură cu toată chestia asta. Ce zici?

— Atunci, sună-l pe Nick, spuse Mary, adunându-şi lucrurile şi îndreptându-se spre uşă. Orice russ *normal* ar face-o.

Fred tresări, dar continuă să-i blocheze calea, iar ea adăugă:

— Îmi pare rău pentru fraţii tăi şi pentru toţi ceilalţi. Chiar îmi pare rău, Fred. Acum, dă-te la o parte.

Stând drept, cu mâinile în şolduri, Fred umplea cadrul uşii. El spuse:

— L-ai întrebat pe cel care te-a sunat dacă ea mai trăieşte, dar n-am auzit răspunsul. Ellen e în viaţă?

Mary fu surprinsă de întrebare.

— O, da, o cunosc pe clienta ta, Mary. De fapt, am lucrat cândva pentru familia Starke, aşa că ar trebui să ştiu despre ce vorbesc. Mentarul care se află în spatele tuturor chestiilor ăstora n-are la inimă doar binele tău, crede-mă...

Băgă mâna în sacoşa ei şi scoase pălăria-farfurioară.

— Eşti doar o unealtă în plus, cu ajutorul căreia să obţină ceea ce vrea. În acest caz, o vrea pe fiică!

Bărbatul lăsă pălăria să cadă înapoi, în sacoşă, şi continuă:

— Presupun că, dacă e în viaţă, este încă inconştientă. Nu crezi că asta e puţin suspect? De ce-ar avea nevoie de însoţitoare chiar acum? Nu vreau să vă jignesc, pe tine şi pe surorile tale, dar nu sunteţi jenny.

Mary se încruntă, iar Fred adăugă:

— Spun asta în sensul pozitiv...

— Nu, nu-i adevărat, Fred, îl întrerupse ea şi se duse să se aşeze pe pat, cu sacoşa mirositoare la picioare. Aşadar, acum discutăm liber despre canalul de convocări al fiecăruia? Vreau doar să fiu sigură că înţeleg discuţia asta. Ascundem de Nicholas informaţii vitale, aşa e? Asta e atât de puţin caracteristic pentru amândoi, nu crezi? Trebuie să avem motive foarte bune. Ştiu că eu am. Ce-ar fi să ţi le spun eu pe-ale mele, ca să-ţi dai seama de ce trebuie să

mă duc să fac asta? Dar mai întâi aş vrea să-ţi pun o întrebare personală. Crezi c-ar fi în regulă, dragă?

O, rahat, se gândi Fred. Nu-i plăcea cum sună. Fu tentat să ridice mâinile şi să-şi acopere urechile ca un copil. Mary sări din pat şi veni spre el pe covorul moale, privindu-l cu o intensitate de pasăre de pradă.

— Sau poate că ar trebui să sărim deocamdată peste întrebare, continuă ea. Cum sună asta, Fred?

Îşi puse mâinile mici pe pieptul lui şi împinse, dar el nu se clinti.

— Bine, cum vrei tu, se resemnă ea şi se întoarse pe pat. Dă-mi voie mai întâi să spun, în apărarea mea, că nu sunt complet neghioabă. Ştiu că există un element de pericol în ceea ce fac. Dar nu atât de mult pe cât pari să-ţi imaginezi. Clinica aceea este o instituţie de *înaltă* securitate.

— Spui asta din experienţa ta vastă în probleme de securitate?

— Taci, Fred, şi ascultă. O să-ţi spun de ce fac ceea ce fac. Sunt conştientă de riscurile implicate, şi dă-mi voie să declar oficial că le accept!

— N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti!

— Probabil că nu, Fred, dar ştiu un lucru. Ştiu că surorile mele şi cu mine nu prosperăm. Mă refer la întreaga mea linie genetică. Cu fiecare zi, tot mai multe dintre noi se îndreaptă spre etajele subterane. Se pare că ne lipsesc orice abilităţi practice, încercăm să vedem cum am putea să le dobândim, şi e doar o chestiune de timp. Ştii că-i adevărat, Fred...

— N-o să lăsăm să se-ntâmple asta, o asigură Fred.

— Vom fi păstrate ca soţii, atunci? Şi, între timp, vă tragem în jos. Ştiai că bărbaţii russ căsătoriţi cu evangheline sunt în medie cu 4,6 ani mai în vârstă decât fraţii lor căsătoriţi cu alte tipuri? Şi îmbătrânesc cu fiecare zi. Întreabă-l pe Marcus al tău, o să-ţi dea statisticile. Şi spune-mi, Fred, peste câte tratamente de întinerire am sărit în ultimii trei ani? Când ne-am luat ultima vacanţă? Ultima mobilă cumpărată? Recunoaşte, Fred, au pus ştacheta cam sus pentru noi, iteranţii. Cuplurile trebuie să câştige

împreună sau vor aluneca la vale împreună...

— Mary, te rog...

— Vorbesc despre *nefiinţă*, Fred. Dacă tu şi toţi fraţii tăi aţi fi puşi în faţa nefiinţei, nu crezi că ai lua măsuri extraordinare pentru a schimba situaţia? Nu ne poţi acuza pentru asta, Fred. Ocazia ne-a căzut în braţe. Suntem opt. Am primit sarcina să ţinem companie uneia dintre cele mai celebre persoane invalide de pe planetă şi, făcând asta, deschidem drumul unei noi ramuri a slujbei de companion – însoţitoare pentru oameni care trec prin operaţii mecanice corporale profunde. Chiar şi cei în comă au nevoie de noi. Dacă putem face asta, mii de surori ale noastre vor avea noi posibilităţi de angajare. Dar numai în cazul în care clienta noastră supravieţuieşte şi se trezeşte. Aici intervin eu...

Mary se ridică şi se apropie din nou de uşă.

— Desigur, Londenstane, n-ai vrea să te opui destinului unui întreg tip genetic?

Fred dădu din cap.

— Nu, doar destinului tău. Îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, Fred. Nu-mi dai de-ales...

Mary păru să se ofilească.

— Chiar trebuie să facem asta? Dacă mă iubeşti, Londenstane, dă-te la o parte, te rog.

— Nu spune asta. Ştii că te iubesc.

Mary începu să păşească de colo până colo prin cameră, ceea ce pentru o evangelină era un semn deosebit de rău.

— Ştii de marele Centenar russ care vine în august? întrebă ea. Imaginează-ţi, cea mai veche linie genetică din lume creată în scopuri comerciale împlineşte o sută de ani. Felicitări, Fred!

— Mulţumesc, Mary.

— Iar tu însuţi eşti aproape la început. Eşti din lotul 2B.

Fred o urmări dintr-o parte în alta, de la birou până la dulap şi înapoi.

Mary continuă:

— Mi-ai mărturisit ieri despre teama ta de a fi căpătat oboseala clonei.

— Da, am avut încredere în tine. Vei folosi acum asta ca armă împotriva mea?

Asta aproape că-i reteză avântul lui Mary, dar vorbi mai departe cu stângăcie:

— Vrei adevărul, nu-i aşa, Fred? Chiar dacă doare? Asta mi-ai spus întotdeauna. Din cauza asta mi-ai spus totul de la început, nu-i aşa? Oricum, m-am gândit la *Cartea fraţilor russ* a ta...

El tresări auzind titlul.

— Mai întâi m-am gândit că, pur şi simplu creându-l, te-ai situat în afara tipului, dar acum nu mai sunt la fel de sigură. Cred că totul depinde de fratele vostru primordial, Thomas A. Dacă el *a ţinut* un jurnal privat propriu, în care şi-a înregistrat gândurile şi sentimentele sale *cele mai secrete*? Şi hai să zicem, de dragul discuţiei, că şi-a programat jurnalul să se şteargă singur dacă i s-ar fi întâmplat vreodată ceva. Aşa că nimeni n-a ştiut vreodată nimic despre el, după ce-a murit. E posibil, nu-i aşa, Fred? Thomas A. ar fi putut fi unul dintre cei care ţin jurnale secrete. Dacă era, atunci faptul că ai început *Cartea fraţilor russ* ar fi putut fi o reacţie normală la o nevoie adânc înrădăcinată în sufletul russ. Trebuie să admiţi că e posibil, nu-i aşa?

Fred încuviinţă, neştiind unde voia ea să ajungă cu asta şi temându-se să întrebe.

— Bun. M-am gândit la asta, Fred, şi mi-a venit în minte o întrebare pentru tine. Eşti gata?

O introducere atât de lungă... Fred era în aşa hal de încordat, încât cadrul uşii scârţâi. Mary se uită la el cu milă şi adăugă:

— Avea Thomas Russ o slăbiciune pentru fetiţe? Pentru că, judecând după ceea ce am văzut aseară în parc, domnule, tu ai cu siguranţă!

•

Următorul lucru de care fu conştient Fred fu acela că stătea pe marginea patului, cu capul atârnând atât de jos încât aproape atingea podeaua. Mary dispăruse, evadase. Îl doborâse cu câteva cuvinte. În ciuda ruşinii pe care o

resimţea, era impresionat. Se ridică şi rătăci prin apartament. Îl prinsese, şi el tot nu-şi putea scoate din cap gândul la Kitty. Sau la Costa, de altfel, sau la drăgălaşa michelle peste care tocmai dăduse în magazinul de jos. Ce se întâmpla cu el? Orice-ar fi fost, trebuia s-aştepte. Mary era o clonă moartă dacă nu făcea repede ceva. Dar ce? Primul lui impuls fu să-l sune pe Nicholas şi s-o pârască. Asta ar fi făcut un russ „normal”, iar el nu avea nici o idee mai bună. Era un russ care avea nevoie de un plan, şi de un prieten.

•

— Am fost ieri, exclamă Kitty.

— I-am spus deja asta, răspunse scaunul, dar nu-şi aduce aminte.

Kitty prinsese scaunul la primul etaj, încercând să se strecoare afară din casă.

— Adu-i aminte că e din cauză că a dormit tot timpul.

— A întrebat cum arăta Ellie, şi i-am spus că am fost respinşi la poartă.

— Spune-i iar, dar spune-i-o pe drumul înapoi spre camera mea, şi de data asta *rămâi acolo*!

Scaunul cu rotile se roti puţin ca să stea chiar în faţa retrofetiţei.

— Cu tot respectul cuvenit, *myr* Kodiak, rosti el, Sam este sponsorul meu, nu tu.

— Ce? se înfurie Kitty. Hubert-cingătoare, îmi răspunzi obraznic?

O mână plăpândă se ridică peste marginea scaunului.

— Kitty, se auzi vocea spartă a lui Samson.

Kitty se cocoţă pe marginea scaunului şi se aplecă deasupra lui.

— Bună dimineaţa, Sam, zise ea mângâindu-i obrazul. Tocmai îi spuneam scaunului să te ducă în camera mea.

— Fiica mea Ellie, şopti el încordat.

— N-or să ne lase s-o vedem, explică Kitty. Am încercat, Sam. Nu ajută la nimic.

Scaunul vorbi:

— El zice: „N-am timp de discuţii. Trebuie să mă duc.”

— N-are nici un rost să mergem, Sam, dacă nici măcar nu ne lasă să intrăm.

Retrofetiţa se dădu jos de pe scaun şi ordonă:

— Hubert-cingătoare, du-l pe Sam în camera mea. Fă asta chiar acum!

Scaunul nu se clinti. Nici Kitty. Era remiză.

— Lasă-l să plece, zise Bogdan.

Băiatul tocmai venise din bucătărie cu o ceaşcă aburindă de supă de troutcorn.

— Trebuie să facă asta, şi n-ar trebui să încerci să-l opreşti.

— În regulă, replică Kitty şi se dădu la o parte din calea scaunului. Poţi să te duci cu el, pentru că eu n-am de gând.

— Nici o problemă, spuse Bogdan şi se duse către scaun. Bună dimineaţa, Sam!

Bătrânul îi zâmbi.

— Am auzit că ai pornit să-ţi vezi fiica.

Scaunul răspunse:

— El zice: „Aşa e."

— Pot să vin şi eu?

— Ar fi plăcut.

Bogdan se întoarse şi conduse scaunul cu rotile în hol, apoi afară în stradă. Kitty rămase cu mâinile încrucişate şi-i privi cum pleacă. O clipă mai târziu, auzi scaunul tropăind pe scările verandei.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea şi plecă după ei.

•

Mary luă un taxi pe tot drumul până la clinică. La poartă, mostra sigilată din sacoşa ei mare trecu printre scanere fără să trezească nici o reacţie. O luă grăbită pe poteca din păduricea care separa Poarta de Sud de pavilioane. În pavilionul Feldspat, Cyndee şi infirmiera Hattie stăteau lângă dispozitivul de control al containerului. Mary îşi dădu seama că Cyndee are ceva să-i spună.

Modelul de creier de deasupra dispozitivului arăta doar descărcări neuronale sporadice, ca nişte licurici într-o noapte de vară. Hattie îl închise şi spuse:

— Au declarat-o irecuperabilă azi-dimineaţă, devreme. Trebuie să plec acum, dar o să mă întorc să-l ajut pe Matt să oprească sistemele de întreţinere a vieţii.

Le îmbrăţişă pe evangeline pe rând şi adăugă:

— Ştiu că e greu să pierzi pe cineva pentru prima oară...

Pe drumul spre ieşire, se opri lângă canapea. Învelişul lui Ellen încă era contorsionat în ţipătul lui fără sfârşit.

— Spuneţi-i lui Matt să închidă întâi asta.

Când evangelinele rămaseră singure, Cyndee îi spuse lui Mary că ea şi cu Ronnie fuseseră concediate de Wee Hunk, dar că rămăseseră pe loc. Dar când Mary şi Renata nu apăruseră la schimbarea de tură, Ronnie ajunsese la concluzia că totul se terminase, într-adevăr, şi plecase.

— Dar tu eşti încă aici, observă Mary, ciocănind cu degetele pălăria-farfurioară a lui Cyndee, şi asta-i tot ce contează.

Mary se duse lângă dispozitivul de control şi porni imaginea creierului cu căile nervoase ale mirosului. Scoase pacheţelul din sacoşă şi-l desfăcu.

— Puah! exclamă Cyndee. Ce-i *asta?*

— M-am uitat după *myr* Starke pe WAD şi-am aflat că tatăl ei era cauterizat, explică Mary şi ţinu şerveţelul în dreptul grătarului senzorului olfactiv.

— Ellen, vorbi ea, tatăl tău e aici. E timpul să te trezeşti. A venit Samson Harger. Ellen, mă auzi?

Urmări ochii craniului în timp ce vorbea. Trase un scaun lângă grătarul senzorului şi sprijini şerveţelul pe el, apoi se aşeză în picioare în faţa craniului şi-i povesti lui Ellen Starke tot ce aflase despre tatăl ei.

Pe grinda de deasupra capului ei, albina echipei albastre recunoscu semnătura olfactivă a paravanului. Albina marcă fiinţa umană care adusese această mostră ca fiind potenţial prietenoasă.

•

Fred stătea pe o lădiţă de ambalaj lângă ferestruica unui container al firmei *TUG - mutări şi depozitări* care plutea într-o grilă de parcare deasupra oraşului Decatur. Traseul lui în formă de opt îl ducea mai aproape de clinica

Roosevelt la fiecare tură de şaizeci de minute. Acest vehicul-cutie zburător forma o platformă ideală, iar accesul lui Fred la el fusese remarcabil de rapid. Când o sunase din apartamentul lui, Veronica Tug îi primise lista de necesităţi logistice fără să pună nici o întrebare. După numai câteva minute, îl sunase înapoi, dându-i adresa containerului de marfă. El luase un taxi până în Decatur şi abordase containerul din zbor. În el erau împachetate în dezordine câteva articole casnice, mobilă ambalată şi aparatură. Găsi identitrusa de teren pe care-o ceruse şi o armă ecranată împotriva scanerelor, pe care n-o ceruse. Trusa de contrabandă conţinea tot ce avea nevoie pentru a-şi crea şi asuma o nouă identitate inofensivă. Fred scotoci prin ea şi găsi o salopetă cu roşu şi negru, croită într-un stil paramilitar ţipător. Părea livreaua de casă a vreunui barosan plin de sine, dar avea un blindaj uşor şi includea o bonetă cu vizor destul de rezonabilă. Fred îşi puse boneta şi-şi citi dosarul de acoperire. *Myr* Randy Planc era un russ din zona Chicago, care locuia într-un TLOS de lângă Poarta Gary. Era angajat ca majordom la un intermediar de materiale pe nume Abdul al-Hafir. Fred îl căută atât pe Planc cât şi pe al-Hafir în Registrul Naţional şi nu-l găsi pe nici unul pe listă. Consultă Anuarul Personalităţilor din DU, Directorul Oamenilor Specializaţi şi alte câteva surse. Nici unul dintre ei nu exista – cel puţin nu încă. Deghizarea lui Fred cerea confecţionarea din senin nu a uneia, ci a două identităţi complete. Aşa ceva nu putea fi ieftin, iar Veronica nu pomenise nimic de preţ.

Fred deschise un tub de mastic dermic şi-l stoarse pe braţ. În timp ce-i intra în piele, înghiţi o capsulă cu concentrat de keratocitină auto-migratoare care avea să se adune în pomeţi şi bărbie pentru a-i altera uşor câteva trăsături cheie ale feţei. Mestecă o gumă care-i îngroşă laringele şi-i făcu vocea mai gravă.

Lentile de contact, apărătoare de gură, palme false, uniformă – Fred se schimbă în *myr* Planc. Studie pachetul cu arme. Era un pumnal de carboplex care venea sub forma unor pacheţele cu băşicuţe perechi. Pentru a-l folosi, ar fi

trebuit să împrăştie conţinutul unui pacheţel pe pielea fiecărui picior, având grijă să ţină picioarele depărtate până când trecea de scanere. Deşi pachetul cu arme purta sigiliul unui cunoscut vânzător, Fred se îndoia că putea încerca să strecoare vreo armă de orice fel prin culoarul de scanare al unei clinici Fagan.

Verificând cronometrul bonetei, Fred privi prin ferestruică vrând să vadă clinica defilând pe dedesubt.

•

O femeie tehnician medical intră în pavilion şi exclamă:

— Sfinte Dumnezeule!

Se prinse de nas şi se uită în jur prin cameră. Alături de Mary şi Cyndee veniseră Renata şi Alex, o evangelină din al treilea schimb.

— Ce faceţi aici toate patru? dori să afle femeia. Şi ce-i cu *mirosul* ăsta?

Hattie şi Coburn intrară dup ea, iar Hattie comentă:

— Ştiu mirosul, dar credeam c-au murit cu toţii până acum...

Căută şi ea sursa. Mary ridică şerveţelul supărător, apoi îl împachetă la loc şi-i dădu drumul în sacoşă. În aparenţă, nu avusese nici un efect asupra femeii aflate în comă.

Albina echipei albastre, de pe grinda de deasupra lui Mary, urmărea activitatea umană de dedesubt fără să înţeleagă prea mult. Astăzi, toate fiinţele umane păreau să devină tot mai nervoase.

Primul tehnician medical ieşi să caute nişte filtre nazale, dar Coburn se repezi la evangelinele de lângă dispozitivul de control şi întrebă:

— Ce făceaţi aici, capete seci?

— Tatăl ei era cauterizat, răspunse Mary, şi încetează să mai foloseşti asemenea cuvinte.

— Daţi-vă la o parte de lângă aparatură!

— Calmează-te, Coburn, rosti Hattie. Nu-ţi strică nimeni preţioasa aparatură...

Se duse ea însăşi la dispozitivul de control şi trecu printr-o serie scurtă de rapoarte de diagnostic.

— Aşa deci, Ellen avea un puturos în familie. De ce nu

ne-au spus asta cu câteva zile în urmă, când ar fi putut face ceva bun?

Coburn îşi puse trusa medicală pe o tavă de lângă container şi-şi întinse instrumentele.

— Armătura inferioară, comandă el dispozitivului.

— Dispozitiv de control, aşteaptă o secundă, zise Hattie.

— Hattie, lasă-mă să-mi fac treaba. Concierge vrea ca decedata să fie deconectată şi trimisă la morgă cât mai curând posibil.

— Mai dă-mi două minute, ceru Hattie şi continuă să frunzărească rapoartele de diagnostic.

Se opri la unul care afişa o secţiune transversală a trunchiului cerebral al lui Ellen.

Mary veni lângă Hattie şi întrebă:

— Ai găsit ceva?

— Chiar ai găsit? vorbi Concierge, care intră pe uşa pavilionului. Nu văd nimic, continuă el, răspunzându-şi singur, în afară de folosirea dispozitivului de control de către personal neautorizat pentru a introduce un miros. A mers? Nu, eu nu văd nici o reacţie.

Mentarul cel înalt, în jacheta lui albă ca zăpada, se opri în faţa lui Mary.

— *Myr* Skarland, în viitor, dacă mai găseşti de lucru într-o instituţie Fagan, te rog adu-ţi aminte că numai personalul autorizat are permisiunea de a manevra aparatura clinică. Asta include portul senzorului olfactiv al unui container Hernandez. E clar?

— Da, Concierge, răspunse ea.

— Îţi interzic accesul în această clinică, adăugă Concierge. Te rog pleacă imediat.

Nici Mary, nici celelalte evangeline nu protestară, dar Hattie spuse:

— Nu-i vina ei. Dacă e cineva de vină, eu sunt aceea. Eu sunt cea care le-am arătat cum să transmită mirosuri şi le-am spus că e în regulă dacă fac asta.

— De acord, zise Concierge, atunci vei pleca şi tu o dată cu *myr* Skarland. Cât despre tine, tehnician Coburn, de ce n-a fost *myr* Starke dezinstalată, aşa cum am cerut?

Coburn scoase repede aripile capacului de la container şi coborî la locul ei armătura Waldo. Degetele mecanice ale acesteia începură imediat să scoată tuburile şi firele din craniu. Lucru ce atrase atenţia albinei albastre – o maşină scoţând alte maşinării din trofeu.

— Aşa mai merge, rosti Concierge.

Se uită spre Mary şi Hattie.

— De ce mai sunteţi aici?

Hattie zise:

— Am dreptul la protocolul disciplinar, care nu poate fi iniţiat până când firma Oamenii Specializaţi nu primeşte o plângere scrisă din partea ta. În afară de cazul în care ne acuzi de punerea în pericol a acestei paciente... Asta ai intenţia să faci? Dacă da, trebuie să spun că va fi uşor de dovedit că ai ştiut despre aşa-zisa folosire neautorizată de către evangeline de mai multe zile şi că n-ai spus nimic!

Concierge replică:

— Cum doreşti. Am ordonat securităţii clinicii să vă escorteze afară din curte.

Concierge se îndreptă spre uşă şi adăugă:

— Mă îngrozeşte lipsa voastră de profesionalism...

Ieşi din pavilion şi uşa se închise în urma lui.

Hattie, Mary, Cyndee, Alex şi Renata rămaseră înăuntru, într-o tăcere adâncă. Între timp, tehnicianul medical Coburn se ocupa fără zgomot de deconectarea lui Ellen.

În cele din urmă, Mary rupse vraja.

— Hattie, spune-ne ce-ai găsit.

Hattie dădu din cap şi răspunse:

— N-am găsit nimic, dar Concierge credea că da, aşa că trebuie să fie ceva de găsit.

Afară, se auzi zgomot de paşi pe poteca din grădină. Uşa se deschise şi intrară doi poliţişti din securitatea clinicii, un russ şi un jerry. Poliţistul jerry răcni:

— Securitatea! Le-aş ruga pe *myren* Beckenridge şi Skarland să vină pe-aici.

Femeile nu făcură altceva decât să-l privească fix.

— Acum! ordonă el şi întinse bastonul paralizant cu un pocnet puternic. Asta fu de ajuns să pună albina în mişcare.

Părăsi siguranţa punctului orb şi se târî către partea de dedesubt a bârnei din tavan.

Hattie, singura jenny prezentă, comentă:

— Poliţist jerry, înţeleg că ai o datorie de îndeplinit şi toate celelalte, dar să mă ameninţi cu o armă?

Bărbatul jerry păli.

— Nu e nimic personal, infirmieră jenny, zise el şi-şi prelungi bastonul telescopic, dar tu şi evangelina trebuie să veniţi cu noi – *chiar acum!*

— Nu, nu trebuie, rosti un alt gardian al clinicii, care intră în pavilion în spatele poliţistului jerry. Era o belinda cu grad ceva mai mare.

— Aţi primit o altă însărcinare, spuse ea. Verificaţi-vă ordinele.

Bărbatul jerry verifică şi cedă.

— Sunt în întregime ale tale, locotenent.

După ce gardienii russ şi jerry plecară, albina se târî înapoi în colţul ei orb, iar belinda pur şi simplu se evaporă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Renata, dar nimeni nu fu în stare să-i răspundă.

•

Maşina firmei Starke ateriză în parcarea clinicii, iar Meewee şi doctor Rouselle ridicară containerul Hernandez junior din portbagaj şi-l lăsară în braţele unui arbeitor medical. Bărbatul, femeia şi arbeitorul traversară parcarea şi o luară de-a lungul aleii de cărămidă. Când ajunseră la poartă, Meewee îi ordonă gardianului:

— Deschide poarta!

Gardianul, un jerry, ridică o sprânceană şi rosti:

— Poftim?

— Îşi ordon să deschizi poarta!

Gardianul se întoarse şi strigă către cineva din spatele lui:

— Hei, Chaz, vino-ncoace! O să vrei să vezi chestia asta!

Un al doilea gardian jerry se apropie şi întrebă:

— Ce se petrece?

— Îmi *ordonă* să deschid poarta, zise primul gardian, şi amândoi începură să chicotească.

Apoi al doilea spuse:

— Treceţi palma peste stâlp, *myren!*

Pentru că îşi epuizase micul lui rezervor de tupeu, Meewee făcu un semn din cap către doctoriţă şi amândoi trecură palma peste stâlp.

— *Myr* Meewee, vorbi gardianul, aici e înregistrat faptul că aveţi statut de favorit, aşa că puteţi trece. Dar mă tem că dumneavoastră, doctor Rouselle, nu aveţi privilegii de vizitator. Cât despre ăsta, continuă el, arătând arbeitorul medical care purta containerul Hernandez junior, mai bine-l lăsaţi aici.

Meewee se răsti la el:

— Cheamă-l imediat pe Concierge! Cer să vorbesc cu el!

— Dă-i drumul, îl îndemnă gardianul. El ascultă întotdeauna.

— Concierge, îţi cer să ne laşi să trecem!

Concierge ieşi prin poarta de presiune şi-l întâmpină pe Meewee cu un salut holografic înainte de a-şi muta atenţia către doctoriţă.

— Doctor Rouselle, ce onoare, şi ce surpriză! V-am urmărit cariera cu interes. Nu ştiam că v-aţi întors în DU.

— Mulţumesc, replică doctoriţa.

Meewee îi întrerupse.

— N-am venit aici să discutăm despre cariere!

— Atunci pentru ce-aţi venit aici? întrebă mentarul.

— Suntem aici ca să-l ajutăm pe Wee Hunk s-o scoată pe Ellen Starke din clinica voastră imediat!

— Este prima oară când aud aşa ceva. De ce nu m-a informat Wee Hunk şi pe mine?

— Te informez eu acum...

Meewee se întoarse spre arbeitorul medical şi spuse:

— Wee Hunk, explică-i lui Concierge că vrem s-o luăm pe Ellen.

Arbeitorul medical proiectă o versiune în mărime naturală a lui Wee Hunk, dar imaginea era de proastă calitate şi pâlpâia. Meewee repetă cererea, dar mentarul nu păru să înţeleagă. Bărbatul zise:

— Hei! Wee Hunk?

— Da, răspunse un nou Wee Hunk care apăru în partea cealaltă faţă de ei. Nu era plat sau şovăitor, ci un neanderthalian solid, îmbrăcat în blană de coiot, o imagine de înaltă definiţie.

— Ah, Meewee, îmi pare bine să te văd din nou, rosti el. Şi iată ce mi-ai adus, copia mea rătăcită. Mă întrebam pe unde-a dispărut.

Identificare eşuată, anunţă Arrow.

Proiecţia arbeitorului se stinse, iar containerul portabil bâzâi timp de jumătate de secundă. Wee Hunk zise:

— Îmi pare rău, Merrill, dar, aşa cum ţi-am spus azi-dimineaţă, Ellen nu a supravieţuit traumei. Doctorii au făcut tot ce-au putut, dar leziunile erau prea extinse.

Meewee scrâşni din dinţi.

— Astea sunt veşti proaste, într-adevăr, dar vrem s-o vedem oricum. Imediat!

— Răbdare, prietene. Să lăsăm personalul s-o cureţe puţin mai întâi.

Doctor Rouselle se uită fix la proiecţia lui Wee Hunk şi întrebă:

— El nu-i Wee Hunk?

— Mă tem că e un impostor, răspunse Meewee.

Era timpul să lanseze planul B. Făcu un pas în spate, ridică mâna şi o coborî brusc pe lângă şold.

Deasupra vârfurilor copacilor apăru de îndată un VOG, care ateriză pe pajiştea de lângă alee. Aripile de pescăruş se dădură la o parte şi apărură şase jandarmi în costume negre, înarmaţi cu carabine. O emblemă mare a Serviciului de Jandarmi al DJDU[35] plutea deasupra lor, iar poarta de presiune se deschise la apropierea grupului. Se repeziră chiar prin mentarii Wee Hunk şi Concierge, oprindu-se doar ca să le prezinte mandatul de *habeas corpus*. Gardienii clinicii nu opuseră nici o rezistenţă.

Meewee apucă ambele mânere ale containerului Hernandez junior şi-l scoase din arbeitorul medical. Strângând containerul portabil la piept, se grăbi s-o ia

[35] *DJDU* – prescurtare de la **D**epartamentul de **J**ustiţie al **D**emocraţiilor **U**nite (n. trad.)

înaintea jandarmilor.

— Pe-aici, strigă el, ocolind culoarul de scanare şi barierele care formau un „S” şi conducându-i pe ei şi pe doctoriţă prin uşile duble marcate „Piaţa Porţii de Sud”. Din piaţă, găsi o cărare către Aleea Minerală şi alergă pe lângă pavilioanele Cuarţ şi Mica spre Feldspat.

Meewee porni în fruntea atacului pe poteca grădinii, dar o femeie jandarm îl opri la uşă şi făcu semn detaşamentului ei să intre primul. Meewee respira greu din cauza efortului şi a emoţiei. Când toţi jandarmii intrară, săltă în braţe containerul greu şi-i urmă pe uşă...

Doar ca să se trezească stând în parcarea clinicii, lângă propria lui maşină!

Jandarmii se învârteau uluiţi.

— Asta-i maşina ta? întrebă doctor Rouselle în spatele lui.

•

Albina echipei albastre, în punctul ei orb de pe grinda tavanului, detectă un val brusc de comunicaţii în clinică, legate de nişte posibili intruşi. Întreaga jumătate sudică a curţii trecu la alarmă galbenă. Toţi membrii personalului fură instruiţi să-i încurajeze insistent pe oaspeţi să se mute în interior, fără să provoace panică. Pentru albină, aceste evenimente erau de natură tactică şi uşor de analizat. Intruşi putea însemna aliaţi.

Albina trimise viespea la Poarta de Sud să investigheze. Viespea echipei albastre zbură spre Poarta de Sud şi pândi pe lângă o cărare care dădea în piaţă, până când trecu un pieton convenabil. Viespea trecu de poartă sub borul unei pălării.

•

O trupă de asalt a jandarmilor DU, alergând în cercuri pe spaţiul verde şi prin parcare, era exact genul de chestie amuzantă pe care-o aştepta Fred. Chemă un taxi să-l ia de pe container. Maşina îl duse către Poarta de Sud şi-l lăsă în faţa intrării. Dincolo de poarta de presiune erau de serviciu doi jerry, iar în spatele lor, Fred văzu destul din culoarul de acces ca să ghicească schema de bază, de la sutele de

amenajări similare în care lucrase şi el. Ar fi trebuit să fie două baricade decalate, de la podea până în tavan, care, împreună cu porţile de presiune de la ambele capete, împărţeau intrarea în trei blocuri independente, rezistente la explozii. O poartă de prima clasă – acum era bucuros că renunţase la ideea de a încerca să strecoare o armă prin ea.

Fred se duse la capătul îndepărtat al porţii de presiune şi strigă la gardianul jerry care stătea dincolo de ea.

— Bună!

— Bună şi ţie, răspunse bărbatul jerry şi deschise o ferestruică.

Fred trecu palma falsă peste stâlp, pornind astfel cronometrul existenţei fictive a lui *myren* Planc şi al-Hafir.

— *Myr* Planc, întrebă gardianul, cu ce vă putem fi de folos?

Fred se relaxă puţin, uşurat că deghizarea lui trecuse primul test. El era *myr* Planc, iar celălalt era un jerry.

— De ce mă întrebi pe mine, *myr* Klem? replică el, citind ecusonul bărbatului. De ce nu întrebi jurnalul vizitatorilor?

Gardianul jerry spuse:

— Am făcut-o deja, *myr* Planc, şi nu sunteţi în el.

Fred se scărpină ostentativ în bărbie, ceea ce era un obicei jerry. Clonele jerry se scărpinau în bărbie de câte ori lucrurile nu se potriveau la locul lor. Gardianul se încruntă şi bombăni:

— Termină!

— Păi, e o problemă, zise Fred. Patronul meu e şi aşa deja destul de paranoic când vine vorba de mecanismele corporale profunde. Prin urmare, mă trimite pe mine pân-aici să arunc o privire prin prăvălia voastră şi primul lucru pe care-l descopăr e că mi-aţi pierdut programarea?

Gardianul jerry replică:

— Mă îndoiesc că e măcar posibil pentru Concierge să piardă o programare, *myr* Planc!

— Nu, stai, spuse Fred. Ăsta *nu* e primul lucru pe care-l descopăr. *Primul* lucru pe care-l descopăr e că aveţi un detaşament de jandarmi fugărindu-se în cercuri pe peluză...

Fred zâmbi de sus la jerry, iar gardianul jerry îi întoarse zâmbetul.

— Vrei să spui exerciţiile acelea de instruire? întrebă gardianul. Dă-mi voie un minut, Planc, şi voi încerca să-ţi rezolv problema...

Fereastra se închise, iar Fred răsuflă uşurat. Privi jandarmii de pe pajişte întorcându-se în parcare. Se îngrămădiră într-un VOG şi decolară. Oricare ar fi fost acţiunea lor, se dovedise un eşec total.

Mimând un căscat, Fred strecură în gură o pilulă de salivă din identitrusă. Apoi observă o mişcare pe pământ, în apropierea lui. Un limax al ComAp-ului se târa pe alee. Fred trebui să-şi aducă aminte că era în Decatur, nu la Chicago. Decatur încă avea o cupolă pe cer. Şi încă avea limacşi...

Masticul dermic cu care se dăduse Fred era codificat pentru *myr* Planc, dar limacşii testau în general celule aflate mai adânc de-atât. Limaxul făcu câteva schimbări de direcţie potrivit grilei, apoi se opri şi schimbă cursul, îndreptându-se direct spre Fred. Părea să se fi fixat pe el.

Fred făcu câţiva paşi mai aproape de bariera de presiune. Limaxul continua să se apropie, aşa că împinse spatele şi mai aproape, generând o zonă de turbulenţă a aerului în jurul lui. Presiunea îi încingea dureros pielea, dar limaxul încetă să mai înainteze. Îi pierduse urma şi-şi reluă parcurgerea standard a grilei. Când trecu pe partea cealaltă a aleii, Fred se îndepărtă de poartă. Imediat, icon-ul pulsând al lui Marcus apăru în vizor. Era un mesaj urgent de la FCR, iar Fred nu îndrăznea să-l ignore. Dar nu-şi putea folosi noua lui voce mai groasă, aşa că subvocaliză în schimb.

Da, Marcus?

A, tu eşti, Londenstane. Nu eram sigur. Primesc semnale confuze de la ultima ta bonetă.

Eu sunt, Marcus. Cu te pot ajuta?

Trebuie să discutăm o dispoziţie a FCR.

Acum?

Da.

Limaxul, care aproape traversase peluza, se opri brusc şi

rămase pe loc.

Cum să nu, Marcus! Am avut o săptămână grea, e ziua mea liberă, iar tu vrei să discutăm afaceri... Eşti invitatul meu.

De fapt, myr Londenstane, ziua ta liberă e legată de dispoziţia în discuţie. Spune-mi, cunoşti politica Frăţiei în privinţa angajamentelor independente?

Desigur. Suntem împotriva lor.

Corect.

Limaxul începu să se târască din nou. Făcu o buclă în formă de „U” şi-şi reluă traseul în direcţia lui Fred.

În mod obişnuit, continuă mentarul, *nu mă amestec în treburile personale ale membrilor, dar, având în vedere discuţiile noastre recente, am obligaţia să te întreb: eşti angajat în prezent, sau ai fost de curând, într-o activitate de securitate pentru...*

Fred se opri cu spatele la poartă. Limaxul ezită, dar mentarul continuă să vorbească: *...pentru un oarecare myr al-Hafir?*

Fred se apropie şi mai mult de poartă, până când simţi că pielea îi ia foc, iar transmisia lui Marcus se întrerupse. Alături de el, în poartă, apăru o deschizătură, prin care se strecură înăuntru. Gardianul, Klem, îl aştepta.

— Concierge a aranjat un tur privat, *myr* Planc, spuse el. Trimite pe cineva de la Poarta de Nord. Treci pe-acolo şi aşteaptă în blocul interior!

Arătă către culoarul de scanare pentru pietoni.

Fred intră în spaţiul indicat şi se lăsă în voia diferitelor amprente, eşantioane şi mostre care i se cereau. Când veni momentul să scuipe, prinse între dinţi pilula de salivă pe care o îndesase lângă obraz şi o sparse, eliberând un cocoloş acrişor de salivă artificială care era codată pentru *myr* Planc şi pe care-l stoarse în bolul de colectare. Apoi, cu braţele desfăcute şi faţa la bateria de emiţătoare, se supuse razelor X, absorbind valuri de radiaţii, ultrasunete şi lasere tomografice. Identitrusa cartelului TUG părea să reziste sub examinarea biometrică multilaterală şi, în timp ce stătea acolo, încercând să-şi păstreze credinţa şi să-şi

liniştească inima care-i bătea nebuneşte, îi trecu prin minte că tehnologia culoarelor de scanare şi contramăsurile proiectate s-o înfrângă, inclusiv identitrusele de contrabandă, deveniseră demodate în faţa noilor naniţi ai ComAp-ului. Naniţii erau un sistem mult mai eficient şi mai elegant. Colonii întregi de mici cerşetori îşi făceau reşedinţă permanentă în vizuini pe sub piele, unde interceptau fluxul sanguin şi sistemul limfatic din corpul gazdei. Luau eşantioane continuu, ştiau cine erai, unde erai, ce mâncai la prânz, cu cine mâncai, cât de des făceai sex, dacă luai droguri, jucai baschet sau orice altceva, şi cu cine – şi totul în timp real. Iar cei mai mulţi dintre oameni nici măcar nu erau conştienţi de prezenţa lor. Până când trebuia să-i elimini, precum cei patru russ din ecluza non-camerei... Noii naniţi erau o binecuvântare pentru cei care aplicau legea, şi aveau să-i facă slujba mult mai uşoară. Adică *fosta* lui slujbă. În acest moment, stătea într-un scaner, cu braţele întinse, formând simbolul modern al crucificării. Lucru bun era acela că se afla în Decatur, cu limacşii lui demodaţi, şi nu în Chicago.

Luminile se aprinseră, iar linia călăuzitoare îi indică lui Fred ieşirea din scaner. Părăsi aparatul şi se trezi în faţa unui alt jerry, care analiza panoul de control al culoarului, cu o mână scărpinându-şi bărbia şi cu cealaltă odihnindu-se pe mânerul bastonului.

— Ce-i? întrebă Fred.

— Nimic, răspunse gardianul jerry. Aşteaptă un pic, *myr* Planc. Nu reuşesc să-ţi prind naniţii.

Fred avu un spasm de teamă şi surpriză.

— Aveţi şi aici naniţi?

— Nu încă, răspunse gardianul, dar cititoarele sunt deja instalate, şi ne antrenăm să le folosim.

Fred simţi o uşurare enormă – curba de învăţare a unui jerry era destul de abruptă.

— O, asta-i tot? zise el. Vrei să ştii de ce, dacă sunt din Gary, n-am încă naniţi, aşa e?

Gardianul jerry îi aruncă o privire acră şi arătă spre dreptunghiul cu AŞTEPTAŢI AICI. Fred se duse să stea pe

litera „A” din „AICI” şi se uită în jur. Se afla în blocul din mijloc, aşa cum îşi imaginase. Cărarea în S pentru maşini era blocată cu încă o barieră de presiune, şi chiar şi ieşirea culoarului de scanare era închisă. Fred avea mâncărimi adânc sub piele, nu de la naniţi, ci de la crusta de keratocitină din obraji şi din bărbie.

— M-am prins, exclamă gardianul, mulţumit de el însuşi. Celulele tale înoată în HALVENE, aşa că naniţii nu te plac încă. Ai fost curăţat chimic de curând, nu-i aşa?

— Bingo!

— A fost uşor, continuă bărbatul jenny. Am mai avut un russ din Chicago cu aceeaşi problemă...

Deschise o barieră, şi o linie călăuzitoare apăru la picioarele lui Fred.

— Va trebui să aştepţi în blocul interior să-ţi vină escorta, *myr* Planc. O zi bună!

Fred urmă linia călăuzitoare către blocul interior cu o groază crescândă. Un alt russ curăţat chimic în complex? Fred se opri încremenit când îl văzu. Reilly Dell stătea la capătul îndepărtat al porţii de presiune interioare, care strălucea orbitor în lumina soarelui de amiază. Un john în livreaua clinicii se apropie de poarta sclipitoare din partea dinspre piaţă, iar Reilly îi deschise o porţiune, ca să treacă. Reilly şi bărbatul john stătură puţin de vorbă, iar când Reilly se întoarse să se uite la Fred, rămase cu gura căscată.

— Fred?

•

Tehnicianul medical Coburn ridică o dală din podea, care dezvălui un furtun încolăcit. Coburn întinse furtunul şi îl cuplă la un cep de la baza containerului Hernandez. Deschise dopul, cu o cheie franceză, iar siropul chihlimbariu începu să se scurgă prin furtun.

La dispozitivul de control, Hattie deconectă armătura Waldo care scotea cablurile din craniul lui Ellen, iar degetele lui apucătoare deveniră inerte.

— Nu face asta! strigă Coburn şi se îndreptă spre dispozitiv, dar Hattie îi blocă drumul. Dă-te la o parte! adăugă el, încercând s-o îmbrâncească şi să treacă pe

lângă ea.

— Nu cred că vrei să mă atingi, *myr*, vorbi infirmiera jenny pe un ton egal.

— L-ai auzit pe Concierge, protestă Coburn. Vrea să termin asta *acum!*

— Am auzit, dar se pare că nu mai lucrez aici...

Nivelul siropului amniotic cobora încet de-a lungul laturii containerului. Mary se duse în faţă şi întoarse cheia, închizând cepul.

— Ai înnebunit? ţipă Coburn la ea şi întinse mâna să apuce cheia, dar Mary i-o aruncă lui Cyndee. Celelalte evangeline, ca trezite dintr-un vis, interveniră ca să dea o mână de ajutor. Cyndee aruncă cheia franceză pe geamul din spate. Între timp, Renata şi Alex decuplară furtunul de la container şi de la scurgerea din podea şi-l azvârliră pe aceeaşi fereastră.

Hattie, ignorând tehnicianul, verifică dispozitivul de control pe diferite trepte, recuperând şi comparând fluxurile de rapoarte privind starea creierului.

— Ceva nu e în regulă, remarcă ea. Ştiam eu... Mary, am nevoie de ajutorul tău în container. Găseşte o mănuşă de folie în trusa medicală a lui Coburn!

Coburn se apecă protector deasupra trusei deschise.

— Coburn, dulceaţă, rosti Hattie de lângă dispozitivul de control, mă ţii din treabă. Îţi sugerez un pic de aritmetică...

— Ce aritmetică? întrebă tânărul.

— Câte jenny sunt în lume?

— Ce-are asta de-a face cu orice altceva?

— Vreo zece milioane, un pic mai mult sau mai puţin, şi fac parte din personalul din orice clinică, spital, complex balnear, cabinet de doctor şi institut de cercetări medicale din DU. Asta înseamnă că oriunde-ai putea găsi de lucru, suntem şi noi. Acum spune-mi, frumuşelul meu, ai auzit vreodată de comitetul afurisitelor jenny?

După cât se pare, Coburn auzise, pentru că i se scurse tot sângele din obraji.

— Tot ce-ţi cer, continuă Hattie, sunt doar două amărâte de minute!

Fără o vorbă, Coburn se dădu deoparte, iar Mary găsi în trusa lui medicală o mănuşă de folie, lungă până la cot. Hattie îi indică:

— Bagă mâna în container, Mary, şi când îţi spun eu, strânge puţin şoricelul nostru!

Mary urcă treptele din spatele containerului ca să ajungă în vârf. Se apleacă peste margine şi-şi strecură braţul printre membrele de metal ale armăturii.

— Să nu dea nimeni drumul la chestia asta, avertiză ea.

Vaporii siropului amniotic erau puternici, şi, deşi respira pe gură, tot o ameţeau.

Coburn stătea lângă Hattie în faţa dispozitivului de control, cu braţele încrucişate.

— Cred că aţi înnebunit toate...

— Îmi distragi atenţia!

Prin mănuşa subţire de metal a lui Mary, siropul se simţea cald şi dens, iar craniul era lunecos la atingere. Mary întinse mâna prin bandajul subţire de sub el şi găsi fetusul.

— Oh, exclamă ea surprinsă. Pot să-i simt bătăile inimii!

— Asta căutam, fata mea, zise Hattie.

Deschise un ecran de afişare a semnelor vitale ale fetusului.

— În regulă, dragă, strânge-l puţin!

Mary era nesigură.

— Cât de tare?

— Doar o strângere uşoară.

Mary făcu degetele cupă în jurul nodului care pulsa şi apăsă.

— Aşa?

— L-ai strâns? întrebă Hattie. Nu mi-am dat seama. Dă-i drumul o secundă, apoi fă-o din nou, puţin mai tare.

Coburn comentă:

— N-o face cum trebuie.

— Ba da.

— O fac eu.

Coburn îi făcu semn lui Mary să coboare de pe container.

— Ridică armătura, îi ceru lui Hattie şi, după ce-şi puse o mănuşă de folie şi urcă treptele, băgă mâna în container.

Ei? întrebă el.

Mary şi evangelinele stăteau în spatele lui Hattie, care arătă bara indicatoare a inimii fetusului, care măsura un puls rapid dar normal.

— Când strângi o inimă, le explică ea, pulsul ei ar trebui să salte într-o reacţie pur reflexă. Nu implică funcţii cerebrale superioare. Chiar şi într-o comă de categoria a treia, ar trebui să reacţioneze.

— Ei? repetă Coburn.

— Nimic, dragule. Un unu-optsprezece stabil.

— Asta nu se poate, zise el, scoţându-şi braţul şi dând jos mănuşa. Dispozitivele astea de control au siguranţă triplă. *Nu pot* fi păcălite! *Nu* cred aşa ceva!

— Ce nu merge? întrebă Mary.

— Indicaţii false, explică Hattie. S-a umblat la dispozitiv. Probabil că n-am avut niciodată indicaţii adevărate. Cineva n-a vrut ca pacienta noastră să-şi revină câtuşi de puţin!

Evangelinele se cutremurară la unison. Se uitară îngrozite una la alta. Mary se întoarse spre Hattie şi o întrebă:

— Cum putem s-o ajutăm?

Hattie începu să spună ceva, dar închise gura la loc.

— Cred că ai ajutat-o destul, se auzi vocea lui Concierge din spatele lui Mary.

Personajul doctoral al mentarului intrase pe uşa deschisă.

— Coburn, mă dezamăgeşti, continuă el. Iar voi, celelalte, ar fi trebuit să plecaţi când aţi avut ocazia...

În timp ce mentarul vorbea, armătura coborî din nou în container, iar degetele Waldo reîncepură să scoată din craniu fire şi tuburi. Cepul containerului se deschise; fără furtunul ataşat, siropul amniotic se împrăştie pe podeaua camerei.

— Voi toţi, rosti Concierge pe ton autoritar, ieşiţi de-aici, pentru propria voastră siguranţă. Aşteptaţi în grădină. Vaporii lichidului amniotic vor face aerul irespirabil. Asta e valabil şi pentru tine, Coburn!

Mentarul stătea cu mâna întinsă spre uşă, dar nimeni nu

se mişcă, în afară de Coburn, care se repezi spre container să-şi adune trusa medicală.

— În regulă, zise Concierge. Rămâneţi. O să fie mai uşor să vă adunăm. Rămas-bun!

— Aşteaptă-mă, strigă Coburn şi ieşi în fugă pe uşă, după mentar.

•

Pe drumul de la staţia Decatur până la clinica Roosevelt, cei doi copii escortând un scaun cu rotile atraseră atenţia nu doar unei singure albine media.

— Pretind intimitate! strigă Kitty la ele, iar automatele eliberară rapid zona ei personală.

— Nu, zise Bogdan. Avem nevoie de martori.

Kitty cântări spusele băiatului şi nu răspunse.

— Hubert-cingătoare, i se adresă Bogdan scaunului, când ai încercat să vorbeşti ultima oară cu Hubert?

— Nu de când mi-a fost tăiată legătura, marţi la ora 2:21.

— Ei, încearcă acum. Apelează ComAp-ul şi cere să vorbeşti cu el.

— S-a făcut. Dar cei de-acolo nu ştiu nimic despre Hubert...

— Înţeleg... Ei bine, pune asta pe lista ta de lucruri de făcut. Sună-i la fiecare cinci minute şi insistă să vorbeşti cu el. De asemenea, găseşte orice fel de domeniu de avocaţi şi încorporează-l!

Kitty întrebă:

— Ce faci?

— Hubert-cingătoare s-ar putea să nu fie mare lucru, dar e mai bine decât nimic, iar acum avem nevoie de tot ce putem căpăta...

La o stradă depărtare de clinică, Bogdan opri scaunul şi ridică ochii spre cele vreo şase albine care-i urmau pe sus. Le făcu semn să vină jos. Una dintre ele coborî şi deschise un cadru. Un cap îşi prezentă afilierea media şi întrebă:

— Este acesta piratul Skytelului din Chicago, Samson Harger Kodiak?

— Da, el e, în carne şi oase, răspunse Bogdan, iar noi

suntem companionii săi.

— Se pare că vă îndreptaţi spre clinica Roosevelt. E-adevărat? Şi, dacă da, de ce?

Kitty îşi făcu loc în faţa lui Bogdan şi rosti în cel mai bun stil al ei de retrofetiţă:

— Pentru că o ţin închisă acolo pe Ellen Starke, împotriva voinţei ei. M-aţi auzit – *Ellen Starke* – iar Samson e *tatăl* ei, şi o s-o *salveze!*

Cât ai clipi, restul albinelor se îngrămădiră deasupra lor, şi mai multe capete îi bombardară cu întrebări.

Bogdan fu nevoit să ţipe ca să fie auzit:

— Şi încă ceva, ComAp-ul l-a făcut să dispară pe mentarul lui Samson, Hubert. În acelaşi fel în care l-au făcut să dispară pe Samson în secolul trecut şi nu l-au lăsat liber până când nu l-au cauterizat. Samson Paul Harger Kodiak este cel din urmă şi cel dintâi puturos. Cerem ca fiica şi mentarul lui să fie eliberaţi imediat!

Apoi el şi Kitty se urcară pe scaun şi porniră de-a lungul ultimei străzi. Până când ajunseră la arcada de fier, sute de alte albine – media, martori, private, de holonovele şi ale ComAp-ului – li se alăturaseră. Copiii şi scaunul rulară pe sub arcadă şi conduseră roiul pe aleea de cărămidă roşie, până la poarta sclipitoare.

•

Nivelul siropului amniotic din container scăzu sub creştetul craniului. Siropul gros se vărsa prin valva deschisă din partea de jos a containerului, pe podea şi către partea de jos a camerei, udând covoarele şi mobila.

Hattie şi evangelinele stăteau lângă ferestrele deschise, ca să primească aer. Hattie trase în piept câteva guri de aer, apoi se duse până la containerul Hernandez şi încercă, fără succes, să închidă valva cu mâinile goale. Se întoarse cu picioarele moi şi cu pantofii îmbibaţi de lichidul tare.

— Cred că chestia asta e complet încărcată, zise ea, scuturând un nor de sirop, în timp ce tropăia din picioare în drum spre fereastră. Chiar şi fără container sau dispozitiv de control, ar trebui să susţină ţesutul cerebral timp de vreo oră, aşa cred. Problema noastră este că şi dacă am

avea un container medical de evacuare care să ne aştepte, oriunde am duce-o, ar trebui să-l înfruntăm pe Concierge în altă parte.

— Ce-ar fi s-o ducem într-o clinică Longyear? propuse Cyndee.

— Grupul de Sănătate Fagan e proprietarul lor, răspunse Hattie.

— Un spital de urgenţă?

— Grupul de Sănătate Fagan...

— Ce ziceţi de un spital veterinar pentru animale mari? întrebă Renata.

— Cum ar fi cele care se ocupă de caii pur-sânge, adăugă Alex.

— Fagan le-a cumpărat şi pe-astea...

— Dar trupa „Încăierarea mortală cu macete”? I-am văzut aseară în Parcul Mileniului. Au cuve pentru traume severe.

Hattie se duse până la un raft şi ridică o vază de sticlă, adăugând lalelele şi apa dinăuntru la mizeria de pe jos.

— Mie îmi sună a plan, zise ea şi umplu vaza cu sirop de la cepul deschis.

Văzând asta, evangelinele se puseră pe treabă, adunând şi umplând vaze, o oală de ceai, o fructieră, cutii de gunoi – tot ce putea reţine lichid. Mary umplu şi sacoşa ei mare.

— Nu lăsaţi siropul să rămână prea mult în contact cu pielea, le avertiză Hattie în timp ce se cocoţa pe container, unde deşurubă craniul de pe suportul de crom.

— Prea târziu, spuse Renata. Picioarele mele sunt leoarcă.

La fel şi ale lui Mary. Concentratul amniotic se simţea rece ca gheaţa, dar în acelaşi timp ardea.

— Şi verificaţi recipientele, continuă Hattie. Lichidul amniotic roade aproape orice... Cyndee, umple mănuşile de folie!

Într-adevăr, sertarele de la dulap şi cutiile de gunoi curgeau, şi chiar vasele de sticlă lăsau să picure siropul. Dar nu şi sacoşa lui Mary.

— Crezi c-o să ţină? întrebă Hattie, ţinând craniul lucios

şi pansamentul subţire deasupra ei.

Mary răspunse:

— Cred că da. Căptuşeala de desface într-un costum de urgenţă pentru materiale periculoase.

— Atunci o să ţină, hotărî infirmiera şi băgă craniul în sacoşa lui Mary. După care se uită în jur, ştergându-şi mâinile pe uniformă. Fructiera, singurul alt recipient destul de mare cât să cuprindă capul, se înmuia ca ceara caldă, iar siropul curgea peste margine. Numai sacoşa şi mănuşile de folie erau încă intacte. Infirmiera ridică o mănuşă, care conţinea cam doi litri de sirop, şi spuse:

— Avem nevoie de mai multe ca asta. Descuiaţi sertarele cărucioarelor cu materiale, ca ele să poată căuta!

— Legaţi-le exact ca pe asta, spuse Hattie, demonstrându-le cu mănuşa ei cum trebuie procedat. Mai găsiră încă trei bucăţi, le umplură şi le legară.

•

— Ceaţă, zise comandanta belinda a jandarmilor, categorie militară.

— Nu poţi trece de ea? întrebă Meewee, dând arbeitorului medical containerul portabil. Clinica obstrucţionează justiţia!

— N-o mai face, replică belinda. Le făcu semn jandarmilor ei să urce în maşină. Mandatul tău tocmai a fost anulat de Curtea Superioară.

— N-o să-i laşi să scape cu asta, nu? strigă el, din spatele femeii ofiţer. Ea însă urcă în VOG şi nici măcar nu-şi bătu capul să răspundă. Uşile se închiseră, şi toţi îşi luară zborul – planul B al lui Wee Hunk.

Doctorul Rouselle veni lângă Meewee şi-l bătu pe umăr.

— Păcat c-a murit, spuse ea.

El îi dădu mâna la o parte.

— Păstrează-ţi condoleanţele, doamnă doctor…

Se întoarse spre arbeitor şi roti containerul Hernandez junior în braţele care-l susţineau până când putu să deschidă uşa compartimentului interior.

<Wee Hunk, eşti înăuntru?>

Nici un răspuns.

Meewee băgă mâna şi scoase recipientul de pastă. Era foarte cald, iar când îl scutură, clipoci. Închise uşa compartimentului şi aruncă recipientul cu pastă distrusă pe scaunul din spate al maşinii Starke.

— Tu, maşină, îi zise el arbeitorului medical, vino după mine! Conduse arbeitorul şi containerul portabil prin parcare, până la aleea de cărămidă, unde se opri să se uite la zidul clinicii şi la poarta de presiune. Acolo păreau să fie doi copii şi un scaun cu rotile. Peluza mişuna de sute de albine repezindu-se în toate direcţiile. Alte victime ale ceţii militare...

Meewee se întoarse spre doctorul Rouselle, care-l urmase.

— Mă duc înăuntru, zise el. Dacă trebuie, o să las containerul la poartă şi aduc capul în braţe. Înainte să te hotărăşti dacă vii cu mine sau nu, ar trebui să te gândeşti că Wee Hunk care ţi-a promis spitalul de campanie e kaput, iar noul Wee Hunk va renega probabil înţelegerea.

Se întoarse, în timp ce ea încă mai încerca să-i înţeleagă vorbele şi porni la drum.

<Arrow, e adevărat că ştii coduri de distrugere?>

•

Retrocopiii ajunseră până la poartă, dar norul lor de martori nu trecu mai departe de pajişte. O ferestruică se deschise în poartă şi un gardian jerry se uită la albine, apoi la ei şi le spuse:

— Treceţi palma peste stâlp...

— Hubert-cingătoare, ordonă Kitty, atinge stâlpul pentru Samson!

Gardianul jerry consultă ceva în vizor şi se uită în jos, prin ferestruică, la capul chel al lui Samson, răsărit din pătura scaunului.

— Bună ziua, *myr* Kodiak, zise el. Nu apăreţi pe lista de favoriţi a nici unuia dintre oaspeţii noştri, aşa că nu vă pot lăsa înăuntru.

— Aţi auzit? strigă Bogdan către stradă.

Albinele se regrupaseră pe stradă şi pluteau în rânduri ordonate deasupra tufărişului clinicii.

— Nu vor să-l lase înăuntru! strigă el. Cingătoare, transmite discuţia noastră albinelor media!

Gardianul spuse:

— Vă rog să întoarceţi vehiculul, *myren*, şi să părăsiţi zona!

— Aţi auzit asta? strigă iar Bogdan. Vor să plecăm!

— Am transmis deja această informaţie, aşa cum ai cerut. I-am introdus în discuţie.

Samson ridică mâna peste marginea scaunului şi rosti cu vocea amplificată de scaun:

— Fiica mea!

— O, pentru numele lui Dumnezeu, puturosule, bombăni gardianul, du-te acasă!

Fereastra se închise şi silueta gardianului se îndepărtă în spatele porţii translucide.

— Nu pleca din faţa mea, şopti Samson. Nu-i prea înţelept să mă superi...

Dar gardianul continuă să meargă, iar peste o clipă scaunul începu să se îndepărteze cu spatele. Retrocopiii se duseră după el, dar după vreo doisprezece metri scaunul se opri.

Kitty exclamă:

— Mergi mai departe, cingătoare. Ce te-mpiedică?

— Nu pot merge mai departe, răspunse scaunul, sau nu voi mai reuşi să regăsesc poarta.

— Şi ce dacă? Mergem acasă, zise Kitty. Nu-i aşa?

Nu răspunse nimeni, iar după o clipă, fata se uită de la scaun la poarta de presiune şi începu să implore:

— Nu, Sam, nu face asta!

Se urcă pe scaun şi se aplecă spre Sam.

— Nu. Sam, nu aşa...

Chipul palid şi rigid al lui Samson se încreţi într-un zâmbet, şi bătrânul mângâie cu degetul obrajii fetei.

— Kitty, te-am iubit toţi anii ăştia...

Fetiţa începu să plângă, iar el adăugă:

— Nu-mi place că trebuie să te părăsesc acum.

— Nici mie, Sam.

— Dă-ne un pupic!

Kitty se aplecă să-l sărute. Bogdan se urcă pe partea cealaltă.

— Salut, băiete.

— Salut, Sam. De data asta mergi până la capăt?

— În afară de cazul în care mă lasă s-o văd.

— Crezi că eşti destul de departe să prinzi viteză?

— Nu-ţi face griji pentru asta, spuse Samson. Sărută-mă, apoi ia-o pe Kitty şi duceţi-vă să aşteptaţi în stradă.

— Vrem să aşteptăm aici!

— Nu sta la discuţii, sărută-mă şi du-te!

Băiatul îl sărută.

Samson îi zise:

— Te iubesc, Boggy. Fă-ţi un serviciu şi creşti mare.

— De parcă aş avea de-ales...

Cu un ultim rămas-bun, Bogdan şi Kitty săriră jos de pe scaunul cu rotile. Kitty îl luă de braţ pe Bogdan şi-i spuse:

— Vino-ncoace... Nu pot să mă uit!

Cei doi retrocopii se îndepărtară de scaun şi porniră pe alee.

•

— Adică... dar chiar aşa, vorbi Reilly de la postul lui de lângă poartă. E ciudat cât de mult semeni cu el!

Uniforma lui Reilly părea la fel de destinsă pe cât părea şi bărbatul russ însuşi, şi n-avea nici o armă în mână.

Fred păşea de colo până colo prin dreptunghiul cu AŞTEPTAŢI AICI. Cronometrul din colţul vizorului ţinea numărătoarea inversă a scurtei vieţi a deghizării lui.

— Vrei te rog s-o laşi baltă, ofiţer Dell? îl rugă el. Sigur că arăt ca prietenul tău. Toţi arătăm ca prietenul tău. Suntem *clone*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi lui Fred îi place să sublinieze lucrurile evidente...

Fred întoarse spatele prietenului său şi continuă să-şi calibreze boneta şi sistemul de vizare, ceea ce începuse încă de când era sus, pe container. Sistemul pe care-l obţinuse de la cartelul TUG era un model de încredere, folosit de oamenii legii, dar era proiectat să fie controlat de un subem sau un valet încorporat, iar Fred n-avea nici unul dintre ele. Comenzile manuale erau greoaie, ca să nu

spunem mai mult, şi nu întotdeauna intuitive. Fred instrui boneta să ceară sistemului clinicii rapoartele staţiei, dar nu avea privilegii de acces. Făcu să se deschidă chioşcul pentru vizitatori şi alese o hartă a complexului. Era un sprijin pentru turişti, având evidenţiate doar clădirile şi reperele majore, fără a fi reprezentate la scară. Dar era tot ce-avea, aşa că o adăugă la harta teatrului de operaţiuni, pentru a-i servi ca nivel de bază. În vizor, el însuşi apărea ca un punct albastru stabil, într-un simbol pătrat denumit „Intrarea Porţii de Sud”. Nu apărea nici un alt membru al personalului, nici măcar Reilly, care stătea în spatele lui.

Reilly începu să vorbească cu cineva pe aparatul de comunicaţii. Îşi murmură partea de conversaţie. La cingătoare avea o armă albă şi un baston paralizant, amândouă fiind codate pe identitatea lui şi inutile pentru oricine altcineva. Singura armă pe care-o avea Reilly şi pe care ar fi putut-o folosi Fred era bastonul de cauciuc. Uniforma părea să încorporeze o armătură uşoară, ca şi a lui *myr* Planc, dar boneta arăta de o calitate mult superioară. Şi, desigur, Reilly avea la dispoziţie toate sistemele clinicii, inclusiv întăriri...

Fred înjură când îşi dădu seama că îşi evalua prietenul ca şi cum ar fi fost duşman. De ce nu putuse să fie un alt jerry? Continuă să-şi urmărească în retrovizor cel mai bun prieten şi coleg de lot. Dintr-o dată, armura costumului lui Reilly deveni rigidă, iar dreptunghiul cu AŞTEPTAŢI AICI se schimbă într-o linie călăuzitoare cu URMEAZĂ-MĂ. Ducea înapoi de unde venise, în blocul din mijloc.

— Ce se-ntâmplă?

— Clinica tocmai a trecut la alarmă portocalie, anunţă Reilly pe un ton prozaic, ca şi cum asta se întâmpla tot timpul. Ca o precauţiune, îi rugăm pe toţi civilii să urmeze liniile călăuzitoare către zone mai sigure. Asta se referă inclusiv la tine, *myr* Planc.

— Alarmă portocalie? Aveţi necazuri?

Reilly zâmbi dezarmant.

— Înaintează, *myr*... Trebuie să blochez această secţiune.

Fred nu-şi putea permite să piardă teren acum, aşa că zise:

— Lasă-mă să stau aici, frate! Am să tac din gură!

Era o cerere nepotrivită din partea unui russ către un alt russ, aflat în serviciu. Reilly intră în alertă maximă, iar corpul său luă o poziţie gata de luptă.

— Respectă instrucţiunile pe care ţi le dau, *myr* Planc, vorbi Reilly cu voce blajină. Întoarce-te şi urmează linia călăuzitoare. Fă-o acum!

•

Viespea echipei albastre ajunsese cu succes la blocul exterior al intrării fără să fie detectată, iar acolo identifică intruşii probabili ca fiind paravanul şi doi copii, susţinuţi îndeaproape de o mie de albine. Nici unul dintre ei nu reuşise să treacă de sistemul de securitate al porţii. Viespea raportă asta albinei echipei albastre, care o rechemă la pavilion, dar clinica trecu la alarmă portocalie înainte de a se putea întoarce, aşa că viespea rămase captivă în blocul mijlociu.

•

Când Meewee şi doctoriţa ajunseră la jumătatea aleii de cărămidă, Wee Hunk apăru în faţa lor şi spuse:

— Ah, Merrill şi doctor Rouselle, încă sunteţi aici!

— Nu ne face să pierdem vremea, se răsti Meewee şi încercă să treacă prin hologramă, dar mentarul ridică mâinile şi spuse:

— Te rog, ascultă-mă până la capăt.

Meewee se opri.

— Fii scurt, zise el şi adăugă o punere la încercare în starkeză: *Fiecare secundă e preţioasă, şi prea multe au fost deja irosite.*

— Nu sunt de acord, prietene, replică mentarul. Am făcut tot ce-am putut, dar n-am reuşit. Am pierdut-o pe Ellen, şi oricâte gesturi măreţe ai face, n-o poţi aduce înapoi.

Nimic din ceea ce spusese mentarul nu răspunsese punerii la încercare a identităţii, aşa că Meewee rosti răspicat:

— Nu mă numi prietenul tău! Tu nu eşti Wee Hunk, sau

cel puţin *nu* Wee Hunk care a fost prietenul meu. Îţi sugerez să stai departe de mine, sau am să-l pun pe Arrow să se ocupe de tine. Poate s-o facă, ştii foarte bine. Măcar în privinţa asta, aveai dreptate...

— Să-l pui pe Arrow să se ocupe de mine? Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar dacă vrei să mă înfrunţi, sunt un adversar mai mult decât pe măsura ta.

Trogloditul dădu din cap când se auzi vorbind.

— Merrill, Merrill, ascultă-ne... Ţi-am zis luni – nu-i aşa? – că nu-mi pasă despre blestematele tale de O-nave. Nu-mi pasă decât de binele sponsorului meu – fostul meu sponsor! – şi, din respect pentru memoria ei, nu te pot lăsa să dai năvală aici, să-i ceri capul...

— Dacă Ellen e cu adevărat irecuperabilă, atunci lasă-ne s-o vedem – *în persoană* – şi voi renunţa.

— Ei, vezi? Nu te poţi stăpâni.

— Ajunge, spuse Meewee şi-l ocoli pe mentar.

— Îmi forţezi mâna, sfinţia ta... Tocmai ţi-am şters numele de pe lista de favoriţi a lui Ellen. Gardienii nu te vor lăsa să treci pe poartă!

Meewee e opri şi se uită la poarta de presiune de la capătul aleii. Scaunul cu rotile pe care-l observase mai devreme se îndepărtase de poartă şi parcase la câţiva metri distanţă, împreună cu cei doi copii. Pe Meewee îl durea cumplit umărul. Îşi întinsese un muşchi cărând containerul de colo-colo, ca un tânăr neghiob, şi-şi masa acum gâtul încercând să-şi dea seama ce să facă mai departe. Ceva din ceea ce tocmai spusese mentarul îi aminti de Cabinet – faptul că Ellen era *fostul* lui sponsor.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el. Ai trecut deja prin atestare, nu-i aşa?

— Da, în dimineaţa asta, când Ellen a fost declarată irecuperabilă!

Ca şi Cabinet după moartea lui Eleanor, Wee Hunk se întorsese de la atestare compromis, şi – probabil – nici măcar conştient de asta. Ceva în decursul procesului de atestare le spărsese nucleele de personalitate. N-avea nici cea mai mică idee dacă spargerea era intenţionată sau nu,

dar asta nu însemna neapărat că erau contaminaţi, nu? Cabinet continua să conducă Starke Enterprises aşa cum o făcuse întotdeauna – Wee Hunk spusese asta el însuşi. Iar dacă Ellen era cu adevărat irecuperabilă, atunci comportamentul lui Wee Hunk era absolut corect, în timp ce se purta ca un neghiob insensibil. Meewee trebuia să recunoască, pe el nu-l preocupase niciodată binele fetei, ci doar proiectul. Era obsedat de blestemata Grădină Pământ.

— În regulă, acceptă el, o să plec, dar măcar arată-ne certificatul de deces al lui Ellen.

— Asta o pot face, zise mentarul şi deschise un cadru cu documentul, cu semnăturile verificate ale doctorilor din clinică.

— Doctor Rouselle, îi ceru Meewee, te rog uită-te la asta în locul meu.

Dar ea urmărea perechea de copii care veneau pe alee şi erau pe cale să treacă de ei.

— Scuză-mă? tresări ea.

— Te rog, examinează certificatul lui Ellen...

Fu întrerupt de băiat, care se oprise chiar în faţa lui, cu chipul copleşit de veneraţie.

— Da? spuse el. Te pot ajuta cu ceva?

— Sunteţi... se bâlbâi băiatul. Scuzaţi-mă, dar nu sunteţi *myr* Meewee, tipul cu O-navele?

Nu mai sunt, voia să spună. Va trebui să discuţi cu chinezii de acum înainte. Dar dădu din cap şi răspunse:

— Da, eu sunt. Te cunosc cumva?

— Nu în realcorp, *myr*. Numai din sălile de sondaje de la E-Pluribus...

Băieţelul luă poziţie de drepţi şi ridică mâna într-un salut militar solemn.

— Sunt Bogdan Harger Kodiak, viitor pilot de salt pe ESV *Grădina Cartel*, la dispoziţia dumneavoastră!

Meewee nu prea ştia cum să reacţioneze la asta, dar băiatul prelungi salutul, cu braţul rigid şi foarte hotărât, până când Meewee îi răspunse cu un gest stângaci. Apoi băiatul îşi reluă drumul, împreună cu fata, către arcada de fier, până în stradă, iar Meewee coborî încet braţul.

— Emoţionant! comentă Wee Hunk.

Cadrul documentului încă plutea lângă el.

— Acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă, preasfinţia voastră, certificatul de deces...

„Preasfinţia voastră”? Meewee privi îndeaproape la chipul neanderthalian, dar îngrijit, şi-şi imagină că a întrezărit o umbră a lui Saul Jaspersen... Sau poate a nenorocitului de Chapwoman. Sfinţia ta? Astea erau zeflemelile favorite ale consiliului PGP, nu ale lui Wee Hunk. Nu-şi aducea aminte ca mentarul să le fi folosit vreodată. Meewee se întoarse iarăşi spre cadrul documentului. Certificatul era probabil autentic, Ellen probabil moartă, dar acesta nu putea fi adevăratul ei mentar. Acesta era un monstru trădător.

<Arrow>, ordonă el, *<omoară-l pe mentarul Wee Hunk! >*

Cadrul documentului se închise, dar nimic altceva nu păru să se întâmple. Wee Hunk stătea încă în faţa lor, cu o expresie arogantă pe faţă. Până la urmă, doctoriţa întinse mâna spre el.

— A plecat?

— Da, a plecat, răspunse Meewee şi merse mai departe pe alee. *<Şi acum, Arrow, gândeşte-te cum să dărâmăm poarta, dacă poţi>*.

•

Albina echipei albastre observă o schimbare bruscă în vorbăria de pe reţea. Complexul era încă în stare de alarmă portocalie, dar prezenţa atotcuprinzătoare a mentarului clinicii se diminuă şi, pe intervale destul de lungi, controlul sistemelor critice fu trecut subemurilor de rezervă. Între timp, grila complexului arăta o echipă a clinicii, formată din personal înarmat, apropiindu-se de pavilionul Feldspat. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, viespea echipei albastre fusese blocată la intrare când partea de sud a complexului fusese pusă în stare de alarmă portocalie. Albina, pierdută într-o mare de acţiuni posibile dar incapabilă mai aştepte, lansă planul ei cel mai secret.

— Oh, infirmieră, exclamă doctor Ted, care apăru lângă

Hattie.

Mary îl recunoscu ca fiind personajul din simiversul clinicii.

— Lasă-ne în pace, doctor Ted, îi zise Hattie. N-avem timp acum pentru fleacurile tale.

Doctorul încuviinţă şi comentă:

— Excelent diagnostic, infirmieră. Un deficit de timp. Iar plecarea lui Concierge a redus resursele subemurilor semiautonome...

— Ce-ai zis?

— Concierge a plecat din clinică, repetă doctor Ted şi dispăru.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, zise Hattie.

Ridică sacoşa şi o duse spre uşă. Mary şi celelalte o urmară în grădină, unde se opriră să tragă aer proaspăt în piept.

— Ar trebui să plecaţi toate acum, spuse Hattie. V-aţi făcut datoria!

Fiecare se uită la toate celelalte, dar nimeni nu făcu nici o mişcare.

Mary le scoase din impas.

— Renata, interveni ea, ce-ar fi să ieşi din clinică şi să-l suni pe Wee Hunk de afară? Spune-i să trimită un container medical de evacuare, la Poarta de Sud. Apoi cheamă-l pe Nick. Apoi cheamă poliţia şi pe oricine-ţi mai trece prin cap...

— Da, bine, răspunse Renata, ştergându-şi de haine mâinile pătate de lichid amniotic. Da, sună desul de practic. Aşa o să fac, Mary, apoi o să mă întorc aici.

— Nu, nu te-ntoarce! Ieşi pe Poarta de Est. O dată afară, rămâi acolo. Înconjoară doar clinica până la Poarta de Sud şi aşteaptă-ne în stradă...

Renata o îmbrăţişă pe Mary şi plecă în grabă pe poteca din grădină. Hattie strecură o mănuşă umflată între mâinile lui Mary. Alex şi Cyndee aveau fiecare câte două.

— Nu, protestă Mary, o să duc sacoşa.

— E grea, îi spuse Hattie.

— E a mea.

Mary ridică sacoşa şi-şi trecu cureaua peste umăr. *Era* grea. La suprafaţa siropului se iţea o spumă de resturi plutitoare: un pix, o ciocolată, rămăşiţele celor două pungi de bucătărie... Mostra de ţesătură cu mirosul lui Samson se dizolvase complet, iar siropul era acum contaminat cu duhoarea acestuia. Închise sacoşa şi rosti:

— Gata...

Cyndee şi Alex o încadrară, cu hainele umflate de burdufurile-mănuşi.

Hattie se opri să le admire, dând din cap.

— Evangelinelor..., exclamă ea. Vă iubesc, fetelor!

Echipa de salvare nu ajunse prea departe. Fură oprite de o cortină de izolare a construcţiilor, care bloca poteca grădinii. Era prea înaltă să te uiţi peste ea şi tăia grădina în două. Pe suprafaţa galbenă strălucitoare se repetau inscripţii la fiecare metru: „Atenţie! Lucrări utilitare în curs de execuţie. Vă rugăm mergeţi în direcţia aceea.” Hattie conduse evangelinele în jurul obstacolului, în direcţia sugerată. Asta însemna să calce straturile de flori şi să se înghesuie printr-o tufă de liliac. Ţinură ramurile la o parte pentru ca să poată trece Mary cu sacoşa ei umflată.

Cortina de siguranţă continua în jurul pavilionului. O urmară încă vreo zece metri, apoi Mary se opri brusc.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Hattie.

Fără o vorbă, Mary îşi desfăcu broşa-valet şi-i dădu drumul pe jos.

— Nu mergem *în jurul* cordonului, explică ea. Suntem *înăuntrul* lui.

Era adevărat. Singurul mod de a ieşi din grădină consta în depăşirea cortinei de izolare a construcţiilor. Din moment ce era vorba doar o proiecţie holografică, puteau trece prin ea. Dar asta ar fi declanşat cu siguranţă o alarmă. Urmând exemplul lui Mary, evangelinele şi Hattie îşi scoaseră bijuteriile, butoanele de panică, căştile de pus în ureche şi orice altceva ar fi putut conţine un transmiţător. Evangelinele ezitară, dar îşi scoaseră şi pălăriile-farfurioară şi le aruncară în grămadă.

— Pe unde? întrebă Hattie.

— Poarta de Sud e într-acolo, arătă Cyndee direcţia.

— Atunci pe-acolo, răspunse Hattie şi porniră tot înainte.

Dar se opri, exclamând:

— Coburn?

Tehnicianul medical stătea ghemuit într-o tufă de liliac. Avea trusa medicală deschisă şi injecta cu hipospray un pumn de bandaje.

Hattie ridică o fiolă aruncată şi citi eticheta.

— Ce faci, întrebă ea, vrei să te iei la trântă cu un urs?

— Afară sunt trupe de securitate, răspunse el, şi ascultă – sunt *pike!*

— Te înşeli, spuse Hattie. Clinica Roosevelt nu angajează clone pike.

— Îţi zic eu, sunt pike! În uniforma clinicii! Au carabine cu două ţevi!

Evangelinele se cutremurară.

— Ei, bine, întrebă Hattie, vrea cineva să rămână aici?

Nimeni nu voia. Era sfertul de oră al tutunului de pipă cu vişine, când Hattie le conduse pe evangeline şi pe tehnician prin cortina holografică. Pe partea cealaltă, un bărbat în uniformă de grădinar tundea tufişurile cu o seceră de grădinărit. După el venea un cărucior utilitar, adunând crengile tăiate cu un braţ mecanic şi depozitându-le într-un coş. Bărbatul ridică privirile când Hattie şi ceilalţi ieşiră prin cortină. Nu era un john sau un juan, aşa cum s-ar fi aşteptat. Era un pike!

Bărbatul pike făcu semn căruciorului utilitar să vină după el, apoi se apropie de cortina de siguranţă şi de micul grup de angajaţi ai clinicii care se înghesuia lângă ea. Le făcu un semn amical, îndemnându-i să se întoarcă prin cordon. Era greu să rezişti purtării lui împăciuitoare. Mary se uită la Hattie, care părea la fel de nehotărâtă ca şi ea.

— După voi, zise bărbatul pike cu blândeţe, şi grupul se întoarse şi trecu înapoi prin cortină.

Bărbatul le conduse către mijlocul grădinii de flori, unde băncile formau un cerc în jurul unei mici fântâni.

— Vă rog să luaţi loc. Am vrea să vorbim puţin cu voi…

Nu se aşezară. Evangelinele rămaseră în picioare între

pike şi Mary. Coburn îşi strânse în mână trusa medicală şi spuse:

— Indiferent despre ce-i vorba, nu mă priveşte pe mine.

Încercă să plece, dar grădinarul pike îi atinse pieptul cu vârful secerii şi zise:

— Te rog, stai jos. Cu toţii, vă rog aşezaţi-vă şi treceţi palma peste a mea...

Vocea lui emana politeţe, ceea ce la un pike era destul de înfricoşător, iar cei cinci se aşezară şi-şi trecură palma peste senzorul lui. Coburn strânse trusa la piept.

— Mă tem că te înşeli, Matt Coburn, îi spuse grădinarul. Faci şi tu parte din misiunea noastră.

Uşa pavilionului se deschise şi ieşiră încă doi pike, îmbrăcaţi în uniforme de securitate şi ducând carabine cu sistem de ochire laser. Se apropiară de grup, iar unul dintre ei întrebă:

— Unde e?

Când nu răspunse nimeni, soldatul pike se aşeză în faţa lui Coburn şi continuă:

— Concierge ţi-a ordonat să-l deconectezi, aşa că unde-i?

— Unde crezi? La morgă.

Soldatul pike pufni.

— Vrei să spui că l-ai dus la morgă?

Coburn înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Atunci cum de morga zice că nu-i acolo?

Coburn ridică din umeri şi se uită în altă parte.

Hattie explică:

— Probabil că e încă în tranzit. Doi tehnicieni l-au luat cam acum un sfert de oră...

— Aşa deci? rosti bărbatul pike în uniformă de grădinar. Grila mea nu arată nici un tehnician medical între locul ăsta şi morgă în ultima jumătate de oră. În schimb, grila mea vă arată pe voi, doamnelor, acolo!

Arătă dincolo de tufa de liliac, spre locul unde-şi aruncaseră pălăriile.

— Vrea cineva să explice?

N-o făcu nimeni.

— E limpede ca lumina soarelui, conchise grădinarul pike.

Făcu semn căruciorului utilitar să parcheze în faţa lor şi deschise capacul coşului pentru crengi.

— Poate că asta o să vă împrospăteze memoria. Acesta este tehnicianul medical la care vă gândeaţi?

Acolo, pe un aşternut de crengi, zăcea Renata. Avea gâtul tăiat ca de o spadă – sau seceră de grădinărit – şi capul îi atârna de o fâşie de piele.

Hattie sări în picioare, dar un pike o împinse brutal înapoi.

— Ce-aţi făcut? strigă Hattie, întinzându-se către cărucior. Chemaţi un cărucior de urgenţe. Lăsaţi-mă măcar să o stabilizez! Nu-i nevoie să *moară!*

Grădinarul pike se întoarse către colegii lui şi remarcă:

— Dintre toate locurile unde ai putea să mori – într-o blestemată de clinică de reînviere! Nu-i asta o ironie?

Lui Hattie îi propuse:

— Uite ce e, infirmieră Beckenridge. Tu ne spui unde-i capul, iar eu chem căruciorul de urgenţe.

Hattie întoarse capul, ceea ce-i făcu să râdă pe cei trei pike. Mary îşi dădu jos cureaua sacoşei de pe umăr şi o puse jos. Încercă să se gândească ce-ar face Fred în această situaţie şi nu-i veni nici o idee, în afară de faptul că soldaţii pike se jucau cu ei, aşa cum putea să vadă limpede orice evangelină. Renata era ca şi moartă (aşa cum şi Ellen însăşi trebuia să fie până acum). De asemenea, cei trei pike ştiau exact unde era capul; probabil că puteau vedea cu vizoarele în interiorul sacoşei.

— Doamne, îmi iubesc slujba, exclamă cel în uniformă de grădinar.

— Du-te naibii, frate, interveni unul dintre ceilalţi. E rândul meu.

— Nu-i nevoie să fii agresiv, replică primul. Sunt câte doi de fiecare...

— Cine zice?

Soldatul pike păşi înainte şi înapoi prin faţa prizonierilor şi-l evaluă pe fiecare cu o privire piezişă, calculată. Se opri

în faţa lui Mary şi întrebă:
— Ce-i mirosul ăsta, surioară?
Nu se referea la ceasul cu arome. Mirosul vaporilor de sirop amniotic, amestecat cu o urmă din duhoarea lui Samson, emana din sacoşa ei.
Mary răspunse:
— Nu simt nimic.
Cei trei pike râseră zgomotos, iar interogatoriul se mută la Coburn.
— Unde-i capul, Matt?
— V-am zis! L-am deconectat şi l-am trimis la morgă! Verificaţi jurnalul dispozitivului de control. Întrebaţi-l pe Concierge.
Ridică ochii spre cer.
— Concierge! Am nevoie de tine!
Soldaţii pike urlau de-atâta râs, iar unul dintre ei trebui să-şi ridice vizorul ca să-şi şteargă o lacrimă. Făcu semn căruciorului să închidă coşul şi să se întoarcă. Deschise coşul opus. În afară de câteva fire de iarbă tăiată, acesta era gol.
— Stai acolo, în picioare, îi ordonă lui Coburn.
Coburn îngheţase pe bancă, iar soldatul îl apucă de braţ şi-l trase spre cărucior.
— Spune-mi unde-i, sau vei avea ocazia să călătoreşti în cărucior!
Ochii lui Coburn tremurau în orbite.
— Acolo, zise el, arătând spre sacoşa lui Mary.
Cei trei pike oftară. Călăul lui Coburn se plânse:
— De ce-a trebuit să ne spui chiar aşa? Ce fel de bărbat eşti tu?
— E numai vina ta, îl mustră un alt pike. Ar fi trebuit să iei mai întâi o evangelină. Ele nu spun niciodată.
— Credeam că trebuia să luăm evangelinele ultimele. Sunt trei, dacă ştii ce vreau să spun.
— Da, da, se face târziu, oricum. Hai să facem asta.
— În regulă, frate. Împrumută-mi secera!
Grădinarul pike îi întinse fratelui său secera.
— Ia-o, dar nu-i aşa de uşor cum pare. Trebuie s-o

balansezi tare de tot...

— Aşa zici tu, replică soldatul pike şi dădu câteva lovituri de încercare în bancă, lângă Hattie. Săriră scântei, iar în piatră apărură urme adânci. Se întoarse spre Coburn şi-i ordonă:

— Stai drept, netotule!

Genunchii lui Coburn se îndoiră şi se lăsă la pământ.

— Am zis să stai drept, mârâi soldatul şi-l smuci pe tehnician, silindu-l să se ridice în picioare.

— La dracu’! exclamă el şi se uită la încheietura mâinii. Avea pielea acoperită cu cinci bandaje cu drog. Încercă să şi le dea jos, dar era din ce în ce mai slăbit. În timp ce se poticnea, Coburn îi smulse secera din mână.

— Fugi, fugi, fugi! le îndemnă Hattie pe evangeline. Ea se aplecă peste soldatul căzut şi încercă să-i scoată din toc bastonul paralizant.

Mary apucă sacoşa şi alergă spre tufa de liliac, împreună cu celelalte evangeline, în timp ce Coburn îi izbea cu înverşunare cu secera pe cei doi pike rămaşi. Loviturile lui ricoşau însă, inofensive, de armura lor. Unul dintre ei îl reteză pe Coburn în două cu carabina. În timp ce Coburn îşi pierdea tot sângele pe un strat de trandafiri, soldatul pike îi trăgea încontinuu mici săgeţi tăioase prin orbite şi craniu, ca să toace materia cenuşie dinăuntru.

Cyndee trecu prima prin tufiş. O ajută pe Mary cu sacoşa, apoi o ajutară împreună pe Alex. Dar hainele lui Alex se prinseră de ramuri şi rămase înţepenită. Le îndemnă să plece fără ea, surorile continuară însă s-o tragă de braţe şi picioare. În spatele său, în grădină, unul dintre pike se ocupa de fratele lui căzut, în timp ce celălalt o ciopârţea pe Hattie cu secera.

— O să dau înapoi şi-o să ocolesc, spuse Alex. Voi, fetelor...

Dintr-o dată, tufişul din jurul lor explodă în frunze şi rămurele, iar Mary şi Cyndee căzură la pământ. Corpul lui Alex le apărase de săgeţi, dar acum era tocat mărunt sub ochii lor. Se târâră în căutarea unui adăpost. Mary fusese lovită, sacoşa fusese lovită, dar cele două evangeline găsiră

totuşi o potecă prin pădure şi fugiră. Poteca şerpuia printre pavilioane şi părea să se întoarcă de unde plecase. Cyndee o trase pe Mary într-un crâng de arţari şi ulmi. Alergară de la o potecă la alta. Mary era complet dezorientată, dar Cyndee părea să-şi fi păstrat direcţia. Trebuiră să se oprească până la urmă, când rămaseră fără suflu. Căzură în genunchi, în ierburile de sub copaci.

Mary simţea o durere arzătoare în braţ, prin care o săgeată trecuse fără să atingă osul. Avea mâneca roşie de sânge, dar rana părea minoră, aşa că nu-i dădu nici o atenţie. Pentru sacoşă era însă îngrijorată. O săgeată intrase, dar nu mai ieşise, iar siropul se prelingea pe o parte. Una dintre mănuşile lui Cyndee curgea şi ea...

— Uite, zise Cyndee, aruncând-o spre Mary, pune-o pe asta în sacoşă şi pe cealaltă în haine. Zidul clinicii – arătă direcţia cu un băţ – e acolo. Nu-i departe, poate vreo două sute cincizeci de metri. Când ajungi, ia-o la dreapta.

— Şi tu?

Cyndee înfipse băţul în pământ şi smulse un bolovan mare.

— O să fiu chiar în urma ta.

— Eşti nebună!

— La fel şi tu, Mary Skarland. Când ieşi, trimite cărucioare de urgenţă.

Cyndee îşi sărută sora, ridică bolovanul, o sărută iar şi se întoarse pe drumul pe care veniseră.

•

Scaunul cu rotile zăbovea la douăzeci de metri de poarta de presiune.

— Cum e cu distanţa? întrebă Samson. O să căpătăm destulă viteză? Nu vreau să mor de la o gleznă scrântită.

Hubert-cingătoare răspunse:

— Dezleg centura din poală şi decuplez instalaţia de toaletă. În felul ăsta, o să zbori şi o să te loveşti întâi cu capul.

— Eşti un ajutor bun...

— Mulţumesc. Gata?

— Spune-le că asta este pentru Ellen Starke.

— Media este încă inclusă.

— Are nevoie de mine, şi sosesc.

Microturbinele scaunului se ambalară, iar scaunul hurui, încărcat de energie.

— Gata? repetă Hubert-cingătoare.

— Kitty e destul de departe?

•

Când Mary ajunse la impunătorul zid al clinicii cu sacoşa ei găurită, depăşise deja pragul epuizării. Se prăbuşi aproape leşinată în spatele unui stejar gros. Respiraţia îi şuiera printre buzele deschise. Sacoşa stătea la picioarele ei, udă pe o parte de sirop şi sânge. O deschise cu forţa şi se uită înăuntru, la pasagera ei, temându-se că ar putea vedea cum tot sacrificiul lor se năruie.

Craniul zăcea într-un colţ al sacoşei, într-o băltoacă de sirop, cu creştetul complet expus la aer. Osul era presărat cu găuri, acolo unde fuseseră firele şi tuburile. De el erau atârnate fâşii de piele zdrenţuită.

Mary băgă mâna goală în sirop şi căută fetusul. Credea că-i simte bătăile inimii, dar nu putea fi sigură. Ochii craniului, în orbitele lor fără pleoape, păreau s-o urmărească.

Mary încercă să dezlege nodul burdufului format de mănuşa de folie, ultima pe care-o mai avea, dar acesta era prea strâns. Căută în buzunare ceva ascuţit. Încercă să-l rupă cu dinţii. Apoi auzi un bâzâit lângă ureche şi tresări văzând un automat plutind acolo. Avea capul albastru ca un giuvaier, şi Mary se gândi că trebuie să fie o albină a clinicii.

Albina se aşeză o clipă pe mănuşa de folie şi, când decolă, în mănuşă apăruse o gaură de mărimea unui deget. Mary turnă siropul peste cap, uitându-se în acelaşi timp cu coada ochiului la albină. Părea destul de docilă, dar când încercă să se ridice în picioare, albina deschise un cadru mititel cu un simbol care însemna „stai liniştită”. Imediat după aceea, auzi paşi strivind ierburile. Se ghemui lângă trunchiul copacului şi-şi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă vizoarele soldaţilor pike puteau vedea prin stejarul solid.

Paşii se apropiară. Mary se uită în jur. Era prinsă în

capcană! Dintr-odată, se trezi că se uită într-o oglindă. Propria sa faţă murdară o ului. Dar nu era o oglindă. Era un sim holografic al ei, complet, de la uniforma însângerată până la sacoşă. Imaginea din oglindă îi arătă o hartă a teritoriului marcată cu „te afli aici”, şi cu o săgeată pâlpâitoare indicând drumul spre Poarta de Sud. Mary era mai aproape de poartă decât credea. Apoi dublura ei simulată se ridică şi o luă la fugă în direcţia opusă.

Mary auzi un mârâit de surpriză pe partea cealaltă a copacului, urmat de şuieratul săgeţilor. Soldatul pike înjură în barbă când rată ţinta falsă, dar nu porni imediat în urmărirea ei. În schimb, făcu un apel. Vorbi pe ton scăzut, dar Mary auzi partea lui din discuţie.

— Repetă asta, spuse el. Negativ, se îndreaptă spre est, către A-trei-şase...

Avea un ton mai mult deranjat decât îngrijorat. Se auzi un clic mecanic în clipa când îşi reîncărcă arma.

— Ce mai face Reggi? Mai spune o dată. Nu, desfăşoară detectoarele de bătălie pe bază de lumină şi curăţă mizeria. E un ordin!

Sunetul vocii se îndepărtă în direcţia în care îl atrăsese albina.

Mary aşteptă până când soldatul pike dispăru printre copaci, înainte de a înfăşura sacoşa în jurul capului lui Ellen şi de a o lua la fugă spre Piaţa Porţii de Sud. Nu încetini până când nu ajunse la poarta de presiune. Era complet închisă. Pe partea cealaltă, se zăreau două siluete.

— Reilly! strigă ea. Sunt eu, Mary!

Răspunsul lui Reilly veni printr-un difuzor de deasupra capului ei.

— Mary? Ce ţi s-a întâmplat? Eşti rănită?

Mary se uită la ea şi-şi pipăi braţul cu degetele.

— Nu, Reilly, dar îmi omoară surorile. Te rog, lasă-mă să trec!

— Nu se poate, Mary. Suntem în alarmă portocalie. Suntem blocaţi. Dar o să comand un cărucior de urgenţă pentru tine. Rezistă acolo unde eşti, vin ajutoare...

Ca şi cum ar fi venit de la mare depărtare, Mary auzi în

dispozitivul de comunicaţii al lui Reilly vocea unui alt russ. Striga la Reilly să deschidă poarta.

— Reilly, îi zise Mary, eu n-am nevoie de cărucior de urgenţe, dar trimite mai multe la pavilionul Feldspat. Sunt trei, patru morţi acolo. Şi încă unul în urma mea, în pădure...

Făcu semn cu mâna în spate, spre locul unde se despărţise de Cyndee.

— Dar te rog, Reilly, nu poţi să încalci regulile doar de data asta şi să mă laşi să trec?

Dincolo de poartă, Reilly îşi scoase bastonul şi-l îndreptă spre Fred în timp ce-i răspundea lui Mary:

— Aş face orice în lumea asta pentru tine, Mary. Ştii că aş face, dar ceea ce-mi ceri e imposibil. E interzis să deschid poarta în timpul alarmei portocalii.

— Măcar ia asta dincolo, insistă Mary şi-i întinse sacoşa înfăşurată.

Fred se apropie de poartă, dar Reilly îl împunse cu bastonul.

— Nu-ţi mai spun încă o dată, Planc... Pleacă imediat din blocul ăsta!

Un nor de mici săgeţi ricoşă din poartă, deasupra capului lui Mary. Ea se ghemui la pământ, apoi alergă pe lângă zid până la capătul pieţei, unde, cu o privire de despărţire, dispăru pe o potecă. Reilly o urmări plecând, iar Fred folosi lipsa lui de atenţie ca să-i smulgă bastonul din mână. Un bărbat în uniformă de grădinar se apropie de poartă şi-i urmări o clipă luptându-se, înainte să traverseze piaţa şi s-o ia pe aceeaşi potecă pe care-o luase şi Mary.

Fred se strecură în spatele lui Reilly şi-l prinse într-o poziţie în care-l sugruma cu bastonul. Îl împinse în aerul fierbinte sub presiune.

— Deschide poarta! strigă el.

•

Când Meewee, doctoriţa şi arbeitorul medical trecură de scaunul cu rotile, Meewee văzu că în el se afla un pasager foarte slăbit.

— Ce crezi? întrebă el.

— O să mă uit, răspunse doctoriţa şi rămase în urmă, dar, înainte ca Meewee să înainteze prea mult, scaunul sună din claxon şi trecu în goană pe lângă ei, accelerând până la o viteză înspăimântătoare, direct către poarta de presiune.

O să intre în ea, gândi Meewee nevenindu-i să creadă. Abia dacă mai avu timp să clipească. <*Arrow*>, bolborosi el în metalimbajul încâlcit, <c*oboară poarta acum!*>.

Poarta de presiune se risipi chiar în clipa în care scaunul cu rotile ajunse la ea. Scaunul trecu şi frână violent. Gardienii săriră într-o parte când mecanismul îi depăşi, cu cauciucurile scrâşnind. Se opri în faţa unei baricade masive pentru vehicule. Se opri, dar pasagerul lui îşi continuă zborul.

•

Samson parcurse tot drumul în cea mai autentică mişcare cu încetinitorul. Măcar sinuciderile de la Trambulina lui Moseby prinseseră partea asta corect. Samson se simţi ridicat lin din scaun şi plutind prin aer. Zidul baricadei părea îndepărtat, şi el avea timp din belşug să cuprindă totul cu privirea.

Ar fi o minciună să spun că n-am nici un regret, cugetă el. Am o mulţime. Regret că n-am fost un cetăţean mai bun, de exemplu. Regret că n-am fost un mai bun luptător pentru cei cauterizaţi. Regret că n-am profitat din plin de fiecare zi binecuvântată din viaţa mea. Dar cel mai mult regret că n-am fost un soţ mai bun pentru Jean şi Eleanor, şi un tată mai bun pentru tine. Presupun că şi tu ai fi putut fi o fiică mai bună, dar nu-ţi port pică pentru asta. Şi mulţumesc pentru acest minunat dar de despărţire, ocazia de a ieşi exploziv din scenă. Voi aprinde o lumânare mare pentru tine, Ellen. Sper că ajută…

Zidul ajunse destul de aproape ca să-i distingă textura ciupită de vărsat a suprafeţei, ca nişte cratere de pe Lună, iar Samson îşi aduse aminte de luna de miere cu Eleanor. Îl trăsese deoparte şi-i spusese că-l iubea mai mult decât iubea toate craterele de pe Lună.

•

— Sfântă Gaia! ţipă Meewee. Opreşte! Opreşte!

Scaunul cu rotile frână la timp, dar pasagerul, înfăşurat într-o pătură, zbură cu capul înainte în zid, izbindu-l cu o bufnitură sonoră. Meewee alergă spre poarta deschisă, unde unul dintre gardieni îl opri.

— Omul ăla..., rosti Meewee cu răsuflarea tăiată, făcând semne frenetice spre victima ciocnirii, care zăcea ghemuită, rezemată de baricadă.

Un miros respingător umplea locul, iar din silueta chircită se înălţa fum. Acesta era un *om?*

Doctor Rouselle strigă:

— Faceţi loc... Sunt doctor!

Ea şi cu arbeitorul medical îl ajunseseră din urmă, dar gardianul o împiedică să dea o mână de ajutor. Celălalt gardian îşi folosi bastonul să desfacă pătura bărbatului, şi împroşcă trupul cu un spray ignifug.

— Nu cred că asta o să ajute, comentă doctoriţa, adulmecând aerul. E un cauterizat!

Dar fumul se risipi, iar victima rămase ca o surcea frântă pe podeaua de beton.

Poarta scoase un ţiuit şi gardianul îi alungă pe spectatori spre ea.

— Totul s-a terminat, zise el. Nu-i nimic de văzut.

Meewee, aducându-şi aminte de misiunea lui, refuză să se clintească.

— O să trec, *myr* jerry. Nu încerca să mă opreşti...

— Nu mai spune, replică gardianul, scoţându-şi bastonul paralizant.

Poarta se închise în spatele lui Meewee, dar imediat apăru o altă deschizătură şi gardianul răcni:

— Pleacă acum. E ultimul avertisment!

Chiar atunci, dinspre cadavru se auzi un plesnet, apoi altul, ca nişte artificii care se declanşau. Gardianul ezită şi se întoarse să se uite. Doctoriţa se adăposti în spatele arbeitorului, iar celălalt gardian se ghemui la intrarea culoarului de scanare. Meewee folosi diversiunea ca să se strecoare către capătul îndepărtat al blocului, unde intrarea pentru vehicule se căsca deschisă, şi ajunse la ea chiar

când două explozii puternice umplură blocul cu fragmente umane în flăcări.

•

Când poarta căzu, Fred se gândi că Reilly făcuse asta, dar când slăbi strânsoarea, Reilly căzu pe podea. Fred rămase câteva momente să se uite la prietenul lui. Fusese sigur că apăsa peste masca facială a lui Reilly, dar acum văzu că acesta nu-şi pusese deloc masca. Fred se aplecă să caute pulsul carotidei şi nu găsi nimic. Pe gât i se încrucişau vânătăi urâte de la bastonul de cauciuc, iar partea din faţă a uniformei era pârlită de la fierbinţeala porţii.

— Un medic! strigă Fred din adâncul plămânilor.

Ceva mic şi rapid, umbra albăstrie a unui automat zburător, se repezi prin poarta deschisă şi porni pe potecă după Mary şi grădinarul pike. Fred era atras şi el, dar nu-l putea lăsa aşa pe Reilly.

— *Un medic!*

Poarta scoase un sunet de avertizare – se închidea la loc – şi Fred avea zece minute să se hotărască de care parte a ei voia să fie când o făcea.

— Un medic! strigă el disperat, căutând un criosac în buzunarele lui Reilly. Nu-l putea lăsa aşa, dar, în ultima clipă, sări peste linia de demarcaţie a porţii, chiar în clipa în care se închidea. Se afla în interiorul clinicii…

•

Planul lui Mary fusese să urmeze zidul de sud până când îl întâlnea pe cel de vest, apoi să facă la dreapta şi să urmeze celălalt zid până la Poarta de Vest. Dar pierduse deja din vedere zidul şi alerga orbeşte pe poteci nefamiliare. Făcea un efort să nu se gândească la Reilly. Omul ăla n-ar încălca regulile nici măcar ca să-i salveze ei viaţa! Nu-i venea să creadă…

De fapt, îi venea să creadă. Reilly era un russ din cap până-n picioare. Datoria, înainte de toate!

În pădure se zăreau pete de culoare. Doi oaspeţi ai clinicii şi o suită de simuri holografice se plimbau înaintea ei pe potecă. Strigă după ei şi alergă să-i prindă din urmă. Siropul clipocea în sacoşa de sub braţ.

Oaspeţii se opriră să se uite la ea, cu gura căscată. Erau doi care semănau între ei – înalţi, agili, splendizi... Ar fi putut fi frate şi soră. La apropierea lui Mary, ridicară mâinile şi îndreptară spre ea pumnii strânşi, ţintind cu inelele de pe degete.

— Stai! strigă femeia.

Mary se opri la câţiva metri şi se aplecă, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Trebuie... să... mă ajutaţi, gâfâi ea.

Bărbatul spuse:

— Te-am raportat deja securităţii clinicii. Sunt pe drum, aşa că îţi sugerez să ne laşi în pace.

— Nu securitatea clinicii. Chemaţi Comandamentul! Ieşiţi pe poartă şi chemaţi-i! Spuneţi-le că o am pe Starke...

Bătu uşor sacoşa cu palma.

— Chemaţi un container medical de evacuare. Vă rog, ajutaţi-mă!

Barosanii o priviră cu răceală, ţintind-o în continuare cu inelele. Hologramele care-i însoţeau şi care tăcuseră până atunci, începură să trăncănească, umplând tăcerea. Unul dintre ele, o femeie înaltă, întrebă:

— Ce-ai făcut cu răscumpărarea?

— Nu-i nici o răscumpărare, replică Mary. Nu vreau s-o răpesc. E *clienta* mea.

Un altul dintre simuri era doctorul Ted. Mary apelă la el:

— Spune-le tu... Spune-le ce se-ntâmplă.

Simul se întoarse spre ceilalţi şi zise:

— Fata asta suferă de febră cerebrală şi e clar că are halucinaţii. Evitaţi cu orice preţ contactul fizic cu ea!

Femeia barosană începu să fluture mâna liberă. Mary se întoarse şi văzu grădinarul venind spre ei. În timp ce alerga, încerca să alunge o albină. La rândul ei, albina se izbea de vizorul bărbatului. La început Mary crezuse că ar putea fi în siguranţă printre aceşti barosani, aşa dezagreabili cum erau, dar, când bărbatul pike se apropie, intră în panică şi fugi din nou.

Alergă peste un deluşor, către un pâlc de fagi. Săgeţile ciuruiră trunchiurile copacilor din jurul său. Una îi intră în

carne, în partea laterală a corpului, dar abia dacă observă acest lucru. Dădu peste o potecă şi porni pe ea. Nu mai era în stare să calculeze nimic. Singurul ei gând era să depăşească zgomotele venite din spate.

Aceste zgomote se schimbară brusc. Şuieratul săgeţilor fu înlocuit de bâzâitul laserului. Două sunete distincte însemna că era vorba de două arme diferite. Se lipi de un copac şi aruncă o privire de după el. Zări o imagine uluitoare: un automat trăgea în pike! Acesta îşi schimbase arma pe modul laser şi brăzda aerul cu izbucniri de lumină, dar nu reuşea să nimerească automatul de la o distanţă atât de mică. Pe de altă parte, automatul îl lovea cu uşurinţă pe grădinarul pike, dar laserele lui, prin comparaţie de putere mai mică, nu erau pe potriva armurii adversarului. Neabătut, automatul continua să tragă, ţintind doar trei puncte de pe corpul bărbatului şi lovindu-le în mod repetat: masca facială, partea de jos a abdomenului şi mecanismul de închidere a căştii de la ceafă. Grădinarul pike îşi acoperea aceste locuri cât de bine putea, cu mâinile înmănuşate, dar nu le putea acoperi pe toate trei deodată, iar automatul îi înconjura capul sau îi trecea pe deasupra creştetului prea repede ca să poată fi văzut, trăgând un flux ritmat de impulsuri. Bărbatul răspundea cu focuri sacadate, împrăştiate, de parcă ar fi vânat păsări cu laserul. Loviturile lui dezordonate făceau găuri în arborii din jur şi doborau crengi deasupra.

Automatul zbura înainte şi înapoi, nimerindu-şi de fiecare dată ţinta. Dacă îi ajungea combustibilul, până la urmă avea să treacă prin armură. Mary era fascinată de acest balet al morţii, dar nu putea sta să-l privească. Se uită în jur, căutând zidul. Atunci îl văzu pe al doilea pike. Stătea foarte liniştit, ţinându-şi carabina lângă el, lăsând-o să-şi găsească singură ţinta. Arma descărcă un puls prelungit care trecu printre copaci şi lovi automatul. Acesta explodă când rezerva sa de plasmă se aprinse. Şocul îl doborî din picioare pe grădinar.

Al doilea pike coborî carabina şi-i făcu semn lui Mary să stea pe loc. Un cărucior utilitar, la fel ca acela de la

pavilion, rula în spatele lui.

•

Fred auzi explozia şi-şi puse vizorul să calculeze amplasarea acesteia. În timp ce alerga, terenul pe care-l străbătea era adăugat la harta teatrului de operaţiuni, aflată în construcţie în colţul vizorului. Era o bandă crescândă de teren cunoscut, într-un teritoriu necunoscut. Explozia venise dintr-o direcţie neaşteptată. Iar dacă marca locul unde se afla Mary, însemna că ea se întorcea în piaţă, descriind un cerc larg.

Fred alergă spre locul indicatorului exploziei de pe hartă. Traversă câteva poteci şi urcă peste câteva deluşoare împădurite. Terenul era bogat în adăposturi naturale, pe care vizorul lui le filtra în cea mai mare parte. Dintr-o dată, fu bâzâit de un automat albăstrui, asemănător celui care fugise la poartă. Bănuia că nu e un automat al clinicii, dar nu ştia care-i era locul în acţiune. Automatul îi dădu ocol de două ori şi se îndepărtă. O clipă mai târziu, tot teritoriul necunoscut de pe harta lui Fred fu completat. Nu numai asta, dar apărură şi indicatoarele pentru membrii personalului şi căpătă acces la comunicaţiile întregii clinici. Fred se opri să analizeze situaţia. Două dintre indicatoare erau la stânga lui şi se îndepărtau cu mers rapid. Unul dintre ele, marcat ca înarmat, îl urmărea pe celălalt, care era neînarmat – Mary? În dreapta lui, un alt indicator se afla la locul exploziei. Era marcat ca fiind înarmat şi nevătămat, dar inconştient. Mai exista încă un indicator, mult mai departe, în interiorul clinicii. Acesta era marcat cu o cască de bătălie, ceea ce însemna că e o victimă. Fred nu-i putea citi semnele vitale, dar în minte i se forma rapid o imagine. Clonele pike lucrau deseori în echipe tactice de câte trei. Aceştia trei fuseseră trimişi s-o distrugă pe Ellen Starke, dar dăduseră de necazuri. Unul fusese doborât. Un al doilea era năucit de explozie. Iar al treilea o urmărea pe Mary...

Fred se întoarse s-o urmeze pe Mary, dar se opri din nou. Era prea departe să ajungă la timp. Avea nevoie de alt plan. Ştia că soldatul pike care-o urmărea pe Mary trebuia să se întrebe cine era *el* şi ce făcea acolo. Soldatul putea să vadă

în propriul lui vizor că Fred era neînarmat, dar purtând armură corporală, şi că nu aparţinea securităţii clinicii. Bărbatul pike trebuia să vadă indicatorul lui Fred pe propria lui hartă cu nelinişte crescândă, pentru că făcuse o greşeală serioasă. Nu se aşteptase să dea peste un russ independent, şi-şi lăsase camaradul vulnerabil. Dacă clonele russ erau previzibile, cele pike erau de două ori mai mult. Nu-şi lăsau niciodată fraţii în urmă. La naiba cu clienţii!

Pe harta lui Fred, soldatul pike încetini – o mişcare calculată. Se afla încă la o distanţă de la care o putea lovi pe Mary, dar îi dădea astfel lui Fred ocazia să-l prindă din urmă, ademenindu-l departe de colegul lui. Un russ ar fi înghiţit cu siguranţă momeala, în special dacă datoria lui era să salveze fata Starke, iar Fred aproape că se luă după el. Cu toate acestea, nu fata Starke era clienta lui. De data asta era propriul lui client. Soldatul pike întins la pamânt era chiar dincolo de următoarea movilă şi, într-un impuls dictat de un fel de intuiţie pe dos, Fred se repezi către el.

Ajunse în vârful deluşorului şi se ghemui aproape de pământ pentru a-l cerceta pe bărbatul căzut, care zăcea în mijlocul unei grămezi de ramuri rupte şi fumegânde. Uniforma de grădinar îi fusese arsă la umăr, dezvăluind pe dedesubt un costum cu armură. Părea să respire regulat, iar costumul arăta intact. Carabina căzuse la câţiva metri distanţă, în iarbă.

Fred coborî în grabă dealul şi luă arma. Se dezactivase, dar i-o duse totuşi bărbatului pike. Luă mâna lui stângă – clonele pike erau stângace – şi o înfăşură în jurul patului armei. Comenzile carabinei deveniră active, iar Fred reglă pulsul laser la putere maximă şi la forma cea mai îngustă. În vizor văzu că celălalt pike părăsise urmărirea lui Mary şi se îndrepta către el. Excelent! Dacă noul lui prieten de aici coopera, Fred avea o ţintă şi o armă.

Fred împinse arătătorul bărbatului pike pe trăgaci şi puse propria lui mână peste a lui. Îi roti puţin trupul şi se întinse în spatele lui.

Dar ochii soldatului tremurară; îşi venea în fire. Brusc,

mâna liberă se strânse în pumn şi-l pocni pe Fred în cap, dintr-o parte. Boneta lui Fred preluă cea mai mare parte a şocului, dar chiar şi aşa, urechea îi ţiui.

Se luptară pentru armă, iar bărbatul pike îl lovi cu sălbăticie pe Fred. Acesta pierdea controlul, aşa că apăsă degetul de pe trăgaci al soldatului şi dădu drumul unui foc. Un fulger teribil de lumină erupse din carabină, atât de aproape de faţa lui Fred, încât îl orbi, în ciuda vizorului. Ca o lovitură de trăsnet, explozia despică trunchiul unui copac din apropiere, retezându-l în două. În cale, vaporiză mâna dreaptă a soldatului pike.

Acesta icni, iar costumul lui acoperi repede ciotul cu pansament de bătălie. Fred îi smulse carabina şi apăsă ţeava sub bărbia bărbatului.

— Spune-i amicului tău să stea pe loc acolo unde este! îi ordonă Fred.

Soldatul pike nu răspunse. Pupilele i se închiseră până la mărimea unui vârf de ac. Costumul îl dopa împotriva durerii. Aproape că-l putea zări pe celălalt pike. Fred apăsă cu putere gura armei pe gâtul bărbatului şi repetă ordinul.

Soldatul zâmbi cu seninătatea drogatului.

— Văd că eşti neînarmat, prietene...

— Şi cum numeşti tu *asta*, prietene? replică Fred, împungându-l din nou cu vârful de metal.

— O sulă bleagă, dacă mă omori cu ea.

Avea dreptate. În clipa în care soldatul murea, carabina lui ar fi încetat să funcţioneze, lăsându-l pe Fred fără armă.

— Când ai dreptate, ai dreptate, recunoscu Fred şi reîncărcă atent carabina. Trase din nou, retezând o margine a căştii soldatului, urechea şi o fâşie de scalp. Înainte să se poată autorepara costumul, Fred apucă o creangă despicată şi-i înfipse bărbatului pike vârful ascuţit la câţiva milimetri deasupra canalului urechii.

— Stai liniştit! îi strigă în urechea cea bună. Dar soldatul pike se luptă cu atât mai îndârjit, aşa că Fred împinse băţul până când îi trecu prin creier şi se opri în peretele craniului. Soldatul pike se zbătu de câteva ori şi rămase inert. Pe harta lui, era marcat ca rănit. Cu puţin noroc, avea să-i ia

ceva timp să moară.

Între timp, indicatorul celuilalt pike se oprise chiar dincolo de următoarea înălţime, iar Mary mergea repede înapoi spre Piaţa Porţii de Sud.

— Ce mai afacere, comentă Fred şi reglă tiparul de dispersie a focului carabinei.

•

Mary ajunse la o potecă pe care o recunoştea. Spre surpriza ei, nu era departe de piaţa din care plecase. Un impuls o făcu să se întoarcă spre stânga, departe de Poarta de Sud şi în direcţia complexului central de clădiri ale clinicii. S-ar fi simţit mai în siguranţă acolo, şi ar fi putut alege oricare altă poartă. Dar albina albastră, îngerul ei păzitor, o interceptă şi o îndemnă cu săgeţi pâlpâitoare să meargă înspre Poarta de Sud.

Piaţa Porţii de Sud era plină de vehicule, atât ale ComAp-ului cât şi ale poliţiei, dar nu exista nici o ambulanţă de evacuare. Mary îşi mută povara teribilă dintr-o mână în alta. Văzu apropiindu-se o belinda în uniformă de comandament, dar un cărucior de urgenţe ajunse primul la ea. Coborî platforma de tratament şi-i ceru lui Mary să se aşeze.

— Nu, nu încă. Poţi să-mi chemi o ambulanţă? Un container de evacuare?

Holograma unui bărbat fu proiectată lângă cărucior. Era un străin, dar părea s-o cunoască.

— A, *myr* Skarland, în sfârşit! Grăbeşte-te, dă-i căruciorului capul lui Ellen! Am pregătit un container proaspăt pentru ea. N-avem timp de pierdut!

Căruciorul îi oferi braţul, iar Mary tânjea să i-o dea pe Ellen şi să termine cu asta.

— E în regulă, o încurajă bărbatul. Dă-i sacoşa căruciorului!

Mary întrebă:

— Cine eşti?

— Byron Fagan.

Mary strânse la piept sacoşa.

— Grupul de Sănătate Fagan? Sponsorul lui Concierge?

— Da, eu sunt. Sau mai degrabă am fost. Concierge a

fost alterat, nu ştiu când sau de către cine. A căzut sub influenţa unor facţiuni necunoscute. Am descoperit asta doar cu puţină vreme în urmă, când a fost scos din funcţiune. Am lansat o copie de siguranţă. Acum s-a întors, şi e ca nou. Nu trebuie să te îngrijorezi, *myr* Skarland. Ai făcut un lucru eroic, şi totul e acum sigur. Dar trebuie să acţionăm rapid, dacă vrem ca Ellen să supravieţuiască...

Arătă siropul care picura din sacoşă.

— Asta, dacă mai e în viaţă. Trebuie să ai încredere în mine, *myr* Skarland. Eu sunt cel care a chemat Comandamentul!

Părea sincer.

— Surorile mele, şi infirmiera Hattie, şi Matt..., insistă Mary, arătând către pădure.

— Avem deja grijă de ei, răspunse Fagan. La Ellen Starke trebuie să ne gândim acum.

Braţul căruciorului se întinse după sacoşă.

— Hei! Evangelină! strigă cineva dinspre poartă.

Un omuleţ şi o femeie înaltă se grăbeau spre ea, ducând între ei un dispozitiv ciudat.

— Nu-l asculta, strigă iar bărbatul. Aşteaptă-ne!

Cuplul se opri lângă căruciorul de urgenţe şi-şi lăsară jos sarcina.

— Mă numesc Meewee. Te cunosc. Am lucrat cu Wee Hunk.

— Unde *este* Wee Hunk? întrebă Mary.

Ridică faţa spre cer şi chemă:

— Wee Hunk, am nevoie de tine!

Dar neanderthalianul nu apăru.

— Lasă-l pe Wee Hunk să intre, îi ordonă Mary lui Fagan.

Fagan ridică mâinile şi zise:

— Te asigur, *myr* Skarland, eu nu...

— Wee Hunk e mort, spuse omuleţul. A fost contaminat.

— Nu-i timp pentru asta, declară Fagan. Fiecare secundă e crucială. Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, predă capul lui Ellen!

În timp ce binefăcătorii săi concurenţi se luptau pentru încrederea ei, femeia care venise cu omuleţul se aplecă

peste dispozitivul de pe sol. Deschise capacul, scoţând la iveală un compartiment comod de crom lucios. Îi zâmbi lui Mary şi zise:

— Dacă vrei...

— Aceasta este doctor Rouselle, o prezentă omuleţul. Nu lucrează pentru Fagan, iar acesta este un container Hernandez portabil. Te rog, *myr* evangelină, dă-i voie doctoriţei s-o salveze pe Ellen!

— S-o salveze? izbucni Fagan. Vrea s-o ţină ostatică. Mama ei a pus să fie adusă la clinica *mea* pentru că avea încredere în *noi*!

Căruciorul de urgenţe se strecură mai aproape şi deschise un compartiment lateral; înăuntru se afla un vas de sticlă organică, plin ochi cu sirop amniotic chihlimbariu, bolborosind.

Mary desfăcu sacoşa şi ridică cu blândeţe capul de dedesubt. Legănă capul şiroind de lichid în ambele mâini, dar nu se putu hotărî să-l restituie clinicii.

— Wee Hunk, strigă ea, unde eşti?

Wee Hunk nu apăru, dar albina albastră da, bâzâind şi aşezându-se pe capacul containerului de crom al doctoriţei. Şi acesta fu un răspuns destul de bun pentru ea.

EPILOG
TREI LUNI MAI TÂRZIU

April şi logodnicul ei din cartelul Bolto întârziau la cină. Fusese pregătit un loc pentru bărbatul misterios – nici unul dintre ei nu-l întâlnise încă – lângă locul lui April, de la masa centrală. Cu toţii purtau haine frumoase pentru eveniment, cu excepţia lui Denny, care insistase să cineze în hainele lui de lucru. Era tot ce mai voia să poarte vreodată, salopeta cu inscripţia mare KODIAK MICROHABS pe spate şi cu numele lui brodat pe buzunarul din faţă. Kitty îl recrutase când se apucase din nou de întreţinerea microhabitatelor. Câţiva dintre vechii ei clienţi o reangajaseră, ceea ce o ajutase să pornească afacerea cu dreptul, şi deja aducea peste cinci yoodies pe zi. Îl lăsa pe Denny să meargă în fiecare seară până la masa centrală să-i pună în oala de supă. Şi, în fiecare seară, companionii îl ovaţionau până li se înroşeau urechile. Pe Bogdan nu-l deranja absolut deloc.

— Cât o aşteptăm pe April, zise Kale, aş putea foarte bine să vă comunic unele veşti pe care abia le-am primit.

Se opri şi se frecă la ochi.

— Nu sunt veşti prea bune, mă tem. Roger Beadlemyren a sunat cu puţină vreme în urmă. Zise că nu mai poate aştepta după noi prea mult. Vor trebui să se asocieze cu cea de-a doua alegere, dacă nu-l căpătăm pe Hubert înapoi în curând sau măcar nu facem progrese concrete în această direcţie. Şaizeci de zile, atât mai avem, şi apoi acordul de Intenţie de Fuziune va expira!

Kale se aşeză. Nimeni nu spuse nimic. Cartelul nu reuşise nici măcar să determine Comandamentul să admită că-l aveau pe mentar în custodie. Uşile Sălii Verzi se deschiseră şi toate capetele se întoarseră, dar nu era April, doar Sarah cu căruciorul plin cu mâncare. Kale îi făcu semn să intre şi spuse:

— Am putea foarte bine să începem...

Era o masă posomorâtă. Companionii mai mult se jucau cu mâncarea şi o lăsau să se răcească. Megan împinse

deoparte farfuria şi comentă:

— Bine măcar că o dată cu căsătoria lui April vom avea un nou membru!

Nimeni nu răspunse, nici măcar BJ, pentru că toţi se temeau de ceea ce era mai rău. Când doi oameni din carteluri atât de nepotrivite cum erau Kodiak şi Bolto se căsătoreau, regula era că partenerul din casa mai slabă se alătura celui mai puternic. Cât despre faptul că April va pleca din cartelul Kodiak sau nu, nu se ştia nimic, pentru că ea refuzase să discute despre asta, şi nimeni nu avusese curajul să iasă în faţă şi să întrebe. De fapt, fusese destul de secretoasă în legătură cu întreaga afacere chiar de la început, de la Congres. Nu le spusese nici măcar care era numele mic al tipului ăstuia. Dar era de neconceput ca April, April Kodiak, să-i părăsească la nevoie, făcând ca numărul de membri să scadă sub minimul statutar şi să arunce casa într-o incertitudine regulamentară. Nu April. Şi cum rămânea cu franciza ei NanoClipa?

În sfârşit, uşa se deschise, şi apăru April. Abia o recunoscură. Nu erau doar hainele noi, la modă, pe care le purta, sau faptul că era cu douăzeci de ani întregi mai tânără – ştiau cu toţii că Bolto plătise pentru tratamente de reîntinerire –, dar se părea că trecuse şi printr-o remodelare corporală, şi arăta... drăguţă. Intră şi zâmbi stângaci la toată lumea.

În spatele ei, intră un bărbat mai înalt decât ea, într-o salopetă de culoarea antracitului, ajustată pe corp, cu dunguliţe albastru închis şi albastru-verzui. Şi el zâmbi stângaci... Avea dinţi frumoşi.

Aşadar, acesta era norocosul. Companionii Kodiak îi urmăriră, pe el şi pe April, prin cameră, cu priviri tăcute, evaluatoare. Apoi însă mai intră cineva după ei, un alt bărbat, purtând tot culorile cartelului Bolto. Acesta era scund şi cam urât, şi nu zâmbea deloc. În timpul de care avură nevoie toţi trei ca să ajungă la masa centrală, groaznicul adevăr în privinţa situaţiei, motivul pentru tăcerea prelungită a lui April începură să se limpezească în mintea companionilor Kodiak – căsătoria lui April era pentru

o triadă, nu pentru un cuplu. Acum nu mai era nici o îndoială că ea îi va părăsi şi va intra în cartelul Bolto.

— Poţi să mai pregăteşti un loc? îl întrebă April pe Louis, care avea îndatoriri de ospătar. Louis închise gura căscată şi sări să facă ce i se ceruse. April se aşeză între cei doi Bolto şi îi luă de mână.

— Ne cerem scuze că am întârziat, vorbi ea. Aş vrea să vă prezint tuturor pe cei doi băieţi speciali ai mei. Acesta este Brad, iar acesta e Tom. Au adus un desert delicios, pe care l-am lăsat jos în frigider...

Desertul se dovedi a fi un tort de ciocolată cu merişoare, dar fu la fel de posomorât ca şi restul mesei. Sala Verde era plină de o revoltă tăcută, pe care April încercă fără succes s-o risipească, flecărind nervos.

În cele din urmă, Bogdan aruncă şerveţelul şi se ridică în picioare. Era mai înalt acum, câştigând zece centimetri în ultimele trei luni. Şi vocea îi devenise mai groasă, iar deasupra buzei de sus îi mijea o mustaţă.

— Unde pleci? întrebă Rusty.

— Mă duc să-l găsesc pe Hubert.

Companionii de la masă îl priviră fix, iar Rusty insistă:

— Şi cum plănuieşti să faci asta?

— Ca să spun drept, n-am nici cea mai vagă idee, dar am să-l găsesc chiar dacă chestia asta o să mă omoare.

Se duse la masa centrală şi dădu mâna cu Brad şi Tom. Lui April îi spuse:

— Cele mai calde felicitări! Ai făcut bine...

Apoi, în drum spre uşă, se opri şi adăugă:

— O, şi nu-ţi face griji pentru noi... O să ne descurcăm de minune.

•

Mary Skarland luă liftul către subsol şi se grăbi spre adăpost. Ellen fusese scoasă din container pentru o şedinţă de fortificare la lumină. Corpul de bebeluş stătea întins cu faţa în jos pe o rogojină, cu un prosop întins peste funduleţul gol şi cu capul uriaş întors pe o parte. Doctoriţa şi o infirmieră jenny erau acolo, la fel şi Cyndee. Cyndee îşi rostogoli ochii spre Mary, şi aceasta văzu de ce. Omuleţul

cel enervant venise iarăşi să discute afaceri...

— A trebuit să amânăm lansarea cu unsprezece luni, spunea el, dar ce înseamnă unsprezece luni la o călătorie care va dura o mie de ani?

— *Myr* Meewee, se auzi vocea lui Ellen din difuzoarele încăperii, ştii că nu pot întoarce capul. Te rog rămâi într-un loc unde să te pot vedea.

— A, sigur, scuză-mă!

Meewee se întoarse într-un loc din faţa bebeluşului.

— Aşa cum spuneam...

— Am auzit ce spuneai, precizǎ Ellen doar că nu te puteam *vedea*. De fapt, când mă gândesc la asta, te văd prea mult. Te-am pus să conduci PGP tocmai pentru că nu voiam să am de-a face cu afacerea asta minut cu minut. Aşa că fă-ţi treaba şi descurcă-te, bine?

Meewee se înclină şi răspunse:

— Contează pe asta, Ellen. Tot ce am nevoie este autorizaţia ta pentru...

— Întreabă-l pe Cabinet! Nu pe mine! De câte ori trebuie să-ţi spun?

Şefa de personal a lui Cabinet apăru în acel moment, ca şi mentarul recent adoptat al lui Ellen, Lyra.

Meewee aruncă o privire către Cabinet şi rosti cu o exasperare nesfârşită:

— Toţi arborii de mahon chinezesc din grădină sunt plini de fructe *în perioada asta a anului!*

Bebeluşul, înecându-se de furie, ripostă:

— În acest caz, păsările din împrejurimi ar trebui să fie *foarte fericite!*

Bebeluşul strânse pumnii, iar pielea i se acoperi de pete.

Doctoriţa se apropie şi făcu un semn către jenny.

— Ce vizită minunată, episcop Meewee, zise ea. Mai veniţi şi altă dată, da?

Omuleţul ieşi din cameră bombănind în sinea lui, iar doctoriţa şi infirmiera jenny o ridicară pe Ellen şi o puseră înapoi în container. Acolo, capul ei supradimensionat plutea cu o uşurinţă confortabilă.

— E un om atât de supărător, remarcă Cyndee.

— O, are intenţii bune, replică Ellen, dar e aşa o pacoste!

Se întoarse către noul ei mentar şi întrebă:

— Lyra, le-am spus evangelinelor despre surpriza pe care am pregătit-o pentru ele la studio?

Mentarul, cu înfăţişarea unei femei scunde şi tinere, înaintă şi începu să vorbească, dar Cyndee îl întrerupse:

— Stai! Mary nu vine astăzi...

Ellen întrebă:

— Ce-i asta?

— Îmi pare rău, explică Mary, dar am o întâlnire stabilită dinainte.

Cyndee pufni.

— O întâlnire stabilită dinainte, zice ea. Se duce să-l vadă pe Fred. Acolo se duce. Are o întâlnire *conjugală*. Vedeţi ce frumos e îmbrăcată?

— O-la-la, exclamă doctoriţa.

Mary roşi, iar femeile izbucniră în râs.

— Am venit până jos doar ca să vă spun la revedere până mâine.

— Atunci amânăm surpriza, hotărî Ellen. Transmite-i dragostea noastră lui Fred. A, şi era cât pe ce să uit. I-am cerut lui Cabinet să-şi pună procurorul-şef să se ocupe de cazul lui Fred în calitate de consilier asociat. Spune-i lui Fred să-i transmită lui Marcus să aştepte un telefon.

Acestea erau, într-adevăr, veşti foarte bune.

•

Mary trecu prin culoarul de scanare al închisorii de maximă securitate a Comandamentului Apărării Naţionale din Provo, Utah. De la o vizită la alta, nu ştia niciodată cum o vor primi gardienii russ aflaţi de serviciu. Uneori, recunoşteau eroismul ei şi al surorilor. Alteori, prezenţa lui Mary părea să le aducă aminte doar de soţul său şi de propria lor ruşine.

O escortară în aşa-numitul apartament al inimilor înjunghiate şi o lăsară acolo să-l aştepte pe Fred. De obicei, era nevoie de încă cinci sau zece minute să-l pregătească pentru venirea aici. Mary traversă covorul murdar şi se aşeză în fotoliul lipicios. Apartamentul nu era mobilat mai

bine decât o celulă-dormitor. Un pat obosit, o noptieră roasă, o pereche de fotolii incomode... Nici măcar un calendar care să întrerupă monotonia pereţilor. De câte ori venea Mary aici, îşi putea simţi libido-ul mototolindu-se ca hârtia de ambalaj de la mâncare. Ceea ce nu era nici o pierdere, pentru că, încă de la prima ei vizită, Fred pusese capăt în cea mai mare parte la tot ce s-ar fi putut întâmpla vreodată între ei în această încăpere.

Îl conduseseră înăuntru şi-i scoseseră cătuşele atunci, prima oară, apoi plecaseră şi închiseseră uşa în urma lor. Ea stătea în mijlocul camerei, iar camera era foarte mică, aşa că ar fi fost greu să n-o vadă, dar Fred parcursese lungimea a doi pereţi şi examinase văruiala înainte ca măcar să admită prezenţa soţiei lui. Se dusese la uşă şi arătase clanţa – *nu exista încuietoare*. Avea adevărate pumnale în ochi. Fuseseră pentru prima oară singuri împreună după trei săptămâni, iar el încă n-o iertase.

Bună, spusese ea, stând acolo. Putem vorbi, ştii. Eram nesigură de locul ăsta, aşa că l-am întrebat pe Marcus şi m-a asigurat că nu sunt camere sau microfoane sau orice fel de echipament de spionat în încăperea asta. Aşa că dacă vii încoace şi mă îmbrăţişezi, n-o să ştie nimeni.

Dar el n-o făcuse. Nici nu vorbise. Nu se clintise din loc, doar îşi suflecase o mânecă şi-şi dusese braţul palid până sub nas, ca să se uite la piele.

Dragă, spusese ea, ştiu că eşti complet colonizat până acum. La fel şi eu, şi tot oraşul Chicago, şi două treimi din restul ţării. Nimănui nu-i plac, dar cei mai mulţi sunt de acord că sunt mult mai buni decât erau limacşii.

Fred se plesni peste frunte. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva înainte, şi-i atrăsese atenţia ei deplină şi imediată. Satisfăcut, îşi deschisese larg braţele puternice şi se lăsase pe spate, ca pentru a cuprinde publicul nevăzut de dincolo de tavan şi de pereţi, şi vorbise pe un ton calm, dar autoritar: „Soţia mea şi cu mine refuzăm să dăm o reprezentaţie pentru voi.”

Şi asta fusese tot.

•

Uşa se deschise, îl aduseră pe Fred şi plecară. Mary se ridică şi făcu timidă câţiva paşi.

— Bună, Fred!

Ochii lui îi spuseră că-i fusese dor de ea, în schimb se duse să se aşeze pe pat, iar ea se întoarse pe fotoliu. Mai întâi discutară afaceri: probleme casnice, cazul lui, procesul... În mare parte, cam asta era tot ce vorbeau, iar astăzi avea veşti cu adevărat mari. Era însă nesigură cum să i le spună.

— Ellen Starke zice..., începu ea, iar norii de furtună se adunară la simpla pomenire a numelui. Zice că procurorul-şef al lui Cabinet va veni alături de Marcus în calitate de consilier asociat. I-a zis lui...

— Nu, replică el sec.

•

Patul se curbă în mijloc. Stăteau întinşi faţă în faţă, fără să se atingă, şi vorbeau cu ochii, ca întotdeauna. El începu primul, pentru că nevoia lui era mai presantă. Mary văzu în privirea lui un şir de incidente neplăcute. O lăsă să vadă un pic din teama lui. Era cufundat în singurătate şi otrăvit de un regim de închisoare plin de umilinţe. Mary tânjea să-l ţină în braţe.

Cam după o oră, când durerea lui se mai potoli oarecum, căscă de uşurare şi ridică o sprânceană – venise rândul ei.

Trebuia să se străduiască să nu pară prea încântată de viaţa sa. Salvarea de la clinică era încă pe buzele tuturor, iar comunitatea evangelinelor trecea printr-o renaştere a conştiinţei publice.

Nu numai atât, dar Ellen Starke hotărâse să onoreze comunitatea lansând un personaj de holonovelă bazat pe tipul lor. Nici măcar nu terminaseră de produs simul şi veneau deja oferte de la studiouri importante. Blue Loon Stories semnase contractul pentru o mie de unităţi, iar Four Steps rezervase cinci sute chiar săptămâna trecută. Ellen spusese că toate cele zece mii de unităţi ale seriei limitate aveau să fie vândute înainte de data lansării.

Nu numai asta, dar chiar firma lui Elle, Burning Daylight Productions, contribuia cu toate drepturile ediţiei la

Fundaţia Renata Carter şi Alexandra Perry, pentru a finanţa programe de reciclare şi de reîntinerire ale comunităţii.

Nu numai asta, dar Ellen le-a *dat*, ei, lui Cyndee şi celorlalte evangeline de la clinică, propriile lor unităţi, numai ale lor. O să fiu proprietara unui sim de holonovelă. Şi deja e semnat contractul cu matineul *Surly Shirley!* Ai idee cât poate câştiga un sim? Unitatea mea îmi va aduce mai mult într-o zi decât aş putea eu câştiga într-o *lună!*

Ştii ce-nseamnă asta, Fred? Înseamnă că ne refacem viaţa. După ce te scoatem de-aici, putem găsi un apartament mai bun. Putem să facem o călătorie în jurul lumii şi putem sta cât vrem. Înseamnă...

Dintr-o dată, Mary fu încolţită de imaginea Renatei, întinsă pe stratul ei de iarbă tăiată. Asta încă se întâmpla de zece ori pe zi. Începu să plângă. Plânse şi pentru Hattie, şi pentru Alex. Şi chiar pentru Reilly, nu pentru că Reilly fusese rănit – era deja reparat şi înapoi la datorie – ci pentru că era un russ adevărat.

Mary plânse pentru atât de mulţi oameni, încât se ghemui pe jumătatea ei de pat şi udă cuvertura cu lacrimi. Detesta să dea un asemenea spectacol pentru naniţi, dar nu se putea stăpâni. Iar Fred stătea doar acolo, întins, murind pe dinăuntru...

•

Moţăiră uşor, fără să se atingă, dar respirând fiecare răsuflarea celuilalt, dând asta şi naniţilor. Când ea se trezi, el o privea cu o expresie îndârjită. Când îl privi în ochi, el arătă spre el însuşi, apoi, încălcându-şi propria regulă strictă, o atinse. Îi luă mâna mică şi o prinse între palmele lui mari. Avea mâinile reci, dar o electrizară, şi pierdu semnul pe care el îl trasa în secret cu vârful degetului pe palma ei deschisă. Îl trasă din nou, şi de data asta îl recunoscu. Era semnul pentru *Obligaţie*, cu nuanţe de *Integritate* şi de *Datorie neplătită*. El îi dădu drumul şi aşteptă ca ea să se uite la el, şi când o făcu, el îşi supse obrajii şi îşi turti vârful nasului cu degetul.

Mary aproape că izbucni în râs. Fred făcea o întruchipare perfectă a unui chip TUG. Dar nu glumea; încerca să-i

spună ceva extrem de important. Obligaţie... Integritate... Datorie neplătită...

•

Vocea regizorului acoperi difuzorul pentru replici:

— Ultima a fost foarte bună, *myr* Skarland. Acum să ne întoarcem la Surpriză/Aşezat.

În cabina de înregistrare de la Burning Daylight, Mary stătea pe scaun şi încerca să-şi golească mintea de orice gând.

— Gata, spuse ea.

— Evangelină, rosti vocea, mi-au zis că ai fost amestecată într-un accident...

Sprâncenele lui Mary se ridicară în semn de surpriză.

— Bun. Bun. Acum să facem Surpriză/Ridicând.

— Gata.

— Evangelină, zise vocea, *myr* Dodder e *mort!*

Mary se ridică de pe scaun.

— Bun. Acum Surpriză/Fals.

— Gata.

•

O pauză de cafea. Mary îşi scoase casca ECG şi-şi scutură părul. Ieşi din cabină şi se întâlni pe hol cu Cyndee şi cu Georgine.

— E *greu!* exclamă Cyndee. N-am ştiut niciodată ce greu e să fii actor.

— La ce expresii în cascadă lucraţi voi, fetelor? întrebă Georgine.

— Surpriză, răspunse Mary.

— Excitare, răspunse şi Cyndee.

— O, asta ar trebui să fie uşor pentru tine.

— Aşa? zise Cyndee. Atunci de ce-am auzit că te-au ales pe tine să faci orgasmul?

Imită vocea regizorului:

— Orgasm/Aşezat. Bun. Bun. Acum Orgasm/În picioare!

Surorile izbucniră în râs, apoi râseră de ele însele râzând. (Râs/Prostesc).

De pe hol, auziră pe cineva care nu râdea. Era Ellen. Vocea sa creştea, tot mai tare şi mai stridentă, într-un

crescendo furios, iar Mary îşi imagină faţa ei roşie de acasă, din container. La unison, surorile se îndreptară spre birou. Evangelinele sar în ajutor!

Învelişul lui Ellen, o femeie zveltă, elegantă, îşi pusese partenera de afaceri, Clarity, cu spatele la peretele micului birou. Clarity le aruncă o privire fulgerătoare de bun-venit când intrară, dar Ellen îşi întoarse furia împotriva lor.

— Lăsaţi-ne un minut! se răsti ea. Nu vedeţi că suntem ocupate?

— Scuză-ne, spuse Cyndee.

— Atunci plecăm, adăugă Georgine.

— Dar când o să ne-arăţi surpriza pe care ne-ai promis-o? întrebă Mary.

Chipul lui Ellen se goli de expresie. Privirea i se mută de la evangeline la Clarity. Îşi acoperi faţa cu mâinile pentru o clipă, iar când le coborî, arăta mult mai calmă şi zise:

— Ce-ar fi chiar acum?

Evangelinele încuviinţară şi o urmară afară din birou. Clarity mimă pe buze un „mulţumesc" tăcut. Ellen le conduse în studioul de mixaj şi explică:

— Este compilat doar vreo şaizeci la sută şi motorul de inferenţă este plin de erori, iar accentele au nevoie de reglări serioase, dar – ce credeţi?

Simul evangelină – numele de lucru Leena – apăru în încăpere. Purta o salopetă cu albastru şi turcoaz, asemănătoare la croială cu livreaua Oamenilor Specializaţi. Părea să fie în limitele normelor liniei genetice, deşi nasul era poate puţin cam prea obraznic, sprâncenele prea cizelate, sânii cu siguranţă prea mari şi fesele mai rotunde. Simul etală un zâmbet imens şi exclamă:

— Surorilor!

Pe faţa ei era chiar expresia lui Mary – Surpriză/Recunoaştere.

Ellen se agita în jurul creaţiei sale, dictând observaţii mentarului ei, Lyra.

— E genial! exclamă ea. Aveţi idee, evangelinelor, cât timp de producţie economisim înregistrându-vă pe toate trei deodată? Dacă toţi actorii ar fi clone...

Mary încrucişă braţele şi urmări simul explorând studioul, le urmări pe surorile ei sâcâind-o cu întrebări, o urmări pe cea ale cărei însoţitoare erau începând încet, încet, să-şi uite propria moarte oribilă.

(Surpriză/Fericire)

(Bucurie/Neaşteptat)